

АЛИСТЪР РЕЙНОЛДС ВЕКОВЕН ДЪЖД

Превод от английски: Петър Тушков, 2008

chitanka.info

На Жозет

ЕДНО

Реката, течаща мудро под Пон дьо ла Конкорд, бе равна и сива като износен линолеум. Беше октомври и властите взимаха обичайните периодични мерки срещу контрабандата. В настоящия момент неочаквано изникналият пропускателен пункт беше разположен в далечния край на моста и успяваше да задръсти движението чак до десния бряг.

— Едно нещо така и не успях да си изясня — обади се Кюстин.
— Ние музиканти, които допълват доходите си с малко детективска работа ли сме, или обратното?

Фloyd хвърли бърз поглед в огледалото за задно виждане:

— А ти кое предпочиташ?

— Мисля, че най-много би ми харесало, ако имах доходи, които не се нуждаеха от допълване.

— Доскоро се справяхме добре.

— Доскоро бяхме трио. А преди това квартет. Не знам дали причината е в мен, но ми се струва, че забелязвам определена тенденция.

Фloyd включи матиса^[1] на скорост и внимателно придвижи колата малко по-напред в опашката:

— От нас се иска само да задържим положението, докато тя се върне.

— Кое то никога няма да се случи — рече Кюстин. — Когато се качи на онзи влак, тя си тръгна завинаги. И дори това, че й пазиш мястото отпред в тази кола, не може да промени факта.

— Мястото си е нейно.

— Няма я. — Кюстин въздъхна. — Това е проблемът с таланта: рано или късно го забелязва и някой друг. — Големият французин порови из джоба на самото си. — Ето. Покажи на добрия човек документите ми.

Фloyd пое пожълтения паспорт и го остави на таблото редом със своя. Когато най-после достигнаха пропускателния пункт, часовият

прехвърли набързо документите на Флойд и му ги подаде, без да каже дума. После си отбеляза с палец една страница в паспорта на Кюстин и се наведе, за да огледа хубаво задната част на матиса.

— По работа ли, мосю?

— Много бих искал — отговори тихо Кюстин.

— Какво имате предвид?

— Има предвид, че търсехме работа — намеси се дружелюбно Флойд. — Но за нещастие така и не намерихме нищо подходящо.

— Каква работа?

— Музика — отвърна Флойд, като показва вътрешността на колата с ръка. — За това са инструментите.

Часовият заби дулото на щампования си автомат в платнения калъф на контрабаса:

— В тази щуротия ще се поберат доста цигари. Отбийте в зоната за инспекция.

Флойд отново пусна на скорост стария матис и го принуди да се заклати напред. Излезе от колоната и паркира над улея, където часовите претърсваха заподозрените превозни средства. От едната страна имаше раирана дървена барака. В нея дежурните се забавляваха с игра на карти и евтина порнография. През ниската каменна стена от другата страна се виждаше чакълестият вълнолом. Точно до стената имаше празен стол и импровизирана маса върху дървени магарета, покрита с плат.

— Говори колкото е възможно по-малко — каза Флойд на Кюстин.

Часовият с автомата се върна на мястото си точно когато върху покрива на колата почука друг:

— Изкарайте всичко и го сложете на масата.

Флойд и Кюстин извадиха калъфа от задната врата на матиса. Беше по-скоро неудобен, отколкото тежък и бе покрит с дълбоки драскотини и вдлъбнатини. Някоя и друга в повече едва ли щяха да бъдат от значение.

— Да го отворя ли? — попита Кюстин.

— Разбира се — отвърна часовият. — И махнете инструмента, ако обичате.

Кюстин се подчини. Извади контрабаса и го остави внимателно до калъфа. Така на масата не остана почти никакво място.

— Готово — каза той. — Можете да прегледате калъфа, ако мислите, че ми е хрумнала гениалната идея да скрия в него нещо друго освен инструмента.

— Не ме тревожи калъфът — отговори часовият. Той даде знак на един от колегите си, седнал на съгъваем стол непосредствено до бараката. Мъжът остави вестника, който четеше и взе кутията си с инструменти... очевидно беше някакъв вид инспектор. — Тези двамата съм ги виждал и преди — продължи часовият. — Постоянно минават напред и назад по моста, все едно е на път да излезе от мода. Човек започва да си задава въпроси, не мислиш ли?

Инспекторът присви очи по посока на Кюстин:

— Този го познавам — рече накрая. — Работил си в полицията, нали? Беше някаква голяма клечка в Централното управление?

— Реших, че промяната в кариерата ще ми се отрази добре.

Фloyd извади нова клечка за зъби от джоба на ризата си, пъхна я в уста и ухапа колкото можеше по-здраво. Острият ѝ край се впи в плътта му и успя да я разкърва.

— Голямо падение, а, от високопоставена работа в полицията до това? — продължи да настоява инспекторът, подготвяйки инструментите си за работа. — Независимо от всичко, може да са скрили нещо във вътрешността. Налага се да разглобим това сладурче на части.

Фloyd видя как Кюстин рязко си пое дъх и сложи отбранително ръце върху контрабаса:

— Не говорите сериозно, нали? — попита невярващо той. — Това е инструмент. Не се *разглобява*.

— От опита си досега мога да заключа — отговори инспекторът, — че всичко може да бъде разглобено.

— Полека — намеси се Фloyd. — Остави им го. Просто парче дърво.

— Най-добре послушай приятеля си — предложи часовият. — В думите му има смисъл, особено като се вземе предвид, че е американец.

— Моля, махнете ръцете си от инструмента — нареди инспекторът.

Кюстин не възнамеряваше да се подчини. Фloyd не го обвиняваше, не и дълбоко в себе си. Контрабасът беше най-скъпата

вещ, която французинът притежаваше, заедно с матиса, модел „Емикатр“. Като се изключеха инцидентните разследвания, които им изпадаха отгук-оттам, това бе и единственото, което стоеше между тях и крайната бедност.

— Остави го — оформи устата на Флойд. — Не си заслужава.

Инспекторът и Кюстин бяха започнали да се боричкат за инструмента. Привлечен от внезапната шумотевица, часовият с автомата, който ги бе накарат да отбият, тръгна към тях с небрежна стъпка. Контрабасът вече беше напуснал масата и двамата мъже го дърпаха напред и назад все по-ожесточено.

Часовият с автомата свали предпазителя. Борбата не спираше, а Флойд вече бе почти напълно уверен, че контрабасът ще се счупи на две. Най-после противникът на Кюстин успя да надделее и изтръгна инструмента от ръцете му. За момент инспекторът замръзна, след което само с едно плавно движение хвърли контрабаса през ниската стена от другата страна на масата за инспекции. Времето се разтегна: и сякаш след цяла вечност Флойд чу как инструментът се удари с ужасен разцепващ звук върху облите камъни на брега долу. Кюстин се отпусна омаломощено на стола до масата.

Флойд изплю клечката за зъби и я наби с крак в прахта като недопушена цигара. Приблжи се бавно до стената и надникна през нея, за да прецени щетите. До каменистия вълнолом имаше поне 10–12 метра. Грифът на контрабаса беше прекършен на две, а тялото му се бе разбило на неизброими назъбени парчета, пръснати във всички посоки от мястото на сблъсъка със земята.

Вниманието на Флойд бе привлечено от нечий тътреци се крака вдясно от него. Вторият часови се спускаше към вълнолома по стъпалата на стръмната каменна стълба, излизаща от стената. Вляво от него се разнесе жалостиво стенание. Кюстин се бе навел през парапета и се взираше надолу. Очите му бяха широко разтворени и побелели, а зениците му се бяха свили до върхове на карфици. Постепенно стенанията му се превърнаха в несвързани думи:

— Не. Не. Не.

— Свършено е — каза Флойд. — И колкото по-бързо успеем да се ометем отгук, толкова по-добре за нас.

— Току-що унищожих част от историята! — извика Кюстин на инспектора. — Това беше контрабасът на Судийо! Самият Джанго

Райнхарт се е докосвал до него!

Флойд успя да запуши устата на приятеля си:

— Просто е малко емоционален — обясни той. — Налага се да го извините. Напоследък е под голямо напрежение, нали разбирате, лични проблеми. Поднася своите най-искрени извинения. Нали така, Андре?

Кюстин не отговори. Трепереше, все така вперил поглед в разбития контрабас. Сигурно му се иска да върне времето назад, помисли си Флойд. Сигурно с всички сили се опитва да възстанови последните няколко минути от живота си, да отговори по възможно най-цивилизован начин на часовия и да направи така, че пораженията върху инструмента да не се окажат толкова безвъзвратни.

— Кажи го — прошепна Флойд.

— Поднасям извиненията си — произнесе Кюстин.

— Искрените...

— Поднасям искрените си извинения.

Инспекторът му отправи критичен поглед, след което сви рамене:

— Стореното — сторено. За в бъдеще гледай да се поучиш от приятеля си.

— Така и ще направя — отговори като попарен Кюстин.

Долу в ниското часовият изрита частите на контрабаса в реката. Скоро дървените отломки се изгубиха сред останалия боклук, прегърнал каменистия бряг.

Когато Флойд се появи в офиса си на третия етаж на улица „Драгон“, телефонът звънеше. Остави настрана пощата, която току-що беше прибрал от преградата за писма и вдигна слушалката от вилката:

— „Разследвания Флойд“? — произнесе, повишавайки глас, за да надвика трясъка на преминаващия влак, докато вадеше клечката за зъби от устата си. — С какво мога да...

— Мосю Флойд? Къде се губите? — Гласът, който звучеше така, сякаш принадлежи на възрастен господин, беше по-скоро изпълнен с любопитство, отколкото раздразнен. — Опитвам се да ви открия цял следобед, вече се канех да се откажа.

— Съжалявам — обясни Флойд. — Бях излязъл по работа. Разследване.

— Не е зле да обмислите възможността да инвестирате в секретарка — каза мъжът. — Или най-малкото в телефонен секретар. Чувам, че са доста популярни сред ортодоксалните евреи.

— Секретарките ли?

— Телефонните секретари. Машини, използващи магнитни ленти. Тъкмо миналата седмица ми се удаде възможност да разгледам един модел на улица „Розие“.

— В какъв изумителен свят на науката живеем. — Флойд издърпа стола си и се настани в него. — Може ли да попитам...

— Простете. Трябваше да се представя. Името ми е Бланшар. Обаждам се от тринадесети район. Мисля, че имам случай за вас.

— Слушам ви — каза Флойд, убеден наполовина, че сигурно сънува. След всичко, което ги бе връхлетяло напоследък... заминаването на Грета, липсата на работа, произшествието на пропускателния пункт... случай за разследване бе последното, на което можеше да се надява в този момент.

— Предупреждавам ви, че ситуацията е сериозна. И не ми се вярва разследването да се окаже просто.

— Това... не е съществен проблем. — Флойд си наля коняк в чашката, стояща на бюрото пред него. — За какъв случай говорим, мосю? — Вече прехвърляше възможностите наум. Изневерите винаги бяха доходни. Понякога му се налагаше да следи съпруга или съпругата със седмици. Същото важеше и за изгубените домашни любимци.

— Убийство — отговори Бланшар.

Флойд си позволи да отпие една сладко-горчива глътка коняк. Усети как настроението му спада също толкова бързо, колкото се бе покачило:

— Колко жалко. Не можем да се наемем с убийство.

— Така ли?

— Убийствата спадат към ресора на момчетата с бомбета. Говоря за онези от Ке^[2]. Няма да ми позволят и да припаря до такъв случай.

— Аха, точно там е работата. Полицията не смята, че става дума за убийство.

— Така ли?

— Твърдят, че вероятно става дума за самоубийство или злополука. И в двата случая не проявяват интерес. Знаете как е напоследък. Повече ги вълнуват собствените им разследвания.

— Мисля, че схванах. — По стар навик вече си водеше бележки: *Бланшар, 13р., възм. убийство*. Не беше кой знае какво, но ако прекъснаха разговора им, можеше да направи всичко възможно да се свърже с клиента отново. Надраска датата непосредствено до бележката и изведнъж си даде сметка, че са изминали шест седмици, откакто за последно е вписвал нещо в тефтерчето. — Да предположим, че от полицията са в грешка, но какво ви кара да смятате, че не става въпрос за самоубийство или произшествие?

— Познавах младата дама.

— И не смятате, че е била склонна към самоубийство?

— Не бих могъл да го твърдя със сигурност. Зная единствено, че не беше почитателка на височините... чувал съм го лично от нея... и все пак е паднала от балкона на петия етаж.

Фloyd затвори очи и ги стисна здраво. Припомни си разбития контрабас, пръснат на трески върху облите камъни. Мразеше падащите от високо. Мразеше самата идея за тях, независимо дали бяха самоубийци, или не. Отпи от коняка с желание питието да прочисти образа от главата му.

— Къде е тялото? — попита той.

— Кремираха го, според собственото й желание. Умря преди три седмици, на двадесети септември. Доколкото знам, имаше аутопсия, но не изскочи нищо подозрително.

— Е, ами тогава... — Мислено Флойд вече се готвеше да задраска бележките си, убеден, че случаят няма бъдеще. — Може да е ходела на сън. Или да е била разстроена. Неподсигурен парапет на балкона? Полицията разговаря ли с хазаина?

— Да. Всъщност аз бях неин хазаин. Уверявам ви, парапетът беше подсигурен.

Не си струва, помисли си Флойд. Може би ден или два работа, но едва ли щяха да достигнат до някакви заключения, които да се различават съществено от тези на полицията. Беше по-добре от нищо, но надали щеше да разреши финансовите му проблеми.

Остави автоматичната писалка и вместо нея взе ножа за писма. Отвори първото писмо от купчината и изсипа върху бюрото

предупреждение от *собствения* си хазаин.

— Мосю Флойд... там ли сте?

— Просто разсъждавах — рече Флойд. — Струва ми се почти невъзможно да изключим напълно злополуката. А без доказателства за злоумишлени действия няма как да добавя нещо ново към официалното заключение.

— Доказателствата за злоумишлени действия, мосю Флойд, са тъкмо това, с което разполагам. Разбира се, лишените от въображение идиоти от южния бряг не пожелаха дори да ме изслушат. Очаквам повече от вас.

Флойд смачка на топка предупреждението от хазаина и го метна в кошчето за боклук:

— Ще споделите ли нещо повече за тези доказателства?

— Да, но лично. Ще ви помоля да дойдете в апартамента ми. Тази вечер. Програмата ви позволява ли го?

— Ще се помъча да ви вменя. — Флойд си записа адреса и телефонния му номер и двамата се уговориха за точен час. — Само още нещо, мосю. Разбирам защо от Вътрешно не са проявили интерес към случая с жената. Но вие защо ме потърсихте?

— Да не намекувате, че беше грешка?

— Не, съвсем не. Просто повечето случаи, които поемам, идват с лична препоръка. Рядко се случва хората да откриват името ми в телефонния указател.

Човекът от другата страна на линията се изкиска с разбиране. Звукът приличаше на разровена жарава върху метална решетка.

— Мога да си представя. В крайна сметка сте американец. Кой друг освен пълен глупак би потърсил услугите на американски детектив в Париж?

— Французин съм — отвърна Флойд, разрязвайки втория пощенски плик.

— Е, няма да се заяждаме по въпроса с гражданството. Френският ви е безукорен, мосю Флойд... за чужденец. Спирам дотук. Родени сте в Съединените щати, ако не греша?

— Явно знаете доста за мен. Как ме открихте?

— Взех номера ви от единствения разумен полицай, с когото разговарях покрай цялата афера: инспектор Майол. Доколкото разбирам, двамата се познавате.

— Пътищата ни понякога се пресичат. Майол е разбран човек. Той не пожела ли да разгледа по-подробно това предполагаемо самоубийство?

— Твърди, че ръцете му са вързани. Но когато споменах, че жената е била американка, името ви му хрумна почти незабавно.

— Откъде е била?

— Дакота, струва ми се. Или може би беше Минесота? Някъде на север.

— Аз съм от Галвестън — каза Флойд. — Което ни отдалечава на цял един свят разстояние един от друг.

— Но въпреки всичко ще се заемете със случая?

— Имаме уговорка за среща, мосю. Ще обсъдим подробностите тогава.

— Много добре. Да разчитам ли, че ще дойдете в точния час?

Флойд изтръска второто писмо от плика, върху който имаше пощенска марка от Ница. На бюрото изпадна един-единствен, сгънат на две лист сива хартия. Разтвори листа и се загледа в написаното на ръка съобщение. Воднисто мастило — само с един нюанс по-тъмно от цвета на хартията. Разпозна почерка моментално. Писмото беше от Грета.

— Мосю Флойд?

Флойд хвърли писмото така, сякаш беше жигосано с нагорещен ръжен. Пръстите му все още бяха изтръпнали от допира с него. Не беше очаквал отново да чуе нещо от нея — не и в този живот. Трябваша му няколко минути, за да се нагоди към внезапната ѝ поява в света му. Имаше ли изобщо нещо, останало за казване?

— *Мосю Флойд?* Там ли сте?

Той почука по слушалката:

— За момент връзката прекъсна. Проклетите плъхове в мазето. Не спират да гризат кабелите.

— Явно са проблем. В уречения час тогава?

— Ще бъда там — увери го Флойд.

[1] „Матис“ е фирма, основана от Емил Матис (1880–1956), която произвеждала автомобили от 1910 до 1950 г. — Бел.ред. ↑

[2] От Quai des Orfèvres (Ке де-з-Орфевр) (фр.) — адресът на Главното полицейско управление в Париж — Бел.прев. ↑

ДВЕ

Верити Оже наблюдаваше подземната сцена от безопасността на собствения си защитен костюм, застанала на десетина метра от останките на кролъра. Подобната на тарантула машина лежеше килната на една страна. Два от краиниците ѝ бяха прекършени, а други три стояха безполезно притиснати в тавана от издялан лед. Кролърът вече не ставаше за нищо — нямаше начин дори да го извлекат обратно до повърхността; поне животоподдържащият му балон все още бе непокътнат. Касандра, ученичката, седеше във вътрешността на кабината със скръстени ръце и наблюдаваше процедурата с нещо като надменно изражение. Себастиан, момчето, лежеше на около пет метра от кролъра. Костюмът му беше увреден, но все някак щеше да му позволи да остане жив, докато пристигнеше спасителният отряд.

— Дръж се — каза му Оже, като се наведе над него. — Почти успяха да преодолеят леда. След малко ще си бъдем у дома, в безопасност.

Пукотът и смущенията, които придружиха отговора на момчето, създаваха впечатлението, че е на милион светлинни години от нея:

— Не се чувствам добре, госпожице.

— Какво има?

— Главоболие.

— Не се движи. Ако не мърдаш, херметическите системи на костюма ще свършат по-добра работа.

Някъде отгоре се появиха спасителните кролъри на Института по старините, а Оже отстъпи и вдигна глава. Буталата на къртачите и зъбците им тъкмо раздробяваха последните пластове лед.

— Ти ли си, Оже? — разнесе се глас в шлема ѝ.

— Естествено, че съм аз. Защо се забавихте толкова? Вече си мислех, че никога няма да се появите, момчета.

— Дойдохме възможно най-бързо. — Най-послед беше разпознала гласа на Манкузо, един от спасителите, с когото се бе срещала и по-рано. — Едва успяхме да ви локализираме толкова

надълбоко. Облаците тази вечер са в особено лошо настроение. През тази електромагнитна гадост не се вижда почти нищо. Какви изобщо ги вършите тук долу?

— Върша си работата — отговори бързо тя.

— Хлапето ранено ли е?

— Костюмът му е разкъсан. — На монитора пред лицето ѝ диагностичното извлечение от състоянието на костюма на Себастиан показваше пулсиращите опасно червени индикации за пробиви в областта на десния лакът. — Нищо сериозно. Наредих му да лежи и да не мърда.

Водещият крольър вече изплюваше двама души от спасителния отряд, облечени от главата до петите в леко комичните костюми за работа в опасни условия. Приличаха на борци по сумо, заели приклекнала позиция.

Оже приближи Себастиан и коленичи до него:

— Тук са. От теб се иска само да не мърдаш и всичко ще бъде наред.

В отговор Себастиан издаде неопределим клокочещ звук. Оже вдигна ръка и даде знак на един от спасителите да се приближи:

— Това е момчето, Манкузо. Мисля, че най-напред трябва да се заемете с него.

— Такъв беше планът — изпука нечий друг глас в ухото ѝ. — Отдръпнете се, Оже.

— И по-внимателно — предупреди ги тя. — Има лошо разкъсване от дясната страна...

Манкузо се извиси в костюма си над малкото момче.

— Спокойно, синко — чу тя. — Ще те оправят за нула време. Добре ли си там вътре?

— Боли — отговори задъхано Себастиан.

— Мисля, че трябва да побързаме — каза Манкузо, като извика и втория спасител с махване на прекалено мускулестата си ръка. — Не можем да рискуваме да го местим, не и при тази плътност на частиците.

— In situ^[1]? — попита вторият спасител.

— Действайте.

Манкузо насочи лявата си ръка към момчето. В бронята му с приплъзване се появи отвор, от който изскочи дюзата на пулверизатор,

а от пулверизатора започна да се излива сребристобяла материя, втвърдяваща се моментално при допир. Само за няколко секунди Себастиан се превърна в пашкул с размерите на човек, плътно опакован в кълбо от полупрозрачни нишки.

— Внимавайте — повтори Оже.

Сега и вторият екип се залови за работа, за да изреже с помощта на лазери правоъгълник в леда под Себастиан. От точката на разрязване се надигна нажежена пара. Направиха кратка пауза, като си даваха сигнали един на друг с пестеливи движения на ръцете. Първият екип се появи със сбруя на колела, приличаща на носилка. От люлката се спуснаха тънки метални челюсти и се скриха в леда под Себастиан. След това челюстите съвсем бавно започнаха да издигат плетеницата на пашкула — заедно с ледената основа под нея. Оже проследи как избутаха момчето настрани и го натовариха в първата спасителна машина.

— Беше просто драскотина — каза тя, когато Манкузо се върна при нея. — Няма нужда да се държите като полудели, само го плашите.

— Преживяването ще му се отрази добре.

— Вече преживя достатъчно за един ден.

— Е, не вярвам да му навреди чак толкова. Тук долу всички произшествия са спешни. Мислех, че вече си наясно с това, Оже.

— Проверете и момичето — посочи към кролъра тя.

— Ранена ли е?

— Не.

— В такъв случай е с нисък приоритет. Да видим първо за какво си рискувала живота на хлапетата, а?

Манкузо имаше предвид вестника.

— В товарната секция на кролъра е — отговори тя, като го поведе към повредената машина. В предната ѝ част, под рамената на манипулаторите и инструментите, имаше мрежеста торбичка и отделение за допълнителен товар. Оже освободи ръчната ключалка и издърпа навън подноса. — Ето — каза тя и изключително внимателно извади вестника от преградата.

Манкузо подсвирна, показвайки, макар и с нежелание, че беше впечатлен.

— Къде го намерихте?

Тя посочи към един по-нисък район точно пред повредената машина:

— Там долу открихме кола.

— Имаше ли някой в нея?

— Беше празна. Разбихме люка на тавана и използвахме манипулаторите на кролъра, за да вземем вестника от задната седалка. Наложих се да подпрем машината на тавана, за да не я преобърнем. За нещастие таванът се оказа нестабилен.

— Може би защото тази каверна все още не е отбелязана като безопасна за хора — обясни й Манкузо.

Оже обмисли отговора си внимателно, осъзнавайки, че всяка нейна дума отсега нататък вероятно ще бъде вписана в протокола:

— Не понесохме големи загуби. Изгубихме кролъра, но фактът, че се добрахме до вестника ще ги покрие без проблеми.

— Какво се случи с момчето?

— Помагаше ми да стабилизирам машината, когато разкъса костюма си. Наредих му да лежи неподвижно и да изчака пристигането на кавалерията.

Тя върна вестника обратно в отделението. Буквите по него бяха все така ясни и четливи, както по времето, когато го бяха извадили от колата. Само това, че го държеше в ръце — и го бе огънала леко, — бе достатъчно една от анимираните реклами да се пробуди към живот: момиче на плажа, хвърлящо топка по посока на камерата.

— Доста добре, Оже. Изглежда този път извади късмет.

— Помогни ми да демонтирам подноса — каза тя, предполагайки, че едва ли щяха да направят опит да спасят целия кролър.

Двамата го измъкнаха, отнесоха го до най-близката машина и го плъзнаха в един от свободните слотове.

— А сега филмовите ленти — каза Манкузо.

Оже заобиколи превозното средство, като пътъм отваряше кутиите и вадеше тежките черни касети. Щом събра и дванайсетте и ги подреди, включително онези от мониторите в кабината, тя ги подаде на Манкузо с думите:

— Искам да ги изстреляте право към лабораторията.

— Това ли е всичко?

— Всичко — отговори тя. — Сега може ли да обърнем внимание на Касандра?

Ала когато се обърна и погледна в сиянието на кабината, не видя и следа от момичето.

— Касандра? — повика тя, надявайки се, че каналът не е прекъснат.

— Всичко е наред — обади се момичето. — Точно зад вас съм.

Оже обърна глава и огледа Касандра, застанала на леда в другия костюм с детски размери.

— Казах ти да стоиш вътре.

— Време беше да тръгваме — отговори Касандра. От вниманието на Оже не убегна, че е успяла да облече костюма без каквито и да било проблеми, всъщност дори остана изненадана: задачата беше достатъчно трудна дори за възрастен човек, какво оставаше за едно дете.

— Провери ли дали... — започна Оже.

— Костюмът ми е непокътнат. Мисля, че е време да тръгваме, не смятате ли? Цялото това раздвижване сигурно вече е разбудило фурните. Най-добре да не се навъртаме наоколо, когато пристигнат.

Манкузо докосна рамото на Оже с подсилената си ръкавица, достатъчно силна, че да я премаже, преди да е успяла да мигне:

— Момичето е право. Да изчезваме от Париж. От това място винаги ме побиват тръпки.

Оже надникна през илюминатора в тавана на спасителния кролър, като през цялото време ѝ се искаше червените и зелените светлини на спускаемия апарат най-после да прогорят пътя им през облаците, без да ги раздразнят повече. *Имаше* нещо нередно в поведението на облаците тази вечер. Разговорите им обикновено бяха бавни и безметежни, вид комуникация, която се подсказваше от промените във формата, цвета и текстурата им. Чудовищните им заострени сиво-сини верижни структури променяха очертанията си на всеки няколко минути; контурите им се стабилизираха постепенно, след което бавно изтъляваха. Няколко десетки минути по-късно новите очертания започваха да изникват тук и там и тестените сиви облаци подхващаха цикъла за пореден път. Движенията им бяха просто

основните елементи в общуване, което можеше да продължи с часове или цели дни.

В този момент обаче облаците припламваха. Очертанията се образуваха и изтляваха все по-бързо, а светлината им придаваше на диалога натраплива настоятелност. Облаците се разделяха и сливаха, сякаш пренаписваха вековни спогодби и съюзи.

— Понякога го правят — каза Касандра.

— Известно ми е — отговори Оже, — но не и по време на моята смяна и не над града, който проучвам.

— Може би не се държат така само над Париж — продължи замислено Касандра.

— И аз имах подобни надежди. За нещастие проверих. Климатичната система точно над Северна Франция се разкъсва от спорове и промените са започнали някъде по времето, когато се появихме ние.

— Съвпадение.

— Или не.

Поредната мълния освети пейзажа отвън, очертавайки линиите на препятствията от блокове, рампи и дълбоки ями с гладки стени, изрязани в бледосиния лед с лазерна прецизност. И от двете страни на Шанз-Елизе рухналите форми на сградите изглеждаха като изсечени от полепналия по тях лед с пастелен цвят, внимателно оформен терасовидно там, където дистанционно управляемите екскаватори на Института по старините бяха преустановили работа, засичайки чуплива зидария, стомана или стъкло. Оже се замисли за контролорите, които направляваха машините от орбита и изпита нарастващо желание да бъде там горе заедно с тях, надалеч от опасностите на повърхността.

— Побързайте — каза тихо тя. — Престана да ми бъде интересно още преди часове.

— Струваше ли си всичко това само заради един вестник? — попита Касандра.

— Разбира се, че си струваше. Знаеш, че е така. Вестниците са сред най-стойностните артефакти от Века на Празнотата, които изобщо някога можем да се надяваме да открием. Особено късните издания, обновени през последните няколко часа, преди всичко да приключи. Нямах представа колко малко образци са се запазили.

Касандра отметна завесата от черна коса, имаща навика да се спуска над лявото ѝ око:

— Какво значение имат детайлите, ако дори и без тяхна помощ можете да сглобите голямата картина?

Някакво раздвижване успя да привлече вниманието на Оже. Тя вдигна очи към илюминатора на тавана над главата си и видя как от облаците в небето върху остриетата на тръстерите си се появява ескадрила от спускаеми апарати.

— Има значение, поне доколкото ще ни помогне да не повтаряме грешките си — каза тя.

— Като например? — попита Касандра.

— Например да избегнем унищожението на Земята. Или измамната вяра, че можем да поправим една технологична грешка, като запратим срещу нея друга, независимо че всичките ни предишни опити са били напразни.

— Само суеверен фаталист може да твърди, че не бива поне да опитваме — заяви Касандра и скръсти ръце на гърдите си. — Освен това, как е възможно нещата да се влошат повече от сега?

— Използвай въображението си, хлапе — отвърна Оже.

Почувства как спасителният кролър потрепери в момента, когато през него премина яркият език от двигателя на най-близкия спускаем апарат. Кабината за момент потъна в непоносима светлина, а само секунда по-късно кролърът се поклати, щом обезопасителната люлка го подхвана в обятията си. Веднага след това вече се носеха във въздуха и стремително се издигаха към небето, докато спускаемият апарат набираше височина. През страничните илюминатори Оже видя как Шанз-Елизе изпада някъде надолу, а приведените постройките от двете страни на булеварда бързо се скриха от погледа ѝ. Известно време успяваше да различи околните улици, неспособна да се отърси от вътрешната необходимост да ги назовава мислено. „Осман“ на север, „Марсо“ и „Монтен“ на юг.

— Как можем да влошим нещата? — попита Касандра. — Там долу не могат да живеят хора. Нищо не може да оцелее, дори бактерии. Със сигурност по-лошо от това не може да стане.

— Днес отбелязахме точка — каза Оже. — Извлякохме парченце от историческото минало. Но там долу има далеч повече, отколкото ни е възможно да видим, поне за момента. Празноти в онова, което ни е

известно, очакващи да бъдат запълнени. Забравили сме много, неща, които никога няма да научим, освен ако не открием истината, скрита и запазена под леда.

— Плановете на Политите не заплашват нищо от това.

— Не и на хартия, но на всички е ясно, че плановете им са само прелюдия. Първо ще прочистим фурните и ще стабилизираме климата, а след това ще се захванем със същинската част: *тераформиране*. — Тя произнесе последната дума с ясно доловима неприязън.

Докато облаците около кролъра се съгъстяваха, Оже успя да зърне за миг криволичетата пътека на Сена — безупречно бяла ледена лента, тук-там покрита с ширит от точките на скорошни изкопни работи. Малко по-нататък, между спускаемите апарати около тях, успяваше да разпознае очертанията на долните две трети от Айфеловата кула, огъната настрана като човек, подкосен от силен вятър.

— Престъпление ли е, че някои хора искат Земята отново да стане гостоприемно място за живот? — попита Касандра.

— В моя списък е, защото не можем да го постигнем, без да изтрием всичко там долу, буквално да прекъснем всяка нишка към миналото си. Все едно да варосаш Джокондата, въпреки че точно до нея стои чисто ново платно.

— Значи според вас е по-добре да тераформиране Венера?

Оже имаше чувството, че е на път да започне да скубе косата си.

— Не, и *това* не е добра идея. Просто, ако ме изправят пред избор... — Тя поклати глава. — Нямам представа защо водя този разговор тъкмо с теб!

— И защо не?

— Защото си една от нас, Касандра... добре възпитан млад трешър^[2] гражданин на СОЗЩ. Дори учиш, за да постъпиш на работа в Института по старините. Не би трябвало аз да ти разяснявам тези неща.

Касандра сви лекичко рамене по момичешки, след което изглежда реши да се нацупи:

— Мислех си, че в спора се ражда истината — каза накрая.

— Съвсем вярно — отговори Оже. — Поне докато не започнеш да ми противоречиш.

Плетеницата обгръщаше Земята в светлина като искряща погребална гирлянда. Докато се придвижваше покрай помръдващите нишки, всяка от които представляваше чудовищна верига от свързани помежду си жилищни райони, на спускаемия апарат му се налагаше рязко да променя траекторията си. Накъдето и да погледнеше човек, погледът му срещаше още и още примки, нишки или възли от светлина, губещи се в едва различима главоблъсканица от невероятно сложно устроени, зависими един от друг центрове от струпана маса, обикалящи в орбита около планетата.

Стотици хиляди жилищни райони, всеки един голям колкото малък град; стотици милиони хора, поне доколкото ѝ бе известно на Оже, водещи също толкова проблемен и изпълнен с надежди живот, колкото нейния. От различните части на *Плетеницата* постоянно влизаше и излизаше потокът на трафика, искрици светлина, преминаващи светкавично по нишките в едната или другата посока. Нишките на свързаните помежду си хабитати бяха в състояние на непрестанна промяна, независимо дали внезапно преставаха да съществуват или отново се срещаха, подобно на ДНК в претрупано от живот петриево стъкло.

Настроението ѝ се покачи едва когато усети, че космическият апарат забавя и прави заход за скачване. Точно пред тях, окачени като огърлица една след друга, бяха въртящите се обратно на часовниковата стрелка колела на Института по старините. Не се и съмняваше, че новините за направеното от нея откритие вече циркулираха по обичайните академични канали и съвсем скоро ще бъде принудена да публикува предварителния си доклад по съдържанието на вестника. Щеше да извади късмет, ако успееше да поспи през следващите двадесет и четири часа. Независимо от това обаче, работата беше от онзи вид, който ѝ носеше най-голямо удовлетворение — изтощителна и едновременно с това вълнуваща, оставяща я в състояние на уморена еуфория. И това щеше да бъде само началото на продължителния процес на проучването, който допълнително щеше или да потвърди, или да обори предварителните ѝ догадки и предположения.

Ескадрилата акостира в един от огромните докове с ниска гравитация в първото колело. Навсякъде около тях се виждаха кораби и наблъскано оборудване. Оже с леко безпокойство отбеляза, че един от

корабите е от транспортните съдове на слашърите. Беше креюща лъскава: издължен и аеродинамичен като бърза сепия и със същата полупрозрачна елегантност. През кобалтовосиньото лустро на корпуса му блещукаха различни механизми и маркировки. Заобиколен от здравата, но груба екипировка на собственото ѝ правителство, корабът на слашърите изглеждаше обидно футуристичен. Какъвто до известна степен и беше.

Оже не успяваше да си изясни докрай безпокойството, което изпитваше в този момент. В светлината на напрежението през последните месеци корабът на слашърите бе повече от необичайна гледка наред Плетеницата. Все пак от време на време в нея се появяваше по някой от транспортните им съдове, а и когато се налагаха бързи дипломатически совалки, беше за предпочитане да използват техни кораби.

Само че тук, в Института по старините? Това вече бе повече от необичайно.

Реши засега да не обръща внимание на тревогите си и да се концентрира върху по-важните неща от непосредствената действителност. Докато протичаха разнообразните агресивни процедури по стерилизацията — задължително почистваха корабите от остатъчни агенти от парижката атмосфера, — Оже претърси вътрешността на спасителния кролър, докато най-после не откри писалка и бележник със стандартни докладни бланки на Института и се зае със съчиняването на рапорта си по случилото се под повърхността. Както винаги, се налагаше да се придържа към тънката граница между идеята, че понякога можеш да нарушиш правилата и професионалното схващане, че някои установени методи са неподатливи на интерпретация от други.

По времето, когато процедурите по стерилизацията бяха приключили, почти бе довършила доклада. Към спасителния кролър скачиха въздушен шлюз, а светлините около външния люк засияха в зелено, давайки знак, че вече е безопасно да напуснат транспортния съд. Първо излязоха хората от спасителния отряд, нетърпеливи да приключат смяната си, да изпият по пиетие и да разменят по някоя опашата лъжа с колегите си.

— Хайде — каза тя, като махна на Касандра да тръгне преди нея към изхода.

— След теб — отговори момичето.

Нещо в тона ѝ продължаваше да е странно, но Оже реши да го отдаде на собствените си обтегнати нерви и чуждия кораб на док отвън. Изтегли се в шлюза и се понесе с привычна лекота по дължината на въздушното съединение.

В края на тунела я чакаха двама служители, облечени в сиви костюми на тънко райе. Познаваше единия — Аугуст да Силва, изпълнителен кадър от високите ешелони. Беше нисичък, с гладко бебешко лице и коса, която винаги поддържаше изрядно сресана, напарфюмирана и напомадена. Пътищата им се бяха пресичали и преди, основно по спорни въпроси, свързани с бюджети за проучвания и дребни процедурни прегрешения.

Да Силва подчертано официално отдели Оже от момичето.

— Вие оттук — каза той.

— Не бива да я изпускам от поглед — заяви Оже.

Да Силва внимателно я накара да влезе в неголямо помещение без прозорци. Щом Оже пристъпи вътре, вратата зад нея моментално се затвори и някой я заключи, оставяйки я съвсем сама в стоята с ватирани стени. Тя удари няколко пъти по пода, но не се появи никой, който да ѝ даде обяснение за ставащото. Изминаха трийсет минути, които съвсем скоро се превърнаха в цял час. Оже вече се пържеше на бавния огън на собственото си възмущение, репетирайки наум нещата, които щеше да изрече и хората, които щеше да порицае веднага щом ѝ позволяха да излезе. Досега не се бе случвало нищо подобно. Понякога наистина имаше забавяния поради неясноти в процедурата по стерилизацията, но властите по правило внимаваха винаги да я държат в течение при такива обстоятелства.

След още половин час вратата се отвори и през пролуката се подаде парфюмираната глава на Да Силва:

— Време е да вървим, Оже. Очакват ви.

Тя успя да му се озъби предизвикателно:

— *Кой*, по дяволите, ме очаква? Давате ли си сметка колко работа имам?

— Работата ви ще трябва да почака известно време.

Тя го последва сърдито. От него се носеше ухание на лавандула и канела.

— Трябва да прибера вестника и филмовите ленти, за да започна документацията на откритието. От изключителна важност е — хиляди хора очакват да научат какво има да ни разкрие вестникът. Сигурно вече си задават въпроса защо още не съм пуснала предварителния доклад.

— Страхувам се, че не мога да ви позволя да докосвате филмовите ленти — обясни Да Силва. — Вече ги изпратихме за обработка.

— Какви ги говорите? Трябва да работя с тези данни!

— Вече не са данни — каза той, — а доказателства в криминално разследване. Момчето почина.

Последното й подейства като внезапен удар в стомаха.

— *Не!* — произнесе тя, сякаш отрицанието можеше да промени случилото се.

— Опасявам се, че е истина.

Гласът ѝ прозвуча призрачно и откъснато:

— Какво се случи?

— Костюмът му е бил разкъсан, фуриите са се добрали до него.

Оже си припомни, че Себастиан се оплакваше от главоболие.

Вероятно вследствие на малките машини, нахлуващи в мозъка му и унищожаващи всичко по пътя си.

Само от мисълта за това ѝ прилошаваше.

— Направихме изследвания на място за наличие на фурии. Резултатите бяха отрицателни — произнесе тя.

— Детекторите ви не са били достатъчно чувствителни към последния микроскопичен щам. Вероятно щяхте да го знаете, ако си правехте труда да се запознавате с актуалните технически бюлетини. Факторът е бил от значение за решението ви да напуснете машината.

— Не може да е мъртъв.

— Умрял е по време на излитането. — Да Силва погледна назад към нея, като вероятно се чудеше колко му е позволено да ѝ разкрие. — Смъртта е настъпила вследствие на преустановяване дейността на мозъчния ствол.

— Божичко. — Тя си пое дълбоко дъх, борейки се да запази присъствие на духа. — Съобщихте ли на...

— Семейството му? Информирани са, че е имало произшествие. В момента са на път за насам. Основната ни надежда е, че докато

пристигнат, ще можем да го възвърнем до някаква степен към съзнание.

— Да Силва си играеше с нея.

— Казахте ми, че е умрял.

— Наистина умря. За щастие успяха да го върнат към живот.

— С глава, пълна с фурии?

— Натъпкахме го с лекарства и успяхме да прочистим фуриите с малка помощ от страна на слашърите. В момента момчето все още е в кома. Възможно е в някои части от мозъка му да са настъпили необратими увреждания, но ще разберем със сигурност дали е така едва след няколко дни.

— Това не може да се случва — каза Оже. Чувстваше се като наблюдател на разговора, който водеше. — Беше обикновена експедиция. Никой не биваше да умира.

— Лесно е да се каже. — Той се наведе по-близо, така че сега можеше да усети и дъха му: — Наистина ли вярвате, че можем да потулим нещо подобно? Институтът по трансгресиите и бездруго вече ни диша във врата. В последно време на Земята се случиха доста издънки и се носят слухове, че е дошло време някой да опере пешкира за назидание на останалите, преди да се е случило нещо *наистина* неприятно.

— Съжалявам за момчето — каза тя.

— Това самопризнание ли е, Оже? Ако е така, ще ни бъде далеч по-лесно.

— Не — отговори тя, макар гласът ѝ да се поколеба, — не е самопризнание. Просто казах, че съжалявам... Слушайте, възможно ли е да поговоря с родителите?

— Точно в този момент, Оже, със сигурност мога да предположа, че вие сте последният човек в Слънчевата система, с когото биха желали да се срещнат.

— Искам само да знаят, че ме е грижа.

— Това време — отвърна Да Силва — е отминало горе-долу, когато сте рискували всичко заради един безполезен артефакт.

— Артефактът не е безполезен — каза остро тя. — Без значение какво се случи там долу, рискът си заслужаваше. Питайте когото поискате в Института по старините, всеки ще ви каже същото.

— Да ви покажа ли вестника, Оже? Искате ли?

Да Силва го беше натикал в джоба си. Сега го извади и ѝ го подаде. Тя го пое с разтреперани пръсти, усещайки как всичките ѝ надежди се изпаряват в един-единствен миг на чудовищно разочарование. Вестникът беше мъртъв, също като момчето. Буквите се бяха размили, а редовете на статиите се пресичаха като топящи се пластове на шоколадова торта. Почти всички букви вече бяха станали нечетливи. Илюстрациите и рекламите бяха замръзнали, а цветовете им се сливаха като петна на абстрактна картина. Миниатюрният мотор, доставящ енергия на умния вестник вероятно бе изстискан до последно още в момента, в който го бяха извадили от колата.

Тя подаде на Да Силва безполезната вещ:

— Май току-що загах, а?

[1] На място (лат.) — Бел.прев. ↑

[2] От *Threshold* (англ.) — праг, граница, начало — Бел.прев. ↑

ТРИ

Флойд накара матиса да завие по една от тесните улички, провираща се между високите фасади на две жилищни сгради. От години не беше идвал на улица „Пьоплие“ и имаше спомен за напукан паваж, обковани с дъски прозорци и съмнителни заложни къщи. Сега обаче улицата бе асфалтирана, а паркираните автомобили бяха главно последни модели от петдесетте години, ниски и мускулести като готови за скок пантери. Стълбовете на електрическото осветление бяха прясно боядисани. Магазините на приземните етажи внушаваха дискретност; бяха основно за скъпи услуги: часовникарски ателиета, антиквариати, книжарници, ювелирни, магазин за карти и глобуси, дори един за автоматични писалки. Докато следобедът се превръщаше във вечер, витрините им една по една започваха да хвърлят уютни правоъгълници светлина върху смрачения тротоар.

— Ето го номер двадесет и три — каза Флойд, докато паркираше колата на едно свободно място недалеч от жилищната сграда, където живееше Бланшар. — А там сигурно е паднала — кимна към тротоара, където плочките очевидно бяха съвсем прясно измити. — Най-вероятно от някой от онези балкони над нас.

Кюстин надникна през страничния прозорец:

— Перилата не изглеждат счупени. Струва ми се, че нито са боядисвани, нито са подменяни в скоро време.

Флойд се обърна назад, а Кюстин му подаде бележника и филцовата шапка.

— Ще видим.

Докато излизаха от колата, едно малко момиченце с протрити черни обувки и рокля с лекета излезе от сградата и пристъпи на улицата. Флойд се канеше да ѝ извика да задържи вратата, когато погледът му бе прикован от лицето ѝ: дори и в неясната вечерна светлина се забелязваха следи от обезобразяване и лека странност. Проследи как момичето се отдалечи с подскоци надолу по улицата и най-после изчезна в сенките между светлините. Той примирено опита

остъклената врата, през която детето току-що беше излязло и без изненада откри, че е заключена. До нея имаше табло с бутони на звънци с изписани имената на наемателите. Откри това на Бланшар и натисна звънеца срещу него.

Говорителят през решетката моментално изпука и се чу глас:

— Закъснявате, мосю Флойд.

— Отменяме ли уговорката?

Вместо отговор откъм вратата се разнесе бръмчене. Флойд внимателно я побутна и крилото се отвори леко.

— Да видим как ще се развият събитията — каза той. — Обичайната процедура: аз водя разговора, ти седиш и наблюдаваш.

Обикновено работеха по този начин. Флойд отдавна беше открил, че не съвсем съвършеният му френски успява да внуши на клиента измамно усещане за сигурност и често го подтиква да сподели подробности, които в противен случай би предпочел да запази за себе си.

Коридорът водеше до покрито с килим стълбище, което изкачиха до площадката на третия етаж. Когато спряха на него, и двамата едва успяваха да си поемат дъх. Три от вратите бяха затворени, но четвъртата бе откритата само толкова, колкото да разкрие тясна пролука.

Върху износения килим падаше ивица електрическа светлина. В пролуката се появи нечие око:

— Ако обичате, оттук, мосю Флойд!

Вратата се разтвори достатъчно, за да пропусне Кюстин и Флойд във всекидневна, в която някой вече беше издърпал завесите пред сгъстяващия се мрак навън.

— Това е съдружникът ми, Андре Кюстин — каза Флойд. — След като разследваме убийство, си помислих, че два чифта очи и уши може да се окажат по-полезни от един.

Бланшар кимна учтиво на всеки от тях поотделно:

— Чай? Току-що направих.

Кюстин се канеше да отговори нещо, но Флойд вече мислеше колко малко време му остава преди срещата с Грета, така че се намеси пръв:

— Много любезно от ваша страна, мосю, но ще бъде най-добре ако се заловим за работа. — Той свали филцовата си шапка и я остави

върху празната Масичка за шах. — Откъде искате да започнем?

— Очаквах да поемете нещата в свои ръце още от самото начало — кимна Бланшар, като минаваше зад тях и затваряше вратата.

Образът на Бланшар, който Флойд мислено си бе изградил по време на телефонния им разговор, се бе оказал доста близък до действителността. Пред него стоеше слаб възрастен, около седемдесетгодишен господин с гърбав нос, върху който се крепяха чифт полукръгли очила. Носеше нощна шапка, доста наподобяваща фес, която обаче не се поддаваше на опитите му да я окачестви, пижама, мек халат и чехли.

— Може би ще бъде най-добре, ако започнете от самото начало — каза Флойд. — Разкажете ми за американката. Колко точно ви беше известно за нея?

— Беше наемателка и плащаше наема си навреме. — За момент Бланшар отклони вниманието си, като използва един ръжен, за да разрови огъня в огромната камина в стил ар деко. Двете декоративни сови върху полицата над нея наблюдаваха случващото се със скъпоценните камъни в очите си. Флойд и Кюстин се сместиха на дивана близо един до друг и известно време помръдваха тромаво, за да застанат по-удобно.

— И това е всичко? — попита Флойд.

Бланшар извърна глава от камината:

— Преди смъртта си живях тук в продължение на три месеца. Държеше стаята два етажа над тази. В началото искаше да наеме нещо на по-долните етажи... както струва ми се споменах, не обичаше особено височините... но по това време нямаше свободни.

— Тя оплака ли ви се от това? — поинтересува се Флойд. Очите му огледаха околните стени, преминавайки през колекция от африкански маски и ловни трофеи, никой от които изглежда не беше почистван от прахта в скоро време. Точно до вратата бе окачена портретна фотография на красива млада двойка, застанала пред Айфеловата кула. Облеклото и леко скованите им изражения подсказваха, че снимката е правена поне петдесет години по-рано. Флойд внимателно огледа чертите на младежа, след което ги сравни с лицевата структура на възрастния господин и техен домакин.

— Оплака се на мен, да — отговори Бланшар. — Но не и на хазаина си.

— Мислех, че вие сте... — започна Флойд.

— Да, аз бях неин хазаин, но на нея това не ѝ беше известно. Никой от наемателите не подозира, че съм нещо повече от наемател като тях. Плащат наемите си чрез посредник.

— Необичайна ситуация — отбеляза Флойд.

— Но доста полезна. Мога да научавам за оплакванията и несгодите им, включително и произнесените под сурдинка, докато се разминаваме по стълбите. Жената никога не изложи писмено недоволството си, но и не пропускаше да се оплаче от стаята, винаги когато пътищата ни се пресичаха.

Флойд хвърли поглед към партньора си, след което отново се обърна към Бланшар.

— Името на момичето, мосю?

— Името на жената беше Сюзан Уайт.

— Омъжена?

— Не носеше пръстен и така и не спомена за съпруг.

Флойд си отбеляза тази информация.

— Казвала ли е на колко е години?

— Съмнявам се да е била на повече от тридесет и пет. Не беше лесно да се отгатне. Не носеше толкова грим, колкото другите млади жени, другите наемателки.

Кюстин попита:

— Споменавала ли е с какво се е занимавала, преди да се нанесе тук?

— Само, че е пристигнала от Америка и че има известни умения като машинописка. Като споменах за писане на машина...

— Откъде в Америка? — прекъснато Флойд, припомняйки си, че Бланшар не беше сигурен за това по време на телефонния им разговор.

— Дакота. Вече си го спомням съвсем ясно. Усещало се в произношението ѝ, така твърдеше тя.

— Значи сте разговаряли на английски?

— От време на време, стига да я помолех. Иначе френският ѝ беше горе-долу като вашия.

— Безукорен — произнесе Флойд с усмивка. — За чужденец.

— Какво е правела мадмоазел Уайт в Париж? — обади се Кюстин.

— Така и не ми каза, а аз така и не попитах. Очевидно парите не бяха проблем. Възможно е да работеше, но дори и да беше така, работното ѝ време бе доста непостоянно.

Фloyd обърна страницата на бележника си, като я натисна няколко пъти с пръст, за да попие мастилото:

— Прилича ми на туристка, прекарваща няколко месеца в Париж, преди да продължи пътуването си. Нещо против да попитам как се запознахте и докъде се простираше това познанство?

— Отношенията ни бяха напълно невинни. Всъщност за пръв път се засякохме на Лоншан.

— На надбягванията?

— Да. Видях, че забелязахте снимката с покойната ми съпруга.

Фloyd кимна леко засрамено от факта, че любопитството му е било толкова очевидно:

— Била е красива.

— Фотографията не успява да предаде дори бегло истинската ѝ красота. Казваше се Клодет. Умря през хиляда деветстотин петдесет и четвърта... само преди пет години, но ми се струва, че оттогава е изминал половината ми живот.

— Моите съболезнования — каза Фloyd.

— Клодет беше голяма почитателка на надбягванията. — Бланшар отново се изправи и без особен резултат разрови огъня. Сетне пак седна, като се намръщи от болката в остарелите си стави. — След смъртта ѝ известно време нищо не беше в състояние да ме накара да напусна този апартамент, камо ли отново да отида на надбягванията. Един ден обаче, успях да убедя сам себе си да направя тъкмо това; възнамерявах да заложа на кон в нейна памет. Повтарях си, че тя би го одобрила, но в същото време не успях да се отърся от усещането за вина, че отивах сам.

— Не е трябвало да се чувствате по този начин — каза Фloyd.

Бланшар го погледна:

— Някога женили ли сте се, мосю Фloyd, губили ли сте някога любимата си в резултат на мъчителна болест?

Фloyd смилено сведе очи:

— Не, мосю.

— В такъв случай, при цялото ми уважение, не можете да знаете какво е. Това усещане за предателство... колкото и абсурдно да звучи.

Независимо от всичко обаче, продължих да ходя всяка седмица с част от спестените пари. Понякога дори печелех на дребно. Точно там срещнах Сюзан Уайт.

— Момичето залагаше ли?

— Да, но не сериозно. Когато се засякохме за пръв път, ме позна като един от наемателите в сградата и ме помоли да ѝ помогна с малък залог. В началото изпитвах колебания дали да остана с нея, понеже колкото и глупаво да звучи, имах чувството, че Клодет ме наблюдава отнякъде.

— Но сте ѝ помогнали.

— Реших, че едва ли ще прегреша особено, ако ѝ покажа как да попълни фиша, така че да успее да направи залога. За нейна изненада конят ѝ спечели. Оттам нататък се разбрахме да се виждаме на хиподрума веднъж или два пъти седмично. Откровено казано, мисля, че конете я очароваха далеч повече от парите. Понякога я виждах как ги наблюдава, докато жокеите обикаляха в огражденията. Сякаш никога дотогава не бе виждала коне.

— Може би в Дакота нямат такива — предположи Кюстин.

— И нещата стигнаха само дотам? — попита Флойд. — Среща на хиподрума веднъж или два пъти седмично?

— Така започна — отговори Бланшар — и може би така трябваше да приключи. Само че открих, че компанията ѝ ми допада. В нея имаше нещо от починалата ми съпруга: същата жажда за живот, същата детинска наслада от най-простичките неща. Но най-изненадващо от всичко беше, че изглежда тя също харесваше компанията ми.

— Значи сте започнали да се виждате и извън хиподрума?

— Веднъж или два пъти седмично я канех да ми гостува тук, пиехме чай или кафе, понякога дори си позволявахме парче торта. Говорехме за всичко, което ни хрумнеше. Или по-скоро говорех аз, понеже... поне през по-голямата част от времето... тя изглежда нямаше нищо против просто да седи и да ме слуша. — Бланшар се усмихна и по лицето му плъзнаха бръчки. — А когато казвах: „А сега е ваш ред, пак успях да си присвоя разговора“, тя отговаряше: „Не, не, наистина искам да чуя историите ви.“ Най-странното беше, че изглежда говореше искрено. Разговаряхме за всичко: история, филми, театър...

— Влизали ли сте в апартамента й?

— Естествено, бях неин хазаин. Когато я нямаше, просто трябваше да използвам резервния ключ. Не си пъхах носа — прибави, сякаш в своя защита той, като се наведе напред, за да подчертае думите си. — Имам задължения към наемателите си и по правило винаги проверявам дали договорът помежду ни се спазва.

— Сигурен съм, че е така — каза Флойд. — Та, когато сте влизали в стаята й, без да душите наоколо, да сте забелязвали нещо, каквото и да е?

— Само, че мястото винаги беше чисто и спретнато, както и че имаше забележителна колекция от книги, плочи, списания и вестници.

— С други думи, говорим за нещо като книжен плъх. Не е голямо престъпление, струва ми се.

— Не и ако напоследък не са променили закона. — Бланшар замълча. — Нещо обаче ми се стори извън обичайното. Искате ли да го чуете?

— Няма да навреди.

— Книгите винаги бяха различни. В продължение на няколко дни си оставаха същите, разбира се, но на следващата седмица бяха различни. Също списанията и вестниците. Сякаш ги събираше, после ги преместваше някъде другаде, за да направи място за новите.

— Може и да го е правила — предположи Флойд. — Ако е била богата туристка, не е изключено редовно да е изпращала у дома пратки с книги.

— Взех предвид и тази възможност, да.

— И? — попита Флойд.

— Веднъж случайно я забелязах на улицата, доста далеч от жилищната сграда. Чиста случайност. Вървеше по улица „Монж“ по посока на метростанция „Кардинал Льомоан“, в пети район. Бореше се с един куфар. През ума ми мина мисълта, че вероятно си е събрала багажа и е тръгнала да си ходи.

— Като е пропуснала да си плати наема?

— Беше предплатила до края на месеца. Изпитвах вина заради подозрителността си, но реших да я настигна и да й помогна с куфара. Само че вече съм възрастен човек и не успях да съкратя разстоянието помежду ни достатъчно бързо. Наложих ми се със срам да проследя как изчезва в метростанцията. — Бланшар взе една орнаментирана лула

измежду няколко други, подредени на масичката до него и се загледа отсъстващо в нея. — Вече си мислех, че това е краят, когато тя отново се появи. Не бяха изминали повече от минута или две, откакто беше влязла, и все още носеше куфара със себе си. Този път обаче той изглеждаше далеч по-лек. Денят беше ветровит и куфарът се блъскаше в краката ѝ.

— Разказахте ли всичко това на полицията? — попита Флойд.

— Да, само че не ми обърнаха внимание. Отговориха ми, че вероятно съм си въобразил цялата работа, или че просто ми се е сторило, че в началото куфарът е бил по-тежък.

Флойд внимателно си записа думите му, сигурен — без обаче да може да си обясни защо, — че наблюденията на Бланшар са от съществено значение.

— Това ли е „доказателството“ за злоумишлени действия, за което споменахте по телефона?

— Не — отговори Бланшар. — Съвсем друго е. Две или три седмици преди смъртта на мадмоазел Уайт поведението ѝ се промени. Престана да идва на хиподрума, вече не ми гостуваше и прекарваше повече време в собствения си апартамент. В случаите, когато се засичахме по стълбите, изглеждаше заета с мислите си.

— Проверихте ли стаите ѝ?

Преди да кимне в отговор на въпроса на Флойд, Бланшар се поколеба:

— Беше престанала да събира книги и вестници. В апартамента ѝ все още бяха останали доста от тях, но нямаше признаци, че прибавя нови или изнася досегашните.

Флойд още веднъж погледна Кюстин.

— Е, добре. Нещо я е тревожело. Имам теория. Искате ли да я чуете?

— Плащам ли за усилията ви? Все още не сме уговорили подробностите.

— Ще стигнем и до това. Мисля, че мадмоазел Уайт е имала любовник. Вероятно се е запознала с някого през последните три седмици преди смъртта си. — Флойд наблюдаваше Бланшар внимателно, чудейки се колко ли от всичко това искаше да чуе старецът. — Прекарвала е известно време с вас — по възможно най-

невинен начин, но внезапно новият ѝ приятел е поискал всичко за себе си. Без повече посещения на хиподрума и дружелюбни гостувания.

Бланшар изглежда обмисли казаното.

— А книгите?

— Наречете го предположение, но е възможно да е имала друга по-важна работа от това да обикаля книжарници и вестникарски будки. Просто е изгубила желание да попълва колекцията, следователно не е било нужно да изпраща новите попълнения обратно в Дакота.

— Доста предположения станаха — отвърна Бланшар — и всичките са изградени върху внушителна липса на доказателства.

— Просто теория, не съм споменавал, че съм стигнал до изпитани заключения. — Флойд извади една клечка за зъби и я задъвка. — Казвам само, че е възможно в цялата история да няма нищо повече от очевидното.

— А смъртта ѝ?

— Падането спокойно може да е било обикновен нещастен случай.

— Убеден съм, че са я блъснали. — Бланшар извади изпод креслото си ламаринена кутия за сладки с издраскана карирана повърхност. На капака имаше снимка на шотландски териер. — Може би това ще ви убеди?

Флойд взе кутията:

— В последно време се опитвам да пазя линия.

— Моля, отворете я.

Флойд с мъка отвори капака с нокти. Във вътрешността на кутията имаше връзка различни по съдържание документи, прихванати с ластик.

— Малко разяснения биха ми дошли добре — произнесе той, без да знае какво да мисли.

— По-малко от седмица преди да почине, мадмоазел Уайт почука на вратата ми. Смъртта ѝ настъпи на двадесети, така че сигурно се е случило около петнадесети или шестнадесети. Поканих я да влезе. Все още изглеждаше объркана и замислена, но сега поне бе готова да поговорим. Първото, което направи, бе да се извини за неучтивото си поведение през изминалите две седмици и да ми каже колко ѝ липсвали конете. Освен това ми даде тази кутия.

Флойд изхлузи хлабавия ластик и остави документите да се изсипят в скута му:

— Какво друго ви каза?

— Единствено, че е възможно да напусне Париж набързо, както и да пазя кутията, ако не се върне за нея.

Флойд започна да прехвърля документите. Митнически декларации, разписки, карти, изрезки от вестници. Скица — направена с молив, с подробни анотации — на някакъв сферичен предмет, който не му говореше нищо. Имаше и една пощенска картичка: избеляла от слънцето фотография на Нотр Дам. Флойд огледа обратната ѝ страна и си отбеляза, че картичката е надписана и има марка, но така и не е била изпратена. Почеркът бе прилежен и момичешки, с прекомерни завъртулки и камшичета, адресиран до някой си г-н Калискан, живеещ в Тенгълууд, Дакота.

— Нещо против да я прочета?

— Давайте смело, мосю Флойд.

В първата част от съобщението се говореше как жената планирала да прекара следобеда в пазаруване, в издирване на някакъв сребърен медальон, но че можело да промени плановете си, ако времето обърнело на дъжд. Думите „сребърен“ и „дъжд“ бяха внимателно подчертани. Последното се стори странно на Флойд, ала секунда по-късно си припомни, че самият той имаше леля, която обичаше да подчертава по навик думите в писмата си до него. Пощенската картичка беше подписана „от Сюзан“. Флойд предположи, че беше предназначена по-скоро за някой чичо или дядо, отколкото за любовник или близък приятел.

След това разтвори една от картите и я разгърна нашироко пред себе си. Очакваше да види туристическа карта на Париж, или поне на Франция, но вместо това пред него стоеше карта на цяла Западна Европа, от Калининград на север до Букурещ на юг, от Париж на запад до Одеса на изток. Париж беше очертан с кръг, както и Берлин, и двете окръжности бяха свързани с идеално права черта със същото мастило. С трети кръг бе ограден Милано, който на свой ред също беше свързан с друга линия с Париж. В крайна сметка се бе получило приблизително подобие на буквата „L“, като в единия край беше Париж, а в края на дългата отсечка — Берлин. Над линиите беше писано със ситни цифри: „875“ над оста Париж-Берлин и „625“ над тази между Париж и

Милано. Флойд предположи, че ставаше дума за разстоянията между градовете в километри вместо в мили.

Опита мастилото с нокът и удовлетворено установи, че не беше част от оригиналния печат на картата. Нямаше представа какво може да значи маркировката, но засега можеше да заключи, че Сюзан Уайт просто е планирала следващия етап от пътуването си, изчислявайки съответното разстояние между Париж и останалите два града, преди да реши накъде да се отправи. Що за турист обаче би се интересувал от тези разстояния с такава точност? Влаковете и дори аеропланите не се движеха по права линия, като се вземеше предвид политическата география на Европа. Дали пък тази малка подробност просто ѝ беше убягнала?

Флойд сгъна картата и насочи вниманието си към останалите документи. Имаше напечатано на пишеща машина писмо от някой си Алтфелд. Хартията беше стандартна бланка с инициалите на индустриален концерн на име „Леярни Каспар“. Адресът беше някъде в Берлин, а писмото очевидно беше отговор на предишно запитване от страна на Сюзан Уайт. Извън тази информация обаче заекващият немски на Флойд не можеше да му каже нищо повече.

— Нищо тук не навява на мисълта за любовна кореспонденция — каза той.

— Тя ми даде още няколко инструкции — обясни Бланшар, — в случай че не се завърне. Каза, че сестра ѝ може да се появи и да я потърси. Тогаво трябвало да предам кутията на нея.

— Тревожела се е за нещо — каза Флойд. — Поне за това можем да бъдем сигурни.

— Все още не сте убеден, че е възможно да е била убита умишлено? Не сте ли нетърпелив да поемете случай с убийство? Ще ви платя за времето на разследването. Ако не откриете доказателства за насилствената ѝ смърт, съм готов да приема заключенията ви.

— Не бих искал да пилея парите ви напразно — отговори Флойд. Кюстин му хвърли кос поглед, в който се четеше ясният въпрос дали не си е изгубил ума.

— Упълномощавам ви да ги пилеете.

Флойд натъпка документите обратно в ламаринената кутия:

— Защо просто не я задържите в себе си и не изчакате появата на сестрата?

— Защото всеки изминал ден ни отдалечава все повече от времето на смъртта ѝ.

— При цялото им уважение, мосю, случаят наистина не е нещо, което би трябвало да ви тревожи чак толкова.

— Мисля, че е.

— Какво ви отговориха от полицията, като им показяхте кутията? — попита Кюстин.

— Показах им я, но разбира се, не проявиха интерес. Както вече споменах, липсва им всякакво въображение.

— Смятате, че може да е била шпионин? — предположи Флойд.

— Мисълта ми е хрумвала. Не отричайте, че и вие си го помислихте.

— Наистина нямам представа какво да мисля — отвърна Флойд.

— Знам обаче, че никога не вреди човек да подхожда към нещата без предразсъдъци.

— В такъв случай забравете предразсъдъците си и допуснете, че е била убита. В името на спомена за това прекрасно момиче съм длъжен да не оставя смъртта ѝ да бъде забравена просто така. В сърцето си зная, че някой е отговорен, мосю Флойд. Освен това зная, че в този момент Клодет ме наблюдава и би била много разочарована, ако не изпълня задължението си по отношение на мадмоазел Уайт.

— Това е изключително почтено от ваша страна... — започна Флойд.

— Не става дума просто за почтеност — прекъсна го остро Бланшар. — Въпросът има и егоистична страна. Докато убиецът ѝ не бъде разкрит, у наемателите ми винаги ще съществуват подозрения, че не е било нещастен случай.

— Но дори полицията не е направила подобно предположения.

— Предположенията няма нужда да се изказват на глас — обясни Бланшар. — Моля ви, вземете кутията и вижте къде ще ви отведе *тя*. Поговорете и с другите наематели... възможно най-дискретно, разбира се. Може да е разговаряла и с някой от тях. Е, споразумяхме ли се?

Флойд извади от джоба си една омачкана визитна картичка:

— Това са обичайните ми разноски. Тъй като става дума за разследване на убийство, ще се възползвам от услугите и на съдружника си. Което означава, че таксата се удвоява.

Бланшар взе визитката и я прибра в собствения си джоб, без дори да я погледне.

— Приемам условията ви. Естествено, за парите си очаквам незабавни резултати.

— По един или друг начин ще ги получите.

— Това ме устройва.

— Трябва да знам и какво ви е споменавала за сестра си.

— Тъкмо това е странното. До онзи последен разговор, когато ми предаде кутията, дори не беше споменавала за семейство.

— Описа ли я?

— Да, името ѝ е Верити. Има руса коса, не червена... мадмоазел Уайт специално наблегна на този факт... но иначе е горе-долу със същото телосложение. — Бланшар постави ръце на облегалките на стола и се изправи на крака. — Поне в това отношение имаме късмет. Фотографирах я на Лоншан. — Той извади две снимки изпод една от совите над камината. — Можете да ги задържите.

— Това единствените ви копия ли са?

— Не, направих допълнителни, докато очаквах полицията да се заеме по-подробно със случая. Допусках, че биха ги поискали в хода на разследването, за да ги показват на свидетели.

Фloyd разгледа една от снимките на Сюзан Уайт. Беше в цял ръст и я бе хванала, застанала с гръб към някакви перила, зад които се виждаше издълженото размазано петно на подминаващ кон. Придържаше малката си цилиндрична шапчица, сякаш вятърът всеки момент щеше да я отнесе. Смееше се, изглеждаше изненадана и щастлива. Не приличаше на човек, който щеше да намери смъртта си само няколко седмици по-късно.

— Беше привлекателна жена — каза Бланшар, докато се настаняваше обратно на мястото си. — Но едва ли има нужда да ви го казвам. Имаше най-прелестната червена коса: колко жалко, че не можете да я видите, прибрана под шапката. Обикновено носеше зелено. Винаги съм смятал, че червенокосите изглеждат добре в зелено, а вие?

— Няма как да зная — отговори Флойд.

Кюстин на свой ред изучи снимката:

— Доста добре. Всички в Америка ли са такива?

— Не и в Галвестън — отвърна Флойд.

До стаите, които американката бе обитавала по време на последните три месеца от живота си, водеха стълби, разделени от три площадки. Бланшар информира Флойд, че след инцидента в апартамента не е живял никой.

— Почти нищо не е пипано — прибави. — Проветрявано е, но освен това всичко е така, както го беше оставила. Дори леглото е оправено.

— Беше забележително подредена млада жена, за разлика от някои други наематели.

— Разбирам защо споменахте книгите — обади се Флойд. Дъските на пода поскърцваха, докато се придвижваше внимателно из стаята и разглеждаше колекцията на Сюзан Уайт. Книгите, списанията и вестниците заемаха всяка хоризонтална повърхност в стаята, включително и значителна част от пода. Само че бяха внимателно подредени и отделени едни от други, което навяваше на мисълта за стриктен и методичен подбор и съхранение, преди да бъдат изпратени по назначение. Припомни си описанието на Бланшар, как жената бе изчезнала в метростанцията с препълнения куфар, пресмятайки, че Сюзан Уайт вероятно беше правила поне по дузина курса всяка седмица, при положение че според думите на нейния хазаин колекцията ѝ се бе променяла толкова често.

— Надявам се поне вие да забележите някаква идея зад всичко това. Признавам, че на мен ми убягва.

Флойд се наведе, за да разгледа по-подробно купчина грамофонни плочи.

— Тези бяха ли част от нещата, които събираше и изпращаше тя?

— Да. Можете да разгледате всичко.

Флойд прехвърли добре запазените плочи с надеждата по някакъв начин да добие представа за начина на мислене на жената, ала дори те бяха разнородни по съдържание, както и всичко наоколо. Имаше джаз — някои от записите притежаваше и самият той, също и един куп класически изпълнения, но останалата част от колекцията на пръв поглед беше събирана на напълно случаен принцип, без каквито и да било съображения за жанр или стойност.

— Е, значи е обичала музиката — коментира той.

— Само че никога не ги слушаше — каза Бланшар.

Фloyd разгледа критично една от плочите — първо калъфа, след което и улея на самата тава. Напоследък пазарът беше наводнен с голямо количество контрабандни записи. За ненавикналото ухо звучаха приемливо, но бяха обида за всеки истински почитател на музиката. Носеха се слухове, че контрабандистите движеха операцията си от Париж и отпечатваха плочите в тайна работилница някъде в района. Тъй като веднъж или два пъти вече го бяха ужилвали с лошите дубликати, Флойд бързо се бе научил да ги надушва отдалеч. Беше очевидно, че доста от плочите на мъртвата жена бяха контрабандна стока, ала щом сама не ги беше слушала, вината си беше изцяло нейна.

Той върна плочата обратно в калъфа и се изправи, забелязал ръчния грамофон, набутан в единия ъгъл на помещението, непосредствено до постмодерно лампово радио.

— Това нейният грамофон ли е? — попита той.

— Не, върви със стаята. Струва ми се, че е тук вече трийсетина години.

— И никога не е пускала някоя от плочите на него?

— Никога не съм я чувал да слуша каквато и да е музика. В случаите, когато минавах покрай стаята ѝ на път за тази под нея, чувах единствено звуци от радиото.

— Какви звуци?

— Така и не успях да различа нещо конкретно. Винаги го слушаше съвсем тихо.

Флойд прокара пръст през прахта върху радиото:

— Използвали ли сте го от смъртта ѝ насам?

— Както казах, стаята е проветрявана. Това е всичко.

— Нещо против да научим какво точно е слушала?

— Сега работите за мен, мосю Флойд. Упълномощавам ви да правите онова, което намерите за добре.

— Аз ще проверя балкона — обади се Кюстин. — Искам да проверя колко лесно може човек да падне от него.

Флойд коленичи пред радиото, като преди това изглади измачкания и набран килим пред него. Беше „Филипс“ на поне двайсет години — кутия, покрита с орехов фурнир; спомняше си, че по време на първите пет години от престоя си в Париж и той имаше подобен.

Включи го, вслушвайки се в бръмченето на загриващите лампи и пропукването от решетката на говорителя. Все още работеше.

Усети повей върху тила си, когато Кюстин отвори вратата, водеща за балкона. Далечният грохот на уличното движение проникна вътре незабавно, обезпокоявайки тишината като неканен гост. Ръката на Флойд инстинктивно посегна към копчето за фина настройка, готвейки се да раздвижи малката плъзгаща се стрелка през отпечатаните честоти и имена на радиа. Знаеше всички станции, излъчващи музиката, която двамата с Кюстин харесваха. С всяка изминала година ставаха все по-малко. Напоследък дори с всеки месец.

Без да докосва настройката за радиочестотите, Флойд просто увеличи звука. Чу единствено смущения.

— Станцията е разместена — каза той. — Или това, или който е излъчвал на тази честота, вече не е в бизнеса. — Той извади бележника си, потърси първата празна страница и си записа позицията на стрелката. След това внимателно започна да я плъзга от единия край на скалата до другия. Радиото съскаше и припукваше, но така и не успя да попадне на познати звуци.

— Е? — попита Бланшар.

— Очевидно радиото е повредено. Досега трябваше да съм попаднал на нещо.

— Преди мадмоазел Уайт да наеме стаята, радиото работеше идеално.

— И нищо чудно да е продължило да работи идеално, докато е живеела тук. Но сега е развалено, освен ако всяка радиостанция във Франция изведнъж е престанала да излъчва. — Флойд върна стрелката на приблизителната ѝ първоначална позиция, след което изключи радиото. — Няма значение. Просто си помислих, че музиката, която е слушала за последно, може да ми предложи нещо допълнително за състоянието на ума ѝ.

Кюстин влезе обратно в стаята, затваряйки двойната врата на балкона зад себе си.

— Подсигурено е — каза той. После докосна слънчевия си сплит: — Перилата достигат дотук. Колко висока беше тя, мосю?

— Горедолу колкото вас.

— В такъв случай предполагам, че е напълно възможно да се е препънала и да е паднала през тях, ако късметът ѝ е изневерил — отбеляза Кюстин. — Но няма начин просто да е паднала, ако се е навела.

— Тогава просто да изоставим тази теория — предложи хазаинът — и да се концентрираме върху хипотезата, че някой я е бутнал.

— Или че е скочила — намеси се Флойд. Той затвори отсечено бележника си. — Добре, мисля, че засега това е достатъчно. Ще запазите ли стаята в това състояние още известно време?

— Докато нещата се изяснят — увери го Бланшар.

Флойд потупа Кюстин по гърба:

— Хайде. Да побъбрим с останалите наематели и да видим какво ще ни кажат те.

Кюстин се наведе и вдигна кутията за бисквити от мястото до радиото, където Флойд я беше оставил.

— Вратата на този апартамент — каза той, обръщайки се към Бланшар, — беше ли заключена, когато я открихте?

— Не, беше отворена.

— В такъв случай съществува възможността да са я убили — каза Кюстин.

— Но е възможно и да е оставила вратата отворена, защото е имала нещо друго наум — каза Флойд. — Това не е доказателство. Ами външната входна врата — и тя ли беше отворена?

— Не — отвърна Бланшар. — Беше заключена. Но резето е автоматично. Когато убиецът се е измъквал, е трябвало само да я затръшне след себе си: за това не му е бил необходим ключ.

— И не ви е правило впечатление нещо да липсва оттук?

— Щях да го спомена.

Кюстин потупа тенекиената кутия:

— Може би са търсели това тук, но не са го открили, понеже вече го е била дала на мосю Бланшар.

— Според теб нещо в кутията струва ли си да извършиш убийство? — попита Флойд.

— Не — отговори Кюстин. — Но докато работех в Ке, съм виждал да убиват хора за комат хляб.

Флойд се обърна към хазаина:

— Ако имаме някакво развитие, утре ще се свържа с вас по телефона, в противен случай ще продължа разследването, докато не изникне нещо.

— Бих искал да получавам сведения от вас всеки ден, независимо от значимостта на разкритията ви.

Флойд сви рамене:

— Щом такова е желанието ви.

— Можете да ме откриете вечер. В края на всяка седмица ще очаквам писмен доклад по напредъка на разследването заедно с отчет за направените разходи.

— Явно взимате нещата на сериозно, а?

— В тази стая се е случило нещо ужасно — каза Бланшар. — Усещам го, дори на вас да не ви прави впечатление. Мадмоазел Уайт беше изплашена и далеч от дома. Някой се е вмъкнал и я е убил и това е неприемливо.

— Разбирам — кимна Флойд.

Почти бяха стигнали вратата, когато Бланшар отново се обади:

— Забравих да спомена за още нещо. Възможно е да няма особено значение, но мадмоазел Уайт държеше една пишеща машина в стаята си. — Той се спря, полагайки ръка върху голям дървен шкаф, поставен върху ниска масичка със закривени крака. — Беше немски модел... марка „Хаймзот и Райнке“, струва ми се... много тежка. Това е кутията, в която я доставиха.

— Доста необичаен аксесоар за един турист — отбеляза Флойд.

— Поинтересувах се защо ѝ е и единственото, което каза, беше, че упражнявала машинописа си, за да не губи форма, докато се прибере у дома.

— Добре е, че го споменахте — каза Флойд. — Вероятно не е от съществено значение, но всяка малка информация може да се окаже от полза.

— Дали да не я огледаме? — попита Кюстин.

— Точно там е работата — отвърна Бланшар. — Вече не съществува. Намерихме я разбита на парчета на паважа, непосредствено до тялото на мадмоазел Уайт.

ЧЕТИРИ

— Здравей, Верити — каза бившият съпруг на Оже. — Съжалявам, че се появявам без предизвестие, но някои наши общи приятели вече започваха да се чудят дали все още си жива.

Питър Оже имаше загоряла кожа и мускулеста фигура, като човек, който току-що се завръща от продължителна ваканция, а не от изтощителна дипломатическа обиколка на Федерацията на политите. Носеше скъп масленозелен костюм, който се подчертаваше от алена сатенена кърпа и изисканата златна значка на дипломатическия корпус. Ясните му зелени очи блестяха като изрязани изумруди, озарени от нестихваща развеселеност от всичко и всеки около него.

— Разбира се, че още съм жива — отговори сърдито Оже. — Наричат го домашен арест. Общуването с останалата част от света е донякъде затруднена.

— Знаеш какво имах предвид. Нито вдигах телефона, нито отговарях на пощата си. — За да подчертае думите си, Питър посочи натрупаната купчина от съобщителни цилиндри, задръстили отделението за пристигащата поща на пневматичната система в стаята.

— Опитвам се да събера мислите си.

— Не можеш да продължаваш така. Когато най-после се заемат с теб, трябва да се изправят срещу човек с всичкия си, а не пред заекваща развалина. Чувам, че предварителните изслушвания са насрочени за по-късно тази сутрин.

— Правилно си чул.

— Изглеждаш забележително спокойна.

— Просто формалност, нещо като удобна възможност двете страни да се измерят предизвикателно с очи. Дисциплинарният трибунал и решението, което ще вземе обаче, вече ме държат будна.

Питър седна, премятайки единия си дълъг крак върху другия. За момент погледът му възхитено се насочи към картинния прозорец и яркия бял диск на Земята, а на нейния фон — един от по-близо разположените райони на Плетеницата.

— Случвало се е да променят плановите си — обади се накрая той. — Бъди готова за всякакви изненади, особено в този момент. Имат навика да избягват правилата, още повече в случаи като твоя.

— Това пък какво трябва да значи?

— Говоря за хора като теб, хора, които не обичат да се подмазват на властите. Меко казано. Научих, че миналата година си успяла да раздразниш дори самия Калискан. Това вече е нещо.

— Всичко, което направих, беше да откажа да впиша името му в проучване, с което нямаше нищо общо. Ако му се е сторило нередно, никой не го е спирал да отнесе въпроса до трибунала.

— Калискан плаща заплатата ти.

— Въпреки всичко. Ако иска академично признание, се налага да си поизцапа ръцете. — Оже седна с гръб към картинния прозорец и погледна Питър през една грубо изработена дървена масичка за кафе. Върху масичката имаше несиметрична черна ваза с десетина изсъхнали цветя. — Не си бях поставила за задача да го дразня. Отношенията ми с Дефорест бяха отлични. И не, нямам вродена неприязън към всяка форма на авторитет.

— Възможно е Калискан да си е имал други проблеми — произнесе Питър с типичния за него тих и многозначителен тон, който винаги беше намирала колкото влудяващ, толкова и привлекателен. Очарованието беше една от най-силните му страни, имаше го в изобилие. И дори някой да заподозреше повърхностния му характер, често успяваше да го сбърка с добре прикрита дълбочина, подобно на лъжлива интерпретация на радарно изображение.

— Откъде можеш да бъдеш толкова сигурен, Питър?

— Просто казвам, че невинаги да си създаваш врагове е единственият начин да напреднеш в кариерата.

— Не си създавам врагове — отговори тя. — Но не обичам хората да застават на пътя на научните ми интереси.

— Миналата седмица Пола имаше рожден ден.

— Зная, съжалявам. Просто покрай всичко това...

— Рожденият ѝ ден беше няколко дни преди цялата лудница в Париж. „Всичко това“ няма нищо общо в случая. — Както винаги, гласът на Питър звучеше спокойно и съчувствено, дори когато в него се долавяше укор. — Имаш ли представа колко много означава това за едно деветгодишно момиченце?

— Съжалявам, вече ти казах. Ще ѝ изпратя съобщение, ако това ще те направи щастлив.

— Не става въпрос за моето щастие, а за това на собствената ти дъщеря.

Внезапно Верити се почувства жалка и изпълнена с изгарящ срам.

— Зная. Мамка му, не ставам за нищо. Не заслужавам да бъда нейна майка, също както не заслужавах да бъда твоя съпруга.

— Моля те, спести ми самосъжалението си. Не съм тук, за да те унижавам от името на Пола. В края на краищата е дете, ще го преживее. Просто реших, че едно внимателно напомняне ще ти се отрази добре.

Оже скри лице в ръцете си. Като от нищото, след почти пет дни безчувствено упорство, най-после сълзите бяха дошли. Дъщеря си ли съжаляваше, или себе си? В този момент не ѝ се искаше да научи със сигурност.

— Защо си тук тогава? — попита приглушено между пръстите си.

— За да видя как се чувстваш.

Тя се вторачи намръщено в него с възпалените си зачервени очи:

— Просто шибано прекрасно, както виждаш.

Разнесе се всмукващ и изплюващ звук и в същия миг от тръбата се изсипа поредното съобщение, издрънчавайки върху останалите в кошницата. Оже дори не го погледна. Беше сигурна, че подобно на повечето през последния ден, е анонимно и от някой, решил да се подиграе с нея. Защо иначе щяха да ѝ изпращат карти на Париж, ако не за да ѝ натрият носа заради случилото се там?

— Другата причина, поради която съм тук — продължи Питър след неопределено дълга пауза, изпълнена с достойнство, — е за да видя дали не се нуждаеш от помощта ми. Имам връзки, мога да ти бъда от полза.

— Нови приятели по високите етажи на властта?

— Политическите връзки не са нещо, от което би следвало да се срамуваме — отвърна той с увереността на човек, който вярва в думите си.

Собственият ѝ глас звучеше отслабнало и отсъстващо:

— Как мина?

— Пътуването си го биваше.

— Донякъде ти завиждам.

Дипломатическите задължения на Питър често го отвеждаха надълбоко в контролираните от Политите територии в периферията на Слънчевата система. Последната му мисия го бе отвела с една стъпка по-нататък: надалеч в Галактиката, посредством хипермрежата.

— Би ти харесало — каза Питър. — Естествено, на моменти ми се изправяше косата от ужас... но мисля, че си струваше.

— Надявам се, че си демонстрирал подходящите страхопочитание и смиреност — произнесе Оже.

— Нищо в този смисъл. Изглежда им беше приятен фактът, че имат възможност да покажат на някого с какво разполагат.

— Виж — прекъсна го тя, — може би нямаше да съм толкова скептично настроена, ако бях убедена, че се интересуват единствено от сътрудничеството ни.

— А ти не вярваш, че е така?

— Зная какво пише в ситния текст. Получаваме достъп до тяхната хипермрежа, и въпреки че няма особен смисъл да го подчертавам — достъп до тяхната хипермрежа, след като ни е станало ясно кога и какво не ни е разрешено да правим, а в замяна те получават достъп до Земята, също при *техните* условия, колкото и смешно да звучи.

— Аз не го схващам по този начин. Защо и те да не получат нещо в замяна? Трябва да си дадем ясната сметка, че ни предлагат не друго, а достъп до цялата Галактика. Земята... замръзналата, опасна и необитаема Земя... ми се струва ниска цена за нещо подобно. Освен това не им предлагаме цялата планета на тепсия.

— Дай им инч и ще поискат цяла миля.

Питър потърка чело, сякаш се опитваше да прогони нарастващото си главоболие:

— Поне ще получим нещо в замяна. Онова, което трябва да разберем... най-вече в този момент... е, че слашърите не са монолитен политически блок, колкото и да ни се иска да си затворим очите пред този факт. Със сигурност *те* поне не гледат на Федерацията по този начин.

Вместо това я схващат като слабо обвързан, вечно променящ се алианс, съставен от разнообразни прогресивни интереси, всеки с

различния си подход и идея как да се справим със Земята. Не е тайна, че сред различните Полити има фракции с доста по-агресивна политика.

Оже усети как по гръбнака ѝ пробягват ледени пръсти:

— Например?

— Използвай въображението си. Искат Земята отчаяно, най-вече сега, когато са изнамерили стратегия за справяне с фуриите и началното тераформиране. С ръка на сърцето мога да заявя, че на пътя им стоим единствено ние и някои от по-умерените ни поддръжници сред слашърите. И прагматикът в мен твърди, че е по-добре да сключим договор с умерените, докато на масата все още има предложение.

— Пропусна да замениш „прагматик“ със „студенокръвен циник“ — подхвърли Оже и почти веднага почувства внезапен срам, понеже знаеше, че е несправедлива към него. — Слушай, съжалявам. Зная, че правиш всичко по силите си, Питър. И вероятно много от нещата, които твърдиш, имат някакъв извратен смисъл, но това не означава, че съм длъжна да ги харесвам.

— Харесва ти, или не, съюзът с Политите е единственият път напред.

— Може би — отвърна тя, — но кракът им ще стъпи на Земята само през трупа ми.

Питър ѝ отправи поредната си вбесяваща усмивка:

— Виж, неприятно ми е да ти съобща лошата новина, но когато онзи трибунал най-после влезе в сесия, обвинението ще те изправи пред изключително компетентен свидетел. Това е причината, поради която настоятелно те моля да се възползваш от помощта ми.

— Какво искаш да кажеш? Какъв свидетел?

— Момичето... Касандра...

Оже присви очи и го изгледа напрегнато.

— Какво не ми е известно за нея?

— Че е гражданин на Политите. Може да ти прилича на момиченце, но е напълно развит възрастен човек, със способностите и безпощадността на такъв.

Оже поклати глава:

— Не. Невъзможно.

Ала в ума ѝ бързо премина споменът за странния начин, по който момичето бе реагирало по време на инцидента в Париж, както и особената енергичност и острота, с които защитаваше сътрудничеството със слашърите. Чак тогава си припомни издължените кобалтовосини форми на космическия кораб на док в Института по старините.

— Вярно е — каза Питър.

След което започна да преподрежда мъртвите цветя във вазата намръщено, търсейки най-уместния начин, по който да застанат стъблата със сгърчени главички.

— Как, по дяволите, е успяла да се промъкне през мерките ни за сигурност?

— Всъщност присъствието ѝ по време на изкопните работи е било разрешено официално.

— И никой не си е направил труда да ми каже?

— Присъствието ѝ тук е деликатен въпрос. Ако нещата не се бяха объркали толкова, никой дори нямаше да го заподозре.

— А сега смятат да го заявят на всеослушание пред трибунала?

— Решили са, че позволявайки на Касандра да свидетелства, ще демонстрират ясно и недвусмислено желанието ни за сътрудничество с умерените слашъри. Както и че им имаме доверие дотам, че да им позволим участие в правораздавателната ни система.

— Дори това да означава, че ще ме окачат на въжето?

Питър разтвори ръцете си с перфектен маникюр:

— Казах ти, ще направя всичко по силите си. Официално дори не би следвало да споменавам Касандра пред теб.

— Как научи?

— Вече ти обясних, че не е задължително политическите връзки да са лошо нещо. — Той извади два стръка от вазата и ги постави един до друг на масата, като паднали войници. — Ако Калискан ти предложи сделка, би ли приела?

— Сделка? Каква сделка?

— Просто нещо, което ми хрумна. — Той се изправи на крака, пригладжайки гънките на костюма си. — Най-добре да тръгвам. Вероятно не беше добра идея да идвам тук.

— Предполагам, че трябва да ти бъда благодарна.

— Няма нужда да си променяш навиците заради мен.

— Съжалявам за рождения ден на Пола. Ще ѝ се реванширам. Предай ѝ го, става ли? И кажи на Андрю, че го обичам. Не им позволявай да си мислят, че съм лоша майка.

— Не си лоша майка — каза Питър. — И лош човек не си. Просто си позволила на тази планета... този град... *Париж*... да превземе живота ти... като някакъв обсебващ любовник. Знаеш ли, може би щеше да ми бъде по-лесно да се справя с проблема, ако наистина имаше любовна връзка.

— Ако аз не се интересувам от Париж, никой друг няма да го направи.

— И струваше ли си това един брак и любовта на две деца? — Питър побърза да вдигне ръка. — Не, не ми отговаряй. Просто го обмисли. За нас и бездруго е прекалено късно.

Простичката яснота в думите му някак я изненада.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Дори фактът, че сме способни да водим този разговор, без да хвърляме разни неща, само го доказва.

— Предполагам, че си прав.

— Но никога не забравяй децата си — подчерта Питър. — Изправи се пред трибунала, бъди смирена, говори единствено истината и кажи, че си допуснала грешка, за която съжаляваш. Тогава поне имаш някакъв шанс да излезеш оттам.

— И да запазя работата си?

— Не съм ти обещавал чудеса.

Тя се изправи и взе ръката му, усещайки как ляга върху нейната с до болка позната топлина, сякаш бяха издялани един за друг.

— Ще направя всичко по силите си — каза Верити. — Все още имам прекалено много работа. Няма да позволя на тези негодници да ме унищожат, само за да отправят политическо послание.

— Така те искам — отвърна Питър. — Но не забравяй и думите ми за смирението.

— Ще ги имам предвид.

Изчака го да си тръгне, преди да отнесе вазата с мъртвите цветя в кухнята и да ги изсипе в боклука.

— Верити Оже?

— Да.

— Моля, заемете свидетелското място.

Предварителното изслушване се провеждаше в зала с високи сводове в част от Института, която никога дотогава не беше посещавала. От апартамента ѝ дотук обаче, в компанията на придружителите ѝ, разстоянието не се бе оказало дълго. По стените наоколо се виждаха необятни фотографски фрески със сцени от Земята преди Нанокоста.

— Да започваме — произнесе председателката, като се обърна към Оже от мястото си на издигнатия подиум, зад който бе спуснат флага на Съединените околземни щати. — Според предварителните заключения на тази специална дисциплинарна комисия действията ви в Париж са довели до смъртта на ученика Себастиан Нервал...

Оже бе единствената, която не се обърна, за да погледне момчето, сгушено на носилката, заобиколено от ореола на деликатните машини, произведени от слашърите. Машините все още се въртяха основно около черепа му като облак грижовни херувими и серафими.

— Възраждам — намеси се назначения от Института по старините защитник на Оже. — Ученикът присъства в залата.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че едва ли можем да говорим за „смъртта“ му в какъвто и да е смисъл.

— Законът не прави разлика между постоянна и временна смърт — отговори председателката с уморения тон на човек, който е водил този спор неизброими пъти. — Момчето е оцеляло единствено благодарение на факта, че имаме под ръка медицинските умения на Политите. Тъй като това не може да бъде прието за нещо нормално, по време на изслушването ще смятаме, че не играе ролята на смекчаващо вината обстоятелство.

Кръглото къртиче лице на адвоката на Оже по никакъв начин не печелеше по точки от кръглите къртичи очила, които носеше.

— Все пак обаче е факт, че той *не* е умрял.

— Възражението се отхвърля — произнесе председателката. — И... ако ми позволите да направя едно предложение... следващия път, когато пристъпите в тази зала, няма да е зле да сте се запознали с основните правни положения на Съединените околземни щати.

Адвокатът започна да рови из документите си, сякаш търсеше единствената полузабравена клауза, която можеше да докаже правотата му. Оже видя как документите се плъзнаха в скута му и изпаднаха на земята. Той се наведе, за да ги вдигне и успя да събори очилата от носа си, блъскайки ги в ръба на масата.

Председателката го игнорира, като вместо това се обърна към жената, седнала отдясно на Оже.

— Касандра... Това е името, с което предпочитате да се обръщаме към вас, нали така?

— Предпочитаното от мен име е... — след което жената отвори уста и излъчи сложно устроено шуртящо чуруликане, остра последователност от ноти и ромолене. Генното инженерство беше дало на всички граждани на Политите звуков орган, оформен като птичи сиринкс, заедно с необходимата за правилното му функциониране неврална мрежа, с чиято помощ да генерират и разпознават звуците от него. Тъй като в този момент вече беше част от техния геном, слашърите биха запазили способността си за ускорена комуникация, дори и да ги връхлетеше друго Забравяне или технологичен срыв. Касандра се усмихна печално. — Но според мен засега „Касандра“ е повече от достатъчно.

— Явно — отвърна председателката със сходна усмивка. — Преди всичко бих искала да ви благодаря от името на Института по старините, както и от това на СОЗЩ, че отделихте време да се завърнете в Плетеницата, особено при тези трудни обстоятелства.

— Не представляваше трудност — каза Касандра.

Освободена от нуждата да се дегизира, в този момент жената безпогрешно можеше да се определи като гражданин на Федерацията на политите. Все още приличаше на себе си: дребно, скромно момиченце с неравно подстриган бретон и нацупеното изражение на някой, навикнал да му казват какво да прави. Сега обаче за нея се грижеше облак от автономни машини, чието непрестанно движение замъгляваше територията на тялото и ума ѝ. Подобно на всички слашъри, и тя гъмжеше от неизброимия орляк на невидимите машини: далечните роднини на микроскопичните фурии, които все още вършееха по лицето на Земята. Носеше бели дрехи с аскетична кройка, ала самите машини оформяха подобие на подвижна броня около нея, сребрист ореол с искрящи краища. Без съмнение части от антуража ѝ

вече се бяха отделили, за да ѝ предоставят по-удобен поглед върху залата и присъстващите в нея. Беше напълно възможно някои от тях дори да са се промъкнали в телата на хората наоколо, за да подслушват мислите им.

— В този момент — каза председателката — вие сте единственият ни полезен свидетел. Може би когато момчето отново се научи да говори...

— Ако — поправи я Касандра. — Няма никакви гаранции, че технологията ни ще успее да реконструира този вид вродена неврална функция.

— Е, предстои ни да го разберем със сигурност — каза председателката. — Междувременно разполагаме с вас и филмовите ленти от кролъра.

— Както и с показанията на Верити — допълни Касандра, спирайки безизразния си поглед върху нея от вътрешността на блещукащите машини. — Разполагате и с нея.

— Така е. За нещастие показанията ѝ по-скоро противоречат на вашите.

Момичето премигна и сви рамене:

— Колко жалко.

— Да — съгласи се председателката. — Жалко, наистина. Оже твърди, че изкопният район на Шанз-Елизе е бил подсигурен от екипите ни. Така ли е?

Оже каза:

— Вярвам, че вече сте се запознали с изявлението ми.

Председателката хвърли бърз поглед към бележките си.

— Анализът на филмовите ленти показва, че изкопният район не е бил обозначен като безопасен за посещение от хора.

— Обозначенията често са твърде неясни, за да бъдат забелязани веднага — отговори Оже. — Екскаваторите маркират района с боя, тъй като трансмитерите не оцеляват дълго. До голяма степен същото важи и за боята.

— Архивът потвърждава, че камерата не е била подсигурирана — повтори председателката.

— Архивите често са остарели.

— Това едва ли е основателна причина да се втурвате през глава под земята.

— При цялото ми уважение, никой не се е *втурвал* никъде. Провеждахме внимателно разследване, което за нещастие завърши зле.

— Касандра твърди друго.

— Така ли? — Оже се опита да прочете нещо в изражението на слашърката, но това не ѝ се удаде. Все още ѝ беше трудно да приеме факта, че Касандра не е момиче, а възрастен човек с размерите на дете... поне също толкова умна и амбициозна, колкото самата нея, ако не и повече.

— Касандра твърди, че рисковете са били очевидни още от самото начало — продължи председателката — и че сте взели съзнателното решение да ги пренебрегнете. Записите от вътрешността на кролъра... или поне онова, което успяхме да научим от тях... изглежда потвърждават думите ѝ. Слезли сте в онази дупка, Оже, въпреки че сте си давали сметка, че с вас има две беззащитни деца.

— Малка поправка, Ваша чест: едно дете и една лъжлива никаквица. Трябваше да бъда уведомена, че сред нас има слашър. Облаците са го разбрали веднага. Подушили са я.

— Внимавайте с приказките — предупреди я председателката. Това може да е предварително изслушване, но нищо не ми пречи да сметна държанието ви за оскърбление.

— Давайте, може пък да си спестим загубата на време. — Оже се наведе напред, поставяйки стиснатите си юмруци върху дървения парапет. Известно време наистина беше полагала усилия да се държи както Питър ѝ бе предложил — искрено и смирено. Дори и в този момент го виждаше зад стъклената стена в галерията за публиката, докато клатеше глава, а сетне я извъръщаше от гледката пред себе си.

— Ще се престоря... само този път... че не съм чула нищо — каза председателката. — Да приема ли обаче, че не сте променили позицията си, откакто сте подали писменото си изявление по случая?

— Да — отвърна Оже.

— Много добре. Ще продължим с дисциплинарно изслушване след пет дни, считано от сега. Едва ли има смисъл да ви напомням колко сериозен е инцидентът, Оже.

— Не, мадам. Едва ли има смисъл да ми напомняте.

Председателката удари с чукчето:

— Заседанието се закрива.

Оже сгъна писмото до дъщеря си, след което отвори пластмасовия капак на един от пристигналите по-рано цилиндри. От вътрешността му се изсипа хартиена карта и се разгъна сама. Тя пхна писмото в празния цилиндър, запечатана го наново и въведе адресния код на района от Плетеницата, където живееше Питър. Цилиндърът изчезна безследно, ускорявайки по неведомите, заплетени улеи на пневматичната мрежа. В зависимост от специфичната натовареност по пътя до местоназначението му, писмото имаше шанс да пристигне до Пола в рамките на няколко часа. Ала когато си закъснял с повече от седмица да честитиш нечий рожден ден, няколко часа в повече или по-малко едва ли са от значение за едно деветгодишно дете.

Нещо привлече вниманието ѝ.

Беше картата, изпаднала от цилиндъра. Тя я приглади, озадачена от липсата на един точно определен детайл. Къде беше „Периферик“? Околовръстното шосе с надземните и подземните му части, обхващаше Париж като сив ров от предварително премазан бетон. И въпреки че градът беше потънал под леда, „Периферик“ си оставаше важна забележителност. Точно там Институтът беше установил тежко бронираната бариера, чието двойно предназначение бе да държи на разстояние едновременно леда и атаките на фуриите. Отвъд „Периферик“ мутиралите машини, във всичките им разновидности, упражняваха несмущавано властта си. Пътуванията отвъд демаркационната линия бяха още по-опасни дори от онова, което бе предприела Оже.

Ала на тази карта нямаше и следа от околовръстното шосе. По времето на Нанокоста магистралата вече бе на повече от сто години; построена наново, изместена, разширена и снабдена със съоръжения за контрол на автоматизирания трафик, но при все това повече или по-малко разпознаваема, поръбена със сгради и препятствия, пречещи ѝ да се променя прекалено бързо. Измежду няколкото, броящи се на пръстите на едната ръка физически карти, които Оже бе имала възможност да разгледа, „Периферик“ неизменно бе на мястото си: също толкова част от пейзажа, колкото и Сена, или множеството паркове и гробища.

Така че защо не присъстваше на тази карта?

Със смесено усещане за нарастващо любопитство и подозрение, тя обърна картата и потърси подробности за издателството. В дъното на заглавната страница имаше ситен текст с името на носителя на авторското право и годината, 1959. Картата беше отпечатана повече от век преди края; преди още да бъде завършено и самото околоръстно шосе. И беше повече от странно, че нямаше дори следа от съществуването му — нямаше даже намек за недовършени участъци или каквито и да е неясни признаци за бъдещи строителни планове... Може пък картата да беше прекалено остаряла дори и по време на издаването си?

Защо ѝ изпращаха тези безполезни факсимилета? Ако целта им беше да ѝ напомнят за случилото се под Шанз-Елизе, можеше да им помогне и сама с идеи за далеч по-прикрити начини.

Насочвайки отново вниманието си към картата, успя да забележи и още нещо, което не изглеждаше съвсем на място, поредният досаден детайл, който не беше както трябва... ала реши да не се оставя да бъде въвлечена в досадните игри на анонимния си мъчител. Сгъна картата и я напъха напосоки в един от празните цилиндри, готова да въведе напълно случаен код и да се отърве от нея.

— Нямам нужда от теб — измърмори.

На вратата се почука. Питър? Ала почукването беше прекалено остро и делово, за да е той. За момент обмисли възможността да го пренебрегне, ала ако идваха от Института, все някак щяха да намерят начин да влязат в дома ѝ. Освен това, ако имаха новини за трибунала, предпочиташе да ги чуе още сега.

Тя отвори вратата със замах:

— Какво?

Бяха двама: млад мъж и млада жена. Носеха много тъмни и много официални бизнес костюми, допълнени с блясъка на коравите им бели яки. И двамата имаха добре сресани руси коси, пригладени с гел, сякаш бяха брат и сестра. Излъчваха безпрекословна енергичност, като двойка силно натегнати пружини. Бяха опасни и експедитивни, и очевидно искаха да го разбере още от пръв поглед.

— Верити Оже? — попита жената.

— Много добре знаете коя съм.

Жената размаха значката си пред очите ѝ — озарена от металическо фолио и холограмни нишки. Под звездите и райетата на

СОЗЩ, се виждаше снимката на женско лице до раменете, което се въртеше на 360 градуса.

— Институт по сигурността. Аз съм агент Рингстед. Моят колега, агент Молинела. Трябва да дойдете с нас.

— До трибунала има още пет дни — каза Оже.

— Имате пет минути — произнесе Рингстед. — Ще ви стигнат ли да се приготвите?

— Един момент — реши да не се предава Оже. — Трибуналят ще обсъжда въпроси, свързани с Института по старините. Може да съм прецакала нещата там... между другото това не е самопризнание... но дори и да съм, няма начин и хората от Сигурността да имат проблем с мен. Мислех, че задачата ви е да съблюдавате интересите на общността. Нямате ли си нищо по-интересно за вършене от това, да правите живота ми още по-труден?

— Не знаехте ли, че от Трансгресии също са се заели с вашия случай? — попита Рингстед. — Носят се слухове, че искат главата ви. Твърдят, че напоследък все повече хора нарушават правилата. Хората си мислели, че могат да се разхождат с танцова стъпка по Земята, когато им е удобно, без да взимат под внимание последствията.

Молинела кимна в знак на съгласие:

— От Трансгресии твърдят, че една присъда и бързо, безмилостно наказание са тъкмо посланието, което трябва да изпратим.

— Под „безмилостно наказание“ да нямате предвид нещо, което свършва в колонката с некролозите? — поинтересува се язвително Оже.

— Схващате идеята — кимна Рингстед. — Мисълта ми е, че на този етап може би е по-разумно да си имате вземане-даване с Института по сигурността, отколкото с Трансгресии.

— Вие не работехте ли за едно и също правителство?

— На теория — позволи си да отстъпи Рингстед, сякаш концепцията ѝ хрумваше чак сега.

— Страшно необичайно. Какво се иска от мен?

— Трябва да дойдете с нас — произнесе Рингстед. — Очаква ви кораб.

— И още нещо — допълни Молинела. — Вземете картите.

Корабът се оказа с нищо неотличима совалка бизнес класа, без допълнителна маркировка, която се откъсна от най-близкия док за скачване и се вряза в местния трафик по експресна траектория, която със сигурност изискваше правителствена оторизация от най-високо ниво. Съвсем скоро вече подминаваха периферните райони, носещи се в опасна близост с празната зона около Земята. Очевидно минаваха направо за другата страна на Плетеницата, вместо да поемат по по-дългия, но по-икономичен от гледна точка на горивото път дотам.

Когато Оже забеляза, че е сама — агентите седяха отпред заедно с екипажа, оставяйки я в пътническото отделение, — тя извади картата, която бе взела със себе си преди да тръгнат. Беше напъхала цилиндъра направо в якето си. Някакъв внезапен импулс я бе накарал нарочно да не прибере и останалите, въпреки че изрично ѝ бяха наредили да го направи, ала нещо специално в тази карта — последната, пристигнала по пневматичната поща и първата, която бе разгърнала — бе успяло да привлече любопитството ѝ. До този момент цялата история ѝ се струваше обикновена лоша шега, но сега се питаше дали картата не изпълнява някаква друга функция. Разгърна я отново, за да се увери, че още първия път не е станала някаква грешка. Ала ето на: същите меки цветове, все така липсващото околоръстно шосе, все същата дата — 1959 година, а объркващото усещане, че още нещо не си е на мястото, я притесняваше по-силно от всякога. Вторачи се упорито, като въртеше картата във всички посоки с надеждата най-после да намери причината за тревогата си. Ако бе в по-спокойно състояние на духа, вероятно би успяла да я открие само след няколко минути търпеливо проучване. Ала заедно с неспирното клатене и неочакваните виражи на совалката, мислите ѝ неизменно успяваха да излязат от релсите. В този момент ѝ се искаше да научи къде я водят не по-малко от това, каква беше загадката около тази карта.

В същия момент ѝ се стори, че совалката най-после започна да намалява и да маневрира за скачване. Огромните структури на Плетеницата надвисаха и от двете им страни, поне доколкото успяваше да види през малките тесни илюминатори в пътническото отделение. Забелязваха се пръстени със спици, полукръгове, сфери и цилиндри, всичко това обединено в едно като символите на странен чуждоземен език. Въпреки че архитектурата не беше чак толкова

необичайна по стандартите на Плетеницата, районът не ѝ беше познат. Хабитатите изглеждаха мрачни и вледенени, покрити със старите струпей и пластовете на многократните разширявания и реорганизации. Само съвсем слабото сияние на малките златисти прозорчета наемкваше за каквото и да е човешко присъствие. Оже се напрегна: мястото силно ѝ напомняше на затвор с повишена сигурност или обикновен психиатричен комплекс.

В най-мрачната от секциите на една от сферите се отвори малка врата, поръбена с червени и бели сигнални светлини, и совалката се насочи право към нея. Оже стискаше картата с изпотени от напрежението ръце, а мастилото започваше да се размазва и да оцветява пръстите ѝ. Тя я сгъна и я напъха обратно в якето си, като опитваше да застави ръцете си да престанат да треперят.

Совалката се скачи на док, а агентите я придружиха през въздушния шлюз до лабиринт от стерилни черни коридори, които се извиваха и усукваха все по-надълбоко във вътрешността на сферата.

— Къде сме? — попита тя. — Какво е това място?

— Чували сте за Института по сигурността — каза Молинела. — Добре дошли в Института по непредвидените ситуации... нашият по-стар, по-тайнствен и далеч по-манипулативен брат.

— Който не съществува.

— Идеята му е тъкмо такава.

Двамата я поведоха през поредица от контролни пунктове, на един от който ѝ се наложи да се изправи лице в лице с голям, произведен от слашърите змиевиден робот, маркиран със задраскано „А“, което със сигурност значеше, че едва ли се подчиняваше на законите на Азимов. Докато роботът я изучаваше, Оже почувства как косите ѝ леко настръхват.

Отвъд осигурителната зона имаше къс коридор, водещ до врата, която бе откrehната само няколко сантиметра. През цепнатината по черната решетка на пода се разливаше ярко оранжевият трапец на светлината отвътре. Докато приближаваха по коридора, застаналият пред вратата охранител — въоръжен и с непроницаеми тъмни очила, ги наблюдаваше внимателно. През пролуката се промъкваха звуци: високи, дращеци звуци, от които я заболяваха зъбите. Веднага ги разпозна като музика, макар да не знаеше точно какъв вид. Стисна по-

здроаво устни, за да преодолее неприятното усещане, решена да не се поддава на провокацията, каквито очевидно бяха намеренията им.

Охранителят се отдръпна встрани и ѝ даде знак да влезе през вратата. Оже забеляза, че под шлема му имаше слушалки. Молинела и Рингстед отстъпиха назад, за да влезе в помещението сама.

Оже блъсна вратата, позволявайки на музиката да я облее напълно, и пристъпи прага. Помещението представляваше стая без прозорци, горе-долу с размерите на апартамента ѝ, но обзаведена доста по-разкошно. Всъщност доста приличаше на имитация на приемна от XVIII или XIX век, от онзи вид, който навярно човек би открил в дома на ревностен учен и естественик. Зад огромно дървено бюро седеше възрастен мъж, потънал в яростната концентрация на творчеството — музиката идваше от него. Беше с гръб към нея; носеше пурпурно вечерно сако от атлаз, а сребристойалата му коса бе сресана назад и се спускаше по яката му. Ръцете му работеха с инструмент, който придържаше под брадичката си. Пръстите на едната притискаха струните, докато другата стържеше напред и назад с дълъг дървен лък. Цялото тяло на мъжа се местеше едновременно със звуците, които изтръгваше от инструмента.

А звуците бяха ужасни. Оже почувства слабо, но надигащо се усещане за прилошаване, но се застави да стъпи още по-здроаво на краката си. Мъжът ѝ напомняше на някой, някой, когото познаваше добре, но в съвсем различен контекст.

След това, доловил присъствието ѝ, той се обърна и изостави музиката, позволявайки на лъка да престане да стърже.

Томас Калискан: Музикантът. Ръководителят на Института по старините и човекът, когото съвсем наскоро бе превърнала в свой личен враг, отказвайки да му даде академично признание в едно от изследванията си.

Калискан остави виолата на бюрото.

— Здравей, Верити. Колко мило от твоя страна да се отзовеш.

ПЕТ

На входа на железопътната гара един млад мъж с очила и балтон направи опит да бутне в ръцете на Флойд памфлет, отпечатан на циклостил.

— Прочетете това, мосю — каза той, а френският му акцент навеждаше на мисълта, че е добре образован. — Прочетете го, и ако сте съгласни с нашите цели, присъединете се към нас на демонстрацията в края на другата седмица. Все още има шанс да направим нещо по въпроса с Шателие.

Хлапето беше на осемнайсет или деветнайсет, космите по брадичката му бяха фини като прасковен мъх. Като нищо можеше да бъде студент по медицина или стажант-адвокат.

— Защо ми е да правя нещо по въпроса с Шателие? — попита Флойд.

— Вие сте чужденец? Долових го по произношението ви.

— Паспортът в джоба ми твърди, че съм французин.

— Съвсем скоро това няма да значи много.

— Тоест трябва да си пазя гърба?

— Всички трябва да си пазим гърба — отговори младежът.

Той тикна насила памфлета в ръката на Флойд. Флойд го смачка на топка и понечи да го хвърли, когато нещо го накара да размисли и да го пхне в джоба си, където никой нямаше да го вижда.

— Благодаря за предупреждението, началник — каза на момчето.

— Не ми вярвате, нали?

— Хлапе, когато пообиколиш света като мен... — Флойд поклати глава, знаейки, че помежду им съществува пропаст от неразбиране, която няма как да бъде обяснена, а единствено изпитана.

— Ще се започне с обичайното сочене с пръст — каза младежът. — И ще завърши с някой, който няма да им е приятно да гледат.

— Наслаждавай се на усещането, хлапе. Радвай се на усещането, че можеш да промениш нещо, докато все още можеш. — Флойд му се ухили широко. — Няма да продължи дълго.

— Мосю... — започна младежът, ала гласът му заглъхна, понеже Флойд му обърна гръб и продължи по пътя си към вътрешността на гарата.

Гара „Лион“ бе поела по бавната си, сънлива спирала към часовете на нощта. Според тракащите табла имаше още няколко пристигащи или заминаващи влакове, но вечерният час пик определено вече бе приключил. Във въздуха се носеше мраз, вятърът подухваше през счупените стъкла на решетестия метален таван, надвиснал над гарата. За пръв път от месеци Флойд си припомни мириса на зимата. Споменът беше неканен и до този момент го бе пазил дълбоко в себе си и сега внезапно потрепери.

Бръкна в джоба си, търсейки писмото на Грета и вместо него извади памфлета, който му бе дало хлапето. Погледна назад, ала от младежа нямаше и следа. Смачка хартиения лист на топка и го хвърли в най-близкото кошче за боклук. След това намери писмото, което търсеше, внимателно го прочете още веднъж и кимна удовлетворено от факта, че нямаше грешка и бе дошъл навреме.

— Закъсняваш, както винаги, Уендел — произнесе на английски със силен акцент един женски глас.

Флойд се обърна светкавично, разпознавайки гласа зад гърба си.

— Грета? — попита, сякаш можеше да бъде някой друг. — Не очаквах, че...

— Направих ранна връзка. Чаках те повече от половин час с наивната надежда, че има шанс да се появиш с повече от минута порано от предвиденото.

— Значи влакът, който спира там, не е твой?

— Детективските ти умения очевидно все още не са те напуснали.

Грета позираше елегантно в дългото си до средата на бедрата кожено палто, поставила едната си ръка на хълбока, докато другата придържаше цигарето на височината на лицето ѝ. Носеше черни обувки, черни чорапи, черни ръкавици и черна шапка, чиято широка периферия се спускаше на равнището на очите. В панделката на шапката бе втъкнато черно перо, а до краката ѝ стоеше черен куфар. Носеше черно червило и — специално днес — черна линия за очи.

Грета държеше на черното. Последното правеше живота на Флойд далеч по-лесен, когато се стигнеше до купуване на подаръци.

— Кога точно пристигна писмото ми? — попита тя.

— Получих го днес следобед.

— Пуснах го от Антиб в петък. Трябваше да го получиш най-късно в понеделник.

— С Кюстин бяхме малко заети — обясни Флойд.

— Този твой противен тежък куфар? — показва багажа си Грета.

— Помогни ми с него. С кола ли си? Трябва да отида в леля си и предпочитам да не прахосвам пари за такси.

Флойд кимна по посока на рекламната табела на „Синия влак“, кафенето в горния край на късата стълба с железни перила недалеч от тях:

— Колата ни чака наблизко, но се обзалагам, че не си яла нищо цял ден, нали?

— Предпочитам да ме откараш право в дома на леля ми.

Флойд се наведе, за да вдигне куфара, припомняйки се какво пишеше в писмото на Грета.

— Маргьорит още ли живее в Монпарнас?

Грета кимна внимателно:

— Да.

— В такъв случай имаме време за по едно питие. Движението през реката е убийствено... най-добре да изчакаме половин час.

— Сигурна съм, че щеше да измислиш също толкова правдоподобно извинение, ако ти бях казала, че живее от тази страна на реката.

Флойд се усмихна и затегли куфара нагоре по стълбите.

— Ще го приема за положителен отговор. Какво си натъпкала в това чудо?

— Чаршафи. Никой не е живял в стаята за гости на леля от години, не и откакто аз се изнесох.

— Винаги можеш да отседнеш в моя апартамент.

Токчетата на Грета затракаха по каменните стъпала.

— И ще изхвърлиш Кюстин от стаята му, такава ли е идеята? Отнасяш се с горкия човек като със слуга.

— Не съм го чувал да се оплаква.

Грета бутна двойната врата на кафенето и за момент спря на прага, сякаш изчакваше да я снимат. Вътрешността бе задимена и изпълнена с огледала. Таванът бе богато изрисуван: миниатюрна

версия на Сикстинската капела. Един от келнерите се обърна към тях с празно изражение на отказ върху лицето, след което поклати глава само веднъж.

Фloyd се настани на най-близката маса:

— Два портокалови ликьора, мося — каза на френски. — И не се тревожете, няма да останем дълго.

Келнерът измърмори нещо и им обърна гръб. Грета седна срещу него, свали си шапката и ръкавиците и ги остави на поцинкованата маса пред себе си. После хвърли угарката от цигарето си в пепелника и затвори очи с неимоверно търпение или смъртна умора. В светлината на кафенето той най-после си даде сметка, че на очите й нямаше грим и че просто изглежда ужасно изтощена.

— Съжалявам, Floyd — каза тя. — Не съм в особено добро настроение, както вероятно си забелязал.

Той посочи с пръст едната страна на носа си:

— Отново инстинктът ми на детектив. Никога не ме подвежда.

— Но не ти е натрупал състояние, нали?

— Все още очаквам почукването на вратата.

Навярно беше доловила нещо в гласа му: някаква цепнатина, от която извираше надежда или очакване. Тя изучи внимателно лицето му, плъзна ръка в чантичката си и извади друга цигара.

— Не се връщам за постоянно, Floyd. Когато ти казах, че напускам Париж, наистина го мислех.

Келнерът им донесе ликьорите, стоварвайки чашата на Floyd като слаб шахматист, признаващ загубата си.

— И за момент не съм допускал, че нещо се е променило — отговори Floyd. — В писмото ти пише, че се връщаш, за да посетиш леля си, докато е болна.

— Докато не умре — поправи го Грета, палейки цигарата.

Келнерът все още кръжеше над тях. Floyd бръкна в джоба на ризата си за банкнота, откри нещо, което му заприлича на пари и го извади на масата. Беше фотографията на Сюзан Уайт на конните надбягвания. Приземи се с лицето нагоре точно пред Грета.

Тя дръпна веднъж от цигарето.

— Новата ти приятелка, Floyd? Много е красива, поне това й признавам.

Фloyd мушна фотографията обратно в джоба си и плати на келнера.

— И много мъртва. Това също можеш да й признаеш.

— Съжалявам. Какво...

— Новият ни случай — отговори той. — Жената на снимката се е хвърлила от балкон на петия етаж в тринадесети район. Случило се е преди няколко седмици. Била е американка. Общо взето това е всичко, което хората са знаели за нея.

— Отворен и приключен случай?

— Може би — отговори Флойд, сръбвайки от ликъора. — И не, нямам, ако трябва да бъдем напълно откровени.

— Нямах какво?

— Нова приятелка. Не съм излизал с никоя откакто ти напусна. Питай Кюстин. Той ще се закълне в думите ми.

— Казах ти, че няма да се върна. Нямахше нужда да правиш обет за безбрачие заради мен.

— Само че се върна.

— Няма да е задълго. Съмнявам се, че следващата седмица по това време все още ще бъда в Париж.

Флойд се загледа през запотения прозорец на кафенето към множеството на перона отпред, откъдето един влак тъкмо потегляше в нощта. Даде си сметка, че съвсем скоро щеше да изпраща и Грета с някой от тези влакове и вероятно никога повече нямаше да я види, ако не се брояха онези ретуширани снимки по музикалните списания.

Двамата довършиха питиетата си в мълчание и излязоха от „Синия влак“, след което тръгнаха под железния купол на гарата. Станцията вече беше почти напълно празна с изключение на неколцината скитници, чакащи да хванат последния влак. Флойд насочи Грета по посока на изхода за улицата, откъдето беше минал на идване. Докато го приближаваха, до ушите им достигнаха викове: ядосани и предизвикателни.

— Флойд, какво става? — попита тя.

— Изчакай тук.

Ала тя така или иначе тръгна след него. В мига, в който заобиколиха ъгъла, се изправиха пред картина, съставена от светлосенки, като филмова фотография. Под една улична лампа стояха трима мъже без шапки, застанали в агресивни пози. До един носеха

нови черни дрехи, с крачоли, напъхани в излъсканите им ботуши. Седнал на земята, притиснат в кръга от светлина на лампата и с гръб към стълба, бе младежът, който по-рано бе тикнал памфлета в ръцете му. Лицето му бе потънало в кръв, а очилата му бяха стъпкани и строшени на тротоара.

Младежът разпозна Флойд и за миг на лицето му се изписа подобие на надежда:

— Мосю... моля, помогнете ми.

Един от побойниците се изсмя и го изрита в гърдите.

Младежът се преви на две и болезнено се закашля само веднъж. Един от другите главорези се отдалечи от светлината на лампата, позволявайки на сенките да се плъзнат през лицето му. Имаше силно изострени скули, а късата му светла коса бе напوماдена и ниско обръсната встрани и по тила.

— Гледай си пътя — каза той и нещо проблесна в ръката му.

Грета стисна ръката на Флойд:

— Трябва да направим нещо.

— Прекалено е опасно — произнесе Флойд, като се отдръпна.

— Ще го убият.

— Просто ще му дадат урок. Ако имаха сериозни намерения, вече щяха да са го убили.

Младежът с памфлетите понечи да каже нещо, ала думите му бяха прекъснати от поредния добре премерен ритник в гърдния кош. Горната част на тялото му се отпусна на тротоара с тежък стон. Флойд отново пристъпи напред, пожелавайки си да имаше оръжие подръка. Вторият главорез размахна ножа си към тях и поклати глава съвсем бавно.

— Казах да си гледаш пътя, дебелако.

Флойд се обърна, чувствайки как бузите му пламват от срам. Забързано отведе Грета надалеч от разиграващата се сцена към другата част от гарата, където знаеше, че също има изход. Тя отново стисна ръката му, сякаш беше неделен следобед и двамата се разхождаха в градината на Тюйлери.

— Всичко е наред — каза тя. — Постъпи правилно.

— Не направих нищо.

— Нищо беше правилната постъпка. Щяха да те разпорят. Само се моля да оставят онзи мъж на мира.

— Вината си е негова — каза Флойд. — Да раздава листовки по този начин... не е бивало да го прави.

— Какво точно агитираше?

— Нямам представа, изхвърлих памфлета преди да те видя.

Достигнаха матиса, скрит в една от задните улички. Под чистачката му имаше подпъхнат друг памфлет. Флойд го извади, притисна го към предното стъкло и го разгледа внимателно под умиращата светлина на натриевата лампа. Този беше отпечатан на похубава хартия в сравнение с листовките на младежа и имаше снимка на Шателие — загладен красавец във военна униформа. Текстът подканяше приятелите и съюзниците на президента да усилят подкрепата си за него, преди да са се поддали на зле завоалираните нападки от страна на малцинствата, в това число евреи, чернокожи, хомосексуалисти и цигани.

Грета изтръгна листовката от ръцете му и я прегледа набързо. Беше израснала под грижите на леля си в Париж и за нея френският не представляваше трудност.

— По-лошо е отпреди да си тръгна — каза тя. — Тогава поне не се осмелявах да говорят толкова открито по тези въпроси.

— Сега вече и полицията е на тяхна страна — отговори Флойд. — Могат да говорят каквото си поискат.

— Не съм изненадана, че Кюстин напусна, когато му се удаде възможност. Винаги е бил нещо повече от тях. — Грета потропваше с крака от студ. Отново беше сложила ръкавиците и шапката си. — Като заговорихме за него, къде е той сега?

Флойд взе обратно листовката, издуха си носа в нея и я хвърли в канавката.

— Занимава се с малкото ни разследване.

— Значи говореше сериозно?

— Да не реши, че си го измислям?

— Не вярвах, че убийствата са в твоя стил.

— Вече са.

— Но ако наистина е била убита, не трябва ли бившите колеги на Кюстин да проявяват по-засилен интерес? Едва ли са чак толкова заети да тормозят дисидентите.

Флойд отключи вратата и остави куфара на Грета на задната седалка.

— Ако беше францужойка, вероятно щяха да са по-склонни да обърнат внимание на случая. Само че е била обикновена американска туристка и това явно ги освобождава от отговорност. Твърдят, че случаят е ясен: или е скочила сама, или е паднала по невнимание. Парапетът не е бил счупен, така че няма престъпна небрежност.

Той задържа вратата на Грета, докато тя се настаняваше на седалката до шофьора, след което заобиколи и също влезе в колата при нея.

— Но ти не вярваш, че се е случило така?

— Още не съм решил. — Флойд изчака колата да се закашля и да се пробуди към живот. — Ако се съди по онова, което ни е известно до този момент, не бих отхвърлил идеята за нещастен случай; дори за самоубийство. Само че има едно-две неща, които някак си не са на мястото си.

— И кой плаща за това независимо разследване?

— Възрастният й хазаин. — Флойд подкара колата към главната улица; съвсем скоро се носеха по посока на реката и най-близкия мост. Подмина ги полицейска кола, насочена към гарата, но явно не бързаха особено.

— Какво общо има хазаинът й?

— Привързал се е към нея и смята, че в цялата работа има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед. — Без да изпуска волана с едната ръка, Флойд потърси тенекиената кутия за бисквити под седалката си и я подаде на Грета: — Виж дали можеш да разбереш нещо от тази главоблъсканица.

Грета свали ръкавиците си, за да може да отвори капака.

— Всичко това е било притежание на мъртвата дама?

— Ако хазаинът казва истината, тя му е дала кутията точно преди да умре. Защо й е да го прави, ако не се е страхувала за живота си?

Грета прелисти пачката документи.

— Някои от тези неща са на немски — отбеляза тя.

— Тъкмо поради тази причина те моля да ги разгледаш.

Тя върна документите в кутията, сложи капака обратно и я остави на задната седалка до куфара си.

— Сега не мога да ти кажа нищо. Прекалено е тъмно и винаги ми става лошо, когато чета в кола. Особено ако ти си зад волана.

— Всичко е наред — каза Флойд. — Вземи кутията с теб и я прегледай, когато ти остане свободна минутка.

— Дойдох да се погрижа за леля си, а не да ти помагам с някакъв случай.

— Ще ти отнеме няколко минути. И не е необходимо да стане още тази вечер. Ще мина утре и ще те изведа да хапнем някъде. Можеш да ме осветлиш тогава.

— Добър си, Флойд, не мога да не го призная.

Постара се да отговори спокойно и небрежно, сякаш не беше планирал действията си:

— Вътре има нещо, което доста ми прилича на билет за влак, както и бизнес писмо, имащо общо с някаква фабрика в Берлин — може би стоманолеярна. Питам се защо ли на приятна млада дама като Сюзан Уайт ѝ е било нужно да си има вземане-даване със стоманолеярна?

— Откъде знаеш, че е била приятна млада дама?

— Защото винаги са приятни, до доказване на противното — отговори той с невинна усмивка.

В продължение на три пресечки Грета не каза нищо повече. Просто се взираше през прозореца, сякаш хипнотизирана от непрестанния поток от фарове и задни светлини.

— Ще прегледам документите, Флойд, но това е всичко, което мога да ти обеща. Ясно ти е, че в момента си имам доста други проблеми, нали?

— Съжалявам за леля ти — каза той, докато завиваше към края на опашката от коли, чакащи да пресекат реката, усещайки облекчение, че първоначалната му история за убийственото задръстване не е разобличена напълно.

Малко по-нататък се виждаше спрял камион и някакви мъже налагаха здраво по двигателя му с гаечни ключове. Наоколо им любопитно се бяха приближили часови; закривените пълнители на евтините им автомати блестяха като остриета на коси. Тупаха по земята с крака и си предаваха един на друг искрящата точка на един-единствен фас.

В този момент Грета каза:

— Лекарите ѝ дават от две до осем седмици, в зависимост от това с кого разговаряш. Но пък кога ли изобщо са могли да кажат

нещо със сигурност?

— Правят всичко по силите си — отговори той. Все още не знаеше от какво е болна лелята на Грета, а и едва ли можеше да бъде от някаква полза.

— Тя не желае да влиза в болница. Категорична е. През тридесет и девета чичо ми е умрял пред очите ѝ в болница. А сега са ѝ останали единствено домът и няколко седмици живот. — Прозорецът от нейната страна бе започнал да се замъглява; видя как Грета плъзна пръст по стъклото, прорязвайки тънка линия в кондензираната влага. — Дори не съм сигурна дали вече не е починала. От последните новини, които имам, мина цяла седмица. Не е успяла да си плати сметката и прекъснах телефона ѝ.

— Надявам се да не си закъсняла — каза Флойд. — Ако знаех, щях да се опитам да ти изпратя билет за самолет.

Тя го погледна без особена надежда:

— Щеше да опиташ, Флойд, това е всичко.

— Ами другите от оркестъра, не успяха ли да намерят пари, за да те изпратят обратно за Париж?

Придвижи колата с три дължини, преди Грета най-после да отговори:

— Вече няма оркестър, Флойд. Напуснах ги.

Той положи отчаяни усилия да прикрие триумфа в гласа си, дори намека за тон, в който би се доловило нещо от рода на „нали ти казах“:

— Съжалявам. Не се ли получи? Изглеждаха ми свестни типове. Наркомани, но не по-различни от повечето джазмени.

— Това едва ли може да се нарече препоръка.

— Е, знаеш какво исках да кажа.

— Не бяха толкова зле. Държаха се добре с мен и турнето вървеше нормално. Представихме се прилично в Ница и имах няколко сносни ангажимента в Кан.

— Тогава защо ги напусна?

— Защото нямахме бъдеще. Една вечер го видях като на длан: нямаше да пробият. А ако останех с тях и аз нямаше да пробия.

— Така ли се чувстваше, когато остави мен и Кюстин?

— Да — отговори тя, без да се поколебае.

Флойд зави покрай разваления камион, докосвайки с пръст периферията на шапката си, когато часовите насочиха дулата на

автоматите приблизително в посоката на матиса.

— Е, поне си откровена.

— Намирам го за полезно.

Бяха приготвили документите си. Флойд проследи как часовият на караулката прелистваше паспорта му с пъхтене, след което му го върна с нацупено изражение, сякаш Флойд имаше някакво дребно провинение, но го пускаха с предупреждение. Винаги се държаха по този начин, колкото и добре да изглеждаха документите ти.

— Ето — каза Грета, подавайки собствения си паспорт на Флойд.

Часовият го взе и го изучи под светлината на фенерчето си. Понечи да го върне, но се поколеба и отново се задълбочи в него. Напљунчи палец и разгърна няколко страници, като спираше тук или там, все едно разглеждаше колекция от редки марки или пеперуди.

— Доста си пътувала като за германка — каза с тежкото си френско произношение.

— Затова имам паспорт — отговори тя на безупречния си парижки.

Флойд усети как по вените му протича ледена вълна. Той свали ръка и внимателно стисна Грета за коляното, давайки ѝ знак да замълчи.

— Че и устата — допълни часовият.

— Полезно е. Певица съм.

— В такъв случай не е зле да се научиш на малко обноски. — Часовият върна паспорта, като нарочно го даде на Флойд вместо на нея. — Срокът на паспорта изтича следващата година — каза той. — Съгласно новите постановления, на някои хора няма да им е лесно да го подновят. Особено на устатите германски момиченца. Може би ще бъде по-добре, ако премислиш отношението си.

— Съмнявам се, че ще се окаже проблем — каза Грета.

— Ще видим. — Часовият даде знак на колегата си и почука по предния прозорец: — Продължавай. И научи приятелката си на възпитание.

Флойд не посмя да си поеме дъх, преди да прекосят Сена и караулката остана между реката и тях.

— Това беше... интересно — каза той.

— Смешници.

— Смешници, с които ни се налага да живеем — отговори остро той. Превключи нервно скоростите. — Както и да е, какво искаше да кажеш с това, че нямало да бъде проблем?

Грета поклати глава:

— Нищо.

— Прозвуча ми като нещо.

— Просто карай колата, Флойд. Уморена съм, ясно? Уморена съм и вече нищо от това не ме интересува.

Флойд зави по посока на Монпарнас. Започваше да вали, отначало леко и едва забележимо, колкото да смекчи градските светлини и да ги превърне в пастелни петна, след което по-силно, тежък дъжд, който принуждаваше хората да ускорят крачка или да се затичат към уюта на ресторантите и баровете. Флойд направи опит да намери нещо за слушане по радиото и за момент успя да улови моментна експлозия от Гершуин, ала когато завъртя копчето в обратната посока, за да се върне на станцията, чу единствено статичен шум.

Помогна на Грета да качи нещата си нагоре по стълбите и да ги прибере в стаята за гости непосредствено до малката кухня на първия етаж в къщата на леля й. Цялата къща навяваше хлад и съвсем леко намирисваше на плесен. Електрическите крушки или светеха едва-едва, или изобщо отказваха да се включат. Телефонът бе прекъснат, точно както беше споменала Грета. Дъските на пода се огъваха под тежестта на Флойд, напоени с влага и прогнили. Счупеният прозорец на тавана над витото стълбище беше поправен с парче гофрирана ламарина, върху която дъждът барабанеше с острите нокти на нетърпеливите си пръсти.

— Остави ги на леглото — каза Грета, като посочи малката койка с размери на детско креватче, сместена в единия ъгъл. — Ще отида да видя как е леля Маргьорит.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не — отговори тя, след като помисли малко. — Не, но все пак благодаря. Отсега нататък мисля, че ще бъде най-добре, ако вижда само познати лица.

— Мислех, че съм едно от познатите лица.

Тя го погледна, но не каза нищо.

— Ще видя дали има нещо за ядене — сви рамене Флойд.

— Няма нужда да чакаш, ако не искаш.

Той остави нещата ѝ на леглото заедно с ламаринената кутия с документите на Сюзан Уайт.

— Никъде не мърдам. Поне докато времето не се оправи малко.

В къщата ги беше пуснала млада жена, живееща под наем на третия етаж. Французойка на име Софи, по професия стенограф, с дебели стъкла на очилата и нервен магарешки смях, който завършваше с носово пръхтене. Флойд вече я беше оценил като „вечната стара мома“ и почти веднага след като Грета му разказа по-подробно за нея, бе изпитал срам.

— Истински ангел — каза Грета, когато Софи ги остави насаме.

— Купува храна, чисти, пише писма, грижи се за делата на леля... и не пропуска да си плати наема. Обаче са ѝ предложили работа в Нанси и вече не може да отлага заминаването. Беше много мило от нейна страна, че остана толкова дълго.

— И това е всичко? Никакви други сродници освен теб?

— Никой, който би си направил труда — отговори Грета.

Докато тя беше горе заедно с Маргьорит, Софи показва на Флойд какво има из емайлираните шкафове в кухнята. Мястото беше безукорно чисто, ала повечето от стелажите бяха оголени. Изоставяйки идеята за ядене, Флойд си направи чай и се качи обратно в стаята за гости, като запълни останалото време в зяпане по пукнатините на тавана и петната върху петдесетгодишните тапети. Някъде от къщата се чуваха далечни ниски гласове, или по-скоро само един много тих глас, който се опитваше да поддържа разговора.

Софи подаде глава през вратата и заяви, че смята да отиде на кино с приятеля си. Флойд ѝ пожела приятно прекарване и остана заслушан в отдалечаващите ѝ се стъпки надолу по старото скърцащо стълбище, последвани от внимателно прищракване, а не затръшване, на входната врата.

Колкото можеше по-тихо, той излезе от стаята за гости и се качи нагоре по стълбите до следващия етаж. Вратата към спалнята на Маргьорит беше леко откrehната и чак сега успя да чуе гласа на Грета по-ясно. Четеше на глас от местните страници на вестника, осведомявайки Маргьорит за последните събития от парижкия живот.

Флойд пристъпи по-близо до вратата, спирайки рязко при изскърцването на една от дъските под крака си. Грета прекъсна монолога си, след което отгърна на следващата страница и продължи с четенето.

Флойд най-после достигна вратата. Видя, че Грета седи на стол до леглото, прехвърлила единия си крак върху другия, с разгърнат в скута вестник. Зад нея едва се различаваха очертанията на прикованата към леглото леля. Беше толкова отслабнала и крехка, че на пръв поглед леглото изглеждаше неоправено и единствено леката издутина под завивките навяваше на мисълта, че под тях може би има човек. От мястото си не успяваше да види главата на Маргьорит заради гърба на Грета. Ала виждаше едната ѝ ръка, подаваща се като тънка суха клечка от ръкава на нощницата. Докато четеше от вестника, Грета стискаше ръката на леля си и галеше пръстите на жената с безкрайна нежност. Флойд усети, че нещо засяда в гърлото му и за втори път тази вечер почувства срам от себе си.

Върна се обратно по коридора, избягвайки скърцащата дъска на пода и влезе обратно в стаята за гости. Това не можеше да бъде Маргьорит: не и онази изпълнена с живот жена, с която се бе запознал само няколко години по-рано. Толкова малко време нямаше как да я е съсипало така невъзвратимо.

Когато за пръв път започна да излиза с племенницата ѝ, тя се беше отнесла с подозрение към него, подозрение, което се засили още повече, когато се оказа, че Флойд иска Грета да участва в групата му. След известни отстъпки обаче, двамата бяха стигнали до принудително примирие и взаимно разбирателство, а ледените им отношения лека-полека се превърнаха в неочаквано приятелство. Често, след като Грета отдавна си беше легнала, Флойд оставаше заедно с Маргьорит за една или две игри на дама и двамата разговаряха за старите филми от двайсетте и трийсетте години, които се бе оказало, че харесват толкова много. През последните две години, особено след като Грета се премести в собствен апартамент в другата част на града, Флойд беше изгубил връзка със старицата, и сега почувства внезапен прилив на тъга, сякаш в кръвта му бе настъпила необратима химическа промяна.

Чудейки се какво да прави с оставащото време, той отново отвори тенекиената кутия за сладки и извади пощенската картичка, отбелязвайки си преднамерения начин, по който бяха подчертани

думите „сребърен“ и „дъжд“. Ако „сребърен дъжд“ наистина беше някакъв вид съобщение — а наистина не разполагаше с конкретни доказателства, че е така, — какво ли трябваше да значи то за мистериозния Калискан, за когото бе адресирана картичката?

Тъкмо я оставяше настрана, когато Грета влезе в стаята.

— Казах ти да не ме чакаш — напомни му тя.

— Още вали — отговори Флойд. — Така или иначе използвах възможността пак да прегледам всичко това. — Вгледа се в очите на Грета, забелязвайки, че са влажни от сълзи и преумора. — Как е тя?

— Все още е жива. Поне нещо.

Флойд се усмихна учтиво, макар да си задаваше въпроса дали нямаше да бъде по-добре, ако жената бе имала добрината да умре преди Грета да се появи.

— Направих чай — каза той. — Чайникът още е топъл.

Грета седна до него на леглото.

— Имаш ли нещо против вместо това да запаля?

Флойд напъха пощенската картичка обратно в кутията.

— Давай смело.

Грета запали цигарата си и известно време пуши безмълвно, преди отново да заговори:

— Докторите го наричат обструкция на респираторните пътища — произнесе и отново дръпна от цигарата. — Искат да кажат рак на белите дробове, но нямат смелост да го изрекат на глас. Казват и че никой не може да ѝ помогне. Въпрос на време е. — Изсмя се кухо. — Тя твърди, че е от всички цигари, които е изпушила. Посъветва ме да ги откажа. Аз пък ѝ отговорих, че вече съм го направила заради гласа си.

— Мисля, че можем да ти позволим една или две бели лъжи — отвърна Флойд.

— Може и да не е от цигарите, разбира се. Преди двайсет години са я принудили да работи в оръжейните фабрики. Много жени на нейната възраст сега са болни заради азбеста.

— Възможно е — съгласи се той.

— Вчера Софи е говорила с доктора. Дава ѝ седмица, може би десет дни.

Флойд взе ръката ѝ и я стисна.

— Съжалявам. Не мога да си представя какво ти е. Ако можех да направя нещо...

— Никой не може да направи каквото и да било — каза с горчивина Грета. — Точно там е работата. — Тя отново дръпна от цигарата. — Всяка сутрин докторът идва, за да ѝ направи инжекция с морфин. Това е единственото, което им е по силите.

Фloyd огледа малката неприветлива стаичка.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш тук? Струва ми се, че може да ти дойде в повече да се затваряш тук като в кафез. Ако пожелаеш лека нощ на леля си, едва ли ще разбере, че си си тръгнала и си дошла в ранни...

Тя го прекъсна:

— Оставам тук. Казах ѝ, че няма да ходя никъде.

— Беше просто предложение.

— Зная. — Грета махна отсъстващо с цигарата. — Не исках да се държа като неблагодарница. Но дори да не ѝ бях обещавала нищо, не ми трябват повече усложнения в живота.

— Значи ме броиш за усложнение?

— В този момент да.

Без да иска да звучи така, сякаш се опитва да спори, Фloyd каза:

— Грета, сигурен съм, че си имала причина да ми изпратиш онова писмо. Не съм ти притрябвал само за превоз до Монпарнас, нали?

— Не, не беше само заради това.

— Какво тогава? Нещо общо с начина, по който разговаря с онова магаре на караулката?

— Значи си забелязал?

— Нямаше как да не забележа.

Тя се усмихна едва-едва, навярно от спомена за думите си: онзи малък, безполезен момент на личен триумф.

— Часовият каза, че устатите германски момиченца може да имат проблеми с паспортите си до година-две. Е, прав е... сигурна съм в това. Но за мен няма да има значение.

— Защо не?

— Защото няма да бъда тук. Ще взема хидроплана за Америка веднага щом приключа.

— Америка? — повтори Фloyd, сякаш не я беше разбрал добре.

— Знаех, че с теб и Кюстин няма да се получи. Казах ти, че заради това напуснах Париж. Само че не подозирах, че ще ме обземе същото усещане и с оркестъра. — Тя потърка очи, навярно за да се отърве от сънливостта. — Една вечер бяхме в Ница. Шоуто беше минало добре и бяхме седнали в бара, да изпием по едно-две за сметка на клиентите.

— Доста приятно задължение, ако успееш да се вредиш — каза Флойд. — Обикновено след като Кюстин и аз приключим, гледаме да се скрием от очите на клиентите.

Грета поклати глава:

— Винаги се омаловажаваш, Флойд. Винаги се стремиш към миналото и се придържаш към собственото си безценно чувство за непълноценност. И след всичко това се учудваш, че нещата не вървят?

— По въпроса за събирането в онзи бар.

— Присъстваше и един човек — продължи Грета. — Американец: дебелак с нескопосано ушит костюм, още по-лоша подстрижка и дебел портфейл.

— Винаги има утеха. Кой беше той?

— В началото не се представи, просто спомена, че е „в града“ и че е акостирал в яхтклуба на Кан. Казах, че е харесал оркестъра, макар че направи няколко духовити забележки в смисъл, че ако искаме да „излезем напред“, трябвало да бъдем в крак с времето. Намекваше, че сме старомодни, но ни бива.

— Напоследък го чувам доста често.

— Е, човекът поръчва питиетата ни цяла вечер. Само че познаваш момчетата... след няколко часа обикновено не знаят на коя планета са, какво остава в кой бар. След като се погрижи за тях, онзи тип се съсредоточи върху мен. И заяви, че е телевизионен продуцент.

— Телевизия — повтори Флойд, сякаш беше чул нещо, което съвсем смътно си спомня да е мяркал някъде.

— В Америка е по-известна, отколкото тук — каза тя, — и с всяка година става все по-популярна. Казвали, че ако можеш да си позволиш нов автомобил, можеш да си позволиш и нов телевизор.

— Никога няма да се наложи.

— Може би няма, но въпросът е в това, че трябва да опитам. Трябва да се убедя сама дали притежавам нужното. Онзи тип твърдеше, че направо умират за нови таланти. — Грета се пресегна

към джоба си и подаде на Флойд визитката, която ѝ беше дал телевизионният продуцент. Беше отпечатана на добра хартия — името на мъжа и бизнес адресът му се виждаха редом със силуетите на двойка палми.

Флойд ѝ хвърли един поглед, след което я върна на Грета:

— Защо им е притрябвала германка?

— Говоря езика им, Флойд. А и мъжът каза, че ще се прибави и ефектът на новостта.

— Ще те използват и ще те захвърлят.

— А ти непременно го знаеш, нали?

Той сви рамене:

— Просто се опитвам да мисля реалистично.

— Тогава нека ме използват. За предпочитане е пред някакъв джаз бенд в трета глуха, свирещ музика, която никой повече не иска да слуша.

— Наистина знаеш как да нараниш един мъж — произнесе Флойд.

— Виж — продължи Грета, — работата е там, че вече съм взела решението. Спестих достатъчно пари за хидроплана. Ще им отпусна две години. Ако дотогава не се е получило нищо, може би ще се върна в Европа.

— Никога няма да бъде същото — каза той.

— Зная, но все пак трябва да опитам. Не искам след петдесет години да лежа на смъртния си одър в някаква влажна парижка къща и да се питам какво ли е щяло да се получи, ако бях последвала единствения шанс, който животът ми е предложил.

— Разбирам — отвърна Флойд. — Повярвай ми, така е. Животът си е твой и не ми влиза в работата какво правиш с него. Но онова, което не разбирам, е защо ми казваш всичко това? Все още не си отговорила на въпроса ми от по-рано. Защо ми изпрати писмото?

— Защото ти предлагам възможността да заминеш заедно с мен. За Америка, Флойд. За Холивуд. Двамата с теб.

Предполагаше, че на някакво равнище бе очаквал тъкмо това, още откакто тя бе споменала за Америка.

— Подобно предложение не може да се приеме с лека ръка.

— Говоря сериозно — настоя Грета.

— Зная. Личи си. И съм ти благодарен, че попита. — После прибави по-меко: — Не заслужавам втора възможност.

— Е, получавах я. Но съм напълно сериозна, заминавам веднага щом тази ужасна каша приключи.

А всъщност искаше да каже: когато леля ѝ починаше.

Фloyd дори не смееше да си помисли за последиците, не смееше да се остави на изкушението от идеята да бъде с нея, не и при всичко, което щеше да се случи с живота му в Париж.

— Защо не направим така — каза той. — Мога да дойда по-късно, но не мога да пътувам с теб... не и докато все още работим по случая с убийството. И дори да го разрешим, пак ще ми остане доста работа за приключване. Не мога просто да захвърля всичко за няма и седмица.

— Искам да дойдеш с мен — каза тя. — Не искам някакво неясно обещание, че ще долетиш веднага щом заделиш достатъчно пари. Познавам те добре, ще ти отнеме по-голямата част от следващото десетилетие.

— Просто ми трябва малко време — произнесе Floyd.

— Винаги си имал нужда от малко време — отвърна Грета. — Там ти е проблемът. Ако си притеснен с парите, имам малко заделени. Не достатъчно за билет, но ще стигнат, ако продадеш колата и всичко останало, което успее да се откъсне от сърцето ти.

— Колко време след... искам да кажа, след като тя...? — Floyd замълча, неспособен да го изрече. — Спомена седмица до десет дни?

— Ще ми трябва още около седмица, за да се погрижа за погребението. Това ти оставя поне две седмици, може би дори по-дълго.

— Ще се тревожа за Кюстин.

— Дай му бизнеса. Господ е свидетел, че е работил достатъчно усърдно и го е заслужил.

Очевидно, помисли си Floyd, беше обмислила нещата предварително. Представи си как е подреждала подробностите в ума си по време на дългото пътуване от юг насам и изведнъж се почувства едновременно поласкан и подражен от факта, че е бил в центъра на подобно незаслужено внимание.

— Защо ми даваш тази втора възможност? — попита той.

— Защото една част от мен все още е влюбена в теб — отговори Грета. — Влюбена в онова, което можеш да бъдеш, ако престанеш да живееш в миналото. Ти си добър човек, Флойд. Зная го. Но тук няма да стигнеш доникъде и ако остана с теб, аз също няма да стигна никъде. Това не ми е достатъчно. В Америка обаче нещата могат да бъдат различни.

— Вярно ли е? Че все още ме обичаш?

— Нямаше да дойдеш на гарата, ако не изпитваше същото към мен. Можеше просто да пренебрегнеш писмото, да се престориш, че не е пристигнало навреме.

— Така е, можех — призна Флойд.

— Защо не го направи? Заради същата причина, поради която и аз ти писах... защото въпреки цялата скръб и болка, които си причиняваме, когато сме заедно, е далеч по-лошо, когато сме разделени. Искях да те преживея, Флойд. Даже се заблуждавах, че съм успяла. Но не се оказах достатъчно силна.

— Не си ме преживяла, но ще заминеш без мен, ако не се съглася да дойда с теб в Америка?

— Това е единственият начин. Или ще бъдем заедно, или не бива да сме на един и същ континент.

— Трябва ми време, за да го обмисля.

— Както казах, имаш две седмици. Ще ти стигнат ли?

— Седмица или година, не смятам, че разликата е съществена.

— Тогава не му мисли много — каза Грета. Тя се приближи, стисна ръката му силно и сгуши глава на рамото му. — Израснах в тази стая — произнесе. — Намираще се в центъра на вселената ми. Не мога да повярвам колко малка и смрачена изглежда сега, колко ужасно натъжена и зряла ме кара да се чувствам. — Стисна ръката му още по-силно. — Бях щастлива тук, Флойд, щастлива като всяко момиче в Париж, но сега чувствам единствено, че съм навлязла прекалено надалеч в живота си и в него е останало далеч по-малко, отколкото имах, когато за последно бях тук.

— Накрая се случва на всички ни — каза Флойд. — Порастването.

Тя се плъзна още по-близо до него, докато вече успяваше да вдъхне косите ѝ; не само парфюма ѝ, но и всички ухания на мъчително

пътуване от изминалия ден: димът и прахта, мирисът на хората и — някъде там в дълбочината — нещо от Париж.

— О, Флойд — произнесе тихо тя. — Иска ми се да не се случваше по този начин. Иска ми се и да имаше някакъв друг начин. Но когато нея вече я няма, не искам да прекарам и минута по-дълго от необходимото в този град. Ще ми се наложи да се изправя пред прекалено много тъжни спомени, твърде много призраци, а не мисля, че желая да прекарам остатъка от живота си, обсебена от тях.

— И не трябва — съгласи се Флойд. — Права си, че си решила да го направиш. Отиди в Америка и ги отнеси.

— Отивам, и още как — каза тя, — но няма да бъда истински щастлива, ако не дойдеш с мен. Помисли си, Флойд, ще го направиш ли? Обмисли го добре така, както никога не си обмислял нещо през живота си. Може да се окаже както моят, така и твоят шанс.

— Ще си помисля — произнесе Флойд. — Само не очаквай отговор преди да настъпи сутринта.

Поколеба се дали да не прави любов с нея — беше му хрумнало още в момента, в който бе отворил писмото ѝ. Не се съмняваше, че ще му позволи, стига да поискаше. Не се съмняваше и че в този момент тя най-много искаше той да я притисне силно до себе си, докато, емоционално и физически изтощена, не заспеше неспокоен и пуст сън. Грета измърмори нещо на немски, че той не разбира, клетви, които звучаха настоятелно, но може би не означаваха нищо, след което постепенно се умълча.

В три сутринта той я накара да легне, зави я и излезе в дъжда, оставяйки я сама в стаята, в която бе израснала.

ШЕСТ

Оже откри, че се чувства неудобно да бъде сама в една и съща стая с Томас Калискан, сякаш неочаквано се бе натъкнала на противен, лепкав капан. Беше изключително слаб човек с добре сресана, дълга до яката, посребрена коса, отметната по аристократичен начин на челото му. Предпочиташе костюми от коприна и намачкано кадифе или преднамерено анахронистични и претрупани фракове. Носеше големи кръгли очила от опушено синьо стъкло. Често затваряше очи, докато говореше, сякаш се вслушваше в далечна тиха мелодия, а когато поместваше тялото си, главата му изглежда за момент се поколебаваше дали да го последва, като че закотвена в определена точка от времето и пространството.

— Имаш ли нещо против да продължа да свиря още? Намирам, че малко упражнение за пръстите върши чудеса, когато искаш да фокусираш ума си.

— Казват същото и за екзекуциите.

— Седни, Верити.

Оже седна. Столът приличаше на шезлонг, тапициран с вълнисто зелено кадифе. Подозираше, че е поне толкова автентичен и безценен, колкото изглеждаше на пръв поглед.

Пред него имаше невисока масичка за кафе, върху която лежеше плосък квадратен предмет с изискано отпечатана рисунка. Докато Калискан се канеше отново да засвири, Оже вдигна предмета, разпознавайки в него картон — обработена каша от дървесина — и поточно калъф за грамофонна плоча. Във вътрешността му имаше нещо. Тя наклони калъфа, позволявайки на плочата да се плъзне в ръката ѝ — тънък черен диск, направен от тежък материал, наподобяващ пластмаса. От двете му страни имаше фино изрязани спираловидни улеи.

Дискът беше типичен образец на милионите други, произведени между края на XIX и края на XX век и бе направен от шеллак, който, доколкото си спомняше, бяха добивали от смолата на някакъв вид

насекомо. Спиралните улеи по повърхността му съдържаха закодирани звуци, разчитани от игли с диамантен връх, посредством ротация на диска с няколко десетки оборота в секунда. Просвирването на записа причиняваше постепенен спад в качеството на звука, тъй като грамофонната игла от една страна износваше улеите, а от друга — набиваше в тях миниатюрни частици, изронени от самия диск. И въпреки че записът, уловен посредством поредица от аналогови процеси, продължаваше да носи оригиналната информация, всеки от тези процеси привнасяше към картината на звука уникална и случайна структура.

Това обаче не му пречеше да бъде истински аналогов артефакт с огромна историческа стойност. Всяка информация, запазена в несигурната матрица на паметта на една компютърна система, можеше да бъде изтрита или подправена преди да си успял да мигнеш, а доказателството за това — майсторски прикрито. Ала записът върху диска от шеллак, макар да си оставаше лесно унищожим, нямаше как да бъде подправен толкова лесно. Фалшификацията беше също толкова трудно постижима заради комплексния химически състав на плочата и опаковката ѝ. В случаите, когато подобни артефакти оцеляваха във времето, и може би тъкмо поради тази причина, ги смятаха за изключително надеждни прозорци към историческото минало отпреди Нанокоста и Забравянето.

Оже изучи етикета, върху който пишеше, че плочата съдържа музика от композитора Малер: *Das Lied von der Erde*^[1]. Познанията на Оже за композиторите бяха бегли като цяло, а за Малер — дори още по-оскъдни. Знаеше единствено, че беше умрял доста преди началото на периода, около който се въртяха интересите ѝ.

Калискан престана да свири и върна виолата и лъка обратно на поставката им. Забелязал, че оглежда плочата, той попита:

— Интригуващо?

Оже върна деликатния черен диск обратно в калъфа му и го остави на масата.

— Това ли изпълнявахте?

— Не. Свирех малко Бах. Шести Бранденбургски концерт, ако това ти говори нещо. За разлика от творчеството на Малер нито партитурите, нито оригиналните записи са били изгубени.

— Обаче плочата е оригинална — каза Оже, като посочи калъфа.
— Нали?

— Да, но съвсем доскоро нямаше известни оцелели екземпляри. Сега, след като вече разполагаме с такъв, някой някъде се опитва да възстанови по слух и партитурата. Безнадеждно начинание, разбира се. Разполагаме с по-голям шанс да изкопаем оригинала.

Оже все още имаше натрапчивото усещане, че по някакъв начин я изпитват или водят право към капана.

— Един момент. Явно пропускам нещо. Твърдите, че тази музика е била напълно изгубена?

— Да.

— А сега сте открили непокътнат запис?

— Именно. Заслужава си да го отпразнуваме подобаващо. Плочата, която току-що разглеждаше, беше открита в Париж само преди няколко седмици.

— Не разбирам как е възможно — отговори Оже, като внимаваше да не го обвини в откровена лъжа. — От Париж не може да излезе и глава на карфица, без да разбере за това. Определено щях да знам, ако бяхме намерили нещо толкова значимо. Всъщност вероятно аз щях да бъда откривателят му.

— Просто нещо, което си пропуснала. Искаш ли да чуеш по-интересното?

— Ами защо не.

— Това е оригиналът, не копие. Същинският артефакт, точно както е бил извлечен. Не е реставриран.

— Това също е крайно неправдоподобно. Може би плочата би оцеляла триста или четиристотин години, без да понесе големи поражения, но същото не може да се каже за опаковката.

Калискан се бе върнал обратно при чудовищното си бюро. Седнал зад него, приличаше на малко момченце, гостуващо в кабинета на баща си. Той приближи върховете на пръстите си и я погледна над тях с очилата си на бухал:

— Продължавай. Слушам те.

— Хартията не изкарва дълго, особено ако е с дървесен състав, какъвто са използвали в онази епоха. Голямата ирония е, че памучната хартия от по-ранни периоди издържа на времето доста по-дълго. Не

избледнява толкова лесно, но стипцата, с която са обработвали дървесната каша, хидролизира и произвежда сярна киселина.

— Лоша работа.

— И това не е всичко. В мастилата им е имало съдържание на метални танини, което също води до влошаване на качеството на хартията. Без да споменаваме за замърсяванията от въздуха. След време и лепилото изсъхва. Етикетите падат, а калъфите се отварят по шефовете. Цветовете избледняват, лакът придобива кафеникав оттенък и се напуква. — Оже пак вдигна плочата и я разгледа внимателно, сигурна, че е пропуснала нещо. — С правилната методология е възможно да поправите част от щетите. Но артефактът си остава невероятно чувлив... и прекалено ценен, за да се използва във всекидневието. А този тук без съмнение не е бил реставриран.

— Както вече споменах.

— Добре. В такъв случай е възможно да е прекарал последните триста или там някъде години във вакуум или някакъв друг консервиращ агент. Някой трябва да е предприел изключителни мерки, за да го запази непокътнат.

— Не са били предприемани каквито и да било мерки — настоя Калискан. — Както казах, изглежда по същия начин, по който го намерихме. Ето още един въпрос: ако подозираше, че плочата е фалшификат, как би го доказала?

— Скорошен фалшификат? — Оже сви рамене. — Има много неща, които бих опитала. Като начало, химически анализ на шеллака, но разбира се, не бих си позволила да я докосвам, преди да сме сканирали по лазерен път улеите и сме ги съхранили на магнитна лента.

— Изключително разумен подход. Какво друго?

— Бих направила радиовъглероден анализ на целулозните фибри в хартията.

Калискан потърка замислено носа си.

— Доста сложна работа за предмет, който вероятно е на не повече от триста-четиристотин години.

— Но е постижимо. В последно време постигнахме забележителни резултати в разчитането на графиките. Освен това нямаше да се опитвам да установя точната възраст на артефакта, а само дали е произведен наскоро.

— Предварителните ти заключения?

— Опитвам се да ги избягвам, но бих се обзаложила на сериозни пари, че плочата е хитър фалшификат, без значение колко сериозно звучат сведенията за произхода му.

— И ще се окажеш права — заяви Калискан. — След като проведеш обичайните тестове, ще стигнеш до заключението, че артефактът е бил произведен съвсем наскоро.

Оже почувства любопитното усещане, че внезапно се пробужда, сякаш до този момент бе изпитвала неопределено вълнение, без напълно да го е осъзнавала.

— И смисълът на всичко това, сър?

— Смисълът е, че все пак на мен продължава да ми звучи като Малер.

— Няма как да знам — произнесе Оже.

— Липсва ли ти музиката?

— Не може да ви липсва нещо, което никога не сте познавали, сър.

— И дъжда не си познавала. Не и истинския дъжд, падащ от истинско небе.

— Различно е — отговори тя, подразнена, че той знаеше толкова много за нея. — Сър, имате ли нещо против да попитам за какво е всичко това? Каква работа имате тук, толкова далеч от Института по старините? И защо ме довякохте през половината Плетеница?

— Внимавай, Верити.

— Имам право да зная.

— Нямах право да знаеш каквото и да е. Обаче, тъй като изпитвам известно великодушие... Предполагам, че са те посветили в съществуването на Института по непредвидените ситуации?

— Да. Освен това зная, че няма такъв институт.

— Има — възрази Калискан. — Точно аз трябва да го знам със сигурност, понеже го ръководя.

— Не, сър — каза тя. — Вие ръководите Института по старините.

— Него също. Назначението ми в Старините беше въпрос по-скоро на целесъобразност. Преди две години в ръцете ни попадна нещо. Откритие... — Преди да продължи, той се поправи: — Ако предпочиташ, две открития... и двете със стратегическа стойност.

Двойка свързани едно с друго открития с потенциал да променят из основи цялостните ни отношения с Политите. Открития, които на практика могат да променят даже възприятието ни за реалността.

— Не харесвам слашърите — каза Оже. — Особено след случилото се в Париж.

— Не си ли на мнение, че трябва да оставим тези неща в миналото?

— Лесно ви е да го кажете. *Амузика* не ви е навредил. Не са ви отнели същото, както на повечето от нас.

— Не — съгласи се Калискан. — Вирусът *амузика* не ми навреди, също както не навреди на един на всеки хиляда души. Но изгубих нещо далеч по-ценно от способността да възприемам и разбирам музиката.

— Щом казвате.

— Изгубих брат си заради слашърите — произнесе той. — По време на последната фаза от офанзивата при Фобос, докато се опитвахме да си върнем луната. Ако някой има правото да ги мрази, това със сигурност съм аз.

Досега не беше чувала, че Калискан е имал брат, още по-малко, че е загинал през последната война.

— А мразите ли ги, сър?

— Не. Мисля за тях като за онова, каквото са: стока, която можем да използваме, както и когато ни е угодно. Но омраза? Не.

Оже реши, че може би беше време да се вслуша по-внимателно в думите му:

— Връзката на всичко това с Института по старините?

— Съществува, и при това е особено значима. Докато естеството на второто откритие ни ставаше все по-ясно, осъзнахме, че се налага да работим с Института на доста по-фундаментално равнище. Най-простото решение беше да сменим Дефорест с мен самия, за да имам по-пространен поглед върху всички операции, базирани на Земята.

— Винаги съм твърдяла, че назначението ви беше политическо.

— Но не в смисъла, в който вярваш. — Цветните стъкла на очилата му уловиха светлината като два чисти малки прозореца към синьо небе. — А сега искам да те разпитам за картите.

Тя настръхна, осъзнавайки, че през цялото време е била под наблюдение. Трябваше да се досети, че все някой ще я наглежда.

— Значи вие сте ми ги прашали? И картите ли бяха някакъв безсмислен тест, като въпросите за плочата на Малер?

Последното изглежда го развесели.

— Предупредиха ме за теб.

— Какво точно казаха?

— Че говориш направо. Естествено знаех от личен опит, че не уважавах особено висшестоящите. — Гласът му стана по-мек: — Освен това ми казаха, че имаш набито око за подробностите. А сега сподели с мен какво мислиш за картите.

Едно мъничко гласче в нея я предупреждаваше, че от отговора ѝ зависи далеч повече, отколкото може да предположи на пръв поглед. Усети как думите засядат в гърлото ѝ, а обичайното красноречие внезапно ѝ изневерява:

— Разгледах само една от тях и ми се стори, че нещо в нея няма никакъв смисъл.

— Продължавай — подкани я Калискан.

— Според данните за авторското право картата е била отпечатана повече от век преди Нанокоста, но въпреки това всичко беше в отлично състояние... също като плочата на Малер.

— Периодът стори ли ти се значим с нещо?

— Не — отвърна тя. — Само дотам, доколкото горе-долу се вмести в рамките на интересите ми.

— Горе-долу?

Оже кимна:

— Да, знам доста неща за Париж от Века на Празнотата някъде до две хиляди седемдесет и седма. Нещата стават малко мъгляви, ако човек се върне до хиляда деветстотин петдесет и девета. Не че не са ми известни някои факти за онзи период, но просто знам много повече за по-късните десетилетия.

Калискан плъзна очилата си обратно нагоре по носа.

— Да предположим, че искам да разговарям с някой признат експерт именно за този период. Като имаме предвид мрежата от академичните ти контакти, кого би ми препоръчала?

Оже се замисли за момент:

— Уайт — каза накрая. — Сюзан Уайт. Сигурна съм, че сте запознати с работата ѝ. Тя беше авторът на доклада за изкопните работи в Евродисни от миналата година.

— Познаваш ли я добре?

— Не особено — отговори Оже. — Разменяли сме съобщения и сме си казвали по някоя дума по академичните конференции. Мисля, че рецензирах един от трудовете ѝ; мисля, че тя е правила същото за мен.

— Смяташ я за съперник?

— Борим се за един и същ бюджет, но това не значи, че бих ѝ издрала очите. — Долавяйки, че е на път да стане безполезна за Калискан, тя прибави: — Вижте, сигурна съм, че мога да ви свържа с нея.

— Всъщност вече го направихме сами.

Тя сви рамене, за да покаже, че е изчерпала предложенията си:

— Тогава за какво съм ви?

— Натъкнахме се на проблем с Уайт. Точно поради тази причина се обърнахме към теб.

— Какъв вид проблем?

— Опасявам се, че не мога да ти кажа. — Той плесна с ръце и ѝ демонстрира дланите си: — Въпрос на вътрешна политика. Няма нужда да се разстройваш: винаги си била вторият ни избор, но дори и за втори избор имаше чудесни препоръки. — Калискан наведе глава над бюрото си, взе една масивна черна писалка и започна да вписва нещо в бележника си. Писецът драскаше върху висококачествената хартия.

— И това е всичко?

Той вдигна поглед само за секунда:

— Нещо повече ли очакваше?

— Помислих си... — Оже замълча.

— Помисли си какво?

— Провалих се, нали? Не ви дадох онова, което искахте, каквото и да е то.

Писалката на Калискан преустанови драскащия звук, който издаваше:

— Не те разбрах?

— В картата имаше нещо, а аз трябваше да го забележа. — Вече се чувстваше напълно отдадена, а в главата ѝ внезапно изникна убягващият детайл, просто прищрака на мястото си: — Е, видях го. Просто не бях сигурна как да го разтълкувам.

Калискан върна писалката в мастилницата.

— Продължавай.

— Картата няма никакъв смисъл, дори и за такава, издадена през 1959-а година. Прилича повече на карта от двайсетте или трийсетте, която се опитва да мине за отпечатана трийсет години по-късно.

— В какъв смисъл?

— Имената на улиците. Няма „Рузвелт“; няма „Шарл дьо Гол“; няма „Чърчил“. Все едно Втората световна война изобщо не се е състояла.

Калискан затвори бележника и го плъзна настрана.

— Много се радвам да го чуя — каза той. — Започвах да си мисля, че в крайна сметка не си подходяща за работата.

— Какво работа? — попита Оже.

Калискан отвори чекмеджето на бюрото си и извади от него билет, гравирен в стил ар деко с летящия кон на Междупланетни линии „Пегас“.

— Искam от теб да отидеш до Марс — каза той. — Определени вещи са попаднали в чужди ръце и бихме искали да си ги вземем обратно.

Името на кораба беше „Двадесети век ООД“. Оже успя да зърне само части от него — но не повече, — докато я въвеждаха на борда от един херметизиран отсек за заминаващи в друг. Беше огромен транспортен съд, особено по стандартите на трешърите, шест- или седемстотин метра на дължина, но пък пътуваше за Марс, натоварен далеч под капацитета си. С нарастващото напрежение в Слънчевата система хората предпочитаха да ограничават пътуванията си само до абсолютно необходимото. До този момент враждебните действия бяха сведени до определени несъгласия сред някои фракции на слашърите, но два кораба на СОЗЩ вече бяха успели да попаднат под кръстосания огън, което пък бе довело до загуба на цивилни животи. Второстепенните аванпостове бързо бяха консервирани и изоставени и някои междупланетни концерни наскоро бяха обявили банкрут.

Щом довърши питието си в наблюдателния салон — беше гледала как Земята и Плетеницата постепенно стават все по-малки, — Оже провери колко е часът според местното време и тръгна към

каютата си. Вече беше отворила вратата и се канеше да включи осветлението, когато осъзна, че в кабината е светло и вътре вече има някой. Намръщи се, за момент помислила, че е сбъркала вратата, ала бързо разпозна собствения си багаж и палто в края на леглото.

Беше в стаята си, а мъжът и жената, седнали на ръба на леглото, бяха Рингстед и Молинела, агентите от Института по сигурността, които вече беше срещнала в Плетеницата.

— Верити Оже? — попита Рингстед.

— О, в името на небесата — отговори тя. — Разбира се, че съм аз.

— Провери я — нареди Рингстед.

Молинела се изправи и извади нещо, което ѝ заприлича на писалка. Преди Оже да успее да реагира, агентът умело я беше притиснал към стената, държеше едното ѝ око отворено и сочеше с края на писалката в него. Интензивната синьо-зелена светлина озари ретината ѝ и заискри болезнено през мозъка.

— Тя е — потвърди Молинела и я пусна.

— *Знаете*, че съм аз — каза Оже, разтърсвайки глава, за да прочисти зрението си от остатъчния образ. — Вече се запознахме, не си ли спомняте?

— Седнете — нареди Молинела. — Трябва да обсъдим доста неща.

— *Я* стига — заяде се Оже. — Преди малко напуснахме доковете. Остават ни още пет дни, докато пристигнем на Марс.

— И пет дни няма да ни бъдат достатъчни, дори и да можехме да си ги позволим. — Молинела се беше вторачил в нея с празното изражение на шивашки манекен. Както и преди, двамата агенти носеха костюми, ала този път кройката им не беше толкова официална. Оже си даде сметка, че могат и да минат за двойка тесногръди младоженци от териториите на трешърите.

— Само че нямаме пет дни — продължи Рингстед. — От съображения за сигурност се налага да приключим с инструкциите ви още днес.

— Няма ли да останете на кораба, докато пристигнем на Марс? — попита Оже.

— Да — отвърна Рингстед. — Както Калискан вероятно ви е разяснил, слашърите ще държат кораба под око, също както държат

под око целия трафик на далечно разстояние на трешърите. Не можем да качваме или сваляме хора от „Двадесети“ по време на пътуването, без да привлечем излишно внимание, а вниманието е последното, което ни е необходимо в този момент.

— Е, тогава закъде сме се разбързали?

— Затворена ли е вратата? — надникна през рамото на Оже Рингстед. — Добре. А сега си придърпайте стол. Предстои ни дълъг разговор.

— Първо трябва да видите нещо — обади се Молинела. Той бръкна в джоба на самото си — същият, от който бе извадил писалката — и извади оттам матовочерен цилиндър, подобен на кутийка за пура.

Отвинти капачето и плъзна навън една подкожна инжекция, пълна с гъста, яркозелена течност.

— Докато сте чакали кораба си — каза Рингстед, — сте яли и пили в секцията на Калискан в Института по непредвидени ситуации.

— Известно ми е — каза Оже.

— Онова, което не ви е известно, е, че в храната ви е имало безобидни химически елементи, които са си проправили път през тялото ви и са маркирали всеки нов спомен, който сте съхранили по време на гостуването си при Калискан.

Молинела продължи разказа:

— Веществото в тази спринцовка реагира с маркираните неврални структури и ги разгражда. Уверявам ви още веднъж, последиците няма да бъдат фатални, но и няма да си спомняте нищо от казаното от Калискан, както и нищо от онова, което *ние* ще ви кажем. Всъщност няма да запазите какъвто и да било спомен за целия изминал период. Разбира се, ще го използваме върху вас единствено, ако се наложи.

— Значи ако се изложи или дори ви погледна накриво, ще се събудя с голяма дупка в паметта?

— И това няма да ви бъде от особена полза пред трибунала — прибави Молинела. — Но да се надяваме, че няма да се стигне дотам, нали?

— Да се надяваме — съгласи се Оже с пресилена любезност. — Но още не сте ми казали защо ми е да научавам всичко това сега.

— Причината — отговори търпеливо Молинела — е, че утре на този кораб ще има само един човек, който ще знае за случилото се по

време на нашия брифинг. И не, това не означава, че агент Рингстед и аз отиваме където и да е. — Той върна спринцовката в контейнера ѝ, а контейнера — в джоба си, потупвайки го леко. — Ако се сблъскаме извън тази каюта веднъж щом ви инструктираме, се отнасяйте с нас както към всеки друг от останалите пътници. Няма да има смисъл да ни задавате повече въпроси. Буквално няма да си спомняме за вас.

— Ще започнем с най-важното — каза Рингстед. — Агент Молинела, моля, светлините.

Молинела се изправи и приглуши осветлението в каютата.

— Стана прекалено уютно — започна Оже, но едва бе успяла да отвори уста, когато върху една от празните стени се появиха движещи се цветни шарки. Тя проследи лъча на проектора до рубинения пръстен върху ръката на Молинела.

Шарките се превърнаха в клеймото на, както предположи Оже, Института по непредвидени ситуации, придружено от предупреждение, че всяка следваща информация е под защитата на толкова смразяващо високо ниво на сигурност, че дори ѝ беше трудно да си го представи.

— Не трябва ли да подпиша нещо преди това? — попита тя.

Рингстед и Молинела се спогледаха, след което се изсмяха.

— Просто гледайте — каза жената. — И запазете въпросите за по-късно.

Клеймото на института изчезна, заменено от картина, която Оже можеше да оприличи единствено на Млечния път, гледан отгоре.

След това върху него се насложи образът на мъж, облечен в сив костюм с червени ръкавели. Изглеждаше атлетичен, а мускулите му играеха под плата на костюма. Освен това беше красавец и очевидно изпитваше увереност в онова, което правеше. Оже го огледа още веднъж стреснато.

Беше Питър.

— Здравей, Верити — каза той, разпервайки ръце извинително и леко смутено. — Подозирам, че за теб това е нещо като изненада. Мога единствено да поднеса извиненията си за цялата тази тайнственост и да изразя надеждата, че ще ми простиш... всъщност на всички нас... за неизбежните игрички.

Тя отвори уста, за да каже нещо, ала Питър вдигна ръка с многозначителна усмивка:

— Не, не казвай каквото и да е. Ще ти се наложи просто да ме изслушаш и да попълниш празнотите сама. Ще се постарая да не изпускам нищо съществено.

— Питър — каза тя, неспособна да се въздържи. — Какви са...

Без да го е грижа, че някой се опитва да го прекъсне, записът продължи:

— Какво ще кажеш първо да изясним по-очевидните неща? Всичко, което си мислиш, че знаеш за мен, е вярно. Работя в дипломатическите служби и току-що се върнах от продължителна обиколка на Политите. Върхната й точка беше пътуване през хипермрежата. Това е историята за пред широката публика и е вярна до последната дума. Освен това изпълнявах функциите на агент под прикритие и събирах разузнавателна информация, докато играех ролята на разговорлив празноглав дипломат. — Той отново се усмихна, предугаждайки реакцията на жена си при тази новина. — При това, трябва да добавя, със значителен риск за себе си и приятелите ми сред слашърите. В този момент навън нещата доста са загрубели и на шпионите не гледат с добро око. От мен вероятно вече няма да има кой знае колко голяма полза. Жалко, понеже наистина ми доставяше удоволствие да бъда част от елита.

Добре премереният глас на Питър звучеше така, сякаш излизаше някъде от кабината, вместо от проектора на пръстена.

— Предполагам, че ще е най-добре да си дойдем на думата обаче. А става дума, както вероятно си се досетила, за самата хипермрежа. — Питър се обърна и прокара ръка през Млечния път като фермер, засяващ изорано поле. На изображението се появи ярка мрежа от линии, които пресякоха спиралата, след което целият ансамбъл се завъртя, за да разкрие триизмерна структура. — Това са най-благоприятните ни предположения относно големината на хипермрежата, изследвана от слашърите — каза той. — Диаграмата не е никак лесна за разчертаване. Когато сондата или корабът ти изскочи в далечния край на някой портал, освен ако не се окажеш до някоя уникална, лесно разпознаваема местна забележителност като супернова или останките на масивен газов гигант, няма начин да изчислиш с пълна точност какво е положението ти в Галактиката. Слашърите могат да изчислят позицията си единствено благодарение

на добре познати отправни точки, в който случай пулсарите вършат доста по-добра работа от звездите.

— Кой я е построил? — измърмори едва чуто Оже. — Само това ни интересува наистина.

Докато се обръщаше към камерата, в очите на Питър проблесна нещо неясно. Колко добре я познаваше само, дори и сега.

— Онова, което не ни е известно обаче, е кой я е построил. Приятелите ни от Политите също не успяват да отговорят на този въпрос. Разбира се, съществуват огромно количество предположения, някои от които наистина завладяващи. Системата очевидно е с извънземен произход, но който и да я е направил, и вероятно *използвал*, явно вече не се навърта наоколо.

Беше ясно, че Питър се наслаждава на всичко това, заключи Оже. От празноглав, суетен дипломат до празноглав, суетен шпионин — стъпката не беше кой знае колко голяма. Почти незабавно се укори за подлата мисъл, поправяйки се, че Питър със сигурност щеше да бъде екзекутиран, ако домакините му бяха надушили за двучлните му намерения.

Почувства леко възхищение, в пълен разрез с навиците си, особено при положение, че ставаше въпрос за бившия ѝ съпруг.

— Онова, което подозираме, е следното — продължаваше Питър. — Системата е стара. Била е на около най-малко стотици милиони години. Възможно е да е поне толкова стара, колко Слънчевата система. Повечето от порталите, издирени от мисиите на slashърите, са прикрепени към солидни обекти: планети от земен тип, луни, големи планетоиди. Порталът на Седна е класически пример и, доколкото е известно на slashърите, е единственият активен в рамките на нашата система.

Нещо я накара да потръпне. Начинът, по който беше произнесъл „доколкото е известно на slashърите“.

Питър се обърна към изображението на Млечния път, като замислено поглаждаше брадичката си:

— Все още нямаме даже идея как функционира проклетото нещо. Дори slashърите не са наясно, като се стигне до разяснения, въпреки отчаяните им усилия да ни убедят в обратното. Имат някои теории на базата на тензорната механика — тройно ограничени хипервакуумни решения на уравненията на Красников, неща от този

сорт. Но ако си говорим откровенно, просто пикаят срещу вятъра. — Той почука с пръст горната си устна. — Да им признаем едно, обаче. Намерили са начин да използват мрежата. Присадили са част от технологията си в порталните механизми и могат да манипулират геометрията на гърлото по такъв начин, че да промушат кораб през него, без да го направят на парчета. Няма как да не им се възхитиш поне заради това. Харесва ни, или не, доста по-напред от нас са.

Питър склочи ръце зад гърба си, застанал с леко разкрячени крака.

— А сега да поговорим в цифри. Колко далеч са стигнали? Какво са открили там?

Оже се изправи в стола си, долавяйки, че наближава някакъв вид кулминация.

— Все още не знаем със сигурност кога са открили портала на Седна — продължи Питър. — Най-доброто ни предположение е, че е било преди около петдесет години, между 2210 и 2215 година. Оттогава насам са изследвали, или поне посетили, около петдесет, до шейсет хиляди слънчеви системи. Наистина впечатляващо, по чийто и да е аршин. Съществува само един малък досаден проблем: не са открили нищо, което да оправдае усилията им.

Оже кимна сама на себе си. Почти не обръщаше внимание на клюките за хипермрежата, но дори и така едно нещо се подразбираше с кристална яснота: цялата работа се бе оказала горчиво разочарование.

— Или поне нищо — продължи Питър, — което биха искали да споделят с нас. За тях това е проблем, наистина. Искат достъп до Земята и единственото, което могат да ни предложат, като се изключи свидливият поток от УВ и останалите опасни играчки, е разрешение да използваме хипермрежата като пътници срещу заплащане. Така че се опитват да преоблекат в нови дрехи откритията си — безкраен каталог на мъртви, необитаеми скали и смазващи вледенени гиганти. — Питър разплете ръце иззад гърба си и се наведе с конспиративен вид към камерата: — Най-смешното обаче е, че дори да бяха намерили нещо там, вероятно нямаше да ни го кажат.

— Хайде, приключвай най-сетне — каза Оже, макар че нямаше как думите ѝ да променят каквото и да е.

— Илюзията — продължи Питър, — че хипермрежата не е предложила нищо полезно, се поддържа дори и сред кръговете на слашърите, при това по изненадващо високи етажи на властта. Ето защо е толкова трудна работа да я развенчаем.

Сега картината зад него отново се промени, приближавайки към един от специфичните ръкави на Галактиката на фона на морето от звезди. Нещо се мержелееше в мрака помежду им: сиво-син неестествено равен свят; единият сърп на полумесеца му бе осветен в оранжево-червено от слънце или група слънца, които не се виждаха в кадъра, а другият беше смразяващо син, като лунни лъчи върху сняг. Гледната точка се приближи още по-близо до сферата, докато тя не стана по-голяма от Питър. При това екстремно увеличение стана възможно да се различат дори отделни детайли по повърхността ѝ. Въобще не напомняше на структурата на обичайна атмосфера или планетна повърхност.

Сферата беше направена от безброй стегнато склучени една в друга пластини, подредени със зашеметяваща прецизност. Приличаше по-скоро на кристалната структура на вирус, отколкото на планета.

— Да прибавим мащаба — обади се Питър.

Около сферата се появи кутия. По осите изникнаха цифри, указващи, че диаметърът ѝ е около девет или десет единици, каквито и мерки да използваха в случая.

— Какво... — започна Оже.

— Мерната единица е една светлинна секунда — каза Питър. — Сферата има диаметър от почти десет светлинни секунди. За да ти стане по-ясно, можеш спокойно да вместиш слънцето в структурата и пак да ти остане място за лактите. Не можеш да вместиш и Земята, тъй като орбитата ѝ е широка около осем светлинни минути, или около петдесет пъти по-голяма от самата сфера. Но ако сложиш Земята в средата ѝ, ще ти остане достатъчно място да завъртиш и Луната около нея.

— Извинете ме — обади се Оже, — но на мен ли ми се стори, или той току-що нарече това нещо „структура“?

Агентите не ѝ обърнаха внимание, така че не ѝ остана нищо друго освен с неохота да насочи вниманието си към записва.

— Предполагам, че не бива да оставаме изненадани, че в крайна сметка сме се натъкнали на нещо недвусмислено чуждоземно —

говореше Питър. — В крайна сметка винаги ни е било известно, че те са някъде там. Хипермрежата е едно от доказателствата. Но да открием нещо с такива размери... е, не мисля, че някой го очакваше. Първият голям въпрос, разбира се, е какво, по дяволите, е това? А вторият голям въпрос е, как може да ни послужи?

Сферата потъна надолу, превръщайки се в точка, а най-накрая и в нищо. Сега отново виждаха Галактиката и заплетените къртичи дупки на хипермрежата, насложени отгоре ѝ като сияещи вектори.

— А сега изненада номер две: слашърите са намерили повече от една такава сфера. Всъщност около двайсет, пръснати из цялата Галактика. — Питър щракна с пръсти и на картата изникна поредица от сиво-сини окръжности с размерите на топки за голф. — При този мащаб няма как да го забележиш, но имаш думата ми, че нито един от тези обекти не се намира на особено забележително място, ако не се брои фактът, че винаги е наблизо до някой портал. Слашърите ги наричат „АГС обекти“, като в случая АГС е съкращение от „аномално големи структури“. Добре звучи, нали? И щом те са открили двайсет за толкова късо време — и понеже ни е известно, че хипермрежата е далеч по-голяма в сравнение с картографираните ѝ части, — можем да бъдем сигурни, че някъде там има хиляди, може би десетки хиляди от тези неща. Просто си стоят между звездите и чакат да се излюпят като яйца. — Питър направи една малко по-продължителна пауза. — Или като бомби с часовников механизъм.

Образът отново се промени, фокусирайки се за пореден път върху една-единствена сиво-синя АГС сфера. Изображението изглеждаше схематизирано и усещането затова се потвърди, когато светлосенките изчезнаха, оставяйки само един изключително тънък пръстен.

— Това е разрез — обясни Питър. — Слашърите са картографирали вътрешността с помощта на неутринна томография. Поставили петдесеткиловатов неутринов лазер на космически кораб, след което го позиционирали от едната страна на структурата. Друг кораб, носещ съответния детектор за неутрино частици — масив от ултратвърди сапфирени кристали, способни да понесат решетъчна вибрация при преминаването дори на едно неутрино — бил разположен от другата страна на обекта. Корабът с излъчвателя изменил пътя на лъча през АГС обекта, докато корабът с приемника

следвал предварително уговорените точки, измервайки спада и покачването в количеството неутрино, преминаващо през структурата под съответния ъгъл. В крайна сметка установили, че черупката на сферата е дебела около километър и е съставена от непознат композитен материал. Също така засекли значителна концентрация на маса в ядрото, вътрешна сфера с радиус от няколко хиляди километра. С други думи с размерите на планета и точно с размерите на типичен свят от земен тип, като Венера и Земята. Останалата част от сферата, изглежда, била съставена от действителен вакуум, поне що се касаело до заключението на неутринния анализ.

Оже се обърна към Рингстед и Молинела:

— Удивително, спор няма. Плаша се само от идеята, че ви е хрумнало да споделите това с мен. Но продължавам да не разбирам какво общо имаме тук аз или трибуналет.

— Ще видите — отговори жената.

Питър продължаваше да говори, без да подозира за нейното прекъсване:

— Въз основа на тези доказателства slashърите заключили, че АГС обектите са физически черупки, обгръщащи планети. Понякога дори изглеждало, че планетите са опаковани заедно със спътниците си. Говорим за изключително напреднала технология — в сравнение дори с хипермрежата. Но защо им е било да го *правят*? Защо някой би искал да заключи цял един свят в затвор, в непроницаем мрак, изолирайки го от останалата част на вселената? Е, може би във вътрешността на сферите не цари мрак. Никой не може да каже със сигурност. И може би отвътре не приличат на затвори. Състоянието на материята във вътрешността на черупката би могла да бъде доста необичайно, наистина. Да не би планетите да са под карантина заради някакъв ужасен биологичен катаклизъм? Да не би да са светове от антиматерия, които по някакъв начин са доплували до нашата галактика и е трябвало да бъдат предпазени от контакт с външния свят? Нещо *по-лошо* ли са? Според нашето разузнаване slashърите нямат абсолютно никаква представа какви са отговорите на всички тези въпроси. Разполагат единствено с предположения.

Питър се вторачи в камерата с искрящи очи, след което си позволи едва забележима самодоволна усмивка, толкова незабележима,

че подгънатото ъгълче на устата му можеше да ѝ убегне при по-невнимателно вглеждане:

— Е, *ние* смятаме, че знаем. Защото открихме път до вътрешността на една от сферите, за който слашърите дори не подозират. А ти, Верити, ще направиш малко пътешествие дотам.

[1] „Песента на Земята“ (нем.) — Бел.прев. ↑

СЕДЕМ

Телефонът на Флойд го изтръгна от съня грубо и методично някъде след осем сутринта. Не беше спирало да вали още откакто се бе върнал от Монпарнас. По прозореца се спускаха плътни диагонални линии, а вятърът караше разхлабените стъкла да подрънкват в металните му рамки. Някъде в апартамента се чуваше бодрото подсвиркване на Кюстин, докато французинът миеше съдовете. Флойд се намръщи. Имаше две неща, които мразеше най-много рано сутрин: телефонните разговори и прекомерната бодрост у хората.

Все още облечен наполовина от предната вечер, той стана с олюляване от леглото и вдигна слушалката:

— Флойд — произнесе с надебелял от малкото сън глас. — Как сте, мосю Бланшар?

Последното очевидно впечатли човека отсреща.

— Откъде разбрахте, че съм аз?

— Да го наречем предчувствие.

— Не ви е прекалено рано, нали?

Флойд потърка слепналите си очи.

— Ни най-малко, мосю. Не съм отпускарал глава цяла нощ, работех по случая.

— Така ли? Тогава може би имате какво да ми кажете?

— Още сме в самото начало на разследването — обясни Флойд. — Засега сравняваме информацията от снощи. — Той с мъка потисна една прозявка.

— В такъв случай допускам, че имате някакви предварителни следи?

— Една или две — отговори Флойд.

Кюстин влетя в стаята, бутайки чаша с кафе в свободната му ръка.

— Кой е? — попита с пресилен шепот.

— Познай — оформи устата на Флойд.

— И те са? — настояваше Бланшар.

— Струва ми се рано да се определи накъде водят. — Флойд се поколеба, след което реши да изпита късмета си: — Впрочем вече се обърнах към специалист, който да се запознае с документите в кутията.

— Специалист? Имате предвид някой, който разбира немски?

— Да — призна вяло Флойд. Той отпи от нетърпимо силното кафе и си пожела Бланшар... както и останалата част от света... да го оставят на мира до по-късно същия ден. Кюстин се настани на ръба на съгваемото му легло, отпуснал ръце в скута си, без да сваля престилката на цветя, все така превързана около кръста му.

— Много добре — заяви Бланшар. — Предполагам, че би било наивно да се очаква прогрес в толкова ранна фаза на разследването.

— Неразумно, определено — отговори Флойд.

— Тогава ще се свържа с вас малко по-късно. Ще ми бъде изключително интересно да науча какво е казал вашият специалист за документите на мадмоазел Уайт.

— Самият аз го очаквам със затаен дъх.

— Желая ви приятен ден.

Флойд удовлетворено чу как Бланшар прекъсва връзката от другата страна на линията. Той погледна Кюстин:

— Надявам се, след като си тръгнах снощи, да си намерил нещо полезно?

— Вероятно не е точно на каквото се надяваш. Как мина с Грета?

— Не толкова добре, колкото ми се искаше.

Кюстин го гледаше със съчувствие.

— От разговора ти с Бланшар подразбрах, че отново ще се видиш с нея.

— По-късно днес.

— Тогава все още имаш шанс. — Кюстин се изправи и започна да развързва престилката си. — Слизам долу да купя хляб. Пооправи се и ще обсъдим преживелиците си на закуска.

— Мислех, че не си се натъкнал на нищо?

— Не съм съвсем сигурен. Не бих си заложил главата, но все пак *имаше* нещо... нещо забелязано от един от съседите на мадмоазел Уайт.

— Какво? — попита Флойд.

— Ще ти разкажа на закуска. А ти пък ще ми разкажеш какво е станало с Грета.

Докато Кюстин купуваше хляб, Флойд прегледа набързо сутрешния вестник. Погледът му се плъзгаше през заглавията — някакво убийство на първа страница, — докато от трета пред очите му не изскочи едно познато име. Споменаваха Майол, инспекторът, дал името на Флойд на Бланшар. Майол бе една от малкото ядливи ябълки сред все по-загниващата купчина и беше избрал по-скоро да стои встрани от случващото се, вместо да взима активно участие в политическия дневен ред, който Шателие налагаше на полицията. Някога изгряваща звезда в Криминалния отдел — всъщност по времето, когато Флойд го бе срещнал, — дните на Майол по следите на високопоставени престъпници и арести за първа страница отдавна бяха приключили. Сега му подхвърляха остатъците, безславни задачи, като операции по пресичане на контрабандни канали и неща от този сорт. В статията се споменаваха, че Майол е разкрил незаконна работилница за отпечатване на фалшиви грамофонни плочи в квартал Монруж. Материалът описваше разследването като „в процес на изясняване“ и подхвърляше информацията, че полицията е поела по още няколко други следи, отнасящи се до криминална дейност в комплекса от изоставени сгради в съседство с работилницата. Новината потисна Флойд. Въпреки радостния факт, че вече можеше да разглежда на воля плочите в обращение на пазара, без да се тревожи, че някоя очевидно безценна частица от историята на джаза — например запис на „Дженет“^[1] на Луис Армстронг от 1923 година — може да се окаже отпечатана само преди седмица, донякъде новината, че добър следовател като Майол преследва кокошкарите, докато наляво и надясно се случваха необясними смъртни случаи, беше обезкуражаваща.

Влезе в банята и се изкъпа набързо с хладка вода, пълна с ръжда заради остарелия водопровод. В устата му имаше лош вкус, но не от водата от душа, нито от портокаловия ликьор, който беше споделил с Грета. Докато се подсушаваше, чу, че Кюстин се прибира. Облече си чист потник, тиранти и бяла риза, изоставяйки идеята за избор на вратовръзка до момента, в който щеше да му се наложи да се изправи пред външния свят. Влезе в малката кухничка по чорапи. Във въздуха се носеше миризмата на топъл хляб, а Кюстин вече мажеше една филия с масло и конфитюр.

— Ето — каза французинът. — Изяж това и стига си се преструвал на нещастен.

— Мога да мина и без проверки в осем сутринта. — Флойд издърпа стола срещу Кюстин и се настани на него. — Вече започвам да се двоумя за цялата работа. Мисля, че ще бъде най-добре да се откажем, докато нещата не са стигнали прекалено далеч.

Кюстин наля още кафе и за двамата. Сакото му бе измокрено от дъжда, но иначе изглеждаше безупречно спретнат: с избръсната до синьо брадичка и внимателно подстриган и напомаден мустак.

— По някое време вчера бих се съгласил с теб.

— А сега?

— Вече имам известни подозрения, че в крайна сметка може и да излезе нещо. Заради думите на онзи съсед. Имало е нещо скрито-покрито със сигурност.

— Е, какво точно ти е казал съседът? — попита Флойд, докато ядеше намазаната филия.

Кюстин затыкна салфетка в яката си:

— Разговарях с всички наематели, които успях да намеря снощи. Бланшар смяташе, че ще си бъдат у дома, но двама липсваха, или най-малкото бяха излезли, когато започнахме разследването. Мога да ги потърся по-късно; най-малкото ще можем да спечелим още време.

— Съседът — напомни му Флойд.

— Млад мъж, студент по право. — Кюстин отхапа от намазаната с конфитюр филия и докосна деликатно крайчетата на устата си със салфетката. — Оказа се дружелюбен. Всъщност до един се оказаха дружелюбно настроени, когато се оказа, че си нямат вземане-даване с Ке. А и след като става дума за убийство... — Той размаха филията, за да подчертае думите си: — Не можеш да им затвориш устите, щом веднъж решат, че е вероятно да се окажат важни свидетели в такова разследване.

— Какво точно спомена студентът по право?

— Не я познавал много добре, но каза, че се прибирал в най-различни часове на деня и пътищата им рядко се пресичали. Обикновено си кимвали и нищо повече, такива ми ти работи.

— Харесвал ли я е?

— Вече си има годеница, доколкото успях да разбера.

— Звучи ми така, сякаш показанията му не си струват особено труда. Какво толкова ти е доверил за нея?

— Онова, което е чул — обясни Кюстин. — Знаеш какви са тези сгради... стените са тънки като хартия. Винаги когато си била у дома, го е научавал от първа ръка, не е можела да направи и крачка, без дъските на пода да изскърцат.

— И това е всичко?

— Не. Чувал шумове, странни звуци — продължи Кюстин, — сякаш някой много тихо свирел една и съща нота на флейта или някакъв струнен инструмент, отново и отново.

Фloyd се почеса замислено по главата:

— Бланшар каза, че никога не я е чувал да слуша музика, нито по радиото, нито на онзи стар грамофон. Но спомена шумове.

— Именно. А човек би си помислил, че щеше да забележи, ако е държала някакъв инструмент в стаята си, нали така?

— Значи не е било музикален инструмент. Какво друго? — продължи замислено Floyd.

— Каквото и да е било, трябва да е идвало от радиото. Както ми го описва студентът, на мен лично ми се струва, че е било код. Каза, че чувал дълги ноти и къси ноти, а понякога долавял повторение, сякаш определена част от съобщението се повтаряло.

За пръв път тази сутрин Floyd започваше да се чувства напълно разбуден.

— Искаш да кажеш, нещо като морзов код?

— Сам си прави заключенията. Разбира се, студентът не проявил достатъчна доза любопитство, че да запише звуците. Чак когато разбрал за смъртта ѝ, отново си спомнил за тях, но дори тогава не им отдал достатъчно голямо значение.

— Така ли?

— Учи трета година, през това време е сменил най-малко десет квартири. Твърди, че би се учудил, ако някой от съседите му не е имал поне един странен навик. И че след известно време се научаваш да не обръщаш внимание на такива неща. Дори сам признава, че обичал да си прави гаргара и че е чувал някои от съседите му да коментират колко странно е да го чуеш в два през нощта.

Floyd довърши хляба и кафето си.

— Налага се да се върнем в стаята й. И този път ще я разгледаме от горе до долу.

— Сигурен съм, че Бланшар ще бъде радостен да ни пусне вътре, ако му се стори, че го правим в интерес на разследването.

— Може би. — Флойд се изправи, като потърка брадата си и мислено си напомни да се обръсне, преди да излезе навън. — Но засега предпочитам да не бързаме много със заключенията. Не искам да се вълнува излишно от идеята, че е възможно да е била шпионин.

Кюстин го погледна с многозначителен блясък в очите:

— Но го обмисляш, нали? Най-малкото вече се заиграваш с предположението?

— Хайде засега да се придържаме към конкретните доказателства, в това число свидетелите от първа ръка. А другите наематели? Научи ли нещо от тях?

— Нищо полезно. Един спомена, че е забелязал странно момиченце, навъртащо се наоколо в деня на инцидента.

— По какъв начин странно?

— Твърдеше, че детето изглеждало болнаво.

— Ами тогава — заяви с широк жест на ръката — да обградим обичайните заподозрени болнави деца. И случаят е приключен. — В същия момент обаче не му даваше мира споменът за момиченцето, което бе излязло от сградата на Бланшар предишната вечер. — Не можем да говорим за конкретна връзка със случая, нали?

— Човекът просто се опитваше да бъде от полза — отговори в своя защита Кюстин. — Поне сега всички наематели имат визитката ти и до един обещаха да се свържат с нас, ако се сетят за още нещо. Никой не беше чувал за каквато и да било сестра. — Той се зае да маже с масло още една филия. — Е, това са моите новини. Твой ред е.

Матисът се плъзгаше през сутрешното задръстване, а гумите му съскаха през дълбоките до глезените локви на местата, където отводнителните канали се бяха запушили и връщаха обратно на улицата. Дъждът най-после беше отслабнал и слънцето блестеше болнаво върху мокрите каменни облицовки и декоративните жлеbove на железните стълбове на лампите по улицата, лъскавите статуи и входовете за метрото в стил ар нуво. Флойд обожаваше тази страна на

Париж. През полузатворените му очи градът приличаше на маслена картина, нуждаеща се от още няколко дни, за да изсъхне напълно.

— Е, по въпроса за Грета — обади се Кюстин от седалката до шофьора. — Не можеш да го отлагаш до безкрай, Флойд. Имаме сделка.

— Каква сделка?

— Че аз ще ти разкажа за моите патила, а ти ще ми разправиш за Грета.

Флойд стисна волана по-здраво.

— Не се връща за постоянно. Няма да пее с групата.

— И няма шанс да я убедим?

— Никакъв.

— Защо тогава се е върнала, ако не да те тормози с напразни надежди? Признавам, че е жестока, нашата малка властна фройлайн, но не и чак *толкова* жестока.

— Леля й е на смъртно легло — обясни Флойд. — Иска да остане с нея до края. Това е, поне отчасти.

— А останалото?

Флойд се поколеба, на ръба да заяви на Кюстин да си гледа работата. Само че Кюстин заслужаваше повече от това — собственото му бъдеще беше заложено, също както и това на Флойд. Просто все още не го осъзнаваше.

— Няма да се връща и при оркестъра.

— И с тях ли се е скарала?

— Изглежда не е, просто й се струвало, че нямат бъдеще и че същото важи за нея, ако остане с тях. Така че й хрумнало друго.

— Ще продължи соло?

Флойд поклати глава.

— Още по-амбициозно. Телевизия. — Той произнесе последната дума така, сякаш му се струваше неприлична. — Иска да бъде част от нея.

— Не мога да я виня — сви рамене в отговор Кюстин. — Има таланта и определено има външността. Браво на нея, казвам аз. Защо не си на нейна страна?

Флойд накара колата да завие покрай една дупка на пътя и заобиколилите я мъже в работни дрехи, които си подхвърляха шеги, без да се занимават с нещо конкретно.

— Защото говори за телевизия в Америка. По-специално, разбира се, в Лос Анджелис.

В продължение на няколко пресечки Кюстин не каза нищо. Флойд продължаваше да шофира мълчаливо, представяйки си как мисловните зъбни колела на партньора му се задвижват и обработват последствията от новата информация. Най-накрая забавиха пред един светофар.

— Попитала те е дали искаш да отидеш с нея, нали? — попита Кюстин.

— Не точно — отговори Флойд. — По-скоро ми даде ултиматум. Ако тръгна с нея, имаме шанс да се съберем отново. Каза, че ще видим как ще потръгнат нещата. Ако не се получи, тя напуска живота ми и никога повече няма да я видя.

Светлините на светофара превключиха и те потеглиха отново.

— Бива си го ултиматумът — заяви Кюстин. — Разбираемо е от нейна гледна точка, обаче... ще ѝ бъде от полза да държи край себе си някой широкоплещест американски приятел, който да отблъсква акулите.

— Аз съм французин.

— Само когато ти е угодно. А когато ти е угодно да си американец, сменяш предавката също *толкова* лесно.

— Не мога да замина. Тук съм си изградил живот. Имам бизнес. Имам бизнес партньор, чиято заплата зависи от мен.

— Звучиш ми като някой, който много усилено опитва да убеди сам себе си в нещо. Интересува ли те аз какво мисля?

— Нещо ми подсказва, че и бездруго ще разбере.

— Трябва да отидеш с нея. Вземи кораба или самолета, или каквото там ти хрумне, и замини за Америка. Погрижи се за нея в Холивуд, или където там са изградили онези от телевизията империята си. Дай си две години. Ако работата не потръгне, Грета спокойно ще може да си изкарва хляба и тук.

— А аз?

— Ако тя печели добре, може би на теб няма да ти се налага да мислиш за пари.

— Не зная, Андре.

Кюстин удари раздражено таблото пред себе си.

— Какво имаш за губене? Може сега да имаме случай, но през по-голямата част от времето едва събираме два сантиметра на едно място. Много е вълнуващо, признавам, но ако разследването не ни отведе някъде, ще бъдем отново там, където бяхме вчера: ще чукаме на поредната врата в Маре. Само дето вече не разполагаме с контрабас.

— Винаги можем да намерим детективска работа.

— Без съмнение. Но ако съм научил поне нещо в нашата работа, Флойд, то е, че парите падат главно от следене на любовници и издирване на изгубени домашни любимци.

— А ти какво ще правиш? — попита го Флойд.

— Същото, каквото винаги съм правил — отговори Кюстин. — Ще следвам инстинкта и съвестта си.

— Ще ти припиша бизнеса, разбира се, ако изобщо се стигне дотам.

— Значи поне донякъде си обмислил нещата. Радвам се да го чуя, Флойд. Показва, че разсъждаваш ясно за пръв път в живота си.

— Просто обмислям възможностите си, нищо повече. — Флойд зави по улицата на Бланшар. — Нищо няма да се промени, докато не разрешим този случай.

— Неочакван напредък? — попита Бланшар, докато отваряше вратата и ги пропускаше в стаята си. Към стълбището и коридорите проникваше толкова малко светлина, че атмосферата в сградата изглеждаше точно по същия начин, както и предната вечер. — Очевидно доста неща могат да се променят за един час.

— Казах ви, че имаме някои идеи — поправи го Флойд. — Междувременно моят партньор и аз искахме да огледаме още веднъж стаята на мадмоазел Уайт.

— Смятате, че предния път сте пропуснали нещо съществено?

— Тогава просто надникнахме. — Флойд кимна към малкото куфарче, което Кюстин беше взел с тях. — Този път сме тук, за да свършим работата докрай.

— В такъв случай ще ви пусна.

Изчакаха хазаинът да закопчае догоре плетената си жилетка и да вземе ключовете, след което Флойд и Кюстин учтиво го последваха нагоре по стълбите до петия етаж и вратата на Сюзан Уайт.

— Само да изясним... никой освен вас не е докосвал вещите в стаята от вчера насам, нали? — попита Флойд.

— Абсолютно никой.

— А възможно ли е някой да се е промъкнал вътре, без вие да разберете?

— Щяха да използват ключа — отговори Бланшар. — Този на мадмоазел Уайт е у мен. Беше в нея, когато почина... полицията ми го върна.

— Възможно ли е някой да е направил дубликат? — настоя Флойд.

— Напълно, но е номериран за апартамента. Никой уважаван ключар не би направил дубликат без знанието на хазаина.

Бланшар ги пусна в апартамента. На дневна светлина изглеждаше по-голям и по-прашен, но точно както си го спомняше Флойд от предната вечер — препълнен с книги, вестници, списания и грамофонни плочи. Вратата за верандата беше отворена леко, за да се проветрява, а тънките бели завеси се полюшваха от слабия ветреца.

— Ще ни трябва малко време насаме — обясни Флойд. — Моля, не се обиждайте, но обикновено работим по-ефикасно без излишна публика.

Бланшар стоеше все така нерешително на вратата и за момент Флойд се запита дали щяха да успеят да се отърват от него.

— Много добре тогава — произнесе най-накрая той. — Ще ви оставя на мира. Моля ви, оставете всичко така, както сте го намерили.

— Можете да разчитате на това — увери го Кюстин. Той почака, докато вратата не се затвори зад гърба на хазаина, след което попита: — Флойд, какво *точно* търсим?

— Искам да знам какво е слушала на радиото. Отиди да провериш дали старецът не се помайва в коридора.

Кюстин отиде до вратата, отвори я съвсем леко и провери коридора:

— Не, не го чувам и на стълбите. Искаш ли да погледна и при съседите?

— Не е необходимо. Вероятно са на работа. — Флойд коленичи и огледа голямото старо радио. Извади бележника си и първо провери дали стрелката за честотите е на същото място, на което я бе открил първия път. След това накара бледата светлина на скалата да се

пробуди към живот, докато лампите във вътрешността на радиото загряваха. Завъртя копчето, а от високоговорителя се разнесе пропукване. Ала въпреки че обходи всички отбелязани радиостанции, не се чуваха нито музика, нито говор, нито морзов код.

— Може пък на съседа да му се е счуло? — предположи Кюстин.

— Бланшар също спомена странни звуци. Не мисля, че и на двамата им са се причували неща.

— В такъв случай радиото трябва да е развалено.

— Може би. Виж тук.

Кюстин коленичи и проследи погледа на партньора си.

— Просто килим, Флойд. Обикновено ще ги откриеш в домовете на хората.

— Имам предвид следите по килима, умнико — отговори дружелюбно Флойд, сочейки двете дракотини на разстояние една от друга горе-долу колкото ширината на радиоапарата. — Не зная дали са отскоро, или не. Забелязах ги още вчера... килимът беше набран... но досега просто не успях да събера две и две.

— А сега си мислиш, че...?

— Бих казал, че са се появили, след като някой е издърпал радиото надалеч от стената.

— Явно са бързали, щом са свършили толкова зле работата.

— Точно същото реших и аз. — Флойд потупа Кюстин по гърба.

— Да хвърлим един поглед?

— Няма да навреди.

— Първо се увери, че вратата е затворена. Не искам старецът да изникне отнякъде и да ни завари, докато се суетим тук. Като нищо ще му хрумнат разни идеи.

— Заключение е — отвърна Кюстин, след като провери.

Двамата застанаха от двете страни на апарата и го отместиха с общи усилия надалеч от стената, като внимаваха да не оставят допълнителни следи по килима. Работата си беше за двама и Флойд не се съмняваше, че здравата би се изпотил, ако и Кюстин не му помагаше.

— Гледай — каза той, когато надникнаха в образувалото се пространство от около половин метър зад радиото. — На пода има три винта и дървени стърготини, подсказващи, че са били извадени насила.

Кюстин гледаше през рамото му, приближил носната си кърпа към носа, за да не вдишва прахта.

— Някой е пипал тук — заяви той.

— При това набързо. — Флойд докосна тънкия дървен панел на гърба на радиото, който до този момент висеше свободно на единствения си винт. — Едва ли е щяло да му отнеме повече от пет минути да ги отвинти, но който и да е бил, очевидно не е имал време да търси отвертка. Вероятно е изкъртил капака с нещо, за да се добере по-лесно до вътрешността.

— Добре че съм си взел отвертката тогава — каза Кюстин и отиде да донесе куфарчето. Винаги имаше комплект с ключарски инструменти подръка, независимо по какъв случай работеха.

— Виж дали можеш да го свалиш — предложи Флойд.

Кюстин демонтира последния винт и шперплатовият капак най-после се изхлузи освободен, разкривайки вътрешността на апарата.

— Това е... любопитно — произнесе Флойд.

— Хайде — обади се Кюстин. — Да го обърнем към светлината. Трябва да го огледам по-добре.

Извъртяха радиото, така че отворената задна част да сочи към прозорците на балкона. Един лъч от утринното слънце прониза стаята, пресечен от малки танцуващи пращинки, и падна върху разкритото сърце на апарата, отразявайки се в гнездо от оплетени жици, стъклени лампи и емайлирани части. Практически цялото пространство във вътрешността бе натъпкано с електрически компоненти, оплетени в безкрайни възли и привиден хаос.

— Не прилича на нито едно радио, което някога съм виждал — обади се Кюстин. — По-скоро ми напомня на налудничав образец на модерно изкуство, нещо, заради което би дал добри пари само за да постоиш пред него, да гладиш брадичка и да изглеждаш замислен.

— Може би в крайна сметка наистина е била шпионин — отговори Флойд.

— Но какво е това? Какво е правела с него?

Флойд изключи апарата, след което предпазливо пъхна пръст в бъркотията от кабели, като внимаваше да не размести нещо. Някои от жиците бяха разхлабени, забеляза той: оголените им метални краища искряха на дневната светлина и веднага се забелязваха местата на

бучките припой, където кабелите бяха изтръгнати от по-големите електрически части.

— Нищо не разбирам — каза той. — Но ти имаш по-добра представа от тези неща. Виждаш ли някакъв смисъл?

— Зависи какво имаш предвид под „смисъл“ — отговори Кюстин. — Естествено, разпознавам повечето от частите. Филтриращи кондензатори тук... двойка блокиращи кондензатори там... обичайните радиолампи ей оттатък... а това според мен е променлив кондензатор с две плочки. Стандартни части, откровено казано; странното обаче е, че са натъпкани в толкова тясно пространство. Едва ли е имала нужда от специална доставка; десетина радиоапарата, и е разполагала с всичко необходимо. — Той се усмихна. — Разбира се, като изключим научната степен по електроинженерство и твърдата ръка, докато е боравела с поялника.

— Може би нито едното не ѝ е било в излишък. В крайна сметка, щом можеш да обучиш шпионин да си служи с морзов код, нищо не ти пречи да го научиш да майстори разни неща.

— Значи сериозно смяташ, че Сюзан Уайт сама е сглобила апарата?

Фloyd погледна партньора си.

— Или е била тя, или някой от съучастниците ѝ. Не виждам друго обяснение.

— Но защо ѝ е било да го прави? Ако е била шпионин, защо просто не е донесла оборудването със себе си?

Въпросът тревожеше и Флойд, но засега не му хрумваше никакъв задоволителен отговор.

— Сигурно се е тревожела да не я разкрият — предположи той. — Ако е пристигнала в страната по официалните канали, навярно е минала и през митницата.

— От шпионите не се ли очаква да имат скрити отделения в багажа си, такива ми ти работи?

— Рискът да я разкрият си е оставал прекалено висок. Далеч по-добре е да имаш шифрован списък с радиочасти за пазаруване и инструкции как да ги сглобиш.

— Е, добре. — Кюстин се изправи и се подпря на стената, като почукваше мустака си с пръст. — Очевидно все още има неща, които не са ни ясни. Но нека поне си представим какво може да се е случило.

Сюзан Уайт пристига в Париж като туристка и си наема стая. Сега се налага да се свърже със сънародниците си... които и където и да са били те.

— Или пък се налага да прослушва нечии други предавания — прибави Флойд.

Кюстин допусна предположението на Флойд, вдигайки пръст.

— Това също е възможно. Каквато и да е била причината, тя сглобява приемника, започвайки с простичък радиоапарат. Вероятно дори го е използвала, когато са я прекъснали. Нападателят я убива, като я бута през прозореца, точно както предполага Бланшар. След това убиецът забелязва приемника, или пък вече и бездруго е забелязал, че го използва. Очевидно са искали да го унищожат, но не са могли да го изнесат от стаята, без да привлекат внимание. Освен това е възможно да са... в единствено или множествено число... имали съвсем кратко време. В края на краищата, на паважа долу е имало топъл труп.

— И разбита пишеща машина — добави Флойд.

— Да — каза Кюстин, като вече не звучеше толкова самоуверено. — Не съм много сигурен къде се вписва тя. Може би са я ударили по главата с нея?

— Засега нека просто допуснем, че убиецът е бързал.

— Който и да е бил, е имал време само колкото да издърпа радиоапарата, да си проправи силов път през капака отзад и да провери ръка във вътрешността. Нанесли са колкото може повече поражения с надеждата, че радиото след това ще бъде неизползваемо. Няма съмнение, че ако са имали още някоя минута в повече, са щели да си свършат работата по-добре, но очевидно просто са успели да изтръгнат няколко жици и да го оставят така.

Флойд отмести един сноп кабели, като му се искаше да си беше взел фенерчето.

— Трябва да сглобим това нещо наново — каза той.

— Онова, което трябва направим — отговори Кюстин, — е да предадем всичко в ръцете на съответните власти.

— Смяташ, че ще вземат случая на сериозно сега, след като можем да им покажем едно счупено радио? Гледай реалистично на нещата, Андре: уликите си остават косвени. — Флойд внимателно

улови една от оголените жици и потърси някоя, която да ѝ съответства.
— Но ако можехме да го поправим...

— Не знаем дали убиецът все пак не е извадил нещо отвътре.

— Да предположим, че са бързали, а след това да предположим още веднъж, че не са искали да ги заловят с нещо, което би могло да бъде свързано с тази стая.

— Не ти прилича да бъдеш чак такъв оптимист. — Кюстин се намръщи, приближи вратата и залепи ухо на нея. — Чакай малко... някой се качва по стълбите.

— Да върнем радиото обратно на мястото му. Побързай!

Фloyd задържа капака на място, докато Кюстин го прикрепяше само с единия винт; останалите щяха да почакаат. Зад тях някой опита дръжката на вратата.

— Бланшар е — просъска Кюстин.

— Само секунда, мосю — извика Флойд и двамата с дружни усилия избутаха тежкия радиоапарат обратно на мястото му, като внимаваха да не наберат килима прекалено много.

Хазаинът почука силно на вратата:

— Моля, отворете!

— Секунда — повтори Флойд.

Кюстин отиде до вратата и я отключи, а Флойд остана пред радиото, полагайки усилия да доизглади килима с тока на обувката си.

— Решихме, че ще бъде най-добре да заключим — обясни той.
— Не искахме някой от съседите случайно да ни налети.

— И? — попита Бланшар, влизайки вътре. — Открихте ли нещо?

— Тук сме само от пет минути. — Флойд обхвана с ръка стаята, като му се искаше да не беше заставал толкова близо до радиото. — Чака ни доста работа. Мадмоазел Уайт очевидно е била заета малка пчеличка.

— Хмм. — Бланшар ги изгледа с присвити очи. — Мосю Флойд, работата е там, че това вече го знаех и сам. Интересуват ме пресни впечатления, а не неща, които отдавна са ми известни.

Флойд се отдалечи от радиото.

— Всъщност исках да ви задам няколко допълнителни въпроса. Забелязвали ли сте я някога да се качва тук с някого?

— Не съм я виждал с никого през цялото време, за което се познавахме.

— Никога? — попита Флойд.

— Дори и когато я последвах до метростанцията, не станах свидетел на размяната.

Флойд си припомни разказа на Бланшар за това как бе проследил Сюзан Уайт, натоварена с тежкия куфар. До този момент някак бе успял да забрави за тази подробност: беше в бележника му, но не беше първата мисъл, с която свързваше разследването. Сега обаче, след като подозираше, че е била във връзка с други агенти (освен ако, както предполагаше Кюстин, не бе използвала радиото, за да прихваща чужди предавания), в главата му започваха да се оформят бегли идеи за начина, по който беше работила. Сюзан Уайт — чужд агент в непознат град — през по-голямата част от времето бе действала сама. Възможно беше да е получавала заповеди и разузнавателна информация посредством радиото. Но нямаше начин да е оперирала съвсем сама в Париж, в противен случай размяната в метростанцията нямаше как да се състои. Значи някъде там трябваше да има и други агенти, също като нея: малка, относително организирана мрежа, пръсната из града, която поддържаше връзка с помощта на шифровани радиоизлъчвания. И освен ако тези излъчвания не идваха от много далеч, наоколо имаше някой, който ги изпращаше.

Флойд почувства странно замайване: комбинация от страх и трепет, на които знаеше, че няма как да устои. Щеше да навлезе още по-навътре и щеше да се отдаде изцяло, без значение какви щяха да бъдат последиците.

— Мислите, че е била убита, нали? — попита Бланшар.

— Идеята започва да ми се върти из главата, но не съм сигурен дали някога ще успеем да разберем кой точно го е направил.

— Някакъв напредък с документите? — настоя Бланшар.

Предната вечер Флойд беше оставил бележка на Грета, че ще я посети по-късно същия ден.

— Възможно е в тях да има нещо — отговори той. — Само че вижте, мосю Бланшар, щом Сюзан Уайт ви ги е дала на съхранение, значи е чувствала, че животът ѝ е изложен на опасност.

— Което не спирам да повтарям още от самото начало!

— Работата е там, че ако убийството е било замислено предварително, тогава със сигурност е изпълнено перфектно. Без

следи, които да водят до убиеца. Не вярвайте на булевардните детективски романи: убийците *невинаги* оставят доказателства.

— Ако наистина смятате така, тогава защо просто не приключим договорните си отношения още сега?

— И да се откажем или отстъпим пред лицето на опасността?

Кюстин се покашля, преди Флойд да е прибавил още нещо, за което по-късно щеше да съжалява:

— Не искаме да отнемаме повече от времето ви, мосю — произнесе спокойно той. — Имаме още доста работа в стаята, без да споменаваме, но се налага да разпитаме и други свидетели.

Бланшар обмисли думите му и кимна учтиво:

— Много добре. Мосю Флойд, най-малкото вашият колега все още смята случая за разрешим. — За момент погледът му сякаш се задържа върху килима пред радиоапарата и по лицето му като че се изписа моментно тревожно разбиране. След това се обърна и напусна стаята.

— Няма как да не харесаш стария глупак — обади се Флойд, — но ми се иска да не ни диша постоянно във врата.

— Парите са си негови. Просто иска да се увери, че ги използва правилно. — Кюстин замълча и отново зарови из инструментите си, но поклати глава: — Надявах се данося нещо, с което да успея да снадя жиците. Налага се да отскоча до кантората.

— Мислиш ли, че ще успееш да го поправиш?

— Мога да опитам. Ако допуснем, че нищо друго не е било пипано, тогава е просто въпрос на свързване.

— Изглеждат ми напълно еднакви — призна Флойд, надничайки през процепа в пердетата към терасата. Пет етажа по-долу утринното слънце бе превърнало мократа улица в искрящо огледало. Известно време наблюдава как минувачите заобикаляха локвите, след което нещо привлече вниманието му.

— Естествено — обади се Кюстин. — Но в крайна сметка е въпрос на налучкване. Ако до края на следобеда не съм стигнал доникъде, се съмнявам, че по-нататъшните усилия в тази посока биха променили нещо. — Той почака няколко секунди. — Флойд? Чу ли изобщо една дума от онова, което казах?

Флойд откъсна поглед от прозореца.

— Съжалявам.

— Отново мислиш за Грета, нали?

— Всъщност — отговори Флойд — мислех за момиченцето от другата страна на улицата.

— Не забелязах никакво момиченце на идване.

— Защото не беше там. Сега обаче изглежда наблюдава тази стая.

Той позволи на завесата да се отпусне. Не можеше да го разгледа достатъчно подробно, за да го сравни с момичето, с което се бяха разминали предната вечер. Ала в начина, по който светлината падаше върху лицето ѝ имаше нещо, от което ти се искаше да извърнеш очи.

— Не вярваш сериозно, че едно дете може да има нещо общо с убийството, нали? — попита Кюстин.

— Разбира се, че не — отвърна Флойд.

Двамата слязоха по стълбите и се насочиха към матиса. По времето, когато стигнаха до колата, момиченцето беше изчезнало.

[1] Gennett (амер.) — звукозаписна компания, популярна през двайсетте години на XX в. — Бел.прев. ↑

ОСЕМ

Совалката на Оже се откъсна от „Двадесети век ООД“ и полетя приблизително в посоката на Марс. Тя притисна лице до стъклото на един от илюминаторите, усещайки как вибрациите преминават през всичките ѝ кости, докато совалката маневрираше със заекване и пухтене със спомагателните си двигатели. Въпреки че имаше съвсем смътна идея накъде я водят — или по какъв начин задачата ѝ се вписваше в историята на Питър, — все пак се радваше, че напуска ограниченото пространство на пътническия кораб. Само след пет дни на борда очарованието му се бе стопило застрашително и дори обиколката на машинното отделение и разглеждането на последния работещ с антиматерия двигател в Слънчевата система не ѝ беше предложила повече от час умерено (и откровено казано, ужасяващо) разнообразие. Марс поне бе назрял от възможности и в този момент Верити тръпнеше от нетърпеливо очакване, докато бонбоненокафявото лице на планетата ставаше все по-голямо. Досега не беше идвала на Марс, и не просто поради липсата на средства. Винаги бе смятала, че в туристите, предприемащи пътуването, има нещо отвратително; някаква нездрава нужда да се окъпят в ужаса на случилото се на планетата. Сега обаче, след като така или иначе пристигаше тук по чуждо нареждане, можеше да види всичко и със собствените си очи.

Оголената зона започваше южно от басейна Елада и на север достигаше до Сидония, заобикаляйки осеяните с кратери възвишения на Арабия Тера. Между полюсите останалата част от Марс беше покрита с прашни синьо-зелени отсенки: обширни прерии от устойчива генетично модифицирана растителност, засадена преди повече от сто години. Каналите прорязваха повърхността на планетата с лазерна прецизност и искряха едва забележимо с отразена слънчева светлина.

Около центровете и разклоненията на иригационните съоръжения Оже успяваше да различи белезникавите очертания на градове и населени места, колебливите драскотини на пътищата и

въжените линии на дирижаблите. Виждаха се дори леки следи от облачета и една шепа шестоъгълни езера, сгушени едно до друго като клетки в пчелен кошер.

Ала между Елада Планиция и Сидония нито растеше, нито можеше да оцелее нещо. Дори бездушните облаци предпочитаха да заобикалят района. Положението си оставаше все същото от двадесет и три години насам, още от последните дни на кратката, но ожесточена война, избухнала между трешърите и слашърите по въпроса за правата върху Земята.

Оже почти не си спомняше войната. Като дете я предпазваха от повечето лоши новини. Ала оттогава наистина не беше изминало чак толкова време и наоколо се носеше усещането за неуредени сметки. Замисли се за Калискан, изгубил брат си в битката за Фобос. Вероятно за него войната бе нещо, случило се едва вчера. Как беше възможно да приема участието на слашърите в мисиите на Земята, при положение че му бяха отнели толкова много? Как успяваше да запазва мисълта си толкова спокойна, толкова политическа?

Последва нова серия от по-меки маневри, след което — без всякакво предупреждение — Оже видя как изгледът ѝ към Оголената зона се замества от поръбените с машинни елементи стени на дока за скачване. Само за миг, преди окончателно да хлътнат в площадката, успя да зърне далечната безвъздушна крива линия на хоризонт от изключително тъмна скала.

Бяха я подвели за Марс. Планетата не беше крайната ѝ спирка.

Комитетът по посрещането от другата страна на херметическия шлюз се състоеше от осем мъже и жени във военните униформи на СОЗЩ, придружени от два змиевидни робота.

— Името ми е Авелинг — заяви най-високият и слаб мъж в групата, вперил в Оже бледите си очи с цвят на алуминий. Гласът му беше съсипан: бавен, накъсан шепот, който тя с мъка успяваше да разбере. — До края на мисията ще получаваш заповеди от мен. Ако това е проблем, те съветвам да го преодолееш още сега.

— А ако не успея? — поинтересува се тя.

— Ще се озовеш на първия кораб обратно за Плетеницата и към малкия, но неприятен трибунал, който те очаква.

— И без половината от спомените ми — довърши Оже.

— Правилно.

— Ако нямате нищо против, на първо време ще преценя как ми се отразява получаването на заповеди.

— Чудесно — заяви Авелинг.

Приличаше на сериозен и непоколебим копелдак, от онзи вид, който беше дори още по-заплашителен, понеже изглежда бе интелигентен и добре образован, но и в същото време оставящ неизбежното впечатление, че е способен да избие всички в помещението, преди да са успели да си поемат дъх. Не й бяха споменали за него, но веднага ставаше ясно, че е ветеран от войната и че вероятно беше убил повече слашъри, отколкото тя бе срещала през живота си, при това без да изгуби съня си от този факт.

— Засега бих искала някой да ми отговори какво правя на Фобос? — заяви Оже, след като мъжете и жените под командването на Авелинг я поведоха нататък, следвани от пълзящите роботи.

— Какво знаеш за Фобос? — попита Авелинг. Звучеше така, сякаш гласовите му струни бяха съшити от парцали, реконструирани от разрязан на ленти документ.

— Знам достатъчно, че да стоя надалеч от него. Нищо повече. На практика Марс е цивилна територия, но вие, военните, сте си заплюли луните.

— Луните предлагат удобна стратегическа позиция за защита на планетата от нашествие на слашърите. И като се вземат предвид вече съществуващите мерки за сигурност, са идеални за провеждане на деликатни операции.

— Аз към последния тип ли спадам?

— Не, Оже. Ти си просто главоболие. Ако има нещо, което мразя повече от цивилните, то е да ми се налага да бъда учтив с тях.

— Искате да кажете, че в момента сте учтив?

Въведоха я в неголяма камера без прозорци с две затворени врати, водещи към други помещения. В камерата имаше три стола, ниска маса и гарафа за вода, придружена от две чаши. До едната стена имаше сив шкаф, натъпкан с магнитни ленти, навити на бели пластмасови ролки. До шкафа се виждаше кошницата на пощата.

Оставиха я сама. Оже си наля чаша вода и отпи колебливо от нея. Почти я беше преполовила, когато другата врата се отвори и през нея

влезе ниска, уверена на вид жена. Носеше пшениченорусата си коса ниско подстригана и лицето ѝ можеше да мине за красиво, ако не беше намръщеното изражение, което изглежда се бе отпечатало завинаги върху него. Носеше работен комбинезон с множество джобове и гайки, чийто цип бе спуснат достатъчно, за да разкрие мърлява бяла тениска. Бързите ѝ интелигентни очи огледаха и оцениха Оже за част от секундата. Жената извади фаса от устата си и го метна в ъгъла на помещението.

— Верити, нали така?

— Да — отговори предпазливо тя.

Жената се наведе, избърса ръка в крачола си и я предложи на Оже:

— Мория Склсгард. Онези чепове добре ли те посрещнаха?

— Е... — произнесе несигурно Оже, губейки за момент способността си да говори.

Склсгард седна на един от другите столове и също си наля вода.

— Онова, което се налага да разбереш за тези хора... и повярвай, отне ми доста време, докато стигна до това заключение... е, че си по-добре с тях, отколкото без тях. Авелинг е студенокръвен кучи син, но си е *нашият* студенокръвен кучи син.

— Ти от военните ли си? — попита Оже.

Склсгард пресуши водата на един дъх и веднага си наля нова чаша.

— В никакъв случай... аз съм стандартният досаден учен. Само допреди година щастливо си гледах работата, опитвайки се да намеря математическо решение за патологичната материя. — Предвиждайки въпроса на Оже, тя обясни: — Обикновената математика на механиката на дупките от дървояди твърди, че за да увеличиш и стабилизираш гърлото на прохода, ти е необходимо нещо, наречено екзотична материя. Това е материя с отрицателна енергийна плътност... и бездруго сериозно откачена история. Но веднага щом в ръцете ни попаднаха първите трохи от разузнаването за хипермрежата, стана ясно, че си нямаме работа с проходи на дървояди в класическия смисъл. Съвсем скоро осъзнахме, че ни трябва нещо с няколко степени по-откачено от екзотичната материя, за да съшием нещата. Оттам и... патологична материя. — Тя сви рамене. — Ние сме физици. Налага се да ни простиш малките шеги, без значение колко са зле.

— Няма проблем — каза Оже. — Трябва да чуеш някои от шегите, които археолозите смятат за смешни.

— Предполагам, че тогава и двете сме в един и същ лагер: двойка „главоболия“, цивилните експерти, с които Авелинг е принуден да работи.

Оже се усмихна.

— Този тип направо обожаваша цивилните, а?

— О, да, не може да им се насити. — Скелсгард пресуши и втората си чаша. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха издраскани и протрити, а под съвсем късо изрязаните ѝ нокти имаше мръсотия. — Чух за трибунала. Май са те спипали здравата.

— Заслужавам го. Едва не убих момчето.

Скелсгард махна с ръка.

— Ако семейството му е поне толкова богато и влиятелно, колкото се говори, ще го ремонтират.

— Ами надявам се. Хлапето с нищо не го беше заслужило.

— А ти? Чух и че си омъжена за Питър Оже.

— Бях омъжена — поправи я Верити.

— Хм, моля те не ми казвай, че г-н Съвършен е прасе, когато никой не го гледа. Не мога да понеса илюзиите ми да се разсипят на парчета.

— Не — отвърна уморено Оже. — Питър е достатъчно почтен човек. Не е съвършен... но не е и чак толкова зле. Аз бях проблемът, не той. Аз позволих на работата ми да го измести.

— Дано си е струвало. Какво друго? Деца?

— Момче и момиче, които обичам много, но за които не отделям достатъчно време.

Скелсгард я погледна съчувствено.

— Предполагам, че това е опростило нещата, когато се е стигнало до учтивото предложение на Калискан.

— В противен случай щяха да ме заключат някъде надълбоко, например на Венера. По времето, когато излезех, децата ми вече нямаше да си спомнят за мен. Сега поне имам шанс някак да преживея всичко това и да запазя живота си относително непокътнат. — Тя се помести на стола си от неудобство, че ѝ се налагаше да обсъжда толкова лични неща. — Разбира се, щеше да ми е от полза, ако знаех какво, по дяволите, се очаква от мен.

Скелсгард я огледа прагматично.

— Какво са ти казали досега?

— Запознах ме с разузнавателна информация за откритията на слашърите, по-специално за АГС обектите — отговори Оже.

— Хубаво. Поне е някакво начало.

— Казаха и че са открили път до вътрешността на един от тях, както и че от мен се иска да вляза вътре. Предполагам, че Фобос има нещо общо с това.

— Нещо повече. Преди около две години СОЗЩ откри неактивен портал точно тук, погребан на няколко километра под повърхността на Фобос. Точно тогава привикаха и мен в екипа. Аз съм най-близкото подобие на експерт по пътуване през хипермрежата, с което разполагат, като се изключат познатите им от Политите. Което, дължна съм да ти доверя, не значи много. Но поне сега имаме истински портал, с който да си играем.

— Успели сте да го активирате?

— Ако не възразяваш срещу някоя и друга драскотина по време на пътуването.

— И слашърите все още не подозират за него? Как така не са го открили, докато Фобос е бил тяхно притежание?

— Не са търсили достатъчно надълбоко. Натъкнахме се на портала по чиста случайност, докато провеждахме изкопни работи по разширяване на жилищната площ.

Оже внезапно се почувства изключително отпочинала и бодра:

— Искам да го видя.

— Много добре. Горедолу това е идеята, заради която си тук. — Скелсгард вдигна оръфания си ръкав, за да погледне колко е часът. — Най-добре да се размърдаме. Един от транспортните съдове трябва да пристигне всеки момент.

— Още не разбирам какво общо има Париж с всичко това?

— Ще стигнем и дотам — увери я Скелсгард.

Залата бе голяма и почти сферична, а извитите ѝ стени бяха изрязани в тъмната като въглен сърцевина на спътника и напръскани с пластичен материал, върху който бяха прикрепени или залепени платформи, прожектори и рампи. В средата имаше стъклена сфера,

широка наполовина колкото залата, поддържана в сложна плетеница от боядисани в черно и жълто подпори и противошокови бутала. Рампи, обезопасени стълби, тръби и кабели опаковаха сферата в жилава ципа от метал и пластмаса. Около нея, накацали на най-неочаквани места, се виждаха облечени в бяло техници, заети в измерване и въвеждане на данни. С наушниците, очилата и ръкавиците си приличаха по-скоро на касоразбивачи, участващи в обира на века.

— Идваме точно навреме — заяви Скелсгард, като се консултираше с натъпкан с измервателни прибори панел, прикрепен към една от пречките на наблюдателната клетка, в която бяха влезли. — Транспортният съд все още не е дошъл, но засичаме ударните вълни, които предизвиква носът му. — Стрелките на безбройните аналогови прибори върху панела постепенно бяха започнали да се изместват към червените скали. — Явно пътуването не е било от леките. Дано не са си забравили пликчетата за повръщане.

Техниците вече бяха освободили пространството около възвратния мехур. Машините заемаха местата си. Оже забеляза как три змиевидни робота дори застават в защитно-нападателни позиции, пазейки равновесие като кобри.

— Да не очакваме неприятности? — попита тя.

— Обикновена предпазна мярка — обясни Скелсгард. — Веднъж щом корабът влезе в тунела, губим комуникации с 32. Говорим за трийсетчасово комуникационно затъмнение. Изнервящо е.

— Защо?

— На теория слашърите не могат да проникнат в този ръкав на хипермрежата, дори и да знаят за съществуването му. Но теориите понякога грешат. Освен това взимаме мерки срещу вероятността порталът на 32 да се окаже изложен на външен достъп от страна на онова, което войничетата наричат „местните враждебни сили на 32“.

Стрелките на аналоговите датчици се забиха безкомпромисно в червената зона. Някъде отвъд мехура — сияеща с интензивността на рентгенов лъч — се появи ожесточена синя светлина, по-ярка от слънцето. Оже извърна глава, вдигнала ръка пред лицето си. Почти успяваше да различи анатомичните контури на костите на пръстите си. Също толкова внезапно, колкото се бе появила, светлината изчезна, оставяйки отпечатан върху ретините ѝ остатъчния си розов образ. Тя отново погледна напред, присвила очи от болка, точно навреме, за да

види как транспортният съд се изсипа в мехура сред внезапен взрив от движение. Корабът се заби в люлката като изстреляно бутало, а тя се измести, убивайки скоростта му. Последното се случи в абсолютно мълчание. Сетне люлката достигна максималния си опън и цялата стъклена сфера видимо се поду, компресирайки огромните пневматични подпори с чудовищен стоманен стон, последван от бавното, успокояващо завръщане в първоначалната им позиция.

— Не спираш да споменаваш 32 — каза Оже. — Това трябва ли да ми говори нещо?

— Земя Две — отговори Скелсгард, без дори да мигне.

Вакуумната изолация на мехура се бе пропукала в някоя от секциите си. Въздухът свистеше с писък в нея, а ветрецът вече започваше да появява косите на Оже. Предупредителните светлини и алармените клаксони направо полудяха. Оже улови още по-здраво перилата, опасващи вътрешността на наблюдателната клетка. Техниците в бели дрехи се разтичаха наоколо, заемайки работните си постове.

— Това изглежда ги разтърси — отбеляза тя.

— Ще оживеят — отговори Скелсгард.

— Някой да е *пропуснал* да оживее?

— Веднъж, докато все още изпитвахме предположенията си на практика. Гледката не беше красива, но оттогава насам научихме едно-друго.

Транспортният съд започна да се спуска, влизайки в нещо като заградено пространство, сгушено в основата на мехура. Вратите го скриха от очите им.

— Хайде — подкани я Скелсгард. — Да погледнем отблизо.

Оже я последва през плетеницата от обезопасени стълби до най-ниското ниво. Стъклената сфера на мехура беше някъде над главите им. На не едно и две места изглеждаше кърпен и запечатван, а по-пресните звездообразни пробойни бяха маркирани и датирани с луминесцентна боя.

— Всичко това е било построено за една година?

— Откакто са намерили портала, са минали две години — отвърна Скелсгард. — Трябва да го признаеш на военните... бяха постигнали някакъв напредък преди идването ми. Дори по-голямата

част да се състоеше в ръчкане на портала с все по-дълги и по-дълги пръчки.

— Независимо от това... Впечатлена съм.

— Е, не се впечатлявай. Имахме звездните си мигове, но и това нямаше да постигнем, ако не разчитахме на познанията на слашърите. И не говоря за разузнавателната информация, която ни осигури Питър.

— Какво друго?

— Малко помощ — каза Скедсгард. — Контрабандна технология. Не обичайните глупости като роботите, а сериозно оборудване... кибернетични компоненти, нанотехника, всичко, което ни трябваше, за да осъществим контакт с патоматериалните механизми на оригиналната порта.

— Как сте успели да откраднете всичко това?

— Не сме. Помолихме учтиво и го получихме.

Под мехура новопристигналият транспортен съд тъкмо изникваше през херметичния шлюз и се насочваше към една надигаща се платформа. Цилиндричният апарат беше оформен като артилерийски снаряд. Повърхността му — капризна смесица от барокови извивки — бе покрита със сложни уреди в калаен оттенък. Виждаха се признаци за скорошни поражения. Цели участъци от машинариите или бяха огънати и висяха безразборно, или напълно липсваха, оголвайки обръснати петна от блестящ метал под себе си. Различни панели и портове се люлееха свободно, разкривайки овъглени или опушени жици и оплетени горивни канали. Цялото нещо миришеше съвсем леко на изгоряло масло.

— Казах ти, че не им е било леко — подхвърли Скедсгард. — Но апаратът ще бъде готов за обратното пътуване. Трябва само малко да го постегнем.

— Колко пътувания е претърпял, за да е в такова състояние?

— Едно. Но обикновено не е толкова зле.

Корабът се плъзна странично към платформата. Два от трите змиевидни робота се прокраднаха до него, а от сферичните им глави изникнаха оръжия и датчици. Група облечени в бяло техници вече се суетяха около апарата. Включваха оборудването си към него и си даваха предпазливи знаци с ръце. Един от тях приближи фенерчето си до тъмното петно, изпълняващо ролята на илюминатор. В същото време от една от клетките за складиране друга група техници сваляха

чисто нов транспортен съд и го насочваха към херметичния шлюз. Оже проследи как промушиха кораба през него и той се появи от другата страна във възвратния мехур с насочен към далечната стена нос. Пробойната в стените на мехура вече бе запушена и по-голямата част от алармите се бяха умълчали. Колкото и странно да изглеждаше случващото се, в действителност нещата приличаха на обикновено всекидневие за тези хора.

— Какво ще стане сега? — попита Оже.

— Ще направят някои предварителни проверки, ще тестват кораба и метеорологичните условия във връзката. Ако всичко изглежда наред, можем да се готвим за проникване след около шест часа.

— Проникване — повтори замислено Оже, загледана в цилиндъра и тясната шахта, към който беше насочен. — Цялата работа е доста фалическа.

— Зная — утеши я Скедсгард, — но какво да правиш? Момчетата трябва да си играят с нещо.

Тя отвори един шкаф и извади от него два бели комбинезона. Подаде първия на Оже и сама навлече втория, пристягайки здраво закопчалките от велкро.

— Да видим как се справят, какво ще кажеш?

Докато змиевидните роботи наблюдаваха зорко случващото се, техниците използваха комплект тежки инструменти, за да отворят херметическия шлюз на кораба. Най-накрая вратата поддаде, изравнявайки налягането с тежка въздишка и се отвори с плъзгане на сложно устроените си панти. От вътрешността на транспортния съд се разля топла червена светлина. Един от техниците се покатери и влезе вътре, а след минута-две изникна отново, придружен от жена с ниско подстригана коса, облечена в нещо, което приличаше на подплата за космически скафандър. Жената придържаше ръката си, сякаш беше счупена. Зад нея се появи мъж с изпито и бледо лице, върху което се бяха отпечатали години преумора. Скедсгард си проправи път през кортежа от техници и известно време разговаря с двамата пътници, преди да ги потупа одобрително по раменете. Отнякъде бе пристигнал медицински екип, който се зае сериозно с новодошлите веднага след като Скедсгард приключи с тях.

— Пътуването е било тежко — обясни на Оже тя. — Натъкнали са се на лоша турбулентност по време на проникването от другата

страна. Но ще оживеят и това е най-важното.

— Мислех, че пътуването през хипермрежата е рутинна процедура.

— Така е, ако имаш опита на slashърите. Но ние се занимаваме с това само от година. Те могат да промушат пътнически кораб през техните портали, без дори да докоснат стените. За нас дори тези незначителни корабчета представляват главоболие; цяло щастие е, ако успеем да ги прокараме, без да станат на парчета.

— Преди малко ми говореше за технология на slashърите? Как е възможно и те да участват, щом като дори не подозират за този портал?

— Разполагаме с прилична подкрепа и симпатизанти от тяхна страна — хора, смятащи, че агресивният експанзионизъм се нуждае от някой, който от време на време да му дърпа юздите.

— Дезертъори и предатели — произнесе презрително Оже.

— Дезертъори и предатели като мен — каза един мъжки глас зад нея.

Оже се обърна, за да се окаже лице в лице със слабо, мускулесто създание на неопределена възраст. Приближаваше сред сребърен облак от помощни машини, искрящи на самата граница на зрителното ѝ поле. Оже отстъпи, ала мъжът вдигна успокоително ръка и притвори очи. Облакът от машини избледня, всмукан обратно в порите му като експлозия, прожектирана обратно.

Сега застаналото пред нея създание изглеждаше почти човешки.

Представителите на последното поколение slashъри — нещо, което Оже бе забравила в свой ущърб в случая с Касандра — често почти не се отличаваха на външен вид от деца. Тази модна проява всъщност бе въпрос на ефективна употреба на ресурси: по-малките хора не само консумираха по-малко, но също така се придвижваха по-лесно — важен фактор, дори като се вземеше предвид почти неограничената мощ на блийд-двигателя на slashърите. Ала мъжът пред нея изглеждаше напълно развит, макар и младолик. Или се бе родил преди неотениците (и техните страховити прототипи, военните бебета), или принадлежеше към някоя от фракциите, които все още не се бяха отърсили от носталгичните си настроения по старомодното човечество.

Имаше безупречна, напълно гладка кожа с цвят на мед и течнокافяви, съвсем леко натъжени очи, които въпреки всичко искряха от

заразителен ентусиазъм. И независимо от факта, че залата бе прекалено студена за вкуса на Оже, мъжът носеше съвсем леко облекло: прости бели панталони и бяла риза, прихваната свободно на гърдите му.

— Това е Ниагара — каза Скедгард. — Както вероятно си се досетила, той е гражданин на Федерацията на политите.

— Всичко е наред — намеси се Ниагара. — Няма да се обидя, ако ме наричате и слашър. Сигурно схващате термина като обида.

— А не е ли? — попита изненадано Оже.

— Само ако искате да бъде. — Ниагара направи внимателен жест с ръка, подобно на религиозна благословия — диагонален разрез през гърдите, последван от пронизване в областта на сърцето. — Наклонена черта и точка — каза той. — Съмнявам се да ви говори нещо, но в миналото така се е наричал съюз от прогресивни мислители, свързани помежду си с помощта на една от първите компютърни мрежи. Федерацията на политите може да проследи съществуването си чак до този крехък колектив от първите десетилетия на Века на Празнотата. По-скоро е знак за общност, отколкото за стигма.

— А грижа ли ви е за тази общност? — попита Оже.

— В по-широк смисъл, да. Но не бих се поколебал да я предам, ако сметна, че в дългосрочен план интересите ни ще бъдат по-добре защитени. Колко ви е известно за настоящото напрежение в Политите?

— Достатъчно.

— Е, нека ви освежа паметта поне по основните точки. В момента във Федерацията има две враждебно настроени групировки: агресорите и умерените. И двете партии като цяло имат обща цел да възстановят Земята. Онова, в което се различават обаче, е подходът им спрямо СОЗЩ. Умерените с радост биха обсъдили всяко предложение за достъп до Земята в замяна на съответната компенсация: пътуване през хипермрежата, лицензирана употреба на блийд-двигатели, УВ-технологии, неща от този сорт.

— Ева се е изкушила от една-единствена ябълка — отбеляза Оже. — СОЗЩ все още помни какво направиха гениалните ви машини с нашата планета.

— Независимо от всичко, предложението ни все още е на масата. Както сте се досетили от работата си с Касандра, то е съвсем сериозно.

— А агресорите?

— Агресорите подкрепят схващането, че СОЗЩ никога няма да подпише спогодба с умерените... че има прекалено много хора, които мислят като вас, Верити. Така че защо да чакаме нещо, което никога няма да се случи? Защо просто да не превземем Земята със сила веднага?

— Не биха посмели.

— Биха и ще го направят. Единственото, което ги възпира, е определено безпокойство: страхът, че трешърите по-скоро биха унищожили Земята, отколкото да я оставят в ръцете на слашърите. Политиката на „обгорялата земя“ в най-буквален смисъл. Плетеницата не е просто орбитална общност, а и склад с толкова бомби, че Земята може да заприлича на нажежен въглен.

— Какво се промени тогава?

— Всичко — отговори Ниагара. — От една страна стратегите смятат, че сме способни да превземем Плетеницата светкавично и да попречим на бойните заряди да бъдат изстреляни — или поне по-голямата част от тях. И че дори да не успеем, новите възстановителни модели навеждат на мисълта, че евентуален термоядрен апокалипсис ще бъде... с поносими последици. Можем да сметем радиоактивността под килима, като използваме зоните на континентална субдукция. А когато заредим наново планетата, въведените организми ще бъдат модифицирани да понасят завишени нива на фоновата радиоактивност.

Оже потрепери при мисълта какво означаваше една тектонична реорганизация за любимите ѝ градове.

— Значи инвазията е неминуема?

— Казвам само, че в този момент е далеч по-вероятна, отколкото беше преди шест месеца. Ето защо някои от нас — умерените — неуморно повтарят, че позициите на трешърите трябва да бъдат подсилени. Наречете го стратегическо въоръжаване.

— Толкова просто? Помагате ни да накараме този чуждоземен боклук да проработи, а в замяна ще имаме шанс да се опълчим на собствените ви хора, когато започнат да ни замерят с изпражнения?

— Ще помогне ли, ако го представя по-сложно, отколкото е в действителност?

— Извинете, ако не приемам думите ви с лека ръка, Ниагара, но през живота си съм срещала само двама слашъри и единият от тях се оказва лъжливо малко говно.

— Ако това е някаква утеха — каза той, — Касандра е един от най-непоколебимите поддръжници на движението на умерените. Ако някога имате нужда от приятел в Политите, тя е човекът.

Скелсгард застана между Оже и slashъра, вдигайки ръце, сякаш се опитваше да предотврати бой:

— Зная, че ще ти се стори шокиращо — обърна се към Оже тя, — но наистина не всички от тях са злодеи, чиято съкровена мечта е да ни изтрият от историята.

— Повярвайте ми, симпатизирам на вашата позиция — каза Ниагара на Оже. — Осъзнавам, че тераформирането ще унищожи труда на живота ви. Просто съм на мнение, че целта ще оправдае средствата.

— Наистина ли вярвате в това, Ниагара? Че целта оправдава средствата? — попита тя.

— Като цяло — отвърна той. — И някои биха споменали... ако се съди по собственото ви минало... че вие също споделяте тази философия.

— Само през трупа ви.

— Или през трупа на едно момче? — Той поклати глава. — Съжалявам, бях прекалено остър. Но идеята си остава: винаги сте притежавали безпогрешен усет за онова, което трябва да се направи, за да бъде постигната дадена цел. Възхищавам ви се, Верити. Смятам, че имате огромен шанс да завършите успешно мисията.

— Ето че стигнахме донякъде — заяви тя. — *Вие* какво знаете за всичко това?

— Известно ми е, че нечия собственост е изчезнала от другата страна на хипервързката, както и че вие сте човекът, който е най-добре подготвен да я възстанови.

— Защо не я възстановите вие?

— Защото не съм запознат с територията така добре, като вас. Същото важи за Скелсгард или Авелинг... за който и да е в тази организация. Единственият човек, който бе подготвен достатъчно добре, бе Сюзан Уайт, но тя е мъртва.

— Още една подробност, която Калискан пропусна да спомене.

— Щеше ли да повлияе на решението ви?

— Възможно е.

— В такъв случай е постъпил правилно. Ала в отговора ми може би има повече, отколкото подозирате. Не става въпрос само за територията. Аз дори не мога да стъпя там, ще умра моментално.

— А аз?

— За вас няма да представлява проблем. — Ниагара се обърна към транспортния съд, който току-що бяха заредили в мехура. Отвън все още се суетяха техници, но всичко в действията им навеждаше на мисълта, че нещата се развиват по план.

— Искате да вляза в това нещо, нали? Без да имам представа какво ме чака от другата страна.

— Пътуването ще продължи тридесет часа — каза Ниагара. — По пътя ще разполагате с достатъчно време да наваксате.

— Мога ли да се откажа?

— Вече е малко късно за това, не мислите ли? — Без да дочака отговора ѝ, той насочи вниманието си към Скедсгард: — Готова ли е за езиковия курс?

— Авелинг нареди да го проведем веднага. Така ще може да поспи, преди да стигне 32.

— Какъв езиков курс? — попита Оже.

Ниагара вдигна ръка. От дланта му изригна мъгла от искрящи машини, които прекосиха разстоянието до главата на Оже. Тя усети как в черепа ѝ се надигат яркочервените наченки на ужасна мигрена, сякаш костите ѝ бяха крепостни стени, подложени на нападение, обковано в бляскава хромирана броня. След което вече не чувстваше нищо.

Пробуди се от главоболие, пропадащо усещане и глас в ушите ѝ, говорещ на език, който не беше възможно да разбира.

— *Wie heisst Du?*

— *Ich heisse*^[1] Оже... Верити Оже. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ с нелепа лекота.

— Добре — продължи гласът, вече на английски. — Всъщност отлично. Възприела го е.

Говореше Мория Скедсгард, седнала до нея в тясното пространство на нещо, което можеше да бъде единствено хипермрежовият транспортен съд. От другата страна на Оже, в третата от трите седалки, беше Авелинг.

Намираха се в състояние на свободно падане.

— Какво става? — попита тя.

— Става това — отговори Авелинг, — че говореше немски. Малките машинки на Ниагара са пресвързали езиковите ти центрове.

— Разбираш и френски — добави Скелсгард.

— И преди разбирах френски — отвърна надменно Оже.

— Разбирала си го на академично ниво с уклон към късните години от Века на Празнотата — поправи я Скелсгард. — Но сега наистина умееш да си служиш с него.

Главоболието на Оже се усили, сякаш някой току-що бе забил миниатюрен камертон в мозъка ѝ и го бе накарал да завибрира.

— Нямаше да се съглася да наблъскаме тази... — Искаше да каже „лайнна“, ала думата се побави някъде между мозъка и говорния ѝ апарат. — Тази чудовищна гадост в мен. — Откъде ли се беше взело това „чудовищна“?, запита се тя.

— Нямахме друг избор. Или трябваше да я наблъскаме в главата ти, или да прекратим мисията — каза Авелинг. — След трийсет часа ще бъдеш в Париж, ще действаш сама и ще разчиташ единствено на себе си и собствената си съобразителност. Никакви оръжия, никакви комуникатори, никакви ИИ, които да ти се притекат на помощ. Най-малкото можехме да ти помогнем с допълнителни познания по езици.

— Не искам в главата ми да се въртят машини.

— В такъв случай — обади се Скелсгард — днес е щастливият ти ден. Организмът ти вече ги е отхвърлил, останали са единствено невралните структури, които те са създали. Лошата страна на нещата е, че тези структури няма да се запазят вечно — най-много два, може би три дни, след като се добереш до Париж. След това ще започнат да ерозират.

Любопитството ѝ започваше да взема връх:

— Щом има толкова голямо значение, защо тогава машините просто не продължат да работят в мен?

— Поради същата причина, поради която Ниагара не може да дойде с нас — отговори Скелсгард. — Сензорът няма да ги пропусне.

— Сензорът?

— Скоро ще имаш възможност да го видиш — увери я Авелинг, — така че не си тревожи малката красива главица с такива въпроси, поне на първо време. Остави тази работа на нас.

Оже изпитваше бръмчащата, леко чуплива възбуда, обикновено идваща след прекомерна употреба на кафе и продължителни часове научна работа. Веднъж, преди почти петнайсет години, тя се бе занимавала с математически изчисления толкова усилено, че след една вечер, прекарана в решаване на сложни дробни уравнения, опростяване на химически формули и извличане на общи членове, мозъкът ѝ буквално бе започнал да прилага същите правила и към говоримия език, сякаш изреченията можеха да бъдат поставени в скоби и опростени като квадратното уравнение на радиоизотопния разпад. Точно по същия начин се чувстваше и сега. Достатъчно ѝ беше само да погледне към някой цвят или форма, а новите ѝ езикови структури радостно започваха да пискат съответната дума в черепа ѝ в какофония от немски, френски и английски.

— На път съм сериозно да се разгневя...

— Или просто можеш да приемеш свършения факт и да приключваме — прекъсна я безцеремонно Скедсгард. — Давам ти думата си, че няма странични ефекти.

Оже осъзна, че наистина е безсмислено да продължава да протестира. Машините вече бяха сторили каквото се бе искало от тях. И простата равностойност беше, че ако ѝ бяха предложили, макар и по рационален начин, да избира между процедурата и трибунала, пак щеше да избере първото.

Ако това я правеше лицемер, готов да приеме сласърската наука, когато това ѝ е угодно, то нямаше нищо против.

— Съжалявам, ако нещата се развиват прекалено бързо за теб — прибави съчувствено Скедсгард. — Просто няхаме време да се размотаваме и да обсъждаме плюсовете и минусите. Трябва да върнем собствеността си възможно най-бързо.

Оже успя да си наложи поне някакво привидно спокойствие:

— Вече сме на път?

— Проникването беше успешно — отговори Авелинг.

Тримата седяха един до друг. Заобикаляха ги измервателни и контролни прибори, съгъваеми панели — любопитна смес от технология, като се започнеше с изключително надеждни инструменти и се свършеше с чупливо на вид модерно оборудване, което очевидно идваше директно от приятелите им сред сласърите. Всичко това бе скрепено в едно с метални болтове, найлонови връзки и засъхнали

буци епоксидна смола, пригодена за големи натоварвания. Едната ръка на Авелинг държеше джойстик, прикрепен към съвместимия панел пред него. Над панела имаше плосък екран, показващ редици от неправилни концентрични линии, които изглеждаха така, като че някой се бе опитал да нарисова в пияно състояние подобие на паяжина. Линиите постепенно изтичаха към периферията на екрана. Някакъв вид навигационна система, предположи Оже, нещо, което изобразяваше полета им през хипермрежата.

Навън не можеше да се види нищо, тъй като бронираните жалози на кораба бяха здраво затворени.

Беше също толкова вълнуващо, колкото и пътуване с асансьор.

— Е, след като вече няма измъкване — каза тя, — предполагам, че можете да ми кажете за какво става дума.

— По правило сме установили — отговори Скедгард, — че ще бъде далеч по-лесно, ако ти го покажем. По този начин пропускаме излишните възгласи от рода на „нали не очаквате от мен да повярвам на всички тези глупости“.

— Ами ако обещава да не се усъмня и в една ваша дума? В края на краищата вече видях артефактите в кабинета на Калискан. Почти съм сигурна, че не бяха фалшификати.

— Да, били са истински.

— Което означава, че трябва да са дошли отнякъде. Калискан твърдеше, че не са били консервирани, и все пак изглеждаха така, сякаш идват направо от хиляда деветстотин петдесет и девета...

— Което ни навежда на мисълта... — подкани я Скедгард.

— Че сте открили проход към хиляда деветстотин петдесет и девета година. — Тя замълча, като подбираше внимателно следващите си думи. — Или поне към нещо, което *прилича* на хиляда деветстотин петдесет и девета, дори да не са спазени всички подробности. Топло ли е?

— Всъщност си доста близо.

— И тази версия на хиляда деветстотин петдесет и девета се намира във вътрешността на АГС обекта, за който говореше Питър. Същият, към чиято вътрешност сте открили път?

— Споменаха ми, че те бива — призна Скедгард.

— И така, къде точно се вмести Париж?

— В края на пътя ни има нещо доста сходно с него. Задачата ти е да влезеш там и да се свържеш с човек на име Бланшар.

Оже продължаваше да внимава гласът ѝ да остава спокоен, възприемайки чутото стъпка по стъпка:

— Още някой от екипа, също като Уайт?

— Не — отговори Скедсгард, хвърляйки поглед към Авелинг. — Бланшар е от 32.

— Което означава какво?

— Че е израснал във вътрешността и че няма представа, че не живее в истинския Париж, на истинската Земя, в истинския двадесети век.

— Е — попита Оже, — било ли е убийство, или не?

— Паднала е — отговори Авелинг. — Само това ни е известно.

— Или е била блъсната — допълни мрачно Скедсгард.

— Наистина ми се ще да науча кое от двете.

— Няма значение — продължи Авелинг. — Достатъчно ти е да знаеш, че 32 е враждебна територия... нещо, което Уайт успя да забрави. В началото беше предпазлива: винаги са такива. После пропусна срока си за връщане, пое излишни рискове и намери смъртта си.

— Какви рискове?

Преди Авелинг да е успял да се вреди, Скедсгард го прекъсна:

— Сюзан вярваше, че е по следите на нещо... нещо голямо, нещо значително. Не се връщаше и получавахме от нея единствено загадъчни съобщения, надраскани върху пощенски картички. Ако поне бе отделила достатъчно време да сглоби радиопредавателя, или се беше върнала в базата, може би щяхме да научим нещо по-конкретно. Само че бе прекалено заета да следва предположенията си и това в крайна сметка я уби.

— Хипотеза — обади се Авелинг.

— Щом не смятаме, че е попаднала на нещо — попита Скедсгард, — защо тогава се счупваме от бързане да си вземем обратно документите? Може би защото мислим, че от тях ще научим доста, нали така?

— Не, защото не можем да рискуваме културно замърсяване — поправи я Авелинг. — Анализирани под правилен ъгъл, документите

лесно могат да издадат произхода на Уайт. Нямаме представа колко непредпазлива е била. Докато не ги получим, оставаме на тъмно.

Скелсгард погледна Оже:

— Предполагам, че онова, което се опитвам да кажа, е... пази се, става ли? Просто влез и свърши работата. Искаме да се върнеш цяла.

— Наистина ли? — попита Оже.

— О, разбира се. Представяш ли си какво ще ми бъде по обратния път, ако имам само Авелинг за компания?

[1] „Как се казваш?“, „Казвам се...“ (нем.) — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТ

Когато Флойд откара Кюстин и тежкия му куфар с инструменти до апартамента на Сюзан Уайт, средата на сутринта вече преваляше. Кюстин не спираше да го изненадва: този човек можеше да се справи с всичко, независимо дали ставаше въпрос за ремонт на матиса, поправка на водопроводната инсталация в апартамента им или разгадаване на заплетените тайни в търбуха на радиоприемника на мъртъв шпионин. Флойд разбираше малко от поправка на корабни съоръжения, но възможностите му се простираха някъде дотам. На няколко пъти бе разпитвал Кюстин откъде идваха неговите умения, ала единственото обяснение на французина беше, че определени умения при боравенето с електричество и метал често се оказвали от неоценима полза, когато провеждаш разпити в Криминалния отряд.

Флойд не поиска да узнае повече.

Почака в колата, докато пускаха Кюстин и барабани известно време с пръсти по волана, преди фигурата на французина да се появи в рамките на прозореца на петия етаж. Кюстин не очакваше да постигне никакви резултати преди средата на следобеда, но се бяха разбрали да се чуят около два часа.

Флойд излезе от улицата на Бланшар и пое към Монпарнас, провирайки се през по-малките улички, докато не откри къщата, в която бе оставил Грета предната вечер. На дневна светлина му се стори по-жизнерадостна... донякъде. Грета отвори вратата и го придружи до оскъдно заредената кухня, където го бе пуснала Софи вчера.

— Свързах се с телефонната компания — каза Флойд. — Апаратът ви вече трябва да работи.

— Наистина работи — отвърна изненадано Грета. — Някой звъня само преди час, но бях толкова разсеяна, че почти не му обърнах внимание. Как ги убеди да го пуснат? Тя все още не може да си позволи да им плати.

— Казах им да прехвърлят задълженията на моята сметка.

— Така ли? — Грета наведе глава. — Колко ужасно почтено от твоя страна. Едва ли се въргаляш в пари.

— Не бери грижа. Едва ли ще... — Гласът му заглъхна.

— Едва ли ще продължи дълго? — довърши вместо него тя. — Не, прав си. Няма.

— Не исках да прозвучи грубо.

— Всичко е наред. — Сега тя звучеше така, сякаш се сърдеше сама на себе си. — Просто си го изкарвам на първия срещнат. Не го заслужаваш.

— Не бери грижа. От моя гледна точка вършиш чудесна работа. Как е Маргьорит днес?

Тя намаза с мед една препечена филийка с масло.

— Според Софи също като вчера. Докторът вече ѝ е направил дневната инжекция с морфин. Не зная защо не ѝ го дават по-рано. Поне ще се наспива добре през нощта.

— Сигурно се тревожат, че може да се наспи прекалено добре — каза Флойд.

— Не мисля, че това е лошо нещо — произнесе тихо Грета. Днес бе облечена изцяло в бяло, дори косата ѝ бе привързана с бяла панделка, която лъщеше ослепително като в реклама за перилен препарат. Подаде му филийката и облиза пръсти като малко момиченце. — Благодаря ти, че снощи остана с мен, Уендел — каза. — Беше мило.

— Някой трябваше да бъде до теб. — Той захапа препечената филийка, като я наведе, за да не се разлее медът по ризата му. — Като заговорихме за Маргьорит... Нещо против да мина да я поздравя? Знам какво каза снощи, но наистина искам тя да знае, че я подкрепям.

— Може дори да не си спомни за теб.

— Не изключвам тази възможност.

— Е, добре — произнесе тежко Грета. — Предполагам, че умът ѝ в момента е достатъчно ясен. Но не оставай прекалено дълго, става ли? Лесно се уморява.

— Ще гледам да бъда кратък.

Тя го съпроводи нагоре по стълбите. По пътя Флойд довърши филийката. Докато прекосяваше площадката, дъските на пода проскърцваха. Грета откrehна вратата за спалнята, промъкна се вътре и известно време разговаря тихо с Маргьорит. Флойд чу как старицата ѝ

отговори нещо на френски. Не говореше друг език, даже немски. Беше родена в Елзаския район, както бе споделила веднъж Грета, и се беше оженила за немски майстор на шкафове, починал в средата на трийсетте. У дома бяха разговаряли само на френски.

Когато нещата бяха загрубели за семейството на Грета в Германия — тя бе еврейка от страна на майка си, — я бяха изпратили да живее с Маргьорит. Беше пристигнала в Париж през 1939-а само деветгодишна и следващите двайсет години бе прекарала живота си основно в града. След провала на инвазията през 1940-а, във Франция се бяха надигнали силни брожения, насочени срещу немците, но Грета някак бе успяла да се справи с всичко това, още повече че говореше френски със силен парижки акцент, който не издаваше произхода ѝ. По време на първата им среща Флойд изобщо не бе заподозрял, че е германка. Разкритието на тази тайна помежду им беше един от многото интимни моменти, всеки от които бе допринасял по малко за нарастващото доверие между тях.

Тя го повика от стаята:

— Вече можеш да влезеш, Флойд.

Вратата се отвори широко, за да пропусне през себе си Софи, понесла някакъв поднос. Той отстъпи, за да я пропусне, след което влезе в притъмнената, смълчана спалня. По стените се забелязваха едва различимите правоъгълници, откъдето бяха свалили картините, фотографиите и огледалата. Леглото около Маргьорит бе спретнато оправено, вероятно в очакване на визитата на доктора, а самата старица бе в почти седнало положение, подкрепяна от три или четири обемисти възглавници. Носеше нощница с цветен десен и висока яка, която изглеждаше като изскочила от деветнадесети век. Бялата ѝ коса бе сресана назад, а по скулите ѝ се забелязваха следи от руж. Почти успяваше да различи лицето ѝ в приглушената светлина, ала в действителност пред него стоеше бегла скица на жената, която някога бе познавал. Помисли си, че вероятно би му било далеч по-лесно, ако не виждаше приликата, ала я разпозна веднага и това направи нещата още по-трудни.

— Това е Уендел — произнесе внимателно Грета. — Помниш Уендел, нали, лелю?

Флойд се представи, като държеше филцовата си шапка с две ръце, сякаш ѝ носеше подарък.

— Разбира се, че го помня — отговори Маргъорит. Очите ѝ бяха изненадващо живи и бистри. — Как си, Флойд? Винаги те наричахме Флойд, а не Уендел, нали?

— Ами... всичко е тип-топ — отвърна той, като се помести от неудобство. — Как се чувстваш?

— Сега съм добре. — Гласът ѝ стържеше. Налагаше му се да се съсредоточи, за да разбира какво казва. — Но нощите не са от леките. Никога не съм вярвала, че спането може да изисква толкова енергия. Не съм сигурна колко ми остава.

— Ти си силна жена — каза той. — Сигурен съм, че в теб има далеч повече енергия, отколкото подозираш.

Тя постави едната си слаба птича ръка върху другата и ги отпусна върху стомаха си. Вестникът беше разгърнат в скута ѝ като шал, отворен на страниците с парижките новини.

— Искат ми се да беше истина.

Тя *знае*, помисли си Флойд. Може да беше отслабнала и невинно да разбираше добре какво се случва около нея, но бе напълно наясно, че е болна и че болестта никога нямаше да ѝ позволи да напусне тази стая.

— Как е времето навън, Флойд? — попита Маргъорит. — Цяла нощ слушах дъжда.

— Започна да се прояснява — отвърна той. — Слънцето се показва и... — Внезапно усети устата си пресъхнала. Защо беше настоял да я посети? Едва ли можеше да каже на Маргъорит нещо, което да не е чувала поне сто пъти досега от също толкова доброжелателните си посетители. С внезапен срам осъзна, че не се бе качил тук, за да я накара да се почувства по-добре, а за да успокои себе си. Щеше да стои пред нея и нито веднъж нямаше дори да спомене факта, че тя е смъртно болна, сякаш в стаята имаше слон, чието присъствие никой не смееше да признае.

— Цветовете сигурно са красиви. Винаги съм обичала пролетта. Също толкова поразителна е, колкото есента.

— Не мисля, че има време от годината, когато не харесвам града — обади се Флойд. — Освен може би през януари.

— Грета ми чете вестника — каза Маргъорит, като потупа страниците пред себе си. — Искат да зная само добрите новини, но аз

настоявам да чуя всичко... и лошото, и доброто. Не ви завиждам на вас, младите.

Фloyd се усмихна, опитвайки се да си припомни последния път, когато някой го бе нарекъл млад:

— Не е чак толкова зле — произнесе той.

— Не си живял тук през трийсетте, нали?

— Не.

— В такъв случай... при цялото ми уважение... нямаш никаква представа какво беше тогава.

Грета му хвърли предупредителен поглед, ала Фloyd сви рамене добронамерено:

— Не. Нямам никаква представа.

— В много отношения бяха приятни времена — продължи Маргьорит. — Депресията беше свършила. Всички имахме повече пари. Имахме какво да ядем. Обличахме се по-хубаво. Слушахме забавна музика. Можехме да си позволим кола и почивка в провинцията поне веднъж годишно. Имахме радио и грамофон, дори хладилник. Ала се усещаше и нещо злокобно. Долавяше се подмолната омраза, бълбукаща точно под повърхността. — Тя обърна глава към племенницата си. — Тъкмо омразата доведе Грета в Париж.

— Фашистите си получиха заслуженото — каза Фloyd.

— Съпругът ми живя достатъчно дълго, за да види как тези чудовища идват на власт. И прозря през лъжите и обещанията им, веднага разбра, че се опитват да се доберат до нещо отвратително и долно в човешкия дух. Нещо, което всички ние имаме в себе си. Искаме да мразим онези, които не са като нас. Трябва ни само повод, нечий шепот в ушите.

— Не всички сме такива — възрази Фloyd.

— Точно същото повтаряха и доста добри хора през трийсетте — отвърна Маргьорит. — Че посланието да мразим ще бъде чуто единствено от невежите и от онези, които таят в себе си озлобление. Само че не се получи така. Искаше се огромно усилие човек да не се вслуша и да не допусне да бъде отровен от лъжите, а не всеки имаше тази сила. Още по-малко пък имаха храбростта да направят нещо по въпроса; наистина да се изправят срещу продавачите на зло.

— И мъжът ти бе един от тези храбреци? — попита Фloyd.

— Не — каза тя. — Не беше. Бе един от милионите, които нито казаха, нито направиха каквото и да било и точно по този начин си замина в гроба.

Фloyd не знаеше какво да отговори. Вгледа се в жената в леглото, чувствайки как могъществото на историята струи през нея.

— Казвам само — продължи Маргъорит, — че посланието е изкусително. Мъжът ми твърдеше, че ако подстрекателите не бъдат унищожени... изтрети от лицето на земята заедно с цялата си отрова... неизменно ще се завръщат, като бурените. — Тя докосна вестника на леглото. — И бурените отново се завърнаха, Floyd. През хиляда деветстотин и четиридесета окосихме моравата, но не разпръснахме хербицид. Двайсет години по-късно те са пак сред нас.

— Зная, че има много хора, които говорят лоши неща — рече Floyd. — Но никой не ги взима на сериозно.

— Никой не ги взимаше на сериозно и през трийсетте — възрази тя.

— Сега имаме закони — каза той. — Закони срещу омразата.

— Които не се прилагат. — Тя почука вестника с единия си изострен нокът. — Виж тази статия: младеж е бил пребит до смърт снощи, защото се е осмелил до говори срещу подстрекателите.

Гласът на Floyd внезапно прозвуча също толкова отслабнало, колкото този на Маргъорит:

— Младеж?

— Близо до железопътната гара. Намерили са тялото му вечерта.

— Не!

Грета улови ръкава му:

— Трябва да тръгваме, Floyd.

Той не успяваше да произнесе и дума.

Маргъорит сгъна вестника и го отблъсна от себе си.

— Не исках да те поучавам — каза и в тона ѝ се долови доброта, която прерязва сърцето му на две. — Просто исках да кажа, че въобще не ви завиждам. Преди двайсет години на хоризонта имаше буреносни облаци, Floyd, и сега те се струпват наново. — И сякаш внезапно бе размислила, добави: — Разбира се, още не е късно да се направи нещо по въпроса, стига достатъчно хора да проявяват заинтересованост. Чудя се колко ли човека са подминали онзи младеж вчера, докато отчаяно се е нуждаел от помощта им?

Грета полека го откъсна от леглото.

— Флойд трябва да тръгва, лельо Маргьорит.

Тя се протегна и взе ръката му.

— Много мило от твоя страна, че се качи да ме видиш. Ще се върнеш, нали?

— Разбира се — отговори Флойд, като насили една усмивка, за да прикрие неудобството си.

— Ще ми донесеш ли ягоди? Стаята ще се освежи.

— Ще ти донеса — обеща той.

Грета го поведе надолу по стълбите, без да изпуска ръката му.

— Така е с нея — каза, когато се отдалечиха на достатъчно разстояние, че да не може да ги чуе. — Вниманието ѝ е изострено като игла и за най-дребната новина, но дори не знае кое време на годината е. Късметлия си, че изобщо си спомни за теб. Да се надяваме, че после няма да се сети да пита за ягодите.

— Ще ѝ намеря отнякъде.

— По това време на годината? Не бери грижа, Флойд. Вероятно няма да си спомня и дума от разговора ви, когато следващия път я посетиш.

Дори и думите ѝ да звучаха жестоко, помисли си Флойд, това се дължеше на факта, че Грета обичаше Маргьорит повече от всичко.

Отново седнаха в кухнята. На перваза гукаше гълъб. Грета взе едно изсъхнало парче хляб и го хвърли по стъклото, подплашвайки птицата сред облак от сива перушина.

— Може да не е същият младеж — обади се тя след малко, вероятно предположила за какво мисли Флойд. — Сигурно напоследък не четеш вестници. Повярвай ми, хората постоянно ги пребиват до смърт.

— И двамата знаем, че е било същото хлапе, така че защо не спрем да се преструваме?

— Нямахме никакъв избор. Ако беше опитал да направиш нещо, сигурно щяха да те насякат на парчета.

— Старото ми „аз“ можеше и да се пробва.

— Старото ти „аз“ би проявило далеч повече здрав разум.

— Просто се опитваш да ме разведриш. — Флойд вдигна очи към тавана, представяйки си спалнята, която току-що бе посетил, внимателно подредените мебели и застиналата ѝ обитателка. — Може

да не знае кое време на годината е, но разбира накъде са тръгнали нещата.

— Може пък да не се получи толкова зле, колкото си мисли. Старците винаги смятат, че светът е тръгнал към провал. Това им е работата.

— И може би са прави — отвърна Флойд.

Грета се наведе да вдигне хляба, който току-що бе хвърлила по гълба:

— Може би. И може би това е повод като всеки друг да напуснем Париж.

— Добър преход.

— Предполагам, че не си размишлявал много върху онова, за което говорихме?

— Споменах го на Кюстин — отвърна Флойд.

— Как го прие той?

— Добре. Също както приема всичко.

— Андре е добър човек — каза Грета. — Сигурна съм, че ще се справи отлично с управлението на агенцията.

— Догодина половината Париж ще се е сгушил в краката му.

— Защо тогава не му дадеш шанс?

— Тук съм от двайсет години — отговори Флойд. — Ако сега си тръгна, няма ли просто да заявя, че тези двайсет години от живота ми са били грешка?

— Само ако мислиш за тях по този начин.

— Не знам дали има друг.

— Градът, в който някога си дошъл, вече не е същият — каза Грета. — Нещата са се променили, доста малко от тях за добро. Няма да бъде признание за поражение. На колко си, Флойд? Тридесет и девет? Четиридесет? Годините ти не са чак толкова много. Не и ако гледаш на нещата от правилния ъгъл.

— Имаше ли време да прегледаш документите от кутията?

— Сега ти правиш добър преход — отговори тя, озарявайки го с пестелива усмивка. — Добре. Ще поговорим по-късно. Да, прегледах кутията.

— Можеш ли да ми кажеш нещо?

— Искаш ли да го обсъдим някъде другаде? — попита Грета. — Това място започва да ме обсебва. Софи ще бъде тук през остатъка от

сутринта. Малко чист въздух ще ми се отрази добре.

Флойд си взе филцовата шапка:

— Тогава да се поразходим.

Намери място за паркиране на улица „Риволи“, недалеч от Лувъра. Засега дъждът, изглежда, се бе отказал да завали, макар че облаците в покрайнините на града все още имаха мастиленият оттенък на надвиснала гръмотевична буря. Ала по Десния бряг бе достатъчно приятно и слънцето даваше всичко от себе си, за да изсуши паважа и да подпомогне западащата търговия на продавачите на сладолед. Беше от онези есенни дни, които Флойд никога не си позволяваше да приема за даденост, защото знаеше, че е възможно да не се повторят преди зимата да се прокрадне с цялата си лукавост.

— Е — каза той, усещайки как настроението му се подобрява все повече, — какво да бъде? Културна програма или разходка в Тюйлери?

— Културна разходка? Няма да разпознаеш културен паметник, дори да те ухапе по носа. Все едно, казах, че ми трябва малко чист въздух. Картините могат да почакаат. Има ги отдавна.

— Звучи ми добре. Само половин час в музея е достатъчен да ме накара да се почувствам като някой от експонатите.

Грета беше взела кутията за бисквити със себе си и сега я носеше под мишница, докато двамата се разхождаха съвсем бавно. Градините Тюйлери се простираха между музея и площад „Конкорд“, образувайки елегантна панделка по Десния бряг на реката. Бяха съставна част от града още от времето на Катерина Медичи, вече почти четиристотин години, и едно от любимите места на Флойд, особено в тихите утрини в средата на седмицата. Винаги се забавляваше от факта как геометричните зелени пространства неизменно бяха устоявали на промените, преобразявали Париж през всичкото това време.

В западния край, около голямото осмоъгълно езеро, бяха подредени шезлонги. Двамата с Грета си намериха два съвсем близо един до друг и започнаха да разпръскват трошите от изсъхналия хляб, който тя бе взела на излизане от кухнята.

— Нямам представа какво очакваш от мен по този случай — каза Грета, като му посочи кутията. — Искам да кажа, ако търсиш нещо странно или необичайно, няма начин да не се натъкнеш на него.

— Казвай с какво разполагаме. А аз ще го тълкувам.

— Как се казваше жената? Сюзан? На пощенската картичка е написано само първото ѝ име.

— Сюзан Уайт — отговори Флойд. — Ако изобщо е било истинското ѝ име.

— Наистина си убеден, че е замисляла нещо, а?

— Дори повече от вчера. Кюстин все още се опитва да проумее в какво е превърнала радиоапарата в апартамента си.

— Е — каза Грета, — готова съм да призная, че това е начин като всеки друг да откъсна мислите си от леля.

— Щом помага. — Флойд откъсна една коричка хляб и я хвърли на нетърпеливите мъжки патици, които започваха да се събират. — Е, какво имаш за мен?

— Не мога да ти помогна с картите и плановете, но вероятно ще успея да хвърля известна светлина върху цялата работа. — Тя зарови из кутията, докато не откри писмото, отпечатано върху фирмена хартия.

— Това беше от леярната в Берлин, нали? — попита Флойд.

— Леярни „Каспар“, да.

— Какво за него?

— Имам само това писмо — каза Грета, — така че ще ми позволиш известни предположения, но лично на мен ми се струва, че Сюзан Уайт е надушила договор, изпълняван от леярни „Каспар“.

— Но не задължително договор, в който е била страна тя?

— Да. Определено изглежда така, сякаш е намесена трета страна. Ако се съди по това писмо, Уайт вече е била изровила някаква информация за договора, тъй че да не изглежда като натрапница.

До езерцето с патиците се приближиха група официално облечени хора. Имаше осем или девет костюмирани мъже с меки шапки, заобиколили възрастен господин в инвалидна количка, бутана от решителна на вид сестра.

— Искам да зная повече за договора — обади се Флойд.

— Не се споменава в големи подробности... вероятно е бил предмет на кореспонденцията в някое предишно писмо... но по всичко личи, че на фирмата са възложили да излее голямо парче алуминий. Всъщност три... споменава се и за допълнителни технологични разходи, свързани с исканата сферична форма.

Флойд наблюдаваше как мъжът в инвалидната количка хвърля с треперещи ръце големи залци хляб и разгонва патиците.

— В кутията имаше скица — каза той. — Нещо кръгло. Сигурно е било част от продукта.

— Изглеждаш разочарован — отбеляза тя.

— Само защото смятах, че сме по следите на нещо, че вероятно плановите са били за бомба. Но ако отливката е солидна... — Той сви рамене.

— В писмото се говори и нещо за това, че предметите ще бъдат част от артистична инсталация, но може и да е просто прикритие.

— Нищо от това няма смисъл — каза Флойд. — Ако е била американски шпионин, защо е използвала немска фирма за тези предмети, без значение с какво предназначение са? Сигурно има още поне сто американски фирми, които биха й свършили работата.

— Виж — произнесе Грета, — нека за момент да предположим, че е била шпионин. Какво правят хора като нея, освен да шпионират? Следят действията на други шпиони.

— Съгласен съм — кимна Флойд. — Но...

— Ами ако е била прикрепена тук, за да следи друга операция? После обаче надушва нещо за берлинския договор. Не е задължително всички подробности да са й известни, но е сигурна, че трябва да изкопчи още. Така че пише на леярни „Каспар“, представяйки се за някой свързан с организацията, направила първоначалната поръчка.

— Възможно е — съгласи се Флойд.

Грета хвърли още малко от хляба в езерото с патиците.

— Впрочем има и друго, което трябваше да спомена.

— Продължавай.

— В писмото се разисква цена за превоза на завършения продукт. Ето ти интересната част: разделили са я на три отделни сметки. Някъде в Берлин, някъде в Париж и някъде в Милано.

— В писмото не видях адреси.

— Правилно. Човекът, който го е писал, трябва да е допускал, че двете страни вече разполагат с тази информация.

Флойд също си бе задавал въпроса къде се вписваше Милано в цялата история.

— Само че *ние* нямаме тази информация — произнесе той. — Само две линии, начертани върху картата на Европа. — Той си

припомни внимателно отбелязаните разстояния между трите града и буквата „L“, която оформяха линиите. — Все още не съм сигурен за какво са означенията, но определено са свързани по някакъв начин с работата, извършвана от фабриката.

— И последно — продължи Грета. — Онзи билет за влака. За нощния експрес до Берлин е и не е бил използван.

— Има ли дата върху него?

— Издаден е на петнадесети септември за отпътуване от гара „Север“ на двадесет и първи. Резервирала е спално купе.

— Умряла е на двадесети — произнесе Флойд, като си припомняше подробностите от бележника. — Бланшар каза, че му е дала кутията на петнадесети или шестнадесети... не беше сигурен точно. Вероятно току-що е била купила билета, но така и не го е използвала.

— Чудя се защо ли просто не е хванала първия влак за Берлин, вместо да си запазва място цели четири или пет дни предварително?

— Може би е имала други задачи, за които е трябвало да се погрижи междувременно, а може би се е свързала с фабриката и си е уговорила среща за определен ден. И в двата случая е знаела, че от отпътуването ѝ я делят още няколко дни, както и че е в опасност и кутията като нищо би попаднала в чужди ръце.

— Флойд, хрумвало ли ти е, че ако някой я е убил заради съдържанието на кутията, може да повтори деянието си?

Групата, придружаваща възрастния господин, се бе отдалечила от езерото и сега инвалидната количка хрущеше по чакълената алея горе-долу по посока на Оранжерията. Отвъд тях в слънчевата светлина на Левия бряг, надвиснал над върховете на дърветата покрай Сена, се виждаше източеният силует на гара д'Орсе. Въпреки името ѝ, бяха изминали дълги години, откакто бе изпълнявала ролята на железопътна гара. Напоследък имаше някакви смътни планове за превръщането ѝ в музей, ала в крайна сметка градските власти бяха решили, че ще бъде най-ефективно, ако използват голямата стара сграда като затвор за изтъкнати политически престъпници. Докато гледаше затвора, нещо в спомените му най-сетне направи нужната връзка.

Той хвърли и последните трохи хляб на онези от птиците, които им бяха останали верни до последно.

— Зная, че има значителен риск. Но не мога просто да изоставя случая, защото определени хора не искат да успея.

Грета го изучи внимателно.

— Колко от решителността ти в този момент има общо с думите на Маргьорит?

— Ей — каза отбранително Флойд, — не става дума за нищо повече освен за услуга, която извършвам на клиент. Услуга, която съвсем случайно се отплаща доста добре, ако ми позволиш да добавя.

— Значи всичко опира до пари?

— Пари и любопитство — призна той.

— Всички пари на света не са достатъчни, за да ти се отплатят за счупен врат. Събери парчетата и отиди при властите. Дай им всички доказателства и ги остави да ги сглобят сами.

— Сега вече говориш като Кюстин.

— Може би Кюстин има право. Помисли, Флойд. Не влизай прекалено надълбоко. Голям мъж си, но не си особено добър плувец.

— Ще разбере, ако ми стане прекалено дълбоко.

Грета поклати глава.

— Познавам те твърде добре. Ще разбереш, че си в дълбокото едва когато започнеш да се давиш. Но какъв е смисълът да споря с теб? Гладна съм. Да се разходим по Шанз-Елизе, има едно заведение, където правят прилични палачинки. Можеш да ми купиш сладолед „Ескимо“ по пътя. А после ще ме върнеш обратно в Монпарнас.

Флойд се предаде, предлагайки ѝ ръката си. Насочиха се по посока на булеварда. Докато крачеха, той видя как някъде в далечината пред тях вятърът преобърна нечий чадър и го издигна във въздуха.

— Как вървят нещата с групата? — поинтересува се Грета.

— Групата прекрати съществуването си, когато я напусна — отговори Флойд. — Оттогава не може да се каже, че сме затрупани с предложения.

— Бях само част от нея.

— Ти си изключителна певица и добър китарист. След теб остана голяма незапълнена дупка.

— Ти и Кюстин също сте добри музиканти.

— „Добър“ не означава много в този занаят.

— Е, в такъв случай сте по-добри от добрите.

— Кюстин може би.

— Не че ти си най-лошият басист на света. Винаги си знаел, че може да се получи, стига да го поискаш достатъчно силно.

— Просто се движа. И поддържам относително равномерен ритъм.

— Казваш го така, сякаш е нещо лошо. В Ница има поне сто групи, които биха се зарадвали на басист като теб, Флойд.

— Но не мога да направя нищо, което вече не си виждала. Не мога да свиря така, че да звучи по нов начин.

— Не всички искат да звучи по нов начин.

— Точно там е работата, обаче. Свирим все същите стари парчета, по все същия стар начин. Омръзнало ми е. Кюстин едва успява да се насили да вземе саксофона.

— Тогава свирете нещо различно.

— Кюстин прави опити. Нали знаеш как винаги се опитваше да ни накара да свирим онези осемтактови щуротии, въпреки че нас ни интересуваше единствено четири-четири?

— Може би имаше право.

— Чу някакъв тип да свири тук преди няколко години — продължи Флойд. — Хероинов наркоман от Канзас Сити. Изглеждаше поне на шейсет, но в действителност беше на моята възраст. Наричаше се Дворната хрътка или Дворното куче, нещо такова. Не спираше да свири никакви налудничави импровизации, сякаш това беше вълната на бъдещето. Само че никой не искаше и да чуе.

— Освен Кюстин.

— Кюстин заяви, че това е музиката, която винаги е била в главата му.

— Намери тогава начин и му помогни да я свири.

— Прекалено бърза е за мен — каза Флойд. — Но дори и да не беше, никой друг не иска да я слуша. Не е музика, на която можеш да танцуваш.

— Не бива да се отказваш толкова лесно — смъмри го тя.

— Късно е. Дори стрейт джаз не искат да слушат вече. Половината от клубовете, в които свирехме миналата година, вече са затворени. В Щатите може и да е друго, но...

— Някои хора никога няма да се научат — каза Грета. — Просто не желаят да виждат как чернокожи и бели постигат разбирателство

или свирят една и съща музика. Защото винаги съществува реалната опасност светът да стане по-приятно място за живеене.

Фloyd се усмихна.

— И искаш да кажеш, че...?

— Онези от нас, които ни е грижа, не бива да се отказваме толкова лесно. И може би трябва от време на време да подаваме глава над останалите.

— Нямам намерение да подавам глава за когото и да било.

— Дори и за музиката, която обичаш?

— Може би имаше времена, когато смятах, че джазът ще спаси света — каза той. — Но остарях и помъдрых.

Докато крачеха по чакълестата алея, неусетно подминаха групата с мъжа в инвалидна количка и нещо в главата на Фloyd неочаквано изщрака като добре смазана ключалка. Може би се дължеше на разговора му с Маргьорит или вида на мъжа в инвалидна количка и политическият затвор през реката, ала внезапно го бе разпознал. Мъжът се бе привел в количката си, долната му челюст висеше отпуснато, а по брадичката му се стичаше слюнка. Кожата бе прилепнала към черепа му като папиемаше. Ръцете му трепереха, навярно от някакъв вид парализа в напреднал стадий. Говореше се, че докторите бяха изрязали по-голямата част от онова, което одеялото на коленете му скриваше. И каквото и да течеше във вените му сега, беше по-скоро химикал, отколкото истинска кръв. Ала някак бе успял да преживее раковите образувания, точно както бе преживял опита за покушение над живота му през май 1940-а, когато нападението през Ардените бе намерило безславния си край. Чертите на лицето му все още се разпознаваха заедно със старомодните, педантични мустачета и суетния кичур оредяваща коса, някога черна, а сега бяла. От катастрофалното лято, когато амбициите му се бяха разбили и изгорели, го деляха двайсет години. Сред карнавалната атракция от чудовища, които векът бе създал, този мъж бе само един от многото. Навремето бе говорил с омраза, ала кой не беше говорил по същия начин? Омразата бе общоприетият начин за изразяване в онези дни. Лостът, с който нещата се задвижваха. Последното не означаваше, че непременно щеше да се окаже зло за Франция в сравнение с хората, които бяха дошли на власт след него. Кой би могъл да му завиди за сутринта, прекарана в градините Тюйлери, след цялото време, прекарано в Гара д'Орсе? Сега

бе просто тъжен старец, не толкова извор на погнуса, колкото на жалост.

Можеше да храни патиците колкото си иска.

— Флойд?

— Какво?

— Беше на километри оттук.

— Години — отговори той. — Не е точно същото.

Тя го насочи към една сергия за сладолед. Флойд потърси в джоба си дребни.

ДЕСЕТ

Оже се пробуди от отсеченото металическо припукване на реактивните тръстери, подобно на звука от ръчен пневматичен чук. Първата ѝ мисъл бе, че нещо се е объркало, ала и Авелинг, и Скедсгард изглеждаха по-скоро внимателни и съсредоточени, отколкото разтревожени, сякаш и преди се бяха натъквали на нещо подобно.

— Какво става? — попита отпаднало тя.

— Заспивай — нареди ѝ Авелинг.

— Искам да зная.

— Просто малко неравности в тунела — отговори Скедсгард, използвайки свободната си ръка, за да посочи контурния дисплей пред собствения си джойстик. Сега пилотираше тя, а Авелинг почиваше. Подвижните линии по дисплея се бяха сгъстили и накъдрили. — През по-голямата част от пътя стените са относително гладки, но от време на време се натъкваме на някои структури, които ни се налага да избягваме.

— Структури? Във *вътрешността* на проход на дървояд?

— Това не е проход на дървояд — отвърна Скедсгард, — а...

— Известно ми е: квази-проход-пара-не-знам-какво. Искан да кажа, как е възможно да има каквито и да било структури в това нещо, каквото и да е то? Не е ли гладко пространство-време по цялата си дължина?

— Би следвало.

— Е, ти си теоретикът. Кажи ми какво мислиш.

— Всъщност можем единствено да предполагаме. Слэшърите не ни казаха всичко, но и едва ли и те разполагат с всички отговори.

— Е, какво е най-доброто ви предположение?

— Добре... Теория номер едно. Виждаш ли данните за ударната вълна? Свързани са с промените в локалната топология на тунела пред нас.

— Как ги засичате? С радар?

Скедсгард поклати глава.

— Не. Радарите и дори датчиците, използващи електромагнетизъм, не работят добре в хипермрежата. Фотоните се абсорбират от стените или се разпръскват хаотично при досег с патологичната материя. Все едно да се опитваш да наблюдаваш слънчевите петна с просто око. Неутринните или гравитационните измервателни прибори биха свършили по-добра работа, но в кораба няма достатъчно място за тях. Остава ни единствено сонарът.

— Звук? — попита Оже. — Не се ли движим в почти пълен вакуум?

— Почти пълен, да. Но можем да подадем през стените акустичен сигнал. Нещо като ударната вълна, с която пътува корабът, но около милиард пъти по-бързо. Разпространява се през по-плътен слой, различна фаза на патологичната материя с далеч по-висока твърдост. По същия начин се свързваме и с портала при 32. Неприятното е, че този вид комуникация не работи, когато в тунела има кораб: в този момент отразяваме сигнала обратно към първоизточника му. Ние обаче можем да изпращаме съобщения нататък по линията. Не са достатъчно силни, че да достигнат до портала, но ни служат за нещо като пипало, което долавя препятствията и неравностите по стените.

— Което все още не ми обяснява кое предизвиква тези неравности.

— Тук — каза Скеелсгард, насочвайки вниманието на Оже към възел от контурни линии, които тъкмо се приплъзваха във видимото поле на дисплея. — Това е най-доброто предположение, което може да ни даде компютърът за приближаващата неравност по стената на тунела на базата на данните от сонара. Ако контурите бяха скупчени заедно и симетрично, щяхме да говорим за свиване, стесняване в тунела пред нас. Но в случая не е така. Има зони, където повърхността изглежда гравирана и места, където има издутини. Теория номер едно гласи, че това е симптоматично за някакъв вид западане на първичната тъкан на връзката заради липсата на поддръжка или поради недостатъчна употреба.

— *Недостатъчна употреба?*

— Възможно е корабите, използващи връзката, също така и да извършват ремонтна дейност със самия факт, че преминават през нея. Наричаме я „хипотезата на продуханите тръби“.

— Хубаво. Ами теория номер две?

— Тук вече започват сериозните спекулации по въпроса — предупреди я Скелсгард. — Някои хора, посветили времето си на изучаване на мрежата, са си поставили за задача да картографират неравностите, като акумулират данните от множество преминавания. Разбира се, данните са пълни със смущения и интерпретации от страна на навигационната система, но това не им пречи да вземат тази информация и да я подадат на софтуер за анализ на максималната ентропия, за да изстискат дори намек за някаква латентна структура. След това взимат изхода от *този* процес и захранват с него друга група програми, създадени така, че да надушат латентен език. Една от тези процедури наричаме тестът на Зиф, който включва съставяне на диаграма за логаритмичната честота на проява на различни модели, забелязани върху стените. Случайните данни ни дават Зиф-крива, клоняща към нула, докато Зиф-кривата на моделите от стените се приближава до минус единица. Това означава, че сигналите по стените имат далеч по-голяма значимост, да кажем, от виковете на саймирите^[1], които достигат едва минус нула цяло и шест десети по скалата на Зиф.

— Което обаче не е достатъчно убедително — каза Оже.

— Слашърите не спират дотук. Има и друго статистическо свойство, известно под името Ентропия на Шанън, което дори може да ти каже колко е наситена комуникацията. При човешките езици... например английският или руският... ентропията на Шанън е от порядъка на осма или девета степен. Това означава, че ако ти кажа осем или девет думи, с доста голяма доза сигурност можеш да предположиш каква ще бъде десетата. При виковете на делфините ентропията на Шанън е в диапазона три или четири, докато драскулките по стените са седем или осем.

— С други думи, не толкова сложни, колкото човешките езици.

— Без съмнение — съгласи се Скелсгард, — но истинската им сложност може да е маскирана от грешките, които въвеждаме при декодирането им посредством сонарни образи. Или пък самите знаци са започнали да се изтриват от ерозия или някакъв друг процес, който не разбираме.

— Значи теория номер две е, че моделите са съобщения.

— Да. Може да са аналогът на пътните знаци от миналото: ограничения за скорост, временни забрани, нещо подобно.

— Не говориш сериозно.

— Още нищо не си чула, Оже. Теория номер три?

— Ха, защо не?

— Това вече *не е* общоприето схващане, дължна съм да те предупредя. Теория номер три се опитва да докаже, че моделите в тунелите са някакъв вид реклама. — Оже отвори уста, ала Скелсгард не спираше: — Почакай. Изслушай ме. Донякъде, макар и доста извратен, има смисъл, стига да се замислиш. Защо една галактическа суперцивилизация да не използва рекламата? В края на краищата тя е едно от нещата, от които културата ни така и не е успяла да се отърси.

— Но рекламите... — Оже едва успяваше да задържи сериозното си изражение.

— Помисли само. Пътниците, използващи връзките на хипермрежата, са идеалната публика. Заключение и податливи на всяко обещание за разнообразие. Така и така няма къде другаде да ходят, а и пейзажът не е особено възвишен. Какво по-добро място да разположиш рекламните си съобщения? Дяволите го взели, какво не бих дала, за да разбера какво точно се опитват да ни пробутат! Може би услуги за изграждане на планети, звездно обновяване или възможност да замениш старата си черна дупка за нова?

Оже се усмихваше.

— Супернови избухват всеки ден. Застраховайте слънчевата си система.

— Или например: Млечният път ви е омръзнал? Защо не разгледате имотите ни в Големия Магеланов облак? Най-добрият изглед в локалната група... но достатъчно близо до комуналните услуги на галактическото ядро.

Оже се закиска, набирайки скорост:

— Експанзионистично настроените примати превземат съседните на вас звезди? Разполагаме с пестицидите, от които се нуждаете!

— Старият ви Бог вече не се справя добре със задачите си? Направете ъпгрейд на божеството си още сега, позвънете на... — Скелсгард също бе започнала да се киска.

— Права си. Звучи почти приемливо.

— Почти — каза Скедсгард. — И определено го предпочитам пред теория номер четири.

— Която е?

— Че стените са покрити с графити.

— Небеса. — *Небеса*. Наистина ли току-що беше казала „небеса“? Оже разтърси глава, като човек, който се кани да кихне. — Да не твърдиш, че на някой са му платили, за да измисли нещо подобно?

— Да. Дори има смисъл, като се има предвид Ентропията на Шанън. Ако вземем за пример човешките графити...

— Достатъчно, Скедсгард. Предпочитам да не слушам за графити, човешки или извънземни.

— Малко е потискащо, нали?

— Повече от малко.

— Е, не се тревожи — махна с ръка Скедсгард. — Не са много хората, които приемат теорията на сериозно. Съществува дребният проблем, че моделите по стените имат склонността да се изменят в зависимост от стабилността на условията. Разбира се, може да си имаме работа с изключително умни графити...

— Има ли теория номер пет?

— Още не. Но съм уверена, че някой вече е започнал работа по нея.

Оже се разсмя. Всичко, на което я бе научил академичният живот, ѝ подсказваше, че това е самата истина. Сериозното изражение на Скедсгард още веднъж се пропука и чак когато и двете спряха да си поемат дъх от смях и изтощение, Авелинг най-после отвори очи и се вторачи в тях с безстрастния си поглед:

— Цивилни.

Когато измина двадесет и деветият час, нещо в пълзящата мрежа на екрана на Скедсгард се промени. Контурите започнаха да се подреждат в систематични, заплетени шарки, далеч по-различни от асиметричните групирания и разтягания дотогава.

— Може би ще ти бъде интересно да хвърлиш един поглед — каза тя.

— Какво има? Всичко наред ли е? — попита Оже.

— Да. Просто се натъкнахме на нещо по-необичайно. Обикновено го забелязваме около двадесет и осмия или двадесет и деветия час от пътуването, макар че никога не е на едно и също място.

— Още графити или турбулентност?

— Не, тунелът е прекалено стабилен.

Оже се наведе напред, като преди това отпусна малко предпазния си колан. Говореше тихо, защото Авелинг спеше, похърквайки леко, и нямаше особено желание да го буди:

— И така, какво виждам?

— Наближаваме разширение в тъканта на тунела. Нещо като издължен по посоката на пътуването ни балон. — Скелсгард въведе поредица от микроскопични промени в полета им, които бяха потвърдени от залповете на помощните тръстери. — Отначало не знаехме с какво си имаме работа.

Оже се опита да намери нещо познато в бавно приплъзващите се контури, но подозираше, че щяха да ѝ бъдат необходими седмици практика, преди да започне да ги свързва с триизмерния образ на заобикалящите ги стени на тунела.

— И сега? — попита тя.

— Наричаме го „обменната галерия“ — обясни Скелсгард. — Поне доколкото ни е известно, slashърите не са се натъквали на нищо подобно по време на техните пътувания. Всички връзки, които са картографирали, са обикновени тунели от точка до точка. Понякога има гроздове от портали, разположени близо един до друг в пространството, но никога разклонения в самите нишки на хипермрежата.

— С изключение на това тук?

— Е, очевидно в тази връзка има нещо наистина специално, защото навлиза в самото сърце на АГС обекта. Смятаме, че каверната позволява селективен достъп до различни точки в кората на пленената планета. — Тя почука с единия си ниско изрязан нокът особеностите по контурите на дисплея. — От каверната започват деветнайсет трасета, без да броим онова, от което току-що излязохме. Бедата е, че системите ни за контрол на полета позволяват да достигнем едва шест от тези изходи навреме. Само в четири от останалите тринайсет успяхме да пуснем различни леки пакети с инструменти, но така и не

научихме нещо повече за участта им. Вероятно дори не са достигнали до края на връзките.

— А шестте, които можете да достигнете?

— Неизменно се озоваваме под земята, обикновено на неколкостотин метра от повърхността. Пет от тези шест изхода не ни вършат работа, обаче. Ако разполагахме с достатъчно време, бихме могли да прокопаем пътя си до дневната светлина, но ще ни отнеме години и всеки килограм скален материал ще трябва да бъде транспортиран обратно през връзката.

— Май пропускам нещо — каза Оже. — Кое му е трудното в това, да си проправите пътя през малко скала, като се има предвид, че сте издълбали половината Фобос?

— Има уловка: инструментите ни не работят на 32. Налага се да копаем със зъби и нокти.

Оже зададе очевидния въпрос:

— Един момент. Щом не можете да достигнете повърхността, откъде сте сигурни, че сте попаднали на същата планета? Ами ако връзките водят на някое съвсем различно място?

— Основното доказателство, с което разполагаме, е гравитацията. Никога не се различава с повече от процент или два от обичайната стойност, без значение къде сме се озовали. Геохимията — донякъде, но недостатъчно, че да ни наведе на предположението, че сме на друга планета. Можем да сравним данните с онова, което знаем за 31 и да направим налудничава догадка къде точно се намираме... поне с точност до континент... но засега само един от изходите ни позволява да се доберем до повърхността.

— Защото е по-близо? — попита Оже.

— Не, защото точно до нас минава друг тунел. Трябваше да прокопаем само няколко десетки метра през скалата, преди да се натъкнем на шахта. Ако не беше тя... — Изражението на Скелсгард стана философско: — Е, Сюзан още щеше да бъде жива, а ти още щеше да очакваш трибунала си.

— Благодаря за напомнянето.

— Извинявай.

Прекошиха обменната галерия без произшествия. По-малко от час по-късно сензорите на Авелинг уловиха приближаващото гърло на излаза: слабото ехо от същия вид ударна вълна, който им бе

сигнализирай за приближаването на първия транспортен съд на Фобос. Авелинг нареди на Скелсгард и Оже да затегнат предпазните колани и да се подготвят за пристигане. Последното означаваше, че с комфортната част от пътуването бе приключено. Оже си спомни ужасяващата сила, с която бе изскочил корабът на Фобос и стисна зъби в очакване на най-лошото.

Когато най-после се случи, бе по-скоро мигновено и милостиво. Едва-що регистрирала факта, че корабът им забавя скоростта си, тя почувства как противошоковата люлка издрънчава около корпуса. Корабът се устреми напред, преустанови полета си и отново се понесе, този път в обратната посока, докато буталата убиваха енергията на движението му. След което съвсем внезапно всичко около тях се намираше в състояние на покой, а Авелинг посягаше над главата си и щракаше различни копчета, изключвайки животоподдържащите системи.

Оже отново чувстваше собственото си тегло — безрадостно и неприятно усещане след почти трийсетчасово състояние на свободно падане. Коства ѝ допълнително усилие дори само да вдигне ръце, за да разкопчае предпазните колани, последвано от мъчителна борба да се изправи от седалката. Мускулите ѝ протестираха известно време, докато се протягаше, ала малко по малко сякаш се примириха и отново започнаха да изпълняват привичните си задължения.

В този момент някой почука на вратата.

— Това трябва да е Бартън — каза Авелинг.

Бартън се оказа по-младата версия на Авелинг, само дето имаше малко по-просветлено отношение към цивилните. Помогна им да излязат от кораба посредством свързващ шлюз, водещ до сферична зала с каменни стени, която доста приличаше на онази на Фобос. Около възвратния мехур имаше множество измервателни прибори и друга техника, но не и такава, която да спомага за размяната на пристигналия транспортен съд с друг — ремонтиран и подготвен за обратния път. Въпреки повредите, които бяха претърпели на идване (леки, уведоми я Авелинг), корабът просто щеше да бъде обърнат на 180 градуса и изпратен назад.

В залата на Оже бяха представени още двама души: нахакана на вид жена, военен специалист на име Ариано и друг цивилен техник, когото наричаха Рашт — мъж с лукаво изражение и жълтеникав тен.

Никой от тях не приличаше на слашър, но и двамата имаха вида на хора, които са прекарали последната седмица, работейки без почивка.

— Някакви новини за другите? — попита Авелинг Ариано.

— Нищо — отговори тя. — Все още излъчваме на обичайните честоти, но никой не е правил опит да се свърже с нас.

Тъй като все още изпитваше известна несигурност в краката, Оже се подпря на някакъв боядисан в червено парапет:

— Кой други?

— Останалите ни агенти за дълбоко проникване — отговори Ариано. — Навън имаме общо осем, някои чак в Съединените щати. Изпратихме им заповед да се прибират.

— Заради случката с Уайт?

— Отчасти. Освен това връзката показва известни признаци за нестабилност и не искаме никой да остане тук за постоянно.

— За пръв път чувам за тази нестабилност — произнесе с безпокойство Оже.

— Ще издържи достатъчно дълго, че да изпълниш мисията си — отвърна Скелсгард.

— Също така се тревожим за политическата обстановка у дома — продължи Ариано. — Знаем, че нещата там стават малко горещи и че се чуват слухове за инвазия на слашърите. Ако е така, съществува опасност да загубим Фобос. Не можем да си позволим тук все още да има някой, когато това се случи.

— Допълнителен стимул да приключваме работата по-бързо — заяви Авелинг. Той щракна с пръсти към Ариано и Рашт: — Подгответе кораба за обратния път. Предполагам, че ще има товар?

Рашт стоеше до неравномерно струпана кула от кашони. Най-горният бе натъпкан с книги, списания, вестници и грамофонни плочи.

— Петстотин килограма. Още няколко прехода и ще успеем да изпратим всичко, което донесе Сюзан.

— Добре — каза Авелинг. — Натоварете го и го подсигурете. Можете да потеглите веднага щом сметнете за необходимо.

— Момент — обади се Оже. — Този кораб без мен ли тръгва?

— Шейсет часа след заминаването му ще дойде друг — обясни Авелинг с натежал от неискрена приветливост глас. — Това ти оставя поне два дни и половина да завършиш мисията. Ако се появиш по-рано с кутията, можеш просто да изчакаш пристигането на кораба тук.

— Все още не ми харесва идеята...

— Нещата ще се развият по този начин, Оже, така че се примири — каза безцеремонно Авелинг, като се обърна и сложи край на разговора.

Тримата тръгнаха по рампата, оставяйки Бартън, Ариано и Рашт да натоварят транспортния съд за обратния полет. Скоро достигнаха площадката, опасваща залата. По периферията ѝ имаше сглобяеми кабинки, шкафчета с екипировка и контролни конзоли. В дълбоката яма под мехура бръмчаха могъщи генератори, а по земята потрепваха като пипала дебели маркучи.

Всичко пред очите ѝ, осъзна тя, трябваше да е дошло през връзката — дори самият мехур. Първите няколко пътувания навярно се бяха оказали интересни, ако не и фатални.

— Да се освежим — предложи Скелсгард, като поведе Оже към една от кабинките. — Вътре има душ и тоалетна, както и гардероб, пълен с местно облекло. Нагласи се, но помни, че всичко, което избереш, трябва да ти бъде удобно.

— И сегашните ми дрехи са удобни.

— Но веднага щом стъпиш на парижка почва, ще се откроиш като бяла врана. Идеята е да бъдеш колкото може по-неотличима. Само намек за странност и Бланшар може да реши да предаде кутията на някой друг.

Оже се изкъпа, отмивайки тежката миризма на кораба от себе си. Чувстваше се странно разбудена. През последните трийсет часа беше спала на пресекулки, ала необикновената обстановка все още успяваше да държи умората надалеч от очите ѝ.

Точно както бе споменала Скелсгард, гардеробът бе пълен с дрехи от същия исторически период, от който произхождаха и артефактите от 32. Докато опитваше различни комбинации, още веднъж си припомни за нелепия бал с маски на „Двадесети век ООД“, на който бе решила да се появи в опит да прогони скуката. Тук поне дрехите идваха от един и същ период, макар да нямаше никакви гаранции, че ги облича по правилния начин. Беше по-трудно, отколкото си мислеше. Напоследък модата в Плетеницата клонеше по-скоро към утилитарното и вследствие на това Оже не бе навикнала на неща като рокли и поли, дълги чорапи и обувки с високи токове. Даже на тържествени академични събития, когато всички полагаха поне

някакви усилия да се преоблекат, тя бе отстоявала позицията си, появявайки се с мръсни работни дрехи. Ето че сега от нея се очакваше да мине за жена от средата на двадесети век — времена, когато дори носенето на панталони не беше често срещано явление.

Отне ѝ половин час, но в крайна сметка се спря на комбинация, която ѝ се струваше възможно най-неутрална, но и — по-важното всъщност — с която можеше да се разхожда наоколо, без да изглежда като пияна. Подбра обувките с възможно най-ниски токове сред предложения избор и все пак продължаваха да ѝ се струват прекалено високи. Прибави черни чорапи и пола до коляното, в тъмносиньо на тънки сребърни райета, която ѝ позволяваше да се придвижва без проблеми, а за комплект към първите две избра бледосиня блуза и сако от същата материя като полата. Ровейки из дълбините на гардероба, успя да открие шапка, допълваща цялостното впечатление. Подръпна се оттук-оттам, повдигна рамене и отново ги отпусна, опитвайки да накара дрехите да намерят сами мястото си. След това се погледна в огледалото и си поигра с ъгъла на шапката, като се стараеше да си се представи като анонимна жена, а не като Верити Оже в странни дрехи. Само едно имаше значение: ако забележеше себе си в дъното на някоя фотография отпреди Века на Празнотата, щеше ли да си хвърли втори поглед?

Нямаше начин да прецени. Не смяташе, че изглежда катастрофално, но и не беше сигурна дали ще успее да се смеси с каквото или когото и да е.

— Готова ли си? — повика отвън Скелсгард.

Оже сви рамене и излезе. За нейна изненада, Скелсгард също беше облякла дрехи от периода. На пръв поглед ѝ отиваха също колкото и тези на Оже.

— Е? — попита тя, като се завъртя смутено.

— Става — отговори Скелсгард, като наклони глава, за да я огледа по-добре. — Най-важното е да не му мислиш много-много. Дръж се уверено, все едно си знаеш мястото, и никой няма да те погледне втори път. Гладна ли си?

На идване бяха яли от дажбите си, но безтегловността не бе направила много за апетита ѝ.

— Малко — реши тя.

— Бартън ни е приготвил хапване. Докато ядем, ще минем основните неща, които още не знаеш. Преди това обаче, трябва да те прекараме през сензора.

— Чудех се кога ли ще стигнем до тази част.

[1] Вид южноамерикански маймуни, живеещи в тропическите джунгли — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Когато се нахраниха, Флойд остави Грета да изпуши една цигара, а самият той се опита да убеди келнера да му позволи да използва телефона. Издири номера на Бланшар от бележника си, набра и зачака хазаинът да вдигне.

— Искам да разговарям с мосю Кюстин — каза Флойд, след като си размениха обичайните любезности. — Би трябвало да очаква обаждането ми.

Без да обели и дума, Бланшар подаде слушалката на Кюстин.

— Флойд! — каза развълнувано той. — Радвам се, че се обади.

Флойд пхна нова клечка за зъби в устата си:

— Имаш ли нещо?

— Възможно е.

— Разкарай стареца. Не искам да чува последните ни предположения. — Флойд стоеше с гръб към бара, но огледалото пред него предлагаше отличен изглед към клиентите на заведението. Загледа се към тях, докато слушаше как Бланшар и Кюстин разговарят оживено в другия край на линията. Най-накрая чу как при тях се затваря врата.

— Сам съм — каза Кюстин. — Каза, че ми дава минута, не повече.

— Тогава да се възползваме от нея. Поправи ли радиото?

— За моя изненада, да.

— За моя също. Как успя?

— По метода на пробата и грешката. Отделих всички прекъснати жици и контактни точки, където трябва да бъдат пресвързани. След това всичко беше просто въпрос на внимателно и методично запояване, докато изпробвах различните възможности в очакване нещо да се получи. Имаме късмет, че който и да е саботирал радиоапарата, е бързал. В противен случай щяха да свършат доста по-съвестно работата.

— Добре — каза Флойд. — Официално съм впечатлен. Считай, че следващия път, когато се отвори място, си повишен.

— Много смешно, Флойд, като се вземе предвид, че съм единственият ти служител. Признавам, че аз също бях малко впечатлен от себе си. Но по-интересното е, че радиото пак не улови никоя от обичайните станции.

— Значи е счупено.

— Не съвсем. Настроих го на дължината, която беше отбелязал при първото ни идване, след което внимателно започнах да прослушвам честотите около нея. В крайна сметка попаднах на сигнал. Беше слаб, но това може да се дължи на факта, че радиото е пострадало далеч повече, отколкото се вижда на пръв поглед. После преместих стрелката по цялата скала, но това бе единственото, което открих: една-единствена станция.

— И какво излъчваше?

— Шумове, Флойд, точно както очаквахме. Къси и дълги тонове, като морзов код.

— Надявам се да си ги записал.

— Постарах се. Скоро ми стана ясно, че започват да се повтарят... с минута или там някъде между края и началото на следващата емисия. Опитах се да надраскам поредицата от тонове, но не успях да ги запиша докрай, преди станцията да спре да предава.

— Значи са престанали окончателно?

— По всичко изглежда, че е така. По някакъв късмет съм се натъкнал на края на предаването.

— Добре. Виж какво друго можеш да направиш там, без да засилваш излишно подозренията на Бланшар.

— Мислиш ли, че е нещо значимо?

— Може би — каза Флойд. — Грета се натъкна на други интересни неща в документите. — Той си погледна часовника. — Колко време още ти трябва?

— Ще приключа някъде около четири. Според мен е повече от достатъчно.

— Добре. Ще се срещнем там. Искам да задам на наемателите няколко допълнителни въпроса. Междувременно не разгласявай какво си открил.

Кюстин понижи глас:

— Все някога ще трябва да му кажем.

— Зная — отговори Флойд, — но нека първо се уверим, че имаме ясна представа с какво се е занимавала.

Той остави слушалката, предизвиквайки поредния смразяващ поглед от страна на келнера. Върна се при масата, където бе оставил Грета, щракна с пръсти на друг келнер и уреди сметката, оставяйки скромен бакшиш.

— Ще те откарам обратно до къщата на леля ти — каза той.

Грета взе ръкавиците си:

— Кюстин каза ли нещо интересно?

— Мисля, че току-що си заработи коледната премия.

Двамата се върнаха при матиса. Флойд изтръгна един политически памфлет изпод чистачката и закара Грета обратно до Монпарнас, като по пътя спряха само за да напазаруват в една бакалия.

— Предай поздравите ми на Маргьорит — каза той, докато Грета излизаше от колата.

— Ще го направя.

— Искан ми се да те видя пак. Как ти звучи за тази вечер?

Тя се пресегна за торбата с покупките.

— Флойд, не можем вечно да се въртим около единствената тема, която не искаш да обсъждаш.

— Тогава ще я обсъдим довечера.

— Поне докато не смениш темата.

— Угоди ми.

Тя затвори очи примирено.

— Обади ми се по-късно. Искан да видя как ще се развият нещата с Маргьорит.

Флойд кимна: всичко друго беше по-добро от отказ.

— Ще ти се обади тази вечер.

— Флойд... внимавай, става ли?

— Ще внимавам.

Тя извади една ябълка от торбата с покупките и му я подхвърли. Флойд я улови и я пхна в джоба си. Запали матиса и прекоси града до улица „Пьоплие“. Свърза се с Бланшар по домофонната уредба, след което се качи до петия етаж и почука на вратата на апартамента на Сюзан Уайт.

— Флойд е — обяви високо.

Кюстин откряна вратата предпазливо и го пусна да влезе. Беше върнал радиото обратно до стената, без да оставя никакъв знак, че някой го е пипал. Дори инструментите му бяха събрани.

— Нещо ново? — попита Флойд.

— Нищо. Който и да излъчваше онзи сигнал, все още пази мълчание. — Кюстин нагласи грижливо копчето за честотите. После се настани с кръстосани крака пред радиото, сложил развързаните си обувки недалеч от себе си, внимателно подредени една до друга. — Но не спирам да опитвам.

— Добре. Междувременно искам да поговоря с човека, който е казал, че е видял детето да се размотава наоколо.

— Малкото момиченце? Флойд, нали не мислиш сериозно, че...

— Не изключвам нищо.

— Човекът, който ти трябва, живее на втория етаж. Вратата точно до шкафа на чистачката. Само че от него ще чуеш единствено онова, което каза на мен.

— Може пък да успее да опресня паметта му. — Флойд погледна виновно към приятеля си. Кюстин бе прекарал деня тук, трудейки се неуморно, докато в същото време той се беше разхождал из градините на Париж и бе хапвал сладолед. — Искаш ли нещо? Мога да ти донеса кафе.

— Всичко е наред, благодаря.

— Ял ли си?

— Не и от сутринта насам.

Флойд пхна ръка в джоба си.

— Ето ти една ябълка за моя сметка.

Стълбите го отведоха право до шахматния линолеум на площадката на втория етаж. Почука на вратата непосредствено до шкафа на чистачката, изчака няколко секунди, след което почука пак. Притисна ухо към дървото и се вслуша за някакви признаци за живот от другата страна, ала не се чуваше нищо. Опита бравата, но се оказа заключена. Той сви рамене: беше средата на деня и следователно доста вероятно бе наемателят да е навън и да си изкарва прехраната. Единствен той бе споменал за детето пред Кюстин, но това не

означаваше, че и някой друг не беше видял нещо. Може пък от него да се искаше просто да задава правилните въпроси.

Фloyd отвори бележника си на нова страница и почука на вратата на другия апартамент на втория етаж. След секунда чу тътрене на чехли, последвано от тракането на ключалки и вериги. Показа се възрастна жена в престилка на цветя, но само толкова, колкото ѝ позволяваше леко откrehнатата врата. Изглежда го с подозрение, което Floyd обикновено пазеше за търговските пътници.

— Съжалявам, че се налага да ви обезпокоя, мадам — каза той. — Името ми е Floyd и разследвам смъртта на американката отпреди три седмици. Вярвам, че сътрудникът ми мосю Кюстин вече ви е посетил?

— Да — отговори предпазливо жената.

— Няма защо да се тревожите. Просто един от съседните на вас наематели е споменал случайна забележка, която по онова време не ни направи впечатление, но придоби нова значимост в светлината на последните разкрития.

Очевидно не възнамеряваше да го пусне в апартамента си:

— Казах на сътрудника ви всичко, което знаех за американското момиче. Едва я познавах.

Floyd нямаше нужда да я пита как се казва, Кюстин и без друго сигурно вече беше записал името ѝ.

— Не, нямах предвид специално нея. Но все пак... някога разговаряли ли сте?

— Нито дума. От време на време се разминавахме на стълбището. Не се стараех да *не* разговарям с нея, но на моята възраст... — Нещо в изражението ѝ омекна — нещо като внезапно доверие, макар да продължаваше да пази вратата като крепостна стена. — Живея в тази сграда от доста години, мосю. Имаше времена, когато си бях поставила за цел да се запозная с всички, живеещи под този покрив. Но напоследък младежите идват и си отиват толкова бързо, че почти не си струва дори да научаваш името им.

— Разбирам ви — кимна съчувствено Floyd. — Живея в подобна сграда в Пети район. Винаги едно и също... хората идват и си отиват.

— И все пак, млад мъж като вас... вие сигурно щяхте да знаете как се казва. Беше много хубава.

— Доколкото схванах — каза Флойд, — е била приятна млада дама. Ето защо е двойно по-важно да открием какво ѝ се е случило.

— От полицията казаха, че е паднала.

— В това няма никакво съмнение. Въпросът е, била ли е блъсната?

— Казват, че била просто туристка. Защо някой би искал да наранява човек като нея?

— Тъкмо на този въпрос се опитвам да намеря отговор.

— Разговаряхте ли с вдовеца на следващия етаж над мен?

— Мосю Бланшар? Да, поговорихме. Беше много услужлив.

— Той я познаваше по-добре от нас. — Жената се наведе към Флойд и снижи глас: — Ако питате мен, нещо не беше както *трябва* в цялата работа.

— Според мен нещата не са такива, каквито изглеждат — рече Флойд. — Американката е обичала да залага на коне. Мосю Бланшар ѝ е помогнал да разучи фиша.

Жената нацупи устни, очевидно недоволствана от разясненията на Флойд.

— При все това. Смятам, че мъж на неговата възраст... Е, няма значение. Коя съм аз, та да ги съдя? Имаше ли още нещо, мосю?

— Само един последен въпрос: в сградата живеят ли някакви деца?

— На четвъртия етаж имаше една млада двойка с бебе, но те се преместиха в Тулуза още миналата година.

— А оттогава?

— Никакви.

— В такъв случай не ви се е случвало да виждате деца в сградата?

— От време на време идват гости, които водят с тях децата си.

Флойд почука бележника с молива.

— Ами деца без придружители?

— Понякога. Мосю Шарл, който живееше на шестия етаж, имаше дъщеря, която го посещаваше всяка неделя.

— А напоследък?

— Не и откакто го погребяха в Д'Иври.

— А оттогава? Някакви други деца?

— Не, доколкото ми е известно. Не.

— Помислете внимателно, мадам. Да сте виждали малко момиченце в тази сграда, особено през последните няколко седмици?

— Смятам, че щях да си го спомня, мосю, като се вземе предвид колко неестествено би ми се сторило.

Фloyd затвори бележника си, без да е записал и дума.

— Благодаря за отделеното време, мадам.

— Съжалявам, че не успях да ви помогна.

— Бяхте много отзивчива. — Флойд докосна с пръст периферията на шапката си и отстъпи назад, докато тя затваряше вратата. Чу как веригите и ключалките се връщат по местата си.

На този етаж нямаше други апартаменти, така че реши да се насочи към третия. Почти беше достигнал междуетажната площадка, когато чу, че вратата на възрастната дама се отваря забързано. Спря с ръка на перилата и погледна надолу.

— Мадам?

— Току-що си спомних — каза разтреперано тя. — Имаше едно дете.

— Момиченце?

— Много странно момиченце. Късно една вечер се разминах с нея по стълбището. Прибирах се вкъщи.

— Къде бяхте ходили, стига да не възразявате срещу въпроса ми?

— Никъде. Понякога ходя насън... ужасно ми е неудобно да го призная... и често се събуждам в дъното на стълбището. Сигурно беше преди три или четири седмици. Случайно погледнах лицето ѝ и... — Тя потрепери.

— Мадам?

— Когато се събудих на следващата сутрин, мосю, си помислих, че сигурно съм я сънувала.

— Може би сте — предположи Флойд.

— Надявам се да е така, мосю, защото когато погледнах лицето ѝ, съзрях самото зло, сякаш дяволът беше влязъл в сградата, приел формата на момиченце. И най-лошото е, че когато тя отвърна на погледа ми, в очите ѝ се виждаше, че знае съвсем точно какво си мисля.

— Можете ли да ми я опишете?

— На около осем или девет. Може би малко по-възрастна. Дрехите ѝ бяха мръсни и окъсани. Беше много слаба. Забелязах ръката

й върху парапета — беше като на скелет, цялата жилеста и костелива. Косата ѝ бе твърде черна, сякаш беше боядисана. Но най-лошото беше лицето ѝ. Като лице на вещица, или на нещо, оставено да изсъхне на слънцето.

— Позволете да ви успокоя — усмихна се Флойд. — Сигурен съм, че сте имали кошмар.

— Откъде можете да бъдете сигурен?

— Защото това не е малкото момиченце, което се надявах да сте виждали. То е вероятен свидетел.

— Така ли?

— Момиченцето, което издирвам, има личице на ангел. Малки опашчици и розови бузки.

— Слава богу — произнесе след секунда жената. — Навярно в крайна сметка ми се е присънила. Но просто... когато споменахте за малко момиченце...

— Напълно ви разбирам. Тъкмо миналата нощ самият аз имах ужасен кошмар. Когато се събудих, ми отне известно време, докато си дам сметка, че не се е случило наистина. Не се тревожете, мадам. Момиченцето няма да се върне... уверявам ви. Съжалявам само, че ви накарах да си я припомните.

— Вината не беше ваша.

— Моля ви, опитайте се да не мислите за това. Приемете искрената ми признателност за оказаната помощ. — Флойд бръкна в джоба си. — Сътрудникът ми остави ли ви визитна картичка, просто за всеки случай, ако изникне още нещо?

— Да, картичката е у мен.

— Моля ви, не се колебайте да ни позвъните.

Тя затвори вратата. Флойд се надяваше, че е успял да я убеди — последното, което искаше в този момент, бе да се разхожда наоколо и да изкарва акъла на възрастни хора, — ала докато продължаваше по пътя си нагоре, ясно чу как старицата подсигурява вратата с поне два пъти повече вериги и ключалки в сравнение с преди.

— Ние не сме построили нищо от тези глупости — каза Скедсгард — Просто ги наследихме. За нещастие това означава, че ни

се налага да играем по техните правила, не по нашите. А техните правила са: нищо опасно не може да влезе в Париж.

Намираха се пред двуметрова кръгла врата, окачена на панти, вградена в стените. Рамката беше изпъстрена с черни и жълти ивици, и предупредителни лепенки, а пред нея допълнително бяха разположени предпазни перила. Каквото и да имаше отвъд нея, означенията ясно даваха да се разбере, че едва ли бе особено здравословно.

— Нищо опасно? — попита Оже. — Имаш предвид оръжия, бомби и такива неща?

— Имам предвид нищо, което хората от 32 не би трябвало да имат на разположение. Почти никакви предмети от онези, които можем да произведем, не успяват да минат през сензора. Не просто очевидно опасните, но и с потенциална възможност да съсипят света от другата страна на портала. На практика говорим за всеки технологичен артефакт от 31. — Скелсгард издърпа някакъв лост, привеждайки в действие сложен механизъм, който отвори бронираната врата.

Оже не беше сигурна какво точно очакваше — поредната зала, може би. Вместо това пред себе си виждаше единствено искряща мембрана с електрически жълт цвят, разпъната като барабан над рамката. Хвърляше странни сенки и оттенъци през стаята, карайки я да изпитва леко замайване. Погледът ѝ не успяваше да проникне през мембраната, и все пак жълтият цвят ѝ придаваше едва доловима илюзия за дълбочина и перспектива.

— Това ли е сензорът? — попита нервно тя.

— Да. И преди да си попитала, нямаме представа как работи. Знаем единствено, че можем да промушваме разни неща през него. Другите... или отхвърля, или ги унищожава, в зависимост в какво настроение е.

Оже изучи краищата на прикрепената към скалата рамка. Очевидно ставаше въпрос за човешка добавка, набита в каквото и да бе присъствало на нейното място по-рано. Предполагаше се, че порталът е инсталиран едновременно с връзката към хипермрежата, дълго преди да бъде отворен от хората на Скелсгард.

— Какво има от другата страна? — попита тя.

— Останалата част от света. Всъщност друга зала, но директно свързана с тунелите под Париж.

— Не можете ли просто да заобиколите сензора? Да прокопаете скалата до другата зала?

— Не се получава — отговори Скедсгард. — Каквото и да опитваме, не успяваме да се доберем до залата отатък. Правили сме опити да си пробием път с експлозиви и от двете страни на портала, но все едно се опитваме да копаем в диамант. Създателите на залата вероятно са я подсилили с една идея повече тъкмо поради тази причина — за да принудят посетителите да използват портала.

— Но си минавала от другата страна, прекосявала си сензора?

— *Ние* да — отвърна Скедсгард, — хора като теб и мен, но не и като Ниагара. Тялото му е така натъпкано с машини, че сензорът ще го изпече жив. Нанотехнологията очевидно е стриктно забранена. Няма значение колко добре я прикриваме, сензорът винаги я засича и *винаги* я изпързва.

— В такъв случай Париж не може да бъде достигнат от нанотехнологично оръжие. Това е добре, нали така, означава, че слашърите не могат да преминат?

— Да, но не се изчерпва единствено с това. Всеки по-сложно произведен обект се блокира, без значение колко безвредна е функцията му. Никакви оръжия. Никакви комуникационни устройства. Ръчни или джобни часовници. Камери, датчици, медицинско оборудване.

— Какво всъщност може да премине тогава?

— Не много. Дрехи. Хартия. Прости инструменти, като лопати и отвертки. На практика всичко, което сензорът *сметне* за безопасно. Впрочем веднъж успяхме да го измамим, но по изключително тривиален начин. Няма да пропусне оръжие, дори да е реплика на модел от двадесети век. Но сполучихме да разглобим на части пистолет и да ги прекараме незабелязано една по една. Получи се, но какъв беше смисълът? Далеч по-лесно е да си намериш истински пистолет на самата 32.

Оже протегна ръка към подмамващата жълта повърхност.

— Може ли да я докосна?

— Защо не, по дяволите? Можеш да пъхнеш ръка. Така или иначе ще се наложи да влезеш цялата, тъй че няма да се случи нищо непоправимо.

Оже натисна с пръст през мистериозната жълта мембрана. Отне й по-дълго време, отколкото очакваше пръстът наистина да докосне каквато и да е повърхност. Сетне внезапно усети пощипване в самия му връх. Натисна по-силно, а жълтата повърхност видимо се деформира, вгъвайки се от точката на контакта. Напомняше й за повърхностното напрежение на водата, начинът, по който оформяше ципа, устояваща на умерен натиск. Жълтият цвят придоби ръждивокафяв оттенък, които се разнесе концентрично от пръста й навън.

— Абсолютно ли сте сигурни, че това нещо е безопасно? — попита отново тя.

— Всички сме минавали стотици пъти през него — каза Скедсгард. — Телата не са проблем. Отличава доста добре комплексните биологически процеси и нанотехнологията.

— Доста добре?

— Просто натисни.

Оже усили натиска. Стори й се, че нещо се скъсва и изведнъж ръката й бе погълната в жълто до китката. Повърхността се бе изравнила отново, този път обхванала плътта й. Нямахме болка, просто смразяващо пощипване. Тя размърда пръсти. До един изглежда бяха на мястото си и функционираха правилно. Издърпа ръка и ги огледа — бяха там.

— Виждаш ли, просто е — заяви Скедсгард.

— Все още не ми харесва.

— Не е необходимо да ти харесва. Аз ще премина първа, за да ти демонстрирам колко е безопасно. Има си номер, така че ме наблюдавай внимателно. Когато премина, можеш да ми подадеш шапката си.

Оже отстъпи назад. Скедсгард се улови здраво с две ръце за едно от хоризонталните перила над сензора. Сетне с умението на гимнастик се издърпа нагоре и люшна тялото си по посока на жълтата повърхност. По времето, когато я достигаше, вече се бе засилила достатъчно, за да премине отведнъж. Повърхността се нагъна и я погълна. Последното, което видя Оже, бе как темето на Скедсгард изчезва в сензора.

Секунда по-късно се подаде нечия ръка, която щракна с пръсти. Оже веднага разпозна ниско изрязаните нокти. Свали шапката си и я подаде на ръката, която изчезна заедно с шапката обратно в сензора.

Сега и Оже се улови за перилата. После се издигна от земята, усеждайки как мускулите ѝ протестираха от непривичното усилие. Вдигна крака колкото можеше по-високо и се залюля към жълтата мембрана. Беше почти сигурна, че не го прави толкова елегантно колкото Скедгард, но предполагаше, че все отнякъде трябваше да започне.

Моментът на прехода, на преминаването през жълтото, ѝ подежда като електрически шок, но без болката. Почувства как всеки атом в тялото ѝ бе облян от остра, любопитстваща светлина. Почувства се изложена на нечий щателен оглед, сякаш някой търсеше в нея или я преобръщаше в тази или онази посока като шлифован скъпоценен камък. Всичко това продължи цяла вечност и само миг.

Сетне бе приключило, а тя се намираше на пода със запретната през бедрата пола и изхлузена лява обувка. Някой предвидливо беше сложил тънък дюшек на пода точно пред сензора.

— Ето ти шапката — каза Скедгард. — Добре дошла в Париж.

Оже се изправи, изглади, доколкото можа, дрехите си и отново си сложи шапката. Залата, в която се бяха озовали, бе далеч по-малка от последната, но пък бе натъпкана със също толкова озадачаваща смесица от машини и шкафове. Нищо тук обаче, не изглеждаше толкова модерно: доколкото Оже можеше да прецени, почти всичко вероятно бе изпратено на малки парчета, а след това сглобено наново (което на практика изключваше възможността да е сложно) или — вероятно — бе откраднато от заобикалящия ги свят на 32 и пригодно да изпълнява някаква нова функция. Имаше доста електрическо оборудване. Заплашително бръмчащи сиви или зелени метални кутии, свързани помежду си в оплетени гумени кабели; премигащи монохромни екрани, показващи вълнисти графики; черни уреди, напомнящи на пишещи машини, каквито очевидно не бяха. В единия ъгъл пухтеше генератор.

— Добре ли си? — попита Скедгард.

— Повече или по-малко. Не трябва ли?

— Съществуваше незначителен риск някои от машините на Ниагара да не са напълно изхвърлени от организма ти. Не виждах смисъл да те тревожа излишно.

— Разбирам — произнесе късо Оже.

— Има и още нещо. Обикновено когато преминаваме, не усещаме нищо. Отнема само миг и после е свършило. Но понякога се случва друго. Някъде по веднъж на всеки сто преминавания през сензора преходът е различен.

— По какъв начин различен? Различно болезнен?

— Не... не по този начин. Просто понякога изглежда отнема по-дълго време. Много по-дълго. Сякаш са те пъхнали в жълт затвор до края на дните ти. Научаваш и усещаш неща, които почти не можеш да опишеш. Когато излезеш, си спомняш случилото се само смътно. Все едно се събуждаш от красив сън и се опитваш да се сетиш за изплъзващите ти се подробности. Долавяш нещо от умовете, които са построили това място. Усещаш как гледат през теб, необятни и древни, и отдавна мъртви, но по някакъв начин все така будни и любопитни какво *правиш* с техните творения.

— Ти изпитвала ли си...

— Веднъж — отговори Скедсгард. — И ми беше достатъчно. Това е и причината да не преминавам през това нещо по-често, отколкото е необходимо.

— Исусе — каза Оже и поклати глава. — Можеше да ми го кажеш, преди да прекося. Сега не ми остава друг избор, освен да се върна обратно по същия път.

— Просто исках да знаеш, че дори и да се случи... което е слабо вероятно... не бива да се боиш. Няма да те сполети нищо лошо и ще излезеш цяла. Но е преживяване, което малцина от нас успяват да понесат спокойно.

— Какви бяха умовете? — попита Оже. Въпреки възмущението, което изпитваше, любопитството ѝ започваше да взима връх.

— Далечни, огромни и неизменни, като планински вериги. — Скедсгард се усмихна стеснително, но после разтърси глава, сякаш се опитваше да развали магията, уловила ума ѝ. — Никога не се повтори. Преодолях го. Тук сме, за да вършим работа. Като стана дума, как ти се струва обстановката? На практика това е командният център на операциите ни на 32, мястото, откъдето комуникираме с всички полеви агенти.

Бартън вдигна очи от сгъваемата маса, върху която ги очакваха храна и кафе:

— Покажи ѝ енигмата.

— Профилът на мисията ѝ твърди, че няма нужда да се запознава с тези неща — отвърна Скедсгард.

— Все пак ѝ я покажи.

Скедсгард сви рамене и поведе Оже към стелажите, където се виждаха десетина от черните пишещи машини.

— Познати ли са ти?

— Не съвсем... приличат ми на пишещи машини, но съм сигурна, че са нещо далеч по-усъвършенствано.

— Това са машини „Енигма“ — обясни Скедсгард. — Комерсиално оборудване за шифроване.

— Местно производство?

— Да. Използват ги военните, но има и модели, които всеки може да закупи свободно. Ние пък ги използваме, за да изпращаме шифровани съобщения до полевите си агенти.

— Като Сюзан.

— Точно като нея. Преди да тръгне, ѝ дадохме една от тези машини заедно с инструкции как да преобразува обикновено радио в приемник, с който да засича сигналите ни на дадена честота. Идеята беше, след като веднъж се установи да живее някъде, да използва местни инструменти и части, за да преработи радиоапарата. В нашия край шифроваме сигнала, използвайки машина „Енигма“ със съответните настройки на ротора за дадения ден от месеца. Сюзан разполагаше със списъка с настройките, за да може да коригира собствената си „Енигма“. Зашифрованите съобщения се приемат от радиоапарата посредством морзов код, но ако някой случайно се натъкне на тях, биха му се сторили безсмислени.

— Един момент — вдигна ръка Оже. — Сега си спомням нещо за тези машини. Не играеха ли роля във Втората световна война? Във връзка с военни подводници?

— Да — кимна Скедсгард. — В крайна сметка разбиват шифъра на „Енигма“. Това е изисквало няколко сериозни пробива в методите за криптографски анализ и електромеханичните изчисления. Всъщност разбиването на тази защита на практика дава старт на цялата компютърна революция. Само че нищо от това не се е случило тук. На 32 Втората световна война *не се* е случила.

— Поне това ставаше ясно от картите на Калискан, но наистина не знаех как да си го обясня.

— Обяснявай си го както пожелаеш. В действителност времевата линия на 32 се отклонява значително от нашата история. На 32 войната се е превърнала във фиаско някъде през хиляда деветстотин и четиридесета. В Ардените са се разразили кратки сражения, след което всичко приключило. Напредването на немските части било прекратено. Определени фигури извършват държавен преврат — Щауфенберг и Ромел взимат дейно участие — и само след две години нацистката партия се срина отвътре. Тук хората още говорят за „Голямата война“, защото така и не се е състояла втора такава, с която да я сравняват. Няма ли Втора световна война, няма масирани усилия да се разбие защитата на „Енигма“. Изчислителните техники тук все още са някъде на равнището от трийсетте години, което — както и да го погледнеш, — си е все същото като през трийсетте години на *деветнадесети* век. Това от една страна е едновременно хубаво и лошо. Лошата страна е, че не можем просто да излезем навън и да откраднем компютърно оборудване или какъвто и да било по-сложен компютърен хардуер. Не съществуват транзистори, интегрални схеми или микропроцесори. Но пък можем да бъдем сигурни, че никой на 32 не е способен да дешифрира собствените ни емисии.

— Значи сте използвали това чудо, за да разговаряте със Сюзан?

— Да — отговори Скедсгард. — Но разговорът се водеше изключително от наша страна. Едно е да сгловиш радиоприемник, но е доста по-сложно да сгловиш предавател с необходимата мощност, и дори още по-трудно да работиш с него, без да привлечеш внимание. Само ако разполагаше с достатъчно време, може би щеше да го направи... бяхме я снабдили с необходимите инструкции... но тя бе далеч по-силно заинтересована от собственото си малко разследване.

— Онова, което я е убило.

— Познавах Сюзан. Не би си позволила да се забърка в нещо, освен ако не е смятала, че рискът си е струвал.

— Тоест е попаднала на следа? Но според Авелинг... — Оже погледна Бартън, който тъкмо бе вдигнал глава, вероятно чувайки името на Авелинг. — Тя снижи глас: — Но според Авелинг единствената причина, поради която Калискан иска тези документи, е, че в случай на опасност местните могат да се натъкнат на тях.

— Не подценявай тази възможност — предупреди я Скедсгард. — Трябва им само леко побутване, за да осъзнаят, че се намират във

вътрешността на АГС. Илюзията си я бива, но не е безупречна.

— И все пак не мислиш, че това е единствената причина, нали? Изглежда всички тук са имали добро мнение за Сюзан. Щом е твърдяла, че е попаднала на нещо...

— Тогава може би наистина е било така. Но никога няма да научим със сигурност, освен ако не си върнем документите. Да не забравяме и че съществува надеждата поне нещо в тях да ни е от полза.

— Все пак не разбирам едно — каза все така тихо Оже. — Защо аз? Щом познаваш толкова добре обстановката, защо ти не се представи за отдавна изгубената сестра, вместо да ме влачите през половината галактика?

— Има уловка — обясни Скедсгард.

— Още една? Ама разбира се. Започвам да си мисля, че е време да започна да ги колекционирам.

— Поради някаква причина Сюзан искаше *ти* да бъдеш нейна сестра. Това ни стана известно от последната ѝ пощенска картичка до нас.

Оже се намръщи. До този момент отношенията ѝ със Сюзан Уайт си бяха оставали на далечно професионално равнище. Като се оставеше настрана академичното съперничество, нито бе харесвала, нито мразела жената и със сигурност не я познаваше толкова добре.

— Не разбирам — каза тя.

— Ние също не разбираме.

— Не можеше ли някой от вас просто да се престори, че е сестра ѝ? В крайна сметка името си е просто име.

— Нямаше начин. Съществува вероятност да те е описала физически на Бланшар. Познавала те е на външен вид, нали?

— Да — призна Оже, припомняйки си, че няколко пъти се бяха засичали по конференции. — И сега като се замисля, малко си приличахме.

— Не можем да поемем риска да изпращаме някой, който не би съвпаднал с очакванията на Бланшар. Ако стане подозрителен и реши, че му въртят номер, е възможно никога да не се доберем до документите. Ето защо имахме нужда от теб.

— Значи Калискан излъга. Винаги съм била единственият кандидат в списъка.

— Предполагам, че се е постарал да подразни честолюбието ти
— каза Скедсгард.
— Е, предполагам, че успя.

ДВАНАДЕСЕТ

Фloyd продължи обиколката си из сградата на улица „Пъоплие“, като чукаше на вратите на наемателите и понякога успяваше да изтръгне отговори от тях. Работеше методично и търпеливо, упражнявайки обаянието си всеки път, когато се налагаше. Към края на малкото му разследване беше ясно, че поне още двама души бяха виждали момиченцето да се навърта из стълбището. Не успяха да му дадат точни дати, но я бяха засичали в рамките на последните три седмици: това от своя страна правеше връзката със смъртта на Уайт. Веднъж забелязано, момиченцето обикновено повече не се появяваше пред същия свидетел. Друг от наемателите малко несигурно твърдеше, че е виждал странно дете на улицата, но той твърдеше, че не е било момиченце, а момченце. Предната вечер Floyd и Кюстин бяха забелязали от сградата на Бланшар да излиза странно момиченце, а самият Floyd пък бе видял друго момиченце да наблюдава прозореца на Уайт по-рано същия ден. Floyd още не бе успял да разговаря с човека от втория етаж, същият, който бе споменал за детето пред Кюстин.

Нямаше представа как да тълкува всичко това. Странните малки деца никога не бяха играли особена роля в досегашните му разследвания. Може би в надеждата си да разплете случая просто се улавяше за всяка сламка. Може би ако посетеше подобна сграда където и да е в града и зададеше сходни въпроси на хората, щеше да получи приблизително същите отговори.

До четири часа беше приключил. Качи се обратно до вратата на Сюзан Уайт и почука. Ризата лепнеше около врата му. От цялото катерене нагоре-надолу по стълбите беше започнал да се поти.

— Някакъв напредък, шефе? — попита към Кюстин, когато французинът му отвори вратата.

Кюстин го пропусна и затвори:

— Не. Нямаше повече предавания. Отново демонтирах задния панел на радиото с надеждата някоя от връзките ми да се е разместила,

но всичко си беше наред. Радиостанцията просто не е в ефир.

— Може би са прекратили предаването завинаги.

— Възможно е — кимна Кюстин. — Все едно, утре ще опитам пак. Може би емисията е само в определен час на деня.

— Не можеш да прекараш остатъка от живота си тук горе.

— Само още един ден, това е всичко.

Фloyd коленичи до Кюстин.

— Покажи ми какво успя да запишеш.

— Не е пълно.

— Все пак искам да хвърля един поглед.

Кюстин взе лист хартия от радиоапарата. На листа имаше спретнато написани с молив точки и тирета.

— Ясно се виждат местата, където съм пропускал — каза той. — Разбира се, няма гаранция, че утрешното предаване ще бъде същото като днешното. Но поне ще бъда готов и ще успея да го запиша правилно.

— Ако до средата на деня не разполагаш с нищо, приключваме с тази нишка.

— Нещо става тук, независимо дали ти харесва, или не.

— Сигурно, но не можем да прахосваме парите на Бланшар, като просто си седим и очакваме емисия, която предполагахме, че ще излъчат. Съществуват и други следи, които очакват вниманието ни.

— От материалите, които прегледа Грета?

— Това, както и друго. — Той набързо предаде на Кюстин каква е ситуацията с документите от ламаринената кутия и мнението на Грета по въпроса. — Съществува и берлинска връзка: договор, свързан с тежката промишленост, както и нещо, което много прилича на скица на планове.

— За какво?

— Още не съм сигурен, но предметите са поне три.

— Надявам, че разполагаш с повече подробности от тези.

— Три големи алуминиеви отливки — обясни Фloyd. — Големи, солидни сфери.

— Колко големи?

— Възможно е да не разчитам скицата правилно, но поне на мен ми се струва, че тези неща са с диаметър най-малко три метра.

— Големи — съгласи се Кюстин.

— Също така изглежда, че смятат да ги окачват на нещо. Едната трябва да замине за Париж, друга за Милано, а третата остава в Берлин.

— Озадачаващо — произнесе Кюстин, като поглади мустаците си. — Каква ли работа е имала американката с такъв договор?

— С Грета си зададохме същия въпрос. В крайна сметка стигнахме до предположението, че може би договорът не е бил неин и просто е проявявала интерес към него.

— С други думи, обратно към теорията за шпионите.

— Съжалявам — каза Флойд, — но всички пътища наистина водят към Рим.

— А сега накъде? В кутията имаше ли някакви други следи?

— Разполагаме с адреса и телефонния номер на леярните в Берлин.

— Звъня ли им?

— Не, но смятам да го направя веднага, щом се добера до кантората.

— Бъди предпазлив, Флойд. — Ако има шпионска връзка, вероятно не е особено мъдро да си вреш носа където не ти е работа.

— А ти какво мислиш, че правеше цял следобед?

— Различно е — махна с ръка Кюстин. — Просто се опитвам да засека радиопредаване.

— И никой няма да заподозре, че го правиш?

— Разбира се — отвърна Кюстин, но си личеше, че не е особено сигурен. — Виж, ще отделя още една сутрин тук. След това връщам радиото на мястото му точно по начина, по който си беше, и продължавам нататък.

— Просто казвам...

— Зная. Разбирам. Но мисля, че и двамата успяхме да се убедим, че в цялата история има нещо повече, нали?

— Предполагам, че Бланшар в края на краищата беше прав — заяви Флойд, докато се изправяше и се протягаше.

— Днес чува ли се с него?

— Още не, но смятам да го направя. Налага се да го уверя, че имаме някакъв напредък.

— Спомена за друга следа?

Флойд погледна неловко в краката си.

— Знам, че звучи глупаво, но ми направи впечатление, че онова странно момиченце не спира да изниква в случая. Първо онова, което видяхме ние...

— Зная — махна с ръка Кюстин. — Както и момиченцето, за което говореше наемателят от втория етаж, също и другото на улицата днес. Случайни детайли, Флойд: нищо повече.

— Откъде си толкова сигурен?

— В нищо не съм сигурен. Но ако годините в Ке са ме научили нещо, то е, че малките момиченца не са главни заподозрени в предумишлени убийства.

— Може би не става дума за обикновено убийство — каза Флойд.

— Сериозно ли намекваш, че Сюзан Уайт е била убита от едно дете?

— Ако е била близо до перилата на балкона — произнесе Флойд, — едва ли се е искало много, за да я изблъска през тях. За такова нещо не ти е нужна чак толкова голяма сила.

— Но и ако е била дотам непредпазлива, напълно възможно е да е паднала сама.

— Андре, много добре знаеш, че е била блъсната.

— Просто гледам на нещата обективно, Флойд. Дори и да успееш да представиш случая на Ке, пак ще ти се наложи да убедиш съдия-следователя, преди полицията да вземе нещата в свои ръце. — Кюстин взе листа, върху който бе записал емисията, стъгна го на две и го прибра в джоба на ризата си. — Има още един проблем в хипотезата ти за деца-убийци.

— И той е?

— Знаем, че който и да е убил Сюзан Уайт, също така е саботирал радиоапарата. Дори ако за момент си позволим да забравим за факта колко трудно се сваля задният капак, извършителят е трябвало да издърпа радиото надалеч от стената, след което да го върне обратно.

— Ти се справи и сам.

— Имах достатъчно време — отвърна Кюстин. — Съществува и незначителната подробност, че аз не съм дете. Не мога да преценя с голяма точност каква сила ти е необходима за целта, но се съмнявам едно дете да е способно на подобно нещо.

— Тогава е имала възрастен съучастник?

— И в този случай — продължи Кюстин — можем да заключим с голяма доза увереност, че съучастникът ѝ е истинският убиец.

— Все още съм на мнение, че в тези деца има нещо повече.

— Флойд, знаеш, че към теб храня единствено уважение, но още един важен урок, който научих в Ке... още по времето, когато основното им задължение беше да разкриват престъпления, а не да тормозят враговете на държавата... беше, че е също толкова важно да не обръщаш внимание на определени детайли, колкото е важно да следваш други.

— Твърдиш, че лая под грешното дърво?

— Грешното дърво, грешния труп, може би дори срещу изцяло грешен участък от гората.

— Не ми се иска да изключвам каквото и да било.

— Кое е хубаво: не изключвай нищо. Но не си губи времето с нелепи теории, Флойд. Не и ако вече разполагаме със солидни следи.

Флойд въздъхна, усещайки как за момент сред мислите му се натрапва очевидното. Кюстин беше прав, разбира се. От време на време имаше навика да се впуска по погрешни следи. Понякога — дори да разследваха обикновен случай на изневяра — подобни следи водеха до успех. По-често отколкото трябваше обаче, се налагаше Кюстин внимателно да му напомни, че е време да се върне в общоприетите рамки, и също толкова често безстрастните, изпитани от времето, научнообосновани методи на французина се оказваха точно онова, което изискваше случаят.

А сега, осъзна Флойд, бе точно един от тези моменти.

— Прав си — каза той. — Ако се беше появило само едно от тези странни деца, вероятно нямаше дори да ми направи впечатление.

— Основният недостатък на човешкия ум — произнесе Кюстин — е злощастният му навик да вижда систематичност там, където такава не съществува. Естествено, това е и един от големите му плюсове.

— Но понякога най-опасният.

Кюстин се изправи, избърсвайки длани в панталоните си:

— Не му мисли, Флойд. Случва се и на най-добрите от нас. И на никого не е навредило да задава въпроси.

Той събра инструментите си, взе шапката и палтото и двамата слязоха през двата етажа до вратата на Бланшар. Флойд му изложи

набързо изчистената версия на събитията: да, според него е вероятно Сюзан Уайт да е била убита; също така му се струвало доста вероятно американката да е била нещо повече от невинна туристка.

— Шпионин? — попита Бланшар.

— Твърде рано е да се каже — отговори Флойд. — Все още имаме следи, които не сме потвърдили. Но ще се свържем с вас веднага щом имаме нещо конкретно.

— Разговарях с един от наемателите. Струва ми се, че сте задавали въпроси за някакво малко момиченце.

— Просто се опитвах да изключа възможен свидетел — обясни Флойд.

— Какво общо може да има едно момиченце с всичко това?

— Навярно нищо — намеси се Кюстин, преди Флойд да се е изкушил да му разясни неправдоподобните си теории.

— Много добре — заяви Бланшар, като изгледа и двамата. — Налага се да наблегна още веднъж колко важно е за мен да откриете убиеца на Сюзан. Смятам, че *тя* няма да намери покой, докато случаят не бъде разрешен.

Беше го казал така, сякаш имаше предвид Сюзан Уайт, ала гледаше фотографията на мъртвата си съпруга.

Движеха се през гъстото задръстване на следобедния четвъртък. Първо минаха по булевард „Шоази“ на север до площад „Д’Итали“, след което избраха прекия път през смрачаващия се миши лабиринт на страничните улички, докато не се озоваха на булевард „Распай“. Флойд включи радиото и се помъчи да намери някакъв джаз, но успя да открие единствено традиционна френска акордеонна музика. В момента беше доста модна. Традиционното вътре; джазът вън. Самият Шателие бе нарекъл джаза упадъчен, сякаш самата музика беше нещо като наркотик, който трябваше да бъде изметен от улиците.

Музиката от акордеон винаги му докарваше световъртеж. Той изключи радиото.

— Трябва да те попитам нещо — обади се Кюстин.

— Казвай.

— Има една възможност, която не сме обсъждали. Касае се за стареца.

— Продължавай.

— Смяташ ли, че е възможно той да я е убил?

Флойд се замисли за момент. После поклати глава.

— Не виждам никакъв смисъл, Андре. Щом полицията не е проявила интерес, защо му е да рискува отново?

— Ако вземем предвид човешката природа такава, каквата е, всичко е възможно. Ами ако изпитва нужда да го разкрият? Щом полицията е изоставила разследването, не е имал друг избор, освен да наеме частни детективи.

— Всичките ни доказателства досега сочат в страни от Бланшар.

— Но ни е известно, че е имал достъп до стаите на Уайт. Единствен той има ключове за всички апартаменти. Ами ако е имала любовник и Бланшар е разбрал?

— Обясни радиоапарата, строшената пишеща машина или кутията с документи.

— Може би ни разиграва. Осеял е пътя ни с подвеждащи доказателства, докато в същото време не спира да се надява, че ще проявим достатъчно здрав разум, за да прозрем през тях и...

— На това ли са ви учили в Ке?

— Казвам само, че не бива да изключваме тази възможност. Изглежда като приятен старомоден господин, но най-лошите обикновено са точно такива.

— Мисля, че прекара в онази стая прекалено дълго време, Андре.

— Може би — съгласи се Кюстин. — И все пак, малко подозрителност никога няма да те подведе в този занаят.

Флойд зави по булевард „Сен Жермен“.

— Съгласен съм, че не можем да го изключваме, без значение какви доказателства имаме. Дори съм готов да призная, че мисълта ми е хрумвала.

— Добре тогава.

— Но не мога да повярвам, че той я е убил. Ако обаче имаш чувството, че трябва да провериш и тази възможност... Е, сигурен съм, че нищо не ти пречи да поразучиш нещата, без да проявяваш прекалена нетактичност. Разпитай го отново как полицията не е пожелала да се заеме със случая. Попитай го дали се сееща за някой, който би проявил ревност, ако научи за времето, прекарано в компанията на момичето.

— Ще бъда олицетворение на дискретността — обеща Кюстин.

— Гледай да бъдеш. Ако си изтърве нервите и ни отнеме случая, ще ни се наложи да си търсим прехраната в доста по-нездравословни части на града.

— Не знаех, че има по-нездравословни части на града.

— Именно — отговори Флойд.

Той паркира матиса. В преградата за писмата нямаше нищо ново; никакви сметки или мистериозни писма от отдавна изгубени любовници. Това, помисли си той, трябваше да бъде отбелязано като признак на добър късмет.

Ала асансьорът отново беше развален, заседнал някъде на четвъртия етаж. Механикът от асансьорната компания беше седнал на последното стъпало, пушеше цигара и разглеждаше страниците с конните надбягвания. Беше дребен като мишка мъж с напомадена коса, от когото винаги се носеше мирис на карболов сапун. Докато Кюстин и Флойд го подминаваха с тежки стъпки, той им кимна.

— Зает ден, Морис? — попита Флойд.

— Чакам да ми докарат новите части от фирмата, мосю Флойд. — Той сви рамене изразително. — При това задръстване ще минат часове, преди да пристигнат.

— Не се преуморявай — посъветва го Флойд.

Морис му отдаде чест и продължи да чете вестника.

Веднага щом влязоха в кантората, Кюстин остави инструментите, изми лицето и ръцете си, облече нова риза и се зае да направи чай. Флойд се настани зад бюрото, придърпа телефона и се свърза с оператора, за да поръча обаждане до Берлин. Продиктува на телефонистката номера на лаярни „Каспар“ от писмото в кутията и зачака да го свържат.

След известно време гласът на оператора се чу отново:

— Съжалявам, мосю, вероятно номерът е грешен.

Флойд ѝ го продиктува отново, но грешка нямаше.

— Искате да кажете, че никой не вдига телефона?

— Не — отговори телефонистката. — Линията е мъртва.

Флойд ѝ благодари и остави слушалката на вилката. Поредната задънена улица. Забарабани с пръсти, след което набра номера на Маргьорит в Монпарнас.

— Флойд — чу се в отговор гласът на Грета.

— Как са нещата при теб?

— Тя си почива.

— Ще се видим ли тази вечер?

— Предполагам.

— По-полека с ентусиазма, хлапе.

Тя въздъхна.

— Извинявай, Флойд. Просто не съм в много добро настроение.

— Значи малко разнообразие няма да ти навреди.

— А ти си правилният човек за тази задача, доколкото разбирам?

— С Кюстин поработихме здравата върху случая. Смятам, че тази вечер всички заслужаваме да се поглезим. Какво ще кажеш да ви изведе на вечеря, а после да минем през *Льо Пероке Пурпр*^[1]?

— Мисля, че ще ми бъде приятно — каза тя, без да звучи много сигурна. — Тази вечер Софи ще си остане у дома да учи. Мога да я помоля да наглежда Маргьорит...

— Така те искам. Ще мина с колата след час. Издокарай се... довечера ще си поживеем.

— Ще се постарая — отговори тя.

Когато Кюстин се появи с чая, двамата седнаха и започнаха да обсъждат случая, като полагаха усилия да споделят всичките си наблюдения и да сравнят бележките си от разговорите с наемателите. Докато говореха, на грамофона на Флойд се въртеше една стара, издраскана „Блубърд“^[2] на Сидни Беше, свирещ „Блус в терци“.

— Онова, което имаме — заключи Кюстин, — е една странна американка, която е обичала да бърника радиоапарати, стига да допуснем, че го е направила *тя*, а не някой от предишните наематели.

— Имаме нещо повече от това — поправи го Флойд. — Знаем, че е проявявала странен интерес към берлински производствен контракт. Знаем, че когато е умряла, пишещата й машина си е заминала заедно с нея. Знаем, че е имала навика да събира книги и разни други неща.

— Необичайни наблюдения като цяло, но напълно разбираеми сами по себе си.

— Но като цяло...

— Недостатъчни, та да сглобим убедително обвинение, че е била шпионин.

— Ами децата?

Кюстин хвърли на Флойд укорителен поглед.

— Донякъде се надявах, че вече няма да ми говориш за деца.

— Така и не успях да разговарям с наемателя, който е огледал добре момиченцето.

— Утре пак ще го посетя, ако това ще те направи щастлив. Междувременно може ли да направя предложението да се придържаме към сигурните следи?

Флойд остана замислен за момент, а умът му следваше издиганията и спадовете на саксофона на Беше. Плочата беше издраскана и наистина стара и музиката почти не се чуваше, погребана сред съскане и прашене. Можеше още утре да я замени с евтина контрабандна плоча и звукът щеше да бъде също толкова ясен и чист, колкото от тенекиена свирка. Но нямаше да бъде с точния вид чистота. Фалшификатът можеше да заблуди деветдесет и пет от сто човека, ала в този увреден диск от шеллак имаше нещо сурово и истинско, нещо, което надмогваше като сигнална тръба драскотините и изминалите трийсет години.

— Берлинската връзка е задънена улица — каза той. — И нямаме представа какво е правела с книгите и списанията.

— И плочите — напомни му Кюстин. — С изключение на това, разбира се, че мосю Бланшар я е видял да влиза в метростанцията „Кардинал Льомоан“ с претъпкан куфар, след което отново се е появила, но с празен.

— Сякаш е предала съдържанието му на друг шпионин?

— Точно. Само че отново: доказателствата са косвени. Със същия успех може да е предала съдържанието на куфара на някой превозвач на товари.

— Точно тази част не се връзва — каза Флойд. Предугаждайки прескачането на плочата в точно определения момент, тактувайки върху дъските на пода с крак, той се пресегна, за да помогне на иглата да продължи по пътя си. Направи го толкова умело, че прескачането почти не се долови. — Без значение дали ще издържат в съда, разполагаме с достатъчно доказателства, че е била замесена в някакъв вид шпионаж. Но каква работа е имала с книгите и останалите неща? Къде се връзват *те*?

— Част от прикритието ѝ като туристка?

— Може би. Но в такъв случай защо не се е държала като всяка уважаваща себе си туристка, вместо като някакъв културен вехтошар,

пълнеща куфар след куфар с всичко онова?

— Освен ако в целия този материал не е имало нещо важно за нея? — предположи Кюстин. — Колко жалко, че не знаем със сигурност какво е имало в куфара.

— Само че знаем какво има в стаята и имаме пълно основание да вярваме, че ако не я бяха прекъснали, е щяла да продължи да го изнася.

— И въпреки това нищо от онова, което видяхме, не изглежда достойно за вниманието на един шпионин. Книги. Списания, вестници, грамофонни плочи... които биха могли да бъдат придобити и в Щатите с различна степен на трудност.

— В тях има нещо, което е било от значение за нея — настоя Флойд. — Ето ти друго: „сребърен дъжд“.

— Сребърен дъжд?

— Да ти говори нещо?

— Не бих казал.

— Сюзан Уайт си е дала труда да подчертае тези две думи в пощенска картичка, която така и не е изпратила.

— Могат да се окажат значими, но може и да са без всякаква стойност — сви рамене Кюстин.

— На мен ми звучи като кодова фраза... за нещо неприятно.

— Може — усмихна му се Кюстин. — Но само ако в главата ти е пълно с шпиони.

— Остава и въпросът с пишещата машина.

— Ето това вече е интересното. Мислих по този въпрос и съм съгласен, че в пишещата машина може да има повече, отколкото на пръв поглед. Спомняш ли си, че Бланшар ни показва кутията, в която е пристигнала?

— Спомена, че била немски модел — каза Флойд.

— Да. А после ни показва кутията... и произнесе името... това ми напомни за нещо. Проблемът е, че не успявам да свържа двете.

— За какво ти напомни?

— За едно помещение в Ке: килия без прозорци в отделението, където провеждахме разпитите. Осветяваше се от една-единствена електрическа крушка. Килия с керамични плочки по стените... от онези, които се мият лесно. Безпокои ме фактът обаче, че не виждам какво може да прави една пишеща машина в тази стая.

— За да водите записки?

— Флойд, случващото се в онези помещения не беше от нещата, които обикновено си записваш.

— Каква е тази пишеща машина тогава?

— Не зная. Може би ще се сетя по-късно, когато умът ми е зает с нещо друго.

Двамата останаха умълчани, докато плочата на Беше не свърши, след което дълго се вслушваха в съскането на иглата, достигнала последния улей, сякаш се надяваха на някакво скрито съобщение в драскащия звук, шепот, улика, която да разреши случая. Не се случи нищо.

Флойд стана и изключи грамофона. Излязоха от кантората и слязоха по стълбите, като заобиколиха асансьорния техник, който още седеше на мястото си, разтворил спортните страници в очакване резервните части да допълзят през Париж. После подкараха към Монпарнас, а когато стигнаха, Кюстин изчака в матиса, докато Флойд взимаше Грета.

Тя пристъпи в смрачаващия се въздух, слаба и ъгловата в черните си дрехи, като рисунка във „Вог“. Носеше черна кожа и черна цилиндрична шапчица с воалетка, а когато застана под светлината на лампата, изглеждаше като милион долара, докато не пристъпи към него и тогава вече изглеждаше уморена и натъжена, и на ръба на нещо, което нямаше сили да понесе.

— Да отидем да хапнем — произнесе внимателно Флойд. — А после ще послушаме истинска музика.

По пътя спряха в малък испански ресторант на кея „Сен-Мишел“. Флойд поръча хубава бутилка шампанско „Вьов Клико“ 1926-а, като махна с ръка на възраженията на останалите, че не може да си я позволи. Технически беше вярно, но Кюстин се бе потрудил, а Грета заслужаваше да си прекара добре, за да забрави Маргьорит поне за няколко часа. Храната беше също толкова добра, колкото си я спомняше и дори странстващият китарист — тук даже Грета бе принудена да се съгласи — не беше чак толкова противен, колкото някои, които бе чувала. Докато Флойд уреждаше сметката, Грета и китаристът бърбеха за строеве и апликатури. Красивият младеж в черна риза предложи китарата си на Грета, а тя изсвири няколко колебливи ноти, преди да поклати глава и да му я върне с притеснена усмивка. Докато тя изхлузваше каиша на инструмента през рамото си,

китаристът каза няколко окуражителни думи. Флойд също се усмихна: Грета не бе дала всичко от себе си, за да не засрами хлапето. Сигурно беше нов в града.

След като се нахраниха, не им оставаше нищо друго, освен да се насочат към *Льо Пероке Пурпр*, клуб на улица „Дофин“. Само няколко години преди това на същата улица бяха работили шест или седем такива заведения, ала повечето от съседите им вече ги нямаше, затворили или превърнати в евтини барове с джубоксове и премигващи като олтари телевизори по ъглите. *Льо Пероке* все още се държеше със зъби и нокти и бе едно от малкото места, където пускаха Кюстин и Флойд да свирят без Грета. Стените бяха покрити с фотографии на джазмени — от Джели Рол и Сачмо до Дюк, Байдербек, Колман Хокинс и Джанго. Някои от тях дори бяха свирили на улица „Дофин“. Собственикът, приятелски настроен брадат бретанец на име Мишел, забеляза тримата още на влизане и им махна да отидат на бара. Попита Грета как върви турнето ѝ и изслуша невинната ѝ лъжа, че е оставила оркестъра за няколко дни, за да се погрижи за болната си леля. Флойд се поинтересува дали барът върви, а Мишел му отвърна с обичайното си песимистично повдигане на рамене, което не се беше променило много от почти деветнайсет години насам.

— Младите все още разпознават добрата музика — каза той. — Проблемът е, че вече не им се удава възможност да я слушат. Джазът е политическа музика... винаги е бил, винаги ще бъде. Ето защо някои хора предпочитат да отмре.

— Може би желанието им ще се сбъдне — каза Флойд.

— Е, вие поне винаги сте добре дошли да свирите тук. Искате ли да можех да си позволя да ви пускам по-често.

— Благодарни сме и на това, което имаме — увери го Флойд.

— Свободни ли сте за средата на съботата следващия месец? Току-що една група ми отказа.

— Мисля, че ще успеем да те вместим.

— Грета?

— Не — отвърна тя, като наведе и без това скритите си зад воала очи. — Няма да успее.

— Жалко. Но Флойд и Кюстин винаги изнасят добри представления... макар че съм на мнение, че не е зле да размислите и да наемете някой пианист за постоянно?

— Ще го обсъдим — каза Флойд.

— Стига да продължавате да свирите по-мелодично, момчета. И не толкова бързо, за да могат комарджиите да си тактуват с крак. — Той изгледа предупредително Кюстин. — Никакви такива от осемтактовите, каквито напоследък се опитваш да ми пробуташ.

— Може пък на младежта да ѝ се иска да чуе нещо ново за разнообразие — подхвърли Кюстин.

— Искат да чуят нещо ново, а не нещо, което звучи като изпуснат бик в магазин за порцелан.

— Ще се държим прилично — увери го Флойд, като потупа утешително Кюстин по рамото.

Мишел им наля питиета: бира за Грета и Кюстин, вино за Флойд, който трябваше да внимава по обратния път за Монпарнас. Облегнат на бара, като само от време на време се отдалечаваше да обслужи някой клиент, Мишел ги осведоми в подробности за последните новини из местната музикална сцена: кой е дошъл, кой си е отишъл, кой беше на върха, кой не, кой с кого спеше. Флойд проявяваше любезен интерес към всичко това. Въпреки че не се интересуваше особено от клюки, беше добре да откъсне поне за известно време ума си от случая с убийството и собствените си проблеми. Забеляза, че Кюстин и Грета се заливаха от смях и това го ободри. Преди да се е усетил, и тримата се наслаждаваха на приятната компания, музиката и навика на Мишел да не оставя чашите им празни. В единайсет най-после се появи и групата и изсвири десетина суинг парчета, предназначени за оркестър, но орязани за квартет, и макар че изпълнението им не беше най-лошото, което Флойд бе чувал, му трябваше доста, за да бъде най-доброто. Нямаше значение. Беше с приятелите си. В *Льо Пероке* беше уютно и задимено, великите поглеждаха благосклонно от портретите си по стените и поне в рамките на следващите два часа всичко щеше да бъде наред със света.

Скелсгард и Оже вървяха приведено по дължината на тъмния нисък тунел в грубо издяланата скала, правейки отчаяни усилия да не се изцапат до уши. След като се нахраниха, направиха някои допълнителни приготовления. Чисто новата ръчна чанта на Оже беше издута от карти и пари, някои от последните — фалшиви, някои —

откраднати. Бяха напуснали залата със сензора през тежко бронирана метална врата, тръгвайки през прокопан тунел, който водеше и в едната, и в другата посока. Скелсгард разполагаше с фенерче — издължен предмет с приплъзващ се ключ, очевидно произведен на 32. Тя нервно го насочи нагоре и надолу по дължината на шахтата, сякаш очакваше да види нещо, след което поведе надясно. По пътя обясни на Оже, че изкопните работи в едната посока бързо били прекратени, след като другият край на тунела се натъкнал на работна шахта, прокарана от строителите на метрото.

— Изкопали сте всичко това? — попита Оже.

— По-голямата част. Стана по-лесно, след като се добрахме до вече съществуващата отсечка.

— Все пак си е било неимоверен труд.

— Беше, докато не открихме, че можем да прекараме вентилационен маркуч през сензора. От нашата страна държахме компресор, след което изработихме проста пневматична дрелка, която да се прекарва лесно на части. Сглобихме я от тази страна и я снабдихме с въздух посредством маркуча, минаващ през сензора. Това помогна малко, въпреки че сензорът има гадният навик от време на време да си променя мнението.

— Ами електричество? И него ли можете да прокарате?

— Да — отговори Скелсгард, — но така и не успяхме да накараме нещо да проработи. Дори и обикновените фенерчета се оказаха прекалено мъчни за разглобяване и прехвърляне. Сензорът не желае да пропусне дори обикновена електрическа крушка, без да я направи на парчета. В крайна сметка се наложи да прехвърляме газ, за да захранваме обикновени горивни лампи като във въгледобивна мина от деветнадесети век.

— Сигурно е било истински ад.

— Даваше ни надежда единствено грохотът на преминаващите мотриси. Това ни подсказваше, че се приближаваме все повече. При никоя от останалите изходни точки не се чуваха други звуци. Тук поне можехме да бъдем сигурни, че от влаковия тунел ни делят само няколко десетки метра.

— И сега от мен се очаква да се надбягвам с влакове?

— Само в случай на спешност. Можем да прекъсваме захранването, като даваме на късо електрифицираните релси, но само

за кратки периоди. Сега станцията е затворена, така че влаковете не се движат.

— Защо? Колко е часът?

— Четири и половина сутринта, петък, месец октомври.

— Нямах представа.

— Не му мисли много. Обикновено няма никой.

Внезапно тунелът завърши с преграда: плътно затворена дървена врата, очевидно доста стара. Скедсгард освети вратата с фенерчето си, докато не намери прикритата дръжка, след което я задърпа, като пъшкаше от усилието. Точно когато вече изглеждаше така, сякаш нищо няма да се промени, вратата най-после леко се помести в тяхна посока.

Отвъд нея имаше още един тъмен тунел, ала този път гласовете им отекваха различно. Пространството беше далеч по-голямо и миришеше на канализация, металически прах и нагорещена смазка. Светлината от фенерчето на Скедсгард се отрази в осем успоредни линии от полиран метал, минаващи през пода и изчезващи вляво и вдясно. Две успоредни влакови линии със съответните захранващи релси.

Скедсгард пое надясно, като не се отделяше от стената, а Оже я последва.

— Метростанция „Кардинал Льомоан“ не е далеч. Обикновено осветлението ѝ се вижда оттук.

— Страх ме е — каза Оже. — Не съм сигурна дали мога да издържа още дълго.

— Добре е, че си изплашена. Това е правилното отношение.

Когато се покатериха на платформата на станцията, светлините все още не бяха запалени. Всеки път, когато лъчът от фенерчето на Скедсгард отскачаше, Оже виждаше чисти зелени и жълти керамични плочки, означения и реклами, изписани с големи ъгловати главни букви. Учудващо, но не ѝ се струваше странно или необичайно. Вече беше посещавала доста от подземните метростанции в заледения Париж, които в повечето случаи бяха оцелели непокътнати. И сега лесно можеше да си представи, че е поела на поредното пътешествие в призрачния град.

Скедсгард ѝ даде знак да се настани в едно по-закътанно място и сама клекна до нея.

— Зная, че ще се справиш, Оже. Сюзан сигурно също го е усещала, иначе нямаше да спомене името ти.

— Предполагам, че трябва да изпитвам благодарност — произнесе със съмнение Оже. — Ако не беше тя, никога нямаше да получа шанса да видя каквото и да е от всичко това.

— Надявам се да ти хареса поне толкова, колкото на нея. Сюзан най-много искаше да види конете.

— Конете?

— Искала да разбере какво точно са представлявали... като живи, дишащи същества, а не като тромави реконструкции със скърцащи стави.

— Осъществи ли се желанието й?

— Да — отговори Скедсгард. — Струва ми се.

Сутрешната навалица започна като по даден знак. От скривалището си — сместена в нишата между два шкафа с електрооборудване — Оже видя как осветлението на тавана се пробуди към живот. Чу как някъде монотонно заработиха генератори, след което се разнесе меланхоличното подсвиркване на самотен работник. Последва го дрънчане на ключове и разтваряне на врати. Изминаха десет или петнайсет сънливи минути, след което на перона започнаха да се появяват по-ранобудните птици. Електрическото осветление размиваше цветовете като в стара фотография, ала дори и като се вземеше това предвид, Оже бе поразена от сивия вид на тези хора: есенното кафяво, сиво и зелено по дрехите и вещите им. Повечето от гражданите бяха мъже. Лицата им бяха жълтеникави и болнави. Никой не се смееше или усмихваше и почти никой не разговаряше с човека до себе си.

— Приличат на зомбита — произнесе тихо тя.

— Дай им малко време — предупреди я Скедсгард. — Пет сутринта е.

В станцията с пронизително скърцане на колелата влезе мотриса.

Вратите на вагоните се разтвориха и някои от пътниците слезоха, докато други започнаха да се качват.

— Сега?

Скедсгард постави ръка на рамото й.

— Изчакай. Следващият влак ще бъде по-пълен.

— Да разбирам ли, че и преди си го правила?

— Всеки път ми е нервно.

След няколко минути пристигна друг влак и Скедгард полека я поведе сред потока от останалите пътници. От обикновени наблюдатели внезапно се превърнаха в участници, попаднали сред блъсканица от човешки тела. Мирисът на чужди хора я заля моментално: мирис на тютюн и евтин одеколон. Не беше неприятен мирис, но неочаквано направи всичко по-реално. В мечтите си често си бе представяла как преминава през стария град като призрак, наблюдавайки, но без да взема участие. Въображението ѝ обаче бе пропускало да прибави миризмите на града, сякаш бе гледала всичко през матово стъкло. Сега вече не съществуваше и най-малкото съмнение, че се намира в настоящето и шокът я разтърси до мозъка на костите.

Тя огледа хората около себе си, като мислено се сравняваше с тях. Дрехите, които бе избрала, вече ѝ се струаха крещящи и показни. В същото време не успяваше да влезе в правилната крачка, нито да реши какво да прави с ръцете си. Не спираше да мачка ръчната си чанта.

— Оже — изсъска Скедгард, — престани да се суетиш.

— Съжалявам.

— Продължавай да ходиш и *престани да се тревожиш*. Всичко ще бъде наред.

Потокът от пътници премина през мрачна поредица от облицовани с плочки коридори и ги изхвърли заедно със себе си на улицата. Скедгард я поведе надалеч от изхода на метростанцията и пътя на останалите хора. По това време на деня улиците все още бяха относително празни. Тук-там профучаваше кола или обикновено такси. От другата страна на улицата бавно се движеше бял общински камион и почистваше бордюра на тротоара с въртящи се четки. И от двете страни на улицата се виждаха три или четириетажни постройки с балкони. През завесите или щорите на някои от прозорците се процеждаше светлина и Оже дори успя да забележи силуетите на хора, приготвящи се за настъпващия ден.

— Изглежда толкова реално — отбеляза тя.

— Защото е реално. Свиквай. В момента, в който си въобразиш, че това е някаква игра, някаква симулация, някой ще ти разкървави носа.

— А сега какво?

— Трябва да се успокоим. Зад ъгъла има заведение, където сервират кафе денонощно. Искаш ли?

— Искам да се свия в някой ъгъл и да си засмуча палеца.

— Ще ти мине. С всички е така. Рано или късно им минава.

Скелсгард я поведе още по-надалеч от метростанцията. Тръгнаха по улица „Монж“, след което завиха по булевард „Сен-Жермен“. В далечината застъпващите се неоновии реклами образуваха драсканица от светлини. Подминаха вестникарска будка: повече вестници, отколкото Оже бе виждала през целия си живот, просто си стояха там и чакаха някой да ги вземе. След няколко секунди минаха покрай тясна уличка между две жилищни сгради, в която мъж небрежно уринираше, сякаш това му бе работата. Малко по-нататък силно гримирана жена, чиято пола достигаше до коляното, облечено в дълъг чорап, стоеше в преддверието на съмнително изглеждащ хотел. Само за една мигновена наелектризираща секунда очите на Оже се срещнаха с нейните. За момент се поколеба, усещайки как нещо в нея се опитва да я накара да спре и да разпита жената какво е да живееш във вътрешността на тази жива картина, ала Скелсгард я потегли внимателно нататък, покрай задимен приземен прозорец, откъдето се лееше някакъв вид дрънчаща и дисонантна музика.

— Зная какво ти е — каза Скелсгард. — Искаш да поговориш с тях. Да ги изпиташ, да откриеш какви са ограниченията им. Да разбереш доколко са истински и колко знаят в действителност.

— Не можеш да ме виниш, че проявявам любопитство.

— Не, не мога. Но колкото по-малко си имаш вземане-даване с тези хора, толкова по-лесно ще ти бъде. Всъщност колкото по-малко мислиш за тях като за хора, толкова по-добре.

— Там долу ме смъмри, че ги наричам зомбита.

— Казвам само, че трябва да намериш начин да останеш безстрастна.

— По същия начин ли се чувстваше Сюзан Уайт?

— Не — отговори Скелсгард. — Сюзан се привърза прекалено много към тях. Това беше голямата ѝ грешка.

Тя бутна вратите на денонощното кафене, част от редица западнали постройки от периода директоар на булевард „Сен-Жермен“, който не бе преживял Века на Празнотата.

— Седни тук — нареди Скедсгард, като я настаняваше до прозореца. — Аз ще се оправя с кафетата. Искаш ли мляко?

Оже кимна, чувствайки странно замайване. Огледа помещението и посетителите му, като още веднъж се сравни с тях. На стената имаше окачени монохромни фотографии: избледнели парижки сцени, изрисувани с тънки мастилени линии. Зад тезгяха персоналът — с напомадени коси и изрядно бели престилки и ризи — се суетеше около лъскав бълбукащ апарат. На масата до нейната двама възрастни мъже с каскети обсъждаха нещо от последната страница на вестника. Зад тях жена на средна възраст се занимаваше с ноктите си, докато чакаше кафето ѝ да изстине. Белите ѝ ръкавици лежаха на масата пред нея.

Скедсгард се върна с напитките.

— Свикваш ли?

— Не. — Ала Оже взе кафето си и събра шепи около горещата метална чаша. Заговори по-тихо на английски: — Искам да знам нещо. Колко от това около нас е истинско?

— Вече го обсъждахме.

— Не, не сме. Твърдиш, че е истинско и наистина изглежда така. Но знаем ли го със сигурност?

— Кое те наведе на тази мисъл? Сензорът?

— Да — отговори Оже. — Когато преминахме през повърхността му, изгубихме всякаква връзка с реалния свят. Държиш се така, все едно е обикновена завеса, но дали в него няма нещо повече? Ами ако реалността свършва от другата страна на сензора, а всичко това — всичко, което виждаме около нас — е тъкмо онова, което ме уверяваш, че не е: някакъв вид симулация?

— И защо смяташ, че има значение?

Въпросът не беше толкова повърхностен, колкото можеше да ти се стори на пръв поглед. Скедсгард я наблюдаваше много внимателно.

— Ако е симулация, то нищо, което направим тук, не може да има последствия за света отвън. Целият този град... целият свят, като се замисли човек... може би е просто изображение във вътрешността на някакъв чуждоземен компютър.

— И то какъв компютър, ако случаят е такъв.

— Но все пак ще означава, че тези хора... — Оже снижи още повече гласа си: — Тези хора няма да са хора, а просто интерактивни

елементи от някаква суперсложна програма. Няма да има значение какво ще се случи с тях, защото ще бъдат обикновени марионетки.

— Като марионетка ли се чувстваш?

— Как се чувствам аз няма особено значение. Влязла съм в програмата отвън. Онова, което не ми е ясно, е как можем да бъдем сигурни, че се намираме в АГС обект, а не в компютърно генерирана среда?

— Казах ти, че прокарахме маркуч за сгъстен въздух през сензора, нали?

— Това не доказва нищо. Ако симулацията си я бива, би се справила и с тази подробност. — Оже отпи малка глътка от кафето си, като се намръщи от горчивия вкус, преди да реши, че не беше най-лошото нещо, което някога беше опитвала. — Някога обмисляли ли сте и тази възможност?

Скелсгард сипа прекалено много захар в кафето си.

— Разбира се, че сме я обмисляли. Но тъжната истина е, че не можем да бъдем сигурни. Още не. Може би никога.

— Не разбирам. Ако това е компютърно генерирана среда, тогава сигурно има ограничения.

— Мислиш в прекалено тесни рамки, Оже. Не е задължително подобна среда да има каквито и да било ограничения.

— Ами физическите закони? — Оже взе една от картонените подложки, пръснати по масата, и я задържа между палеца и показалеца си: — Това ми се струва достатъчно истинско, но ако го проверя под електронен микроскоп или масов спектрометър, какво ще видя тогава?

— Точно каквото очакваш, предполагам. Ще изглежда по начина, по който трябва.

— Защото тази среда е симулирана на атомно равнище?

— Не — отговори Скелсгард, — не е задължително. Ако машината, която задвижва симулацията, е достатъчно умна, може да накара микроскопа или спектрометъра ти да покажат онова, което смята, че трябва да видиш. Не забравяй: всеки инструмент, с който би изучавала проблема, е част от самия проблем.

Оже се облегна назад в стола си:

— За това не бях помислила.

— И бездруго въпросът е чисто теоретичен. Не че наоколо се търкалят безброй непотребни електронни микроскопи.

— Значи не сте правили такива измервания?

— Направихме каквото можахме, като се вземат предвид ограничените средства, които имаме под ръка. И никое от измерванията не разкри нещо повече от очакваното.

— Но само защото не можете да се доберете до такива инструменти, това не означава, че те не съществуват някъде.

— Намекваш, че трябва да проникнем в някоя изследователска лаборатория?

— Не, нищо чак толкова драстично. Просто да наблюдавате публикациите им. Това е двадесети век, Скелсгард. Векът на Айнщайн и Хайзенберг. Поне те със сигурност не дремят някъде.

— Е, има един проблем. Напредъкът на фундаменталните науки тук дори не се доближава до нашата хиляда деветстотин петдесет и девета година. Помниш ли, разказах ти, че тук не е имало Втора световна война, а оттам и напредък в компютърните технологии?

— Да.

— Е, последиците са доста по-сериозни. Проект „Манхатън“ също не се е състоял. Никой тук не разполага с атомната бомба. Без нея не е възникнала необходимостта за разработка на балистични ракети. Без балистична програма няма космическа надпревара и *не* съществуват крупни, издържани от държавата космически агенции.

— Не е възможно да няма поне някакви научни изследвания.

— Тук или там. Но подобни проекти са слабо застъпени, зле спонсорирани и социално непопулярни.

Оже се усмихна едва-едва:

— Явно нищо ново.

— Искам да кажа, че все едно... — Ала нещо накара Скелсгард да замълчи и да вдигне рамене.

— Все едно какво? — попита настоятелно Оже.

— Ами щях да кажа... Все едно някой нарочно ги спъва.

— Кой би имал полза от това?

— Е — сви отново рамене Скелсгард, — като за начало всеки, който не би искал хората тук да научат какво представлява светът им наистина.

[1] Le Perroquet Pourpre (фр.) — Пурпурният папагал — Бел.прев. ↑

[2] Bluebird (амер.) — марка евтини грамофонни плочи, популярни през 30-те и 40-те години на XX в. — Бел.прев. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

Спирачките на матиса изскърцаха на паважа пред сградата на Бланшар на улица „Пьоплие“. Двамата с Кюстин се бяха заловили за работа веднага след закуска и макар главата на Флойд да звънеше като пукната камбана — от прекалено много вино и прекалено много музика, — заедно с махмурлука в съзнанието му се бе настанила странна напрегнатост. Беше прегракнал от опити да надвика шума в *Льо Пероке Пурпр* и цялото кафе, което бе налял в себе си, откакто бяха станали.

— Внимавай с Бланшар — предупреди той Кюстин, докато французинът излизаше от колата с куфарчето с инструменти. — Не искам дори намек, че е възможно да го подозираме в убийство.

— Не подозирам нищо — отговори Кюстин. — Просто ми се иска да отхвърля тази възможност.

— Гледай да не отхвърлиш целия случай, докато си по петите му.

— Имай ми малко доверие, Флойд: като опре до тези неща, разполагам с поне толкова опит, колкото и ти.

— Спомни ли си нещо повече за онази пишеща машина в Ке?

— Килията още ми е пред очите. Освен това, нищо друго. Но съм сигурен, че ще се сетя.

Флойд подкара обратно към кантората. Асансьорът, поне засега, работеше. Качи се в несигурната клетка, измина с нея пътя до третия етаж и влезе вътре. Наля си чаша хладко кафе, след което вдигна слушалката на телефона и направи още един опит да се свърже с номера в Берлин. Същият резултат: линията си оставаше мъртва. Операторът не успя да му отговори дали номерът е грешен, или телефонът от другата страна просто е прекъснат. Прокара пръст през номера на леярни „Каспар“, изпитвайки силно нежелание да захвърли най-сериозната им следа по случая.

Докато още беше в кантората, реши да прегледа указателя за номера на един свой стар познат от Порт д'Аниер. Бивш опитен железар от фабриката на „Ситроен“, уволнен след трудова злополука,

той бе продължил да работи у дома. И макар да не беше музикант, изкарваше прехраната си, като поправяше духови инструменти.

На седмото позвъняване някой вдигна:

— Басо.

— Обажда се Флойд. Как я караш?

— Уендел! Каква приятна изненада. Имаш ли нещо за мен? Някой да не е седнал върху тромбон?

— Не и днес — отвърна Флойд. — С Кюстин не излизаме достатъчно и се страхувам, че инструментите ни не търпят толкова поражения. Питам се дали ще можеш да ми отговориш на няколко въпроса.

— За поправка на музикални инструменти?

— За металургия. Нещо изникна в случая, по който работим и, честно казано, не зная какво да мисля.

Той чу как Басо се настанява в стола си:

— Слушам те.

— Разполагам с нещо, което прилича на скица, прерисувана от планове, и писмо, свързано с договор с берлинска леярна. Но не успявам да схвана за какво става дума в договора.

— Имаш ли нещо, от което да започнем?

— По всичко личи, че работата се отнася до отливането на три големи плътни сфери от алуминий.

— Големи сфери — повтори замислено Басо. — Точно колко големи?

— Три, може би три и половина метра в диаметър, ако изобщо разчитам скицата правилно.

— Наистина са големи — съгласи се той.

— Имаш ли някаква представа за какво могат да послужат?

— Трябва да погледна скицата, Уендел. Може би тогава ще мога да ти кажа нещо по-конкретно. От алуминий ли каза?

— Така мисля.

— За момент се зачудих дали не са камбани. Можеш ли да донесеш скицата? Очи в очи ще ти бъда от по-голяма полза.

— Тази сутрин?

— Няма по-добро време.

Флойд се съгласи и остави слушалката. Пет минути по-късно вече пътуваше за Седемнадесети район, а на седалката до него лежеше

саксофонът на Кюстин.

По времето, когато Оже и Склсгард излязоха от кафенето на булевард „Сен-Жермен“, небето вече бе светло. По улиците се движеха повече коли, повече хора бяха отворили прозорците си и по тротоарите крачеха повече пешеходци. Градът се пробуждаше.

— Погледни на нещата от този ъгъл — предложи Склсгард. — Нямаме никакви доказателства, че това е симулация, поне докато науката тук си остава на равнището на трийсетте години на двадесети век. Но има и друга гледна точка.

— Която е?

— Допускаме, че всичко, което виждаме, е реално или поне направено от нещо, напомнящо повече или по-малко на обикновена материя. Може би някой — някое създание — е запазило това място като моментна снимка, резервно копие на истинската Земя. Умишлено или не, копие се движи напред във времето и се отдалечава от мига, в който е било направено. Следователно това е действителна планета, населена от действителни хора. Физическите закони работят безотказно. Единственото фалшиво нещо е небето.

— Защото се намираме във вътрешността на АГС обект?

— Именно. И каквито и да са останалите му функции, едно от нещата, които се *очакват* от него, е да предоставя убедителен похлупак за света, който съдържа.

Слънцето бе започнало да наднича над върховете на покривите от другата страна на Сена.

— Какво тогава е това? — посочи Оже.

— Фалшиво слънце. Източник на светлина и топлина, нищо повече. Известно ни е, че в АГС обекта няма място за истинско слънце... не и ако искаш освен него вътре да има и планета. Така че каквото и да е *това*, трябва да е нарисувано от вътрешната страна на сферата.

— На мен ми изглежда достатъчно истинско.

— Естествено, само че и ти като всички останали на тази планета, гледаш към него под ограничен ъгъл.

— Ами Луната? Тя истинска ли е?

— Не знаем. Изглежда е, а и разузнавателните данни на сласърите навеждат на мисълта, че някои от световите във вътрешността на АГС обектите имат собствени луни. Но без да разполагаме с данни от първа ръка, със същия успех можем да приемем, че е направена и от зелено сирене. Какъвто и да е случаят, нещо причинява приливи и отливи. И са се погрижили за частта със слънцето. Покрили са очевидните подробности.

— Наложило се е, за да поддържат илюзията.

— Абсолютно.

— Ами не толкова очевидните тогава?

— Тук вече на помощ идва астрономията. Работата е там, Оже, че като се вземат предвид неизбежните ограничения, би било много трудно подобна илюзия да се поддържа до безкрай. Могат да фалшифицират Слънцето и Луната, както и звездите на нощното небе. Могат да фалшифицират дори звездния паралакс, за да имитират движението на Земята около Слънцето. Могат да имитират затъмнения и още доста други неща. Но все някъде трябва да се тегли чертата. Черупката може и да издържи на проверката на астрономите тук, но да не забравяме, че те все още не разполагат с радиотелескопи, нито с измервателни прибори в орбита. Ако някоя от тези технологии бъде развита, се съмнявам илюзията да остане непокътната твърде дълго.

— Но ние сме имали радиоастрономия по това време?

— Поредният страничен продукт на Втората световна война. Освен това сме имали космически изследвания, без да броим междупланетните сонди, само след още десетина години. Кое то и да е от тези неща би се оказало решаващият аргумент в спора, Оже.

— Какво ще се случи, ако хората, които живеят тук, разкрият илюзията?

— Можем само да предполагаме. Новината би могла да срине правителства само за една нощ. Или да ги подтикне към технологична революция и да им позволи да развият необходимите инструменти, с които да пробият черупката. Ако това се случи, не вярвам да им отнеме повече от поколение-две.

— Може дори да ни задминат — предположи Оже.

— Това също. Работата е там, че за неопределено кратък период от време биха могли да се сдобият със способности да подложат на изпитание прецизността на илюзията. Ако открият грешка — някоя

подробност, която не се връзва, — тогава вече със сигурност ще знаем, че става дума за симулация, защото една симулация е толкова съвършена, колкото са искали да бъде нейните създатели. Освен това ще знаем — най-накрая, — че това не е истинското минало, истинската хиляда деветстотин петдесет и девета година.

Оже я погледна:

— Все едно това изобщо е възможно. И само картите са достатъчно доказателство, че не говорим за отрязък от собственото ни историческо минало.

— Но не можем да бъдем абсолютно сигурни в това — отвърна Скедсгард. — Съдиш на базата на собствените си исторически познания и правиш заключения, че картите не се вменстват в тях.

— Предполагам, че си права — съгласи се Оже.

— Но познанията ти са конструирани въз основа на развалините, оставени след Нанокоста. Тоест са непълни и доста вероятно погрешни в някои ключови детайли.

— Невинни грешки.

— Може би, но може и да е повече от това. Моментът би бил идеален някой да подправи историческите данни, за да промени възгледите ни за миналото, съобразно собствените си изисквания.

— Кое то вече ми звучи параноично.

— Само те предупреждавам, че всеки път, когато правим заключения за естеството на историческата линия тук, не бива да забравяме, че собствените ни исторически познания са непълни и вероятно погрешни.

— Въпреки това... нали не вярваш сериозно, че наистина сте отворили проход към миналото?

— Обмисляхме и тази възможност — заяви Скедсгард. — При това сериозно, защото на първо място не искахме да нанесем непоправими щети на собствената си история. Поради тази причина и поканихме предшественицата ти в екипа.

— Сюзан?

— В задълженията ѝ влизаше да отсее доказателствата, да огледа средата и да я оцени спрямо собствените ни исторически познания. В крайна сметка изследванията ѝ установиха няколко неоспорими свидетелства, че тази версия на Париж противоречи изцяло на археологическите ни открития на 31. Например сгради, които тук са

разрушени, но все още са съществували по времето на Нанокоста. Предварителните заключения на Сюзан: каквото и да е това място, то не е прозорец към миналото.

— Радвам се, че сме наясно поне с това.

— Сюзан трябваше да събере всички доказателства и да изготви окончателен доклад. Само че тогава нещо отвлече вниманието й...

— И я уби — произнесе мрачно Оже.

— Да.

Оже забави крачка.

— Тази кутия с документи, която трябва да открия... мислиш ли, че има връзка с това, което току-що обсъждахме?

— Докато не видим какво има в нея, няма начин да разберем.

— Струва ми се — продължи Оже, — че Сюзан бързо би преценила къде се намира. Едва ли й е отнело много време, за да разбере, че това *не е* нашата хиляда деветстотин петдесет и девета година. Така че с какво друго се е занимавала?

— Сюзан не спираше да се рови — обясни Скелсгард. — Не й беше достатъчно просто да ни предостави доклада, без да разбере в детайли какво точно се е случило тук. Искаше отговори на въпросите си. Кой е построил това място и защо? Точният момент, в който времевата линия тук се е отклонила от нашата собствена и отново — защо? Било ли е хаотично натрупване от малки промени, усилен ефект на пеперудата, или историята е била променена посредством един-единствен целенасочен акт на вмешателство? Ако е така, кой е бил отговорен? И ако някой го е направил, все още ли действа зад кулисите, все още ли упражнява контрол върху събитията?

— Което ни връща обратно към теорията ти за възпрепятстваното развитие.

— Работата е там, Оже, че ако някой *действа* зад кулисите — каквато и да е целта му, — едва ли е приел благосклонно ровенето тук.

— Сюзан беше археолог — каза Оже. — Това ни е работата.

— Няма спор — съгласи се Скелсгард.

Слязоха в метрото на „Сен Жермен дьо Пре“ и взеха линия номер четири за „Монпарнас-Биенвеню“, след което се прехвърлиха на надземната номер шест, водеща на запад през покривите на „Дюплекс“. Метрото беше пълно с хора на път за работа — увиснали

по ремъците в сивите си шлифери, забили очи в сутрешните издания на вестниците.

Никой не обръщаше внимание на изгледа през прозорците, докато в същото време Оже едва успяваше да овладее изуменото си изражение пред плъзгащата се покрай тях градска панорама — пресъздадена до най-малкия детайл. Всичко изглеждаше точно по начина, по който си го бе представяла, и в същото време бе коренно различно от очакваното. Старите фотографии не можеха да предадат нищо подобно. Съществуваше цял един човешки слой, който просто не беше отчетен в тях, подобно на отсъствието на цвят в черно-белите снимки. В която и ъгловата уличка да погледнеше, виждаше хора, тръгнали по работа, и беше едновременно изумително и смразяващо само като си помислеше за живота, който водеха, за мечтите и грижите им, без дори да подозират къде се намират всъщност. Оже почувства внезапно парещо чувство на воайор и побърза да отклони поглед, преди да е привлякла нечие внимание.

На „Дюплекс“ изоставиха метрото и слязоха по стълбите от ковано желязо, достигайки нивото на улицата. Тръгнаха по „Лурмел“, докато не достигнаха пресечката с „Емил Зола“ и известно време вървяха по нея, за да се озоват пред пететажна постройка от блед камък на име „Хотел Роял“.

— Наели сме ти стая за три дни — обясни Скелсгард, докато влизаха в покритото с килим фоайе, — но има голям шанс да си тръгнеш доста преди това. Ако се наложи да останеш по-дълго, разполагаш с достатъчно пари в брой, за да си покриеш разходите.

— Обещай ми нещо — обърна се към нея Оже.

— Не обещавам нищо, но да го чуем.

— Ако се получи... ако успея да върна безценната ви кутия с документи... искам да остана известно време.

— По този въпрос не съм сигурна.

— Вече съм тук, Мория. Какво толкова може да се обърка?

— Авелинг със сигурност ще възрази.

— Авелинг може да си завре възраженията, където не огрява слънце. Най-малкото може да ми остави малко време да си поиграя на туристка.

— А той ще отговори, че сделката е била да избегнеш трибунала и ни до повече.

Двете подминаха рецепцията и тръгнаха към чакащия асансьор, където ги посрещна портиерът. Оже мислено превключи на скорост, принуждавайки се да започне да говори на френски. Думите излизаха от устата ѝ с изненадваща лекота, сякаш някаква замръзнала част от ума ѝ внезапно бе смазана и приведена в движение.

— Казвам се Оже — каза тя. — Имам резервация за следващите три дни.

— Разбира се, мадам. — Портиерът хвърли поглед на Оже, а после и на Скелсгард. Сетне очите му отново се спряха върху Оже: — Багажът ви вече пристигна. Добре ли пътувахте?

— Да, благодаря.

Той ѝ подаде ключа за стаята:

— Номер двадесет и седем. Ще изпратя куфарите ви след секунда.

— В стаята има ли телефон?

— Разбира се, мадам. Хотелът ни е модерен.

Тя взе ключа и отново се обърна към Скелсгард:

— Предполагам, че оттук нататък трябва да се оправям сама.

— Разполагаш с телефонния номер на тайната квартира до метростанцията. Някой от нас винаги ще дежури там. Обаждай се и ни дръж в течение за събитията в следващите дни. Ще се наложи и да знаем предварително кога ще тръгнеш обратно, за да уредим затъмнение в тунела.

— Не се съмнявам, че по някакъв начин ще запомня всичко това.

— И внимавай с Бланшар. Ако не ти предаде кутията от първия път, не го притискай. Не искаме да реши, че е ценна, в противен случай може да предприеме нещо неочаквано.

— Ще дам най-доброто от себе си.

— Сигурна съм, Оже. — Скелсгард се наведе и я прегърна набързо. — Пази се, чуваш ли?

— Каквото и да се случи — каза Оже, — поне се радвам, че съм тук.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса с Авелинг и времето ти за туристически отдых. Но не обещавам нищо, ясно?

— Не обещавах нищо.

Зад гърба на Оже асансьорът иззвъня и вратите му се разтвориха.

Телефонът беше античен, но у дома беше проучвала такива образци от музейната сбирка на Института — реставрирани с внимание и свързани в проста телефонна мрежа. Въведе парижкия номер цифра по цифра, изчакайки приятното бръмчене на шайбата при приспивното ѝ завъртане в начална позиция. Бавно, но успокояващо. Дори при въвеждането на една обикновена цифра оставаше време за размисъл. Можеше да изостави задачата си без каквито и да било последствия още преди да я е завършила. Всеки нормален сласър, привикнал към почти мигновените способности за комуникация, би сметнал въртящата се телефонна шайба за отживелица като семафора. За всеки трешър обаче, електромеханичният хардуер означаваше сигурност. Нямаше как да те излъже или да изкриви информацията, която предоставяше. Не можеше да нападне ума или плътта ти.

От другата страна на линията един друг подобен апарат започна да звъни. Оже почувства внезапното желание на затвори, преди Бланшар да е успял да отговори, убедена, че не е готова за всичко това. Стискаше слушалката с изпотена длан. Секунда по-късно вече се владееше достатъчно, че да си позволи да изчака достатъчно дълго някой да вдигне.

Чу се глас на възрастен мъж:

— Бланшар.

— Добро утро, мосю — произнесе на френски тя. — Името ми е Верити Оже. Не съм сигурна дали са ви споменавали името ми, но...

— Верити? Сестрата на мадмоазел Сюзан Уайт?

— Да — отговори тя. — Обаждам се за...

От учтивост или неосъзната потребност да демонстрира собствените си умения, той премина на английски. Френският му акцент беше очевиден, но изговаряше думите разбираемо:

— Мис Оже, не съм сигурен дали вече сте научили. Ако не, тогава...

— Всичко е наред, сър — прекъсна го тя, също на английски. — Зная какво се е случило със сестра ми. — Чу как той си поема дъх: може би от облекчение, че не му се налагаше да ѝ съобщава точно тази новина.

— Ужасно съжалявам, наистина. Имах щастието да познавам сестра ви доста добре. Беше много приятна млада дама.

— Сюзан винаги е говорила добре за вас, сър. Очевидно ви смяташе за човек, на когото може да има доверие.

— Имате предвид нейните вещи?

— Да — отговори Оже, доволна, че сам е повдигнал въпроса, без да ѝ се налага да го подканя. — Доколкото разбирам, сестра ми е оставила някои предмети...

— Не много — каза той, сякаш се опасяваше, че Верити очаква кралските скъпоценности.

— Разбира се, сър. При все това, каквото и да е останало, то представлява ценност за нас... имам предвид нейното семейство.

— Естествено. Може ли да попитам откъде се обаждате, мис Оже?

— От Париж, сър. От хотел в Петнадесети район.

— В такъв случай сте съвсем наблизо. Можете да вземете линия номер шест до площад „Д’Итали“ и да повървите пеша. Ще се уговорим ли за час?

Знаеше, че не бива да бъде изненадана от факта, че се е съгласил да ѝ предаде кутията толкова лесно.

— По всяко удобно за вас време, сър.

— В момента кутията не е у мен. Дадох я на частен детектив, който разследва обстоятелствата около смъртта на Сюзан.

— Обстоятелства ли, сър?

— Съществува вероятност смъртта ѝ да не е случайна — обясни той.

Оже стисна слушалката още по-здраво. Инструкциите ѝ не включваха душещ наоколо частен детектив. Допълнителен фактор, който Авелинг и останалите не бяха предвидили.

Налагаше се да импровизира.

— Сър, наистина много любезно от ваша страна. Този детектив...

— О, не се тревожете за него. Сигурен съм, че вече е имал време да огледа вещите на Сюзан.

— В такъв случай кога би било...

— Един от сътрудниците му в момента е тук. Ще разговарям с него и ще се погрижа да ми върнат кутията до... да кажем до края на

следобеда?

— До края на следобеда? *Днес* ли, сър?

— Това проблем ли е?

— Не, сър. Ни най-малко.

— Нека си запиша името на хотела и телефонния ви номер. Да се уговорим за четири следобед на улица „Пьоплие“ номер двадесет и три, освен ако не ви се обадя допълнително? Натиснете звънеца с моето име и ще ви пусна. Апартаментът ми е на третия етаж.

— Идеално, сър.

— Ще се радвам да се запознаем лично, мис Оже.

— Аз също — отговори тя.

Басо отвори вратата към мъничкия си апартамент в Порт д'Аниер, душейки въздуха като ловджийско куче.

— Уендел — каза той. — Не вярвах, че ще си спомниш пътя дотук. Пациент ли водиш със себе си?

Фloyd му подаде куфара със саксофона:

— Вероятно има нужда от преглед.

— Не каза ли, че нямаш нищо за поправка?

— Така е — отговори Фloyd. — Но съм сигурен, че все ще намериш за какво да се хванеш.

Басо взе калъфа и го остави на масичката до окачалката за чадъри.

— Прекалено си любезен. Убеден съм, че саксофонът е в отлично здраве. Но никога не връщам пациент. — Той надникна през рамото му. — Още ли караш старата реликва?

— Трудно е да побереш контрабас в нещо по-малко.

Басо поклати глава развеселено:

— Ще повтаряш все същото и след четиридесет години. Влизай най-после. Приготвил съм чай.

Фloyd свали филцовата си шапка.

— Всъщност не бих ти отказал малко кафе. Колкото по-силно, толкова по-добре.

— Почитател на кафето, а?

Басо го поведе към тъмната всекидневна. Навсякъде вътре — по стени, рафтове, както и върху дългата гранитна полица над камината

— бяха накацали изумителен брой тиктакащи или мърморещи часовници. Като се подпираше на бастуна си, Басо се приближи до един, отвори капака на циферблата му и настрои нещо с малък инструмент, който извади от джоба си.

— Мислех си за думите ти за сферите — каза Флойд. — Че може да бъдат камбани.

Басо се изгуби по посока на кухнята, като по пътя извика:

— Какво за тях?

— Просто не ми се струва вероятно. Никога не съм чувал за идеално кръгла камбана. Как изобщо ще звъни?

— Нямах предвид *този* вид камбани, умнико. Говорех за подводна камера с такава форма, от онзи вид, в който влизат водолази. Размерът е горе-долу същият.

— Само че тези са плътни.

След малко Басо отново се появи с чаша кафе. Имаше гъстата консистенция на смазочно масло: точно каквото му трябваше поне на Флойд.

— Като каза от плътен алуминий, си помислих, че едва ли става дума за солидна отливка. Сметнах, че говорим за обвивки, отлети от плътен метал без дупки или наставяне.

— Почти съм сигурен, че става въпрос за солидна отливка.

— Дай да видя скицата.

Флойд му подаде листа и седна тихо, отпивайки от кафето си, докато Басо въртеше скицата, като се мръщеше с присвити очи. Няколко секунди преди единайсет откъм часовниците се разнесе поредица от почти едновременни изщраквания, сякаш механизмите им се самонавиваха, след което те като един започнаха да отброяват часа в страховита какофония, която продължи почти цяла минута. През цялото време Басо не отдели вниманието си от листа хартия, сякаш изобщо не ги забелязваше.

Когато часовниците отново се умълчаха, той вдигна очи към Флойд и каза:

— Е, прав си. Наистина са солидни и очевидно са приблизително с този размер. — Твърдият му показалец проследи другите едва забележими линии върху скицата: — Това ми прилича на носещ механизъм. Но се чудя защо са им тънките кабели? — Пръстът му отново започна да се движи. — А ето *тук* като че ли имаме напречен

разрез на цистерна или вана. Мога само да предположа, че всяка от сферите трябва да бъде потопена в такъв съд, с каквото и да смятат да го напълнят.

— Някакви идеи? Като изключим подводничарската ти теория.

— Страхувам се, че никога не съм виждал нещо подобно. Разполагаш ли с някаква допълнителна информация?

Фloyd му подаде писмото от Берлин.

— Само с това.

— Ясно е, че става дума за същия договор — произнесе Басо, след като го прочете, произнасяйки безгласно немските думи. — Три сфери. Медно-алуминиева сплав с много висока допустимост за механична обработка. Ето и нещо за поддържащия механизъм. Акустични заглушители, стига да го превеждам правилно.

— Какво означава това?

— Замислено е така, че да ограничава предаването на вибрации.

— И как точно работи?

— Зависи от приложението. Ако сферата е източникът на вибрациите, като двигателят на подводница например, тогава трябва да бъде монтирана така, че вибрациите да не напускат корпуса и да не се разпространяват в заобикалящата я вода, откъдето биха могли да бъдат засечени от вражески сонар.

— Не ми прилича на двигател на подводница — каза Фloyd.

— Така е... никак дори. Което ни предлага друга възможност. Искат да предпазят сферата от вибрации.

— Идва ли ти нещо наум?

— Може да бъде всичко — отговори Басо. — От този вид защита биха могли да се възползват много видове чувствителни промишлени апарати.

— Е, поне имаме някакъв напредък — произнесе Фloyd. — За момент си помислихме, че може би става дума за някакъв вид бомба.

— Не, не смятам, че е бомба. Очевидната плътност... — продължи замислено Басо, като посочваше ключовите точки с пръсти, — точните производствени указания, необходимостта от заглушаване... всичко това предполага някакъв вид измервателен прибор. Какъв обаче дори не мога да си представя. — Той му върна листа. — Разбира се, възможно е и да греша.

— Но може и да си на прав път. — Флойд довърши гъстото черно кафе. Имаше чувството, че излива горещ асфалт в гърлото си. — Благодаря ти, Басо, беше изключително услужлив.

— Въпреки че едва ли си струваше да караш чак дотук.

— Всичко е наред — отговори Флойд. — Трябваше да ти доведе пациента, нали?

Басо потърка ръце:

— Да го прегледаме тогава.

По пътя Флойд спря, за да напазарува провизии и да обядва набързо в едно кафе недалеч от „Трокадеро“. В два часа отново се намираше зад бюрото си, вадеше бележника си и набираще номера на Бланшар. Беше доста по-рано от часа, в който се бяха разбрали да се чуят с Кюстин, но нямаше търпение да разбере дали французинът е постигнал някакъв напредък с радиоапарата.

Остави телефона да звъни почти половин минута, затвори и почака минута-две, преди отново да набере, безуспешно. Реши, че Бланшар вероятно е излязъл или се е качил в апартамента на Сюзан Уайт. Позвъни пак, този път пет минути по-късно, но отново не получи отговор.

Оставяше слушалката на мястото ѝ, когато забеляза нещо под ниската черна основа на телефона. Сгънат лист хартия, който не беше там по-рано сутринта. Флойд го извади и разтвори. Бележка, написана с витиевия спретнат почерк на Кюстин. И гласеше:

Флойд,

Надявам се и се моля да откриеш навреме това писмо. Можех да го оставя на видно място на бюрото ти или направо в пощенското отделение, но поради причини, които съвсем скоро ще ти разкрия, вярвам, че това не би било особено мъдро.

Току-що се върнах с такси от улица „Пьоплие“. В беда съм. Не мога да ти разкрия повечето от подробностите, понеже колкото по-малко знаеш, толкова

по-малък шанс ще имат приятелите ми от Ке да те свържат със ставащото. Във всеки случай съм сигурен, че съвсем скоро ще те потърсят. Междувременно аз трябва да се покрия. Мисля, че в този момент Париж не е най-безопасното място за мен. Ще се опитам да се свържа с теб, но за да бъдем в безопасност и двамата, най-добре не прави никакви опити да ме намериш.

Сега унищожи това писмо. И се грижи добре за себе си.

Твой приятел и колега: АК

П.П. Не мисля, че „Хаймзот и Райнке“ произвеждат пишещи машини.

Флойд стоеше зашеметено на мястото си. Препречете писмото, като се надяваше, че халюцинира, ала нищо в съобщението не се беше променило. Нещо се бе случило и сега Кюстин бе принуден да бяга.

Чувстваше, че има нужда от пиене. Взе бутилката, възнамерявайки да си сипе не повече от пръст коняк, но я остави обратно на масата. Онова, от което наистина имаше нужда, говореше един тих, далечен глас в ума му, бе яснота на ума и то по възможно най-бързия начин.

Случаят напредваше без излишни трудности. Бяха попаднали на нещо голямо — вече бе на път да се обзаложи за това, — ала нищо не го бе подготвило за този внезапен яростен обрат в събитията. Какво можеше да се е объркало? Отново си припомни поредицата от действия, които бяха предприели досега, както и намеренията на Кюстин за предстоящия ден. Когато остави французина и инструментите му пред дома на Бланшар по-рано същата сутрин, всичко изглеждаше нормално. Кюстин възнамеряваше да прекара деня до радиото в опит да засече ново предаване. Освен това смяташе да разпита още веднъж наемателя от втория етаж, както и да прецени деликатния въпрос дали самият Бланшар няма нещо общо с убийството. Съществуваше вероятността старецът да се е обидил, ако големият французин бе подходил нетактично към ситуацията, но това

бе последното, което Кюстин би направил. Опитът му в Ке го бе възпитал на далеч повече такт и дипломатичност от Флойд.

Какво тогава се беше случило, по дяволите?

Ръцете на Флойд трепереха. *Стегни се*, каза си сурово той. Сега Кюстин имаше далеч по-голяма нужда той да запази присъствие на духа. И единственият начин да предотврати собственото си рухване в кълбо от нерви бе да действа.

Първата му мисъл беше да отиде с колата до улица „Пьоплие“, но в плановите му не влизаше да се появява там чак до късния следобед. В този момент не искаше да привлича внимание. Съществуваше вероятност това да наведе някой на заключението, че Кюстин се е свързвал с него. Ала Бланшар така и не бе отговорил на позвъняванията му. Може би това би обяснило решението му да запали матиса и да прекоси града, въпреки че не е виждал писмото на бюро то си... или пък никога не би го накарало да предприеме нещо подобно?

Направи нещо, каза си той.

Прочете писмото още веднъж. Не се споменаваеше къде може да се крие Кюстин, следователно нямаше нужда да блъфира, ако някой поискаше да узнае това от него. Макар че имаше някакви подозрения... Той ги отхвърли от ума си — и за двама им щеше да бъде далеч по-безопасно, ако дори не се опитваше да отгатне къде се е спотаил Кюстин.

За пореден път прочете редовете на съобщението, принуждавайки ръцете си да престанат да треперят. Споменаваеше пишещата машина: *това* пък какво трябваше да значи? Да не би нещо най-после да беше опреснило паметта му?

Направи нещо!

Флойд отиде до една от етажерките и издърпа от нея рекламния справочник за Парижка област. Прехвърли няколко страници, докато стигна до „Х“ и прокара пръст надолу по страницата, спирайки върху статията за парижката кантора на „Хаймзот и Райнке“, повече от изненадан, че фирмата дори съществува.

После набра телефонния им номер.

— „Хаймзот и Райнке“ — обади се експедитивен женски глас. — Мога ли да ви помогна?

— Имам електрическа пишеща машина, която се нуждае от ремонт. Интересувам се дали имате представителство в Париж, където

поправяте такива?

— Пищеща машина? — попита тя, леко изненадано, помисли си той.

— Моделът е „Хаймзот и Райнке“. Намерих я сред вещите, които наследих след смъртта на леля си. Изглежда не работи, но ми се струва скъпа и си помислих, че може би е добра идея да се поправи и продаде.

— Има някаква грешка. Фирмата ни не произвежда пишещи машини и определено не ги поправя.

— Но на кутията на пишещата машина пише...

Усещаше как търпението на жената се изчерпва:

— „Хаймзот и Райнке“ произвеждат шифровъчно оборудване, не пишещи машини. Най-популярният ни модел е „Енигма“ и вероятно би могъл да бъде объркан с пишеща машина. — Тонът на гласа ѝ намекваше, че само някой изключително необразован човек би могъл да допусне подобна грешка.

Фloyd попита:

— За какво ѝ е била на леля ми машина за шифроване? Мислех, че с това се занимават само шпионите и войниците.

— Често срещана заблуда. През последните трийсет години сме продали хиляди машини „Енигма“ на различни организации, в това число банки и търговски структури, които искат да защитят комерсиалните си интереси. Разбира се, военните модели са далеч по-сложно устроени, но не съществува закон, който да забранява и на частни лица да ги притежават. Все още ли проявявате интерес да я ремонтирате? Ако допуснем, че наистина е развалена?

— Ще си помисля — отговори Флойд. — Междувременно ви благодаря за отделеното време.

Докато оставяше слушалката обратно на мястото ѝ, откъм вратата се разнесе почукване. Тембърът му обаче бе погрешен, сякаш някой вече беше влязъл в апартамента. Флойд едва-що бе достигнал до това заключение, когато откъм съседната стая през пода и в полезрението му се появиха три чифта излъскани обувки. Той вдигна очи и огледа двамата униформени полицаи от Ке и третия, тревожно млад и добре изглеждащ мъж с тях, с шлифера и тежкия костюм от шевиот на граждански агент. Униформените полицаи останаха с шапки на главите, но гражданският инспектор вече беше свалил бомбето си.

— Мога ли да ви помогна... — започна Флойд.

Цивилният полицаи произнесе:

— Така се радвам, че ви намерихме навреме, мосю Флойд. Чух, че разговаряте по телефона. Дано не ви прекъсваме?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

— Нямам представа защо сте тук — каза Флойд, — но там, откъдето идвам, имаме обичая да чукаме, преди да влезем някъде.

— Така и направихме — напомни му учтиво младият инспектор.

— Имам предвид, че трябваше да почукате и да почакате да ви поканят да влезете. Всъщност специално на вас дори бих ви препоръчал първо да се обаждате по телефона, за да си уговорите среща. Наричат го възпитание.

Инспекторът се усмихна.

— Така и направихме. За нещастие линията беше заета всеки път, когато опитвахме да се свържем. Разбира се, това ни убеди, че тук има някой. В противен случай щяхме да ви посетим чак в късния следобед.

— И целта на посещението ви е?

— Приемете извиненията ми — каза младият цивилен полицай. — Аз съм инспектор Белиар от Криминалния отряд. — Той спря пред бюрото на Флойд и вдигна порцелановия кон, който използваше за преспание, затискащо куп от индигови копия, очакващи подписа му. — Хубава антика — каза Белиар. — От нея ще излезе чудесно оръдие на убийство. — Той подхвърли коня на един от придружителите си, който се засуети с фигурката и успя да я изпусне на пода, където тя се разби на десетина назъбени парчета.

Флойд с усилие на волята успя да въздържи раздразнението си — очевидно единственото, което се искаше от него в този момент, бе да изгуби контрол.

— Стори ми се, че го направихте нарочно — заяви той. — Разбира се, и двамата знаем, че беше злощастна случайност.

— Ще ви издам служебна бележка. Можете да поискате компенсация от Ке.

— А издавате ли служебни бележки за изгаряния от токов удар? Може да ми потрябва една.

— Какъв странен въпрос — произнесе Белиар, като се усмихна сухо. Той се премести до прозореца и вдигна щорите, за да погледне навън. Флойд видя, че за момент нито Белиар, нито хората му го наблюдаваха и използва тази секунда, за да напъха бележката на Кюстин обратно под телефонния апарат с надеждата, че никой от мъжете няма да забележи внезапното раздвижване и лекото издрънчаване на вилката.

— Предполагам, сте дошли да тормозите сътрудника ми?

Белиар се извърна от прозореца, като издуха прахта от пръстите си.

— Да тормозим сътрудника ви, мосю Флойд? Защо, за Бога, бихме искали да го правим?

— Защото винаги така правите.

Младият мъж почеса върха на носа си. Лицето му бе изключително изпито, почти неокосмено, подобно на един от онези манекени, които Флойд често виждаше на витрините на мъжките галантерийни магазини. Дори веждите му изглеждаха като изрисувани.

— Странно, че споменахте за сътрудника си — каза Белиар, — защото искахме да поговорим тъкмо с Кюстин.

— Чувал съм за вашите „разговори“ — отвърна Флойд. — Обикновено включват бързо препъване надолу по стълбите.

— Колко сте циничен — укори го добронамерено инспекторът. — Не ви отива, мосю Флойд.

— Напоследък ми е втора природа.

— Е, времената в Париж се промениха.

Флойд вдигна един молив и го завъртя между пръстите си:

— Мисля, че старите времена ми понасяха по-добре. Миришеха по-приятно.

— Може би просто трябва да проветрите малко — заяви Белиар, разтваряйки прозореца на кантората. — В стаята влетя внезапен силен порив на вятъра, който накара документите по писалището да се разхвърчат, а междинната и входната врата — да се затръшнат. Белиар се обърна и тръгна към Флойд, без да си прави труда да заобикаля бележките и листовите хартия, пръснати по пода. — Ето. Вече е по-добре. Не времената намирисваха, а кантората ви.

— Щом казвате.

— Да престанем с игричките, става ли? — Инспекторът застана от другата страна на бюрото точно срещу Флойд и заби длани в ръба му. Гледаше го право в очите. — В сградата на Бланшар е имало убийство.

— Известно ми е — каза Флойд. — Аз съм глупакът, който се е заел с разследването му.

— Не това убийство. Говоря за другото отпреди три часа.

— Не ви разбирам.

— Бланшар е мъртъв. Намерили са го на паважа под собствения му балкон, също като злочестата мадмоазел Уайт. — Белиар хвърли поглед на един от хората си. — Знаете ли, може би все пак е *имало* нещо нередно в цялата тази работа.

Шокиран, въпреки предупреждението на Кюстин, Флойд едва успя да формулира следващите си думи:

— Бланшар е мъртъв? Убит?

Белиар го погледна с бледите си проникателни очи, сякаш се опитваше да прецени до каква степен новината е поразила Флойд:

— Да — произнесе той. Тънките му безкръвни устни помръдваха едва-едва, ала звукът от тях достигаше до Флойд със закъснение, като че му се налагаше да пропътува някаква бездънна пропаст. — И лошото в случая е, че последният човек, с когото са го видели, е бил вашият сътрудник Кюстин. Всъщност дори са го видели да напуска сградата доста забързано.

— Кюстин не би направил такова нещо — отвърна автоматично Флойд.

— Звучите ми изумително убеден в думите си. Откъде можете да сте толкова сигурен, освен ако самият той не ви е предложил някакво обяснение или алиби?

— Защото познавам Кюстин. Сигурен съм, че не би сторил нещо подобно.

Гърлото му внезапно бе пресъхнало. Без да иска нечие разрешение, той си наля чаша коняк и я пресуши на един дъх.

— Откъде сте сигурен? Трябва да сте изключително близък с него?

— Достатъчно близък — отсече Флойд, — но така или иначе не би имало голямо значение, защото пак не се връзва. Бланшар ни нае да

разрешим случай с убийство. Защо му е на някой от нас да убива собствения ни клиент?

— Може би е имал някакъв скрит мотив? — предположи Белиар. — Или убийството е било импулсивно: израз на внезапна, заслепяваща ярост, изцяло непредумишлено?

— Не и Кюстин — каза Флойд. Очите му се насочиха към телефона, изпод който бялото ъгълче на бележката все още се показваше, въпреки опита му да го скрие. От мястото си Белиар нямаше как да го забележи и вероятно не би му направило впечатление, дори да го видеше, но ако все пак *решеше* да го разгледа... Флойд усети как замайването го връхлита като отприщаните води на язовира „Хувър“.

— Няма значение какво ви е казал. Андре Кюстин беше човек на насилието — каза почти съчувствено Белиар. — По време на един от неговите разпити умря човек. Знаехте ли това? Невинен човек, както се оказа. Не че невинността му беше някаква утеха, докато Кюстин чупеше един по един пръстите на ръцете му.

— Не! — извика ужасено Флойд.

— От изражението ви мога само да заключа, че не го е споменавал. Срамота. Можехме да избегнем целия този разговор, ако го беше направил.

Докато усещаше как се отделя от собственото си тяло, сякаш наблюдаваше случващото се някъде от високо, Флойд произнесе:

— Какво искате да кажете?

— Само това, че Бланшар може би още щеше да бъде жив. Очевидно Кюстин отново си е изпуснал нервите. — Белиар нацупи устни неодобрително, все едно някой го беше накарал да изслуша долнопробна шега. — Няма начин да разберем какво го е предизвикало.

— Не разбирате ли, идиоти такива? — произнесе Флойд. — Случаят на Сюзан Уайт беше свързан с убийство, а сега имаме в ръцете си още едно. Не се опитвайте да го припишете на Кюстин, само защото има минало, само защото имате неуредени сметки с него. Преследвайте грешния човек, докато истинският убиец се измъква безнаказано.

— Хубава теория — съгласи се Белиар. — И бих се изкушил да й отделя от времето си, ако не съществуваше една дребна, но досадна

подробност.

Флойд затвори телефонния указател, като се постара действията му да изглеждат механични.

— И тя е?

— Ако вашият човек Кюстин е невинната страна в случая — ако просто се е оказал на грешното място в грешния момент, — защо тогава толкова е бързал да напусне местопрестъплението?

— Не зная — отговори Флойд. — Ще се наложи да го попитате сами. Не, всъщност *зная*: Кюстин не е глупак. Съвсем ясно си е давал сметка, че ще се опитате да му припишете всичко, заради доброто старо време.

— Тогава допускате, че е избягал от местопрестъплението?

— Не допускам нищо — отвърна Флойд.

— Кога видяхте Кюстин за последно?

— Днес сутринта. — Флойд забеляза, че един от полицаите си записва думите му в подвързан със спираловидна тел бележник, използвайки черна автоматична писалка. — Оставих го пред дома на Бланшар, имах други задължения за деня.

— „Други задължения“ — повтори Белиар с подигравателна нотка в гласа. — Звучи толкова професионално, като го представяте по този начин. А Кюстин какво трябваше да прави междувременно?

Флойд сви рамене: в този момент не виждаше смисъл да лъже.

— В случая Уайт имаше нещо, което ни тревожеше. Кюстин искаше да огледа по-добре радиоапарата в стаята ѝ.

— И кога за последно го видяхте или се чухте с него?

— Опитах да се свържа с дома на Бланшар точно преди да се появите. Никой не вдигаше.

Белиар го погледна с развеселена светлинка в очите:

— Не отговорихте на въпроса ми.

Флойд още веднъж си напомни, че последното, което искаше, бе да си изпусне нервите пред хората от Ке, и отново си наложи спокоен и разумен тон като на човек, който няма какво да крие:

— Това беше последният ми контакт с Кюстин.

— Много добре — заяви Белиар. — А имаше ли някакъв знак, че Кюстин е идвал тук във ваше отсъствие? В края на краищата е ваш сътрудник, така че допускам, че е разполагал с ключове от кантората?

— Нищо не ме наведе на тази мисъл.

— Нищо не е било пипано или взимано, никакви съобщения?

— Нищо от този сорт — отговори Флойд възможно най-отегчено.

Белиар даде знак на униформения полицаи да престане да си води бележки:

— Приключихме тук. — Той извади една визитна картичка от вътрешността на самото си: — А сега е мой ред. Намерихме една от визитките ви в тялото на Бланшар, а друга се оказа в свидетеля, забелязал Кюстин да напуска местопрестъплението. За да запазим добрия тон, ви предлагам своята.

Флойд я взе.

— Някаква конкретна причина да ми потрябва?

— Кюстин може да се опита да се свърже с вас. Не е необичайно, особено когато някой се укрива от закона. Нищо чудно да му потрябват някои лични вещи или да се нуждае от пари. Възможно е да поиска да сподели своята страна от историята с приятел.

— Вие ще бъдете първият човек, на когото ще позвъня, ако Кюстин се свърже с мен.

— Гледайте да не забравите обещанието си. — Белиар посегна към шапката си, но спря: — Едва не забравих. Искан да ви помоля за една дребна услуга.

— Целият съм в слух.

— Трябва да се обадя по телефона ви. Един от екипите ни проучва местопрестъплението и искам да се свържа с тях, преди да предприема следващия си ход, в случай че са се натъкнали на нещо. В колата имам радиостанция, но пътят до долу е дълъг, а и няма да мога да избера директно апартамента на Бланшар.

— Заповядайте — кимна Флойд, усещайки как кръвта в жилите му изстива най-малко с десет градуса. — Надявам се това да бъде отчетено като съдействие на властите.

Белиар вдигна слушалката и започна да набира.

— Без съмнение. И не ми позволявайте да изляза оттук, без да съм разписал онази служебна бележка за съчупения кон.

Тъглчето на бележката от Кюстин, надничашо изпод апарата, ставаше все по-голямо в очите на Флойд. Приличаше му на развято бяло знаме. Ако откриеха тази бележка, помисли си той, с двама им беше свършено. Щяха да го отведат в Ке и да усложнят живота му

дотам, че в крайна сметка да им даде достатъчно информация, за да намерят Кюстин. А ако умреше преди това, просто щяха да назначат достатъчно хора по задачата, за да я доведат до успех. Вече бяха надушили кръв: шанс да накажат Кюстин за начина, по който ги беше предал — ако не на практика, поне в мислите си, — преди да се пенсионира принудително. Бяха жадували отмъщението си дълго и нямаше никакъв шанс да проявят милост.

Белиар започна да говори. Френският му бе толкова бърз и съкратен, че Флойд почти не успяваше да го разбира — силно подправен с полицейски жаргон, едва ли не напълно нов език. Инспекторът се наведе през бюрото и започна да придърпва апарата към себе си — милиметър по милиметър, — като постепенно разкриваше все по-голяма част от бележката.

Всеки момент ще я види, помисли си Флойд и едва ли ще се поколебае да види какво пише в нея. При тези обстоятелства всеки би постъпил така.

Чу как някой се опитва да отвори външната врата, която беше заключена. Разнесе се глас, говорещ на груб провинциален френски. Белиар даде знак на един от полицаите да отвори, без да спира да издава заповеди в слушалката. Флойд едва успяваше да сглоби разговора от страна на инспектора: нещо, свързано с радиоапарат, намерен разбит на паважа до тялото на Бланшар. Изглежда този път не можеше да има съмнение за насилствената смърт на жертвата. Никой не се беше опитал да прикрива действията си.

Униформеният полицай отключи вратата и я откряна леко. Флойд, забеляза, че навън стои друг полицай, който вероятно дотогава бе чакал долу в колата. Сетне дръжката на вратата рязко бе изтръгната от ръката на полицая, подхваната от поредния яростен порив на вятъра, изпълнил апартамента. Изпадащите по земята листове хартия още веднъж се вдигнаха и запрятаха във въздуха. Именно в тази неочаквана вихрушка Флойд забеляза как бележката на Кюстин изведнъж се изтръгна изпод телефона, прелетя през стаята и се изгуби през отворения прозорец като издухан молец.

Белиар приключи разговора си и върна телефона на бюрото на Флойд:

— Може би все пак не биваше да отварям прозореца — каза той, гледайки към хартията по килима. — Ще ви отнеме цял месец и няколко недели в повече, докато подредите всичко това.

— Няма проблеми — отговори Флойд, чудейки се колко ли очевидно е облекчението му. — Време беше да ги подреда.

Белиар извади от джоба си кочан със служебни бележки.

— Колко струваше конят?

— Не се тревожете — отвърна Флойд. — И бездруго се канех да го изхвърля.

След като заключи вратата зад хората от Ке, Флойд отиде до прозореца, все така отворен към следобедния град и отмести прашните щори. Проследи как черната полицейска кола долу запали тътнещия си двигател и полека се отдалечи. Внимателно огледа улица „Драгон“ нагоре и надолу, като мислено си отбелязваше марките на паркираните автомобили и по-специално на онези от тях, които не беше виждал дотогава или просто му се струваха не на място сред дупките и задръстените канали на западния квартал. Три магазина по-нагоре по улицата имаше още един тъмен седан. От мястото си не успяваше да разпознае марката му, но доста наподобяваше на колата на Белиар — по всяка вероятност необозначен полицейски автомобил. Зад мазните проблясъци на предното стъкло се виждаше човек, който търпеливо седеше с ръце в скута.

Нямаше как да не им го признае. От убийството на Бланшар не бяха изминали повече от четири часа, но експедитивните момчета от Ке вече бяха назначили ударен екип от Криминалния отряд. Ясно беше, че не им се бе наложило да търсят прекалено надалеч за улики — не и след като Кюстин и Флойд толкова услужливо бяха раздали визитните си картички в околността на местопрестъплението, но все пак му бяха прикачили опашка — може би дори повече от една. Флойд много добре знаеше как работеха в Ке: ако смяташ, че те наблюдава един, е почти сигурно, че има още някой, може би дори трети човек, който следи всяка твоя стъпка.

Той остави щорите да се спуснат обратно на мястото си. Чувстваше се като изсмукан, сякаш някой му бе нанесъл съкрушителен удар право в стомаха. От момента, в който беше влязъл в кантората си, натоварен с покупки и далеч по-малко проблеми от настоящите, всичко се беше променило. Защо добрите новини никога не поставяха нещата в перспектива по същия начин като лошите? Защо винаги се налагаше да се справяш с още и още проблеми?

Седна обратно зад писалището и се опита да събере мислите си. Основните подробности по разследването си бяха същите, но вече ставаше дума за двойно убийство, а полицията, макар и със закъснение, бе решила да прояви интерес към него. Или — вероятно — се бяха уловили за буквата на закона само за да накажат Кюстин. По всичко изглеждаше, че все още не смятаха първото убийство за особено значимо.

Ала въпреки че писмото вече го нямаше, Кюстин бе успял да му даде важна следа. Въобще не ставаше дума за пишеща машина, а за сложно устройство за шифровани съобщения. Няколко неща изведнъж придобиваха далеч по-голяма значимост — и до едно подкрепяха теорията му за шпионаж.

Сюзан Уайт беше настроила радиоапарата си така, че да прихваща кодирани емисии. Точките и тиретата, приличащи на морзов код, бяха само началото на далеч по-сложна шифрограма. Морзовият код, ако добре си спомняше годините по море след отпътуването си от Галвестън, беше просто способ за предаване на думи посредством радиовълни. Всеки, разполагащ с книга за разчитането му, можеше да разгадае подобно съобщение, дори и да нямаше опит, което беше достатъчно за обикновено семейно забавление в събота вечер, но далеч не бе достатъчно, когато нещата опираха до секретни предавания. Ето къде се вписваше машината „Енигма“. Сигналите, идващи от радиоапарата, по всяка вероятност вече бяха кодирани от изпращача. Разбитата машина „Енигма“ на Уайт беше начинът, по който тя бе декодирала съобщенията.

Което означаваше, че определено ставаше дума за шпионаж. Нямаше никакво съмнение. И че нямаше абсолютно никакъв шанс да научи какво бяха съдържали кодираните предавания.

Фloyd се изтръгна от дълбокия умисъл, в който бе изпаднал и погледна часовника: три и половина следобед. Влизайки в ролята си на

човек, който е изгубил връзка със сътрудника си, реши, че най-правдоподобните му действия в такъв момент биха го отвели обратно до местопрестъплението в опит да разнищи историята. Изпи една чаша вода, след което грабна шапката и палтото си. Канеше се да остави тенекиената кутия с документите на Сюзан Уайт където си беше — на бюрото, ала в последния момент му хрумна друга мисъл: който и да беше отговорен за смъртта на Бланшар, вероятно бе по следите на кутията. Първо живота си бе изгубила Сюзан Уайт, а сега същата участ бе сполетяла и хазаина ѝ. Който и да беше извършил второто убийство, вероятно вече знаеше, че документите са в друг. И с всички тези визитни картички, пръснати из наемателите на сградата, едва ли щеше да му отнеме дълго време, преди да направи връзката с Флойд.

Той взе кутията. Отсега нататък, където и да отиваше, тя щеше да е с него.

Когато зави по улица „Пьоплие“, веднага забеляза, че пред номер двадесет и три има паркирани три полицейски коли. В огледалото за задно виждане мярна как тъмният седан от улица „Драгон“ го подмина и се насочи към кръстовището с улица „Толбиак“, но забави веднага щом шофьорът също го видя. Хлапетото очевидно беше зелено, като се вземеше предвид, че Флойд дори не бе направил опит да му се измъкне по пътя за дома на Бланшар. Кое то почти сигурно означаваше, че към екипа за наблюдение имаше още някой с далеч повече опит.

Флойд паркира на половината път нагоре по улицата, изгаси двигателя и в продължение на няколко изпълнени с мълчание минути наблюдава случващото се. Въпреки че убийството се бе разиграло почти пет часа по-рано, по-вероятно вече шест, на тротоара под балкона все още имаше голяма тълпа любопитни. В следобедната светлина на слънцето сенките им започваха да се издължават. За един изпълнен с мъртворешка несигурност миг Флойд се запита дали тялото все още не е там — премазано и обезобразено от падането. Беше слабо вероятно обаче, и колкото повече се взираше, толкова повече се убеждаваше, че тълпата просто се навърта около входа на сградата с надеждата да научи нещо повече около случая от представителите на Ке — полицаи или следователи, — които явно все още влизаха и излизаха по работа.

Той приглади косата си, сложи си шапката и излезе от колата. Тръгна към зяпачите, осъзнавайки, че никой от тях не му изглежда

познат. На пост пред вратата имаше двама униформени служители на реда, които си подхвърляха шеги с тълпата. Флойд внимателно си проправи път през хората, докато не се озова току пред носа на полицаите.

— Мога ли да ви помогна, мосю? — попита по-старшият от двамата.

Флойд му показа документите си за самоличност, както и визитката си.

— Аз съм частен детектив — обясни. — Мосю Бланшар... покойният мосю Бланшар... беше мой клиент.

— Малко си закъснял, а? — отвърна полицаят и думите му бяха съпроводени от одобрителния кикот на колегата му.

Флойд се постара отговорът му да прозвучи също толкова неангажиращо:

— Мосю Бланшар ме бе натоварил с разследването на предишен инцидент в сградата. Сега, след като същото се случи и с него, не мога да не си задам въпроса дали между двата случая няма някаква връзка.

— Клиентът ти е мъртъв — отвърна по-старшият полицай. Имаше застоял дъх и не се беше бръснал. — Това не означава ли, че вече никой няма да ти плаща?

— Даде ми доста щедър аванс — обясни Флойд. — Както и да е, и без това имам личен интерес в случая. Съдружникът ми явно е главният заподозрян.

— Откъде знаеш? — попита полицаят.

— Преди малко ме посети инспектор Белиар. Той ми разясни основните положения. — Флойд снижи глас: — Разпитвахте ли вече тези хора?

— Тези не живеят тук. Разпитите с наемателите се провеждат вътре.

— Дори и така да е, все пак може да са видели нещо.

— Не са. Иначе вече щяха да са се обадили.

Флойд се обърна към насъбралите се около него хора; вече в центъра на вниманието бе той, а не зловещото кърваво петно на паважа.

— Случаят е толкова мой, колкото и техен — обясни на всички, като се постара да срещне погледите на колкото можеше повече от тях. — Преди три седмици тук беше убита жена и славните момци от Ке

въобще не обърнаха внимание на случилото се. Ето че сега ставаме свидетели на поредния подозрителен смъртен случай.

Той извади пачка визитки от джоба си.

— Ако не искате още такива събития, сега е моментът да направите нещо по въпроса. Замислете се за последните няколко дни, може би дори последните няколко седмици и се опитайте да си припомните дали нещо не ви се е сторило необичайно. Може да е бил някой, който се е размотавал наоколо, но не е имал работа в района, дори да е било дете. Предполагам, че който и да е отговорен за първия смъртен случай, вероятно има много общо с втория.

Жена на средна възраст с мека шапка се протегна и взе една от картичките.

— Аз видях нещо — каза тя. — Опитах се да кажа на тези хора, но те не проявиха интерес.

— Обадете ми се и ще поговорим — каза Флойд.

— Мога да ви го разправам още сега. Беше едър мъж, като борец. Много добре облечен, но се потеше силно и беше останал без дъх. Изтича на улицата и се опита да спре такси. Започнаха да спорят: някой друг беше спрял таксито преди него и това изглежда не му се понрави. Едва не се сбиха.

— Видели сте го с очите си? — попита Флойд.

— Чух го.

— Кога?

Жената погледна в тълпата към някакъв мъж.

— Кога чухме онази караница?

— Погледнах си часовника — обясни мъжът, като преди това извади изгасналия фас от ъгълчето на устата си. Носеше кариран каскет и имаше тънки мустачки. — Беше точно в...

— Не питах вас, а дамата. — Флойд отново се обърна към жената. — С очите си ли видяхте случилото се?

— Казах ви, че го чух — отговори тя. — Колите надуваха клаксони, имаше разпразия и някой спореше на висок глас.

— Но в действителност не видяхте с очите си едрия мъж? — настоя той.

— Не — сви рамене тя с такъв тон, сякаш разликата не беше съществена. — Но той го видя — тя посочи мъжа с фасата, — а след като чух разпразията...

— Улицата се намира насред Париж — прекъсна я Флойд. — Едва ли може да измине и половин час, без някъде да се разрази разправия.

— Зная какво видях — настоя лентяят с жената, преди отново да пъхне изгасналия фас в тъглчето на устата си.

— По време на спора за таксито — продължи да разпитва Флойд — забелязахте ли нещо друго?

Мъжът огледа народа около себе си, сякаш внезапно бе започнал да изпитва опасения, че го подлагат на кръстосан разпит.

— Не — отговори той след продължителен размисъл.

— Странна работа — рече Флойд. — Защото горе-долу по същото време на тротоара е имало труп.

— Ами имаше, но... — започна жената на средна възраст, ала гласът ѝ заглъхна.

— Преди спора за таксито? Или веднага след това? Помислете внимателно, защото е от съществено значение. — Докато говореше, Флойд забеляза, че някъде от задните редици на насъбралите се го наблюдава друга по-млада жена. Не спираше да отваря уста, сякаш бе на ръба да каже нещо, но винаги успяваха да я прекъснат.

Мъж с престилка на касапин вдигна ръка.

— Защо преди малко споменахте за детето?

— Просто се опитвам да покрия всички възможности.

— Аз видях дете. Малко момченце. Беше доста гадно на вид и се моташе наоколо.

Преди Флойд да е успял да уточни казаното от мъжа, откъм вратата на сградата се чу друг глас.

— Вкарайте го вътре. Трябва да поговоря с него.

Флойд бързо раздаде останалите визитки, като не спираше да подканя свидетелите да се свържат с него, ако си спомнят нещо повече. Видя как някой подаде една от визитките на жената в дъното. Сетне се промуши между двамата полицаи и тръгна през мрачното, миришещо на плесен преддверие на сградата.

— Здравей, Флойд. Не мога да не забележа, че напоследък пръскаш визитки като конфети — произнесе същият глас, все така скрит в тъмнината.

— Последният път, когато проверих, все още нямаше закон срещу това.

— Правилно го формулира — отвърна мъжът. — Напоследък човек не може да бъде сигурен в нищо, включително и в закона. Затвори вратата след себе си.

Фloyd откри, че изпълнява каквото му бяха наредили. Гласът беше едновременно заповеден и успокоителен. Освен това беше глас, който бе чувал и преди.

— Инспектор Майол?

— Мина доста време, а? Колко време мина от нападението с нож в „Монсо“... пет, шест години?

— Най-малко.

— Грозна история, както и да я погледнеш. Все още не съм напълно убеден, че закопчяхме правилния човек.

Фloyd беше само косвено въввлечен в случая с намушкването — един от тогавашните му клиенти беше свързан с жертвата, — но това бе достатъчно, за да го потърсят от Големия дом. Тогава Майол доста учтиво му бе наредил да престане да се разхожда по пръстите на краката им. Floyd беше схванал намека.

— Предполагам, че вече хубаво сте си поговорили с колегата Белиар?

— Разясни ми гледната си точка — сви рамене Floyd.

— Белиар има своите методи, аз също.

Майол бе олицетворение на злия полицейски служител: имаше слабо лице с изпъната кожа, през която костите на черепа му сякаш се силеха да изскочат, зла малка уста и зли очички, наблюдаващи света иззад очила без рамки. Последните шест години не бяха смекчили изражението му ни най-малко. Той свали меката си филцова шапка и почеса обръснатия си скалп.

— Надявам се методите ти да са по-напредничави — отвърна Floyd.

— Приятелят ти е загазил здравата — заяви без да увърта Майол.
— Особено сега, след като със случая се е заел Белиар.

— Останах с впечатлението, че и аз не съм се изплъзнал напълно.

— Белиар е един от многообещаващите младежи на управлението. С правилния костюм, с правилните шапка, кола и жена. Дори има правилните политически връзки.

— Шателие?

— Кой друг.

Нещо в тона му най-сетне накара Флойд да се отпусне.

— Да разбирам ли, че не пееш на един глас с тях?

— Времената се менят — отвърна Майол. — Градът не е същият като преди няколко години.

— Смешна работа, същото каза и Белиар.

— Без съмнение обаче го е казал така, сякаш това е нещо хубаво.

— Майол отново си сложи шапката и внимателно я натисна надолу. Тъканта ѝ покри твърдите остри косми около ушите му с ясно доловим драскащ звук. — Говоря сериозно за Белиар. Това не е човек, който искаш да ти бъде враг.

— Ти си негов началник.

— На думи — каза Майол. — За съжаление на мен ми липсват амбицията и връзките му. Четеш ли вестниците, Флойд?

— Следя забавните страници.

— Не би трябвало да работя по този случай. Официално дори не съм тук. Предполага се, че в момента преследвам контрабандисти в Монруж.

— Четох за това. Освен това разбирам, че си споменал името ми, когато Бланшар е търсел частен детектив.

— Ти беше очевидният избор. Смъртта на американката ме тревожеше: нещо в този случай не излизаше както трябва. Но началникът на прокурорския отдел беше доволен от заключението за нещастен случай, така че не можех да направя нищо повече.

— Сега обаче на полицията ще се наложи да вземе и двата случая на сериозно, нали?

— Зависи дали имат интерес да ги разрешат.

— Стори ми се, че Белиар е решен да постигне резултати.

— Да, но какви резултати? На първо време сгреши, като игнорира първия случай: пропусна идеалната възможност да лепне убийството на някое от дежурните малцинства. Сега обаче, след като в картинката се появи и Кюстин, ще навакса пропуснатото.

— Толкова много ли го мрази?

— Всички го мразят.

— А ти?

— Познавах Кюстин. Преди десет години работех с него в Седемнадесети участък. — Майол извади от вътрешността на сакото

си тънка метална табакера с релеф на русалка. Предложи цигара на Флойд, който отказа, преди сам да щракне със запалка, инкрустирана със слонова кост. — Беше добър следовател. Труден човек, но можеше да се разчита на него.

— В такъв случай знаеш, че не е способен на нещо подобно?

— Тогава защо е избягал?

— Може да е напуснал местопрестъплението — заяви Флойд, — но само защото е проявил достатъчно здрав разум да не се навърта наоколо. Не той е блъснал Бланшар през балкона.

— Все някой го е направил — отговори Майол и изтръска пепелта на пода. — Приятелят ти е идеалният заподозрян.

— На мен пък ми се струва, че по времето, когато тялото се е озовало на тротоара, Кюстин вече е бил в таксито.

— Кое то обаче не го оневинява. Няма да знаем с абсолютна сигурност, докато не получим експертизата от аутопсията, но все още е напълно възможно той да е убил Бланшар.

— Не виждам как би могъл да го направи.

— Възможно е да е намушкал или прострелял стареца, без да го е умъртвил веднага. Изоставя Бланшар на границата на живота и смъртта с пълното съзнание, че едва ли ще изкара дълго и се хвърля надолу по стълбите, за да хване такси. Междувременно горе Бланшар събира достатъчно сили да се изправи, но се олюлява, което за нещастие предизвиква падането през балкона. — Преди Флойд да е успял да възрази, Майол вдигна ръка и каза: — Просто един от възможните сценарии, разбира се. Съществуват и други. Идеята е в това, че не е задължително последователността на събитията да противоречи на вероятността приятелят ти да е убиецът. Повярвай ми, разследвал съм далеч по-странни случаи.

— Може би това ти е помогнало да развиеш прекалено живото си въображение — предположи Флойд. — Ето ти още един алтернативен сценарий: Кюстин е бил горе със стареца, без значение дали заедно с него или в съседната стая. Имал е пълното право да бъде там — в края на краищата, бяхме поканени в сградата, за да работим по случая Уайт.

— А незначителната подробност със смъртта на Бланшар?

— Някой друг е извършителят. Кюстин или е станал свидетел, или е влязъл прекалено късно, за да успее да му помогне. Естествено, е

побягнал. На негово място всеки нормален човек би постъпил по съвсем същия начин.

— Законът едва ли ще направи разлика в случая.

— Но ти поне го разбираш, нали? — попита Флойд. — Още повече че познаваш Кюстин и си наясно с отношенията му с бившите му колеги... какво друго му е оставало?

Майол обмисли думите му, като тръсна отмерено цигарата си, след което кимна отстъпчиво:

— Но фактът, че миналото на Кюстин ми е известно, или че на негово място бих постъпил по същия начин, не променя нищо.

— Невинен е — настоя Флойд.

— Само че не можеш да го докажеш.

— Ами ако мога?

Жестоките бледи очи на Майол се разшириха съвсем леко иззад очилата:

— С нещо съществено ли разполагаш?

— Още не. Но съм сигурен, че ще успея да изнамеря достатъчно...

— За да го защитиш от Белиар, ще ти трябват нещо повече от косвени улики.

— В такъв случай ще ги намеря.

— Ти си разумен човек, Флойд. — Преди да продължи, Майол дръпна продължително от цигарата си. — Поне това ми стана ясно още в момента, когато пътищата ни се пресякоха по време на случая Монсо. Тогава ти казах да отстъпиш и ти ме послуша. Оценявам го. И знаей, че мислиш единствено доброто на Кюстин. Ако си говорим сериозно, дори аз не вярвам, че той го е направил. Но единственото нещо, което ще го откачи от въжето, е друг заподозрян.

— Тогава ще ви намеря друг заподозрян.

— Просто така?

— Както казах: ще направя всичко възможно.

— Имаш ли някой предвид? Ако е така, не е зле да ми го съобщиш още сега. Ако случайно пропуснеш да го направиш, някой може да се заяде, че си укрив доказателства.

— Нямам никой предвид — отговори Флойд.

— Искан ми се да лъжеше, заради Кюстин. — Майол хвърли изпушената си цигара на пода и я стъпка. Обувките му, забеляза

Флойд, бяха стари и протрити. — За нещастие по-скоро подозирам, че говориш истината.

— Работа по случая само от няколко дни.

— Но случай вече няма — заяви Майол. — Човекът, който те е наел, е мъртъв.

— Какво искаш да кажеш?

— Изпитваш загриженост за Кюстин. Може би дори знаеш къде е. Но това е битка, която никой от двамата ви не може да спечели. Ако Кюстин има възможност, сега му е времето да напусне Париж. Така бих постъпил аз.

— В момента единствено мъже като Кюстин стоят между този град и вълците.

— В такъв случай може би не е зле всички ние да обмислим заминаването си — отговори Майол.

ПЕТНАДЕСЕТ

Когато Флойд отключи вратата на кантората на улица „Драгон“, телефонът звънеше. Вдигна го разтревожен, питайки се дали не е Кюстин, като се надяваше, че партньорът му има повече ум от това, да го търси по линия, която почти сигурно вече се подслушваше от хората на Ке.

— Ало? — произнесе, докато се настаняваше зад бюрото си.

— „Разследвания Флойд“? — Гласът от другата страна на линията принадлежеше на жена и говореше на френски, но с акцент, който някак му убягваше. — Името ми е Верити Оже. Обаждам се във връзка със сестра си.

Флойд се изправи в стола, откъсна един лист от бележника си и ожесточено започна да драска с писалката по него, докато най-последният писецът не пусна мастило.

— Вашата сестра? — попита той.

— Сюзан Уайт. Доколкото разбрах, вие разследвате убийството й.

— Да — отговори Флойд. — Можете да говорите и на английски, стига да предпочитате. Френският ви звучи доста сносно, но ако и двамата сме американци...

— Предполагам, че сте американец — произнесе тя, преминавайки на английски, — но ми се стори невъзпитано да се обърна към вас направо по този начин.

— Как разбрахте за мен?

— Бях сред тълпата на улица „Пьоплие“, докато раздавахте онези визитки. По това време вече бях успяла да разговарям с някои от другите наематели и от тях разбрах, че сте задавали въпроси за Сюзан. Искях да поговоря с вас още тогава, но въпросът е деликатен и нямаше как да го повдигна пред всички онези хора.

— За какъв деликатен въпрос става дума по-точно?

— Обаждам се във връзка с вещите на сестра си. Доколкото разбирам бедният мистър Бланшар ви ги е предал, преди...

— Да, у мен са — кимна Флойд. — Но е просто една кутия, съдържаща някои документи. Разбира се, можете да си ги получите, когато пожелаете. Адресът ми е на визитката.

— Улица „Драгон“, да.

— Да ви упътя ли по-подробно?

— Не, сигурна съм, че и сама ще ви открия. Мога да дойда до час. Нещо против? Но можем и да се видим по-късно днес, ако имате някакви други планове?

Флойд се канеше да се съгласи да се срещнат след час, но нещо го накара да размисли. Възнамеряваше да ѝ даде кутията, нямаше как да го избегне, но освен това искаше да разбере какво ще направи с нея, след като напусне кантората му. Без помощта на Кюстин щеше да му бъде доста по-трудно да ѝ прикачи опашка. Грета също едва ли би се справила сама, дори да успееше да я довлече от Монпарнас за толкова кратко време.

Докато се колебаеше, в ума му постепенно започваше да се оформя план. Проблемът беше, че не бе от плановите, които обикновено можеше да изпълни за по-малко от час или два.

— Вижте — произнесе бързо, преди жената да е станала подозрителна, — днес ще бъде малко проблематично. Налага се да изляза по работа, свързана с друг случай.

— Зает човек сте, мистър Флойд.

Нямаше как да разбере дали му се подиграваше, или просто беше впечатлена.

— Не е кой знае колко вълнуващо. Но ще ми улесните живота, ако си уговорим среща за утре рано сутринта.

— Звучи ми напълно приемливо.

— Девет часа тогава?

— Ще се видим в девет, мистър Флойд. — След което тя затвори.

Флойд също остави слушалката и се вторачи в изцапаното с мастило парче хартия, върху което не беше записал абсолютно нищо. Започна да прелиства телефонния указател, докато не откри номера на Морис Дидо, асансьорния техник.

— Да не се е развалил пак, мосю Флойд?

— Не точно — отговори Флойд, — но се надявах да уредиш нещо за мен.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Можеш ли да дойдеш утре в осем и половина сутринта?

— Осем и половина в събота?

— Ще ти обясня всичко — продължи Флойд. — И ще получиш добро възнаграждение.

Час по-късно откри Грета в кухнята в Монпарнас. Разглеждаше филмово списание, докато довършваше цигарата си. На корицата се виждаше рекламна снимка на типичния мрачен *полисиѐ*^[1]. Тя вдигна поглед и Флойд чак тогава забеляза, че очите ѝ изглеждаха уморени, а гримът ѝ бе започнал да се размазва.

— Не те очаквах толкова скоро.

Флойд затвори вратата след себе си.

— Имаме развитие. Сериозно развитие.

— Сядай. — Тя затвори списанието и го хвърли през масата.

— Става дума за Кюстин — обясни Флойд.

— Какво за него?

— Укрива се.

— Гледай да не се шегуваш, защото...

— На шегаджия ли ти приличам? — прекъсна я остро той. — Мосю Бланшар е мъртъв.

— Мосю кой?

— Собственикът на сградата на улица „Пьоплие“ — човекът, на когото Сюзан Уайт беше доверила кутията с документите. Същият, който нае Кюстин и мен, за да докажем, че е била убита. Намерили са го мъртъв на тротоара днес сутринта. — Флойд си издърпа един стол и седна от другата страна на масата.

— Не — произнесе тихо тя.

— Да. По това време Кюстин случайно се намираше в сградата, за да довърши някои неща по разследването.

— Нали не вярваш, че той има нещо общо със случилото се?

Флойд зарови глава в шепите си.

— Искане ми се да няма. Всичко, което ми е известно за този човек, ме навежда на мисълта, че няма начин той да е отговорен.

— Тогава?

— Бяхме се разбрали да разговаря с хазаина по възможността самият Бланшар да е убил Сюзан Уайт. Не трябваше да го обвинява... от Кюстин се искаше просто да си отваря очите и ушите. Само защото беше благовъзпитан старец с правдоподобна история...

— Но нали спомена, че полицията дори не е обмисляла възможността да разследва смъртта на момичето? Защо му е било на стареца да рискува сам да попадне в светлината на прожекторите?

— С Кюстин се питахме дали целта му не е била точно такава. Ако я е убил, за да му обърнат внимание, но е останал на сухо, това лесно може да обясни желанието му да наеме частни детективи.

— Бях забравила, че за вашата работа се искат безсърдечност и вечна подозрителност.

— Беше просто хипотеза — отвърна в своя защита Флойд. — Работата е там, че дадох картбланш на Кюстин да подгрее нещата около Бланшар. Няколко часа по-късно го откриват по лице на тротоара отпред.

— Смяташ, че Кюстин го е притиснал прекалено грубо?

— Говорим за човек, който е провеждал разпити в Ке, човек, който е специалист по причиняването на ужас и болка, за да постигне резултат.

— Някой май се е опитвал да насади съмнения в главата ти.

Флойд се загледа към нея през пръсти.

— Днес чух нещо за Кюстин, което досега не ми беше известно.

— Нека отгатна. Някой от бившите му колеги си е поговорил с теб?

— Каза, че по време на един от разпитите му е умрял невинен човек.

— И ти му повярва?

— Нямам причина да не му вярвам.

— Кюстин е твой *приятел*, Флойд.

— Известно ми е и се чувствам ужасно дори само от мисълта, че Кюстин може да има нещо общо със смъртта на Бланшар. Но не мога да се противопоставя на начина, по който работи умът ми.

— Имало ли е свидетели?

— Хората са видели Кюстин да напуска забързано местопрестъплението. Кое то може би се е случило или не преди тялото да се озове на улицата. Друг е видял наоколо да се навърта странно момченце.

— И това има каквато и да било връзка със случая?

— Странните малки дечица не спират да изникват в този случай. Накъдето и да погледнеш.

— Смяташ, че едно дете може да е извършило убийство?

— Мисля си, че има вероятност да е въввлечено, но нито зная как, нито защо.

Грета изгаси цигарата си в пепелника, след което почука по ръба му с лакираните си в черно нокти:

— Остави за момент децата настрана. Успя ли да се свържеш с Кюстин?

— Не лично. Беше ми оставил бележка в кантората. Сигурно е отишъл там веднага щом си е дал сметка в какви неприятности се е набъркал. — Флойд се облегна назад в стола и отлепи ризата от гърдите си. Беше подгизнала от пот, сякаш беше тичал с нея в горещ летен ден. Насили се да придаде малко по-спокойно изражение на лицето си и продължи: — Едва бях успял да прочета бележката, когато ме посетиха момчетата от Големия дом — един очарователен младеж на име Белиар заедно с двамата му главорези.

— Никога не съм чувала за него.

— Моли се да не чуеш. Доста е набрал на Кюстин и си мисля, че би му харесало да ме отнесе заедно с него.

— Какво ти каза той?

— Поиска да узнае дали съм се виждал с Кюстин. Разбира се, излъгах, но знаят, че рано или късно той ще се свърже с мен.

Тя го гледа дълго и внимателно, преди да зададе следващия си въпрос:

— А какво иска Кюстин от теб?

— Нищо. Твърди, че и сам можел да се погрижи за себе си.

— Но той е твой приятел — повтори тя. — А също и мой. Трябва да му помогнем.

Флойд изучи изражението ѝ, като се опитваше да разбере какво мисли.

— Как е Маргьорит?

— Наистина ли искаш да знаеш, или просто сменяш темата?

— Наистина искам да знам — отговори той. — Смяташ ли, че положението в Париж се е влошило толкова, колкото мисли тя?

— Очевидно не се подобрява.

— Майол спомена почти същото, когато се сблъсках с него в сградата на Бланшар. Плашещо е, че подобна промяна може да ни изненада, без дори да забележим.

— Сигурна съм, че хората са говорили така и преди двайсет години.

— Мислиш си за онова, което каза Маргьорит? Че бурените се завръщат?

— Да — отвърна простичко тя.

— Може би има право. Може би само възрастните хора виждат нещата в перспектива.

— Още една причина да живеем — произнесе Грета.

— Освен ако не направим нещо тук, още сега, преди да е станало прекалено късно.

— Ти, Флойд? — Тя едва скриваше веселието си.

— *Ние* — отговори той.

— Има и друго, нали?

— Да, с мен се свърза сестрата на Сюзан Уайт. Обади се по телефона в кантората ми точно преди да тръгна за насам.

— Какъв ден само. Пълен с изненади. Какво искаше?

— Кутията.

— Ще й позволиш ли да я вземе?

— Искам да си я получи. Но освен това искам да я проследя, когато излезе от кантората. Така че ще ми трябва малко помощ.

— Разбирам.

— Ще го направиш ли? Ако не за мен, поне заради Кюстин?

— Не си насилвай късмета, Флойд.

— Говоря сериозно. Майол каза, че може да отърве Кюстин, ако успее да изнамеря нещо правдоподобно.

— Какво например?

— Друг заподозрян. Зная, че шансът е малък. Но момичето е единствената ми следа. Ако не я проследя, с Кюстин е свършено.

Флойд и Грета блъснаха вратите на *Льо Пероке Пурпр* и последваха редицата от снимки на джазмени, водещи надолу по стълбите. Беше петък вечер и някои от постоянните посетители на бара вече бяха пристигнали, но иначе заведението все още бе относително тихо и повечето маси бяха празни. Някакво хлапе в карирана риза изпълняваше соло „Източен Сейнт Луис Тудъл-у“ на пианото, опитвайки да наподобя движенията на Дюк, но без да се

справя особено успешно. Мишел кимна спокойно на Грета и Флойд, сипа им питиета без да каже и дума и се върна обратно при хромирания тезгях на бара. От време на време хвърляше по едно око на стълбите, водещи към изхода, сякаш очакваше някого.

Двамата отпиваха от питиета си, без да разговарят. Изминаха пет минути, после десет.

— Знаеш защо сме тук, нали? — попита най-последно Флойд.

Мишел престана да забърсва бара и известно време се суети, оставяйки кърпата на мястото ѝ.

— Огледахте ли се, преди да дойдете?

— Никой не ни проследи — увери го Флойд.

— Сигурни ли сте?

— По-сигурен не мога да бъда.

— Това не е много сериозна гаранция.

— Но е най-доброто, което мога да ти предложа. Знаеш къде е, нали?

Мишел взе празните им чаши.

— Елате с мен.

Той вдигна преградата на тезгяха в дъното на бара и ги поведе към помещението отзад, където бяха безразборно струпани купища празни каси от вино. Една врата водеше към криволичещ тухлен коридор, също почти задръстен от дървени бирени каси. На половината път през него Мишел спря пред една необозначена бяла врата и измъкна връзка ключове от джоба си. Отвори вратата и ги въведе в друг претрупан с каси склад. На пръв поглед изглеждаше, че касите достигат до отсрещната стена, ала като се вгледа по-внимателно, Флойд си даде сметка, че всъщност прикриват врата.

— Оттам — посочи Мишел. — Приключвайте бързо и не вдигайте шум. Не се обиждай Флойд, но поемам сериозен риск.

— Оценяваме го — кимна сериозно Флойд.

Тайната врата ги отведе до тясна стаичка, горе-долу с размерите на килер. Стените бяха облепени с подпухнали тапети, започващи да се свличат на ивици по влажната тухлена стена отдолу. На тавана гореше една-единствена гола крушка. Мебелировката се изчерпваше с дюшек, метнат направо през пода, върху който, полуизлегнат, полуоблегнат на стената върху няколко мръсни възглавници, седеше Кюстин. До него имаше торба с провизии. Беше в дрехите си от сутринта, но те вече се

бяха измачкали и потъмнели от пот, сякаш ги бе носил в продължение на седмица.

Кюстин остави настрана парчето вестник, което четеше:

— Не си мисли, че проявявам неблагодарност — произнесе той, — но как успя да ме намериш?

— По метода на пробата и грешката — отговори Флойд.

— Обикновено умозаключение — обади се Грета. — Колко приятели според теб са ни останали в града?

— Не са много — съгласи се Кюстин.

— Така че не ни затрудни особено да съставим кратък списък. Мишел беше на едно от първите места.

— Много любезно от негова страна, че ме приюти — каза Кюстин, — но не мога да остана дълго. И за него, и за мен е прекалено опасно. Предполагам, че не са ви...

— Проследили? Не — отвърна Флойд.

— Здравата съм загазил.

— Значи пак от нас зависи дали ще се измъкнеш оттук — заяви Грета.

— Първо обаче искаме да знаем какво се случи — каза Флойд. — До последната подробност, Андре. От момента, в който те оставих на улица „Пъоплие“ тази сутрин.

— Получи ли бележката?

— Разбира се.

— Тогава знаеш за пишещата машина.

— Машината за шифроване? Да. Но онова, което не разбирам...

— Използвахме ги в Ке — обясни Кюстин, — за да подсигурир комуникациите между участъците по време на разследвания на по-сериозните операции срещу организираната престъпност. За да се защитим от онзи вид хора, които подслушваха *нашите* телефони. Когато Бланшар ни показа кутията на пишещата машина — или поне онова, което той смяташе за такава, — веднага разбрах, че някъде съм я виждал. Беше просто въпрос на време да си спомня кога и къде.

— Радвам се, че си се сетил — каза Флойд. — Това поне изясни някои въпросителни.

— Била е шпионин.

— Съгласен.

— И не е действала сама, не и ако някой продължава да изпраща онези кодирани съобщения. Почти сигурно е, че е имала съучастници в района.

— Всъщност — заяви Флойд — един от тях ще ме посети в кантората утре сутринта.

Очите на Кюстин се разшириха:

— Сестрата?

— Появи се. Точно както каза Бланшар.

— Много, много внимавай как ще си изиграеш картите — предупреди го Кюстин.

— Всичко ще бъде наред. Сега искам да чуя твоята част от историята. Какво, по дяволите, се случи днес?

Кюстин се намести по-удобно върху дюшека:

— Започнах от втория етаж, от наемателя, когото вчера така и не успях да разпиташ. Не го открих, така че продължих към апартамента на мадмоазел Уайт и пак се помъчих да уловя някое от предаванията по радиото.

— Успях ли?

— Да... и този път разполагах с книга за разчитане на морзов код. За съжаление, когато транскрибирах съобщението, се оказа, че е безсмислено — просто случайна поредица от букви. Продължавах да се вирам в тях, докато най-после нещо в тях ми се стори странно познато. Точно тогава си спомних за енигмата в Ке. И най-после ме озари прозрение: нямаше никакъв смисъл да опитвам да разгадая буквите. Дори и да успеехме да намерим отнякъде същата машина като на Сюзан Уайт, пак нямаше да имаме каквато и да е представа как е била настроена, за да се декодира съобщението.

Флойд се почеса по главата:

— Колко време би ни отнело, за да разгледаме всички възможни комбинации?

Кюстин поклати глава с безнадеждно изражение.

— Години, Флойд. Шифърът е замислен така, че да не бъде разбит лесно. Това е идеята.

— Значи в крайна сметка си хвърлихме времето на вятъра?

— Напротив. Това говори доста за Сюзан Уайт, въпреки че на практика не знаем какво се съдържа в съобщенията. Освен това

научихме каква е била причината да строят машината. Който и да го е извършил, е знаел съвсем точно колко важна е била тя.

— Значи е била убита от вражески агент — заключи Флойд.

— Мисля, че можем да приемем тази теория за правдоподобна — отвърна Кюстин. — Вероятно са се погрижили да повредят инсталацията на ротора. Нищо в кутията, която е оставила на съхранение у Бланшар, изглежда не е свързано с начина за декодиране. Сигурно е пазела инструкциите на друго място. Възможно е дори да ги е помнела наизуст.

— Като заговорихме за Бланшар... — подсказа му Флойд.

— Щом се убедих колко безполезна са по-нататъшните ми усилия, върнах радиоапарата на мястото му, точно както го намерихме предния ден. Дори прекъснах жиците. Прибрах си нещата и слязох до апартамента на Бланшар с намерение да повдигна деликатния въпрос, който обсъждахме вчера.

— Направи ли го?

— Така и не ми се удаде възможност — отговори Кюстин. — Когато почуках на вратата, открих, че е отключена. Бутнах я и го повиках. Никой не отговори, но чух... звуци...

— Какви звуци?

— Боричкане, пъшкане. Сякаш някой разместваше мебелите. Разбира се, веднага влязох. Тогава видях детето: малко момиченце, може би същото, което видяхме пред апартамента вчера, а може би друго.

— Какво правеше детето? — попита Флойд, усещайки как в стомаха му се надига нещо ужасно.

— Убиваше мосю Бланшар — отговори Кюстин, без да промени изражението на лицето си, сякаш бе премислил нещата толкова пъти, че вече не можеше да се изненада от крайното заключение. — Бланшар беше на пода, главата му беше притисната в крака на стола. Детето беше клекнало над него. С едната ръка бе покрило устата му, а с другата замахваше с ръжена. Удряше главата му с него.

— Как е възможно едно дете да надвие възрастен мъж? — попита Флойд. — Беше на години, но не и чак толкова слаб.

— Съобщавам ти само онова, което видях с очите си — отговори Кюстин. — Детето сякаш имаше чудовищна, животинска сила. Ръцете и краката му бяха като клечки, но го налагаше като ковач.

— Говориш за него като за неодушевен предмет — отбеляза Флойд.

— Когато ме погледна — обясни Кюстин, — разбрах, че въобще не е дете.

Грета наблюдаваше Флойд ужасено. Той докосна успокоително ръката ѝ.

— Продължавай — каза към Кюстин.

— Беше облечено като момиченце, но в мига, в който ме погледна, разбрах, че е нещо друго — нещо като демон, а не дете. Лицето му приличаше на изсушена слива. А щом отвори уста, в нея имаше сух почернял език и един-два изгнили зъба. *Подуших* ги.

— Плашиш ме — обади се Грета, като потрепери от отвращение под ръката на Флойд. — Да не би това да е едно от децата, за които твърдите, че постоянно изниквали в случая?

— Каквото и да са, определено не са деца — повтори Кюстин. — По-скоро само приличат на деца, докато не се вгледаш по-внимателно. Това е всичко.

— Но това е невъзможно — настоя Грета.

— И двамата сме ги виждали — отвърна Флойд. — Както и някои от наемателите в сградата на Бланшар.

— Но... *деца*?

— По някакъв начин се вписват във всичко това — каза той. — И едно от тях вероятно е убило Сюзан Уайт.

— Какво стана после? — попита Грета. Любопитството очевидно постепенно започваше да взема връх над осъзнаването на случилото се.

— Детето ме погледна — каза Кюстин. Той бръкна в торбата с провизии до дюшека и извади отвътре бутилка уиски. Отпи малко и продължи: — Погледна ме и издаде звук, който никога няма да забравя. Отвори уста — тогава видях езика и зъбите му — и... *пропя*. — Произнесе думата с отвращение и побърза да я отмие от устата си с още една глътка уиски.

— Как така „пропя“? — попита неразбиращо Флойд.

— Или нададе вой, или изписка... Наистина не мога да ти го опиша по-точно. Не беше като никой звук, който би издало обикновено дете, а нещо като демонична тиролска песен. Не питай как, но разбрах какво правеше: викаше другите като него. Призоваваше ги. — Кюстин

зави капачката на бутилката и я върна обратно в хартиения плик. — Тогава си плюх на петите.

— Даваше ли си сметка колко зле ще бъде разтълкувано това?

— Нищо не можеше да ме накара да остана по-дълго в онази стая. Огледах се за някакво оръжие, но нещото-дете вече държеше в ръка единствения предмет, който можеше да нанесе по-сериозни поражения. Просто исках да се измъкна оттам и да се скрия по възможно най-бързия начин.

— Тогава повика такси?

— Да — отговори Кюстин. — Отидох право на улица „Драгон“, където ти оставих бележка. После дойдох тук.

— Хората от Големия дом смятат, че ти си убил Бланшар — произнесе Флойд.

— Нормално. В това им се иска да вярват. Говориха ли с теб?

— Побъбрихме си с инспектор Белиар за това-онова веднага след като ти беше напуснал местопрестъплението.

— Белиар е отрова. Пази се, Флойд. Стой надалеч от този случай. Стой надалеч от мен.

— Малко е късно за това.

— Никога не е късно да проявиш здрав разум.

— Е, може би този път е. Разговарях с нашия стар познат Майол. Беше скептично настроен, но мисля, че дълбоко в себе си е убеден в невинността ти.

Кюстин поклати примирено глава:

— Един добър човек не може да помогне на всички.

— Заявих му, че ще изчистя името ти. Той отговори, че е готов да прегледа всяко доказателство, което му предоставя.

— Предупреждавам те като приятел: остави тази работа на мира. Направи като мен. Смятам да се измъкна от Париж при първа възможност.

— Няма къде да отидеш — сви рамене Флойд. — Аз мога да скоча в хидроплана и след два дни ще бъда в Америка, но при теб случаят не е такъв. Където и да се скриеш във Франция, хората на Керано или късно ще те открият. Единствената ни възможност е да изчистим името ти.

— В такъв случай си се заел с невъзможното.

— Ще дам на Майол едно от тези деца. Тогава може би ще имаш шанс.

— Никой няма да повярва, че едно дете е способно на такава постъпка.

— Не и ако не се намерят достатъчно свидетели — един или двама, имали нещастieto да се сблъскат с някой от тези демони — тогава може би събитията ще се обърнат в наша полза.

— Флойд — прекъсна го с мрачна сериозност Кюстин, — умолявам те да размислиш. Тези неща са някъде там навън дори и в този момент. В града. Придвижват се, без да предизвикват подозрение. Нещо повече, изглежда са си поставили за цел да убият всеки, който има дори косвена връзка със Сюзан Уайт, тоест и ние тримата вече сме в списъка им.

— В такъв случай предполагам, че нещата вече са лични — отвърна Флойд.

— Остави този случай, приятелю. Остави случая и замини за Америка с Грета.

— Още не. Както казах, очаква ме интересен разговор със сестрата.

— Играеш си с огъня.

— Не — отговори Флойд. — Играя си с единствената следа, която ни остана в този случай. Единственото, което може да ме отведе до тези деца и да те спаси от въжето.

Кюстин се отпусна уморено на стената.

— Няма начин да те разубедея, нали?

— Не правя нищо, което ти не би направил за мен.

— Което още веднъж потвърждава колко малко ум имаме в главите си.

— И бездруго няма смисъл да се преструваме — отговори с широка усмивка Флойд.

— Бъди внимателен — каза Кюстин. — Тези деца може и да са демони, но няма никакви гаранции, че сестрата не е също толкова опасна.

В девет сутринта Верити Оже влезе в кантората на Флойд и Кюстин. Косите лъчи на слънцето, проникващи през щорите, я

осветиха странично — наелектризирани сребристи отблясъци, очертаващи всяка извивка и къдрица. Носеше тъмен раиран бизнес костюм и обувки с ниски токове. Ако имаше шапка, вероятно я бе окачила до вратата. Внимателно сресаните ѝ на път руси коси се спускаха в права линия до раменете и внезапно се втурваха нагоре по краищата, сякаш променили решението си в последния момент. Косата ѝ му напомняше за китовите перки от старите холандски литографии. Имаше съвсем тънки вежди и лицето ѝ неусетно успяваше да промени изражението си от безоблачна яснота към смъртоносна сериозност само в рамките на един удар на сърцето.

Преди да му хрумне, че изобщо не прилича на сестра си, Верити Оже вече се бе настанила в стола срещу него.

— Съжалявам за бъркотията — каза Флойд, като посочи купчините документи. — Някой реши, че имат нужда от преподреждане.

— Няма нищо — отговори Оже, като остави чантата в скута си. — Благодарна съм, че се съгласихте да се срещнем с толкова кратко предизвестие. — Тя го погледна право в очите. — Осъзнавам, че вероятно поведението ми ви се струва необичайно, мистър Флойд.

— В едно разследване на убийство няма нищо „необичайно“ — отвърна той. — Мога само да си представя какво ви е.

— Не мога да се преструвам, че ми е лесно — каза тя. — От друга страна не виждам смисъл да се преструвам и че двете със Сюзан бяхме особено близки.

— Семейни неприятности?

— Нищо чак толкова драматично. Просто така и не успяхме да се сбlijим. Като за начало бяхме полусестри. Бащата на Сюзан е починал преди да се родя. Тя беше четири години по-възрастна от мен, което може и да не ви се струва много, но се равнява на цял един живот, когато си дете. Разликата помежду ни беше значителна. Винаги съм гледала на нея като на възрастен човек.

— А по-късно, докато растяхте?

— Предполагам, че разликата във възрастта вече не беше от толкова голямо значение, но по това време Сюзан прекарваше все по-малко у дома. Винаги беше някъде с приятели, отегчена до смърт от малкото ни градче.

— Тенгълууд, Дакота — кимна Флойд.

Очите ѝ се разшириха в нещо, което или беше лека изненада, или относително недоверие.

— Чували сте за него?

— Да, но само защото прегледах документите в тенекиената кутия. Странното е, че дори след като проверих в географския справочник, не успях да открия селище с такова име.

— Искате да кажете, че не е било отбелязано в справочника. Уверявам ви, че съществува, мистър Флойд. В противен случай би ми било малко трудно да обясня собственото си детство. Имате ли пепелник?

Флойд ѝ подаде един:

— Сигурно е от онези градчета с по един кон?

Оже поклати глава, докато палеше цигарата си.

— Има амбицията да стане градче с един кон.

— Значи така? В такъв случай разбирам защо сестра ви е искала да напусне. Такова място може да ти се стори истински затвор.

— А вие откъде сте, ако не възразявате срещу въпроса ми? Не зная дори първото ви име.

— Галвестън, Тексас — отговори Флойд. — Баща ми работеше в търговската флота. На шестнайсет вече си изкарвах хляба на траулерите.

— И сте се озовали в Париж? — Оже издиша струя дим. — Надявам се, че не сте били навигатор?

— Изпълнявах задълженията на навигатор, свързочник и още куп други неща до деня, в който реших, че обичам музиката далеч повече от риболова. Тъкмо навършвах деветнайсет и бях чувал, че ако искаш да пробиеш като музикант, трябва да започнеш от Париж. Особено ако си американец. Тук свиреха Беше, Бейкър, Гершуин... Така че хванах кораба от Марсилия и реших да се опитам да пробия. Акостирахме през хиляда деветстотин тридесет и девета, една година преди танковете да се опитат да нахлуят през Ардените.

— И?

— Все още се опитвам да пробия. — Флойд изду бузи и се усмихна. — След около шест месеца се отказах от сериозните намерения да си създам име в джаза. Още свиря от време на време за удоволствие и понякога дори успявам да изкарам повече, отколкото

като частен детектив. Но се боя, че това по-скоро говори зле за бизнеса ми, отколкото добре за уменията ми като музикант.

— Как се заловихте за тази работа? Скокът от моряк до частен детектив ми се струва доста сериозен.

— Не се получи веднага — отвърна Флойд, — но имах преимущество още от самото начало. Майка ми беше францужойка и разполагах с документи, които го доказваха. Френската армия се беше оказала напълно неподготвена за немското нахлуване. Когато най-сетне се събудиха и осъзнаха, че са на път да ги прегазят, вече не бяха в настроение да пробират кого да допускат в страната.

— Бихте ли се на тяхна страна?

— Казах им, че ще си помисля.

— И?

— Помислих си и реших, че има далеч по-интересни неща от това да чакам онези германци да ме изпотъпчат.

Оже се отказа от почти недокоснатата си цигара и я изгаси в пепелника.

— Властите не ви ли дишаха във врата?

— Нямаше никакви власти. Правителството вече си беше плюло на петите, оставяйки града на мафиотите. По някое време наистина изглеждаше така, сякаш немците са на път да успеят с инвазията. Чист късмет беше, че онези бронирани дивизии затънаха в Ардените. Лошото време работеше в *наша* полза за пръв път от много време насам. Това и фактът, че най-после осъзнахме колко сме загазили, което пък ни принуди да изпратим бомбардировачите да им дадат да разберат.

— С други думи сте се отървали на косъм. Човек не може да не се зачуди какво ли щеше да стане, ако войските им не бяха ударили на камък.

— Може би нямаше да бъде толкова лошо — каза Флойд. — Поне при немците щеше да има някакъв ред. Все пак крайният резултат ме устройваше. Отвори се доста мръсна работа. Хората, които умееха да говорят френски и английски, както и успешно да минават за граждани на една от двете страни, в онези дни се ценяха.

Оже кимна:

— Мога да си представя.

Флойд махна с ръка, превръщайки години от живота си в нещо, което не си заслужаваше дори да се споменава:

— Намерих си работа като телохранител и шофьор на един от местните гангстери. Това ме научи на повече трикове, отколкото можех дори да си представя. Когато местната гангстерска опозиция очисти шефа ми, направих няколко бързи завоя и се озовах начело на собствената си малка детективска агенция.

— Не трябва ли да има и друга глава? Онази, в която сте начело на голяма и успешна детективска агенция с клонове по цял свят?

— Може би догодина — усмихна се мрачно той.

— Харесва ми отношението ви, мистър Флойд. Изглеждате като човек, който не смята, че светът му дължи каквото и да е.

— Така си е. Свирил съм джаз с едни от най-добрите музиканти, които някога са се раждали. Виждал съм как им плащат с бутилки медицински спирт, които пресушават до капка, докато не ослепеят. Аз поне имам покрив над главата си. Не мога да си позволя да се самосъжалявам. Тази малка операция няма да направи нито мен, нито приятеля ми Кюстин богаташи, но скърпваме от година за година.

— Всъщност — и това със сигурност ще ви прозвучи неделикатно, но... точно заради малката ви операция дойдох да поговорим. И по-скоро за едно по-особено разследване, което агенцията ви провежда.

— Чудех се кога ли ще приключим с бъбренето. Жалко — вече започваше да ми харесва. Ще поговорим ли за вещите на Сюзан?

Облекчението, изписано по лицето ѝ, се забелязваше съвсем ясно.

— Значи са у вас. Толкова се разтревожих, когато разбрах за случилото се с хазаина ѝ.

— Разполагам с кутията, която е оставила на съхранение при него — отговори Флойд. — Нищо повече, но дори това си е чист късмет.

— Защо ви я даде мистър Бланшар?

— Смяташе, че съдържанието ѝ може да хвърли някаква светлина върху убийството на сестра ви. Старецът вярваше, че не е починала вследствие на нещастен случай.

Оже въздъхна.

— Е, разбирам защо може да се е чувствал по този начин. Но не е било убийство.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Познавах сестра си. Не добре, както вече ви казах, но достатъчно, та да не съм изненадана от крайния резултат.

Фloyd отвори чекмеджето на бюрото си и извади тенекиената кутия за бисквити. Постави я по средата на писалището между двама им и вдигна металния капак, така че Оже да огледа съдържанието ѝ.

— Продължавайте — подкани я той.

— Сюзан имаше проблеми. Още докато живееше у дома, винаги се забъркваше в неприятности, винаги си съчиняваше истории, за да обяснява истината, в която искаше хората да вярват в един или друг момент.

— Тя и половината от човешкия род.

— Разликата при Сюзан беше, че не знаеше кога да спре. Обичаше да фантазира, мистър Floyd, живееше в свой собствен, измислен свят. С годините положението се влошаваше все повече. Това бе една от причините, поради които се отдалечихме една от друга. Твърде често се оказвах мишена на безбройните ѝ фантазии.

— Не виждам какво общо има всичко това с убийството ѝ.

— Онова, което в началото беше просто невинна фантазия, лека-полека стана сериозна самозаблуда. Мисля, че дори сама беше започнала да вярва на приказките си. Започна да вижда врагове под дърво и камък, винаги си въобразяваше, че хората шепнат зад гърба ѝ, че кроят планове срещу нея.

— В тези времена, може би не е била далеч от истината.

— Не и по начина, по който вие го схващате. Сестра ми беше параноичка, мистър Floyd. Говоря за медицинското заключение на лекарите, които я преглеждаха. — Оже бръкна в ръчната си чанта и извади свитък с документи. — Можете да се уверите и сам. Около двадесетата си година Сюзан се лекуваше в специализирано заведение. Включително с електротерапия. Няма нужда да ви обяснявам, че нищо от това не помогна.

Floyd взе документите и ги прегледа набързо. Изглеждаха достатъчно убедителни. Върна ги на Оже, забелязвайки, че на ръцете ѝ нямаше пръстени.

— Приемам думата ви — каза той. — Но онова, което не разбирам, е как сестра ви се е озовала в Европа, щом не е била добре?

— От днешна гледна точка идеята изглежда глупава — отговори тя, като натъпка медицинските експертизи обратно в чантата, — но в продължение на няколко месеца Сюзан отбелязваше напредък и лекарите решиха, че една промяна на обстановката ще ѝ се отрази дори още по-благоприятно. Самата тя не разполагаше с кой знае какви средства, но в семейството успяхме да съберем достатъчно, за да я качим на кораба и дори да я снабдим с някой долар за разноските.

— И то какви разноси — каза Флойд, припомняйки си купищата списания, книги и плочи, които бе купувала Сюзан Уайт.

— Не мога да твърдя нищо със сигурност за времето, което е прекарала тук — произнесе Оже. — Понякога беше адски убедителна и е напълно вероятно да е успяла да се домогне до доверието на някой добър човек, за да го убеди да ѝ даде онова, което иска.

— Струва ми се правдоподобно — съгласи се Флойд. — Нещо против да ви задам един неделикатен въпрос?

— Не се обиждам лесно.

— Откъде разбрахте, че е починала, след като почти не сте поддържали връзка? По мои наблюдения Сюзан почти не се е срещала с някой в Париж. Властите дори не са знаели за нея, нито пък са давали пукната пара коя е. И въпреки това вие пристигате от Дакота само три седмици след смъртта ѝ.

— Не знаех, че е мъртва до момента, в който стигнах до сградата, където бе живяла — отговори Оже. Изражението ѝ не издаваше нищо: можеше да бъде разярена или просто безразлична, Флойд нямаше начин да разбере. — Но имах усещането, че нещо ѝ се е случило. Сюзан не поддържаше връзка с мен, но изпращаше редовно пощенски картички на чичо ни в Дакота. Той получаваше известия от нея поне по веднъж на всеки две седмици.

— Но пощенските картички изведнъж секнаха?

— Не беше само това. Последната, която получихме, бе особено странна и показваше, че отново е започнала да губи досег с реалността. — Оже замълча, за да запали още една цигара. Флойд се зачуди защо ли си правеше труда: почти не беше докоснала предишната. — Твърдеше, че определени хора се опитвали да се доберат до нея. С други думи все същата стара история: всичко онова,

което се надявахме отдавна да е загърбила. Е, явно не беше така. Този път обаче, бе дори още по-лошо, сякаш в Европа фантазиите ѝ бяха попаднали на по-благоприятна почва. На всекиго се случва по време на почивка далеч от дома, мистър Флойд: променяме се коренно, понякога за добро. При Сюзан стана точно обратното.

— Какво имаше в тези пощенски картички?

— Обичайните неща, само че двойно преувеличени. Хора, които следели всяка нейна стъпка, хора, които искали смъртта ѝ. Навсякъде около себе си виждаше конспирации.

— Имаше ли навика да подчертава важни за нея думи?

Видя как през лицето ѝ преминава моментно съмнение.

— От време на време, предполагам. Защо?

— Без причина — махна с ръка той. — Просто ми хрумна.

Оже погледна към тенекиената кутия между тях.

— Спомена за тази кутия. Твърдеше, че е събрала много доказателства и че я е предала на хазаина си на съхранение.

— Но ако е страдала от параноя, нищо от тези документи не е от особено значение.

— Не твърдя обратното — отвърна Оже. — Но в една от последните си картички Сюзан отправяше молба да дойда и да взема кутията. Твърдеше, че е от изключително голямо значение и че сме длъжни да ѝ направим тази последна услуга, както и че ще умре щастлива от факта, че кутията е в сигурни ръце.

— Отговорихте ли ѝ?

— Изпратих ѝ телеграма, че ако с нея се случи нещо, ще дойда да прибера кутията.

— Но сте знаели, че е била без всякаква стойност. Сериозно ли твърдите, че сте прекосили Атлантическия океан само заради една тенекиена кутия, пълна с безполезни документи?

— Които обаче представляваха ценност за Сюзан — отговори рязко Оже. — За нея те бяха най-важното нещо на този свят. Освен това бях дала думата си. Не зная за вас, мистър Флойд, но аз изпълнявам обещанията си, без значение колко безсмислени или абсурдни могат да се сторят някому.

Флойд се протегна и плъзна кутията към нея.

— В такъв случай е ваша. Не виждам никаква причина да не ви я дам, особено след последните ви думи.

Тя я докосна предпазливо, сякаш не вярваше на късмета си.

— И просто ще ми позволите да си изляза оттук, без да задавате въпроси?

— Зададох ви предостатъчно въпроси — отговори Флойд, — а вие отговорихте на тях по напълно задоволителен начин. Ще бъда откровен с вас: прегледах всичко вътре и наистина не видях нищо ценно. Ако имаше пари в брой или поименни чекове, или ключ за банков сейф, може би щях да поискам от вас някакви по-конкретни доказателства, че сте онази, за която се представяте. Но няколко стари карти, безсмислени документи и един билет за влака? Моля, заповядайте. Надявам се, че поне донякъде ще успокои паметта на сестра ви сега, след като най-после отново е в ръцете на семейството ви.

— Аз също се надявам — отвърна Оже. Тя вдигна кутията. — Има само още една подробност, която се налага да изясним. Проявихте изключителна отзивчивост, мистър Флойд, и наистина съжалявам, че ви отнемам случая.

— Моят случай? — повтори Флойд.

— Както вече ви казах, не става дума за никакво убийство. Нищо чудно сестра ми да е посегнала сама на живота си — и преди е правила опити за самоубийство, — или просто е било инцидент в състоянието, в което се е намирала и всичко останало. Вероятно си е въобразила, че я нападат. Но поне в едно съм напълно уверена: не е имало убийство и следователно не може да става и дума за разследване на такова.

— Всичко е наред — произнесе Флойд. — Случаят се прекрати сам в момента, в който Бланшар падна от балкона на апартамента си.

— Вярно — кимна тя. — Вие сте разследвали от негово име.

— Да, и след като него вече го няма, никой не плаща разноските ни. Както и да е, от думите ви и бездруго разбирам, че по начало изобщо не е ставало дума за нещо сериозно.

— Мислите ли, че смъртта на Бланшар има нещо общо с тази на Сюзан?

— Мина ми през ума — отвърна Флойд. — Но разбира се, не бива да говорим лошо за мъртвите... Особено за онези от тях, които са мъртви само от няколко часа. Хрумна ми, че може би Бланшар е имал представа какво се е случило. Може би е смятал, че е трябвало да

направи нещо, докато все още е имало време и вината е започвала да му тежи. В крайна сметка е надделяла.

— Бланшар се е самоубил, защото Сюзан е умряла? Това ли се опитвате да кажете?

— Няма как двата смъртни случая да не са свързани. Съдебните заседатели едва ли ще останат удовлетворени от обяснението, че някой е потърсил смъртта, защото се е чувствал отговорен, но е далеч по-правдоподобно от това, да хвърляме вината върху някаква неназована трета страна.

— Вижте — заяви Оже, — съжалявам за всичко това. Оказали сте се по средата на нещо, което по начало не ви е влизало в работата. Тя порови в чантата си и извади обикновен на вид кафяв плик. Плъзна го през писалището към него. Той го остави да стои на мястото си като тиктакаща бомба. — Не е много, но оценявам усилията ви — в крайна сметка ми върнахте кутията — и според мен заслужавате някаква компенсация, след като случаят е приключен.

Фloyd сложи ръка върху плика, усещайки изкусителната му дебелина. Вътре трябва да имаше не по-малко от неколкостотин франка, може би дори повече.

— Не е необходимо — каза той. — Имах договор с Бланшар, не с вас.

— Правя го от обикновена човештина, мистър Флойд. Моля ви, приемоте парите. Разговарях с някои от хората в сградата на Сюзан и доколкото разбирам, последните два дни не са били от най-леките за вас. Приемоте ги, за да покриете разходите си.

— Щом настоявате — отстъпи Флойд, като взе плика и го пусна в същото чекмедже, откъдето беше извадил тенекиената кутия. — Оценявам жеста.

— Тогава приключихме — каза Оже и се изправи. Преметна чантата си през рамо и взе кутията под мишница.

— Предполагам — отговори той, като също се изправи.

Тя се усмихна. За пръв път виждаше някакво познато изражение върху лицето ѝ.

— Донякъде все още очаквам да възникнат допълнителни спънки. Документи за подписване, законови неприятности... Не вярвах, че просто ще си изляза оттук, без да се изправя срещу непоклатимо недоверие.

— Както казах, става дума за обикновена кутия с документи. А и не бих желал да усложнявам допълнително живота ви. Достатъчно е, че сте изгубили сестра си...

Тя стисна ръката му.

— Бяхте изключително услужлив, мистър Флойд.

— Просто си вършех работата.

— Надявам се нещата да потръгнат за вас и партньора ви. Заслужавате късметът да ви се усмихне.

Флойд сви рамене:

— На мен, както и на всички останали на планетата.

Тя се обърна, като му хвърли поглед през рамо. Косата обрамчваше лицето ѝ като ореол от заслепяваща белота, като слънце, надничащо иззад буреносен облак.

— Още веднъж ви благодаря. Ще намеря пътя навън и сама.

— За мен беше удоволствие.

На вратата Оже спря.

— Мистър Флойд? Така и не ми казахте първото си име?

— Има ли значение?

— Бих искала да го знам. В края на краищата проявихте такова разбиране.

— Името ми е Уендел.

— Не го ли харесвате?

— Винаги ми е звучало като име на наивник. Поради тази причина приятелите ми ме наричат Флойд.

— Всъщност — каза тя — на мен ми харесва. Звучи като име на честен човек, поне така смятам.

— Е, тогава за вас мога да бъда Уендел.

— В такъв случай, сбогом... Уендел.

— Сбогом, мис Оже.

— Верити, моля ви — поправи го тя, след което излезе от кантората и затвори вратата след себе си.

Флойд почака за момент, след което пхна ръка в джоба си, за да се увери, че пощенската картичка все още беше там.

Харесваше я. Биваше си я и изглеждаше добра жена. Но се чудеше как ли би реагирала, ако бе споменал думите „сребърен дъжд“.

[1] Полицай (фр.) — Бел прев. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

Оже затвори вратата след себе си, притискайки чантата и тенекиената кутия към гърдите си така, сякаш всеки момент можеха да отлетят. На площадката пред кантората на детектива стоеше силно гримирана старица и я наблюдаваше с хитър поглед през тежките сивосини воали дим от цигарата ѝ. Не каза нищо, ала изразът на лицето ѝ бе едновременно обвинителен и изпълнен с безразличие, сякаш в живота си бе виждала всички възможни грехове и отдавна бе престанала да се тревожи за тях. Очите ѝ за момент отскочиха към тенекиената кутия в ръцете на Оже, след което се разфокусираха, губейки и последната злонамереност, която дотогава се колебаеше в тях. Оже се канеше да тръгне по стълбите за долния етаж, когато забеляза, че друга жена — далеч по-млада от първата, с черна коса, привързана отзад с червен шал на точки — е застанала на колене и мие стъпалата.

Жената вдигна очи в момента, в който Оже се канеше да мине покрай нея.

— Моля — каза тя, като кимна към черните решетки от ковано желязо около асансьорната шахта в средата на витото стълбище.

Благодарна, че асансьорът вече бе там и я чакаше, Оже пристъпи вътре и затвори сгъваемата дървена решетка зад себе си, след което натисна бутона за партерния етаж. Асансьорът се помести с пъшкане и нетърпелив вой и започна да се спуска, ала едва изминал един етаж, внезапно се закова разтърсващо точно на границата между двете площадки. Оже изруга и отново натисна бутона, ала асансьорът отказа да помръдне. Тя опита да отвори насила сгъваемата решетка, ала по всичко изглеждаше, че се бе самозаклучила.

— Ей! — извика тя — Някой може ли да ми помогне? Заседнах.

Чу как чистачката каза нещо, но ѝ прозвуча по-скоро съчувствено, отколкото окуражително. Оже натисна още веднъж бутона — отново без особен ефект. Изведнъж я връхлетя кристално ясната мисъл, че може да остане в заседналия асансьор с часове,

докато най-после някой техник не се появи изнервен, особено днес, в събота, за да отстрани повредата. Ако изобщо някой се сетеше да му се обади, което пък само по себе си щеше да бъде цяло чудо. Тя отново извика — ако чистачката не можеше да ѝ помогне, или да я разбере, поне би могла да извика Флойд. Този път обаче не последва дори отговор.

Измина цяла минута, без нищо да помръдне. Чувахе единствено учестеното си дишане и спорадичното металическо потракване, когато под силата на собствената ѝ тежест асансьорната клетка се полюляваше на носещите въжета. Сградата като че бе напълно изоставена.

Чу как някъде високо над нея се затваря врата, след което нечии бързи стъпки се чува надолу по стълбите. Стъпките се ускориха и се превърнаха в глухи удари, сякаш някой прескачаше по две или три стъпала наведнъж. Оже се взря през мрежата на тавана на асансьора и видя, че по стълбите точно над нея преминава нечия тъмна фигура. Преди да успее да извика още веднъж, фигурата беше отминала с отскоци надолу и поемаше към следващия етаж, а малко по-късно вече излизаше на улицата. Беше успяла да я зърне само за миг, но така и не бе смогнала да различи чертите на лицето на човека. Знаеше единствено, че бе облечен в палто с високо вдигната яка и носеше ниско прихлупена филцова шапка. За момент си зададе въпроса дали не може да е бил Флойд, но почти веднага отхвърли абсурдната мисъл.

Секунда по-късно асансьорът се пробуди към живот и продължи спускането си надолу. Спря на следващата площадка и за да не поема излишни рискове, Оже отвори вратата и продължи пеша. Стиснала кутията още по-здраво, мислено се поздрави, когато най-после излезе на дневна светлина. По някакъв начин се чувстваше далеч по-сигурна на открито, колкото и нелогично да беше това.

Огледа улица „Драгон“ нагоре и надолу, но не се забелязваше и следа от тичащия човек. Всъщност нямаше никакъв знак за нещо нередно. Улицата си оставаше също толкова сънлива и притихнала, както по време на идването ѝ, но тук-там се виждаха минувачи, така че дори някой да се опиташе да се изпречи на пътя ѝ, знаеше, че най-малкото можеше да разчита на помощта на един или двама очевидци от магазина за конско месо на приземния етаж в сградата на Флойд.

Малко по-надолу по улицата Оже спря под навеса на отдавна затворен магазин за трикотаж и нетърпеливо отвори кутията. Във вътрешността ѝ, точно както бе забелязала още в кантората, имаше пачка документи, прихванати с ластик. Прибра пачката в чантата си. Кутията вече не ѝ трябваше, така че я напъха сред купчината кашони, които се бяха натрупали в единия ъгъл до вратата на магазина.

Отново тръгна по улицата, докато не достигна южния ѝ край, където пресичаше улица „Севр“, водеща към далеч по-оживената улица „Рен“. По времето, когато достигаше ъгъла, чу как зад гърба ѝ някаква кола запали. Докато поемаше на север по „Рен“, рискува да хвърли един поглед назад точно навреме, за да забележи решетката на колата, излизаща на същата улица. Автомобилът се понесе напред, и се изравни с нея, ала блестящото слънце върху стъклото ѝ попречи да огледа добре шофьора. Оже ускори крачка и когато отново си позволи да погледне, от колата нямаше и следа. Покрай тротоара обаче имаше прекалено много подобни автомобили, така че едва ли за шофьора би било проблем да паркира и да се изгуби сред тях.

Оже продължи по улица „Рен“, като от време на време се опитваше да спре такси. Ала дали защото часът от деня не бе подходящ, или имаше някаква чисто парижка особеност, която все още не бе усвоила, такситата просто я подминаваха като вихрушки от черен метал и хромирана ламарина, оставяйки я да мърмори ядно под нос. Оже хвърли още един поглед назад и този път ѝ се стори, че отново вижда колата, придвижваща се почти със скоростта на пешеходец, ала още преди подозренията ѝ да са се оформили напълно, автомобилът просто зави и се скри в една от страничните улички.

Оже се смърми мислено. Започваше да става параноична, също като измислената персона на Сюзан Уайт. Номерът беше да оценява събитията от гледната точка на Флойд. Детективът нямаше как да знае за значимостта на документите от кутията. Историята ѝ бе правдоподобна и Флойд не разполагаше с каквато и да е причина да се съмнява в думите ѝ. Дори самата Сюзан Уайт беше споменала, че сестра ѝ ще дойде да прибере вещите ѝ.

Все така нервна, но като се стараеше с всички сили да запази присъствие на духа, Оже осъзна, че се бе озовала пред входа на метростанция „Сен Жермен дьо Пре“. Предпочиташе бързината и удобството на таксито, но и метрото щеше да ѝ свърши същата работа.

Потърси пари в чантата си. Все още не бе напълно сигурна в стойността на монетите, но някак успя да си купи билет за отиване. По времето, когато излизаше от въртележката, на перона спираше мотриса.

Оже се качи в един от вагоните и тръгна по дължината му, докато вратите се затваряха и влакът потегляше леко напред. Намери свободно място до две млади жени, забили глави в модните си списания. Метрото се гмурна в тунела и пое на юг, след което отново забави, навлизайки в метростанция „Сен Сюлпис“, чиито стени бяха покрити с избелели червеникавокафяви реклами на парфюми, дамски чорапи и тютюн. Хората слизаха и се качваха, а Оже внимателно ги наблюдаваше, търсейки някой, който би й заприличал на Флойд или на фигурата, която я бе задминала по стълбите. Никой не й направи впечатление и докато влакът отново се губеше в мрака на тунела, тя си позволи за момент да се отпусне. След около минута или повече забавиха отново, навлизайки в метростанция „Сен Пласид“, където Оже за пореден път проследи слизащите и качващите се пътници. Този път обаче не толкова напрегнато и по-скоро с умерено любопитство, насочено към личния живот на тези нищо неподозиращи затворници. Някъде по това време забеляза жената, която тъкмо слизаше от влака два вагона преди нейния. Имаше изключително красиво лице, обрамчено от гарвановочерна коса и й отне известно време, докато най-сетне успя да я свърже с момичето, миещо стълбите на улица „Драгон“. Беше свалила престилката и шала, но чертите на лицето ѝ бяха същите. Вместо да се насочи към изхода, жената тръгна покрай влака, докато достигна до вагона непосредствено до този на Оже и влезе в него точно преди вратите да изсъскат, а влакът да се втурне обратно към тъмнината.

Оже притисна ръчната чанта още по-здраво към стомаха си, устоявайки на желанието да я отвори и да се увери, че документите все още са на мястото си. В този момент влакът забавяше при метростанция „Монпарнас“. Оже стана и се приближи до вратата още преди да са спрели напълно и облекчено видя, че заедно с нея навън излезе тълпа от народ, който я обгърна и подхвана като перце в бързеите си към коридорите, покрити с плочки и стълбите, водещи към линия номер шест. Забърза се, за да излезе пред всички. През цялото време стискаше чантата плътно до себе си като живо същество,

нуждаещо се от закрилата ѝ. Докато изкачваше стълбите, тя хвърли поглед назад и видя чернокосата жена някъде там, ала почти изгубена сред морето от лица и шапки на останалите пътници. Линия номер шест се движеше над земята и когато Оже най-последно излезе на дневна светлина, с радост забеляза, че влакът вече е пристигнал и всеки момент се кани да потегли. Затича се да го хване и едва не се препъна в болезнено неудобните си обувки, но с последни усилия успя да се промуши през затварящите се врати. Докато влакът се отдалечаваше, а Оже едва смогваше да си поеме дъх, успя да види, че чернокосата жена стои на перона.

Оже погледна часовника си. Беше малко преди десет. От момента, в който бе влязла в кантората на детектива, бе изминал едва час.

Фloyd вдигна телефона още при първото иззвъняване.

— Грета?

— Аз съм — потвърди тя, звучейки така, сякаш едва си поема дъх.

— Изгубих я — каза Флойд. Намираще се в тъжната затъмнена стая за гости в Монпарнас. Софи беше горе заедно с Маргьорит, а в къщата се усещаше типична за неделя сутрин атмосфера, въпреки че все още беше едва събота. — Очаквах, че ще хване такси веднага щом излезе от кантората. Но продължи пеша и нямах никакъв шанс да я следвам прекалено дълго с колата, без да стане подозрителна. Едва ли успя да ме разпознае, но не исках да поемам излишни рискове. По-добре беше този път да я изпуснем. Все още имам известни надежди, че може да се върне при апартамента на Бланшар.

— Наистина ли смяташ, че пак би отишла там?

— Може да има недовършена работа, особено след като прегледа съдържанието на кутията.

— Съгласна съм, възможно е. Но все още не сме я изпуснали. Зная къде е отседнала.

Лицето на Флойд светна. От време на време в ръцете му, като подранил коледен подарък, изпадаха и добри новини.

— Успяла си да я проследиш?

— Не точно — каза Грета. — Следвах я пеша, докато стигна до метростанция „Сен Жермен“. Спотаих се в сенките, докато си купуваше билет, после купих един и за себе си, докато тя се насочваше към влака. Качих се заедно с нея, като се уверих, че не сме в един и същ вагон, но го смених на „Сен Пласид“, а малко по-късно я последвах, когато на „Монпарнас“ се прехвърли на линия номер шест. За щастие познавам тази метростанция доста добре: прекарала съм по-голямата част от детството си в прехвърляне на линиите там. Видях в каква посока се насочва, но въпреки всичко успя да ме изпревари и да се качи на един от влаковете, преди да достигна перона.

— И тогава си я изгубила.

— За не повече от минута-две. Хванах следващия влак от „Монпарнас“. Движех се в западна посока с надземна линия номер девет; оттам се открива добра гледка към улиците долу, така че си държах очите отворени на четири. В крайна сметка това ми помогна. Видях я да се отдалечава от метростанция „Дюплекс“, точно когато забавяхме. Слязох от влака и се спуснах по стълбите на бегом, след което я следих по целия път до дома, като внимавах да не се приближавам на повече от една пресечка от нея.

— Впечатлен съм — каза Флойд. — Стори ли ти се подозрителна? Дали е забелязала, че я следиш?

— Не мога да чета мисли, Флойд, но ми изглеждаше доста по-спокойна в сравнение с преди. Предполагам, че след като е сменила линиите, е решила, че е успяла да заблуди евентуалните си преследвачи.

— Някой ден ще направим от теб отличен детектив, само почакай. — Флойд взе бележника и писалката си. — Къде е отседнала?

Грета му продиктува адреса на един хотел на булевард „Емил Зола“. Беше съвсем наблизо до метростанция „Дюплекс“. Обаждаше му се от бирария, често посещавана от излизащи от смяна работници от съседната фабрика на „Ситроен“.

— Но не мога да ти кажа в коя стая е, нито колко препечени обича филийките си сутрин. Освен това няма как да остана тук цял ден.

— Няма да се наложи. Ще бъда там до час.

— Не можеш ли да дойдеш по-рано?

— Мен също ме следят, помниш ли? — каза Флойд.

— Някое от онези ужасни деца? — попита изнервено тя.

— Не, палячовците на Белиар. Проследиха ме до Монпарнас. Мисля, че ще успея да ги разкарам, ако пресека реката на два пъти, но ще ми отнеме известно време. Не искам да решат, че Верити Оже представлява интерес за мен. Ако това се случи, ще последват доста неудобни въпроси.

— Какви „неудобни въпроси“?

— От онзи вид, от който забогатяват зъболекарите.

— Идвай възможно най-бързо. Не искам да се забърквам повече, Флойд. Никога не ми е харесвала идеята да играя ролята на момиче-детектив и не съм на заплата при теб.

— Свърши добра работа — каза Флойд, докато тя затваряше. Остави слушалката и се зае да планира пътя си през Париж. Налагаше се да включи колкото е възможно повече изненадващи завои.

Оже влезе в стаята си и я заключи, а после се хвърли изтощено на леглото, усещайки как я връхлитат едновременно внезапно облекчение и надмогващо изтощение.

Затвори очи за няколко минути, след което отиде до тревистозелената мивка и напръска лицето си със студена вода.

— Не се отпускай — произнесе на висок глас. — Трудната част може да е приключила, но ти предстои да се добереш до портала. Не се оставяй на самодоволството, Оже. И не си говори сама. Това е първият признак за полудяване.

Свали ужасните си парижки обувки и се обади на рецепцията за кана кафе. Малко по-късно отново се обади и поиска да я свържат с външен номер.

— Един момент, мадам.

Някой вдигна на третото позвъняване и произнесе на развален френски:

— С кого разговарям?

— Обажда се Оже — отвърна тя.

— Много добре — заяви Авелинг, преминавайки на английски.

— Взе ли...

— Да, у мен са. Можете ли да се свържете с Калискан?

— Опасявам се, че е невъзможно. — Авелинг се намираше в тайната квартира, стая, която бяха взели под наем само на няколко минути пеша от „Кардинал Льомоан“. Между повърхността и подземните зали нямаше директна връзка. — Имаме известни технически затруднения с тунела.

— Кажи ми, че не е нещо сериозно.

— Работим по въпроса. Не се случва за пръв път. Вероятно до няколко часа отново ще бъде стабилен. Двете неща нямат нищо общо.

— Кое е второто?

— Не му мисли много.

— Искам да знам, надменен... — тя се опита да го обиди, търсейки нещо подходящо в обичайния си репертоар, но сякаш между мозъка и устата ѝ съществуваше невидима, но осезаема преграда.

— У дома имат политически неприятности — прекъсна я Авелинг, преди Оже да е измислила нещо. — Офанзивата на слашърите, която всички очаквахме, е започнала. Но не се оставяй тази мисъл да те тревожи излишно. Просто донеси кутията и остави на нас да тълкуваме положението. Много сме доволни от начина, по който се справяш досега. Ще бъде жалко да развалим всичко постигнато дотук, не мислиш ли?

— Мога просто да изгоря документите — напомни му Оже. — Или да ги захвърля някъде, където никой никога няма да се сети да ги потърси. Какъв е проблемът?

— Предпочитаме да ни ги предадеш. Така ще бъдем сигурни, че нищо не се е объркало.

— Мога да дойда при портала — обясни тя, — но не съм убедена, че в момента това е най-добрата идея. Почти съм сигурна, че някой ме проследи дотук от кантората на детектива.

— Кой?

— Някой, който работи за него, струва ми се. Оказа се изключително отзивчив и ми предаде кутията веднага. Сега, като се замисля, смятам, че е възнамерявал да ми пусне опашка още от самото начало.

— Някакъв обикновен местен детектив?

— Да, същият, за който ти споменах, след като разговарях с Бланшар.

— Вероятно е станал малко по-любопитен от обичайното. Постарай се да го разкараш, но не се безпокой излишно.

— Тук се случват далеч повече неща, отколкото ми казахте.

— Слушай ме внимателно — нареди Авелинг. — Сега е точно десет и четиридесет. Свери си часовника.

— Готово.

— Точно по обяд ще прекъснем за две минути храненето на релсите, минаващи през метростанция „Кардинал Льомоан“. Ще те чакам в тунела, на вратата, и по разбираеми причини не е добра идея да закъсняваш. Никакви извинения, Оже — всички разчитаме на теб. Ще се видим след осемдесет минути. Носи документите.

Тя не отговори.

— Ще бъдеш ли там? — попита Авелинг.

— Да — отвърна тя. — Разбира се, че ще бъда.

От румсървиса почукаха. Тя затвори телефона, отиде до вратата и я откряна само колкото позволяваше предпазната верига, преди да позволи на момчето да влезе и да остави каната с кафето на масичката до леглото. Даде му щедър бакшиш, след което заключи и отново окачи веригата. Кафето бе започнало да изстива, но беше далеч по-добре от нищо. Наля си една чаша, прибави захар и мляко и почти я беше преполовила, когато най-после усети как започва да се отпуска и да възвръща самообладанието си.

Определено не ѝ казваха всичко. Предполагаше, че подозрението през цялото време не я бе напускало, но сега бе напълно сигурна. Освен това имаше нещо друго, нещо още по-тревожно, което не я бе оставяло на мира още откакто за пръв път бе научила за участието на Сюзан във всичко това.

Защо Уайт бе споменала специално нейното име, след като познанството им се ограничаваше единствено до няколко случайни срещи? Оже можеше да разбере защо Сюзан е изпитвала безпокойство за собствената си безопасност дотам, че да повери документите за съхранение на друг, за да не попаднат в грешните ръце. Разбираше и нуждата някой от другата страна на портала да дойде и да ги прибере. Но защо точно тя? Разбира се, разполагаше с необходимите познания за историята на града, но трябваше да има и някакво по-сносно обяснение. На пръв поглед изглеждаше така, сякаш Сюзан си играеше с нея от гроба, принуждавайки я да върши опасни задачи от чиста

професионална злоба. Но двете бяха по-скоро хладнокръвни съперници, отколкото врагове — без излишна взаимна неприязън. Всъщност доста си приличаха.

Значи трябваше да е нещо друго. Уайт беше умна и пресметлива — не би предприела нищо, без да има конкретна причина. И единственото обяснение, което хрумваше на Оже — единственото, което изглеждаше достатъчно приемливо, като се вземеше предвид какво ѝ бе известно за Сюзан, — бе, че ставаше дума за доверие.

Оже беше аутсайдер. Имаше вземане-даване с Калискан — това поне беше неизбежно в рамките на Института по старините, но двамата не бяха точно първи приятели. По-важното беше, че тя не е част от операцията на Авелинг. Само преди малко повече от седмица дори не беше подозирала за 32. Кое то пък значеше, че в някакъв момент Уайт бе решила, че не може да има доверие на Авелинг и компания.

„На всички тях ли обаче?“ — запита се Оже. Или просто беше заподозряла, че някъде в организацията има някой, на който не може да се има доверие?

Оже предпочиташе втората хипотеза. Звучеше ѝ по-смислено в сравнение с идеята, че цялата организация, от Фобос до 32, е компрометирана. Ако случаят беше такъв, със сигурност щяха да намерят начин да не намесват външен човек, без значение колко проблемна би се оказала задачата.

Оже обмисляше онова, което вече и сама бе научила. Всички бяха на мнение, че в документите има нещо ценно. Сюзан Уайт дори се бе постарала да ги предаде в сигурни ръце и да уреди завръщането им през портала. Калискан, Авелинг и останалите на Фобос изглежда също смятаха, че документите си струват риска, иначе никога нямаше да предложат на Оже да дойде да ги вземе. Освен това имаше още някой, който ги възприемаше по този начин: онзи, който бе убил Сюзан Уайт, а сега и Бланшар. Независимо кой беше той, очевидно нямаше особено желание документите да се озоват на Фобос. Кое то пък навеждаше на мисълта — стига въображението ѝ да не се развихряше прекалено много, — че човекът или хората, извършили двете убийства, по някакъв начин бяха свързани с тези документи.

Това водеше до един-единствен въпрос: какво имаше в *самите* тях?

Тя извади връзката от ръчната си чанта и започна да подрежда документите върху кафеникавочервената покривка на леглото, докато най-сетне не го покри изцяло. Сега просто стояха пред нея, подредени по начина, по който бяха стояли в кутията.

Оже отстъпи от леглото и огледа наследството на мъртвата жена.

— Говори, Сюзан — произнесе. — Подскажи ми за какво става дума тук.

Наля си втора чаша кафе, прибави сметана и захар и отново се настани в края на леглото. Започна да пренарежда документите, издирвайки някаква неуловима, но значима по смисъл комбинация. Както и да ги разбъркваше обаче, не виждаше нищо по-специално. Освен ако не изпускаше нещо наистина незабележимо, вероятно съобщението си оставаше в съдържанието им. Никаква част от него не би представлявало интерес за местните. На някой можеха да се сторят ексцентрично подбрани, особено ако знаеше, че са принадлежали на американска туристка, но не се виждаше нито димящо оръжие, нито нещо в тях крещеше, че идват от друг свят. Всъщност в тях едва ли имаше информация, която всеки заинтересован да не може да открие в тукашните книжарници или библиотеки. Нямаше свръхсекретни планове или преснимани документи от 32; нищо дори бегло напомнящо, че Сюзан Уайт е била изследовател, пристигнал в Париж през квази-дървоядов проход от някоя безумно далечна точка на Млечния път.

Оже прегледа листовите още веднъж, за да се увери, че не изпуска нещо, но ако изключеше невидимите мастила, микрофилмите и всички останали обичайни хитрини, не забелязваше нищо чак толкова тревожно в колекцията, събрана от Сюзан. Следователно, ако попаднела в чужди ръце, едва ли биха предизвикали сериозни неприятности. Впрочем дори беше по-вероятно да изхвърлят документите и да запазят тенекиената кутия.

Организацията на Калискан обаче бе провела рискована операция, за да възстанови тези документи. И по-специално бяха наблегнали на думата „връщане“. Не просто унищожаване. Не, Калискан ги искаше обратно, което значеше, че в случая смятаха самите документи за важни.

Знаеха, че Сюзан Уайт е по следите на нещо. Просто не бяха пожелали да кажат на Оже какво, за да не я изплашат. Беше постъпила

глупаво, че не зададе повече въпроси за естеството на документите, преди да се съгласи да ги върне. Калискан и хората му бяха разчитали точно на това — че ще се хване за всяка сламка, за да избегне дисциплинарния трибунал. Вероятно още в началото им бе станало ясно, че няма да се замисли по-сериозно върху главната цел на операцията. Фактът, че се бяха оказали прави, че по толкова нелеп начин бе играла по свирката им, я караше да се чувства двойно по-глупаво.

— Верити — укори се тя. — Глупаво, глупаво момиче.

Поклати глава и отново насочи вниманието си към документите.

— Знаела си какво означава всичко това — продължи на глас, обръщайки се към въображаемото присъствие на Сюзан Уайт. Представяше си я наведена като самата нея над покривката от безобидни листове хартия. — Знаела си какво означава всичко това и ти е било известно, че заради него можеш да изгубиш живота си.

Оже се пресегна и взе най-голямата от картите. Чак сега ѝ обръщаше по-специално внимание. Защо се бе озовала в колекцията, след като съвсем същите карти можеха да бъдат купени във всяка вестникарска будка на улицата? Почти идентична на нея имаше и сред картите, които Уайт вече беше прехвърлила през портала.

Тя я разгърна върху останалите документи, като внимаваше да не ги размести. Сега през половината легло лежеше политическа карта на Европа, върху която с тъмносиньо мастило бяха разчертани линии. Оже опита мастилото с нокът, също като Флойд, за да се увери, че не е част от печата. Линиите оформяха голяма буква „L“, чието ляво рамо се протягаше от Париж до Берлин, а другото от Париж до Милано. Трите града също бяха очертани с кръгове, а над линиите със ситни цифри бе отбелязано — Оже беше сигурна — разстоянието между тях в километри. Отвъд очевидното обаче, значението на всичко това си оставаше загадка. Какво толкова важно имаше в разстоянието между тези градове, че се налагаше картата да бъде изнесена от 32 на всяка цена, след като същата информация така или иначе вече беше налична в архивите у дома?

Оже сгъна картата, като внимаваше да не измачка тънката хартия, на която беше отпечатана. Докато я връщаше сред останалите документи, вниманието ѝ бе привлечено от билет за влак. Беше за

спален вагон до Берлин и бе закупен малко преди Сюзан Уайт да умре, но датата за отпътуване се падаше след смъртта ѝ.

Тя плъзна поглед през останалите документи, търсейки връзката с Германия или Италия. Не след дълго очите ѝ се спряха върху официално на вид писмо от промишлен концерн, развиващ дейността си в покрайнините на Берлин. Писмото беше отпечатано на качествена хартия с алена рекламна заглавка. Прясно инсталираният ѝ немски впи зъби в текста и започна да го обработва с машинна експедитивност.

Беше отговор на по-ранно писмо — очевидно част от далеч по-обстойна кореспонденция, — касаещо поръчка на специализирано оборудване. От онова, което успяваше да сглоби от откъслечните данни, се разбираше, че договорът е включвал изливането на три големи метални сфери в леярни „Каспар“, Берлин. Писмото също така споменаваше за транспортирането и монтажа на алуминиевите сфери в Берлин, Париж и Милано заедно с прилежащите им части. Фактът, че сферите бяха големи и тежки се подчертаваше от вниманието, което се отделяше на доставката им. Операцията изискваше специална подготовка и явно не бяха намерили начин да ги транспортират по въздух, дори и като се вземеха предвид разстоянията, за които ставаше дума. В писмото се говореше за неизбежните трудности и повреди, както и че според инструкциите на „скулптора“, това щяло да се отрази на крайната цена.

„Метални сфери. Това пък какво общо имаше?“ — запита се тя.

Оже зарови из останалите документи, търсейки нещо допълнително около немския договор. Почти веднага се натъкна на внимателно нарисувана скица на сфера, окачена върху здрава лебедка с помощта на деликатни на вид тънки жици. Беше означен и диаметърът на сферата — три метра.

В този момент ѝ се искаше да имаше достъп до историческите архиви на 31. Макар да не бяха изчерпателни, все пак щяха да ѝ подскажат дали сферичните обекти бяха част от времевата линия на тяхната Земя. Може би някой амбициозен скулптор наистина беше поръчал изработката на подобни алуминиеви сфери, а Сюзан Уайт просто си бе извадила погрешните заключения. Оже нямаше как да разчита на това, но една такава невинна подробност можеше и да е преживяла Забравянето.

Ала дори случаят да беше такъв, напомни си тя, се намираха на 32, където времевата линия вече се бе отдалечила с двадесет години от хронологията на 31. Шансът някой скулптор да преследва едни и същ артистични проекти в толкова различни условия беше минимален. Същото важеше и за евентуална секретна военна операция или научен проект, провеждан от местните. Дори да имаше аналог на 31, беше крайно невероятно сходна инициатива да е била предприета в Европа на 32. Но не беше и немислим, наложи си да признае това. Ако съществуваше приемлива стратегическа стойност, нищо не пречеше това да се случи и на двете планети, независимо от политическия ландшафт. По-невероятно беше нещо да бъде изобретено първо на 32, особено ако зависеше от чисто технически способности. Научните познания за света на 32 едва-едва бяха помръднали от равнището на 1939-а.

Имаше, осъзна Оже, и една по-тревожна възможност: проектът, на който се бе натъкнала Сюзан Уайт, чисто и просто изобщо да не е свързан с местните.

В този случай обаче, кой го ръководеше? И какво бяха намислили? Все още не разполагаше с отговор на тези въпроси, но поне имаше чувството, че е на прав път. Почти виждаше как призракът на Сюзан Уайт кима, окуражавайки я изнервено, подканяйки я отчаяно да направи следващата невероятно очевидна дедуктивна стъпка.

Само че Оже бе изчерпала предположенията си.

Тя погледна часовника си. Беше почти единадесет, следователно ѝ оставаше малко повече от час, преди да прекъснат храненето в метростанцията.

Забързано, но с безкрайно внимание, тя събра документите, загънати в лист хартия за писма, който намери на писалището, и отново ги прибра в чантата. Искаше ѝ се да има време да прегледа по-подробно и останалите, но не можеше да си позволи този лукс. След като Авелинг я бе предупредил за нестабилността на тунела, изпитваше непреодолимо желание да потегли на път за дома. Колкото и омагьосващ да ѝ се струваше този жив спомен за Париж, колкото и да ѝ се искаше да разполага с всичкото време на света, за да го разгледа, нямаше желание да се превърне в негова затворница.

Оже отмести тънките завеси на прозореца. От времето на завръщането ѝ в хотела бе започнало да ръми — лек октомврийски

дъжд, който заглушаваше градските шумове и ги превръщаше в далечен намек за слабия сутрешен трафик. Остана за миг загледана към улицата долу, наблюдавайки минувачите, прескачащи локвите под тъмните си чадъри и лъскави дъждобрани. Не можеше да не гледа на тях като на живи същества, всяко едно със свой собствен вътрешен живот. Ала въпреки всичко, самото им съществуване си оставаше обикновен фалшификат.

Скелсгард беше оприличила този свят на моментна снимка, която поради някаква неясна причина бе продължила да живее във времето, защитена от бронираната черупка на АГС обекта. Нямаше как да отгатнат по какъв начин бяха направили снимката, нито дали някой на истинската Земя бе доловил дори за миг какво се случва с него... секундно прекъсване на мисълта, едва доловимо усещане за колективно *дежа вю*. Може би събитието просто бе отминало — незабелязано от никого.

Но от този момент нататък историята на двете планети се бе разклонила. Първоизточниците на копията от 32 бяха продължили с реалния си живот от плът и кръв в своята времева линия от историята на 31. Моментната снимка едва ли беше направена по-късно от май 1940-а, нито много по-рано, защото събитията на 32, водещи до инвазията през Ардените очевидно не се различаваха особено от тези на 31. Истинският свят, 31, малко по-късно бе потопен в катастрофална война. Мнозина от онези, които бяха уловени в снимката, със сигурност бяха намерили смъртта си в тази война или по време на злощастните, изпълнени с конфликти десетилетия след нея. Дори и по някакъв начин да се бяха промъкнали през историческите цепнатини и да бяха избегнали смъртта вследствие на куршум, болест или политически репресии, много от тях, независимо от всичко, щяха да водят живот, изпълнен с лишения поради бруталните условия в онези години.

Колкото и мрачен, колкото мизерен и трагичен да бе този живот обаче, те бяха изиграли ролята си съгласно верния сценарий. Докато животът на техните половинки на 32 беше поел по друг път. И почти всички, родени на този свят след разцепването на времевата линия, или нямаше да съществуват, или щяха да бъдат коренно различни хора на 31. Във всеки един смисъл тези хора живееха живот на заем.

За момент в ума на Оже изникна една противна идея. Колко по-просто би било, колко по-чисто, ако животът им никога не се бе състоял? Ако моментната снимка беше запазила само Париж и останалата част от света, но не и хората в тях? Ако всичко наоколо беше като една от онези снимки от XIX век, преекспонирани дотам, че хората се размазваха и изчезваха, сливаха се с фона на града, оставящи единствено призрачни следи от съществуването си?

Мисълта я накара да потрепери, но някак не успяваше да я изтрие от ума си.

Още веднъж хвърли поглед на часовника, взе си палтото и напусна хотелската стая. Докато излизаше със залитане през фоайето, все така несигурна в неудобните си обувки, портиерът я наблюдаваше с повдигната вежда. В този момент обаче телефонът на бюрото пред него започна да звъни и по времето, когато го вдигна и заговори в слушалката, вече беше забравил напълно за непохватната американка и очевидното ѝ желание да излезе от хотела по възможно най-бързия начин.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

На метростанция „Кардинал Лъомоан“ Оже си купи еднопосочен билет и навлезе в обедната блъсканица от пътници. Парижани смятаха обяда за сериозно нещо и въобще не се колебаеха да прекосят половината град, за да се срещнат с колега, партньор или любовник в някоя добре поддържана бирария или ресторант. Оже нямаше как да разбере дали не са я проследили от хотела на булевард „Емил Зола“, но реши да се възползва докрай от потока от пътници, за да се измъкне на евентуалните си преследвачи, като завиваше ту наляво, ту надясно в тълпата и тичаше нагоре и надолу по стълбища и ескалатори. Дори и така, когато достигна подземния перон, забави крачка и позволи на влака да потъне в тунела без нея. Перонът остана относително пълен дори след като влакът беше заминал, но нямаше как да се надява на нещо по-добро. Винаги имаше хора, които изглежда нямаха нищо по-добро за вършене, освен да се размотават из метростанциите, сякаш забравили за препускащите влакове и спешния график на редовните пътници. Млад мъж с карирано сако и каскет четеше спортните страници на вестника, а от устата му се полюляваше цигара. Закръглена, но красива жена, поправяше грима си с помощта на малко месингово огледалце, нацупена и съсредоточена.

Оже отново си погледна часовника, нетърпелива да приключи със следващата част. Ала все още имаше около две минути до обяд и едва ли бяха прекъснали електричеството, протичащо през релсите. Тя притисна ръчната чанта към себе си, наблюдавайки потока от пътници по перона. Беше застанала в самия край на платформата, там, където релсите изчезваха в мрака на тунела. В дванайсет без една забеляза светлините на друг влак, отразени в змиевидните релси, излизащи от тунела в другия край на перона, след което мотрисата се изсипа в какофония от пищене на спирачки и тежко скърцане. Погледна часовника си за последен път, с неудържимо желание влакът да потегли по-бързо. Последното, което ѝ трябваше сега, бе мотрисата да остане в тунела между станцията и вратата за портала.

Влакът потегли. Беше почти обяд. На перона се появиха още неколцина пътници, след което стрелките на часовника ѝ заявиха, че е време да се раздвижи. Нямаше видима промяна в състоянието на релсите, но и не възнамеряваше да се докосва до тях, за да изпробва отношението на Авелинг към детайлите. Скоро щеше да разбере дали си е свършил работата.

Оже тръгна толкова бързо, колко можеше. Трябва ѝ само миг, за да коленичи на ръба на перона, да прехвърли крака и да се спусне на мръсния бетон, върху който бяха положени релсите. Ръцете ѝ вече бяха почернели от саждите и смазката; без съмнение задните ѝ части — също. Нямаше значение: всичко се развиваше според предварителния план, никога повече нямаше да излезе от този тунел, така че на никого нямаше да се наложи да си задава въпроса защо една добре облечена жена се появява от него в такова състояние.

Някой извика. Тя погледна назад точно навреме, за да види как мъжът със спортните страници посяга с ръка към нея, а цигарата пада от устата му, докато закръглената жена вдига очи с намерението да разбере за какво е цялата шумотевица. По това време Оже вече се бе плъзнала в прикритието на тъмнината в тунела и предпазливо се придвижваше покрай лявата стена, като внимаваше да избягва релсите вдясно. Щом се отдалечи на повече от няколко метра в тъмното, бе сигурна, че вече никой не може да я види. За нещастие същото важеше и за нея, защото не разполагаше със светлините на станцията. Пристъпваше рачешката колкото можеше по-бързо, като държеше стената зад гърба си през цялото време и се опитваше да не мисли за волтажа, който навярно протичаше през релсите. Трябваше да покрие само около стотина метра за не повече от две минути.

Нещо в тъмнината пред нея просветна: кървавочервена светлина; беше силно приглушена, но помръдваше. За един ужасяващ миг си помисли, че е влак, приближаващ през тунела, въпреки че ако бе така, следваше да се появи откъм гърба ѝ, а не пред нея. Сетне чувството ѝ за перспектива се измести и тя осъзна, че вижда светлината на фенерче, насочено към нея малко по-надолу в тунела.

— Побързай, Оже — повика я един глас. — Ще пуснат тока след не повече от трийсет секунди, а влаковете ще се появят почти веднага!

— Авелинг?

— Не спирай — отвърна той. — Наистина нямаме много време.

— Мисля, че един мъж ме видя да влизам в тунела.

— Не се тревожи за него.

Колкото повече приближаваше към гласа, толкова по-ярка ставаше червената светлина. Беше започнала да отличава съвсем слабо и нечия тъмна фигура, коленичила близо до стената. Беше доста по-надалеч, отколкото очакваше: звукът от гласовете им се предаваше добре през пространството на тунела.

— Размърдай се, Оже — изсъска той.

— Старая се.

— Добре. Сега не се препъвай, защото релсите вече са под напрежение.

— Нямаше нужда да ми го казваш. Най-малкото сега има по-голяма вероятност да се препъна.

— Носиш ли стоката?

— Да — отговори тя през стиснати зъби. — Нося стоката.

Докато подбираше опипом пътя си, а светлината на фенерчето ставаше все по-ясна, след като очите ѝ постепенно се бяха нагодили към мрака, най-после успя да забележи и прохода в стената непосредствено до него.

— Побързай най-сетне. Засякохме колебание в консумацията на електричество по релсите.

— Какво значи това?

— Означава, че влаковете отново се движат. Няма да си губят времето след затъмнението, особено в средата на деня.

Оже най-после виждаше ясно лицето на Авелинг. Спусна се през последните десетина метра, протягайки ръце към безопасността на тъмния проход в стената.

— Мисля, че виждам влака да влиза в метростанцията зад теб — предупреди я Авелинг.

— Почти при теб съм.

— Влакът потегли. Побързай, Оже. Няма да те чакам повече.

Без да прави опити да се съобразява с достойнството ѝ, той я изблъска през пролуката и в тъмнината отвъд. Писъкът на приближаващия влак стана по-висок, отеквайки в стените около тях.

— Помогни ми с вратата — нареди Авелинг. — Трябва да я затворим.

Постави ръцете ѝ върху старите дървени дъски и тя усети как вратата се помества под натиска, който упражниха едновременно, след което изщрака на мястото си тъкмо в момента, в който светлините на влака засияха през тесния отвор.

— За малко — каза Авелинг.

— Мислиш ли, че някой от влака ни е видял?

— Не.

— Ами мъжът на платформата? — Тя му го описа накратко.

— Както казах, няма нужда да се тревожиш за него. Обикновен измамник. Прекарва по-голямата част от деня на перона и си търси жертви. Няма да посмее да сигнализира на властите. — Той изключи червената светлина на фенерчето и почти веднага включи друго, но по-ярко и бяло. Оже присви очи срещу внезапния блясък, разпознавайки мръсното, тясно гърло на сервизния тунел.

— Нека попитам още веднъж: носиш ли документите?

— Да — отвърна тя. — Както вече ти казах.

— Добре. Започвах да се тревожа, че няма да приключиш мисията. Радвам се, че си решила да постъпиш разумно. Дай ми ги.

— И в мен са в безопасност.

— Казах, дай ми ги, Оже. — Преди да е успяла да отговори, той изтръгна чантата от ръцете ѝ и освети с фенерчето свитъка с документи. — Не изглеждат кой знае какво, нали? Човек би решил, че не си струват усилията. — Той ги извади и ѝ върна чантата.

Оже отново си спомни за вероятните подозрения на Сюзан Уайт, че в екипа има някой, на когото не може да се има доверие. Може би беше Авелинг, може и да не беше, но поне докато документите бяха пред очите ѝ, се надяваше, че с тях няма да се случи нищо непоправимо. Трябваше само да се погрижи да бъдат предадени на Калискан.

— Не знам за какво е всичко това, Авелинг. В този момент дори не съм сигурна дали искам да науча. Не може ли просто да приключваме с целия фарс?

— Няма начин да потеглиш веднага — обясни той. — Все още имаме проблеми с връзката.

През съседния тунел с трясък премина още един влак, а вибрациите накараха прахта от тавана на сервизния проход да се посипе върху главите им.

— Заради временния проблем, за който твърдеше, че досега трябвало да бъде отстранен?

— Оказа се не толкова временен, колкото се надявахме. — Авелинг спря и освети пътя пред тях с фенерчето, насочвайки лъча му по дължината на леко извитата стена.

Оже видя как се намръщи.

— Какво? — попита тя.

— Няма значение. Просто ми се стори, че чух нещо.

— Някой от нашите хора в края на портала? — предположи Оже.

Авелинг дръпна ципа на якето си и прибра документите на сигурно място във вътрешността му.

— Хайде. Да побързаме.

Оже мимоходом забеляза, че бе измъкнал автоматичен пистолет от джоба си. В светлината на фенерчето оръжието местно производство сияеше с масленосин цвят.

— Видях нещо да се движи — произнесе тя, като внезапно снижи гласа си до шепот.

Лъчът на фенерчето заигра пред тях като нервно животно.

— Къде?

— Надолу по тунела. Заприлича ми на човек, клекнал до стената.

— Тя си пое дъх и прибави: — Стори ми се, че е дете.

— Дете? Не ставай глупава.

— Защо не? Някое дете лесно би се залутало тук.

Авелинг поклати глава, но се виждаше, че се е превърнал в кълбо от нерви. Не можеше да го вини. Предишното преминаване през тунела не й се бе сторило особено приятно и не можеше да се каже, че особено се наслаждава на сегашното.

— Има ли някой? — извика Авелинг. — Някой от портала? Бартън... ти ли си?

— Не беше Бартън — каза Оже. — Нито Скелсгард.

Авелинг стреля предупредително. Дулото на автоматичния пистолет изплю оранжев пламък в мрака, а куршумът се впи хрущящо в скалата на десетина метра пред тях. След като гърмът от изстрела заглъхна и ехото престана да се блъска напрегнато нагоре и надолу из шахтата, настъпи безмълвна тишина, насичана единствено от ударите на сърцата им.

— По дяволите — каза Авелинг.

— Видя ли нещо?

— Мисля, че видях нещо. Но може и да е заради думите ти.

— Ти чу нещо, преди аз да видя детето — уточни Оже.

— Сега и аз мисля, че го видях — потвърди той, като звучеше още по-несигурно.

— Дете?

— Не беше дете. Ако е било дете, тогава нещо много лошо... — Ала Авелинг остави изречението да увисне недовършено.

— Имаме проблем — заяви Оже. Тя го притисна до стената и го накара да замълчи, като изсъска: — Знаеш го!

— Просто ни се привиждат сенки.

— Или нещо се е объркало. Зная какво видях. Не съм си въобразявала нищо, дори да ти се иска да е така.

Той също ѝ отговори шепнешком, като не отместваше дулото на пистолета от дъното на шахтата. Тя забеляза, че ръката му леко трепери.

— Какво тогава се очаква от нас, според теб? — попита остро Авелинг.

— Според мен трябва да се измъкнем оттук, преди да сме налетели на допълнителни неприятности.

— Виж — каза Авелинг, когато лъчът на фенерчето внезапно се закова върху нещо на пода на десет или дванайсет метра напред в тунела. — Тяло!

Беше прекалено едро, за да бъде на дете.

— Мисля, че може да е Бартън — обади се Оже и в гласа ѝ се долови нотка на безнадеждност. — Мисля, че може да е Бартън и мисля, че може да е мъртъв.

— Невъзможно — каза Авелинг.

Той се изтръгна от ръцете ѝ и тръгна по-нататък, отнасяйки светлината със себе си. Лъчът на фенерчето треперливо освети стените на тунела, докато Авелинг най-после не достигна тялото. Коленичи и огледа мъртвеца, а пистолетът продължаваше да трепери в ръката му.

— Лоша работа — измърмори той.

Оже се насили да приближи до трупа. Отблизо вече нямаше съмнение, че е Бартън. Авелинг освети по-добре тялото, спирайки лъча върху грозд от дупки от куршуми в областта на гърдите му. Имаше най-малко двајсет отделни рани, застъпващи се като лунни кратери.

Бяха разположени близо една до друга, сякаш бяха стреляли в него от упор. Пръстите му продължаваха да стискат собствения му автоматичен пистолет. Оже го взе. Ръката на Бартън все още беше топла.

— Да се махаме оттук — заяви тя.

Ръката на Авелинг потрепна, докато изстрелваше още два куршума в тъмнината. В отблясъка от изстрелите Оже си помисли, че също вижда нещо: ниска, подобна на кукла фигурка, притичваща близо до изронените стени на тунела. Беше с размерите на дете и носеше червена рокля, ала в лицето, което Оже бе мярнала в мига на проблясъците, нямаше нищо детско, а по-скоро съсухрено и дивашко: наполовина вещерско, наполовина таласъмско, противно ухилено, с изострени, почернели зъби. Автоматичният пистолет изведнъж натежа в ръката ѝ, докато го насочваше към тъмнината и се опитваше да се прицели към мястото, където смяташе, че вече трябваше да е стигнала притичващата фигурка. Натисна спусъка, ала не последва нищо; забори се с предпазителя и отново натисна спусъка, но Бартън навярно беше изпразнил пълнителя.

— Загазили сме — каза Авелинг.

Той се изправи, като остана в леко приклепнала позиция и започна да отстъпва от тялото.

— Този път определено видях някой — заяви Оже, без да изпуска оръжието. — Приличаше на дете... но лицето му...

— Не е дете — произнесе Авелинг.

— Очакваше да се натъкнем на него, нали?

— Получавах шестнца.

Колкото и безполезно да ѝ се струваше, тя не устоя и тикна дулото на празния пистолет в него.

— Започвай да говориш, прасе. — Не беше точно думата, която искаше да употреби, но „прасе“ най-силно се доближаваше до онова, което се опитваше да изрази при създалите се обстоятелства. — Детето е от 31, нали?

— Какво те кара да смяташ така?

— Защото каквото и да е, мястото му не е *тук*. А сега ми кажи всичко, което знаеш.

— Това е НВ единица — произнесе с натежал глас Авелинг. Той раздвижи лъча на фенерчето по околните стени, но от детето нямаше и

следа.

— Какво?

— О, я стига, Оже. Не може да не си спомняш онази малка гадна война, за която не ни е удобно да говорим в последно време? Срещу приятелите ни от Федерацията на политите?

— Какво за нея?

— Изпращаха срещу нас деца. Неотенни войски: генетично модифицирани клонинги, психопрограмирани машини за убиване, оформени като деца.

Въпреки усилията, които полагаше, за да запази спокойствие, нещо в нея започваше да се поддава на ужаса в гласа му. А онова, което можеше да остави такъв белег в човек като Авелинг, нямаше как да мине за добра новина.

— Ти би ли се срещу тях? — попита тя.

— Влизали сме в сражения. Невинаги беше едно и също. Ситните зли създания можеха да пропълзят във всяко тясно пространство, което вече си мислехме, че сме подсигурили и да останат скрити в продължение на седмици, като оцеляваха без каквито и да било провизии... тихи, чакащи като притаени змии, почти в кома... докато не се покажеха. — Колкото повече си спомняше, толкова по-накъсано ставаше дишането му. — Бяха трудни за убиване. Бързи, силни, понасяха наранявания и прагът на чувствителността им към болка просто не се вписваше в скалите. Изключително добре развито чувство за самосъхранение... но готови да умрат, за да изпълнят мисията си. И дори когато знаехме с какво си имаме работа, даже когато ни бяха на мушката... не можехме да се насилим да натиснем спусъка. Приличаха на деца. Сражавахме се срещу милиард години еволюция, която не спираше да ни повтаря, че не бива да ги убиваме.

— Военни бебета — произнесе Оже. — Така ги наричахме, нали?

— Значи си запозната с историята. — Подигравателният тон не успя да прикрие страха в гласа му.

Тя отново си спомни за Касандра, представителката на slashърите, която бе успяла да мине за младо момиче по време на мисията, довела до тази каша. Неотенните войски бяха първата стъпка, породили след себе си цели фракции от slashъри с размерите на деца.

Но и етап, за който никой не обичаше да говори напоследък, най-малко самите slashъри.

— Спомням си, че в генетично отношение бяха задънена улица. Не работеха добре. Бяха умствено нестабилни и се износваха лесно.

— Защото бяха оръжия — каза Авелинг, — създадени с определено времетраене.

— Но никой не е виждал военни бебета от поне дващсет години, Авелинг. Моля те, разясни ми какво прави едно от тях в тунелите под Париж на 32.

— Вади си изводите сама, Оже. Slashърите са тук. Вече са стъпили на 32.

Внезапно тя почувства ужасен студ и непреодолим страх. Беше далеч от дома.

— Трябва да се доберем обратно до повърхността.

— Не — отвърна Авелинг, възвърнал част от самообладанието си. — Трябва да се доберем до портала. Не можем да позволим да го овладеят.

— Сигурно вече са го овладели, щом са тук. Иначе как са пристигнали?

Авелинг понечи да каже нещо, но думите изведнъж застинаха упорито в устата му. Той издаде бълбукащ, задавен звук и се стовари върху Оже, изпускайки фенера и оръжието си на земята. Оже си пое въздух и се опита да изпищи: беше естествена човешка реакция, като се вземеше предвид, че човекът непосредствено до нея току-що бе намерил смъртта си. По някакъв начин обаче успя да се въздържи. Разтреперана, съсредоточена по-скоро върху действията, отколкото върху мислите си, посегна за фенера и замени безполезния пистолет на Бартън с този на Авелинг.

Като се придържаше ниско, тя освети шахтата и по някаква случайност успя да прикове в средата на лъча му детето само за миг. То я погледна с ужасяващото си, сгърчено подобие на лице с набръчкани и безкръвни устни, обрамчващи в дяволска усмивка изпочупените му зъби.

Износват се лесно.

Между устните му помръдна черен, изсъхнал език. В малката му граблива ръка имаше нещо, което реши, че е пистолет, насочен срещу нея. Тя стреля първа, насочвайки оръжието си най-общо по посока на

детето. Пистолетът яростно изрита китката ѝ. Оже издаде тихо, изненадано стенание, докато в същия момент детето се свиваше на две и падаше в точката от лъча на фенера. Оръжието му изтрака на пода, а то нададе противен, проточен писък като пара, изхвърчаща от гърлото на врящ чайник.

Всички инстинкти на Оже ѝ повтаряха да се обърне и да побегне обратно към светлината на деня. Знаеше, че в тунела вероятно има още от тези създания. Но трябваше да види онова, което вече бе убила или осакатила.

Тя се приближи до него, усещайки тежестта на пистолета в ръката си, като се надяваше, че в пълнителя има поне още един куршум, но предпочиташе да не знае със сигурност. Писъкът на детето заглъхваше и се превръщаше в слаб, почти ритмичен стон.

Изрита оръжието му надалеч и коленичи до тялото. Гъстата рошава черна коса на темето на създанието се бе плъзнала настрани, излагайки на показ сбръчкания череп, осеян със старчески петна, блед и оплешивял. Отблизо, в безсърдечната светлина на фенера, лицето на детето бе покрито с отпуснати бръчки и подути шевове. Кожата под напукания слой грим приличаше на износена гума. Очите му бяха насълзени и жълтеникави. Зъбите — прогнили пънчета, зад които подутата маса на противния език помръдваше като заключено чудовище и се опитваше да издаде някакви разбираеми звуци след всеки следващ хриптящ стон. Детето миришеше непоносимо и отвратително, като отдавна забравена комунална кухня.

— Какво правите тук? — попита Оже.

Детето отговори с накъсани хрипове:

— Не ти трябва да знаеш.

— Знам какво си. Ти си военно извращение, нещо, което е трябвало да унищожат още преди десетилетия. Въпросът е, защо не са го направили?

Измежду изпочупените зъби на детето се стичаше рядка течност.

— Извадихме късмет — избълбука то в нещо, което беше или бавно задушаване, или подигравателен смях.

— На това ли му казваш късмет? — Тя кимна към раната в стомаха на детето.

— Свърших си работата тук — каза то. — На това му казвам късмет.

След което умря. Главата му се олюля, а очите му замръзнаха в очните ябълки. Оже опипа пода в тъмнината, докато ръката ѝ не докосна оръжието му. Очакваше друг автоматичен пистолет — най-малкото друг артефакт от 32, — ала формата на предмета не ѝ беше позната. Тя се изправи, пхна оръжието на детето в чантата си и отстъпи от трупа му.

Зад себе си чу раздвижване: бясно драскане и шумолящи звуци. Завъртя лъча на фенера, очаквайки да види плъхове. Вместо това забеляза, че до тялото на Авелинг бяха коленичили момченце и момиченце. Тършуваха в дрехите му. Когато фенерът ги освети, двамата вдигнаха очи и започнаха да съскат ядно.

— Назад — произнесе тя, като насочи пистолета към тях. — Вече убих един и ако се наложи, ще довърша и вас.

Момчето оголи зъби срещу нея, издърпвайки свитъка с документи от якето на Авелинг. Беше напълно плешиво, като миниатюрна версия на старец.

— Благодаря ти — произнесе с гаден тон то. — Не можем да позволим тези неща да попаднат в погрешните ръце, нали така?

— Пусни ги — нареди му Оже.

Момчето изръмжа нещо към момчето. В ръката ѝ проблесна сребрист предмет. Насочи го по посока на Оже, ала тя стреля първа, а автоматичният пистолет затанцува в ръката ѝ, произвеждайки три последователни изстрела. Момчето изсъска и изпусна документите. Момчето изръмжа отново и ги грабна от земята, но в светлината на фенера Оже забеляза, че бе успяла да улучи и нея — повече по чиста случайност, отколкото благодарение на точна стрелба, поне това бе сигурно.

— Пусни документите — нареди отново тя.

Момчето се отдръпна от кръга на светлината. Момчето простена, посягайки към звездовидната дупка в бедрото си. Имаше нещо чудовищно и едновременно животинско в действията му, като на куче, което не успява да осъзнае напълно сериозността на раната си. Момчето се опита да се изправи, ала раненият крак поддаде под тежестта му по необичаен и смразяващ начин. То нададе тънък и висок писък, изпълнен с болка и гняв. После посегна към ученическия си жакет и започна да издърпва от него нещо метално. Оже го простреля отново, този път в гърдите.

Момчето замръзна.

Тя накара лъча на фенера да се олюлее надолу по коридора, но не виждаше и следа от момичето. Разтърсена до дъното на душата си и останала без дъх, Оже тръгна несигурно подире ѝ, докато най-последно не забеляза, че нещо пърха на земята. Вдигна го, разпознавайки един от документите, които току-що беше дала на Авелинг. Никъде не се виждаше изпуснато нещо друго. Оже натика листа в палтото си, като мислено си отбеляза по-късно да го прегледа — ако оцелееше толкова дълго. Върна се при момчето, провери дали наистина е мъртво и повтори процедурата с Авелинг, като освети лицето му с фенера, докато не се убеди, че не реагира.

Надолу по тунела отново се разнесоха звуци от раздвижване: сякаш някой се влачеше по пода. Тя приклепна ниско и насочи пистолета надалеч от себе си, като се опитваше да открие с лъча на фенерчето мястото, откъдето се разнасяше шумът.

— Оже?

— Кой е?

— Скедгард. Слава Богу, че още си жива.

От тъмнината изникна ниска фигура, която се подпираше на стената, за да не падне. Единият ѝ крак бе превърнат в неподвижна кървава маса, подобна на сурово парче месо, надничащо от останките на панталоните ѝ. Осъзнала състоянието на Скедгард, Оже едва сдържа ужасения си вик. Тя наведе дулото на пистолета, но не го прибра.

— Ранена си — каза тя.

— Имах късмет — увери я Скедгард, като се намръщи предизвикателно. — Помислиха ме за умряла. Ако и за миг се бяха усъмнили, щяха да довършат работата, както се полага.

— Не мърдай оттам. Трябва да те заведем обратно при портала.

— Порталът сега не е най-безопасното място на света.

— Със сигурност е по-безопасен от този тунел. — Оже се изправи и бързо прекоси разстоянието до ранената жена. — Господи, добре са те подредили — възкликна тя.

— Както казах, извадих късмет. — Гласът ѝ звучеше така, сякаш някой търкаше две парчета шкурка едно в друго. Беше разкъсала единия си ръкав, за да го използва като импровизиран турникет в

горната част на бедрото, точно под слабините. — Кървеше зле, но не мисля, че са засегнали нещо жизненоважно.

— Нуждаеш се от помощ... но не от онзи вид, която могат да ти осигурят на 32. — Оже се огледа с внезапно объркване. — Мислиш ли, че тук все още има някой от тях?

— Бяха трима.

— Аз убих двама. Третият се измъкна. — Оже спусна предпазителя и пъкна пистолета в колана си. Оръжието се впи болезнено в хълбока и, но искаше да й бъде под ръка, в случай че имаше нужда от него. — Облегни се на мен. На какво разстояние сме от сензора?

— На около петдесет метра в тази посока е — тя посочи отслабнало зад гърба си и поклати глава.

— Ще се справиш ли?

Скелсгард прехвърли тежестта си на Оже.

— Ще опитам.

— Каж ми какво се случи. Искam да науча всичко.

— Мога да ти кажа само онова, което знам.

— Като за начало, и това стига.

— Какво научи от Авелинг?

— Не много — отговори Оже. Напредваха бавно, тъй като движенията на Скелсгард се изчерпваха с къси, агонизиращи подскоци. Оже дори не можеше да си представи болката, която вероятно изпитваше в разкъсания си крак. — Той очевидно знаеше доста повече от мен. Останах с впечатлението, че вече подозираше за присъствието на сласърите тук. Онова, което не разбрах, бе дали знаеше как са се озовали тук.

— Имахме някои подозрения — призна Скелсгард, — но за пръв път се сблъскваме с тях отблизо.

— Ще се пробваш ли с предположение как са се озовали на 32?

— Дотук води само един път — заяви Скелсгард. — Сигурни сме в това. Нашият портал. Но е под пълния ни контрол още от момента, в който го отворихме. Всеки чужд елемент на 32 трябва да е пристигнал през него. И задължително е минал през сензора.

— Така си мислех и аз — заяви Оже. — И той не е успял да спре тези... неща.

— Военните бебета са биотехнологични оръжия, така е, но в тях няма нищо механично — нищо, което сензорът да отхвърли. Склонна съм да допусна, че са преминали през него... по един или друг начин.

— Наскоро?

— Не — отвърна Скедсгард. — Няма начин тези деца да са минали, докато порталът е бил под наш контрол. Агентите на слашърите може и да са пробили мерките ни за сигурност, може дори да са минавали за трешъри. Но деца? Мисля, че щяхме да забележим.

— Все по някакъв начин са дошли. Ако порталът е единственият път, значи е станало по този начин.

— В такъв случай ни остава само едно обяснение — каза Скедсгард. — Нещо против да поспрем за малко? Трябва да си почина.

— Чувствай се като у дома си.

Скедсгард спря за около минута, колкото да си поеме дъх, след което отново заговори, като през цялото време държеше очите си затворени:

— Не е възможно да са минали през портала, докато е бил под наш контрол. Това оставя само една възможност: трябва да са влезли преди нас. — Тя изкриви лице с насълзени очи. Оже предполагаше, че бе започнала да изпада в шок.

— Някаква идея кога? — попита внимателно тя.

— От примирието насам Марс е на наша територия. Това прави двадесет и три години. Открихме портала преди две години, но това не означава, че преди това е бил използван, без никой да забележи. Щяхме да отчетем флуктуациите. Само енергията, необходима, за да бъде държан отворен...

— Само че някой определено е минавал през него.

— Следователно трябва да се е случило преди повече от двадесет и три години. Точно преди примирието имаше период, когато Марс и луните му бяха в ръцете на слашърите. Не продължи дълго — някъде около осемнайсет месеца.

— Твърдиш, че тези военни бебета са били тук в продължение на двадесет и три години?

— Това е единственото обяснение, което ми се струва убедително. След като Марс е преминал под наше управление, всички агенти на слашърите са попаднали в капан. Всъщност това обяснява

доста неща. Военните бебета бяха безплодни. Освен това от тях не се е очаквало да остаряят.

— Авелинг спомена нещо за предварително определено време на живот.

— Предполагаме, че е трябвало да бъдат „освободени от длъжност“, преди да започнат да стареят. Да си умреш от умиление от тези slashърски евфемизми. Само че военните бебета са били изоставени тук. Ето защо изглеждат по този начин.

— Какво са правили през цялото това време?

— Много добър въпрос.

— Можеш ли да се движиш? — попита Оже. — Мисля, че трябва да тръгваме.

Скелсгард изпъшка утвърдително и поднови подскоците си.

— Изгубихме контрол над Сюзан Уайт — каза тя между хрипливите опити да си поеме дъх. — Едно от обясненията е, че работеше за врага. Но тъй като познавах Сюзан, не мога да се съглася, че това е особено вероятно.

— И аз.

— По-скоро съм склонна да допусна, че е разбрала поне отчасти какво се случва тук — че на 32 вече е имало slashърско присъствие.

— Докладвала ли го е на Калискан?

Скелсгард поклати глава.

— Не. Мисля, че се е страхувала да разкрие собственото си подозрение. Може да не е работела за врага, но е напълно възможно да е подозирала някой друг в екипа.

— Аз също достигнах до подобно заключение — произнесе предпазливо Оже.

— Наистина ли?

— Да — каза тя. — Защо ѝ е било да ме въвлича в операцията, освен ако не е искала да доверява задачата на някой вътрешен човек?

— Според мен имаш право.

— Което означава, че трябва да взема решение на кого мога да се доверя. Може да се каже, че с Бартън и Авелинг проблемът е разрешен. Което обаче оставя теб, Мория.

— И?

— Не зная как те е възприемала Сюзан. За добро или зло обаче, не смятам, че имам друг избор, освен да ти се доверя.

— Е, на това му казвам единодушен вот на доверие.

— Съжалявам, исках да прозвучи малко по-позитивно. Не че има някакво значение, след като вече не разполагаме с документите.

— Но си ги разгледала, нали?

— Хвърлих им бърз поглед.

— По-добре от нищо. Поне имаш някаква представа какво толкова си е струвало цялото убиване. Ако отнесем тези новини на Калискан, може би той ще успее да събере парчетата.

— Ами ако проблемът е именно Калискан?

— Всички писма на Сюзан бяха адресирани до него — каза Скедсгард. — До самия край. Това навежда на мисълта, че все още му е имала доверие, въпреки че се е съмнявала във всички останали.

— Може би.

— Все отнякъде трябва да започнем.

— Съгласна съм, струва ми се. Но ще можем ли да се свържем с него? Авелинг спомена, че имаме проблеми с връзката.

— Винаги има проблеми — отвърна Скедсгард. — Просто нещата малко се влошиха откакто ти пристигна. Чу ли за малката свада у дома?

— Авелинг каза, че Политите създавали неприятности.

— По-лошо е. В космоса на Политите се води истинска война между умерените и агресорите. Засега никой не смее да залага кой ще спечели битката, а междувременно агресорите придвижват силите си още по-надълбоко във вътрешната система, в пространството на СОЗЩ.

— Това не е ли равносилно на война?

— Би било, ако в СОЗЩ не трепереха от страх. В момента политите ни просто издават раздразнени звуци и се надяват, че умерените ще успеят да дръпнат юздите на агресорите.

— И?

— Ще бъде хубаво, ако се получи.

— Тревожа се за децата си, Мория. Сега трябваше да съм там и да се грижа за тях. Ако агресорите се насочат към Плетеницата...

— Всичко е наред. Чухме се с бившия ти точно преди връзката да се обърне с циците нагоре. Искаше да знаеш, че ще направи всичко възможно децата ти да останат в безопасност.

— Да има късмет да стане обратното — отвърна Оже.

— Господи, хлапе, човекът просто се опитва да ти вдъхне увереност. Дай му малко почивка.

Оже не ѝ обърна внимание.

— Искам да знам повече за връзката. Какъв точно е проблемът?

— Проблемът е, че нашите приятели от Политите са доста близо до Марс, за да се чувстваме сигурни. Естествено, те знаят всичко за тази технология. Разполагат с необходимите измервателни прибори, с които да засекат един активен портал. Дори само някой да им подшушне, че има такава връзка в околността на Марс, ще я издирят. Съответно ние трябва да я поддържаме възможно най-тихо, което пък в крайна сметка е източникът на всичките ни неприятности с нея.

— Вероятно вече така или иначе им е известно, че съществува. Как иначе биха се озовали тук децата?

— Когато им отнехме Фобос, нищо не навеждаше на мисълта, че порталът е бил използван.

— Може би — допусна Оже — просто са искали да решите, че е така?

Бяха достигнали тежката желязна врата, водеща към залата със сензора. Беше откrehната и през пролуката по пода се сипеше ярка септичножълта светлина.

— Както я оставих — отбеляза Скелсгард.

— Все пак не е зле да проверим. Изчакай тук.

Оже помогна на Скелсгард да се подпре на стената и измъкна автоматичния пистолет от колана си, молейки се в пълнителя да е останал поне един патрон. Прехвърли крак през металния ръб на вратата и се промуши през пролуката в помещението отвъд, след което подсигури ъглите колкото можеше по-бързо, като насочваше дулото към тях.

Нямаше деца. Или поне не виждаше такива.

Помогна на Скелсгард да влезе, след което засили вратата и я затвори. Двете с дружни усилия спуснаха тежкото резе. Сега вратата можеше да бъде отключена само отвътре.

— Как се справяш? — попита Оже.

— Не много добре. Мисля, че трябва да отпусна турникета.

— Искам първо да те прехвърлим през сензора.

Единственият източник на светлина в стаята беше яркожълтата бариера на сензора. Премигваше в периферното зрение на Оже, ала

всеки път, когато обърнеше очи към него, изглеждаше напълно спокойна. Срасната със стената около нея, машинната рамка на портала изглеждаше непокътната, също толкова древна и чуждоземна, колкото и първия път, когато я бе видяла.

— Ще мина първа, за да огледам — каза Оже. — Ще се върна след няколко секунди.

— Или не — сви рамене Скедсгард.

— Ако не се върна — ако от другата страна ме чака нещо, — ще ти се наложи да си опиташ късмета на 32.

Скедсгард потръпна.

— По-скоро бих си опитала късмета в Каменната ера.

— Не са чак толкова зле. Разполагат с анестетици и известни начални познания по стерилизиране. Ако успееш да се добереш до някоя болница, поне ще имаш шанс да се погрижат за теб.

— А след това? Когато започнат да задават неудобни въпроси?

— Тогава вече ще се наложи да се оправяш сама.

— Предпочитам да си пробвам късмета със сензора. Нека мина първа? Вече съм ранена и няма смисъл и двете да поемаме излишни рискове. Ако всичко е наред, ще промуша глава и ще те повикам.

— Вземи това — каза Оже, като ѝ предложи пистолета.

— Стреля ли с това чудо?

— Да, но не гарантирам, че в него са останали патрони.

Помогна на Скедсгард да стигне до сензора, след което отстъпи назад, докато ранената жена се улавяше за горната релса и с пъшкане се засилваше, за да се прехвърли през бариерата. Ярकोжълтата повърхност се вгъна навътре, притъмнявайки до златистокафяво, след което я погълна напълно, преди да се изпъне до нормално състояние.

Оже зачака. Зарови в чантата си за оръжието, което беше взела от военното бебе. Беше изработено за по-малки ръце от нейните, но все пак можеше да го държи, въпреки че не ѝ бе особено удобно. Беше направено от метал и бе доста леко в сравнение с автоматичния пистолет. Все пак си оставаше оръжие. Имаше спусък и спусъкова скоба, както и приплъзващ се бутон, който според нея беше предпазителят. В края му излизаше перфориран цилиндър с дупка по средата. От едната страна се виждаше сложен съваем зареждащ механизъм. Оръжието беше изработено от извити, плътно прилепващи части и без всякакво съмнение можеше да бъде пригодено както за

хвърляне, така и за намушкване, в зависимост от обстоятелствата. Не приличаше на нещо, което човек би очаквал да намери в работилницата на някой оръжеен майстор от 32, но пък и не беше технологията за кондензирана енергия на слашърските въоръжени сили от космоса на 31. Колкото и необичайно да изглеждаше, със същия успех можеше да е произведено и тук, в Париж, с местни материали.

Нещо си пробиваше път през жълтата бариера: лицето на Скедсгард се появи, пропуквайки повърхностното напрежение на сензора.

— Безопасно е — заяви тя.

Оже вдигна предпазителя на оръжието и последва другата жена през щипещата бариера. Точно преди да я погълне напълно, си припомни разказа на Скедсгард за безкрайното жълто преддверие на ада и усещането, че е била разглеждана от умове, древни и огромни като далечни планини. Напрягна се, като една част от нея по някакъв начин искаше да изпита усещането, а друга се свиваше от ужас с всеки атом от съществото ѝ. Моментът на преминаването обаче се оказа също толкова кратък, колкото и първия път. Както и преди, усети леко съпротивление, което внезапно изчезна, сякаш пробиваше повърхността на барабан. Никой не я наблюдаваше, не усещаше нито Бог, нито каквито и да било божествени създания, отговорни за създаването на сензора и копирането на истинската Земя. Никой не отказа на която и да е част от тялото ѝ да премине. Дрехите и оръжието по нея си бяха на местата, когато отново се озова в залата от другата страна. Непреклонната логика на сензора беше решила да допусне преминаването на тези прости предмети. Или може би просто отдаваше далеч по-голямо значение какво навлиза в 32.

— Никой не е преминавал — обясни Скедсгард. Стоеше наведена над един от контролните терминали, а лицето ѝ приличаше на замръзнала маска от болка и изтощение.

— Никаква следа от деца?

— Не мисля, че са стигнали чак дотук. Имаме късмет, че не са се сетили да наминат, иначе можеха да сторят нещо непоправимо с връзката. Или да превърнат далечния край във временна бяла дупка. Адиос, Фобос, и всичко около него.

— Да прегледаме крака ти.

— Донагласих турникета. Засега всичко е наред.

Оже откачи един комплект за първа помощ от стената. Известно време се бори с пластмасовите закопчалки, след което успя да го отвори и започна да рови из вътрешността му, докато не откри морфинова инжекция.

— Можеш ли да го направиш сама? — попита, като подаде спринцовката на Скелсгард. — Не ме бива много с иглите.

— Ще се справя някак — отговори Скелсгард. Тя отхапа със зъби стерилната опаковка на спринцовката и заби иглата в бедрото си, точно над раната, но под турникета. — Не знам дали се прави така — подхвърли. — Предполагам, че скоро ще разберем, обаче.

— Трябва да приведем връзката в работно състояние — заяви Оже. — Можем ли да го направим заедно?

— Дай ми само секунда. — Скелсгард кимна към едно командно табло на равнището на машините. — Междувременно отиди при онзи терминал и нащракай всички ключове от горния ред в червено положение. След това ми кажи, ако някой от датчиците остане в зелената зона.

— Толкова ли е просто?

— Стъпка по стъпка, сестро. Това да не ти е газов котлон. На практика манипулираме локалната пространствено-времева мрежа.

— Вече съм се погрижила за завещанието си — отговори Оже.

Тя си свали обувките и се спусна по спираловидната сервизна стълба колкото можеше по-бързо. Досега не беше слизала в машинното отделение и размерите на оборудването, надвиснало навсякъде около нея, бе колкото плашещо, толкова и впечатляващо. За щастие всичко изглеждаше на мястото си. Транспортният съд бе окачен над главата ѝ във вакуумния мехур, провесен на боядисаната в жълти и черни ивици люлка. Тъпият му, издраскан нос все още сочеше в страни от огледалната шахта на порталния тунел.

Ако успееш да го обърнат в правилната посока, след това трябваше просто да изчакат връзката да се стабилизира за известно време.

Тя си проправи път до терминала, който Скелсгард ѝ беше посочила, и започна да превключва огромните шалтери. Датчиците потрепериха, ала макар една или две от стрелките да се задържаха в

червената зона за няколко секунди, всички в крайна сметка се отпуснаха обратно в зелената.

— Нещата ми изглеждат наред — заяви Оже.

Скелсгард се бе изтеглила до парапета на ръба на горната платформа и сега наблюдаваше Оже.

— Хубаво. По-добре е, отколкото очаквах. А сега... виждаш ли втория ред от ключове под пластмасовия капак?

— Да.

— Вдигни капака и започни да ги включваш. Не отделяй очи от датчиците. Ако повече от два дори за миг помръднат към червеното и се застоят, престани да дишаш.

— Защо оставам с впечатлението, че това е трудната част?

— Цялата е работа е трудна — отговори Скелсгард.

Оже започна да превключва втората поредица шалтери: този път по-бавно, като позволяваше на стрелките в датчиците над тях да помръднат и да се успокоят, преди да продължи нататък. С всеки следващ около нея се пробуждаха към живот още и още машини. През половината отделение по контролните панели на оборудването започнаха да играят червени и зелени светлини. Скоро заработиха измервателните уреди и на самия мехур.

— Преполових ги — обяви тя. — Дотук добре. Корабът ще лети ли сам?

— Стъпка по стъпка. — Ще подготвим кораба, щом стабилизираме радиуса на гърлото. Настръхна ли ти косата вече?

— Още не.

— А би трябвало.

Оже включи поредния шалтер.

— Един момент... — каза тя. — На петия датчик се застояхме на червено.

— Точно от това се боях. Добре. Върни последния ключ и виждали това ще помогне.

Оже се подчини.

— Обратно на зелено — обяви след няколко секунди.

— Сега опитай пак.

— Отново сме на червено. Връщам и опитвам пак. — Оже зачака, като хапеше нетърпеливо устни. — Съжалявам. Нямаме късмет. Какво означава това?

— Че имаме проблем. Хубаво. Остави го засега и се прехвърли на втория терминал, онзи със сандъчето с инструменти до него.

— Тук съм.

— Включи червения бутон от дясната страна на монитора и ми кажи какви цифри се появяват в третата колона.

Оже потърка пращното стъкло на екрана.

— Петнайсет, точка, едно, седем, три. Тринайсет, точка, нула, четири...

— Грубо, Оже. Не ми трябва цифри с точност след десетичната запетая.

— Всички са между десет и двайсет.

— Мамка му, това не е хубаво. Връзката още не е достатъчно стабилна.

— Можем ли да се приберем у дома?

— Няма да е лесно.

Оже обърна гръб на терминала и погледна нагоре към Скелсгард:

— Ами ако изчакаме? Ще се подобрят ли нещата?

— Възможно е. Но е възможно и да се влошат. И няма начин да разберем колко дълго ще продължи тази нестабилност. Часове? Десетки часове, дори дни?

— Не можем да чакаме толкова дълго, не и ако има вероятност всеки момент още от онези деца да изникнат отнякъде. Като казваш „няма да е лесно“, какво имаш предвид? Че *има* начин?

— Има — отговори Скелсгард. — Но само за една от нас.

— Не те разбирам.

— Налага се да стабилизираме геометрията на гърлото в тази част и това ще ни коства повече енергия, отколкото можем да доставим в дългосрочен план.

Оже сви рамене:

— Ако успеем да поемем по обратния път, какво значение има дали връзката в този край ще се затвори?

Скелсгард поклати глава:

— Не е толкова просто. Виж, не искам да ти изнасям лекция по хипервакуумна теория...

— Нямам нищо против.

Скелсгард се усмихна.

— Основното е, че местното гърло трябва да остане отворено, докато достигнем другия край. Нещата ще се омажат, ако се затвори внезапно, и ще се омажат *наистина*, ако се затвори със сила. Като начало рискуваме да загубим връзката. И докато моментът на затварянето ще е събитие с нискоенергиен потенциал от страната на Париж, цялата енергия, освободена от колапса на тунела, ще си проправи път чак до Фобос. Все едно да разтегнеш ластик с две ръце и да пуснеш единия край — схващаш картинката. Дори колапсът да не е достатъчно мощен, за да унищожи връзката, пак ще се озовем на гребена на ударна вълна. По целия път до дома ще ни преследва солитон^[1].

— Какво е солитон?

— Нещо като гънка на килима, само че малко по-изнервено.

— Повече не ми трябва да знам. А сега ми кажи какво ни е по силите.

Можем ли да предпазим гърлото от внезапно затваряне?

— Да — отговори Скедсгард. — Щом корабът премине през него, можем да намалим хранването до равнище, на което генераторите ще издържат, докато пристигнем от другата страна.

— Не ми звучи като чак толкова сложна работа.

— Наистина не е. Проблемът е, че така и не ни остана време да автоматизираме процедурата. Винаги сме смятали, че наоколо ще се навърта помощен екип или че бихме могли да останем тук неопределено дълго време, докато стабилността на прохода се подобри.

— Разбирам — каза Оже. — Е, тогава най-добре да ми покажеш какво трябва да се направи.

— Няма начин — отговори Скедсгард. — Не се обиждай, Оже, но не мисля, че в историческия факултет са ви учили на тези неща. Ти влизаш в кораба, аз се оправям с гърлото.

— Ами децата?

— Досега не са успели да проникнат тук. Почти съм сигурна, че някак ще оцелея, докато пристигне спасителният отряд.

— Но това ще им отнеме дни — настоя Оже.

— Около шейсет часа, ако успеят да обърнат кораба веднага и условията са оптимални. Малко по-дълго, ако не са.

— Няма да те оставя тук.

— Ще издържа — отвърна Скедсгард. — Ти си човекът с жизненоважната информация, не аз.

— Изгубих почти цялата информация в тунела.

— Но си я видяла. Това според мен се брои поне за нещо.

Оже изостави терминала и се покатери бързо до Скедсгард.

— В какво точно се състои контролирането на гърлото?

— Операцията е изключително специализирана.

— Едва ли е чак толкова сложно, иначе вече да я бяхте автоматизирали. Говори, Скедсгард.

Тя премигна.

— Трябва да изчакаш трийсет до четиридесет секунди след заминаването и да занижиш енергийните нива до десет процента.

— Като използвам превключвателите, които вече ми показва?

— Повече или по-малко.

— Смятам, че с това би се справил дори един презрян историк. Добре: да започваме подготовката на кораба. Ще ме посветиш в останалото, докато работим.

— Няма начин да стане твоето, Оже — предупреди я Скедсгард.

— Сега ме чуй: ако за крака ти не се погрижи лекар, ще го изгубиш.

— Е, ще ми отгледат нов. Винаги ми се е искало да се повозя до някоя от онези шикозни болници в Политите.

— Наистина ли си готова да поемеш този риск? При всички неуредици у дома?

— Не мога да ти позволя да го направиш, Оже — настоя Скедсгард.

Оже извади пистолета на военното бебе и го размаха пред очите на Скедсгард:

— Искаш ли да го насоча срещу теб? Защото повярвай ми, ще го направя. А сега, сестро... да се залавяме с подготовката на кораба.

[1] В математиката или физиката — устойчива вълна, а също квазичастица, която се разпространява с минимални енергийни и структурни загуби в нелинейна среда. — Бел.прев. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТ

Когато вдигна очи към отварящата се врата на бирарията, приближаваше два часът. Почти не бе отделял поглед от вратата, откакто поръча последното си кафе. Клиентите влизаха и излизаха, а на масата пред него имаше още три празни кафени чаши заедно с една бирена халба с полепнала пяна от вътрешната ѝ страна и застояли трохи от безвкусния му сандвич. Навън продължаваше да вали, а водата се оттичаше през рамката на входа от пробития улук над него. Клиентите ставаха вир-вода, но явно никой нямаше желание да се оплаче. Дори Грета при пристигането си изглеждаше далеч по-облекчена, че е успяла да го открие, отколкото раздразнена от времето.

— Мислех си, че вече ще си си тръгнал — каза тя, като разтърси чадъра си. Дрехите ѝ бяха потъмнели от дъжда, а накъдрената ѝ коса — покрита със ситни дъждовни капчици.

— Реших, че ще бъде най-добре, ако се придържам към първоначалното място за среща — отговори Флойд. Той взе палтото си от съседния стол, където преди това го бе хвърлил, за да запази масата само за себе си. Това му бе позволило да наблюдава входа и хотела отсреща в надеждата, че ще успее да забележи появата на Верити Оже. — Признавам обаче, че започвах да се тревожа да не би да съм обърнал бирарията. Какво стана?

— Излезе — обясни Грета, като се настаняваше с видимо облекчение. — Почти веднага щом се чухме, я видях да излиза от хотела.

— Нещо за пиене?

— Бих убила за едно кафе.

Флойд даде знак на келнера да се приближи и направи поръчката.

— Разказвай. Очевидно си я проследила. Успя ли да разбереш дали е напуснала хотела за постоянно, или смята да се върне?

— Не носеше нищо друго освен дамска чанта. Изглеждаше така, сякаш излизаше за пет-десет минути. Но не исках да поемам излишни

рискове.

— Взела си правилното решение. Проследи ли я?

— Мисля, че от сутринта насам вече се справям по-добре с тази задача. Държах се на разстояние и се стараех да променям външния си вид на всяка пресечка: Скривах се под чадъра, нахлупвах си шапката, слагах си слънчевите очила, такива неща. Не мисля, че ме забеляза. — Грета сипа в кафето си лъжичка захар и го изпи почти на една глътка.

— Къде отиваше тя?

— Последвах я по целия път до „Кардинал Льомоан“. Там обаче я изгубих.

— Как така я изгуби?

— Това е най-странното — отговори Грета. — Бях по петите ѝ по целия път до метростанцията. Проследих я до перона, без да се приближавам прекалено много. Там се скрих зад една от машините за шоколадови закуски. Дойде влак, а после друг. Тя не се качи на нито един от двата, но пък те бяха в една и съща посока.

— Странно — каза Флойд.

— Не толкова странно, колкото онова, което се случи след това. Само в рамките на две секунди вече я нямаше. Просто не беше на перона.

— Без да е идвал или заминавал влак?

Грета снижи глас, сякаш беше наясно колко абсурдно звучаха думите ѝ:

— Сигурна съм в това. Освен това съм сигурна, че там няма друг изход. При всички случаи трябваше да мине точно покрай мен.

Флойд отпи от кафето си. След четвъртата чаша небцето му беше престанало да усеща вкуса. Сега напитката беше просто лекарство, което подхранваше яснотата на съзнанието му.

— Не може просто да се е изпарила във въздуха.

— Не съм казвала, че е. На перона обаче имаше и други хора и реших да зарежа всяка предпазливост и да ги разпитам дали не са забелязали нещо. В този момент не ми се струваше, че имам много за губене.

— И вероятно си била права — каза Флойд. — Какво разбра?

— Поне един от свидетелите беше сигурен, че е видял Оже да скача на релсите и да изчезва в тунела в края на перона.

Флойд обмисли чутото, докато довършваше кафето си.

— Има нещо в „Кардинал Лъомоан“ — каза той. — Бланшар твърдеше, че е виждал Сюзан Уайт да се държи изключително странно около тази станция. Беше я забелязал да влиза с натоварен куфар, а след няколко минути да излиза с празен. Няма начин да е съвпадение.

— Каква работа може да има една жена в тунелите на метрото?

— Същата, каквато и всеки друг: специално в този тунел има нещо важно.

— Или и двете са били луди за връзване — каза Грета.

— И тази възможност не мога да отхвърля. Видя ли я да излиза пак?

— Чаках четиридесет и пет минути. В продължение на една-две минути имаше някакво прекъсване в разписанието на влаковете, ала след това отново започнаха да се движат нормално. Минаха двадесет или тридесет влака, но така и не видях някой да излиза от тунела.

— И на никого не е хрумвало да докладва за това на служителите на метрото или на полицията?

— Не и на мъжа, с когото разговарях — отвърна Грета. — Не беше от типа, който би тръгнал да прави нещо толкова отговорно.

Фloyd поиска сметката.

— Добре. Според мен сега имаме две възможности, ако отново искаме да намерим Оже. Можем да покрием хотела, в случай че се върне, или да покрием „Кардинал Лъомоан“ с надеждата, че ще излезе от тунела. Или че отново ще влезе например, ако сме успели да пропуснем появата ѝ предния път.

— Ами следващата станция нагоре по линията? Дали не е изминала целия път дотам?

— Надявам се да не е. Във всеки случай в това виждам дори още по-малко смисъл даже в сравнение с влизането ѝ на първо място. Допускам, че е имала уговорка да остави или да вземе нещо някъде във вътрешността на тунела.

— Говориш за „покриване“, сякаш разполагаме с неограничен брой хора — произнесе Грета. — Докато всъщност сме само двама, а единият от нас и бездруго трябва да се връща, за да се грижи за леля си.

— Известно ми е — отвърна Флойд. — Не искам нищо повече от теб. Дори и онова, което свърши дотук, беше от огромна полза.

— Само че я изпуснах — каза Грета.

— Не. Установи със сигурност, че нещо около Верити Оже не се връзва с разказа ѝ. Досега имаше малък шанс да ми е казала истината — че Сюзан наистина е била отдавна изгубената ѝ сестра.

— А сега?

Фloyd избърса горната си устна от пяната от кафето.

— Сега? Сега вече бих се обзаложил на каквото поискаш, че и двете са се занимавали с шпионаж.

— Много задълбаваш — произнесе тя. — Ако Кюстин беше тук, щеше да ти каже съвсем същото: събери доказателствата и ги предай на съответните хора, Флойд. Все още никой ти няма зъб.

— Трябва да отърва Кюстин от въжето, Грета. И мога да го постигна, само ако проследя тази жена.

— Харесала Ти е, а?

Флойд посегна за палтото си:

— Не беше мой тип.

— Може, но все пак ти е харесала.

Той поклати глава, като се разсмя на самата мисъл за това. Но не успяваше да се насили да погледне Грета в очите.

Контролните светлини на транспортния съд в бронираната стъклена крушка на възвратния мехур примигваха хипнотизиращо.

— Завъртаме — произнесе Скедгард, приведена над един от терминалите на горния етаж. — Сигурна ли си, Оже?

— Просто ми кажи какво да правя. Аз ще се погрижа за останалото.

Жълто-черната люлка започна да се извърта, обръщайки кораба на 180 градуса. За разлика от лъскавите машини около него самият транспортен съд приличаше на отдавна забравена реликва от музея за космическа история: от онзи вид капсули, които навремето бяха навлизали обратно в атмосферата на Земята, пилотирани от авантюристи, разчитащи единствено на логаритмичните си линии, за да направят изчисленията, които да ги върнат обратно у дома. Оже не спираше да си напомня, че корабът бе понесъл всички тези поражения само по пътя на идване и че по време на излизането си от другия край на тунела, приблизително тридесет часа по-късно, ще изглежда два пъти по-очукан.

— Корабът ми изглежда наред — заяви Скелсгард, като плъзна пръст през данните на монитора пред себе си. — Кое то е хубаво. Имаме си достатъчно проблеми с гърлото, че да се тревожим и за него.

— Мислиш ли, че ще издържиш по целия път обратно?

Скелсгард кимна.

— Ще издържа. А и нямам голям избор, нали?

— Няма друг начин — заяви Оже. — Но това не означава, че не искам от теб да изпратиш спасителен екип насам в момента, в който се появиш от другата страна.

— Ще бъдат на път възможно най-бързо. Имаш думата ми.

— Добре. Хайде да те настаняваме.

Оже помогна на Скелсгард да мине по горната площадка, водеща към шлюза в стената на възвратния мехур. Скелсгард ставаше все по-слаба, забеляза тя: дори и след като се погрижи за нея с комплекта за първа помощ, определено започваше да губи свят. Оже се надяваше, че поне ще успее да я изпрати по пътя ѝ, преди да е изгубила съзнание. А и още някои разяснения около манипулацията на гърлото нямаше да ѝ бъдат излишни.

Шлюзът се разтвори на тежките си пневматични панти. Оже си спомняше съвсем смътно как бе изпъзляла от кораба на идване. Струваше ѝ се толкова отдавна. Внимателно помогна на Скелсгард по пътя през херметичния мост, водещ до очаквания я кораб.

— Мисля, че няма да е зле да сложа шина на крака ти, преди да те пристегнем към креслото — каза тя.

— Няма време. Не искам да забавям спасителната ти операция и секунда повече от необходимото. Пък и не мисля, че успяха да счупят нещо, въпреки че добре го нарязаха. Престани да се тревожиш за мен, става ли? Вече ми помогна предостатъчно.

Във вътрешността на кораба ги очакваха трите противоускорителни кресла, които Оже бе опознала толкова добре по пътя им за насам. Без да обръща внимание на стенанията на ранената жена, тя я настани на най-дясното, подсигури предпазните ѝ колани и разгъна навигационното и комуникационното табло пред нея. После се пресегна за системата на катетъра, допускайки, че по време на полета Скелсгард едва ли ще има сили да допълзи до тясната тоалетна в дъното.

— Искаш ли да те включа, преди да потеглиш?

— Ще се справя и сама — намръщи се Скедсгард. — Но дори и да не успея, мисля, че достойнството ми няма да пострада чак толкова. Някакви последни думи, които да отнеса на Калискан?

Оже извади единствения лист, който бе успяла да спаси от документите:

— Ще изчакаш ли само минутка? Трябва да запиша нещо.

— За всеки случай, ако все пак изпадна в кома?

— Това е само едно от притесненията ми, но преди всичко искам да не го забравя.

Оже излезе от транспортния съд и се качи до един от терминалите на горния етаж, където беше видяла забравен бележник. Откъсна празен лист и започна да записва всичко, което си мислеше, че е разбрала дотук от документите на Сюзан Уайт. След това разгъна спасения лист, който бе взела от тунела. Оказа се писмото от берлинската леярна. Изглади го пред себе си и върху втори лист от бележника си записа всички по-главни подробности, в това число адреса и името на човека, отговорил писмено на Уайт. Сетне бързо се върна обратно в кораба. За нейно облекчение Скедсгард все още беше в съзнание.

— Това е единственият автентичен документ, който военното бебе пропусна да открадне — обясни тя, като пхна листа в джоба на гърдите на Скедсгард. — Не забравяй, че е тук.

— Няма.

След това Оже сгъна листа от бележника и го пхна при писмото.

— Това пък е всичко, което мисля, че съм разбрала. Не е кой знае колко, но Калискан може би ще успее да сглоби останалото и сам. Във всеки случай нищо чудно да съм научила много повече след завръщането си от Берлин.

— Какъв Берлин?

— Реших да проуча една от следите, на които Сюзан така и не е успяла да отдели време.

Скедсгард поклати предупредително глава.

— Това е изключително опасно. Ако нещо се обърка, в Париж поне няма да си на повече от час разстояние от портала. Колко време ще ти отнеме, докато се върнеш от Берлин?

— Няма значение: порталът и без това не ми е от полза, докато корабът не се завърне. Почти съм сигурна, че ще успее да отида и да се върна от Берлин и пак ще ми остане време.

— Искаш да кажеш, че нямаш абсолютно никаква представа?

— Нямам време да планирам всичко до последната подробност — призна Оже. — Зная само, че в Берлин има някаква следа и че Сюзан Уайт е възнамерявала да я проучи, преди да изгуби живота си. Дължа ѝ поне това, трябва да опитам да разбера какво става тук. Довечера има нощен влак и възнамерявам да бъда на него. До утре сутринта ще бъда в Берлин. С малко късмет до вечерта ще пътувам обратно за Париж.

— С малко късмет — повтори Скедгард.

— Виж, не се тревожи за мен. Просто гледай да стигнеш до Фобос и се погрижи Калискан да види документа. Имам чувството, че писмото е далеч по-важно, отколкото можем да си представим.

Скедгард стисна ръката ѝ:

— Наистина не е необходимо да ме изпращаш вместо себе си.

— Зная.

— Но го оценявам. Постъпваш храбро.

Оже на свой ред стисна ръката на жената.

— Стига, наистина не е кой знае какво. Пък и ще мога да разгледам още малко от този свят, преди да ме върнат.

— Почти ме убеди.

— Говоря сериозно. Колкото и на една част от мен да ѝ се иска да отпътува заедно с теб, друга част няма търпение да попие колкото може повече от атмосферата на 32. Разполагам само повърхностни наблюдения, Скедгард. А има още толкова много неща за разглеждане.

— Грижи се добре за себе си, Оже.

— Ще се грижа. — Тя отстъпи от кабината. — Добре. Да те затваряме и да започваме шоуто.

— Запомни всичко за настройките на гърлото, нали?

— Ако по пътя започне да друсва повече от обичайното, поне ще знаеш защо.

— Както винаги, пълна с оптимизъм.

Оже изблъска вратата, докдето можеше, след което я пусна и остави сервомеханизмът да се погрижи за останалото. След секунда от

Скелсгард я деляха само няколко сантиметра брониран метал, но вече се чувстваше откъсната от всичко и всеки. Мина обратно през шлюза, след което стартира поредицата от команди, която щяха да прекъснат херметичния мост и да го изтеглят. През издраскания, помътнял прозорец на вратата на шлюза Скелсгард ѝ махна за последно. Оже се приближи до главния пръстен от командни терминали и се постара да изчисти ума си напълно от всичко друго освен от процедурите, необходими за изпращането на кораба по пътя му.

Нито една от отделните стъпки не беше особено трудна. Началната стабилизация на гърлото и изстрелването се поемаха от предварително зададени програми, които сработиха точно според предвижданията ѝ. Във вътрешността на прозрачните бронзови чуждоземни машини започнаха да прескачат искри и да прехвърчат нажежени кехлибарени ивици, които неусетно ускоряваха движението си. Заобикалящите ги човешки приставки бръмчаха и премигваха с червени и зелени светлини и бясно отчитаха ставащото с циферблатите си. На терминала пред нея аналоговите измервателни прибори забиха стрелки в червените зони, ала Скелсгард я бе предупредила затова, така че Оже запази присъствие на духа. Решетката на платформата под нея започна да вибрира отчетливо. Тя увеличи мощността на машините, контролиращи гърлото и в същия момент някакъв сандък с инструменти се изплъзна от поставката си през залата и се стовари на земята, разпилявайки ключове по пода, като я накара да подскочи изплашено.

Върху панела пред нея една по една пламнаха светлини в оранжево: отворът на гърлото вече бе широко разтворен и готов да приеме кораба. Приборите, отчитащи геодезичното натоварване, показваха достатъчно ниски стойности, че да не го разкъсат на парчета, при положение че успееше да се гмурне право през средата, без да докосне някоя от страните.

Оже откри чифт защитни очила и огъна ствола на микрофона към устата си:

— Отчитааш ли всичко, Скелсгард?

Отговорът избръмча през високоговорителя над терминала. Звучеше изтъняло и далечно, като от стотици километри разстояние:

— При мен всичко е наред. Да приключваме.

Оже още веднъж се увери, че оранжевите светлини греят неподвижно.

— Инжектиране след пет секунди.

— Спести ми предстартовото броене. Просто го направи.

— Добре тогава.

Раздвижването бе далеч по-внезапно, отколкото очакваше Оже. Люлката изведнъж се понесе напред, ускорявайки кораба все по-бързо и по-бързо. Преди Оже да е успяла да мигне, и люлката, и корабът бяха излезли от основната част на мехура и целият механизъм крещеше от усилието на мощното раздвижване. От мястото си горе Оже проследи как корабът се втурна през огледалния тунел към портала, като по пътя си набираше скорост като торпедо. Две или три секунди по-късно люлката достигна максимума на водещата релса и рязко преустанови ход, подхвърляйки кораба в мързелива балистична траектория. Гърлото на дупката — разкрито от отворения ирис — приличаше на водовъртеж от нажежени до синьо и виолетово статични разряди, зейнали пред носа на кораба като уста на морска звезда. От корпуса на транспортния съд изскочиха странични стабилизатори, които задраскаха по скосените стени на тунела, изхвърляйки фонтани от искри и нажежен метал. Миг по-късно се бяха превърнали в карамелени факли, но вече бяха изпълнили предназначението си — да предпазят кораба от смъртоносен досег със страните на гърлото. Сред истински дъжд от златисти искри, транспортният съд се устреми напред с максимална, почти невероятна скорост и бързо се превърна в малка точка, изчезваща някъде в далечината.

Навсякъде около нея се чуваха предупредителни клаксони и алармени звънци. Нечий механичен глас започна да издава предупреждения за претоварване. Ала някъде отвъд цялата глъч се чу друг, още по-далечен глас:

— Оже... чуваш ли ме?

Оже се наведе по-близо до микрофона, като едновременно с това проверяваше часовника на китката си:

— Май успяхме да те засилим благополучно. Как беше?

— Беше... интересно. — Гласът на Скелсгард бе силно накъсан от смущения. Комуникацията през връзката беше достатъчно затруднена и без кораб на път, а сега беше почти невъзможна.

— Скелсгард, не знам дали все още ме чуваш, но започвам контролирано затваряне на гърлото след петнайсет секунди.

В отговор от високоговорителя изпука нещо неразбираемо. И без това едва ли нещо вече можеше да се промени.

Слезе по спираловидната стълба до долния терминал, отново погледна колко е часът и се зае да намалява стабилизиращото хранване според инструкциите на Скелсгард. Когато най-после го намали достатъчно, клаксоните, звънциите и механичните гласове един по един започнаха да замират, оставяйки след себе си нагорещеното бръмчене на заобикалящите я машини. Кехлибарените искри и огнените нишки угасваха. Тя се върна на горния етаж и надникна към инжекционната шахта, но от заминалия кораб не се виждаше и следа. Вместо това люлката бавно се завръщаше в първоначалната си позиция, а кръговият почистващ механизъм отделяше полепналите по стените на тунела останки от стабилизаторите на кораба.

— Скелсгард? Мория? — произнесе в микрофона тя.

Нямаше отговор.

Оже погледна за пореден път часовника си и пресметна шейсет часа напред. Някой можеше и да се опита да изпрати сигнал през връзката, когато корабът на Скелсгард достигнеше отсрещната страна, но щеше да разбере със сигурност дали бяха постигнали успех едва когато във възвратния мехур се изсипеше капсулата на спасителния отряд.

Не смяташе да бъде в Берлин, когато това се случеше.

Третият преход през бариерата на сензора се оказа също толкова безинтересен, колкото и първите два. Потрепери и се надигна от пода, след което се зае да опакова нещата, от които щеше да има нужда за предстоящото пътуване. Откри работещо фенерче и натъпка малко чисти дрехи и местна валута в един червен куфар. Беше взела пистолета от Скелсгард, а в един от сандъците с екипировка в залата със сензора бе открила пълнител с амуниции. Усещането, че е въоръжена, бе повече от приятно, докато подхващаше дългия, изпълнен с мръсотия път обратно към повърхността. Десет минути по-късно беше достигнала тунела на метрото и лъчът на фенерчето ѝ се отразяваше в смъртоносните, електрифицирани релси.

Дъхът застина в гърлото ѝ.

Напълно беше забравила за тока.

Сега, след като Авелинг и останалите вече ги нямаше, нямаше и кой да ги даде на късо, докато се измъкне от тунела. Щяха да изминат поне дванайсет часа, преди да настъпи нощта и влаковете да спрат да се движат, след което пък щеше да се изправи пред допълнителния проблем как да се измъкне от заключената метростанция. Ако не успееше да се измъкне преди отварянето на вратите на следващата сутрин — при положение че не я арестуваха за подозрително поведение, — щеше да е изгубила почти ден от шейсетте часа, с които разполагаше, преди корабът да се върне за нея. Вероятно имаше начин да даде накъсо релсите, но нямаше представа как да възстанови захранването. А ако не се погрижеше за това, съществуваше реалната опасност метроинженерите да станат любопитни и в крайна сметка да открият тунела, водещ към портала.

Оже изчака в укритието на сервизния тунел, докато през тунела не профуча един влак. Ярκοосветените вагони прелетяха само на сантиметри от лицето ѝ, карайки я да присвие очи от топлата струя въздух. Още един влак премина с грохот само няколко минути по-късно. Вагоните на втория бяха почти празни, като се изключеха един или двама пътници. Задръстването от средата на деня бе приключило, но влаковете продължаваха да се движат по неизменния си график. Тя мислено изруга безукорната експедитивност на метрото.

Нямаше друг избор: налагаше се да си опита късмета. Предполагаше, че разполага с не повече от минута и половина, за да се добере до „Кардинал Лъомоан“, най-много две, ако ѝ се усмихнеше щастието. Можеше единствено да се надява, че някъде по пътя няма да се препъне или да се окаже в капан, ако някой от влаковете минеше по-рано от очакваното.

Приключвай най-после, смърти се тя.

Възнамеряваше да се затича веднага след като минеше следващият влак. Пое си дъх и зачака. Ала цяла една минута не се появи никакъв влак, както и след още една, и още една след нея. Остана притихнала в очакване в продължение на цели пет минути, докато най-после долови тракането и скърцането на приближаващата мотриса. В изминалите пет минути спокойно можеше да достигне в

безопасност до перона, ала следващите два влака профучаха бързо почти един след друг.

Налагаше се да рискува.

Още докато червените задни светлини на последния влак се отдалечаваха в тунела, тя вече бе на път.

Придържаше гърба си плътно към стената, обирайки мръсотията по оплетените тръби и електрически кабели. Държеше куфара колкото можеше по-нависоко, доколкото ѝ стигаха силите, но пак едва го влачеше след себе си. Куфарът се блъскаше и драскаше по стената с всяка нейна крачка. Не спираше да си повтаря, че преди това не се беше препънала и някак бе успяла да покрие разстоянието за времето, което Авелинг ѝ бе отпуснал. И този път нищо не се бе променило, с изключение на това, че наказанието дори и след най-лекото подхлъзване, щеше да бъде далеч по-сурово. Не можеше да си позволи дори една-единствена грешка; една стъпка накриво, и всичко приключваше.

Колко ли време бе изминало вече?

Надолу по тунела, точно зад лекия завой, успяваше да различи студеното сияние от светлините на метростанцията. Все още ѝ се струваше отдалечена на цял един живот, по-далеч, отколкото можеше дори да се надява, че ще измине в минутата или там някъде, която ѝ оставаше. Започваше да се паникьосва. Дали по някакъв начин не бе успяла да тръгне в противоположната посока? Дали в действителност не навлизаше още по-дълбоко в тунела, подмамвана от далечните светлини на следващата метростанция надолу по линията? Паниката беше заседнала в гърлото ѝ и вече бе на път да се превърне в ужас, да я накара да се обърне и да хукне обратно.

Не, нареди си твърдо, не спирай да се движиш.

Отминалите влакове потвърждаваха, че се движеше в правилната посока. Но дори и да бе допуснала грешка, вече не можеше да се върне. В момента едва ли имаше по-голям шанс да се добере до безопасността на перона, накъдето и да поемеше. Освен това след всяка следваща крачка по посока на мекото сияние, придобиваше все по-голяма увереност. Светлината вече бе далеч по-ярка, отразявана от повърхността на емайлираните плочки, поръбили гърлото на тунела. Вече дори различаваше хората, застанали на перона. За щастие никой

не ѝ обръщаше внимание. Куфарът се блъскаше в стената зад нея и откъртваше цели парчета от старата мазилка.

Сетне хората изведнъж се раздвижиха, поемайки като по даден знак към края на перона. Почти веднага след това тя забеляза ярките фарове на излитащия от срещуположния тунел влак. Мотрисата забави ход и спря на метростанцията, изчака, както ѝ се стори, не повече от няколко секунди и продължи да се движи напред.

Нямаше да успее.

Докато влакът нахлуваше в нейната отсечка от тунела, между релсите и колелата му танцуваха електрически изпразвания. Волтовите дъги имаха жесток синьо-виолетов цвят, който ѝ напомняше за цвета в гърлото на дървоядовата дупка отпреди това. Докато приближаваше, влакът се клатеше наляво и надясно и сякаш запълваше все повече пространството на тунела. Оже мълчаливо се прокле, задето не бе обърнала по-специално внимание по пътя си на връщане за някакво укритие по протежението на стената, където да потърси спасение от връхлитащата машина. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да остане на място и да се притисне колкото може по-силно към стената зад гърба си. Тръбите и кабелите яростно се впиваха в гръбнака ѝ като шиповете на злокобен средновековен уред за мъчения. Притисна се още по-плътнo, опитвайки да се слее със стената, да се разтопи в самата ѝ тъкан като хамелеон. Влакът прогърмя още по-близо, разгонвайки плъхове и полетели боклуци по пътя си. Нямаше начин, помисли си тя, човекът в кабината да не я вижда. Ала влакът все така връхлиташе, а стоманеният му рев изпълваше вселената, възвестявайки неизбежната ѝ гибел.

Оже затвори очи. Нямаше смисъл да ги държи отворени до последния момент. Ревът на влака се превърна в кресчендо, в дробовете ѝ парещо нахлу мирис на нагорещена смазка и нещо жестоко разтърси ръката ѝ, сякаш влакът бе успял да я изтръгне направо от рамото. Ревът не спираше, след което внезапно започна да отслабва. Вибрациите отекнаха за последно по дължината на релсите в тунела, след което отново настъпи тишина.

Оже отвори очи и колебливо си пое дъх. Беше жива. Ръката ѝ бе цяла и дори не я болеше особено. Куфарът обаче лежеше полуотворен на десетина крачки назад в тунела. Чистите дрехи, които беше взела със себе си, бяха разхвърляни през близките релси, овалани в

мръсотията. Между релсите се виждаха два от пакетите с фалшиви пари, а третият бе запрятан надолу по дължината на тунела почти на границата на лъча от фенерчето.

Оже грабна най-близкия пакет с пари, ала някакъв инстинкт я накара да остави всичко друго и да се измъкне от тунела по възможно най-бързия начин. Съмняваше се, че парите ще бъдат на място, когато се върнеше обратно, но така или иначе имаше още много там, откъдето идваха. Някой зле платен метроинженер най-вероятно щеше да се зарадва на неочакваната щедра премия.

Точно когато следващият влак забавяше в „Кардинал Льомоан“, Оже достигна изхода на тунела. Побави се в тъмнината, докато влакът спираше и пътниците започваха да се блъскат на вратите в търсене на най-удобната позиция, преди да са се разтворили. Мъжът в кабината вдигна вестник пред очите си и мързеливо се зачете, вадейки молив иззад едното си ухо.

Оже използва удалата се възможност, за да изскочи на перона. Повечето пътници вече бяха слезли от вагоните и се насочваха към изхода. Ако само успееше да се смеси с тях, помисли си тя, имаше шанс да излезе на открито още преди някой да си е дал сметка откъде се е появила. Ала между нея и гърбовете на последните пътници беше широкото открито пространство на перона. Освен това щеше да се наложи да мине точно пред очите на седналите по пейките.

Вратите се затвориха със съскане и влакът се помести. Оже тръгна възможно най-небрежно през перона, съсредоточена в задачата да се добере до тълпата. Веднъж щом излезеше на улицата, щеше да бъде в безопасност: поредната изпаднала жена, още някой, когото минувачите да се преструват, че не забелязват.

— Мадмоазел. Моля, последвайте ме. — Гласът на французина бе спокоен, но заповеден.

Тя потърси с очи човека, произнесъл последните думи и го откри сред седналите по пейките хора. В този момент се изправяше и тръгваше към нея с решително изражение в очите. През цялото време досега бе чел вестник, но вече го беше оставил на пейката и крачеше към нея в тъмносинята си униформа на служител от метрото. В този момент слагаше шапката на главата си.

— Не ви разбрах? — отвърна на френски Оже.

— Мадмоазел, налага се да ме последвате. Боя се, че трябва да ви зададем няколко въпроса.

— Не разбирам. Какво съм направила?

— Тепърва предстои да го установим. — Той посочи към една врата наблизо, върху която имаше надпис „влизането забранено“. — Ако не възразявате да се отбиете в служебното помещение? Ще бъде най-добре и за двете страни, ако не правите сцена.

Тя не помръдна. Служителят беше нисък мъж на средна възраст с посивяващи мустаци и розов нос, белязан от сложните криволици на пукнати вени. Този човек определено не искаше да прави сцена, помисли си Оже.

— Все още не мога да...

— Получихме съобщение, че преди час или два в тунела е влязла жена — произнесе тихо той. — Бяхме склонни да не му обърнем внимание, но разполагаме с поне двама свидетели. За всеки случай реших да наблюдавам тунела известно време, в случай че някой излезе от него.

— Но не видяхте никой да излиза? — настоя Оже. — Не и аз, във всеки случай. Току-що слязох от влака.

— Зная какво видях.

— Тогава грешите.

Мъжът се помести от неудобство, сякаш все още се бореше със съмнението дали си заслужава да я натика насила в служебната стая, или беше по-добре да сигнализира за помощ на някой друг от служителите.

— Моля ви, не усложнявайте нещата допълнително — каза той. — Разполагаме с пълното право да се обадим в полицията. Ако обаче успеете по някакъв начин да ми обясните ситуацията, може би всичко това няма да бъде необходимо.

— Някакъв проблем ли има? — обади се друг глас с малко по-различен акцент. Оже се огледа. Към тях с ръце в джобовете на сивия си шлифер се приближаваше друг от пътниците. Периферията на филцовата му шапка бе спусната ниско над очите, но успя да го разпознае моментално.

— Уендел — каза тя.

— Какво става тук, Верити?

Тя нямаше представа какво става, ала Флойд очевидно очакваше от нея да поеме ролята си. Роля, чиито реплики знаеше само той.

Оже произнесе заекващо:

— Не съм сигурна, Флойд, този мъж иска да го последвам в онази стая, за да ми задава въпроси.

Флойд огледа мъжа със загрижено, но търпеливо изражение.

— Защо, за Бога, бихте искали да направите подобно нещо?

— Познавате ли тази жена, господине?

— Дали я познавам? Да, струва ми се. Това е жена ми.

— В такъв случай, може би ще бъдете така добър да ми обясните каква работа има жена ви в тунелите на метрото?

— Нямам представа за какво говорите — отговори Флойд. Той свали шапката и приглади косата си.

Мъжът почеса спуканите вени на издутия си нос.

— Зная какво видях. Може би не е зле да продължим този разговор в офиса ми.

— Както желаете — произнесе Флойд, — но ви уверявам, че допускате сериозна грешка.

Оже въздъхна.

— Хайде, Уендел, да приключваме. Може би след това този смешен човечец ще ни остави на мира.

Мъжът им позволи да минат преди него, след което извади от джоба си връзка ключове и отвори избелялата зелена врата, водеща към оголен, почти спартански офис. От тавана като смъртоносна примамка висеше една-единствена гола крушка.

— Седнете тук. — Мъжът посочи дървената разкривена маса и няколкото обикновени стола, които със сигурност бяха виждали и по-добри дни.

— Предпочитам да остана прав, стига да нямате нищо против — отговори Флойд. — Нека сега ви обясня. Преди трийсет минути жена ми се обади по телефона. Работи в галантерията на „Гей-Люсак“. В магазина влизат какви ли не хора и понякога персоналът позволява на клиентите да посещават тоалетната на горния етаж. За нещастие някой от тях оставил чешмата пусната. Защо не му разкажеш останалото, Верити?

— Мивката се запушила — продължи Оже, наблюдавайки внимателно изражението на Флойд, който кимна утвърдително. —

Водата преляла и малко по-късно таванът поддаде. Всички долу се оказахме измокрени или измърсени от отломките — ето защо изглеждам по този начин. Стоката беше съсипана. Обадох се на съпруга си, за да го известя, че ще ни освободят по-рано от работа, а той дойде на станцията, за да ме посрещне — нямам желание да се скитам из улиците в това състояние.

— И двамата не сте французи — произнесе мъжът, сякаш новините бяха особено злокобни.

— Не ми е известен закон срещу това — уточни Флойд. — Както и да е, нямам нищо против да ви покажа документите си за идентификация. — Той демонстрира на мъжа личната си карта и една от фалшивите визитки, които пазеше в портфейла си за случаи като този. — Както виждате, работата ми като литературен преводач означава, че прекарвам по-голямата част от деня у дома. Хайде, Верити, покажи на добрия човек и твоите документи.

— Ето — подаде му ги тя, след като известно време рови из чантата си.

Той прегледа документите — изцапани с тъмни отпечатъци от пръстите й.

— Верити Оже — прочете представителят на метрото. — Ще запомня това име. Освен това няма да забравя, че никой от вас не носи венчална халка.

Отвъд затворената врата прогърмя поредният пристигащ влак. Оже се изкушаваше да хукне навън, но се боеше, че мъжът имаше властта да забрани заминаването на влака.

— Вижте — каза тя. — Със съпруга ми говорим истината. Каква работа имам да пълзя в тунелите на метрото? Достатъчно неприятно беше да се возя във влака по този начин и всички да се взират в мен, сякаш съм някаква уличница.

— Уверявам ви, нямаме нищо за криене — обади се Флойд с лъчезарна усмивка. — Както каза жена ми, каква работа би имала да пълзи в тунелите на метрото?

— Но някой е пълзял — настоя мъжът.

— Може и така да е — отстъпи Флойд, — но разбира се, не можете да обвинявате всяка жена, която слиза от влака с прах по дрехите.

— Видях я — започна мъжът, ала в гласа му се долавяше съмнение. — Видях *някой* да излиза от тунела.

— И в тълпата от пристигащи и заминаващи пътници сигурно сте изгубили човека, обърквайки жена ми с него. — Флойд бе изпълнен с разбиране. — Вижте, не искам да ви усложнявам живота, но жена ми наистина трябва да се прибере у дома час по-скоро, за да се преоблече и да вземе душ. — Той взе ръката на Оже. Пръстите му бяха твърди, но нежни. — Нали, скъпа?

— Тревожа се дали утре изобщо ще имам работа — каза Оже. — Стоката беше съсипана.

— Ще му мислим по-късно. — Флойд отново насочи вниманието си към служителя на метрото. — Ето. Проявихте изключително разбиране. Ще приемете ли това като израз на моята благодарност? — Беше извадил банкнота от десет франка от вътрешността на палтото си и сега, без дори да мигне, дискретно я пъхаше сгъната на четири в джоба на мъжа.

— Вашата благодарност? За какво? Нищо не съм направил.

— Жена ми все още изпитва силен срам от външния си вид — каза Флойд, като снижи глас, сякаш двамата водеха доверителен разговор. — Ще бъде много благодарна, ако ни позволите да излезем през служебния изход, за да хванем по-бързо такси.

— Не бих могъл да...

Флойд пъхна в джоба му още една банкнота от десет франка.

— Зная, молбата ми е странна, но наистина бихме оценили помощта ви. Пийте едно за моя сметка.

Мъжът смръщи устни, претегляйки възможностите си. Достигна до някакво заключение относително бързо:

— И цялата стока е била повредена, казвате?

— Току-що бяхме преместили всичко от склада — обясни Оже.

— Надявам се да не изгубите работата си, мадам. — Той отвори дървената врата и ги съпроводи обратно на перона. — Оттук — каза, като ги поведе в обратна на пътническия изход посока.

— Вие сте добър човек — заяви Флойд. — Няма да ви забравим.

— Можете да бъдете сигурен, че и аз няма да ви забравя, мосю Флойд.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Когато се озоваха на улицата, все още валеше, ала дъждът намаляваше и постепенно се превръщаше в следобедно ръмене, а сивото одеяло на небето се покриваше с причудливо оформени пастелносини кръпки. След всичко, което се бе случило под земята, обичайният ритъм на всекидневния градски живот — неспирните вълни от пешеходци и преминаващи автомобили — се струваше на Оже по-скоро като лична обида. Тя изчака служителят на метрото да се завърне към подземното си царство, заключвайки тежката порта зад себе си, след което каза на Флойд, този път на английски:

— Не зная откъде да започна.

— Можеш да започнеш с „благодаря“. Отървах те от сериозни неприятности там долу.

— Които не ти влизаха в работата. Какво всъщност правеше там, следеше ме?

— Не те следях — отговори Флойд. — Просто бях в точното време на точното място и успях да те спася в беда.

— Просто така, както си се разхождаше? От всички метростанции в града, се оказа в точния момент от деня на „Кардинал Льомоан“?

Флойд сви рамене:

— Е, не точно.

Оже се отдалечи от него, вдигайки ръка в напразен опит да спре такси. В състоянието ѝ беше далеч по-сигурно, че щяха да я подминат забързано.

— Къде отиваш? — попита Флойд със сериозен тон.

— Където и да е, стига да е далеч от това място. Някъде, където няма да ме следят любопитни мъже в износени шлифери.

— Така ли ви учат да показвате благодарността си в Дакота?

Тя се обърна рязко, като за малко не се подхлъзна на високите си токове. Паважът бе мокър и потъмнял от дъжда.

— Не съм неблагодарна — фиксира го раздразнено, — но благодарността ми свършва дотук. А сега, ако обичаш, тръгни в другата посока, или ще ме принудиш да извикам полиция.

— В твоето състояние? Ще бъде интересна гледка.

Едно такси даде газ покрай нея и сякаш за да подчертае мнението си, шофьорът успя да я облее с мръснокафява завеса вода от съседната локва.

— Просто ме остави на мира — произнесе тя, изкривявайки лице измъчено, докато водата се оттичаше в обувките ѝ. — Приключихме бизнес отношенията си днес сутринта. Или не си спомняш за сносната финална вноска, която направих?

— Част от която току-що те измъкна от неприятностите — отвърна Флойд.

— Не беше чак такъв проблем. Справях се чудесно и преди да се намесиш.

— Но човекът беше прав, нали? — Флойд я наблюдаваше с развеселено изражение. Имаше дълбоки бръчки около очите. Или имаше обичая да се смее постоянно, или постоянно плачеше.

— Прав за какво?

— Наистина си била в тунела. Няма смисъл да го отричаш... по петите ти имаше опашка от момента, в който напусна кантората ми.

— Забелязах я — отговори Оже. — Неприятно ми е да ти съобща лошата новина, но не я бива много.

— Обаче работи евтино. Работата е там, че те е видяла да влизаш в тунела, същият, от който общият ни познат твърдеше, че те е видял да излизаш.

— Не спомена ли, че не си ме следил?

— Наистина не те следях. Не и лично. Но като се вземе предвид онова, което научих, реших, че е добра идея да седна и да те почакам на „Кардинал Льомоан“.

Оже постепенно възвръщаше самообладанието си, а гневът ѝ или намаляваше, или изчакваше по-удобен момент да се разрази с нова сила. Тя попита поомекнало:

— Защо ми помогна всъщност? Нямах как да губиш, ако онзи човек ме предадеше на властите. Кое то вероятно и щеше да направи — прибави, след като, изглежда, размисли.

— Нищо за губене — отвърна Флойд, — само дето те никога нямаше да се разровят чак толкова надълбоко, за да открият какво си правила.

— Смяташ, че имаш по-добър шанс?

— Все още не съм сигурен — произнесе той.

— Е, с теб ставаме двама — измърмори полугласно тя.

— Не те разбрах?

Тя разтърси глава:

— Не си лош човек, Уендел, но знам със сигурност, че не искаш да се забъркваш в тази история.

Той присви едното си око.

— Ето точно такива думи трябва да избягваш, ако искаш някой да изостави случая ти.

Поредното такси направи демонстративен опит да я удави. Тя отстъпи от бордюра, по-близо до Флойд.

— Защо си толкова настойчив? Казах ти коя съм. Обясних ти всичко за сестра си.

Флойд извади отнякъде тънка дървена клечка и я пхна между зъбите си. Захапа я, карайки я да изхрущи.

— Така си е и дори звучеше доста правдоподобно. За около трийсет секунди.

— Защо тогава ме остави да изляза от кабинета ти с онази кутия?

Флойд ѝ намигна.

— Познай. И докато мислиш, защо не те откарам с колата някъде, където да се подсушиш и стоплиш?

— Благодаря, но смятам да си опитам късмета с такситата. Ако не успея, може да походя или да си построя сал.

— Колата ми е зад ъгъла. Мога да те откарам до хотела ти или в кантората. И в двата случая ще можеш да си избереш сухи дрехи и да се възползваш от малко топла вода.

— Не — отвърна тя, като отново му обърна гръб.

В същия момент я подмина тежък камион, изблъсквайки огромна приливна вълна от яркокафява вода пред себе си. Оже успя да издаде тънък вбесен писък, преди водата да я облее от глава до пети. Докато отминаваше, шофьорът просто ѝ махна утешително с ръка, сякаш случилото се беше просто израз на неизбежната съдба, отвъд собствения му контрол.

— Откарай ме в хотела — каза тя. — Моля те.
— На твоите услуги — отговори Флойд.

От „Кардинал Льомоан“ Флойд пое по булевардите „Сен Жермен“ и „Сен Мишел“, докато не достигнаха връзката от пресичащи се улици около Монпарнас. Кръпките синьо небе, които се бяха появили малко по-рано, вече се смаляваха, все едно решили, че усилието просто не си струва. Дъждът бе спрял, ала целият град се бе сгушил под заплашително скупчените облаци, надвиснали над всичко като дебнеща глутница вълци.

— Опитай се да видиш нещата от моята гледна точка — обясни Флойд, хвърляйки поглед от мястото си към огледалото за обратно виждане. Очевидно възприемаше задълженията си на шофьор изключително сериозно и бе настоял тя да се качи отзад, където имало повече място. — Наеха ме да разреша случай. За мен няма значение, че човекът, който ми плащаше, вече е мъртъв. Докато случаят не е приключен, съм задължен да разбера какво е станало. Още повече сега, след като сътрудникът ми е заподозрян в убийство.

— Но нали вече ти казах... — започна тя.

— Вече ми наговори един куп лъжи, измислени така, че да ме накарат да ти предам кутията — отвърна Флойд. — Да започнем отначало, става ли?

— На твоє място щях да си гледам пътя.

Той не обърна внимание на забележката.

— Например тази работа, че ти и сестра ти сте отраснали в Дакота.

— Какво за нея?

— Можеше и да заблудиш Бланшар, но произношението ти ми е непознато. Дори не съм сигурен дали си американка.

— Очевидно не познаваш добре собствената си страна. — Оже се помести на седалката, пренареждайки подгизналите гънки на палтото си. — Сам призна, че си живял в Париж почти двацет години. Достатъчно дълго време, за да се отдалечиш от всичко в родината.

— Ако си от Дакота, наистина съм бил в чужбина по-дълго, отколкото си мислех.

— Не съм виновна за невежеството ти. Тенгълууд е малка, но сплотена общност и обичаме да правим нещата по свой начин. Някога да си чувал за менонитите или амишите?

Фloyd зави по булевард „Едгар Кине“, минаващ покрай обширното гробище на Монпарнас.

— Напоследък не съм — отговори той.

— Е, тогава? — заяви Оже, сякаш това решаваше въпроса в нейна полза.

Прорязващите облаците лъчи обливаха гробището и озариха група опечалени, редуващи се да хвърлят цветя в прясно изкопан гроб. Чадърите им се сливаха в едно-единствено черно покривало, подобно на лично техен си буреносен облак.

— Тогава какво?

— Ако се срещнеш с някой от тези хора, съм сигурна, че би взел произношението им за също толкова странно като моето. Малките общности предпочитат да вършат нещата по особен начин.

— Тенгълууд сигурно е наистина малко градче. Споменах ли ти, че не успях да го открия в географския справочник?

— Нямам представа.

— Както и да е — заяви Флойд, — все още не мога да си обясня каква работа би имало обикновено момиче от Дакота в тунела на парижка метростанция. — Очите му срещнаха нейните в огледалото. — Работата е там, че Сюзан Уайт също е проявявала любознателност специално към „Кардинал Льомоан“. Веднъж дори са я забелязали да влиза в станцията с тежък куфар, след което да излиза, но с олекнал.

— Ако в това има нещо особено значимо, страхувам се, че ми убягва.

— Според покойния мистър Бланшар, и като съдя по онова, което видях, след като той ме пусна да огледам апартамента ѝ, сестра ти е била вманиачена по колекционирането на разни неща. Стаята ѝ беше истински склад за книги, списания и вестници, карти и телефонни указатели. Изглежда е събирала всичко, до което е успявала да се докопа. — Флойд направи пауза. — Доста странно поведение за един турист.

— Обичаше сувенирите.

— На килограм?

Оже се наведе напред. Той долови парфюма ѝ: караше го да мисли за рози и пролет.

— Какво точно искате да кажете? Да сложим картите на масата най-после, става ли, мистър Флойд?

Той зави по булевард „Пастър“, забавяйки зад един автобус с реклама на бира „Кроненбург“.

— Действията на сестра ти просто не са логични.

— Вече ви казах, че беше душевно болна.

— Само че Бланшар я е опознал доста добре, а така и не е заподозрял, че не е била наред с главата.

— Параноиците могат да бъдат доста изобретателни.

— Ами ако въобще не е била параноичка? Ами ако това е просто история, която си измислила, за да ме пратиш за зелен хайвер?

— Твърдите, че действията на сестра ми имат рационално обяснение?

— Мис Оже... — Очевидно си говореха на фамилия. Вече нямаше нито Верити, нито Уендел. — Току-що видях как излизате от тунела на метрото. В момента съм готов да повярвам на всичко, включително и на това, че двете със Сюзан Уайт не сте били сестри, а шпиони.

— Е, дойдохме си на думата — завъртя очи тя.

— Да разгледаме фактите — продължи, без да ѝ обръща внимание Флойд. — Сюзан Уайт очевидно не е действала сама. Трябва да е имала съучастник, с когото се е срещнала на „Кардинал Льомоан“. Съучастникът ѝ е подменил куфарите или е взел нейния и го е освободил от товара. Моето предположение е, че той е изчезнал в същия тунел, от който вие излязохте. Явно вътре има нещо, което е от значение за вас.

— Продължавайте — подкани с го подигравателен тон тя. — Да чуем и останалата част от абсурдната ви теорияка.

— Още не е теория, само началото на такава.

— Все пак ми се иска да чуя с какво смятате, че разполагате.

— Сътрудникът ми намери нещо странно в апартамента на Сюзан Уайт. Радиоприемникът ѝ беше модифициран, вероятно от нея самата. По всичко изглежда, че го е използвала, за да получава инструкции, може би дори, за да подслушва вражески комуникации.

— А! Значи сега групировките станаха две. Става по-забавно, наистина съм заинтригувана.

— Кюстин не успя да разгадае кода. Оказа се, че опитите му така или иначе са били обречени на неуспех: Сюзан е използвала машина „Енигма“.

— Сигурна съм, че това означава нещо за вас, но...

— Доста сложно устроена машина за кодиране. Кое то ме кара да смятам, че е била шпионин. Каква обаче сте вие?

— Говорите небивалици.

— Само дето не аз току-що изпълзах от тунел в метрото.

В продължение на няколко минути Оже не проговори. Флойд пое по булевард „Гарибалди“ до площад „Камброн“, след което зави по „Емил Зола“ и се насочи към хотела на Оже.

— Виж — произнесе накрая тя. — Не очаквам да проявиш разбиране, но всичко, което ти казах за сестра си, е истина. Истина е и че имаше болезнена фикс идея по отношение на станция „Кардинал Льомоан“. Вече ти казах, че виждаше врагове навсякъде.

— Мисля, че да — допусна той.

— Не мога да обясня радиоприемника или машината, която спомена... освен може би с факта, че ако напоследък си слушал радио, навярно си забелязал доста странни емисии. Кой знае откъде се е сдобила с тази машина. Предполагам, че може да се купи, ако наистина се потрудиш да я намериш?

— Какво точно искате да кажете, мис Оже?

— Искам да кажа — продължи тя, — че е напълно възможно сестра ми да е уловила една от тези странни станции и да я е включила в личната си теория на конспирацията. Колкото до тунела... е, не мога да отрека, че според нея долу имаше нещо. Споменавахе го на няколко пъти в пощенските си картички до чичо ми. Твърдеше, че е скрила нещо ценно там. Дали е било така, или не, не знам, но знаех, че не мога да напусна Париж, без да съм се уверила с очите си.

— И това дори за миг не ти се стори донякъде опасно?

— Разбира се, че ми се стори опасно. И разбира се, не можех да разкажа в подробности на мъжа от метрото каква работа имах долу.

Флойд улови по-здравово волана.

— Значи това било? Просто си опитвала да довършиш започнатото?

— Да — настоя тя.

— Което обаче не обяснява двата смъртни случая. Предполагам, че и за тях ще се намери нещичко, прав ли съм?

— Както вече сам каза, Бланшар вероятно е чувствал вина за случилото се със сестра ми. В крайна сметка, възможно е смъртта на Сюзан да е била чиста случайност. Онзи нисък парапет ми се стори доста несигурен.

Приближаваха хотела и Фройд забави колата, докато търсеше къде да паркира. Лошото време беше прогонило всички по автомобилите, оставяйки само неколцина смелчаци по тротоарите.

— Знаеш ли какво? — каза той. — Изкушен съм да ти повярвам. С удоволствие бих приключил този случай при първата удача ми се възможност. Може пък да говориш истината и всички подозрителни обстоятелства да са просто фалшиви улики, които сестра ти е оставила по пътя си.

— Ето че започваме да се разбираме — заяви Оже.

— В живота ми има жена, която иска от мен да напусна Париж — продължи Флойд. — Искане да си събера багажа и да замина с нея. И една доста голяма част от мен е съгласна да го направя.

— Може би тогава не е зле да се вслушаш в нея.

— Може би — съгласи се той. — В този момент единственото, което ме задържа тук, е мисълта, че може би обръщам гръб на нещо голямо. Това и фактът, че партньорът ми е преследван от полицията и няма да успее да се откачи, докато случаят не приключи.

— Не се оставяй игричките на Сюзан да те оплетат — каза Оже. И като полагаше очевидни усилия думите ѝ да прозвучат безразлично, прибави: — И коя е жената?

— Вече сте се срещали. — Флойд най-после беше открил свободно място за паркиране. Превключи матиса на задна и се пригответи да вмъкне масивната кола, представяйки си, че автомобилът е баржа, натоварена с въглища, а мястото за паркиране — свободен кей. — Тя е жената, която те проследи от кантората ми.

— Чистачката?

— Чистачката, да. Само че не е чистачка. Името ѝ е Грета и е джаз музикант. Всъщност добър джаз музикант.

— Красива е. Трябва да я послушаш и да заминете.

— Звучи лесно.

— В Париж не те задържа нищо, Уендел.

Той я погледна:

— Отново сме на малки имена?

— Видях с очите си какво представлява кантората ти. Бизнесът определено не процъфтява. Съжалявам за партньора ти, но те уверявам, че наистина няма никакъв случай за разследване.

Задната броня на матиса докосна предната броня на един очукан ситроен зад тях. Флойд превключи на първа и тъкмо внимателно отпускате напред, когато Оже внезапно се хвърли надалеч от стъклото откъм хотела.

— Карай — нареди тя.

Флойд се обърна към нея.

— Какво?

— Изчезвай оттук, бързо!

— Не мога. Трябва да взема Грета.

— *Уендел... просто карай!*

Нещо в гласа ѝ го накара да се подчини, без да задава повече въпроси. Подкара матиса надалеч от мястото за паркиране, като по пътя дори не обърна внимание, че успя да одраска колата пред тях. Има време само колкото да хвърли един поглед към входа на хотела и да забележи, че отпред, на стълбите, бе седнало малко дете, което си играеше с йо-йо. Беше момченце, носеше къси панталонки и блузка с къси ръкави, както и лъскави обувки с катарамии върху бели чорапки. Ала в лицето му нямаше нищо детско. При нормални обстоятелства не би удостоил детето с втори поглед, ако Оже не изглеждаше толкова разтревожена, ала сега, след като се взря по-внимателно, виждаше, че лицето му е набръчкано и мъртвешки бледо: съсухрена пародия на истинско момченце.

То погледна към тях и се усмихна.

— Детето?

— Просто ни измъкни оттук — каза тя.

Вратата на бирарията от другата страна на улицата се отвори. Грета изхвърча забързано навън, като пътъом нахлузваше палтото на едната си ръка, а подире ѝ с поднос тичаше сервитьор с разширени от учудване очи. Грета се обърна и без да спира, му подхвърли няколко монети.

Флойд скочи върху спирачките.

— Какво чакаш? — попита с нарастваща тревога Оже. Тя се наведе напред и се улови за седалката на Флойд, опитвайки да види какви ги задържаше.

Флойд се пресегна и дръпна ключалката на вратата откъм страната на пътника.

— „Кой“, а не „какво“. Бях оставил Грета да наблюдава хотела, в случай че не се появиш на „Кардинал Лъомоан“.

Вниманието му внезапно отскочи към момченцето. Беше прибрало йо-йото си и сега се приближаваше с бавни, премерени крачки към колата. Зад матиса вече се беше насъбрала опашка от автомобили. Някои надуваха клаксоните.

— Не можем да чакаме повече — произнесе Оже. Кокалчетата на ръката, с която се бе уловила за седалката, бяха побелели от напрежение.

Флойд даде знак на Грета да се затича. Тя мина зад матиса и се мушна през отворената врата до него, като отмяташе кичури черна коса от челото си. Още преди да е успяла да дръпне вратата, Флойд бе натиснал газта и колата набираше скорост по посока на моста Мирабо. На кръстовището с крайбрежната улица зави на север към Айфеловата кула. Ниските облаци бяха отрязали горната ѝ част, сякаш така и не бяха успели да я построят докрай.

— Някой ще благоволи ли да ми обясни какво става? — попита Грета, прехвърляйки палтото си през облегалката.

— Намерих мис Оже.

Грета погледна към жената на задната седалка.

— Досетих се. Но защо беше цялото това вълнение?

— Тя ми нареди да карам — обясни Флойд. — Прозвуча ми така, сякаш не се шегуваше.

— И ти просто се подчини?

Флойд улови погледа на Оже в огледалото.

— В безопасност ли сме вече?

— Просто карай — отговори тя. — След като не пресече реката, предполагам, че отиваме в кантората ти?

— Освен ако нямаш по-добра идея — отговори той. — Какво се случи там? Защо не искаше да се размотаваме наоколо?

Оже поклати глава веднъж.

— Няма значение. Просто карай.

— Заради момченцето с йо-йото — каза Флойд. — Нали?

— Не ставай смешен.

Той се обърна към Грета:

— Наблюдаваше внимателно хотела през цялото време, нали?

— Не, Флойд. Лакирах си ноктите и четях модни списания. С какво според теб се занимавах?

— Видя ли момченцето?

— Да — отвърна тя след известно замисляне. — Видях го. И въобще не ми се понрави.

От мястото си на задната седалка Оже видя как Флойд погледна във всички огледала за задно виждане, преди да завие по улица „Драгон“. Вече беше късен следобед и по улиците се спускаше лекият здрач на настъпващата вечер. Трудно ѝ беше да повярва, че бяха изминали само седем часа, откакто бе посетила кантората на детектива. Със същия успех можеше да бъде седмица, ако сравнеше сегашното си положение с уверената Оже, влязла в сградата, готова да получи каквото иска. По това време си мислеше, че мисията и е почти приключила и остават единствено подробностите около завръщането през портала. *Жалка глупачке*, укори се тя. Ако сега ѝ се откриеше възможност да застане лице в лице със себе от преди седем часа, вероятно би си ударила плесница и би се изсмяла предизвикателно.

— Не виждам гадно изглеждащи дечица — обяви Флойд.

— Ами опашката ти от Ке? — попита жената на предната седалка. Акцентът и определено беше немски. Флойд бе споменал името и, ала тя го беше забравила напълно в мига, в който бе зърнала детето, очакващо я пред хотела.

— И тях не виждам — отговори Флойд. — Но можеш да бъдеш сигурна, че някой все пак ме наглежда от време на време.

Оже се наведе напред:

— Някой следи и теб?

— Явно ставам популярен — каза Флойд и паркира колата пред касапницата за конско месо, която Оже си спомняше от предишното си посещение. Предната част на магазина бе облепена с мозайка от червени, бели и черни плочи, представяща фигура на разлудуван кон под думите „*Achat de Chevaux*“^[1]

— Флойд — каза жената с немски акцент, — нещата започнаха да се развиват прекалено бързо за мен.

— За мен също, ако това е някаква утеха — отговори той. — Ето защо ще се качим в кантората и хубаво ще си поговорим, за да опитае да изясним поне нещо в цялата работа.

Германката огледа Оже с презрително неодобрение.

— Ама тя наистина ли ще се разхожда така по улиците?

— Ще я качим горе и ще я оставим да се измие и стопли — отговори Флойд. — След това съм сигурен, че едва ли ще възразиш, ако заеме някои от дрехите, които изостави при мен.

— Нямам нищо против. Може да облече всичко, което й стане — каза жената, като още веднъж огледа Оже с далеч не толкова ласкаво любопитство.

— Благодаря — произнесе Оже и пресилено се усмихна.

— Дами, ако ще си издирате очите, бихте ли почакали поне докато си наля чаша уиски? Не мога да понасям насилие на празен стомах.

— Млъквай, Флойд — каза германката.

Той излезе от колата и заобиколи, за да отвори вратата откъм страната на пътника. Оже вече бе излязла, оглеждайки се за нещо нередно или не на място. Улицата обаче бе също толкова смълчана и сънлива, колкото си я спомняше. Дори размотаващо се дете щеше да се открие моментално.

— Някой иска да говори с теб — каза германката, като потупа Флойд по рамото и посочи магазина с конския знак. Иззад стъклото собственикът даваше знаци на Флойд и му махаше да влезе вътре.

— Мосю Госе ще трябва да почака — заяви Флойд. — Единственото, което прави, е да се оплаква от наема и шумните съседи на горния етаж.

Тримата влязоха в сградата на Флойд. Асансьорът, който бе забавил излизането на Оже, ги очакваше като железен капан. Качиха се в него и Флойд натисна един от месинговите бутони. Клетката избръмча, разклати се и потегли към етажа на детектива.

— Все още очаквам обяснение от теб, Флойд — напомни му германката.

— Може би трябва да започна, като ви представя една на друга, както се полага — отвърна Флойд с глас, който подканяше към цивилизованост и разбирателство. — Верити Оже, Грета Ауербах. Сигурен съм, че двете ще се спогодите отлично.

— Или нещо в този дух — измърмори Оже.

Асансьорът спря. Флойд дръпна решетката и ги пусна пред себе си на площадката. Даде им знак да останат назад и сам се приближи до вратата с орнаментно стъкло, водеща към кантората му, за да изучи процепа между нея и касата, точно над ключалката. Обърна се към Оже и Грета с пръст пред устните:

— Нещо не е наред — прошепна. — Преди да изляза тази сутрин, пяхнах влакно тук. Няма го.

— Някой е идвал в твоё отсъствие? — попита Оже. Ръката ѝ посегна към кръста и успокоителното присъствие на пистолета. Ала колкото и да се изкушаваше да извади оръжието, все пак не искаше дупката, в която беше изпаднала в този момент, да се разшири още повече.

— Чакайте — нареди Флойд. После много внимателно опита бравата. Оже чу как механизмът ѝ изщрака. Все още беше заключена.

— Може влакното да е било отвъто от течението? — предположи Грета.

— Или някой да се е самопоканил с помощта на шперц — допълни той.

Една от съседните врати малко по-нататък на площадката се откряна леко и през килима се разля ивица разводнена дневна светлина. Възрастна дама промуши напудреното си лице и огледа коридора, след което каза на френски:

— Мосю Флойд? Струва ми се, че е най-добре да влезете.

— Не сега, мадам Парментиер — отвърна Флойд.

— Наистина мисля, че е най-добре да влезете — настоя тя. Сетне отстъпи, а вратата се отвори с поскърцване още няколко сантиметра. Надвиснал зад нея, стиснал ръжен в едната си ръка, стоеше мъж с жилетка и тиранти.

— Кюстин! — извика тихо Флойд.

— Най-добре да послушаш дамата — каза мъжът, като снижи ръжена. — Мисля, че в момента не е много безопасно да влизаме в кантората. Момчетата от Големия дом наблюдават сградата и от време на време дори изпращат някой, за да провери дали си се прибрал.

— Моля, заповядайте — обади се мадам Парментиер.

Флойд сви рамене и поведе останалите към апартамента ѝ.

Разположението на стаите беше съвсем различно от това на онези, където се помещаваше кантората му и от декорациите и цялостната атмосфера дори на Оже нямаше как да не стане ясно, че са се прехвърлили с петдесет или шейсет години назад във времето, в Париж от началото на века. Нищо не подсказваше, че живеят в модерни времена: не се виждаше радио или телефон и определено не можеше да става и дума за телевизор. Дори навиващият се грамофон под прозореца изглеждаше така, сякаш по-скоро би получил удар, отколкото да изсвири нещо по-ново от Дебюси. Мебелите бяха тапицирани с червеникавокафяв плюш, а разкрачените им крака с формата на животински лапи бяха позлатени. Вратите на преддверието бяха украсени с две пера от паун, кръстосани като церемониални мечове. От тавана висеше месингова клетка за птици, но нищо не подсказваше, че някога е била обитавана. На стратегически места из стаята бяха разположени антикварни маслени лампи, чиито цветни стъкла хвърляха отсенки от синьо, зелено и тюркоазено по безупречно белите стени, въпреки че никоя от тях не беше запалена. Стаята беше с южно изложение и попиваше малкото останала дневна светлина.

Мадам Парментиер затвори входната врата зад тях.

— Не можете да останете дълго — каза тя.

— Зная — отговори мъжът, когото Флойд бе нарекъл Кюстин, — и няма да ви пречим дори секунда повече от необходимото. Можем ли поне да седнем за известно време?

— Много добре — отвърна старата дама. — В такъв случай, предполагам, е най-добре да направя чай.

Намериха си места, докато в същото време мадам Парментиер отметна една завеса от лъскави стъклени мъниста, водеща към нещо, което според Оже беше кухненски бокс.

— Е, кой иска да започне? — попита Флойд на френски. — В момента нямам представа откъде да подхвана.

— Коя е тя? — попита Кюстин, като кимна по посока на Оже.

— Сестрата — отвърна Флойд.

— Не е много червенокоса, а?

— Бяхме полусестри — обади се Оже.

Флойд разпери ръце в знак, че се предава:

— Какво да кажа? Има готов отговор за всичко, Андре. Каквото и да я попиташ, вече е било добре обмислено и подкрепено с

правдоподобна история. Почти успя да ме накара да повярвам, че едно добре възпитано момиче може да има работа из тунелите на парижкото метро.

— Казах ти, че... — започна Оже, но рязко смени темата, насочвайки очи към Кюстин: — Няма значение. А вие кой сте? Имам също толкова право да попитам, колкото и вие.

— Това е Андре Кюстин — каза Флойд. — Мой съдружник и приятел.

— И почти също толкова безнадежден случай — придаде Грета. Оже ги огледа.

— Не мога да преценя със сигурност дали се мразите, или се харесвате.

— Последните няколко дни подложиха на изпитание познанството ни — отвърна Флойд, преди внезапно да снижи глас: — На мен ли така ми се струва, или тук намирисва?

— От мен е — каза бодро Кюстин. — Или по-скоро от ризата, която току-що смених. Как според теб влязох в сградата, без да ме разпознаят?

— Мосю Госе! — възкликна Грета, а лицето ѝ се озари от внезапно разбиране. — Миришеш на конско месо!

Флойд скри лице в шепите си:

— Става все по-интересно.

От четиримата единствено Кюстин изглеждаше напълно спокоен и наясно със себе си, сякаш всеки следобед му се случваха такива неща.

— Достатъчно злоупотребих с гостоприемството на Мишел в *Льо Пероке*. Грижеше се добре за мен, но човек не може да изкара дълго, без да загуби ума си в онази тясна стаичка. За щастие успя да използва връзките си и да ми намери сносна квартира на друго място, но преди това трябваше да мина оттук, тъй като вчера доста бързах. Как можех да вляза незабелязано в сградата? — Той се усмихна, очевидно наслаждавайки се на факта, че беше в центъра на вниманието. — Точно тогава се сетих: с един куршум два заека. Известно ми беше, че Госе всеки ден получава доставки от конско месо някъде от северната част на града, както и че дължи услуга на агенцията. Няколко телефонни разговора по-късно вече се возех в уютната каросерия на камионетката на доставчика.

— Едва ли ще изкараш още дълго с тези номера — отбеляза Флойд. — Рано или късно ще започнат да претърсват от горе до долу всеки камион на територията на Париж.

— Надявам се дотогава тези хитрини вече да са излишни. — Кюстин се пресегна нагоре и взе чаената чаша с чинийката ѝ от подноса на мадам Парментиер, която тъкмо бе влязла в стаята. В огромните му лапи деликатният порцелан изглеждаше като крехка детска играчка от куклена къща. — Както и да е, ето ме и мен. И нямам намерение да оставам повече от няколко часа.

— Да си обмислял пътя си за отстъпление от сградата? — попита Флойд.

— Ще мисля, като му дойде времето — заяви Кюстин, отпивайки от съвсем слабия чай. — Предполагам, че очакват да пристигна, а не да си отида, така че има голям шанс бдителността им да е отслабнала.

— Харесва ми, когато хората планират нещата предварително.

Кюстин посочи Оже с кутрето си:

— Все още знам само половината история. Значи твърдиш, че си сестрата на Сюзан Уайт, или полусестрата, или каквато си ѝ там всъщност?

— Няма смисъл да „твърдя“ каквото и да е — отвърна Оже. — Аз съм онази, за която се представям. И ако този факт не се нрави на мосю Флойд или на вас, това си е изцяло ваш проблем.

— Ето кое минава за благодарност в ценностната система на мадмоазел Оже — намеси се Флойд. — Веднъж вече го изпитах на гърба си, след като я измъкнах от неприятности в метрото. Същото се случи и пред хотела ѝ.

Кюстин огледа Оже.

— Какво се е случило пред хотела?

— Оже забеляза нещо, което не ѝ се понрави — отговори Флойд. — А сега отказва да сподели с нас какво.

Оже отпи от собствения си чай. Цялата тази ситуация, те четиримата, без да броеше домакинята, седнали сред безупречната буржоазна обстановка на апартамента, ѝ се струваше безумно неуместна. Само преди по-малко от час, бе управлявала контролираното свиване на гърло, водещо към проход на дървояд, след като бе изпратила кораб до истинския Марс в друга част на Галактиката. А ето че сега държеше в ръката си фин порцелан, седнала

на старомодно, тапицирано с плюш кресло, в стая, където дори мисълта за насилие би била възприета за нарушаване на добрия тон.

— Просто се паникьосах — отговори тя. — Това е всичко.

— След като видя онова странно дете — каза Флойд.

Преди да попита, Кюстин въздъхна тихо.

— Какво дете?

— Гадно на вид момченце. Горедолу като излязло от картина на Бош. Да ти идва наум нещо, свързано с това, Андре?

— Като го спомена, може би...

— Гадните малки дечица изникват навсякъде, накъдето погледнеш в този случай — обясни Флойд. — Момиченце там... Момченце тук... Може би повече от едно от всеки вид. От самото начало се опитваме да отхвърлим значимостта им, ала както се оказа, мадмоазел Оже успя да се паникьоса при вида на едно от тях, дори още преди да е имала време да го разгледа както трябва.

— Тоест? — поинтересува се Кюстин.

— Тоест, вече беше нащрек за появата му — отвърна Флойд, вгледан решително в нея.

— Казах ви — произнесе още веднъж Оже, — просто се паникьосах...

— Кои са тези деца? — настоя Флойд. — Каква връзка имат с убийствата? За кого работят? И по-важното, *ти* за кого работиш?

— Извинете ме. — Оже остави чашата и чинийката и се изправи от креслото. — Много ми беше приятно, но... — Тя порови за автоматичния пистолет и го измъкна от колана си. При вида на оръжието в ръката й всички едновременно си поеха дъх, дори Кюстин. — Само за да сме наясно — прибави Оже, като освобождаваше предпазителя, — знаейки как да боравя с него. Всъщност днес вече дори го използвах, за да отнема човешки живот.

В сравнение с изражението на лицето му, гласът на Флойд бе въплъщение на спокойствието:

— Значи най-после можем да захвърлим прикритието си? Добрите момичета не се разхождат наоколо с оръжие. Особено с автоматични пистолети.

— Явно започваме да се разбираме, защото наистина не съм особено добро момиче. — Оже насочи пистолета към него. — Нямам желание да те наранявам.

— Добро начало.

— Само че си набий в главата следното: ако се наложи, ще го направя.

— Струва ми се, че говори сериозно — обади се Кюстин. Тихият тътен в гласа му напомни на Оже за преминаваща мотриса.

Фloyd бавно се изправи от мястото си, оставяйки настрана собствения си чай.

— Какво искаш?

— Да се преоблека. Това е всичко.

Фloyd погледна Грета.

— Дрехите не са проблем.

— Хубаво. Отключете кантората. Все някой от вас трябва да разполага с ключ.

Кюстин пръв бръкна в джоба си и подхвърли ключа във въздуха. Оже го улови със свободната си ръка и го подаде на Фloyd.

— Останалите, стойте тук — нареди тя. — Ако някой мръдне, Уендел отнася куршума, ясно ли се изразих?

— Никой няма да ходи където и да е — увери я Кюстин.

— Тръгни бавно — инструктира Фloyd тя, като в същото време започна да отстъпва навън, без да отмества оръжието от гърдите му.

Рискува един бърз поглед през рамо, преди да излезе в коридора, но всичко си беше така, както го бяха оставили, включително и асансьорът на етажa. Започна да се придвижва с гръб към стената по посока на вратата с орнаментно стъкло.

— Влез вътре — нареди му. — И ако имаш оръжие някъде там, дори не си помисляй да го използваш.

Фloyd отговори на английски. След като бяха сами, беше някак по-естествено:

— Детективите носят оръжие само по филмите.

— Спомена, че Грета е оставила дрехи, които ще ми станат. Хвърли ги в някой куфар.

Фloyd отключи остъклената врата.

— Какви дрехи точно?

— Не хитрувай. Просто подбери нещо и остави на мен тревогите.

— Само минутка.

— Разполагаш с трийсет секунди.

Флойд се скри сред лабиринта от стаи. Оже чу как някъде забързано започнаха да се отварят и затварят врати, съпроводено от експедитивно ровене и разхвърляне на предмети. Гласът му отново отекина:

— Защо просто не ми разкажеш за какво става дума, след като най-после започнахме да се разбираме без излишни приказки?

— Колкото по-малко ти е известно, толкова по-добре.

— Прекалено често чувам съвсем същите думи, за да ги приема на сериозно.

— Свиквай. Уверявам те, че този път в тях има смисъл. Защо се бавиш?

— Търся куфар.

— И някоя торба ще свърши работа. Каквото и да е. Започвам да ставам нетърпелива, Уендел. Не изпитвай търпението ми.

— Какъв цвят чорапи предпочиташ?

— Уендел...

— И без това няма значение. Ще се наложи да се оправяш с онова, което имам. — Още отваряне и затваряне на врати. Чу как нещо се тътреше по дървена повърхност. Флойд отново повиши глас: — Е, какво следва сега, Оже? Обратно в Щатите? Мисията е приключена? Или в крайна сметка не си от Щатите?

— Всичко, което ти трябва да знаеш, е, че съм на твоя страна — каза тя.

— И това е нещо, предполагам.

— И че съм тук, за да ти помогна. Не само на теб, но на всички, които познаваш.

— А онези деца? Или който там е убил Сюзан Уайт и Бланшар?

— Не съм заедно с тях. Побързай.

— Поне можеш да ми кажеш за кого работиш. Харесва ти, или не, вече ти помогнах. Не бях длъжен да ти плащам гаранцията в метрото.

— Вече ти благодарих. Ако имаш някакви съмнения, знай, че постъпи правилно. И ако само можеше да видиш голямата картинка, щеше да се согласиш с мен.

— Опиши ми тогава тази голяма картинка.

Тя почука по касата на вратата с дулото на пистолета:

— Не си насилвай късмета. Намери ли торба?

— Тъкмо я пълня.

Оже усети, че нещо в нея омеква. Нямаше как да не признае, дори и против волята си, че в упоритостта на Уендел съзира нещо от собственото си минало.

— Слушай — каза тя, — щях да ти кажа всичко, стига да ми беше известно. Е, може би нямаше да ти кажа *всичко*, но поне достатъчно, за да задоволя любопитството ти, стига това да е големият ти проблем. За съжаление обаче, все още ми е известно твърде малко.

— Колко от това бе научила Сюзан Уайт?

— Не всичко, но повече от мен, струва ми се.

— Да се надяваме, че не това е причината, заради която е изгубила живота си.

— Сюзан е подозирала, че е попаднала по следите на нещо голямо, нещо, което си е струвало убийствата. Мисля, че се е изплашила от мащабите му.

— За едно и също правителство ли работите?

— Да — отговори внимателно Оже. — Правителството на Съединените щати.

Фloyd отново се появи, понесъл платнена торба в плачевно състояние. Преливаше от дрехи, повечето от които черни или в отсенки на пурпурно или синьо, толкова близо до черното, че на практика разлика почти нямаше.

— Но не сте сестри, нали?

— Просто колеги — отвърна Оже. — А сега остани на място и изричай чантата към мен. — Той се подчини. — Много добре. — Тя я вдигна с една ръка. — Благодари на приятелката си от мое име. Подозирам, че не беше във възторг, задето се налага да ми заеме дрехите си, но те уверявам, че в края на краищата си струва. — Не отместваше пистолета от Floyd. — Съжалявам, че трябваше да се получи така. Надявам се нещата да се наредят за вас двамата.

— Не можеш ли просто да ми кажеш всичко, което знаеш и да ме оставиш сам да си направя заключенията? — попита той.

— Не съм толкова жестока. — Оже започна да отстъпва към асансьора. — Добре, ето какво: сега излизам оттук и не искам никой да ме следи. Ясно?

— Ясно — кимна Floyd.

Оже стъпи в клетката на асансьора, остави торбата на пода и затвори сгъваемата решетка.

— И без номера по пътя за надолу този път, нали?

— Без номера.

— Хубаво. — Тя натисна най-долния месингов бутон. — Казах го и преди, и сега ще го повторя: за мен беше удоволствие да се запознаем.

Клетката започна да се спуска надолу.

— Чакай — извика Флойд и гласът му едва успя да пробие виенето и тракането на машината. — Какво искаше да кажеш с това: „не съм толкова жестока“?

— Точно каквото чу — отговори Оже. — Сбогом, Уендел. Надявам се да живееш дълго и пълноценно.

[1] Изкупуване на коне (фр.) — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ

Оже спря такси на булевард „Сен Жермен“. По това време вече бе успяла да смени разкъсаното си зацапано палто със стигащ до средата на бедрото жакет и подходяща шапка, прихлупена ниско, за да прикрие почернялото ѝ лице и разчорлена коса. Нямаше да издържи на един по-подробен оглед, но в спускащия се здрач трансформацията ѝ бе задоволителна.

— Гара Север — каза на шофьора, преди да му покаже документите, които се изискваха, за да ѝ позволят да прекоси реката. — Колкото можете по-бързо, моля.

Шофьорът измърмори нещо в смисъл, че не е вълшебник, но не след дълго вече бяха прекосили реката и се носеха през тесните улички на Маре, избягвайки сгъстяващите се вълни на вечерното задръстване. Оже се чувстваше изцедена. Имаше усещането, че е на ръба на бездънна пропаст, която всеки момент ще се протегне и ще я погълне. Отпусна глава на тракация прозорец и с премрежени очи се загледа към светлините на витрините, неоновите реклами и стоповете на колите, подминаващи като изчезващи тирета в червено, бяло, леденосиньо и златисто. Градът ѝ се струваше недосегаем и нереален като холограма; също толкова крехък, колкото стъклото, върху което бе отпуснала буза. Изкушаваше се да мисли за Париж по този начин. Нищо в него нямаше значение, повтаряше си тя, нищо от случващото се тук не можеше да има значение за *нейния* живот в Плетеницата. Нямаше никакъв смисъл да продължава разследването, започнато от Сюзан Уайт, защото резултатите от него така или иначе нямаше да се отразят на ситуацията у дома. Дори тук да се случеше нещо ужасяващо (а наистина не успяваше да се отърси от усещането, че опасността е неминуема), то едва ли щеше да бъде по-трагично от изгарянето на книга или в най-лошия случай — на библиотека, пълна с книги. 32 можеше и да бъде изгубена, ала само допреди месец дори не бе подозирала за нейното съществуване. Всичко и всеки, когото познаваше, щеше да продължи да живее необезпокоявано и само след

няколко месеца обичайното ѝ всекидневие, с неговите върхове и спадове, трудностите и кризите му, щяха да изтрият спомена, превръщайки го в далечен сън. Плюс това не всичко от 32 би било загубено завинаги, защото без съмнение голяма част от него вече беше проучена посредством документите и извлечените антики. И макар да подозираше, че е започнала да изпитва някаква симпатия към живеещите затворници тук, номерът беше да не забравя, че в действителност те не бяха истински мъже и жени, а захвърлени сенки на животи, които се бяха състояли преди повече от 300 години. Да ги съжалява беше все едно да изпитва съжаление за избелелите образи от някоя изгоряла фотография.

Оже усещаше как решимостта ѝ се стопява с всяка изминала минута. Не искаше да се качва на нощния влак за Берлин, не и след като разполагаше с далеч по-простичката възможност да остане в Париж и да изчака завръщането на кораба. Бяха я изпратили тук да свърши определена задача и я бе довела до край по възможно най-удачния начин. Никой нямаше да я обвини, ако сега се откажеше, мислейки единствено за собствената си безопасност.

Таксито забави и отби на паркинга пред гарата. Докато чакаше да му платят, шофьорът не изгаси двигателя. За момент Оже не успя да помръдне, замръзнала в нерешителност. Запита се дали да не го помоли да обърне и да я откара в друг хотел някъде в града. Или пък можеше просто да следва предварителния си план, да хване влака и да замине за Берлин, навлизайки още по-навътре в Европа, по-навътре в 32. Само при мисълта за пътуването в гърлото ѝ засядаше буца, сякаш я принуждаваха да пристъпи към ръба на височина, от която ѝ се завиваше свят. Не беше обучена за такава мисия. Калискан я бе привикал, за да върне документите, но не и за да навлиза навътре в континента. Със сигурност имаше по-добре подготвени от нея хора за подобна операция...

Мисълта, че последното може би е вярно, я ужили като удар с камшик.

— Можеш да го направиш — произнесе сама на себе си, повтаряйки го като молитва.

Шофьорът се извърна към нея от седалката си, а космите по врата му се отъркаха в яката на ризата. Не го беше грижа колко време ще остане. Апаратът отчиташе.

— Ето — каза Оже, хвърляйки му няколко банкноти. — Задръжете рестото.

Минута по-късно крачеше под остъкления железен купол на гарата и се оглеждаше за билетно гише. Навсякъде гъмжеше от пътници, блъскащи се, заобикалящи се едни други, като скупчени сиви пчели, всяка със своята задача, несъзнаваща намеренията и възжеланията на онези до себе си. Отвъд тях търпеливо сумтяха влаковете, изхвърлящи струи бяла пара към покрива. Докато ги гледаше, един от нощните влакове потегли леко, насочвайки се към Мюнхен или Виена, или някой друг град надалеч в европейската нощ. Червените му задни светлини разливаха кръв по излъсканите повърхности на релсите.

Първо трябваше да се погрижи за най-важното. Оже най-после откри гишетата за билети и облекчено установи, че опашката пред това за международните линии беше далеч по-малка от другите. Вече бе взела решение, че дори и да не бяха останали места, ще се качи на влака, така или иначе, и ще намери начин да се справи с положението по пътя. Подкупът винаги си оставаше възможност, както и кражбата. Оказа се, че бяха останали кушетки за влака в седем часа — по-късно, отколкото ѝ се искаше, но беше по-добре от нищо.

Тя подаде парите, а чиновникът почти не обърна внимание на почернелите ѝ ръце и набити с мръсотия нокти. Подозираше, че чиновниците по тези места се бяха научили да не обръщат внимание на доста неща.

— Кой перон? — попита тя.

Чиновникът ѝ обясни, като прибави и че влакът няма да бъде отворен за качване преди шест и половина.

Което означаваше, че има повече от цял час, докато станеше време за тръгване. Употреби първите двацет минути в търсене на дамска тоалетна и отмиване на мръсотията от метрото. По времето, когато беше приключила, парчето карболов сапун бе почерняло, а във водата в умивалника сякаш се бе изкъпала цяла смяна миньори. Сега отново се чувстваше човешки, а след като се преоблече в дрехите на Грета, наблъсквайки в торбата собствените си изцапани дрипи, вече ѝ се искаше да вярва, че едва ли някой ще успее да я разпознае. До заминаването на влака оставаше повече от час и за момент се изкуши да излезе от района на гарата и да потърси уединение в някое от

близките бистра или бирарии. Не беше яла от сутринта насам и гладът започваше да я застига. Само че знаеше, че ако излезеше от гара Север, едва ли би имала куража да се завърне, без значение колко пари бе похарчила за леглото. Вместо това реши да се задоволи с ресторанта на гарата и сред огледалния лабиринт на сепаретата му откри идеална маса, откъде можеше да наблюдава кой влиза и излиза, без сама да попада пред погледите на хората. Поръча си сандвич и чаша вино и с всички сили си пожела стрелките на часовника в ресторанта да се завъртят по-бързо до шест и половина.

През стъклената врата на ресторанта, отвъд блъсканицата на пътниците, забеляза мъж в сив шлифер, застанал пред вестникарска будка. Докато търсеше дребни в джоба си, той се огледа като турист, попаднал за пръв път на гарата. Купи нещо от будката, обърна се с гръб към нея и побутна нагоре големите очила на носа си. После отвори вестника и се зачете в него. Не беше Флойд.

Храната на Оже пристигна. Тя подуши виното, изпи набързо половината чаша и за пръв път, откакто се бе събудила през този ден, позволи на спокойствието да се разлее из тялото ѝ. Само след няколко минути щеше да се качи на нощния влак и да се отпусне в леглото си. Едва ли щеше да се окаже по-опасно, отколкото да остане в Париж — в крайна сметка разстоянието между нея и военните бебета щеше да нараства с всяка изминала минута. Щом се озовеше в Берлин, щеше да отиде на адреса на леярната от писмото и да разучи накъде води тази следа. Нямаше да поема излишни рискове или да прави нещо, което би могло да разкрие самоличността ѝ. Дори единственото, което постигнеше, да бе просто да огледа добре околностите на леярната, пак щеше да е постигнала достатъчно. Без съмнение Калискан би я порицал, задето е превишила правата си по време на мисията, но на четири очи щеше да ѝ благодари за стореното. А докато следваше внезапно прекъснатите стъпки на Сюзан Уайт, щеше да ѝ се открие идеалната възможност да разгледа повече подробности от този свят в сравнение с всичко, което би могла да види от прозореца в парижкия си хотел, скрита зад завесите като страхлива сянка.

Друг мъж в сив шлифер блъсна вратите на ресторанта. Не носеше шапка, ала за миг — докато парата от кафемашината закриваше лицето му — ѝ се стори, че би могъл да е Флойд. Мъжът обаче тъкмо бе пристъпил вътре, когато слаба жена с плътно

прилепнала яркозелена рокля се приближи до него и двамата се целунаха като тайни любовници, каквито Оже беше сигурна, че са. Мъжът беше купил подарък на жената, който тя отвори с изненадано и нервно, но доволно възклицание. Беше някакъв накит. Тя си поръча питие и двамата се настаниха на масата ѝ. Останаха седнали, без да изпускат ръцете си, в продължение на десетина минути, след което мъжът я целуна за довиждане, излезе и се изгуби в блъсканицата на гарата. Минута по-късно Оже чу свирката на заминаващ влак и по някакъв начин изпита усещането, че мъжът е в него, поел обратно към семейството си в провинцията, а изминалите десет минути са обикновена рутина, също като миенето на зъбите преди лягане и целуването на жена му за довиждане всяка сутрин. В продължение на цяла замайваща секунда хората около нея отново ѝ се струваха истински, като всеки друг, когото бе познавала, и само благодарение на изключително усилие на волята тя отново успя да превърне живота им в нещо управляемо, като ехото на остатъчен образ.

Оже погледна часовника си. След няколко минути щеше да се качи на влака и да потърси кушетката си. Час по-късно щеше да се намира на половината път до френската граница, а когато се събудеше, щеше — за добро или зло — да е пристигнала в Берлин. Тя даде знак да ѝ донесат сметката и започна да събира нещата си. Може би заради виното, ала изведнъж бе почувствала непоколебима решимост да завърши разследването, започнато от Сюзан Уайт.

Келнерът с бял пояс ѝ донесе сметката. Оже зарови из парите, с които разполагаше и удовлетворено прибави няколко монети за бакшиша. Усмехнато плъзна парите към келнера и се приготви да стане, решавайки, че в крайна сметка ще бъде най-добре, ако остави виното си недопито.

Тогава видя децата.

Бяха две и стояха напълно неподвижно едно до друго насред тълпата отвън. Момченцето държеше отпуснатата връв на йо-йо, а момиченцето — плюшена животинка, която изглеждаше така, сякаш я бяха спасили от кофа за боклук. Момченцето носеше червена фланелка с къси ръкави и къси панталони, бели чорапи и черни обувки с катарамии; момичето — мръсна жълта рокля и същите обувки. Едва когато наистина се *вгледа* в тях, ѝ стана ясно, че въобще не са деца, а вампири, приличащи на такива. Дъждът беше размил грима им.

Пътниците продължаваха да се блъскат около тях, ала на известно разстояние, заобикаляха ги, вероятно без дори да си дават сметка за реалната причина.

Внезапно пред погледа на Оже мина група хора. Тя преглътна и опита да успокои нервите си. Навярно въображението ѝ бе решило да ѝ изиграе лоша шега. В крайна сметка можеше да са и обикновени скитници.

Когато групата се разпръсна, децата бяха изчезнали.

Тя затвори очи от облекчение, след което бързо довърши остатъка от виното си. Нареди си да се изправи и да напусне ресторанта, докато влакът все още я чакаше. Нямаше никакъв смисъл да реагира в ужас всеки път, когато покрай нея минеше дете. Париж беше пълен със странни малки момченца и момиченца и не всички бяха решени да я убият.

Двама бизнесмени се отдалечиха от витрината на ресторанта. И децата отново бяха там: застанали съвсем неподвижно, ала този път още по-близо до вратата. Не гледаха към нея, но все пак *наблюдаваха* нещо или някой с неотслабващата съсредоточеност на змии. Поредната група от минувачи препречи погледа ѝ, а когато изчезна встрани, децата се бяха приближили още повече, вече очевидно насочили очи към ресторанта. Само преди минута вероятно щеше да има шанс да излезе, без да я забележат, ала сега бе попаднала в капан.

Оже наведе очи към остатъците от сандвича си и се престори, че отново чете менюто. Последното, което искаше в този момент, бе да забележат, че проявява интерес към района пред ресторанта. Все пак не беше задължително децата да знаят с абсолютна сигурност как изглежда тя.

Когато рискува още един поглед нататък, отпред стоеше само момиченцето. Момченцето беше влязло и чакаше до осветения стъклен бар и наредените във вътрешността му прясно изпечени тестени изделия. Около главата му кръжаха две мухи, очевидно заинтересувани далеч по-силно от него, отколкото от апетитните деликатеси.

Оже опита да се смали, без да помръдва от мястото си в сепарето. Виждаше момчето съвсем ясно, но очевидно то още не я бе забелязало. Вместо това стоеше неподвижно на едно място, а главата му се въртеше бавно като наблюдателна камера. Изкушаваше се да се премести зад паравана между нея и съседното сепаре, ала бе сигурна,

че детето ще забележи раздвижването. Очите му премигваха рядко, сякаш всеки път му се налагаше да си напомня да го прави. След няколко секунди щеше да погледне право в нея, освен ако междувременно не измислеше нещо. Чак сега си спомни, че носеше две оръжия: автоматичният пистолет и лъскавото оръжие, което беше взела от военното бебе в тунела. Мисълта ѝ вдъхна моментна увереност, ала скоро бе принудена да отхвърли идеята за стрелба. Децата вероятно също бяха въоръжени, а и сигурно наоколо се навъртаха още. А и дори да се справеше с тях, почти нямаше шанс да се измъкне незабелязано от претъпканата гара, без да я задържат и арестуват.

Погледът на момченцето бе на път да я прикове. Замръзнала на мястото си, Оже знаеше, че единственият ѝ шанс е в това, да не я разпознаят. Може би нямаше, като се вземеше предвид външният ѝ вид и фактът, че носеше чужди дрехи. Едва успяла да се улови за тази сламка, тя се принуди да отхвърли идеята, тъй като момчето търсеше именно *нея* и едва ли щеше да се остави да го заблудят няколко повърхностни промени.

Ръката на Оже се протегна под масата към пистолета. Може би в края на краищата щеше да ѝ се наложи да го използва, без значение от последиците.

Момчето погледна към — или по-точно през нея. Почувства се така, сякаш я прониза прожектор. Бавното извъртане на главата му продължи, отмествайки вниманието му встрани. Вратът му вече се бе обърнал на повече от деветдесет градуса и не показваше никакви признаци за скорошно спиране, колкото и невероятно да бе това за анатомията на едно дете. Оже се зачуди колко ли време щеше да измине, преди още някой да обърне внимание на странното момченце, но поне доколкото виждаше, останалите клиенти на ресторанта все още не виждаха в него нищо необикновено.

Сетне главата на детето замря и започна да се движи в обратната посока, докато погледът му не се спря право върху нея. Този път почувства, че наистина я гледа: не просто в посоката, в която се намираще, но специално към сепарето ѝ. През напудреното, разлято изражение на маската върху лицето му премина едва доловима промяна, съвсем леко разширяване на устата, навеждащо на мисълта за триумфална, лакома усмивка.

Главата на детето рязко се обърна към вратата, а устата му се отвори и излъчи къс писък. За нищо неподозиращия наблюдател писъкът едва ли щеше да означава нещо повече от обикновен вик, нещо като тиролски призив — доказателство за кретенията на странното дете. Ала Оже знаеше, че писъкът съдържа в себе си свръхзвукова информация и че другото дете бе способно да я дешифрира.

Момчето тръгна към сепарето на Оже със сковани движения в колената, като марионетка, чийто кукловод изпитваше затруднения в управлението ѝ. Оже опита да остане спокойна, все така загледана към часовника, с надеждата, че детето може да размисли, преди да я достигне. Беше прибрало йо-йото в джоба си и сега от ръката му се подаваше нещо лъскаво и ярко, огледално и остро като стъкло.

Нечия ръка докосна рамото на момчето. То извърна рязко глава към възрастния до него с ярост и неразбиране. Лицето му се намръщи, разпуквайки остатъците от грима, прикриващ истинския му външен вид. Ръката се подаваше от тъмния ръкав на костюм, принадлежащ на един от келнерите. Мъжът беше огромен дори по обичайните стандарта и се извисяваше над момченцето като кула. Като все още полагаше усилия да не гледа директно към случващото се, Оже видя как мъжът се приведе, за да приближи мустакатото си лице на равнището на лицето на детето. Понечи да заговори, устните му се раздвижиха мълчаливо заради разстоянието, което ги делеше, ала внезапно нещо проблесна, карайки келнера да отстъпи от момчето с леко изненадано изражение, сякаш детето току-що го бе изругало по гениален, свойствен единствено за възрастните начин.

Мъжът се стовари гърбом върху витрината с тестените изделия и остана проснат върху емайлираната ѝ повърхност. Върху снежнобелия му пояс се разширяваше кървавочервена звезда — мястото, където го бяха пронизали. Пръстите му потърсиха раната и се повдигнаха обагрени в червено към лицето му. Помъчи се да каже нещо, ала думите сякаш бяха заседнали в гърлото. Навсякъде около него вечерящите изпускаха приборите си и започваха да говорят с разтревожени гласове. Някакъв мъж извика, а жената до него изпищя. На земята се разби стъклена чаша.

Момчето беше изчезнало.

Само няколко секунди по-късно около келнера цареше пълен хаос. Оже виждаше единствено гърбовете на опитващите се да помогнат, скупчени край него. Друг келнер крещеше нещо в телефонната слушалка, докато трети тичаше през откритото пространство пред ресторанта, за да повика помощ. Сцената вече започваше да привлича вниманието на минувачите отвън. Някакъв представител на железниците — човек, който имаше забележителна прилика с мъжа, когото Флойд бе подкупил същия следобед — тръгна към вратата, ала забелязал бъркотията, се втурна с големи, задъхани скокове към ресторанта. Някой наду три пъти свирка.

Оже се изправи, прибирайки забързано вещите си. Дали децата все още бяха отвън? Нямаше как да разбере. Но бе повече от сигурна, че не искаше да бъде наблизно, когато — вече нямаше никакво съмнение в това — полицията пристигнеше и започнеше да записва имената и адресите на свидетелите. Не можеше да си позволи да изпусне влака за Берлин и още по-малко можеше да си позволи да попадне в машината на закона. Ами ако служителят от метрото в края на краищата беше решил да разговаря с началниците си?

Изтри трохите от устата си и избирайки подходящ момент, като поднасяше извиненията си, започна да си проправя път през разтревожените зяпачи. Със същия успех можеше да бъде направена и от дим. Никой не ѝ обърна внимание. Спирайки за момент при вратата, тя огледа гарата вляво и вдясно, ала никъде не успя да забележи и следа от двете деца. Оставаше ѝ единствено надеждата, че са решили да напуснат мястото преди прекалено много очевидци да са описали злобното момченце и ножа му. Колкото можеше по-бързо, като се стараеше да не привлича излишно внимание, Оже се насочи към таблото със заминаващите влакове, за да провери за втори път перона на влака си. Той вече я чакаше: дълга верига от тъмнозелени вагони, в чийто далечен край пухтеше черен парен локомотив. По дължината на влака все още сновеше персонал и правеше последните приготовления: виждаха се колички със спално бельо, храна и напитки, а през отворените врати слизаха и се качваха мъже в униформи, лаещи един на друг разпореждания на френски със силен акцент. Представителят на железниците поклати глава и почука ръчния си часовник с пръст, когато Оже направи опит да тръгне по перона.

— Моля ви, мосю — каза тя. В далечината се разнесе стържещият вой на полицейски сирени, приближаващи към гарата. — Трябва да се кача на този влак.

Което със сигурност би я представило във възможно най-лоша светлина, ако мъжът решише, че се опитва да се измъкне от властите.

— Мадмоазел — произнесе с извинителен тон той, — още пет минути. След това можете да се качите.

Оже пусна багажа си на земята и зарови сред останалите ѝ пари.

— Вземете — каза, предлагайки му десет франка. — Това е подкуп.

Мъжът изду устни, загледан някъде отвъд нея. Сирените вече се чуваха от по-близо. С периферното си зрение Оже виждаше, че тълпата около входа на ресторанта е станала още по-голяма.

— Двайсет — произнесе той. — След това можете да потърсите мястото си.

— Срещу двайсет можете да ми помогнете да го намеря — отвърна с престорена дяволитост в гласа тя.

Мъжът изглежда реши, че компромисът е приемлив. Прибра допълнителната банкнота от десет франка и я поведе по дължината на последните два вагона, докато не откри онзи, който отговаряше на номера върху билета ѝ. Във вътрешността му всичко изглеждаше чисто, светло и тясно. Мъжът намери купето ѝ и отвори вратата. От вътрешната ѝ страна имаше ключ, който той извади и подаде на Оже.

— Благодаря ви — каза тя.

Мъжът кимна и я остави на мира. В спалното купе имаше две легла, но тя бе платила и другото, за да го запази единствено за себе си. В единия ъгъл се виждаше малък алуминиев умивалник и чешма. Освен това разполагаше с неголям гардероб, разгъващ се плот за писане и стол. Стените бяха от лакирано дърво с вградени електрически лампиони. Имаше ръчка за внезапната спирачка, спускаща се платнена завеса и избледняла черно-бяла фотография на катедрала, която не успя да разпознае.

Оже свали прозореца, позволявайки на шумовете от гарата да нахлуят в купето. Сред тракането на затварящи се врати, заминаващи и пристигащи влакове и съобщенията по високоговорителите, ѝ беше трудно да разбере, но като че ли сирените вече не се чуваха. Дали това не означаваше, че полицията е подминала гарата, тръгнала на път за

някое съвсем друго място? Отново погледна часовника си и с всички сили си пожела стрелките му да се завъртят по-бързо до времето, определено за заминаване.

Някъде наблизко, извън влака, се водеше разгорещен спор. Тя съвсем бавно подаде глава и погледна надолу по протежението на вагона. Веднага забеляза мъжа, когото бе подкупила, жестикулиращ оживено пред двама униформени полицаи. След малко те го изблъскаха от пътя си ядосано и тръгнаха покрай влака. Крачеха бавно, спирайки пред прозореца на всяко купе. Единият държеше дълго метално фенерче, с което осветяваше вътрешността на купетата и едновременно с това почукваше с него по прозореца. Представителят на железниците тръгна след тях, като си мърмореше под нос.

Оже се насили да започне да диша отново. Още по-внимателно прибра глава и вдигна прозореца в първоначалното му положение. Все още разполагаше с време да напусне купето, но оставаше вероятността друг полицай да извършва проверка отвътре едновременно с първите двама.

Гласовете на двамата полицаи приближаваха. Чу как почукаха на стъклото на прозореца на две или три купета през нейното. Този път звукът се разнесе по-силно. Едва ли щеше да има време да изнесе вещите си, а за криене не можеше да става и дума. Оставаше й единствено да се стегне и да ги посрещне по възможно най-естествен начин. Оже спусна завесата наполовина и седна в очакване.

На вратата се почука. Тя затаи дъх и отправи мълчалива молитва който и да бе отвън да се махне и да я остави на мира.

Ново почукване и тих, настоятелен глас:

— Оже?

Беше Флойд. Беше Флойд и точно в този момент наистина не искаше да го вижда.

Тя притисна устни към вратата и произнесе също толкова тихо:

— Махай се. Казах ти, че не искам да те виждам повече.

— Аз пък мисля, че имаме недовършена работа.

— Само във въображението ти.

— Пусни ме. Трябва дати кажа нещо. Сигурен съм, че ще размислиш.

— Уендел, нищо, което би могъл да кажеш или направиш... — Тя замълча. Полицайте отвън вече бяха съвсем близо до купето й.

— Не ти дадох всичко, с което разполагам — каза Флойд.

— Какво имаш предвид? — изсъска тя.

— От кутията с документите. Реших, че ще ми бъде от полза, ако се стигне до пазарене.

— Извлякох всичко, което ми трябваше от тези документи, Флойд.

— Заради това ли си на път за Германия? Защото вече имаш всички отговори?

— Не се надценявай — каза Оже.

— Какво стана в ресторанта?

Не виждаше причина да не му каже:

— Едно от онези неща-деца. Намушка келнер.

— Теб ли търсеше хлапето?

Какъв смисъл имаше да лъже?

— Можеш да се потупаш по гърба. А сега се откажи, докато си напред и ме остави на мира.

— Полицаите отвън смятат, че може би имаш нещо общо. В края на краищата си напуснала местопребствлението. Невинните очевидци не постъпват така. Питай Кюстин. Той може да ти разкаже доста по въпроса.

— Съжалявам за Кюстин — каза тя. — Съжалявам, че се е забъркал във всичко това и се надявам да намериш начин да му помогнеш. Но проблемът не е мой. Малкият ти свят не е мой проблем.

— Знаеш ли от кое наистина ме заболя? Начинът, по който прозвучаха думите ти — сякаш наистина го мислиш.

— Уверявам те, че го мисля — произнесе разгорещено тя. — А сега чупката.

— Полицаите няма да те оставят да заминеш с влака.

Тя чу как някакъв влак изсвири и потегли с пухтене. Само че не беше същият, в който се намираше.

— Ще се оправя с тях.

— Както се справи с мен днес следобед? Нямах да използваш пистолета, Верити. Виждах го в очите ти.

— Тогава не те бива особено да преценяваш хората. Щях, стига да се наложеше.

— Но нямаше да ти хареса.

На стъклото се почука силно. Един глас каза остро с парижки акцент:

— Отворете прозореца!

Тя вдигна завесата и дръпна кожения каиш, който свалеше стъклото.

— Искате да видите билета ми?

— Само документите ви за самоличност — отговори един от полицаите, застанали отвън.

— Ето. — Оже пхна документите си през пролуката в прозореца. — Случило ли се е нещо? Не мислех, че ще проверяват документите толкова скоро.

— В купето има ли някой друг?

— Смятам, че щях да забележа.

— Чух ви да говорите.

Оже отвърна с естественост, която изненада дори нея:

— Повтарях на висок глас списъка със задачите си за Берлин.

Мъжът изсумтя нерешително.

— Качили сте се на влака сама, преди всички други. Защо толкова сте бързали?

— Защото съм уморена и не искам да се препирам с никого за мястото си в купето.

Мъжът обмисли думите ѝ, преди да каже:

— Търсим едно дете. Да сте виждали някакви наоколо, особено без придружител?

Точно тогава нечий друг глас отвлече вниманието на полицаия. Беше Флойд, който вече беше излязъл навън. Говореше тихо и настоятелно на френски, който почти не успяваше да разбира заради всички шумове на гарата, ала успя да долови „дете“ и още няколко други по-важни думи. Представителят на властите отвърна още по-бързо, задавайки няколко въпроса едновременно, отначало скептично, ала сетне с все по-нарастващо безпокойство. Двамата с Флойд размениха още няколко изречения, преди Оже да чуе отдалечаващите се стъпки на полицаите; няколко секунди по-късно се разнесоха повтарящите се, остри чуруликания на полицейски свирки.

Измина почти минута. После Флойд отново почука на вратата на купето ѝ:

— Пусни ме. Току-що разкарах палячовците от главата ти.

— За което разполагаш с вечната ми благодарност, но все пак се налага да слезеш от влака.

— Защо се интересуваш от Берлин? Какво толкова интересно има в договора с леярни „Каспар“?

— Флойд, колкото по-малко въпроси задаваш, толкова по-лесно ще бъде и за двама ни.

— Договорът е за нещо неприятно, нали? Нещо, което искаш да предотвратиш.

— Защо допускаш, че всъщност не искам да направя така, че да се случи?

— Защото имаш добро лице. Защото в момента, в който влезе в кабинета ми, реших, че те харесвам.

— Е, както вече казах, определено не те бива да преценяваш хората.

— Разполагам с билет за Берлин — отвърна той. — Освен това знам един добър хотел на „Курфюрстендам“.

— Колко удобно!

— Вземи ме със себе си, няма какво да губиш.

— Но и нищо не печеля.

— Сребърен дъжд — произнесе Флойд.

Каза го толкова небрежно, че отначало ѝ се стори, че не го е разбрала добре. Това бе единственото логично обяснение. Нямаше начин да е казал онова, което си мислеше, че... дали?

Тя попита дори още по-тихо отпреди:

— *Какво?*

— Казах „сребърен дъжд“. Чудех се дали означава нещо за теб.

Тя обърна очи към тавана и отвори вратата към коридора. Флойд стоеше отвън с шапка в ръка и я гледаше с големи като на кученце очи.

— Онова, което току-що каза... — започна тя.

— Означава нещо за теб, нали? — настоя той.

— Затвори вратата след себе си.

Чу се изсвирване и секунда по-късно влакът се олюля и потегли бавно през гарата.

Флойд извади пощенската картичка, която бе задържал в себе си. Подаде я на Оже и ѝ позволи да я разгледа. Тя включи лампите за четене и я вдигна пред очите си. Влакът се клатушкаше и подскачаше,

набирайки скорост, докато прекосяваше лабиринта от пресичащи се релси отвъд края на пероните.

— Има значение, нали? — попита той.

Пощенската картичка беше съобщение от Сюзан Уайт до Калискан. Очевидно така и не я бяха изпратили. Още по-очевидното беше, че имаше нещо общо с някакъв сребърен дъжд. Ала Сребърен дъжд бе оръжие от миналото, обект на преклонение и ужас, като чума с библейски размери. Сребърен дъжд бе най-лошото, което можеше да се случи на един свят. Нещо повече: вероятно *последното*, което би се случило на един свят.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Влакът се плъзгаше покрай лунния пейзаж на еднообразните низини някъде източно от немската граница. От време на време в нощта ги подминаваше осветеният оазис на стопанство или малко селце, ала основно се движеха през безкрайни мрачни поля, също толкова безжизнени и негостоприемни, колкото пространството между звездите. Понякога Оже успяваше да зърне лисица, замръзнала на сред крачка или сова в бръснещ полет над полето, поела по обичайните си самотни занимания. Лунната светлина изсмукваше цвета от животните, превръщаше ги в призраци. Изолираните участъци, пълни с живот — колкото и гостоприемни да изглеждаха, — успяваха единствено да подчертаят безжизнеността на тази местност. При все това ритмичното потракване на колелата, лекото поклащане на вагона, далечният, приглушен рев на локомотива, топлината на обилната вечеря и малкото питие преди лягане — всичко това бе успяло да й докара сънливост и покой, който макар и без съмнение да беше преходен и напълно неуместен, все пак я караше да изпитва безгранична благодарност.

— Е, кажи ми — обади се Флойд. — Как ще се разберем със спането?

— Ти какво предлагаш?

— Мога да спя на мястото, което си бях запазил. — Финансите на Флойд не бяха успели да му осигурят кушетка в спален вагон.

— Можеш да използваш долната койка — каза щедро тя, като попи крайчетата на устата си със салфетка. — Това не означава, че сме женени. Или особено добри приятели.

— Наистина знаеш как да накараш един мъж да се почувства оценен.

— Уендел, искам да кажа, че това е просто работа. Не че няма да се радвам да си под ръка, в случай че отново се появят.

— Децата?

Тя кимна примирено.

— Боя се да не са ни проследили.

— Не и в този влак — заяви Флойд. — Ще се набиват на очи дори повече, отколкото в града.

— Надявам се да си прав. Но не е само заради децата.

Току-що бяха вечеряли във вагон-ресторанта в компанията на десетина други пътници, голяма част от тях — облечени далеч по-добре. Повечето от хората вече се бяха оттеглили по купетата си, оставяйки Оже и Флойд почти сами. В единия ъгъл млада немска двойка обсъждаше разгорещено сватбените си планове, а в другия двама белгийски бизнесмени си разказваха истории за финансови катастрофи над дебелиите си пури и чашите с коняк. Никой от тях не проявяваше любопитство към полугласния интимен разговор на двамата англоговорящи чужденци.

— Какво друго? — попита Флойд.

— Онова, което каза... което пише на онази картичка?

— Да?

— Е, то потъпка и последната ми надежда, че е възможно да съм си въобразила всичко това.

— Децата също не са плод на въображението ти.

— Зная — отвърна Оже. Отпи от остатъка от питието си с пълното съзнание, че е малко пияна, но без да му отдава особено голямо значение. В този момент леко замъгленото съзнание се връзваше идеално с предписанията на доктора. — Но споменаването на Сребърен дъжд в картичката... е, означава, че нещата са поне десет пъти по-зле, отколкото си мислех.

— Мисля, че ще е от полза, ако ми кажеш какво означава Сребърен дъжд — предложи Флойд.

— Не мога.

— Но е зле, нали? Когато споменах двете думи, изглеждаше така, сякаш някой току-що се е разходил по гроба ти.

— Надявах се, че реакцията ми не е била толкова очевидна.

— Беше като изписана в небето с неонові букви и определено — последното, което ти се искаше да чуеш.

— Или очаквах да чуя — произнесе тя.

— От мен?

— От когото и да било. Не биваше да задържаш у себе си тази пощенска картичка, Уендел. Беше изключително непочтено от твоя

страна.

— Ти пък се представяше за сестрата на Сюзан Уайт — на това ли му казваш светъл пример?

— Различно е. Беше неизбежно.

— Същото е и при мен, Верити.

— Тогава май сме квит.

— Не и преди да разбере какво означават двете думи.

— Повтарям ти, не мога да ти кажа.

— Ако трябваше да се обзаложа — произнесе Флойд, — бих казал, че са кодово название на оръжие. Въпросът е: кой ще натисне спусъка? Хората зад теб и Уайт, или хората, които убиха Уайт и Бланшар и пуснаха онези деца по петите ти?

— Оръжието не е наше — заяви яростно тя. — Защо според теб убиха Сюзан Уайт?

— Значи е тяхното оръжие, а не вашето?

— Достатъчно, Уендел.

— Ще приема, че отговорът е „да“.

— Приемай го както ти се иска, за мен няма особено значение.

— Нека съединя точките — продължи Флойд. — Сюзан Уайт се натъква на конспирация. Договорът на леярни „Каспар“ от Берлин е част от нея. Също и Сребърен дъжд, *каквото* и да е това. Предполагам, че по някакъв начин всичко дотук е свързано, макар да не разбирам как онези метални сфери биха могли да бъдат част от оръжие.

— Сферите не са оръжие — произнесе ледено тя. — Не зная какво са. Но определено имат общо с това. Ако го знаех, едва ли щях да се возя на този влак и да се оставям да ми досаждаш.

— Но знаеш какво е Сребърен дъжд, нали?

— Да — каза тя. — Съвсем точно. Само преди няколко дни видях със собствените си очи какво може да причини.

— И къде беше това?

— В космически кораб в орбита около Марс, къде другаде?

— Забавно. Какво ще кажеш да ми дадеш истински отговор?

— Истинският отговор е, че е оръжие. И може да убие много хора само с един удар. Повече, отколкото би ти се искало да повярваш.

— Хиляди?

— Опитай отново.

— Стотици хиляди?

— Още по-хубаво.

— Милиони?

— Топло. Като стигнеш до популацията на цели планети, ще получиш отговора.

— Тогава е някакъв вид бомба. Като големия фишек, за който американците не спират да повтарят, че все някой ден ще построят.

— Атомна бомба? — Тя едва не се разсмя на отживялата мисъл, но успя да се въздържи навреме. В средата на двадесети век от собствената ѝ времева линия изобщо не бяха възприемали темата като отживелица, също като обсадните кули и врящото масло през тринадесети. — Не, не е атомна бомба. Атомната бомба би била... лошо нещо, признавам. Без значение обаче, дали ще я пуснеш от самолет, или ще я изстреляш с ракета, бомбата е оръжие със специфичен фокус на действие: град или мегаполис. Лоши новини, ако по това време се окажеш там и някой я стовари над главата ти... също толкова лоши, ако живееш около зоната на удара. Но за всички останали? Животът повече или по-малко продължава постарому.

Фloyd се бе вторачил в нея с нещо като ужасено очарование.

— А Сребърен дъжд?

— Сребърен дъжд е в пъти по-лошо. Той докосва всеки. Няма начин да го избегнеш, не можеш да се скриеш, нито да се защитиш, дори и да знаеш, че идва. Няма да се вслуша в призови за преговори или опит да го подкупиш. — Тя замълча, знаейки, че трябва да му каже достатъчно, за да задоволи любопитството му, но не и толкова, че да заподозре истината. Вече съжаляваше за играта на думи с Марс отпреди малко: неща като това можеха да я вкарат в сериозни неприятности. — Прилича на чума, предава се по въздуха. Вдишваш го и се чувстваш добре. Не те наранява. А след това един ден просто умираш от него. Чудовищна, но бърза смърт.

— Нещо като иприт?

— Да — отговори тя. — Също като него.

— Казваш, че може да избие милиони хора?

— Да.

— Кой би използвал такова оръжие? Няма ли и той да умре от него?

— Ако не вземе необходимите предпазвателни мерки — отговори тя, — тогава, да, ще умре.

— А тези мерки са?

— Прекалено много въпроси, Уендел.

— Едва започвам. — Той реши да смени тактиката. — Договорът с леярните: сферите могат ли да са параван за нещо друго?

— Например?

— Този Сребърен дъжд, за който говориш. Възможно ли е фабриката в Берлин да го произвежда?

— Не — отговори тя, като поклати глава. — Сребърен дъжд не е такъв вид оръжие. Не можеш да го направиш с фабрики и стругове.

— Тогава химикал? Ако има фабрика, е почти сигурно, че наблизо ще има и химически завод.

— Не е и нещо, което произвеждаш в химически заводи. — Един мъничък гласец в нея й прошепна „внимателно“, ала тя продължи: — Сребърен дъжд е специален вид оръжие. Изисква особени познания за производствения процес, каквито чисто и просто не съществуват в Германия или Франция. Или където и да е другаде на планетата — прибави мълчаливо.

Флойд завъртя остатъка от питието си в чашата.

— Кой го произвежда тогава?

— Там е работата: нямам представа.

— Изглежда обаче, си добре запозната с него.

— Може да бъде произведен — обясни тя. — Но не и наблизо. Което означава, че трябва да го внесеш, а след това да го разположиш някъде. — Тя се замисли за сензора и автоматичното блокиране на всяка нанотехнология. Освен ако нямаше някакъв все още неоткрит начин за преодоляване на защитата, понастоящем нищо от рода на Сребърен дъжд не можеше дори да припари на 32. Хитрината на Скедгард с пневматичната дрелка — разглобяване на прости съставни части и прехвърлянето им — нямаше да проработи в този случай. Единственият начин да разложиш нанотехнологията на съставните ѝ части и след това да ги сглобиш, бе още нанотехнология.

Ритъмът на влака — тракащите колела на връзките между релсите — изведнъж пришпори мислите ѝ напред.

Макар да беше вярно, че местната технология на 32 даже не се доближаваше до необходимото ниво за производството на нещо дори наподобяващо Сребърен дъжд — във всеки случаи не и в следващия век, — винаги оставаше вероятността агенти на сласърите да са

започнали тайни изследвания и да развиваха програма за добиването му. Оже обмисли тази възможност за момент, след което я отхвърли. Колкото и напреднали да бяха познанията им, едва ли биха успели да компенсират една индустриална технология, която все още се опитваше да излезе от века на парата. Сребърен дъжд бе невероятно сложно изобретение дори за научното равнище от нейната епоха. Освен това нямаше как да произведат дори нещо доближаващо се до примитивна нанотехнология на 32. По-зле, нямаше да успеят да произведат инструментите, необходими за изработка на нанотехнология, със средствата, с които разполагаха тук. С времето нужната научна основа можеше и да бъде развита — но не и без част или всичко от магическите ѝ съставки да изтече на свобода по света и да го промени завинаги. Договорът с „Каспар“ от друга страна изглеждаше точно като прикритието, което евентуално би успяло в това начинание. Каквато и функция да имаха тези сфери, бяха произведени с местна технология и научни познания.

Коего правеше споменаването на Сребърен дъжд още по-голяма аномалия. Някой планираше да го използва: това беше ясно. Само че не можеха да го произведат на 32 и нямаше начин да го прекарат през сензора.

Значи бяха открили друг начин да го доставят. Ако не можеш да влезеш в къщата през входната врата, отсъди мислено тя, намиращ друг начин.

Чупиш прозореца.

Друг портал. Възможно беше да го има, но съществуваше и високата вероятност да върви със свой собствен сензор. А това оставяше една възможност, така чудовищно очевидна, че напълно бе забравила за нея. Ако успееш да намерят пътя до външната страна на АГС обекта, и ако разполагаха със способ да разчупят черупката му, тогава биха могли да приложат Сребърен дъжд над всичко и всеки, като просто го разпръснаха в атмосферата.

Това обаче едва ли беше възможно; нямаше как да стане. Никой не знаеше къде е разположен АГС обектът. Продължителността на транзита през хипермрежата беше само относително обвързана с разстоянието в действителни светлинни години... освен това нямаше как да се ориентират за посоката. Мислите на Оже отново се насочиха към аналогията с къщата. Хипермрежата приличаше на безкрайна,

криволичеща подземна система, чиито краища изникваха тук и там в мазетата на изоставени имения. Ала имаше много, много имения, пръснати из пейзажа, и почти никакъв начин да ги отличиш едно от друго само по тунела, водещ до тях. Прозорците им бяха зазидани, вратите — заковани, капандурите — плътно затворени. Ако човек успееше да избие някоя от тези бариери, тогава вероятно би успял да огледа околността и да разпознае къщата, до която водеше тунелът му.

Можеше ли черупката по някакъв начин да бъде разпукана отвън?

— Верити — обади се внимателно Флойд. — Има ли нещо, което би желала да споделиш с мен?

— Споделих повече от достатъчно.

— Не и от моя гледна точка. — Той се облегна назад на плюшената седалка и я огледа с очи, които едновременно я накараха да изпита неудобство и да се почувства поласкана.

Флойд наистина не изглеждаше зле: може би малко поочукан по ръбовете и отчаяно нуждаещ се от сапун и гребен, но това не беше нещо, което вече да не е виждала.

— Съжалявам, Уендел, но ти казах всичко, което мога.

— Все още нямаш всички отговори, нали?

— Не — призна тя, довольна, че поне веднъж може да каже пълната истина, без да увърта. — Разполагам единствено с парченцата на гатанката, която ми е оставила Сюзан Уайт. Кое то може, а може и да не се окаже достатъчно, за да възстановя цялата картина. В случай че е първото, явно съм прекалено глупава, за да видя отговора.

— А може би отговорът не е толкова очевиден.

— Точно това се чудя и аз. Знам единствено, че тя е била по-близо до истината, отколкото съм аз.

— И виж докъде я докара тази истина — каза Флойд.

— Да — отвърна Оже, като вдигна чашата си в наздравица за паметта на Сюзан. — Но поне умря, опитвайки.

Оже беше сама на „Шанз-Елизе“ и крачеше по широкия паваж, поръбен от линиите на дърветата, заобиколена от блъскащата се тълпа. Спомняше си, че е прекарала известно време във влака заедно с Флойд, ала онова разследване не ги бе отвело доникъде. Когато пристигнаха в

Берлин, намериха града покрит с лед и населен единствено от крякащи племена неопитомени машини. Пътуването им бе загуба на време: как изобщо бе успяла да забрави този критичен детайл? Сега беше обратно в Париж, самотна и малко натъжена въпреки жизнерадостното настроение на останалите пешеходци. Беше средата на утринта и всички бяха натоварени с покупки, хранителни продукти и ярки букети от цветя. Накъдето и да се обърнеше, виждаше пищни цветове, от дрехите и вещите на парижани до преливащите от стока витрини на магазините и дърветата, отрупани с приличащи на скъпоценности плодове. Покрай нея минаваха коли и автобуси, искрящи от хром и злато. Дори конете блестяха, сякаш изпълнени с някаква мека вътрешна светлина. Над вълните от глави на пешеходци се издигаше Триумфалната арка, обсипана с вимпели в хиляди пастелни цветове. Оже нямаше представа защо е тръгнала към нея, нито какво ще прави там, когато пристигне. Достатъчно беше, че потокът от мъже и жени я увеличаваше със себе си и я отнасяше с приливната си вълна. Навсякъде около нея двойки и групи от приятели се смееха и правеха планове за по-късно през деня. Усещаше как веселието им лека-полека започваше да подобрява и собственото ѝ настроение.

Зад себе си чуваше някакъв ритмичен звук. Погледна през рамо, през пролуките между хората отзад и видя дете, малко момче, крачещо на десетина стъпки от нея. Момчето беше единствената друга самотна фигура на улицата и докато крачеше — методично, бавно, като навито с часовников механизъм, — останалите хора му правеха път като отблъснати от невидимо магнитно поле. Момченцето носеше червена фланелка с къси ръкави, къси панталонки, бели чорапки и черни обувки с катарамии. Знаеше, че го е виждала и преди, при това скоро. Тогава носеше йо-йо, припомни си тя, ала сега на врата му висеше детски барабан, с който момченцето настоятелно отмерваше ритъма, привлякъл вниманието ѝ. Барабаненето приличаше на удари на сърце. Никога не се променяше, никога не забавяше или избързваше.

Момченцето я изнервяше, така че реши да си проправи път по-напред сред пешеходците. Постепенно барабаненето отслабна в далечината. Когато най-после престана да го чува, тя рискува един поглед назад, ала видя единствено гъста тълпа от купувачи и пешеходци. От малкия барабанчик нямаше и следа. Продължи бързо

напред, а когато отново хвърли поглед през рамо, момченцето все още го нямаше никъде.

Настроението на булеварда обаче се бе променило. Не беше заради момчето — беше сигурна, че никой друг от пешеходците не го е забелязал, — а заради времето. Уличните цветове внезапно бяха отслабнали и посивели, а флагчетата по Триумфалната арка се вееха като стари дрипи. Небето, само преди миг лазурносиньо, сега бе натежало от черни като въглища дъждовни облаци. Доловили приближаващия порой, хората се хвърлиха за укритие към магазините и метростанциите. Нагоре и надолу по „Шанз-Елизе“ се появяваха чадъри, превръщащи всичко в развълнувано черно море.

После започна да вали, в началото само леко ръмене, от което по паважа започнаха да се оформят тъмни петна, но сетне по-силно, докато тежките дъждовни капки започнаха да се стоварват върху чадърите като течено стъкло, а водата се устреми на реки към каналите. Хората, които все още не бяха намерили къде да се подслонят, удвоиха усилията си. Ала имаше прекалено много народ и твърде малко свободни места за криене. Коли и автобуси запращаха завеси от вода върху тичащите минувачи. Хората изпускаха вещите си, изоставяха ги на дъжда и се опитваха да намерят заслон като полудели. Вятърът преобръщаше наопаки чадърите им и ги запращаше към небето. Оже се закова на място и се вгледа в лицата им, забелязала как дъждът превръща израженията им в яростни маски. Тя обаче не чувстваше гняв. Дъждът бе топъл и сладък, с аромат на скъп парфюм. Тя вдигна лице към небето, за да усети как я облива, вкусвайки от дъждовните капки. Вкусът му бе неустоим: топъл на досег с кожата ѝ и прохладен, докато се плъзгаше надолу по гърлото. Навсякъде около нея хората не спираха да тичат и да се хлъзгат по мокрите камъни на паважа. Защо не спираха, защо не се опитваха да разберат капките? Какво им ставаше?

Сетне дъждът се промени. Започна да щипе кожата и очите ѝ. Стичаше се хапещо по гърлото ѝ. Тя затвори уста, все така изложила лицето си към небето, но без да го вкуса. Щипещото усещане се усиливаше. Дъждът, чист като спирт само допреди секунда, вече бе остър като стомана и непрозрачен, прорязващ въздуха като хромирани ножове. От улуците се стичаха потоци от живак, които задръстваха канавките и превръщаха тротоарите в огледала. Никой не можеше да

се задържи на краката си, единствено Оже. Всички останали се давеха наоколо ѝ, пляскаха с ръце и крака на земята, опитвайки да се изправят. Дъждът обливаше лицата им, превръщаше очите и устите им в локви и сякаш се опитваше да си проправи път навътре. Някакъв кон, успял да се измъкне от двуколката, с която разнасяха поръчки, биеше с копита, опитвайки се да се изправи, докато изведнъж краката му не се пречупиха като съчки. Накрая дори Оже извърна лице от небето. Тя протегна ръка и загледа как огледалните струи се забиват между пръстите ѝ.

Облаците започваха да се разпръскват. Пороят престана и синевата на небето отново се отвори над главите им. Дъждовните капки намаляха и сетне напълно спряха. Огледалният паваж изсъхваше, а слънцето колебливо показва лъчите си. Падналите хора внимателно се заизправяха. Дори конят изглеждаше наред и по някакъв начин бе успял да се изправи на крака.

— Свърши се — чуваше да повтарят около нея, докато отново тръгваха по булеварда. Никой не изглеждаше разтревожен, че са изгубили вещите си, интересуваха се само от факта, че Сребърният дъжд бе престанал. Улицата отново цъфтеше от цветове.

— Не е свършило! — извика Оже, единствена от всички все още на мястото си, докато пешеходците неспирно се блъскаха по пътя си. — Не е свършило!

Ала никой не ѝ обръщаше внимание, даже когато сложи ръце около устата си и извика с цяло гърло:

— Не е свършило! Това е само началото!

Хората крачеха край нея, без да ги е грижа. Тя се пресегна и улови млада двойка, която някак успя да я отблъсне от себе си. Мъжът и жената се изсмяха в лицето ѝ. С нарастващо чувство за неизбежност Оже проследи как двамата продължиха по пътя си към Триумфалната арка. Едва направили десетина крачки, те внезапно се заковаха. В същия миг същото сториха и всички на улицата.

В продължение на няколко секунди „Шанз-Елизе“ бе напълно неподвижна, хиляди хора — спрели в абсолютен покой, някои заели налудничави пози. Сетне, съвсем бавно, като един, те изгубиха равновесие и рухнаха на земята. Неподвижните им тела покриха тротоарите на булеварда докъдето стигаше погледът. Осезаемата тишина се простираше дори отвъд „Шанз-Елизе“ — беше се спуснала

над целия град. Нищо не помръдваше, нищо не вдишваше или издишваше. Телата бяха станали сребристосиви, изгубили цветовете си.

Навсякъде цареше мълчание. В известен смисъл бе необичайно красиво: градът най-после се бе освободил от човешкия товар.

Сетне по булеварда се изви вятър. Там, където докосваше телата, се надигаха стълбове от бляскав прах, политащи във въздуха като ответи шалове. В мига, в който прахът се надигаше от телата, първо изчезваха дрехите им, а после плътта, разкривайки хромираните кости, стоманеносивите нервни влакна и сухожилия. Вятърът се усили, отмивайки дори костите, заобляйки телата, превръщайки ги в изгладени абстрактни извивки, пейзаж от преплетени пясъчни дюни. Между устните на Оже се провираха струи прах, парлив и с металически вкус.

Сега тя крещеше, ала от това и бездруго нямаше смисъл: Сребърният дъжд бе дошъл и никой не се бе вслушал в предупрежденията ѝ. Само ако бяха се опитали да я разберат... но каква полза, запита се тя.

Някъде в далечината се разнасяше ритмичен звук. Някъде над хоризонта, отвъд останките от скелети, стоеше самотна фигура. Малкият барабанчик все още удряше отмерено, все още крачеше съвсем бавно към нея, подбирайки пътя си между костите.

— Верити — каза тихо Флойд. — Събуди се. Сънуваш кошмар.

Отне ѝ няколко секунди преди да успее да се откъсне от съня, въпреки че Флойд продължаваше да я разтърсва внимателно. Стоеше изправен до кушетката ѝ. Когато Оже отвори очи, главата му бе на едно равнище с нейната в слабата светлина на купето.

— Сънувах, че съм в Париж — каза тя. — И че дъждът е започнал да вали.

— Крещеше с цяло гърло.

— Не искаха да ме чуят. Мислеха, че всичко е свършило... мислеха си, че са в безопасност.

Трепереше от студ, потънала в собствената си пот.

— Всичко е наред — увери я той. — В безопасност си. Беше просто кошмар... обикновен лош сън.

През пролуката в завесата виждаше осветения от луната пейзаж, плъзгащ се неусетно край тях. Все още бяха на път за Берлин, все още не бяха достигнали потъналия в ледове, превзет от машини град, също толкова опасен, колкото и изровените вътрешности на Париж. За момент я обзе паника и желанието да каже на Флойд, че трябва да се върнат обратно, че пътуването им е напразно. Ала докато сънят постепенно изтляваше, мислите ѝ отново идваха по местата си. Бяха тръгнали за един различен Берлин, град, който не познаваше Нанокоста или който и да е от ужасите от Века на Празнотата. Яркоосветеният, подгизнал от дъжда Париж беше просто сън.

— Не искаха да ме чуят — каза тихо тя.

— Беше просто кошмар — повтори той. — Сега си в безопасност.

— Не — отвърна Оже, без да може да се отърси от усещането, че сънят всеки момент щеше да се опита отново да се превърне в реалност, все така виждаща как барабанчикът пристъпва към нея през лабиринта от кости, сякаш тази част от съня продължаваше да се развива някъде в главата ѝ с механична прецизност, към неизбежния си финал.

— В безопасност си.

— Не съм — отговори тя. — Нито ти. Нито който и да е друг. Трябва да го спрем, Уендел. Трябва да предотвратим този дъжд.

Ръката му стисна нейната. След известно време Оже престана да трепери и остана вцепенено на мястото си. В продължение на няколко мига му позволи да държи ръката ѝ, докато неспокойният сън не я погълна отново и не я понесе като безплътна сянка през прашните улици на празния град — неговият последен призрак.

Пристигнаха в Берлин в средата на сутринта в неделя. Из целия град имаше окачени празнични знамена и плакати. След като най-после бяха погребали благополучно Ромел и Щауфенберг, цветът на младежта бе решил, че е време да дадат втори шанс на националсоциализма. Хората от връзки с обществеността бяха въвели някои грижливи промени: старата ръбата свастика бе изчезнала, заменена от своя по-закръглен, омекотен наследник. Големите клечки от партията все още изнасяха речи на Цепелинфелд, но пазеха най-

добрите си изпълнения за малкото премигващо прозорче на телевизионните екрани. Сега във всяка добре уредена всекидневна, всяка бирария и гаров ресторант имаше късче от Нюрнберг. Носеха се слухове за освобождаване под гаранция на голямата клечка от гара „Д’Орсе“; може би дори за някакъв вид триумфално завръщане в Райхстага в здрача на оставащите му, поддържани от химикалите дни.

— Не трябва да бъде така — каза тихо Оже.

— Амин — измърмори Флойд.

За кратката отсечка до хотел „Ам Зоо“ взеха такси. Беше приятно местенце в края на модния „Курфюрстендам“ и бе облицовано с първокласен мрамор и хром, толкова чист и излъскан, че човек можеше да се храни от него. Поне хотелът не се беше променил много. Флойд го познаваше доста добре, тъй като с Грета бяха отседнали тук два или три пъти в началото на петдесетте. Като се вземеше предвид това, му се бе сторило добра идея пак да дойдат в него. Ала щом се регистрираха и Флойд качи малкото им личен багаж до наетата единична стая, започна да изпитва нарастващо досадно, но познато чувство за вина. Сякаш съзнателно изневеряваше на Грега, като посещаваше едно от романтичните им обиталища в компанията на друга жена. Беше абсурдно, разбира се, поради две причини, не спираше да си повтаря той. Двамата с Грета вече не бяха заедно — макар и вратата помежду им да не бе напълно затворена. А Оже и той — е, това вече беше смешно. Защо изобщо му беше хрумнала тази мисъл? Бяха дошли, за да работят по разследването. Беше просто работа.

Е, и какво, ако я харесваше? Изглеждаше добре, беше умна и изобретателна, и интересна (как изобщо една жена-шпионин можеше да не е интересна?), но пък всеки друг мъж на негово място би казал същото за нея. Не се изискваше много, за да я харесаш. Не ти се налагаше да прозреш през недостатъците ѝ: каквито нямаше — освен може би отношението ѝ към него, като към човек, който не само няма нужда да знае истината, но и не би могъл да я *понесе*. Тази част не му харесваше. Но пък я правеше още по-очарователна: загадка, която трябваше да бъде разбулена. Или разопакована, в зависимост от обстоятелствата. След като най-после отново се бе унесла в сън подир кошмара си, Флойд бе останал буден в собствената си кушетка, вслушан в дишането ѝ, замислен за нея, питайки се какво ли сънуваше.

Не беше луд по нея. Но пък бе точно от типа момичета, по които лесно би могъл да си позволи да полудее, стига да пожелаеше.

Нищо от това обаче, не значеше каквото и да е. Вероятно през целия си живот бе вървяла покрай мъже като него, падащи в краката ѝ, стъпкани като есенни листа. Вероятно ѝ се случваше толкова често, че дори не забелязваше приятния шумолящ звук. Каква работа можеше да има хубаво момиче като нея със съсипан Господин Обикновен като него? Уендел Флойд. Джаз музикантът, който не свири. Детективът, който не разследва.

Ако не беше задържал пощенската картичка, даже нямаше да му позволи да я доближи във влака.

Кое то пък значеше, че може би в крайна сметка не е чак толкова глупав.

— Уендел? — обади се тя.

— Какво?

— Изглеждаш замислен.

Той осъзна, че навярно бе прекарал в мръщене до прозореца по-голямата част от последните пет минути. От другата страна на „Курфюрстендам“ група работници тъкмо монтираха висок монумент от пресована стомана, величаещ първото покоряване на Еверест. Младият руски авиатор бе изобразен, застанал победоносно на върха, размахал облечената си в ръкавица ръка в нещо като радостен поздрав по посока на преминаващ самолет или в подигравателно предизвикателство към един надмогнат и безполезен Бог.

— Просто си припомнях старите дни — отговори той.

Оже седеше на леглото и прелистваше телефонния указател. Беше свалила обувките си и обутите ѝ в дълги чорапи крака бяха кръстосани.

— Времето, когато си идвал тук и преди?

— Предполагам.

— Съжалявам, ако заради мен нещата между теб и... — Тя замълча, за да запише един телефонен номер, използвайки рекламния бележник от хотелската стая.

— Грета — каза той, преди тя да е успяла да произнесе името. — И не, не е заради теб. Сигурен съм, че е наясно със ситуацията.

Оже вдигна очи, задържайки пръст в средата на страницата. Смучеше кичур от косата си, сякаш това ѝ помагаше да се

съсредоточи.

— И тя е?

— Двамата с теб сме тук по работа. И ти дори не искаше да те придружа. Нищо повече.

— Да не би да ревнува?

— Да ревнува? Защо ѝ е да ревнува?

— Именно. Няма нито една разумна причина.

— Двамата с теб сме възрастни хора с общи интереси в Берлин...

— И икономисваме от хотелската сметка, като наемаме обща стая.

— Точно. — Флойд се усмихна. — И след като изяснихме това...

— Да. Какво облекчение. — Тя отново сведе поглед към указателя, като навлажни пръста си, за да обърне тънката като салфетка страница.

— Трябваше да отседнем в друг хотел — обади се Флойд.

— Какво?

— Нищо. — Той отново се обърна към леглото, задържайки вниманието си върху прасците на Оже под дългите чорапи. Не бяха най-дългите женски крака, които някога бе виждал, нито най-добре оформените, но бяха далеч от най-лошото.

— Флойд?

Беше забелязала, че я зяпа. Рязко вдигна очи към лицето ѝ, леко засрамен от посоката, в която се бяха отклонили мислите му.

— Някакъв напредък с телефонния номер? — попита той.

Докато бе гледал през прозореца, тя на няколко пъти беше звъняла по телефона, но чак сега откри, че нямаше никаква представа от крайния резултат. При всяко обаждане бе разговаряла известно време, тъй като се налагаше да я свързват през хотелската централа, ала ограниченият му немски превръщаше опитите му да проумее казаното в безсмислено начинание.

— Засега нямаме късмет — обясни тя. — Вече бях опитала номера, който имахме, от Париж, но тогава реших, че проблемът може би е в международната връзка.

— Аз също звънях на него — каза Флойд. — И аз няхах успех. Телефонистката твърдеше, че линията просто не съществувала. Как е възможно голяма фирма да е пропуснала да си плати сметката, или да

не вдига собствения си телефон? Не са ли чували за телефонни секретари?

Оже отново поиска да я свържат. Немският ѝ беше отличен, или поне звучеше по този начин.

— Не — заяви. — Линията е прекъсната. Дори не дава сигнал свободно. — Тя приглади с ръка измачканото писмо на леярни „Каспар“. — Може би номерът е сгрешен?

— Защо им е да отпечатват грешен номер на стандартна бланка за писма?

— Не зная — отговори Оже. — Може да са си сменили номера, но все още разполагат с неизползвани бланки? Може човекът, който е отговорил на Сюзан, да е имал под ръка стара бланка, която е стояла на бюрото му с години?

— Небрежност — каза Флойд.

— Но не и престъпна небрежност.

— Провери ли и в указателя?

— Вписан е същият номер — отвърна тя. — Но указателят ми се струва стар. Не зная накъде да продължим. В писмото има адрес, но е обикновена пощенска кутия за бизнес кореспонденция с леярните.

— Не е достатъчно точен, за да ни свърши работа. Дори не знаем къде точно се намира фабриката.

— Един момент — каза Флойд. — Може би трябва да прескочим частта с леярната. Просто трябва да се свържем с човека, който е изпратил писмото. Да видим какво има да ни каже той.

— Хер Г. Алтфелд — прочете от писмото Оже. — Само че може да живее навсякъде. Може дори да не е включен в указателя.

— Но може и да е. Защо не проверим?

Оже откри секцията с домашните телефонни номера в Берлин и подаде тежката книга с подгънати крайчета на Флойд.

— Ето тук — произнесе той, като отгръщаше страниците. — Алтфелд, Алтфелд, Алтфелд... доста са. Най-малко трийсетина. По-малко, ако изключим тези без инициал „Г“.

— Няма как да бъдем сигурни дали името му наистина започва с „Г“ — отбеляза тя.

— Засега ще ни свърши работа. Ако не ударим джакпота, ще обърнем внимание и на останалите.

— Ще ни отнеме цяла вечност.

— Елементарна процедура, от онзи вид, с който си изкарвам прехраната. Подай ми нещо за писане. Ще направя списък на възможните кандидати. Виж дали можеш да уредиш някакво кафе. Ще бъде дълга сутрин.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Оже разбра, че са набрали точния номер в секундата, в която чу гласа на мъжа. Увереният му тон, доста приличащ на този на учител, само потвърди подозрението й.

— Хер Алтфелд.

— Съжалявам за безпокойството, майн хер. Моля да извините и ужасния ми немски, но опитвам да се свържа с хер Алтфелд, служител на леярни „Каспар“...

Връзката прекъсна, преди Оже да е успяла да каже и дума повече.

— Какво стана? — попита Флойд.

— Мисля, че се натъкнахме на златна жила. Затвори малко по-ентусиазирано, отколкото очаквах.

— Опитай отново. Рано или късно винаги вдигат телефона.

Тя поиска от централата да я свържат пак и зачака.

— Хер Алтфелд, още веднъж, наистина се налага да...

Линията онемя за втори път. Оже направи трети опит, ала този път телефонът продължи да звъни и да звъни, без никой да го вдигне. Тя си представи как отекваше звукът в някой добре обзаведен коридор, където телефонът стоеше върху малката си масичка под репродукция на известна картина — може би на Писаро или Мане. Реши да не се отказва и остави телефонът да звъни. В крайна сметка търпението й бе възнаградено. Някой вдигна слушалката.

— Хер Алтфелд? Моля ви, нека само ви...

— Нямам какво да ви кажа.

— Майн хер, известно ми е, че сте били във връзка със Сюзан Уайт. Името ми е Оже... Верити Оже. Аз съм сестрата на Сюзан.

Настъпи мълчание, по време на което й се стори напълно възможно мъжът пак да реши да затвори.

— Фройлайн Уайт не прояви възпитанието да уважи уговорката ни — произнесе Алтфелд най-накрая.

— Само защото някой отне живота й.

— Убили са я? — повтори недоверчиво той.

— Това е причината, поради която така и не се е срещнала с вас. В момента съм в Берлин заедно с един частен детектив — Съветът на Флойд: казвай истината винаги, когато е възможно. Понякога ти отваря повече врати, отколкото можеш да си представиш. — Мислим, че Сюзан е била убита поради някаква причина, свързана с леярни „Каспар“.

— Както ви обясних, нямам какво да кажа.

— Майн хер, били сте така добър да разговаряте със сестра ми. Ще ни направите ли поне тази услуга? Няма да ви отнемем много време, след което ви обещавам, че повече няма да чуете за нас.

— Нещата се промениха. Беше грешка, че разговарях с фройлайн Уайт и ще бъде дори още по-голяма грешка, ако говоря с вас.

— Защо... някой упражнява натиск върху вас?

— Натиск — повтори мъжът и се изсмя безизразно. — Не, никой не упражнява натиск. Щедрата пенсия се погрижи за тази подробност.

— В такъв случай вече не работите за леярни „Каспар“?

— Никой вече не работи за тях. Фабриката изгоря.

— Вижте, майн хер. Мисля, че наистина ще бъде от полза, ако поговорим. Нека бъде на удобно за вас място, където пожелаете. Дори само пет минути ще бъдат...

— Съжалявам — отговори Алтфелд и пак затвори.

— Жалко — произнесе Оже, като потърка чело. — Вече си мислех, че имаме напредък. Но той наистина не желае да разговаря с нас.

— Нямаме причина да се отказваме — заяви Флойд.

— Да опитам ли да се свържа с него отново?

— Вероятно няма да вдигне. Без значение — вече знаем къде живее.

Черното такси марка „Дюзенберг“ изръмжа и спря в единия край на покритата с листа улица в предградието Вединг, на пет километра от центъра на града. В дългите редици от евтини къщи живееха основно работници и чиновници от околните фабрики. Най-големият работодател в района беше заводът за локомотивни съоръжения „Борзиг“, но наблизко се намираха фабриката на „Сименс“ и още

няколко други индустриални концерни, като например леярни „Каспар“, според собствените им предположения.

— Това е къщата — заяви Оже. — Онази на ъгъла. Какво да кажа на шофьора?

— Нека отбие на няколко къщи след нея.

Тя произнесе нещо на немски. Таксито избръмча напред, след което отби към бордюра и се плъзна между две паркирани коли.

— А сега какво? — попита тя.

— Кажи му да не изключва апарата, докато огледаме къщата.

Оже размени още няколко думи с шофьора.

— Отговори, че ако му платим веднага, ще ни изчака още десет минути.

— Плати му тогава.

Оже вече беше обменила част от парите си в германски марки. Тя подаде няколко банкноти на таксиметровия шофьор и повтори инструкциите си да ги изчака. Той изключи двигателя и двамата излязоха навън.

— Впечатлен съм от немския ти — отбеляза Флойд, докато отваряха градинската порта и тръгнаха по тясната чакълеста пътека, водеща до входната врата на къщата. — На това ли учат красивите шпиони?

— Сметнаха, че може да ми бъде от полза — отговори Оже.

Флойд позвъни. В същия момент нечия сянка се мярна зад матовото стъкло и вратата се отвори със скърцане. Мъжът в коридора пред тях бе около петдесет или шейсетгодишен. Носеше риза и тиранти. На носа му имаше малки очила с телени рамки, а мустаците му бяха внимателно подстригани. Беше по-нисък и по-слаб от Флойд. Имаше деликатни черти, а в нежните си ръце държеше четка за прах и керамична ваза.

— Хер Алтфелд? — попита Оже, след което произнесе нещо на немски, прибавяйки думата „телефон“, преди мъжът да затвори вратата под носа им.

— Да опитам ли пак? — обади се тя.

— Няма да отвори. Не иска да говори с нас.

Оже се наведе напред и натисна звънеца, ала мъжът повече не се появи.

— Но беше той, нали? Как смяташ?

— Предполагам. Адресът е същият.

— Питам се какво ли го е изплашило толкова?

— Мога да се сетя за едно или две неща — подхвърли Флойд.

Двамата минаха обратно по градинската пътека и затвориха портата след себе си.

— Като изключим проникването с взлом — каза Оже, — как предлагаш да продължим оттук нататък?

— Изчакваме в таксито, стига да държиш шофьора в добро настроение. Ще наблюдаваме къщата, докато Алтфелд не направи следващата си стъпка.

— Мислиш ли, че ще предприеме нещо?

— Щом се увери, че сме напуснали квартала, ще му се прииска да излезе от къщата, за да не му се налага повече да слуша звънящия телефон.

— Май навлязохме в познати за теб води, а, Уендел?

— Да — отговори той. — Но обикновено най-лошото, за което ми се налага да се тревожа, е удар с юмрук по брадичката.

— А този път?

— Юмрукът в брадичката ми се струва за предпочитане.

Оже убеди таксиметровия шофьор да обиколи веднъж около квартала, за да създадат впечатлението, че си тръгват, в случай че Алтфелд ги наблюдаваше иззад завесите. Щом се върнаха на улицата му, шофьорът паркира таксито на друго място малко по-надолу по пътя, но достатъчно близо, че да виждат къщата на ъгъла.

— Кажи на шофьора, че може да ни се наложи да произчакаме — обади се Флойд, — но че ще изкара повече от достатъчно, за да покрие евентуалните си загуби.

— Идеята все още не му харесва — отвърна Оже, след като предаде на мъжа инструкциите. — Твърди, че работата му е да превозва пътници, а не да си играе на частен детектив.

— Подай му още една банкнота.

Тя отвори чантата си и му плати, а той взе парите, свивайки рамене.

— Какво каза сега? — попита Флойд.

— Че може и да свикне с новата си професия.

Чакаха. Шофьорът извади „Берлинер Моргенпост“ и започна да го разлиства от първата към последната страница. Точно когато Флойд вече започваше да изпитва съмнения, предната врата на къщата на Алтфелд се отвори и собственикът ѝ излезе, облечен в шлифер. Носеше малка хартиена кесия. Алтфелд затвори градинската порта след себе си и тръгна надолу по улицата. Малко по-нататък спря до една от паркираните коли и се качи в нея. Автомобилът — черно бугати модел хиляда деветстотин петдесет и девета с белостенни гуми — се пробуди мърморещо към живот и се отдалечи с подскачане по улицата.

— Кажи на шофьора да следва тази кола — обади се Флойд. — Напомни му да не се приближава прекалено много.

Независимо от очакванията му, шофьорът се оказа особено умен в преследването на другата кола и Флойд трябваше да го подкани да намали само веднъж или два пъти. На два или три пъти завиваха уверено по някоя странична уличка и след поредица от обръщания и минавания напърно изникваха отново зад автомобила на Алтфелд.

Преследването ги отведе обратно в града горе-долу по същия път, който бяха следвали, за да дойдат до Вединг. Скоро прекосиха Шпрее и тръгнаха по периферията на Тиргартен, обширните зелени площи на Берлин. Близко до западния край — недалеч от хотел „Ам Зоо“ — бугатито намали и рязко паркира на едно от свободните места. Таксито го подмина и спря едва когато завиха зад ъгъла. Оже плати на шофьора, докато в същото време Флойд надничаше към автомобила на Алтфелд. Точно в същия момент мъжът излизаше от колата си, понесъл кесията. Последваха го по целия път до Вратата със слоновете на *Зоологишер гартен* и отдалече видяха как плати входната такса и влезе във вътрешността на зоологическата градина. Флойд познаваше мястото доста добре. Двамата с Грета бяха идвали тук почти всеки път при посещенията си в Берлин, за да се разхождат наоколо в безгрижните следобеди, докато небето не потъмнееше, а трептящите неонов светлини на града не започнеха да им намигат.

Облаците като че се канеха да изсипят порой над главите им, ала така и не успяваха, като джавкащо псе, което никога не би те ухапало. В ранния неделен следобед зоологическата градина започваше да се изпълва със семейства, извели капризните си деца, имащи навика да избухват в сълзи при най-малкия повод. Флойд и Оже също си купиха

билети и продължиха да следват Алтфелд на почтително разстояние. Тълпата бе точно толкова гъста, колкото да им осигури прикритие, но и без да закрива напълно мъжа в шлифера от погледа им.

Следваха Алтфелд чак до ограждението на пингвините. Изкуствените бетонни скали, скосените тераси и плиткото, занемарено на вид езерце бяха опасани с желязна ограда с остри шипове. Беше време за хранене. Някакъв млад мъж с шорти хвърляше риба на нетърпеливата тълпа от пингвини. Алтфелд застана до перилата на оградата редом с неколцина други зяпачи. Нямаше никакви признаци, че знае за опашката по петите му. След малко работникът взе празната си кофа и се изгуби нанякъде, а Алтфелд изглежда прецени, че е настъпило времето да отвори малката кесия и да започне да подхвърля на птиците от сребристите рибки в нея.

Вниманието на Флойд бе привлечено от Оже, застанала от другата страна на тясното ограждение на пингвините. Беше заобиколила дотам и някак бе успяла да се смеси с другите посетители. В този момент бе плътно притисната до оградата. И вместо да наблюдава Алтфелд, се взираше като хипнотизирана в птиците долу — с глупавите им черно-бели костюми, пляскащи перки и изражения на засегнато достойнство, даже когато се преобръщаха с коремите нагоре във водата или падаха заднешком в нея. Сякаш никога дотогава не беше виждала нещо подобно.

Флойд предположи, че едва ли имаха много зоологически градини в Дакота.

Зрителите започваха да се разпръскват и сега бяха останали само един или двама, между които и Алтфелд. Докато хвърляше на птиците последните парченца риба от кесията, ги гледаше с примиреното изражение на генерал, който се взира в чудовищния разгром на войските си.

Флойд и Оже приближиха до възрастния мъж.

— Хер Алтфелд? — каза тя.

Той се огледа рязко, изпусна кесията на земята и отвърна на английски:

— Не зная кои сте, но не биваше да ме следите дотук.

— Искаме само да ни отговорите на няколко въпроса — произнесе Флойд.

— Ако имах нещо за казване, вече щяхте да сте го чули.

Оже пристъпи по-близо.

— Аз съм Верити — обади се тя. — Сюзан беше моя сестра. Убиха я преди три седмици. Известно ми е, че сте си кореспондирали с нея за договора с леярни „Каспар“. И смятам, че убийството ѝ има общо с предмета на този договор.

— Не мога да ви кажа нищо и за договора.

— Но ви е известно за какво говорим? — попита Флойд. — Знаете, че нещо в него не е било както трябва.

Мъжът отговори тихо:

— Поръчка от скулптор. Нищо специално.

— Не го вярвате, дори и да излиза от собствената ви уста — намеси се Оже.

— Искаме да научим единствено — каза Флойд — къде са били изпратени предметите. Дори адресът е достатъчен.

— Даже и да исках да ви кажа — а аз не искам, — тази информация вече не съществува.

— Не пазите ли някъде данните за минали поръчки? — попита Оже, повдигайки вежда.

— Документацията ни... беше унищожена.

Флойд препречи изгледа на Алтфелд към птиците.

— Но все нещо трябва да си спомняте.

— Никога не съм си поставял за цел да запамята тези подробности.

— Защото някой ви е наредил? — поинтересува се Оже. — Така ли се случи, мистър Алтфелд? Някой упражни ли натиск върху вас да не обръщате прекалено голямо внимание?

— Договорът беше доста сложно изработен. Разбира се, че му обърнах голямо внимание.

— Дайте ни нещо — каза Флойд. — Каквото и да е. Само приблизителния район в Париж, закъдето е трябвало да замине една от сферите. По-добре е от нищо.

— Не си спомням.

— Обсъждали ли сте някога предназначението на тези сфери? — настояваше Флойд.

— Както казах, беше поръчка от скулптор. — Гласът на Алтфелд ставаше все по-напрегнат. Изражението му навеждаше на мисълта, че е готов да избухне всеки момент. — По това време леярни „Каспар“

изпълняваха още доста други договори. Стига да следвахме спецификациите, нямаше нужда да се интересуваме от по-нататъшната употреба на предметите.

— Но сигурно сте били любопитен — каза Флойд.

— Не. Не проявявах каквото и да е любопитство.

— Ние мислим, че сферите може би са били част от оръжие — обади се Оже. — Или най-малкото резервни части с военно приложение. Същата мисъл вероятно е хрумнала и на вас. Това не ви ли накара поне за момент да спрете и да размислите?

— Предназначението на предметите спадаше към интереса на митниците.

— Хубаво се измъквате — отбеляза Флойд.

Алтфелд го погледна.

— Ако бяха възникнали допълнителни въпроси, експортът на предметите щеше да бъде спрял. Бяха доставени, така че проблемът не беше наш.

— И това сменя вината от вас, нали така? — попита Флойд.

— Съвестта ми е чиста. Ако това е проблем за вас, поднасям извиненията си. Ще ми позволите ли сега да наблюдавам на спокойствие пингвините?

— Договорът е бил част от нещо лошо — каза Оже. — Не можете да си измиете ръцете толкова лесно.

— Какво правя с ръцете си — отвърна Алтфелд — си остава изцяло моя работа.

— Кажете ни какво знаете! — настоя Флойд.

— Знам, че трябва да престанете да задавате въпроси и да се откажете. Напуснете Берлин и се върнете обратно там, откъдето сте дошли. — Той огледа Оже: — Акцентът ви не ми е познат. А обикновено доста ме бива дори и с англоговорящи.

— Тя от Дакота — обясни Флойд, — но няма нужда да се тревожите за нея. Основната ви тревога в момента би трябвало да е проблемът, че рано или късно ще ми кажете кой ви е наплашил.

— Не ставайте смешен.

Вече бяха единствените посетители в близост до ограждението на пингвините. Флойд моментално съзря удалата се възможност, знаейки, че ще съжалява за стореното, ала и с пълното съзнание, че нямаше друг начин да изтръгнат нещо полезно от Алтфелд. Той се

хвърли напред, улови го за яката на шлифера и го блъсна по посока на перилата. Гърбът на Алтфелд се стовари в оградата, изкарвайки дъха му.

— А сега ме слушай *sehr gut*^[1] — произнесе Флойд. — Не съм нетърпелив човек. Обикновено не постъпвам така. Всъщност обикновено съм доста разбран. — Алтфелд започна да се гърчи, като безуспешно опитваше да се измъкне от лапите му. — Само че проблемът е там, че един от приятелите ми здравата е загази.

— Не познавам никакъв ваш приятел! — едва успяваше да си поеме дъх Алтфелд.

— Не съм казвал, че го познаваш. Но този твой договор — същият, за който не ти се разговаря — е свързан с неприятностите на приятеля ми. Освен това е свързан със смъртта на сестрата на мис Оже. Това прави двама души, които искат да се доберат до истината и само един, застанал на пътя им.

— Пуснете ме — каза Алтфелд. — Тогава може и да проведем разумен разговор.

— Не го наранявай, Уендел — обади се Оже.

Флойд се огледа: още нямаше други зяпачи. Продължи да държи Алтфелд прикован към перилата.

— По-разумно от това няма. А сега защо не ми разкажеш за хората, които са ти поръчали изработването на сферите?

— Няма да ви кажа нищо повече, освен че е най-добре да си имате възможно по-малко работа с тях.

— А! — произнесе Флойд. — Имаме напредък... донякъде. — Той възнагради Алтфелд, като леко отслаби натиска, позволявайки му отново да стъпи на краката си. — Въпросът е, щом са толкова лоши хора, защо изобщо сте си имали вземане-даване с тях? Не е възможно леярните ви да са се нуждаели толкова спешно от поръчката?

Алтфелд се огледа, надявайки се някой да му се притече на помощ.

— Винаги сме приветствали допълнителната работа. Не сме се задържали толкова време в бизнеса, отхвърляйки поръчки.

— Дори ако са техническо предизвикателство? — попита Оже.

Той я изгледа вбесено, сякаш беше длъжна да се засрами от себе си, задето дори се обаждаше.

— В началото нямаше нищо необичайно. Договорът беше сравнително прост, като се вземе предвид каква ни беше работата. Приехме го с радост. Но колкото повече напредвахме, толкова повече се завишаваха изискванията за крайния продукт. Спецификациите се затегнаха, допускът за грешки намаляваше. Медно-алуминиевата сплав се отлива и обработва трудно. В началото дори не разполагахме с измервателни инструменти, способни да калибрират формата на предметите с необходимата точност. На всичко отгоре ни сервираха историята с криогенната суспензия...

— Криогенната какво? — прекъсна го Оже, а в главата ѝ звъняха предупредителни аларми.

— Казах прекалено много.

Фloyd улови още по-здраво Алтфелд за реверите и го повдигна, докато яката му не се закачи за шиповете на оградата. Остави го да виси:

— Само изостри апетита ми.

Алтфелд започна да се дави.

— На по-късен етап клиентът разкри, че сферите трябва да издържат на потапяне в течен хелий при температура малко над абсолютната нула. Това от своя страна създаде неизброими трудности. Оставете ме на мира!

— Звучи ми така, все едно от вас са поискали невъзможното — каза Floyd. — Защо просто не се отказахте от поръчката, след като подробностите постоянно са се променяли?

— Опитахме — отговори Алтфелд. — Чак тогава разбрах колко безмилостен е клиентът ни. Казаха, че няма начин да се измъкнем.

— А вие решихте, че блъфират?

— Да. После един от старшите управители — човекът, който бе водил последния кръг от преговорите — беше открит мъртъв в дома си.

— Убит? — попита Floyd.

— Пребит с тъп предмет до смърт в музикалната си стая. Беше се случило посред слънчев следобед, докато къщата била пред очите на свидетели. Не видели никой нито да влиза, нито да излиза. Поне никой, който би могъл да извърши убийството.

— Освен дете, може би — произнесе Floyd.

Алтфелд кимна мрачно и внезапно всичките му съпротивителни сили изтляха, сякаш беше потвърдил нещо, което отчаяно му се искаше да не е истина. Флойд усети промяната в гласа му. Като че ли част от Алтфелд се радваше, че има с кого да поговори, без значение колко ужасни щяха да бъдат последиците.

— По време на заключителните дни от изпълнението на договора, докато проверявахме и изпращахме сферите по предназначение, виждах деца навсякъде из фабриката. Следвах ме, където и да отидех. Винаги бяха наблизо, винаги някъде в периферното ми зрение. Но откакто фабриката изгоря, не съм виждал нито едно. Надявам се, когато си замина в гроба, все още да мога да кажа същото.

— Плашеха ли ви? — попита Оже.

— Веднъж се озовах достатъчно близо до едно от тях, за да го погледна в лицето. Преживяване, което се надявам никога да не се повтори.

Оже се наведе по-близо до него:

— Разбирам защо се страхувате от тези деца, мистър Алтфелд. Прав сте. Те са много опасни и са напълно способни да убият човек, за да защитят интересите си. Но ние не работим за тях. Всъщност дори правим всичко по силите си, за да ги спрем.

— В такъв случай сте дори още по-глупави, отколкото си мислех. Ако имате някакъв ум в главата си, веднага ще изоставите случая.

— Искаме само адреса — заяви Флойд. — Някаква следа. Нищо повече. След това никога повече няма да чуеш за нас.

— Но ще чуя от тях.

— Ако ни помогнете, тогава може би ще ги спрем, преди да са успели да се доберат до вас — обади се Оже.

Алтфелд изпусна къс, приличащ на кудкудякане звук, сякаш думите ѝ бяха най-неубедителното уверение, което някога бе чувал.

— Поне ни кажи къде произведохте сферите? — попита Флойд.

— Няма да ви кажа нищо. Щом сте намерили мен, сигурен съм, че можете да продължите разследването си и без моята помощ.

Флойд откри в себе си допълнителна сила, за която дори не бе подозирал, и издигна още по-високо мъжа, за да откачи яката му от шиповете. Премести ръце надолу, улови Алтфелд за кръста, след което

го повдигна, докато горната част на тялото му увисна над оградата и празното пространство над обиталището на пингвините.

Алтфелд издаде приглушен вик от ужас, когато центърът на тежестта му започна да се измества назад.

— Кажи ми — изсъска Флойд, — кажи ми, или ще те пусна.

Оже се опита да го издърпа от Алтфелд, ала вече му беше дошло до гуша от лъжи и увъртане. Не го беше грижа колко се страхуваше този човек, колко невинна роля бе изиграл в цялата конспирация. Интересуваше го единствено Кюстин и онова, което бе накарало Оже да се събуди с писъци.

— Адресът, негоднико! Дай ми го, или ще нахраня птиците с теб!

Алтфелд едва си поемаше дъх, сякаш получаваше пристъп. Той едва успя да процеди:

— Петнайсет... сграда номер петнайсет.

Флойд го свали на земята и го остави да стъпи долу, облегнат на перилата.

— Добро начало.

По времето, когато се върнаха в хотела, вече беше прекалено късно да отидат до индустриалния квартал, където се намираха леярните.

— Ще хванем такси дотам още утре сутринта — каза Флойд. — Дори и да не открием някой, с когото да поговорим, все ще успеем да открием нещо, останало след огъня.

— Алтфелд не ни каза всичко — произнесе Оже. — Не зная какво, но не сподели всичко с нас.

— Мислиш ли, че му е било известно нещо за *Сребърен дъжд*?

— Не, сигурна съм, че няма как да е запознат. Както казах, тук просто не разполагат с необходимите мощности за производството му. Металните сфери са част от нещо друго.

— Но вероятно са свързани по някакъв начин — допълни Флойд. — Може би трябва пак да посетим Алтфелд, да видим дали не можем да изстискаме още нещо от него?

— Най-добре да го оставим на мира — отговори Оже. — Приличаше ми на обикновен изплашен старец.

— Винаги са такива.

— Може би просто няма какво повече да ни каже — продължи тя, надявайки се да отклони Флойд от идеята да измъчва допълнително

възрастния мъж.

— Обаче все някой трябва да знае нещо повече. Алтфелд трябва да се е занимавал с договорите, но който е ръководел фактическата изработка — човек от работилниците, — вероятно има по-добра идея за какво са били онези сфери, ако изобщо са успели да ги калибрират правилно.

— Не съм сигурна.

— Утре рано сутринта ще отидем на мястото на фабриката и ще видим дали можем да научим нещо повече. Ако се натъкнем на нови следи, ще ги последваме. Каза, че разполагаш с достатъчно пари, за да изкараме известно време в хотела, нали?

— Да — отговори тя, — но не можем да останем вечно. Или поне аз не мога. Във вторник трябва да съм в Париж. Това означава, че трябва да хвана нощния влак утре вечер.

— Защо бързаш толкова? Пристигнахме едва днес сутринта.

— Просто трябва да се върна в Париж. Може ли засега да оставим темата?

Излязоха да вечерят в седем, взимайки S-бана^[2] до „Фридрихщрасе“, след което се върнаха пеша назад покрай Шпрее, докато не откриха поредица от сгущени ресторанти недалеч от обновения Райхстаг. Хапнаха добър къривурст и шоколадова торта, след което послушаха как двойка възрастни баварци се опитват да си припомнят имената на всичките си деветнадесет внуци.

По-късно двамата тръгнаха наслуки из улиците, докато Флойд не чу от някакъв приземен прозорец да се разнася музика: цигански джаз с китари, от онзи вид, който напоследък все по-рядко чуваше в Париж. Предложи на Оже да послушат половин час, преди отново да се върнат в хотела. Спуснаха се сред дима и светлините на бара, потапяйки се във внезапния взрив от музика. Флойд поръча на Оже чаша бяло вино и един малък коняк за себе си. Отпи от питието си, наслаждавайки се, доколкото можеше, на групата. Бяха квинтет, с тенор саксофон, пиано, контрабас, барабани и китара. Свиреха „Една нощ в Тунис“. Китаристът си го биваше — задълбочен на вид младеж с очила с дебели стъкла и пръсти на хирург, — ала останалите трябваше още да посвирят. Поне си имаха група, помисли си печално той.

— Харесваш ли такава музика? — попита той Оже.

— Не особено — отвърна срамежливо тя.

— Не са зле. Китаристът им си го бива, но не трябва да се застоява с тях. Няма да бъде.

— Ще приема думите ти на вяра.

— Значи не харесваш джаз, или поне не този вид джаз. Няма проблем. Светът е голям, всеки с предпочитанията си.

— Да — кимна Оже, сякаш в думите му имаше някакъв дълбок смисъл. — Така си е, нали?

— Каква музика харесваш тогава?

— Имам проблем с музиката.

— Всякаква ли?

— Всякаква — отговори тя. — Не различавам тоновете. Просто това не означава нищо за мен.

Фloyd довърши коняка и си поръча още един. Групата тъкмо подхващаше измъчена версия на „Някой, който да бди над мен“. Във въздуха висеше цигарен дим на замръзнали извивки, като странен, безцветен облачен залез.

— И Сюзан Уайт е била такава — каза той.

— Каква?

— Бланшар спомена, че не я е чувал да слуша музика.

— Не е никакво голямо престъпление — отвърна Оже. — И откъде е можел да знае какво прави в свободното си време тя? Едва ли я е следвал навсякъде.

— В стаята си имаше радио и грамофон — обясни Флойд, — но никога не са я чували да слуша музика на тях.

— Не прави от мухата слон — каза Оже. — Казах само, че аз не различавам тоновете. Не знам всичко за Сюзан Уайт.

— Да изчезваме оттук — Флойд стовари на плота чашата си. — От дима ми се насълзят очите и не искам някой да си помисли, че музиката има нещо общо с това.

Взеха влака обратно до хотела и учтиво си пожелаха лека нощ. За Флойд беше диванът. Настани се на него по риза и панталони, завит с допълнителното одеяло за по-топло. Водопроводът свири металическата си симфония до три през нощта. Наблюдаваше през пролуката между завесите как цифрите в основата на монумента с

Еверест изгасват и отново се появяват и мислеше за спящата Оже — колко малко знаеше за нея и колко още му се искаше да научи.

[1] Много добре (нем.) — Бел.прев. ↑

[2] От S-bahn (нем.) — бързи градски влакови линии (обикновено подземни в центъра на града и надземни в предградията). — Бел.прев.

↑

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Колата подскачаше по изровените улици, завиваше покрай изкорубени влакови релси и минаваше под вретеновидни, надвиснали над всичко сгради, конвейери и химически инсталации.

— Кажи му да намали — обади се Флойд, като потупа таксиметровия шофьор по рамото. — Мисля, че онова там е знак.

Оже предаде искането му и надникна към килнатата дървена дъска, която Флойд ѝ бе посочил. Беше скрита зад параван от висока трева.

— Улица „Магнолия“. Колко подходящо.

— Това ли беше адресът на леярни „Каспар“?

— Каквото е останало от тях, трябва да е тук — потвърди тя.

Зад една потрошена ограда някакъв парен кран за разрушителни работи се занимаваше с ниска стена от червени тухли. Огромната му топка тъкмо профучаваше през поредица от сводове във вътрешността на фабриката. Въпреки че ги деляха няколко сгради разстояние, пространството помежду им бе обсипано с купчини тухли, натрошен бетон и изкривени метални парчета.

— Ако тук е имало леярна — обади се Флойд, — някой е свършил чудесна работа, за да я скрие.

Шофьорът не изгаси двигателя, докато двамата излизаха и спираха на единственото парче суха земя посред терена, изпълнен с кал и локви. Въздухът бе студен и в него се усещаше осезаема влага, просмукана с мирис на химикали. Оже носеше черни панталони и пристегнато в кръста черно кожено палто до коленете. Предната вечер, в хотелската стая, беше направила опит да махне токовете на обувките си, но без особен успех.

— Виж дали ще успееш да придумаш шофьора да ни изчака петнайсетина минути — каза Флойд. — Все пак ще трябва да се уверим, че не са пропуснали нещо полезно.

Оже се наведе през прозореца на таксито, отвори уста и започна да говори. Успя да произнесе думите, ала те бяха излезли без

очакваната лекота. На мястото на блестящата лингвистична машина от вчера, изхвърляща елегантни изречения с богат синтаксис, сега работеше ръждясал пухтящ двигател, скърцащ и стенещ при всяка отделна дума. Това започваше да я тревожи: ако немският ѝ изведнъж бе решил да рухне, какво ли следваше?

— Ще остане — обяви, след като шофьорът кимна мълчаливо.

— Голямо убеждаване падна.

— Днес немският ми е малко труден. Това също не помогна.

Тръгнаха, подбирайки пътя си между бурените, докато се добраха до една пролука в оградата. Две от дъските бяха паднали, оставяйки достатъчно голяма дупка, през която да се промушат. Флойд мина пръв, като отдръпна високата трева от другата страна, за да може и Оже да го последва.

— Ужасно — каза тя. — Пораженията са толкова големи, че е трудно дори да се повярва, че тук е имало фабрика. Единственото ни доказателство за съществуването ѝ е писмото, получено от Сюзан Уайт.

— Кога е било изпратено?

— Помниш ли билета, който е купила, но така и не е използвала? Канела се е да замине, когато са я убили. Писмото е било изпратено само месец по-рано.

— Погледни земята тук — посочи Флойд. — Никъде не се виждат бурени. Още не са успели да пробият през бетона.

— Палеж?

— Трудно е да се прецени със сигурност, но това е първоначалното ми заключение. В противен случай е забележително съвпадение.

Недалеч от тях парният кран си проправяше път към поредната обречена постройка. Топката му размазваше бетон и чакъл с неуморна прецизност. Към него се бяха присъединили два зелени булдозера, изхвърлящи облаци парлив черен дим от дизеловите си двигатели. Шофьорите им носеха предпазни очила, маски и непромокаеми мушамы.

Оже се огледа за някое място, откъдето да започнат издирването на улики.

— Да отидем към онези сгради и да видим дали ще успеем да открием номер петнайсет — каза тя.

— Не разполагаме с много време — предупреди я Флойд.

Пресякоха руините на комплекса, докато не достигнаха все още незасегнатата група от постройки. Фасадите им изглеждаха заплашителни, като оголени черепи. Покривите им вече бяха демонтирани и сега през пролуките и пукнатините в резултат на пожара надничаше мъртвешкото сиво на надвисналото небе. На Оже никога не ѝ бе допадала идеята за незаконно навлизане в чужда собственост, дори и по време на детството ѝ, когато тези неща нямаше как да ѝ навлекат сериозни неприятности. Сега ситуацията ѝ харесваше дори още по-малко.

— Номер петнайсет — обяви Флойд, като посочи нечетливия надпис върху една метална табелка, окачена на ъгъла на стената. — Изглежда заплахата с пингвините свърши работа. Трябва да си припомня този трик следващия път, когато притисна някого за информация.

Наблизо откриха една отворена врата. Във вътрешността на сградата цареше мрак, тъй като по-голямата част от покрива на приземния етаж все още беше непокътната.

— Внимавай къде стъпваш, Верити.

— Внимавам — отговори Оже. — Ето, вземи това. — Тя подаде на Флойд автоматичния пистолет.

— Ако разполагаме само с едно оръжие, мисля, че трябва да остане в теб — каза той. — От пистолети ставам нервен. Обикновено се придържам към ирационалната вяра, че ако не нося оръжие, няма да ми се наложи да го използвам.

— Сега може и да ти се наложи. Вземи го.

— Ами ти?

Оже пхна ръка в ръчната си чанта и извади оръжието, което беше взела от военното бебе в тунела на „Кардинал Льомоан“.

— Разполагам с това — обясни тя.

— Говорех за истински пистолет — отвърна Флойд, като огледа странните извивки на оръжието със скептичен поглед. Ала реши да не спори повече: отдавна беше наясно, че Оже не се шегува.

— Бъди внимателен, Флойд. Тези хора са готови да убиват.

— Поне това ми е известно.

— А ако видиш дете?

Фloyd се обърна към нея. Бялото на очите ѝ се виждаше съвсем ясно в тъмнината.

— Какво? Сега сигурно ще поискаш от мен да започна да стрелям по деца?

— Едва ли ще бъде истинско дете.

— Ще се опитам да го раня. Но не обещавам нищо повече.

Оже хвърли поглед през рамо, преди да го последва във вътрешността. Разрушителите тъкмо правеха на пух и прах някаква невзрачна сграда от тухли, редувайки се около трупа ѝ като глутница полудели от глад вълци. Булдозерите връщаха назад и отново се втурваха в атака напред, форсирайки двигателите си до последно. Шофьорите с предпазните очила изглеждаха така, сякаш задържаха устрема им, вместо да ги управляват.

— Да приключваме по-бързо, Floyd. Онези машини изглежда се приближават.

Оже пристъпи още по-навътре и бързо насочи оръжието във всички посоки, за да покрие входа. Нямаше никой и изглежда никой не възнамеряваше да ги последва. Притисна ръкава към устата си, за да не вдишва прахта във въздуха. Половин минута по-късно очите ѝ най-после започнаха да навикват към сумрака. Покрай двете стени вляво и вдясно бяха разположени редици от тежки машини, очевидно прекалено големи, за да бъдат изнесени. Виждаха се стругове и бормашини, както и десетина други съоръжения, които ѝ бяха непознати, но които очевидно имаха нещо общо с обработката на метални елементи.

— Поне, изглежда, сме попаднали на точното място — каза Оже.

— Гледай си в краката — предупреди я Floyd. — На места се вижда чак долу в мазето.

Тя го последва, като стъпваше на същите места, където стъпваше и той. Подът поскърцваше и се чуваше как от дъските се сипят прах и отломки. През един от прозорците, разпервайки черните си криле, изпърха гарван. Оже проследи как полетя към небето, докато не се превърна в подобие на обгоряла хартия, носена от вятъра.

— Тук няма нищо — каза тя. — Никакви документи, никакви ведомости. Губим си времето.

— Разполагаме с поне още десет минути. Не се знае на какво може да попаднем. — Floyd беше достигнал далечния край на цеха,

където се виждаше правоъгълна врата, изгубена сред чернотата на покритите със сажди стени. — Да видим какво има от другата страна.

— Внимателно, Флойд.

Тя стисна още по-здраво оръжието на военното бебе, усещайки как детската му ръкохватка се забива в дланта ѝ.

Флойд вече беше бутнал вратата и пристъпваше от другата ѝ страна. Чу как се закашля.

— Виждам стълби — обади се той след малко. — Водят нагоре и надолу. Ще хвърляме ли ези-тура?

Тя чу как поредната сграда рухва приглушено някъде навън; звукът бе придружен от воя на дизеловите двигатели. Приближаваха се все повече.

— Да останем на този етаж.

— Не мисля, че ще открием кой знае какво горе — каза замислено той. — Пораженията от пожара вероятно са далеч повече на следващите етажи. Но нещо може и да е оцеляло долу.

— Няма да слизаме.

— Носиш ли онова фенерче? — попита Флойд.

Тя го последва в съседното помещение. Едното бетонно стълбище се издигаше нагоре към непрогледна тъмнина, а другото се спускаше надолу към още по-черен мрак.

Флойд взе фенерчето от ръката ѝ и насочи лъча му надолу.

— Това е изключително лоша идея — каза Оже.

— Звучи ми разумно от устата на жена, която обича да прекарва времето си, играейки си на криеница с влаковете в метрото.

— Тогава нямах избор. Сега имам.

— Да видим какво ще открием. Само две минути, става ли? Не изминах целия този път, за да се откажа сега.

— Аз нямам нищо против.

Флойд тръгна надолу, плътно следван от Оже. Лъчът на фенерчето в ръката му играеше по напуканите стени. Стълбите завиха под прав ъгъл. После завиха още веднъж.

— Друга врата — обяви Флойд, като опита бравата ѝ. — Струва ми се, че е заключена.

— Значи сме дотук. — Тя въздъхна, едновременно разочарована и облекчена. — Да се връщаме.

— Само да видя дали не мога да я отворя насила. Поддръж малко фенерчето.

Тя го взе, като се зачуди — само за един кратък миг — дали нямаше да е по-добре, ако принудеше Флойд да излязат с помощта на оръжието.

— Побързай — каза накрая. — Онези машини наистина започват да ме тревожат.

Вратата поддаде с металическо драскане, карайки я да присвие очи. Флойд не успя да я отвори докрай, но скоро разполагаха с достатъчно широка пролука, през която да се промушат. Лъчът на фенерчето освети лицето му:

— Искаш ли да почакаш тук, докато проверя? Ще ми отнеме само минутка.

— Не — отговори тя. — Сигурна съм, че после ще съжалявам, но искам да видя какво има там със собствените си очи.

През цепнатините в тавана над главите им се спускаха прашни сиво-сини снопове светлина. Дори и така трудно успяваха да огледат вътрешността без помощта на фенерчето, ала тъй или иначе изглежда нямаше кой знае какво за разглеждане.

— Виждаш ли нещо? — попита Оже. — Не? Добре. Да се махаме.

— Там има някакви перила — каза Флойд. — Струва ми се, че опасват цялото помещение. — Той насочи лъча на фенера към пода отвъд перилата. Оже забеляза, че зад тях беше празно. Бяха излезли на терасата на втория етаж на неголяма зала. В средата на пода, в случайните отблясъци, проникващи през тавана, се виждаше нещо огромно с приблизително кръгла форма.

— *Voila*^[1] — заяви Флойд. — Една метална сфера на вашите услуги.

— Дай да погледна.

Тя взе фенерчето и освети с него сферата. Зад себе си смътно чу как Флойд отново затваряше вратата, но не обърна внимание на звука. Сферата беше заобиколена от други метални части и машини, включително нещо като рамка или люлка, от която, изглежда, бе повесена.

— От това ли се е интересувала скъпата ти починала сестра? — попита саркастично Флойд, като отново застана зад нея.

— Да — отвърна тя, без да обръща внимание на тона му. — Но не разбирам какво прави тази сфера тук. Предполага се, че и трите е трябвало да заминат по адресите си.

— Мислех, че едната е била предназначена за Берлин.

— Така е — каза Оже. — Но пак е трябвало да бъде прехвърлена от фабриката на някое друго място в града.

Флойд внимателно взе фенерчето от ръката ѝ.

— Сега поне знаем, че тези неща са истински.

— Ей... накъде тръгна?

— До долния етаж води стълба. Искам да огледам това чудо по-отблизо.

— Трябва да се връщаме при таксито. — Ала още докато го казваше, откри, че краката ѝ сами я бяха повели подире му.

Отблизо сферата — която наистина бе почти три метра в диаметър, доколкото можеше да се прецени на пръв поглед — внушаваше усещане за масивност и солидност, макар че съвсем лесно би могла да бъде и куха. На места повърхността ѝ беше гладка, а на други — груба, и от единия полюс до другия се виждаше пукнатина. Беше провесена на един-единствен кабел, закачен на метална скоба, заварена в горния ѝ край. Бе потънала във фин сив прах, подобен на глазурата на пудинг. В единия ъгъл на помещението — скрит от погледа им до момента, в който най-после слязоха долу — се виждаше огромен изправен цилиндър, от вида, който се използваше за поддържане на високо налягане, а в друг ъгъл пък имаше ограждение с високи стени, широко горе-долу три метра, наподобяващо брониран надуваем басейн. Подобно на сферата, двете съоръжения също бяха покрити с фин прах.

Оже докосна металната сфера. Повърхността под пръстите ѝ бе студена и груба и въпреки очевидната си тежест, сферата леко се залюля.

— Каква точно функция изпълнява според теб? — попита Флойд.

— В писмото пишеше, че е художествена инсталация — обясни тя. — Очевидно историята е измислена за прикритие — спецификациите са били прекалено стриктни. Предполагам, че от компанията са изискали да построи фини механични части за по-голяма машина.

— Секретно оръжие?

— Нещо подобно.

— Само че какво секретно оръжие можеш да направиш от една гигантска метална топка?

— Три гигантски метални топки, не забравяй — поправи го Оже, — раздалечени на стотици километри една от друга. — За това също трябва да има някаква причина.

— Тогава три секретни оръжия. — Той се отдалечи от сферата и започна да рови из покритото с отломки оборудване върху най-близкия тезгях, хвърляйки разни неща на пода с небрежността на среднощен крадец. Металът звънтеше, а стъклото се разбиваше на парчета. След секунда Оже изруга тихо под нос и се присъедини към усилията му, като търсеше каквото и да е, нещо, което можеше да се окаже дори далечно свързано с евентуална следа.

— Или само едно — каза тя, — но толкова голямо, че е разположено на територията на половин Европа.

— Не виждам никакъв смисъл.

— Аз също — отвърна Оже, поклащайки глава. — Но го открихме, Флойд. Открихме кое си е струвало убийствата. Не само онези, за които ни е известно, но и всички онези, които са извършили, за да защитят плановите, инвестициите и собствеността си.

— Защо тогава са оставили сферата тук?

Тя изблъска една очукана кутия с инструменти на пода, която издрънча шумно, разпилявайки гаечни ключове от вътрешността си.

— Не смятам, че тази сфера е истинската.

— На мен ми изглежда достатъчно истинска.

— Искам да кажа, че вероятно не са предвиждали да я доставят на клиента. Изработката е прекалено груба и нещо очевидно се е объркало по време на отливането. Не съм сигурна дори дали е от алуминий или от онази медно-алуминиева сплав, която Алтфелд спомена. Нищо чудно да е от желязо.

— Искаш да кажеш, че това е резултат от предварителни проби?

— Да. Тест, преди финалната фаза, за да упражнят отливането и обработката, както и начина на транспортиране след това. — Тя сви рамене. — Или пък просто е била дефектна и се е наложило да я изоставят по време на довършителните работи. Няма особено значение. Знаем единствено, че е останала тук.

— Така че, който и да е уредил палежа или разрушаването на тази фабрика...

Още докато Флойд произнасяше последните думи, Оже чу как машините на повърхността започнаха да събарят поредната стена. Ревът на двигателите им бе като на полудели зверове и звучеше още по-близо отпреди.

— Не смятам, че дори са имали някаква представа за съществуването на мазето. Знаели са, че трите отливки са били произведени и доставени. Предполагам, че след това са опожарили фабриката, за да прикрият всички доказателства за поръчката. Но така и не им хрумнало, че тук може да е имало четвърта сфера.

— Тогава май ще се наложи да претърсим мястото по-сериозно — каза Флойд. — Щом са пропуснали нещо толкова голямо, със сигурност ще открием и други любопитни неща.

— Имаш право — кимна тя. Усещаше, че сърцето ѝ е започнало да бие по-бързо. Знаеше, че отговорът вече бе почти в ръцете ѝ. Почти го предвкусваше, някъде сред мрака на подсъзнанието, като опакован подарък. — Имаш право, наистина трябва да претърсим всеки сантиметър от мазето. Но няма да го направим. Тръгваме си още сега, докато имаме време.

— Само пет минути — каза Флойд. — Някъде тук може би са пазели данните за поръчката и адресите за останалите три сфери.

— Чисто предположение, Уендел.

— Проявили са небрежност, или са бързали, в противен случай никога нямаше да оставят тази сфера току-така.

— Защото са подозирали, че някой е по петите им?

— С кого си имаме работа, Верити? Готова ли си да ми кажеш вече?

— Имаме си работа с много лоши хора — отговори тя. — Това не ти ли е достатъчно?

— Зависи кого определяш като „лош“. — Той почука с дулото на пистолета по повърхността на металната сфера. Чу се глухо издрънчаване. — Е, предполагам, че Басо в крайна сметка се оказа прав. Не е било камбана.

— Басо?

— Мой познат, специалист по металообработка. Показах му скицата на плановете от вещите на Сюзан. Спомена, че може би са

били планове за камбана. Имаше предвид подводна камбана. Аз пък си помислих, че говори за онези, които звънят.

Оже отново чу рева на разрушителите, хрущенето на бетон и тухли под гъсеничните им вериги.

— Не мисля, че който и да е от двата вида камбани би бил достатъчен повод да извършиш убийство — каза тя. — Освен това... е счупена.

Фloyd отново почука с оръжието по сферата, присвивайки очи, вслушвайки се във вибрациите. Заобиколи я и отново почука.

— Искаш да кажеш, че ако не беше счупена, щеше да звучи по-добре? — попита той.

— Направи го пак.

— Кое?

— Почукай по метала по същия начин.

— Просто се опитвах да преценя дали наистина е масивна. Все още съм на мнение, че е възможно да е атомна бомба.

— Не е атомна бомба. Почукай отново.

Фloyd се подчини. Местеше се от място на място и почукваше с пистолета по повърхността ѝ.

— Звъни — каза той. — Но звукът е фалшив, като на пукната камбана.

— Защото наистина е пукната. Но ако не беше, щеше да звъни доста по-чисто, не мислиш ли?

Фloyd отпусна пистолета.

— Предполагам. Ако изобщо има някакво значение.

— Мисля, че има, при това голямо. Мисля, че предназначението на тези сфери е именно такова — да звънят. Мисля, че ти си бил прав, а Басо е допуснал грешка.

[1] Ето (фр.) — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Флойд я погледна с крива усмивка:

— Да звънят?

— Да звънят.

— И заради това си е струвало да извършат две убийства, може би дори доста повече? Ако са искали да си направят камбани, защо просто не са ги направили, мамка му?

— Не са камбани, мамка му — отговори спокойно тя.

Флойд насочи ръкохватката на пистолета към нея:

— За добро момиче от Дакота, внезапно разви доста мръсен език.

— Ако мислиш, че това беше мръсен език — отвърна Оже, — трябва да поостанеш край мен известно време.

— Известно ти е, че можеш да престанеш с енигматичния ореол и преструвките по всяко време, нали? И бездруго вече ми е дошло до гуша.

Думите му бяха прекъснати от внезапен трясък и порой от мазилка. Цялото помещение се разтърси. Циментови отломки с размерите на юмрук падаха направо от тавана, изпълвайки въздуха с фин като пудра сив прах. Оже се закашля, прикривайки очите и устата си с ръка.

— Този път ми прозвуча още по-наблизо — каза тя. — Може би вече са започнали да разрушават част от сграда номер петнайсет. Получихме повече, отколкото очаквахме: да изчезваме оттук, преди да ни погребат живи.

— За пръв път съм изцяло съгласен с теб.

Качиха се по стълбата обратно до равнището на терасата. Флойд водеше. Сградата отново се разтърси и от тавана заваляха още отломки. Някъде над главите им се бе отворила дупка с размерите на човек, през която се виждаха озъбени парчета дърво и бетон, тръби и електрически жици. Горе ревяха двигатели, булдозерите сновяха

напред и назад. Металната основа на някакъв струг или бормашина започваше да се подава заплашително през дупката.

— Движение! — изсъска Оже.

Заобиколиха тичешком терасата, докато достигнаха вратата за стълбите нагоре. Флойд я блъсна, опитвайки да я открене. Когато отказа да помръдне, я налегна с цялата си тежест и започна да бута, докато лицето му не се покри с пот, ала вратата просто отказваше да се помести.

— Заяла е — обяви, като едва си поемаше дъх.

— Невъзможно — каза Оже. — Нали току-що минахме оттук.

— И тогава не беше лесно. Сигурно цялата каса се е изкривила. Не мога да я отворя.

— Защо изобщо я затвори?

— Искях да разбера дали някой не ни ходи по петите. Реших, че няма да успеят да я отворят, без да вдигнат прекалено много шум.

— Обзалагам се, че сега горчиво съжаляваш за гениалната си идея, а?

Флойд блъсна вратата още веднъж, ала беше очевидно, че дори и с общи усилия нямаше да успеят да я поместят.

— Виждам, че си от онзи вид хора, които обичат да казват „предупредих те“ — произнесе накрая.

— Само когато другите го заслужават. А сега какво ще правим?

— Ще намерим друг изход за навън, ето какво.

— Няма такъв.

— Отново надолу по стълбата тогава — каза Флойд. — Единствената ни надежда е, че в далечния край са оставили допълнителен вход.

Тя го изгледа със съмнение.

— Дори да е така, мислиш ли, че ще имаме късмета да го отворим?

— Докато не опитаме, няма начин да ти отговоря.

Спуснаха се забързано по стълбата, заобиколиха сферата и газовата цистерна и спряха в дъното на помещението. Наистина имаше врати, два пъти по-високи от Флойд и достатъчно широки, че да пропуснат камион. Очевидно бяха замислени така, че да се плъзгат към стените встрани, ала когато направи опит да ги отмести, си останаха

също толкова упорито затворени, колкото и вратата горе. Флойд ги налегна отново с решително изражение, но без успех.

— Възможно е да са залостени от другата страна — произнесе, след като успя да си поеме дъх.

— Май се натресохме по средата на лайняното езеро без гребла, а?

Флойд я изгледа, донякъде стреснат от избора ѝ на думи, независимо от отчаяната ситуация.

— Наистина ли те чух да казваш онова, което току-що каза?

— Малко съм напрегната — отговори отбранително Оже.

— Е — произнесе Флойд, — след като го спомена, едно гребло всъщност би ни свършило доста добра работа. Още по-добре — железен лост.

— Какво?

— Между вратите се вижда цепнатина. Ако успеем да втъкнем нещо между тях, може и да успеем да ги раздалечим достатъчно, за да се промушим.

— В друго мазе?

— Не... Мисля, че виждам дневна светлина. Огледай се. Трябва да има нещо подходящо.

Разнесе се още един силен грохот. Постаментът на струга изскърца жаловито и най-после се плъзна през дупката в тавана, повличайки няколко тона мазилка и метал след себе си. Купчината изкривен метал увисна над тях, поддържана единствено от няколко оплетени тръби и жици.

Точно над сферата.

— Това нещо няма да остане прекалено дълго там — отбеляза Оже.

— Да се измъкваме тогава, преди да падне. Ти провери вляво, аз ще потърся вдясно. Каквото и да е желязо ще свърши работа.

Оже започна да преравя своята част от помещението. Налагаше се да търси из кашата, която вече бяха сътворили на пода.

— Побързай! — извика Флойд.

Ръцете ѝ напипаха парче перфориран винкел. От едната страна беше отчупен и заострен точно колкото да се промуши между вратите.

— Уендел! Намерих нещо. — Тя вдигна импровизирания инструмент и му го показва.

— Браво на теб! Ще свърши идеална работа.

Оже се спусна към Флойд толкова бързо, колкото позволяваха токовете на обувките ѝ и му подаде парчето метал. Той го подхвърли в ръката си като ловец, който преценява тежестта на ново копие.

— Побързай — подкани го тя.

Флойд втъкна острия край на винкела в цепнатината между двете врати и се помъчи да го използва като лост, натискайки с цялата си сила. Огромните врати изскърцаха уморено. В същия момент цялото мазе потрепери и увисналият струг се устреми надолу с още половин метър, спирайки рязко, оплетен по още по-невероятен начин.

— Получава се — каза Флойд. — Мисля, че ще...

Нещо издаде остър металически звук и вратите се раздалечиха на един палец една от друга. Печалната дневна светлина разцепи мазето на две.

— Добро начало — каза Оже. — Още няколко сантиметра.

— Опитвам се. — Флойд поднови борбата, като премести крака, за по-голяма устойчивост. — Но не зная колко още ще изкара винкелът. Виж дали няма да намериш друг, преди този да се огъне.

Тя стоеше като прикована на мястото си. В този момент отчаяно ѝ се искаше да се промуши през пролуката.

— Верити! Търси!

Като се олюляваше на високите си токове, Оже започна да претърсва другата страна на помещението. Усети как нещо прониза и разкъса панталоните ѝ, впивайки се в коляното. Препъна се и започна да пада напред. Отчаяно протегна ръка, за да се улови. Като по чудо пръстите ѝ успяха да се склучат около метална тръба.

Докато се изправяше, едва усещайки болката в крака си, тя изпита тежестта на находката.

— Намерих нещо!

— Донеси го. Мисля, че това бебче е на път да...

Процепът от светлина се разшири още повече. Сега пролуката бе достатъчно широка, за да мине човешка глава.

Оже тръгна обратно към двойните врати, точно когато помещението отново се разтърси още по-ожесточено отпреди. Тя се закова на място и погледна нагоре с ужасяващо усещане за неизбежност. Постаментът и стругът се откъснаха от несигурните си юзди с един последен писък. Без да има какво повече да ограничи пътя

му надолу, оборудването изпадна във въздуха и се приземи върху горната част на поддържащата люлка на сферата. Сетне се плъзна и падна встрани с оглушителен металически звън.

Сферата се разтърси и залюля за момент, без да последва нищо повече. Оже се принуди да направи още една крачка, стискайки тръбата по-здраво.

Сетне спря и отново вдигна очи. Разнесе се плющящ звук, сякаш обтяжките на люлката се късаха една след друга. Само миг, след като бе успяла да си даде сметка за ставащото, носещият кабел се скъса и с чудовищна сила шибна като камшик люлката над себе си.

Сферата пропадна надолу.

Удари се в пода и се разцепи на две по дължината на пукнатината, подобно на узрял плод. И въпреки че кръглата ѝ форма вече почти не се различаваше, започна да се търкаля, набирайки скорост.

Оже проследи пътя ѝ ужасено: водеше право към двойната врата и Флойд. Тя отвори уста, за да изкрещи нещо — някакво безполезно предупреждение, сякаш Флойд и сам не можеше да види какво се случва, — ала вече беше твърде, твърде късно. Обезформената сфера се блъсна право в двойната врата, като успя да я разтвори и да се вклини в пролуката. Металът издаде страховит звук, докато поддаваше. Прозвуча почти като човешки вик, прекъснат внезапно и безпрекословно.

— Не... — успя да си поеме дъх Оже.

Настъпи пълна тишина. Дори разрушителите бяха престанали да работят. Тя пусна тръбата и чу как издрънча на пода в някакъв отдалечен ъгъл на вселената ѝ. Докато приближаваше вратите, забави крачка, като се опитваше да не мисли за онова, което щеше да открие.

Флойд лежеше по гръб на пода. Не мърдаше. Лицето му бе обърнато настрани от нея, а косата му бе потънала в яркочервена кръв. Шапката му беше паднала в близкия ъгъл.

— Не — каза Оже. — Не умирай. Моля те, не умирай. Нямаше работа тук. Нямаше нужда да се замесваш.

Тялото му беше попаднало между вратите, встрани от пътя на сферата и по всичко изглежда тя не беше успяла да го премаже. Оже много внимателно взе главата му в ръце и я обърна така, че да погледне очите му. Бяха затворени, сякаш беше заспал. Устните му бяха леко

раздалечени, а гърдите му се надигаха и спадаха, макар и по тревожно неравен начин, като че всеки дъх, който си поемаше, му костваше ужасни усилия.

— Остани с мен — каза Оже. — Не умирай сега, не и след като стигнахме толкова далеч. Когато най-после имаме някакъв напредък. След като започнах наистина да те харесвам. — Тя стисна главата му, а от ръцете ѝ закапа кръв. — Чуваш ли ме, Уендел? Събуди се, жалко подобие на детектив! Събуди се, мамка му, кажи нещо!

Тя внимателно положи главата му на пода, изправи се и огледа пролуката, която сферата бе отворила във вратите. Можеше да се промуши през нея без особена трудност, но нямаше начин да остави Флойд погребан жив тук. Тя приклепна отново, обгърна раменете му с една ръка, подпъхна другата под гърба му и като изпъшка от усилието, успя да го изправи в седнало положение, подпирайки го на дясното крило на вратата. Главата му се отпусна върху гърдите с все така затворени очи.

Остави Флойд на мястото му, покатери се през сферата и мина през пролуката, като междувременно успя да удари лакътя си в ръба на вратата. От другата страна, точно както бе казал Уендел, имаше стръмна рампа, водеща към равнището на земята. Във въздуха на талази се носеше прах от сринатите сгради.

Отново насочи вниманието си към Флойд. Успя да го изтегли, тъй че сега тялото му бе в полуседнало положение, ала така и не ѝ стигаха силите да го издърпа през пролуката. Отпусна се върху бетона на рампата, изтощена до смърт. Имаше чувството, че ръцете са на път да паднат от раменете ѝ от усилието. Всичко в нея крещеше да се измъква колкото може по-бързо оттук, преди машините да са изравнили постройката със земята.

Отново събра сили. Този път смогна да примъкне главата и раменете му през пролуката. Ризата му се разпра на ръба на разрушената врата. Оже внезапно усети как тялото му натежава, след което вече лежеше в краката ѝ от страната на рампата. Ръцете и краката му бяха усукани. Лицето му бе отпуснато върху бетона, а устата — разтворена като на заспал пияница.

Тя го преобърна, коленичи и вдигна главата му в скута си, като нежно махна разрошената коса от бузите и челото му.

Флойд изпъшка и отвори очи. Пое си дълбоко дъх и облиза устни:

— С какво съм заслужил това отношение? — попита.

— Слава Богу, добре си.

— Добре? Главата ми е на път да се разцепи. Имам чувството, че някой е паркирал „Хинденбург“ в нея.

— За момент си помислих, че съм те изгубила.

— Нямах късмет.

— Недей така, Уендел. Говоря сериозно. Бях се поболяла от тревога.

Той докосна темето си и погледна омазаната си с кръв ръка.

— Май съм посрещнал нещо с главата си. Струваше ли си?

Все така уловила главата му в скута си, тя обгърна с ръце лицето му, приближи устни и го целуна. Имаше вкус на прах и пръст. Ала не спираше да го целува, а когато понечи да се отдалечи, той я спря внимателно.

— Струваше си — каза тя.

— На път съм да се съглася.

Оже се отдръпна, почувствала внезапно неудобство. Флойд не я беше отблъснал, но чувстваше, че не е преценила ситуацията достатъчно добре. Тя сведе очи и мълчаливо си пожела земята да се разтвори и да я погълне.

— Съжалявам — каза. — Не зная какво...

Флойд протегна ръка, оплитайки пръсти в косата ѝ и я придърпа отново:

— Не се извинявай — произнесе той.

— Постъпих като глупачка.

— Не — отвърна Флойд. — Не си. Мисля, че си прекрасна. Единственото, което не разбирам, е какво вижда хубаво момиче като теб в стара, непотребна развалина като мен.

— Не си непотребен, Уендел. Развалина, може би. И не е зле да поотслабнеш. Но си добър човек, който вярва, че веднъж започната, работата трябва да се доведе докрай. И вярваш в приятелите си дотам, че рискуваш собствения си живот, за да им помогнеш. Може да ти се стори изненадващо, но няма много хора като теб.

— Добре де, но какво остава тогава за добрите ми страни?

— Не си насилвай късмета, войниче. — Тя леко се отдръпна от него. — Мислиш ли, че ще успееш да се изправиш? Трябва да се измъкваме оттук, преди да загазим още повече. Все още се тревожа за главата ти.

— Ще го преживея — отговори Флойд. — Аз съм частен детектив. Ако не ме халосват поне веднъж седмично по главата, значи не си върша работата както трябва.

Той се изправи, олюля се леко, но успя да се задържи на крака без помощта ѝ.

— Все пак ще се наложи да те прегледат — настоя Оже.

— Ще изкарам някак, докато се доберем до Париж — отвърна Флойд. Отново докосна тила си, ала кръвенето бе намаляло. — Верити... трябва да ти кажа нещо.

— Казвай, Уендел.

— След като вече разчупихме леда донякъде...

— Да?

— Отсега нататък наистина ще ти бъда благодарен, ако ме наричаш Флойд.

— Добре — съгласи се тя. — Но при едно условие.

— И то е?

— Да ме наричаш Оже. У дома само бившият ми съпруг ме нарича Верити.

— Сигурна ли си, Оже?

— И още как, Флойд. — Той се подпря на нея и двамата тръгнаха по лекия наклон на рампата. — Ако започнеш да виждаш двойно или ти призлее, искам веднага да ми кажеш, нали?

— Ще научиш новините първа. Междувременно, искаш ли да ми кажеш до какво прозрение стигна там долу?

— До никакво.

— Но докато почуквах камбаната, ти хрумна нещо, нали?

— Не зная. — Тя поклати глава. — За момент си помислих, че...

— Помисли си какво? — попита той, когато гласът ѝ заглъхна.

— Сферите са замислени така, че да звънят. Сега съм почти сигурна в това. Формата, изискванията за прецизност при изработката и фактът, че смятат да ги потапят... всичко насочва към едно заключение. Проблемът е, че в самия дизайн не е заложен ударен механизъм.

— Какво тогава ги кара да звънят?

— В моята професия — обясни Оже, — в работата, която вършех, преди да се забъркам в тази каша, имахме досег с доста чувствително оборудване. Всъщност съм археолог.

— Археолозите не са ли посивяващи стари свраки с полукръгли очила, които никога не излизат на дневна светлина?

— Не и онези, с които си имам вземане-даване — отговори Оже. — Обикновено не се боим да си изцапаме ръцете.

— С помощта на това чувствително оборудване?

— Работата е там, че за да получим желаните резултати, това оборудване трябва да бъде използвано при доста ниски температури. Охлаждаме го до *наистина* ниски температури, за да постигнем още по-голяма точност.

— А когато Алтфелд спомена за течния хелий...

— Започнах да се питам дали сферите не са част от някакъв апарат за измервания, да. — Оже прехапа устни, като се опитваше да фокусира мислите си. — Мисля, че знам за какво става дума.

— Кажи ми тогава — настоя Флойд.

— Сферите оформят машина, широка колкото Европа. Една част от нея е в Париж, друга — някъде в Берлин, трета — в Милано. Но в действителност са неделими една от друга, инструмент, който трябва да бъде достатъчно голям, за да проработи.

— И предназначението на този инструмент е?

— Антена — каза тя, — също като антената в обикновено радио. Само че не засича радиовълни. А гравитация.

— И си стигнала до това заключение, след като видя онази сфера?

— Не. Добра съм в тези неща, но не чак толкова. В работата ми също се налага понякога да използваме гравитометри. Сложни инструменти за подземни наблюдения, засичане на изменения в плътността, причинени от заровени сгради. Няма нужда да ти обяснявам, че ми се е налагало да изучавам теорията за тази техника в университета, което пък означава, че познанията ми се простират чак до първите опити в историята на гравиметрията.

— Може би не чета правилните вестници — каза Флойд, — но не знаех, че си имаме история на гравиметрията.

— Определено има такава — заяви Оже, — но не е твоя вината, че не си чувал за нея.

Бяха достигнали равнището на земята. Рампата извеждаше в тясна пролука между две частично разрушени сгради, все още издигащи се на два или три етажа височина. Над главите им се виждаха хаотично преплетени тръби, кабели, конвейери и платформи.

— Какво още трябва да знам?

— Няма да ти бъде лесно да го разбереш, Флойд.

— Поне ще откъсне мислите ми от ужасното главоболие.

— В такъв случай трябва да ти разясня някои подробности около пространство-времето. Готов ли си?

— Пробвай ме — каза той.

— Студентите, изучаващи гравитацията, често повтарят една стара поговорка: материята казва на пространство-времето как да се изкривява; пространство-времето казва на материята как да се движи.

— Изведнъж ми стана доста по-ясно.

— Работата е там, че всичко, което виждаме, е вградено в пространство-времето. Можеш да си го представяш като гъвкава течност, като наполовина застинало желе. И понеже всяко нещо има някаква маса, всяко нещо може да нагъне тази течност до една или друга степен, да я разтегли или сгъсти. Масата на Земята притегля около себе си пространство-времето, а огъването на пространство-времето около Земята кара предметите да падат към планетата или да обикалят в орбита около нея, ако разполагат с необходимата скорост.

— Като ябълката на Нютон?

— Все още си с мен, Флойд. Това е добре. А сега да усложним малко нещата. Слънцето на свой ред придърпва своята част от пространство-времето, което пък казва на Земята и всички останали планети как да се движат около него.

— А самото то?

— То следва пътя си през пространство-времето в зависимост от гравитационната деформация на цялата Галактика.

— А Галактиката? Не, не ми отговаряй, схващам картинката.

— Само *половината* картинка всъщност — каза Оже. — Досега говорихме за временно огъване на пространство-времето около масивен обект. Но съществуват и други начини да бъде постигната

тази деформация. Представи си две звезди, които се въртят една около друга, като танцьори. Готов ли си?

— Разбира се. Наслаждавам се на изгледа дори и в този момент.

— Направи звездите свръхтежки и свръхплътни. Нека се завъртят една около друга като дервиши и да поемат в спирала към евентуалния си сблъсък. Ето че вече разполагаш с ужасяващ източник на гравитационни вълни. Звездите разпрацат вибрация, подобна на постоянна нота от музикален инструмент.

— Мислех, че не обичаш музика.

— Така е — отвърна тя. — Но мога да правя полезни аналогии, когато ми се налага.

— Добре... значи звезди, които обикалят една около друга, ще произведат гравитационна вълна.

— Съществуват и други механизми, способни да произведат такъв ефект, но работата е там, че в космическото пространство има доста двойни звезди: немалко потенциални източници на гравитационни вълни, осейващи небето над нас. И всички до една излъчват уникална нота, уникален подпис.

— Така че, ако засека дадена нота...

— Можеш да разбереш съвсем точно откъде идва.

— Все едно да разпознаеш начина, по който премигва морски фар?

— Именно — каза Оже. — Сега обаче идва трудната част. По някакъв начин трябва да измериш тези вълни. Гравитацията и бездруго е най-слабата сила във Вселената, дори още преди да си започнал да се тревожиш за микроскопичните промени в мощността ѝ. Все едно да се опитваш да чуеш нечий шепот от другата страна на океана.

— Как успяваш тогава?

Канеше се да му разясни и това, когато вниманието ѝ бе привлечено от някакво раздвижване: проблясък на излъскан метал на фона на ниското сиво небе. Има достатъчно време само колкото да регистрира дребната фигурка, приклепнала върху една от надвисналите тръби и малкото гадно оръжие, което бе стиснала в ноктестата си ръчичка.

— Флойд... — започна тя.

Оръжието произведе изстрел, издавайки остър, кискащ се звук. Оже почувства внезапна топла болка в дясното си рамо, след което

откри, че е паднала на земята, а болката е започнала да се засилва. Все още гледаше нагоре. Детето пазеше идеално равновесие върху тръбата, очевидно без да изпитва особени затруднения от височината. Беше вдигнало оръжието си нагоре, освобождаваше лъскав сърповиден пълнител и зареждаше нов.

Фloyd извади пистолета, който му бе дала. Освободи предпазителя с палец, застана разкрачено и се прицели с две ръце, присвивайки очи към небето.

— Убий копелето — произнесе Оже, като се намръщи от болка.

Фloyd стреля. Пистолетът подскочи в ръката му, а куршумът се заби в долната част на тръбата. Детето започна да навежда собственото си оръжие и да се прицелва.

Фloyd изпразни още два куршума във въздуха. Този път не улучиха тръбата.

Военното бебе се прекатури от удобната си позиция и полетя с писък надолу. Докато падаше, тънките му малки ръце и крака не спираха да ритат. Блъсна се в земята, отскочи веднъж и замръзна неподвижно.

Беше момче.

Фloyd се завъртя, оглеждайки околните сгради за следи от още деца. Оже се отблъсна с незасегнатия си лакът и докосна раната на рамото си. Отдръпна пръсти. По върховете им имаше кръв, но не толкова, колкото очакваше. Независимо от това усещането бе същото, все едно някой въртеше нагорещен ръжен в рамото ѝ. Опипа гърба си и установи, че по плешката ѝ имаше още кръв.

— Мисля, че е било само — каза Фloyd, като коленичи до нея.

— Мъртво ли е?

— Умира.

— Трябва да поговоря с него — заяви тя.

— Почакай — произнесе тихо Фloyd. — Току-що те простреляха, хлапе. В момента си имаш други грижи.

— Има изходна рана — каза тя. — Куршумът излезе през мен.

— Но не знаеш дали е бил само един, нито дали не се е раздробил. Нуждаеш се от помощ, възможно най-бързо.

Тя се надигна с усилие, като се подпираше със здравата си ръка. Военното бебе лежеше там, където го бе зърнала да пада и тихо се

даваше в локва от собствената си кръв, извърнало глава към тях. Очите му все още бяха отворени и ги гледаха.

— Същото момче е — произнесе Оже. — Същото, което намушка келнера на гара Север.

— Може би.

— Огледах добре лицето му — обясни тя. — Сигурна съм, че е същото. Трябва да ни е проследило дотук.

Отиде с накуцване до момчето и изрита оръжието встрани. Главата му помръдна, без да я изпуска от поглед. Устата му се разтвори в замаяна усмивка, а през сивите му устни протече струйка кръв. Черният му език се раздвижи, сякаш се опитваше да произнесе нещо.

Оже натисна с крак врата на военното бебе. Радваше се, че не беше успяла да отчупи токовете на обувките си.

— Говори — нареди му тя. — Говори, искам да зная какво, по дяволите си мислите, че правите с антена за резонантни гравитационни вълни през хиляда деветстотин петдесет и девета година, както и какво общо има тя със Сребърен дъжд?

Черният език се въртеше и гърчеше като уловена личинка. Детето издаде течен, гъргорещ звук.

— Може би е добре да си махнеш обувката от врата му — предложи Флойд.

Оже се наведе и вдигна оръжието на военното бебе. Припомни си, че в него имаше пресен пълнител, както и че бебето тъкмо се канеше да го използва срещу тях.

— Искam отговори, съсухрено лайно! Искam да зная защо Сюзан и останалите трябваше да умрат? Искam да зная какво, шибаняци такива, възнамерявате да правите със Сребърен дъжд?

— Късно е — произнесе детето, като изтласкваше думите от устата си между избликващите балони от кръв и жлъчка. — Прекалено късно.

— Така ли? Защо тогава толкова сте се разбързали да се отървете от всеки, който се приближи до скапаната ви конспирация?

— Трябва да го направим, Верити. Дълбоко в себе си знаеш това. — Детето се закашля, изплювайки кръв по лицето й. — Тези хора не бива да съществуват. Те са просто три милиарда точки върху стара фотография. Точки, Верити. Нищо повече. Достатъчно е да се отдръпнеш и ще се слоят в безформена маса.

Тя отново си припомни съня си, Сребърният дъжд, падащ върху „Шанз-Елизе“. Красивите хора, които се надигаха и мислеха, че животът е на път да продължи, но които допускаха ужасна грешка. Спомни си за малкия барабанчик, прекрачващ костите им.

Замайването я връхлетя. Внезапно се почувства изстинала и отслабнала.

Оже дръпна спусъка, причинявайки нещо отвратително на военното бебе.

Сетне се отпусна на колене и повърна.

Фloyd нежно я изправи на крака и я отдалечи от кървавата каша, която беше направила.

— Не беше дете — каза тя. — Беше просто инструмент, оръжие.

— Няма нужда да ме убеждаваш в нищо. А сега да изчезваме оттук, преди изстрелите да са привлекли нечие нежелано внимание. Трябва да те откараме в болница.

— Не — каза тя. — Отведи ме в Париж. Сега само това има значение.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Флойд се намираше в обществена телефонна будка точно пред гара Север. Беше вторник сутринта и не чувстваше главата си особено добре. Тъй като и двамата бяха ранени, но никой не искаше да си има работа с услужливи, но задаващи прекалено много въпроси непознати, пътуването по обратния път от Берлин до Париж се бе оказало дълго и уморително. Докато служителите на границата преглеждаха документите им, не бяха посмели да проговорят. Флойд се съмняваше, че собствените му наранявания са особено опасни, но бе силно разтревожен за Оже. Беше я оставил в чакалнята, превързана и замаяна, но все така твърдо решена да не му позволи да я отведе в болница.

— Майол — произнесе мъжки глас от другата страна на линията.

— Инспекторе? Обажда се Уендел Флойд. Може ли да поговорим?

— Разбира се — отговори Майол. — Всъщност ти си точно човекът, когото исках да видя. Къде се беше дянал, Флойд? Никой нямаше представа къде мога да те открия.

— Германия, мосю. Вече съм в Париж. Но не разполагам с много пари и се обаждам от телефонна будка.

— Защо не използваш телефона в кантората си?

— Реших, че не е много сигурен.

— Умно момче — произнесе одобрително Майол. — Е, да започна аз тогава? Няма да ти отнемам много време. Известно ти е, че се занимавам с пресичане на контрабанда в Монруж, нали? Натъкнахме се на нещо интересно: плувец.

— Плувец ли, мосю?

— Труп, Флойд, плуващ по лице в наводненото мазе на същия складов комплекс, където открихме нелегалната преса за грамофонни плочи. Идентификацията заключи, че човекът се е казвал мосю Риво. Патоанатомът твърди, че едва ли е изкарал във водата повече от три или четири дни.

— Рано е, мосю, и не съм си доспал, но не мисля, че името ми е познато.

— Което е странно, Флойд, защото изглежда си се срещал с господина. Разполагаше с една от визитните ти картички.

— Това все още не означава, че е мой познат.

— Разполагаше с ключ, който проследихме обратно до сградата на мосю Бланшар на улица „Пьоплие“. Риво е бил един от наемателите му.

— Един момент — прекъсна го Флойд. — Да не би случайно да е живеел на втория етаж?

— Значи си го спомни.

— Така и не се срещнахме лично. Кюстин го е разпитвал: оттам е имал картичката ми. Когато отново наминах за някои допълнителни уточнения, не го намерих у дома.

— Вероятно защото младежът вече е бил мъртъв.

Флойд затвори очи. Точно от каквото имаше нужда случаят: поредното убийство, без значение колко периферно можеше да ти се стори.

— Причина за смъртта?

— Удавяне. Може и да е било случайност: сигурно се е спянал и паднал в наводненото мазе. От друга страна съдебният лекар е открил любопитни охлузвания по врата му. Приличат на отпечатьци от пръсти, сякаш някой е държал главата му под водата.

— Случаят е приключен — убийство чрез удавяне.

— С едно изключение — каза Майол. — Отпечатьците от пръсти били прекалено малки.

— Нека отгатна. Точно като от пръстите на дете.

— Дете с дълги нокти, да. Което, разбира се, изобщо нямаше да се връзва...

— Освен ако вече не ви бях споменал за дете, свързано със случая.

— Също така разполагаме с онова намушкване на гара Север. Все още не сме открили момчето, което свидетелите са забелязали.

— Вероятно няма и да го откриете — каза Флойд.

— Известно ли ти е нещо за този инцидент?

Флойд извади нова клечка за зъби от джоба на ризата си и я задъвка.

— Естествено, че не, мосю — отговори той. — Просто исках да кажа... детето вероятно вече е надалеч.

В продължение на десет или дванайсет секунди Майол не каза нищо. Флойд чуваше дишането му през приглушения фонов шум от тракането на пишещи машини и лаещите команди.

— Убеден съм, че си прав — каза Майол. — Но виж сега нещата от моята гледна точка. Нямах никакъв интерес към случая на улица „Пьоплие“, освен желанието да помогна с каквото мога на Кюстин. До този момент между двете убийства и събитията в Монруж нямаше връзка.

— А сега?

— Вече разполагам с такава, но сметката не излиза. Каква работа е имал твойт човек Риво да души из Монруж?

— Нямам представа — отвърна Флойд.

— Следата не води до никъде — заяви Майол. — Това не ми харесва.

— На мен също, мосю, но все така продължавам да нямам представа каква работа е имал там Риво. Както казах, така и не успях да разговарям с човека.

— Ако можех да поговоря с Кюстин...?

— Всъщност — каза Флойд — тъкмо Кюстин е причината, поради която се обаждам.

— Да не се е свързвал с теб?

— Разбира се, че се свърза. Какво друго очакваш? Той е мой приятел и съм убеден, че е невинен.

— Много добре, Флойд. Щях да се разочаровам, ако беше казал нещо по-различно.

— Не мога да ти кажа къде можете да го намерите, разбираш това, нали?

— Разбира се.

— Но мисля, че съм на път да открия заподозрения, от когото имаш нужда. Просто няма да ти хареса особено, когато ти предам едно от тях.

— Едно от тях?

Флойд пусна още една монета в железния търбух на платения телефон.

— Кюстин не е убил Бланшар. Направило го е едно от онези деца. Сигурно сте разговаряли със свидетели на гара Север. Описанието на момчето ти е известно.

— В това число един свидетел, който е говорел френски с осезателен американски акцент.

— Детето съществува. Няколко са, момчета и момичета, но отблизо изобщо не приличат на деца. Ако успея да ти доставя едно от тези чудовища, ще съм изпълнил моята част от сделката, нали?

— *Нямахме сделка, Флойд.*

— Не ме изоставяй точно в този момент, Майол. Опитвам се да съхраня и последните си остатъци от уважение към властта в този хартиен град.

— Не мога да удържам Белиар до безкрай — каза Майол. — И без това вече е поел по всяка следа, която би могла да натопи Кюстин. Онзи бар, който посещавате? *Льо Пероке Пурпр?*

— Да? — попита разтревожено Флойд.

— На мястото му е останало хубаво обгоряло парче земя.

— Мишел, собственикът — той добре ли е?

— Не е имало жертви, но свидетелите са видели мъже с балтони и кутии за газ да напускат местопрестъплението с черен ситроен. За последно са ги забелязали да се отдалечават по посока на Ке де-з-Орфевр. — Майол замълча, за да му остави време за размисъл, след което допълни: — Ако Кюстин се е укривал там, можеш да бъдеш сигурен, че Белиар вече му диша във врата.

— Кюстин може да се грижи за себе си.

— Сигурно, Флойд. Въпросът е дали ти можеш да се грижиш за себе си? Белиар няма да се задоволи само с една риба.

— Просто ми трябва повече време — каза Флойд.

— Ако — повтарям, *ако* — ми предадеш едно от тези мними деца, живо и податливо на разпит, тогава можем да допуснем, че бих направил нещо. Макар че не зная как бих обяснил проблема на съдия-следователя. Подивели деца тероризират Париж? Ще си умре от смях и ще нареди да ме изхвърлят от Съдебната палата.

— Ако му покажеш детето, мисля, че едва ли ще се смее дълго.

— Ще направя каквото мога.

— Радвам се, че все още имаме общи допирни точки — каза Флойд.

— Общи допирни точки, които все повече започват да се топят, *top atі*. В замяна ще се нуждая от помощта ти, за да свържа случая Риво.

— Разбрано — произнесе Флойд. — Той окачи слушалката и започна да търси из джобовете си монета за следващия разговор, който смяташе да проведе.

Колата намали, отдели се от автомобилния поток и гумите ѝ шумно одраха ръба на бордюра, докато паркираше. Задната врата откъм страната на пътника се отвори и една ръка — принадлежаща на едър мъж, изгубен в сянката на предната седалка — им махна да влизат. Оже се качи първа, следвана от Флойд. Тъкмо беше затръшнал вратата, когато шофьорът накара двигателя да изреве и отново се вля в трафика по улица „Лафайет“ под съпровода на ядосаните клаксони на останалите автомобили.

Кюстин се обърна на мястото си, докато шофьорът — който се оказа не друг, а Мишел — завиваше по улица „Мажента“:

— Радвам се да се видим отново, Флойд — каза сърдечно той. — Започвахме да се тревожим.

— Хубаво е да знаеш, че някой го е грижа за теб.

Кюстин докосна периферията на шапката си по посока на Оже:

— Вас също, мадмоазел. Добре ли сте?

— Ранена е — обясни Флойд. — Тоест отговорът е не. Единственият проблем е, че не ми позволява да я откарам в болница.

— Нямам нужда от болница — каза Оже. — Нуждая се само от станция на влака.

Кюстин погледна Флойд.

— На мен ли ми се струва, или последния път, когато се видяхме, тя говореше перфектен френски?

— Праснаха я по главата.

— Сигурно е било здраво.

— Това не е нищо. Трябва да чуеш какво се е случило с английския ѝ.

— Какво стана с теб, Флойд? — попита Кюстин, като чак сега забеляза превързаната му глава. Флойд така и не бе успял да си вземе шапката, след като сферата я бе съборила в мазето на леярни „Каспар“.

— Остави ме мен. Ти как си? Как е Грета? Маргьорит още ли е...?

— Разговарях с Грета вчера. Напълно разбираемо, беше доста раздразнена от внезапното ти заминаване.

— Нямах време за обширни дебати. Ти беше там. Известно ти е какво се случи.

— Е, сигурен съм, че ще ти прости... след време. Колкото до Маргьорит... тя все още се държи. — Кюстин килна шапката си на една страна, за да прикрие лицето си от полицейската кола, която ги подмина шумно в противоположната посока. Изчака, докато автомобилът зави по друга улица, преди отново да се отпусне. — Но не мисля, че някой сериозно се надява да изкара следващата седмица.

— Бедната Грета — каза Флойд. — Сигурно преживява истински ад.

— И всичко това едва ли ѝ помага особено. — Кюстин погледна Оже с неудобство, може би чудейки се колко и какво се е случило помежду им по време на пътуването до Берлин. — Все още очаква отговор от теб — прибави внимателно. — Онази малка дилема не е изчезнала от само себе си, докато отсъстваше.

— Зная — произнесе тежко Флойд.

— Рано или късно трябва да вземеш решение. Така е най-справедливо.

— Няма да мога да си събера мислите, докато не се измъкнем от тази каша — каза Флойд. — А това означава да очистиш името ти. Няма много голям смисъл да ти прехвърлям детективския бизнес, ако ще го ръководиш от затвора, нали така?

Кюстин поклати глава:

— Зарежи това, Флойд. Винаги могат да намерят начин да ме повалят по гръб. До средата на седмицата вече ще съм напуснал Париж. Имам приятели в Тулуза... човек, който може да ми осигури нови документи за самоличност.

— Преди малко пак разговарях с Майол. Все още мисли, че можем да те откачим от въжето, ако успее да намеря заподозрян.

— Представено по този начин, ми звучи като работа за пет минути.

— Но не е. Преди обаче да помогна на теб, трябва да помогна на мадмоазел Оже.

— Тогава я отведи в болницата, без значение дали ще протестира.

— Тя се изрази съвсем ясно, Кюстин — нещо в онзи тунел на метростанцията е в състояние да ѝ помогне. Ето защо отиваме право на „Кардинал Льомоан“.

— Кога я простреляха?

— Вчера — преди почти двадесет и четири часа.

— Тогава със сигурност не е на себе си. Обикновено в тези случаи на пациента не може да се има голямо доверие, Флойд.

— Аз ѝ имам. Повтаря едно и също, откакто я простреляха. Тя знае кое е най-добре за нея.

— Коя е тя?

— Не зная — каза Флойд. — Но след всичко, което видях, започвам да изпитвам съмнения относно историята за Дакота.

Кюстин и Мишел ги стовариха пред входа на „Кардинал Льомоан“ и бързо се изгубиха в задръстването. Беше девет сутринта, по време на най-оживеното движение, и никой не обърна особено внимание на Флойд и на Оже. Травмата на Флойд беше очевидна, още повече сега, след като бе изгубил шапката си. Но един човек с бинтована глава едва ли бе в състояние да привлече интереса на когото и да било за дълго време. Спор в бар, кавга с любовница или съперник... възможностите бяха неизброими, а и съществуваха поне толкова причини да не задаваш въпроси. Колкото до Оже, Флойд бе почистил, стерилизирал и бинтовал раните ѝ веднъж преди да напуснат Берлин, където използва за превръзки парчета от бандажа на самото си, и втори път, преди влакът да пристигне в Париж. Под няколкото пласта дрехи импровизираната превръзка не се забелязваше и единственото, което в този момент я отличаваше, беше сковаността и известната бледност на лицето. Флойд взе здравата ѝ ръка под своята и я поведе към облицованите с плочки дълбини на станцията заедно с потока от останалите пътници.

Ако куршумът, или куршумите, бяха причинили сериозни поражения, вече щеше да е мъртва. Вътрешният кръвоизлив убиваше доста бързо. Сепсисът обаче, беше друга работа. Не беше съвсем сигурен колко време отнемаше докато се развие, но знаеше, че може да се окаже бавен и болезнен начин да си заминеш.

— Надявам се, че си права — каза той на английски, като приближи уста до ухото ѝ.

— Аз съм добре. Довери ми се, окей?

— Да разбирам ли, че там долу има други хора, които ще се погрижат за теб?

— Да.

— И че по-скоро би се оставила в техните ръце, отколкото в тези на хората от болницата?

— Да.

— Трябва ми някакво доказателство — настоя Флойд. — Не мога просто да те оставя да влезеш в тунела и да се надявам на най-доброто.

Той я накара да спрат насред стълбите, принуждавайки другите пътници да ги заобикалят.

— Ще ми кажеш къде мога да те открия по-късно, нали? Трябва да те видя отново, за да се уверя, че всичко е наред.

— Ще бъда добре, Флойд.

— Все пак искам да те видя.

— Само за да си сигурен, че съм добре?

— Повече от това. Знаеш как се чувствам. Може да греша, но смятам, че зная как се чувстваш и ти.

— Нещата между нас никога няма да се получат — каза тя.

— Но поне можем да опитаме.

— Не — заяви твърдо Оже. — Защото така само ще отложим неизбежното. Няма да се получи. Никога няма да се получи.

— Но ако наистина го искаше...

— Флойд, чуй ме. Наистина мислех всичко, което ти казах в Берлин. Дори може би те обичам. Но това не променя факта, че никога не можем да бъдем заедно.

— Защо? Не сме толкова различни.

— По-различни сме, отколкото предполагаш. Досега вероятно си подразбрал едно-две неща за мен. Повярвай ми, каквото и да си мислиш, че знаеш, не може да си по-далеч от истината.

— Тогава ми кажи истината.

— Не мога. Мога да ти кажа единствено, че каквито и чувства да изпитваме един към друг, не можем да бъдем заедно.

— Някой друг ли си имаш у дома?

— Не — каза леко притихнало тя. — Всъщност нямам. Имаше, но предпочиташ работата си и постепенно го отдалечих от живота си. Но в твоя живот има друг, Флойд.

— Имаш предвид Грета? Съжалявам, но между нас нещата отдавна приключиха.

— Тя е красива и умна, Флойд. Щом ти дава шанс да започнете на чисто, аз бих го приела.

— Нейният шанс означава, че трябва да загърбя всичко и всеки, когото познавам в този град.

— Все още ми звучи като примамливо предложение.

— Просто се опитваш да ме отдалечиш от себе си.

— Толкова лошо ли постъпвам?

— Не мога да пренебрегна онова, което изпитвам към теб. Грета е тази, която ме напусна. И сам виждам, че е красива и умна, но вече не е част от живота ми.

— Тогава си глупак.

Оже се изплъзна от него и отново започна да се спуска надолу към претъпкания подземен перон. Миг по-късно Флойд я настигна и отново я хвана под ръка.

— Така и не отговори на въпроса ми — каза той. — Ще те видя ли отново, когато те излекуват?

— Не — каза тя. — Няма да ме видиш повече.

— Ще те причаквам на всяка станция в Париж. Ще успея да те открия.

— Съжалявам. Искан ми се да имаше друг начин да приключим всичко това, но не желая да ти давам напразни надежди. Мисля, че заслужаваш повече.

Когато достигнаха перона, пред него тъкмо спираше влак.

— Оже — каза Флойд. — Не можеш да се криеш вечно в този тунел. Ще те чакам толкова дълго, колкото се наложи.

— Недей, Флойд — произнесе тя. — Не пропилявай живота си заради мен. Не си струва.

— Грешаш. Винаги би си струвало.

Внезапно нечия ръка сграбчи ръкава ѝ, обръщайки я с гръб към Флойд. Той стреснато вдигна очи, усещайки как друга ръка хваща неговата. Мъжът, който държеше Оже, носеше бомбе и дълъг шлифер

върху тежък костюм от шевиот. Друг цивилен полицаи бе уловил Флойд.

— Инспектор Белиар — кимна Флойд.

— Радвам се, че съм ви направил впечатление — обади се младият полицаи, който държеше ръката на Оже. — Изплатиха ли ви обезщетението за онази счупена украса?

— Реших, че мога да живея и без нея. Кой ти подшушна за нас? Майол?

Зад него нечий друг глас протътна:

— Всъщност Флойд, направих всичко по силите си да ти помогна. За нещастие не взех под внимание вероятността да подслушват телефоните в собствения ми отдел. След като се свърза с мен от гара Север, са ти назначили опашка.

Белиар изглежда кръвнишки Майол:

— Предупредих ви да не идвате тук. Освен това ви предупредих да не си пхате носа в случая с Бланшар!

— Флойд е периферен свидетел по собственото ми разследване — произнесе сладкодумно Майол. — Имах пълното право да го разпитам.

— Известно ви е, че премълчава информация за местонахождението на Андре Кюстин.

— Интересува ме само аферата Монруж. Кюстин не влиза в правомощията ми, както вече съвсем ясно дадохте да се разбере.

Белиар излая някаква заповед по посока на своя човек, след това се обърна още по-разпенено към Майол:

— Ще продължим малката ни дискусия в Ке, където ще ни разясните защо се опитавте да саботирате операция на Криминалния отряд. Междувременно да намерим някое по-дискретно място, където да се разправим с тези двамата.

Точно тогава Оже реши да действа. Тя се изплъзна от хватката на Белиар и се стрелна към тълпата от пътници, които все още се суетяха по перона. Флойд я изгуби от поглед точно когато вратите на влака се затвориха със съскане. Белиар извади пистолета и значката си и тромаво тръгна към влака, като крещеше на хората да се разкарат от пътя му. Достигна вагона точно навреме, за да стовари като чук пистолета си върху прозореца му. Ала влакът вече започваше да се

движи и набираше скорост. След малко и последният му вагон се изгуби в тунела.

Белиар се обърна към човека си:

— Искам всяка станция по тази линия да бъде запечатана. Няма начин да се измъкне от метрото.

— Ще се погрижа да не стигне далеч — отговори мъжът, остави Флойд и тръгна към един служител на метрото, който ги наблюдаваше с объркано изражение.

— Дори не знаеш коя е — обади се Флойд.

— Стори ми се, че не желаете да разговаря с нас — отговори Белиар. — Това ми е достатъчно да я заподозра в нещо.

— А аз?

— Как ви звучи укриване на беглец?

Майол се наведе и заговори бързо:

— Флойд... този път няма да излезеш победител. Ще намерят американката и Кюстин. Не си влошавай положението допълнително.

Флойд погледна другия цивилен полицаи, който все още бе зает да обсъжда нещо със служителя от метрото. Сега или никога. Той се отскубна от Белиар и Майол и колкото можеше по-бързо се смеси с чакащите на перона. Белиар извика нещо и тръгна след него. Флойд виждаше подскачащото му бомбе на две или три глави след себе си. Наведе се и продължи да си проправя път напред, без да обръща внимание на раздразнените викове на хората около себе си.

— Флойд! — чу вика на Майол. — Не постъпвай глупаво!

В станцията с трясък нахлу друг влак и на перона се изсипаха още пътници. Блъскащата се тълпа беше точно онова, от което се нуждаеше. Разстоянието между него и Белиар се увеличаваше, давайки му достатъчно време да извади автоматичния пистолет от джоба на сако си. Нямаше представа какво да прави с него, но му вдъхваше увереност.

Достигна края на перона и рискува един бърз поглед през рамо. Подскачащата шапка на Белиар все още беше на десетина крачки от него. По-лошо, полицаите все още го преследваше с пистолет в ръката. Дулото на оръжието се намираще на височината на главата му и сочеше към тавана.

Тълпата бе образувала временен параван. Повечето хора дори не подозираха за разиграващата се драма. Временното объркване позволи

на Флойд да се разположи в самия край на перона, точно когато влакът устремно го подминаваше и излизаше от станцията. Последният вагон се гмурна в тунела със стоманен грохот. Флойд проследи как червените му задни светлини постепенно започнаха да изтляват и се запита дали му стискаше да ги последва.

— Стой! — извика Белиар.

Флойд се извърна, като вдигна собствения си пистолет и насочи дулото право в полица. Майол беше на няколко крачки зад Белиар и клатеше смаяно глава. Все повече пътници започваха да обръщат внимание на сцената. Около тримата мъже се образуваше празно пространство.

— Назад! — нареди Флойд. — Отстъпи и не спирай да ходиш.

— Няма да стигнеш далеч — предупреди го Белиар. — След няколко минути хората ми ще покрят всеки възможен изход на метрото.

— Значи нищо не ти пречи да се позабавляваш, докато ме гониш.

— Пусни оръжието — обади се Майол, ала в тона му се долавяше по-скоро молба.

— Казах да отстъпите. Това важи и за вас, мосю. — Флойд се прицели малко по-нависоко и пусна един куршум, за да подсили ефекта от думите си. — Ще го използвам, така че не ме предизвиквайте.

— Мъртъв си — произнесе Белиар, ала вече отстъпваше с вдигнати ръце, а пистолетът се клатушкаше на един от пръстите му.

— Тогава ще се видим в костницата — отвърна Флойд.

Движеше се бързо. Спусна се до равнището на релсите и се плъзна в мрака на тунела. Зад себе си, откъм перона, чу да се разнасят развълнувани викове. Някой наду на няколко пъти полицейска свирка. Влакът пристигна в станцията и мотрисата му забави точно пред гърлото на тунела. На перона, близо до предната част на влака, вече се събираха мъже, някои от тях в униформи. Един застана на колене и прониза треперещо мрака на тунела с лъча на фенерчето си. Флойд се притисна плътно към тухлената стена само на няколко сантиметра от търсещата светлина.

След секунда предните светлини на влака притъмняха като гаснещи въглени.

Бяха изключили тока.

Флойд се затича напред в сгъстяващия се, лепкав мрак. Изпод краката му се разнасяше хрущане на чакъл. Държеше лявата си ръка върху стената, а с дясната опипваше пътя си напред. С всяка следваща стъпка му се налагаше да се бори с усещането, че неминуемо му предстои да пропадне в пропаст. Някъде напред се разнесоха още изстрели. Зад него раздвижените силуети на преследвачите му вече закриваха изгледа към станцията. Във въздуха шареха множество лъчи на фенерчета. Опипваха мрака като противовъздушни прожектори.

Чу Майол да вика:

— Флойд! Предай се, докато все още можеш!

Флойд продължаваше да навлиза навътре в тунела. Не смееше да извика името на Оже, за да не наведе Белиар на мисълта, че има шанс да не е избягала с влака.

Чу още един изстрел, последван от нечовешки писък. Звукът се разнасяше още по-навътре в тунела.

Вече нямаше как да се въздържи да не я повика:

— Оже!

Може би си го бе въобразил, но му се стори, че чува как някой на свой ред вика името му. Дясната му ръка стисна по-здраво пистолета.

Насили се да тръгне право към звука, макар всеки мускул в тялото му да се опитваше да го накара да обърне гръб и да се насочи към светлината и безопасността, в ръцете на закона. Може би нямаше да го наранят, особено ако хвърлеше оръжието. В настоящото му състояние, с бинтованата му глава и всичко останало, вероятно щяха да се отнесат дори човешки с него. Просто се беше объркал малко, това беше всичко. Удар по главата, известна дезориентация: щяха да проявят разбиране, нали? Сега, след като вече се чувстваше на себе си, разбираще съвсем ясно, че нямаше работа в тунела и можеше да поднесе единствено засраменото си извинение. Като разумни мъже, представителите на реда биха погледнали на нещата от друг ъгъл.

— Флойд? — изсъска нечий глас. — Флойд... ти ли си?

Гласът й звучеше жалостиво и отслабнало. Трудно беше да се отгатне дори на какво разстояние бяха един от друг, особено с цялото бясно движение зад гърба му.

— Оже?

— Тук са, Флойд. В тунела са.

Знаеше, че тя не говори за полицията. Ускори крачка, докато кракът му не напипа нещо меко. Не успя да се въздържи и ахна изненадано. Коленичи, подпрял пета на най-близката релса. Протегна ръка и започна да изучава формата на предмета. Разпозна ръка, сетне шия, а накрая и лице.

— Уморена съм — каза тя, като се облегна на него. — Мисля, че няма да стигна сама.

— Чух изстрел.

— Имаше няколко от тях. Май че ги уцелих всичките. — Тя се закашля. — Не биваше да идваш след мен. Не исках да слизаш тук.

— Никога не ме е бивало в сбогуванията.

— Опирай наоколо и виж дали няма да намериш фенерчето ми. Изпуснах го, когато ме нападнаха. Едва ли е далеч.

Фloyd затършува из тъмнината. Скоро напипа релсите. Плъзна ръка между тях, молейки се на някой да не му хрумне да пусне електричеството. Пръстите му се склупчиха около оребрената ръкохватка на фенера. Вдигна го, разтърси го и откри ключа. Фенерчето премигна и отново се пробуди към живот.

Той го изключи.

— Намерих го. Сега какво?

— Помогни ми. Не е далеч.

Мъжете едва ли бяха на повече от петнайсет-двайсет метра зад тях. Не бързаха много и гласовете им звучаха предпазливо, сякаш бяха доловили някаква опасност, стаена в мрака по пътя им.

— Колко далеч? — попита Флойд, като все още не искаше да я мести излишно.

— Двайсет метра. В стената има дървена врата. Ще я усетиш. Помогни ми да вляза през нея. После я затвори и се омитай оттук. Оттам нататък ще се погрижа за себе си.

Той й помогна да се изправи покрай стената и двамата тръгнаха напред. Гласовете и фенерчетата зад гърбовете им приближаваха, сякаш подновили усилията си. Очите на Флойд започваха да се нагаждат към слабата светлина, долавяйки смътни, плуващи сенки в тъмнината. Рисува да премигне веднъж с фенерчето, като използваше собственото си тяло, за да закрие светлината от преследвачите им. Лъчът се появи и изчезна.

— Ето — каза Оже. — Проход в стената. Видя ли го?

— Да. — Флойд погледна назад. Гласовете бяха на не повече от девет или десет метра зад тях.

— Отвори я със сила. Мушни ме вътре. После си спасявай кожата.

Флойд улови фенерчето със зъби. Остави Оже облежната на стената, запъна с рамо старата дървена врата и я налегна с цялата си сила. Вратата се отвори. Започна да помага на Оже да мине през нея, като се надяваше тя да знае какво прави и почти си беше повярвал, че е така. Сетне нещо рязко го отхвърли назад и го накара да се просне напърно през релсите. Усети как гръбнакът му се стоварва върху твърдото желязо. Фенерчето изпадна от устата му и изтрака върху стоманата сред звън от натрошено стъкло.

Пистолетът се изтърколи от пръстите му.

Флойд с мъка си пое дъх. Още не бяха пуснали тока. Размърда ръце, опитвайки да се изправи. Едва различима в обгръщания ги мрак, над него се издигаше формата на дете. То заби обувката си в ръката на Флойд, за да му попречи да достигне пистолета. Виждаше само толкова, колкото да различи вампирската усмивка на лицето му, хлътналите му бузи и мъртвите, дълбоки очни ями. Светлината от преследвачите им попадна върху детето и го накара да замръзне като статуя. Гледаше право в мъжете. Изсъска като змия и нещо проблясна в ръката му.

Детето се раздвижи, насочвайки дулото на малкото си оръжие по протежение на тунела към преследвачите им. Оръжието стреля, изплювайки няколко куршума с едно-единствено кратко избухване.

Флойд чу как един от мъжете изкрещя от болка, а миг по-късно над главата му засвистяха куршумите на ответния залп. Никой не улучи детето, което за пореден път насочи оръжието си и произведе нов взрив от последователни изстрели, като косеше вляво и вдясно с дулото хората. Флойд чу още викове от болка и писъци. По земята падаха фенерчета и светлината им безмълвно умираше.

Като изпъшка от усилие, той успя да издърпа ръката си изпод крака на детето. Пръстите му докоснаха за миг ръкохватката на пистолета, протегнаха се отчаяно и успяха да придърпат оръжието малко по-близо. Сетне го уловиха по-сигурно. Насочи пистолета, като придържаше китката си с другата ръка. Детето погледна надолу и в същия миг самодоволното му изражение се замени с изумление.

Фloyd натисна спусъка. Пистолетът изщрака в ръцете му. Не последва изстрел.

Усмивката отново плъзна по устните на детето. То сведе дулото на собственото си оръжие към Floyd. Пръстите му се бяха увили около дръжката като бледи змиорки.

Разнесе се още един взрив от остри изпуквания.

Детето се разтърси като кукла, надигнато във въздуха, докато куршумите разкъсваха тялото му. Оже продължи да стреля и не отдели пръста си от спусъка, докато оръжието ѝ не замлъкна. Дулото му грееше нажежено. Останките на детето — нарязани дрехи и плът, смесени в неотличима маса — плеснаха на пода на тунела като пържола на месарски тезгях.

Floyd се изправи със залитане на крака и последва Оже през прохода в стената.

— Floyd, не можеш да влезеш по-навътре.

— Смяташ, че бих си опитал късмета навън ли? Сигурно си мислят, че аз съм стрелял!

— Повярвай ми, дори и така е по-добре да останеш навън и да се опиташ да се разбереш с тях.

— Само че първо ще стрелят и чак тогава ще ме разпитват.

Тя нададе вик от безсилие.

— Ако ме последваш, ще нагазиш в много дълбоки води.

— Мисля да се пробвам.

— Тогава затвори вратата, преди онези мъже да са ни последвали тук.

Той изпълни нареждането.

— Мислиш ли, че ни видяха да влизаме?

— Не зная — отговори тя. Гласът ѝ бе отслабнал. Дишаше хрипливо и накъсано. — Но ще искат да разберат какво е станало с нас. Ще разгледат всичко под лупа в тунела. Със сигурност ще открият вратата.

— В такъв случай се надявам да имаш друг изход оттук.

— Аз също.

Намираха се в далеч по-тесен тунел, по чийто под не се забелязваха релси. Във вътрешността му едва ли би се побрал влак. На самия Floyd се налагаше да стои приведен, но дори по този начин главата му постоянно драскаше грубата повърхност на тавана. Оже го

поведе нататък, като само от време на време спираше, за да събере сили.

— Имахме късмет — каза тя. — Децата вече не виждат много добре на тъмно. Зрението им отслабва със старостта.

— На колко години са?

— Били са тук най-малко двадесет и три години, може би повече. Грохвали са с всеки изминал ден.

— Нещо ми подсказва, че вече си готова да говориш.

— Само след минутка, Флойд, ще разполагаш с всички отговори, които винаги съм ти казвала, че не искаш да научаваш.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Флойд забеляза как тъмнината пред тях започна да просветлява, подобно на първия намек за деня в последните часове преди пукването на зората. Гласовете на преследвачите им се чуваха близо, сякаш вече бяха достигнали вратата. Оже беше права: нямаше да им отнеме много време, преди да ги открият тук, особено ако смятаха, че са по петите на убийци.

— И така, кой е изпратил тези деца? За кого работят?

— Не съм сигурна. Не ме посветиха в тези подробности. Хората ми ме изпратиха тук с проста задача и тя беше да взема кутията с документи на Сюзан Уайт. Не споменаха нищо за усложнения.

— Но са знаели, че ще има такива?

— Шефовете ми? И още как. Бих казала, че шансът да са знаели повече, отколкото ми разкриха, е доста голям.

— Изглежда са те подхлъзнали, Оже.

— В по-голяма или по-малка степен, и аз стигнах до това заключение.

— Готова ли си да ми кажеш коя си и кои са шефовете ти? В крайна сметка не са били искрени с теб, така че едва ли им дължиш нещо.

— Ако бяха искрени с мен, никога нямаше да дойда.

Най-после бяха достигнали източника на светлината. От едната страна на шахтата имаше тежка врата — огромна, дебела и кръгла, като врата на сейф или люк на танк. Бледата светлина се разливаше от пролуката ѝ и леко потрепваше, подобно на отражението на плувен басейн.

— Това не е добре — каза тя. — Тази врата трябваше вече да е затворена.

— Какво е станало с приятелите ти?

— Очаквах вече да са пристигнали... поне някакво подкрепление, ако не друго. До миналия петък разполагахме с цял екип тук.

— Какво се е случило миналия петък?

— Децата проникнаха в шахтата през свой собствен тунел. Убиха Бартън и Авелинг, двама от колегите ми. Скелсгард пострада, но беше добре. Успях да я измъкна и ѝ казах да изпрати помощ. Наложих се да оставя вратата отворена, тъй като от другата страна нямаше кой да я заключи.

— Кога очакваше да пристигне помощта?

— Щеше да им отнеме поне шейсет часа. Кавалерията би пристигнала най-рано около полунощ миналата вечер, но можеше да има забавяне от другата страна, преди да успеят да изпратят някого по обратния път. След като пристигнеха от другата страна на тази врата, биха я затворили както трябва.

— Може би ако влезем, ще получим по-ясна представа какво се е случило?

— Гледката няма да ти хареса, предупредих те.

— Вече съм в играта. Да вървим.

Отместиха вратата достатъчно, че да се промъкнат през нея. Флойд помогна на Оже да прекрачи металния праг и да се изкачи до издигнатата площадка. Последва я, като присви очи срещу странната светлина, която изпълваше камерата.

— А сега ми помогни да затворя вратата — каза тя.

С дружни усилия я изблъскаха, след което Флойд намести тежкото резе на мястото му.

— Това ще ги задържи за няколко часа — произнесе Оже. — Ще се наложи да докарат инструменти за рязане през тунела, а дори така не се знае колко време ще им е нужно, докато я преодолеят.

— Но в края на краищата ще успеят.

— Да, но ще трябва да издържиш някак не повече от три дни. Дотогава ще сме изпратили обратно хора, за да ти помогнем да се прехвърлиш в безопасност. В съседната зала има провизии и вода.

— Каква съседна зала?

Камерата, в която се намираха, беше с размерите на гараж за една кола. Стените ѝ бяха издялани в тъмна, лъскава скала. Подът бе направен от издраскан метал. Покрай стените бяха подредени няколко шкафа и работни плотове, отрупани — поне доколкото можеше да прецени — с радиоапаратура. Цели купища, свързани по най-разнообразни и изненадващи начини, но нищо, приличащо на

суперсекретното шпионско оборудване, което бе очаквал. Единственото странно нещо в помещението — и то повече от странно — бе странната плоча или огледало, окачено на стената в дъното. Светлината идваше от него. Имаше съвършено празна, плоска повърхност и бе високо колкото човешки бой, ала макар на пръв поглед да му се струваше лишено от всякакви характеристики, съвсем скоро човек си даваше сметка, че в него има нещо едва доловимо, несигурно усещане за дълбочина и изместваща се перспектива. Повърхността му бе обрамчена от тежка конструкция, която се сливаше безследно със стените на пещерата и бе излята от прозрачен материал с цвета на тъмен мед, искряща от намек за работещия механизъм, скрит дълбоко в нея.

Не приличаше на нищо, което дотогава бе виждал през живота си.

— Това е камерата със сензора — обясни Оже, като отдели лепкавото парче от подплатата на Флойд, което ѝ служеше за бинт. После отново го притисна към раната и пристегна по-здраво импровизираната превръзка. — И тук има комплект за първа помощ, но от другата страна на сензора ще разполагаме с далеч по-голям избор.

— Кое?

— Онова нещо там — каза тя, като посочи източника на потрепващата светлина. — Наричаме го сензора. Мисля, че от другата страна ще бъдем в по-голяма безопасност.

— Продължавай — произнесе той, загледан като хипнотизиран в изместващата се, резонираща повърхност.

— Не сме напълно сигурни към какви правила се придържа — обясни Оже. Думите ѝ някак не успяха да му вдъхнат увереност. — Доста е стриктно по отношение на нещата, които допуска в Париж, но явно не е особено придирчиво към онова, което минава по обратния път.

— Звучиш така, сякаш дори не си сигурна как работи.

— Наистина не съм, никой не е — отвърна простичко тя. — Дори не знаем кой го е построил, нито кога.

— Всичко това започва да става прекалено странно за мен — каза Флойд.

— Тогава се обърни и излез при хората вън. — Оже кимна към сензора. — Всъщност нямам и най-малка представа дали изобщо ще те пусне да минеш.

— Но ще пусне теб?

— Да — каза тя. — Минавала съм вече три пъти през него, без да пострадам. Но двамата с теб сме различни. Онова, което важи за мен, не е задължително да важи за теб.

— Колко различни бихме могли да бъдем?

— Повече, отколкото си мислиш. Но има само един начин да разберем. Ще мина първа и ще те изчакам от другата страна. Ако не си се появил до минута или две, ще... — Ала Оже не успя да довърши онова, което искаше да каже.

— Какво има? — попита Флойд.

— Не е толкова просто. Никога не сме виждали сензорът да отказва да пропусне живо същество. Нямам представа какво ще направи, ако реши да те отхвърли. — Тя преглътна. — Възможно е гледката да не е особено живописна. Когато опитвахме да пренесем машини от другата страна — оръжия, комуникационно оборудване, такива неща, — обикновено не го позволяваше.

Флойд започваше да се чувства така, сякаш се бе самопоканил на вечерно соаре в разгара на игра на думи, без да е наясно с правилата.

— По някакъв начин ги е блокирал ли?

— Унищожаваше ги — обясни Оже. — Превръщаше ги в безполезни буци от метална шлака. Разбъркваше ги на атомно равнище на случаен принцип, изтривайки дори най-микроскопичните им структури. След тази процедура нищо не работи. Единственото, което ни позволява да пренасяме, са прости инструменти. Екипировка за изкопни работи. Ножове. Дрехи. Хартиени пари. Ето защо в тази камера няма нищо кой знае колко интересно. Всичко, което виждаш, е взето от Париж, донесено тук незабелязано и преработено така, че да ни върши работа.

Флойд се взря в потрепващата повърхност. Беше настоявал да получи отговори от Оже от момента, в който я бе срещнал, като неизменно бе запазвал собствените си предварителни представи за истината, ала сега, когато най-последно му съобщаваха тази истина — на премерени, внимателни порции, без съмнение, — изведнъж се оказваше, че тя изобщо не съвпада с картината, която бе изградил в

съзнанието си. Беше от онзи вид истини, от които ти се иска да се свиеш под някой камък. И най-лошото бе, че в гласа ѝ се долавяше умореното убеждение и спокойствие на човек, който е далеч от всякаква мисъл за измама.

В този момент бе напълно откровена с него, или поне толкова откровена, колкото имаше смелостта да бъде.

Под Париж съществуваше нещо, което нямаше право да съществува, а Оже искаше Флойд да пристъпи през него.

— Ако ме пропусне през себе си, ще ми хареса ли онова, което е от другата страна?

— Не — отговоря тя. — Няма. Напълно съм убедена. Но там ще си в далеч по-голяма безопасност, отколкото тук. Дори онези мъже да проникнат в това помещение, ще им се наложи да се решат да пристъпят през сензора. Мисля, че ще издържиш достатъчно дълго, докато се върна с подкрепления.

— Тогава да приключваме. Ти мини първа. Ще се видим от другата страна.

— Готов ли си?

— По-готов няма да бъда.

— Трябва да премина, Флойд. Надявам се късметът да не ти изневери.

— Всичко ще бъде наред — каза той. — Хайде, върви.

Тя се залюля неумело към сензора, като се държеше за перилата над него със здравата си ръка. Блестящата мембрана отначало се разтегли като парче гума, съпротивлявайки се на опита ѝ да я пробие. Сетне я обгърна рязко, поглъщайки по-голямата част от тялото ѝ, докато от нея не остана само темето, лакътят и токът на едната ѝ обувка. Наоколо ѝ се образуваха концентрични вълни, след което бе изчезнала напълно, а мембраната се изпъна с отскачане като трамплин. Флойд остана сам.

Пъхна пробно пръст през неподатливата повърхност на сензора и усети съвсем леко пощипване. Натисна по-силно. Пощипването се усили. Спря, извади пръста си и измъкна една клечка за зъби от джоба на ризата. Като държеше клечката за зъби за единия край, промуши другия през повърхността, докато отново не започна да изпитва любопитното пощипване. Извади клечката и я огледа изпитателно. Изглеждаше по абсолютно същия начин, а когато я пъхна в уста,

вкусът ѝ не се различаваше по нищо от този на всички останали, които бе дъвкал досега. Независимо от всичко обаче, нещо все пак го накара да я изхвърли.

Отново прободете сензора с пръст до основата на нокътя, без да обръща внимание на пощипването, докато все повече потъваше навътре като в мокра глина. Повърхността се изпъна навътре, докато не се образува вдлъбнатина, която на дълбочина достигаше до лакътя му. Изпитал внезапен страх, той прекрати натиска, преди мембраната да е захапала ръката му.

— Просто го направи — каза на висок глас и се хвърли през повърхността на сензора.

Фloyd изхвърча от другата страна. Строполи се на купчина, като успя да удари бинтованата си глава в металния под. В продължение на цяла минута успяваше единствено да стои неподвижно, докато мозъкът му обработваше един по един множеството постъпващи сигнали за болка. Главата го болеше на мястото, където я бе ударил в пода. В устата му също имаше нетърпима болка, което означаваше, че навярно си бе прехапал езика или вътрешността на бузата. Долавяше болка в лактите и коленете си, както и откъм гърба, от мястото, върху което се бе стоварил напърно върху релсите. Ръката го болеше там, където детето я бе затиснало с обувката си, за да го прикове към земята. Не долавяше ужасяващата агония на ампутация обаче. Може и да беше изгубил пръст или два: това поне му звучеше правдоподобно. Ала когато успя да раздвижи ръце, всичките му пръсти изглеждат си стояха по местата. Определено бяха натъртени и изранени, но пак щеше да свири поне на *нещо*, дори отсега нататък да му поверяваха само маракасите.

Той надигна глава и успя да отлепи тялото си от пода до седнало положение. Огледа се и откри Оже в един стол, отпусната и изтощена, но будна.

— Флойд? — каза тя. — Добре ли си?

— Отлично — отговори той, като потърка чело.

— Като мина през това нещо... как се почувства?

Флойд изплю един окървавен зъб и продължи:

— Странна работа. Сега съм тук с теб и ми се струва, че са изминали само две минути, откакто двамата стояхме от другата страна,

но някаква част от мен е убедена, че не съм те виждал от половин живот насам.

— Значи с теб се случи — каза Оже. — Онова, което никога не се случи на мен. Застигна те още при първото преминаване. — Звучеше едновременно впечатлена и изпълнена със завист.

— Спомням си само — обясни Флойд, — че се чувствах като направен от стъкло, а през мен преминаваше светлина. Сякаш висях в лъча ѝ в продължение на цяла вечност. Питам се дали някога ще има край.

— Друга част от мен обаче, нямаше желание да си тръгва. Видях... цветовете, цветовете, каквито никога не съм подозирал, че съществуват. След което изведнъж всичко приключи. Открих, че лежа тук с разранена уста. Знаеш ли, ако успееш да консервираш това усещане... — Той успя някак да свие скромно рамене. — Явно проклетията не е чак толкова придилична в края на краищата.

— Усети ли нечий ум? Може би повече от един?

— Чувствах се съвсем нищожен и деликатен, като нещо, гледано през микроскоп.

— Беше експеримент — произнесе безизразно Оже. — Никой като теб не е преминавал през сензора. Досега не го бяхме опитвали. Просто не очаквах да имаш такова преживяване още по време на първото преминаване.

— Драга моя, и едно преминаване през това нещо ми беше предостатъчно. — Той се озърна, оглеждайки подробностите на помещението, в което беше попаднал. За разлика от предишното, това поне приличаше на подземното шпионско убежище, което бе очаквал. Беше много по-голямо и изпълнено с машини и оборудване, каквото никога не бе виждал. — Моля те, кажи ми, че това е някакъв вид филмова площадка — каза той, като се подпря на ръба на една маса.

— Истинско е — отвърна Оже и на свой ред се изправи с усилие. — Единственият проблем е, че приятелите ми още не са пристигнали. Но има и добри новини.

— Наистина ли?

— Корабът се е върнал. Просто не разбирам защо никой не е дошъл с него. Трябвало е да оставят само едно свободно място.

Флойд бръкна в устата си и извади последните няколко парченца от счупения зъб. В този момент стоматологията беше една от

последните му грижи.

— Да не би току-що да те чух да казваш „кораб“?

— Онова нещо — произнесе Оже.

Тя посочи към централната част на залата. Нямаше начин да го пропуснеш. Приличаше на гигантски мехур или електрическа крушка, голяма почти колкото къща; висеше на равнището на очите над шахта, изпълнена с машини, екипировка и работни плотове. Мехурът бе обгърнат от извити метални подпори, запънати в стените на камерата. От противоположната си страна се издължаваше, оформяйки цилиндрична шахта, минаваща през стената. Там, където повърхността му влизаше в досег със стената, се виждаше сложно излята кора от същата странна субстанция, която Флойд бе забелязал около сензора. Като се загледа по-внимателно, осъзна, че кората напълно покриваше вътрешността на шахтата навътре в стената — искрящи, плътно застъпващи се плочи. Някои бяха заменени с метални панели, но голяма част стоеше напълно оголена.

Във вътрешността на мехура имаше нещо. Беше нацърбено и потъмняло, обект с размерите на камион, на пръв поглед оформен от метални листове, сковани набързо от група ентузиазирани неандерталци, цилиндричен, доста наподобяващ куршум. По повърхността му се виждаха илюминатори и израстъци с неясно предназначение — повечето изкривени и оплетени, — както и непознати за Флойд означения с обгоряла боя. Апаратът беше впрегнат в нещо като сбруя, наподобяваща люлките, с които товареха бомби по самолетите.

— Доста е пострадал, докато пристигне — отбеляза Оже.

— Това е кораб? — попита Флойд.

— Да — каза тя. — Но не бързай да се разочароваш. Съвсем случайно това е билетът ми връщане.

— Изглежда така, все едно някой го е взел за едно кръгче и добре се е позабавлявал.

— Явно нещата са загрубели, щом е понесъл такива поражения. Надявам се да издържи по обратния път.

— Къде ще те отведе? — попита Флойд. — Америка? Русия? Някое място, за което дори не съм чувал?

— Ще ме отведе надалеч от Париж — отговори уклончиво Оже. — Засега това ти е достатъчно, не се главоболи излишно. Ще се върна

след по-малко от шейсет часа, а ако не аз — някой друг. Който и да е, ще води със себе си подкрепления — достатъчно помощ, че да те отведе обратно до повърхността, без да станеш на парчета.

— Това обещание ли е?

— Най-доброто, което мога да ти дам. В момента дори не съм сигурна дали това чудо няма да се разлепи, преди да ме закара у дома.

— Има ли друга алтернатива?

— Не. Този кораб е единственият ми изход оттук.

— Да се надяваме, че късметът няма да ти изневери.

Фloyd огледа останалата част от помещението. Очите му отскачаха от един непознат предмет на друг. Множеството работни плотове бяха покрити с редове от клавиши за пишеща машина, но групирани плътно един до друг, с далеч повече клавиши, отколкото имаше нужда. Върху повечето бяха отпечатани загадъчни символи — поредици от букви, цифри и детски драскулки. Навсякъде се виждаха ключове и контролни шалтери, каквито досега не беше виждал, изработени от някакъв вид прозрачен, опушен материал. Имаше и плоски, вертикални листове цветно стъкло, разположени над плотовете. Върху тях с ярко, луминесцентно мастило бяха отпечатани текст и илюстрации — основно графики и диаграми. Забелязваха се решетки, премигващи светлини, контакти, стойки, поддържащи издължени предмети, които вероятно влизаха в контактите. Микрофони на гъвкави дълги стволоче — тях поне разпознаваше — и бележници, пръснати по плотовете. Той вдигна най-близкия и прелисти страниците от тънка като коприна хартия, изписани с колони и колони от неразбираеми драсканици, които обаче очевидно бяха разположени съгласно някаква предварителна схема, прекъсвани единствено от елегантни каскади от наклонени скоби и типографски символи. Друг бележник съдържаеше цели страници от лабиринти, решетъчни диаграми, наподобяващи карти на някакъв безумен метрополис.

— Коя си ти? — попита той.

— Жена от две хиляди двеста шейсет и шеста година — отговори Оже.

— Знаеш ли, единственото, което ме тревожи в случая, е, че звучиш така, сякаш си вярваш.

Ала Оже не го слушаше. Беше се приближила до онова, което по всяка вероятност можеше да се класира като най-странният предмет в помещението, като се изключеа корабът и сензорът. Приличаше на скулптура, съставена от десетки лъскави металически сфери, организирани в пирамидална спирала, достигаща на височината на рамото. Във фоайето на някоя корпорация едва ли щеше да направи впечатление някому, ала тук, сред толкова много очевидно тясно специализирано оборудване, изглеждаше не на място, като коледно дръвче в машинно отделение.

Оже докосна най-горната сфера. Устата ѝ успя да оформи: „Какво...?“ и нещото се раздвижи, като се разви частично, докато Флойд не си даде сметка, че пред себе си вижда подобие на змия, съставена от много свързани една с друга сфери. Оже отстъпи нервно назад, а змията най-сетне разви тялото си до пълната му височина и се изправи в заплашителна дъга.

Флойд насочи пистолета към нещото и освободи предпазителя.

— Спокойно — вдигна ръка към него Оже. — Просто робот. Сигурно са го изпратили заедно с кораба.

Флойд предпазливо спусна оръжието.

— *Просто* робот?

— Слащърски робот — уточни тя, сякаш имаше особено значение. — Но не мисля, че ни застрашава. Ако беше така, вече щяхме да сме мъртви.

— Говориш ми за работи така, сякаш ги виждаш всеки ден.

— Не всеки ден — каза Оже. — Но достатъчно често, за да знам кога трябва да се страхувам от тях и кога не.

Роботът заговори със забързан, писклив глас:

— Разпознавам ви като Верити Оже. Моля, потвърдете идентификацията.

— Аз съм Оже — отговори тя.

— Изглежда сте ранена. Такъв ли е случаят? — Докато говореше, роботът клатеше празната сфера на главата си наляво и надясно като хипнотизирана кобра.

— Ранена съм, да.

— Засичам чуждо метално тяло, заседнало в близост до раменната ви става. — Гласът на робота съвпадаше с представата на Флойд за говорещ чайник от някой филм на „Дисни“. — Разполагам ли

с разрешението ви за незабавна медицинска интервенция? Програмиран съм да извърша необходимите процедури по операцията.

— Мислех, че куршумът е излязъл от другата страна — обади се Флойд.

— Може да са били повече — отговори Оже.

— Разполагам ли с разрешението ви за медицинска интервенция? — повтори роботът.

— Да — каза Оже. В същия миг роботът измести сферите си по пода с драскащ звук. — Не — каза остро тя. — Чакай. Нямаме време за операция. Искам да ме стабилизираш, колкото да изкарам по обратния път до 31. Възможно ли е?

Змията застина и очевидно претегли възможностите.

— Мога да ви стабилизирам — произнесе замислено. — Но препоръката ми е за незабавна операция. В противен случай съществува голяма вероятност от настъпване на смърт, освен ако не се съгласите на УВ терапия.

— Ако това ще ме измъкне оттук, имаш съгласието ми — отговори Оже. После се обърна към Флойд: — Току-що ми хрумна нещо, след като така и така са изпратили робота.

— Целият съм в слух — каза Флойд.

Тя отново насочи вниманието си към робота:

— Подчиняваш ли се на законите на Азимов?

— Не — отговори роботът с нещо като засегнато достойнство.

— Слава Богу, защото може да ти се наложи наистина да нараниш един-двама души. Разпознай този човек като Уендел Флойд. Разбрано?

Празната кръгла глава на робота се завъртя към него. Почти можеше да почувства странния, въпросителен, вледеняващ оглед, на който го подлагаха. Сякаш го наблюдаваше сфинкс.

— Да — потвърди роботът.

— Упълномощавам те да защитаваш Уендел Флойд. В залата може да се появят други хора, влезли през сензора. Хората ще се опитат да го наранят или отвлекат. Трябва да го защитиш, като използваш колкото може по-малко груба сила. Разполагаш ли с несмъртоносни оръжия?

— Разполагам с оръжия, които могат да бъдат употребени по несмъртоносен и смъртоносен начин — отвърна гордо роботът.

— Идеално. Искам от теб да запазиш Флойд жив на всяка цена, но гледай да ограничиш трупове. Никакво убиване, освен ако не ти се наложи.

— И той разбра всичко това? — попита Флойд.

— Надявам се, в името на безопасността им. — Тя отново се обърна към робота: — След известно време... някъде след шейсет или седемдесет часа... някой ще се върне с кораб. После ще помогне на Флойд да се върне на повърхността. Ти няма да му попречиш да го направи. Разбрано?

— Разбрано — произнесе роботът.

— Добре. Имаш ли някакви специални заповеди? Кой те качи на борда?

— Получих специални инструкции от Мория Скелсгард.

— Скелсгард се е добрала дотам невредима? — Оже стисна юмрук в очевидно облекчение. — Слава Богу. Поне едно нещо се разви по план. Мога ли да разговарям с нея? Връзката работи ли?

— Комуникациите са активни, но ненадеждни.

— Би ли ме свързал със Скелсгард, стига да е на смяна?

— Момент.

Внезапно някакво раздвижване в помещението привлече погледа на Флойд. Цветните стъклени листове по всички работни плотове изведнъж се изпразниха от съдържание — луминесцентният текст и диаграмите изчезнаха. През панелите прескочиха неразбираеми символи, последвани от бъркотия от цифри и още диаграми, преминаващи прекалено бързо, за да успее да ги разгледа подробно. Сетне панелите отново се изчистиха и изобразиха снимката на една и съща жена, гледаща към него под различни ъгли.

— Оже? — каза жената. — Там ли си, сестро?

Змиевидният робот вече се грижеше за раната ѝ. Беше навил част от себе си около нея, оформяйки нещо като кушетка, върху която внимателно я бе поставил. По-големите му сфери, забеляза Флойд, можеха да се издуват и омекват, за да образуват възглавници. Други сфери, струпани близо до главата, бяха разтворили малки врати в иначе безукорно гладкия си метал. През вратите бяха изникнали множество разгъващи се ръце, завършващи с всякакви видове остри, блестящи устройства.

— Тук съм — обади се Оже. — Радвам се, че си в безопасност.

— Изцяло благодарение на теб — отговори Скедсгард. — Задължена съм ти и ми се иска сега да бях там, за да помогна с каквото мога. Но връзката стана още по-нестабилна от завръщането ми насам. Нямаше никаква гаранция, че корабът ще успее по пътя за 32, без да споменаваме за връщане.

— Забелязах, че е пострадал сериозно — каза Оже. Роботът прогризваше пластове на превръзките й с изумителна лекота. Флойд можеше да го оприличи единствено на богомолка, хранеща се с листо.

— По обратния път сигурно ще бъде дори още по-трудно. Искях да се върна за теб, но Калискан отказа да рискува повече човешки животи. Ето защо ти изпратихме робота. Надявам се, че не те е изненадал.

— Предполагам, че конфликтът на сласърите се е разраснал?

— Може да се каже. Няма смисъл да отбягваме темата. Новините откъм нашия край не са добри: връщаш се във военна зона. Агресивните партии най-после предприеха действия. Умерените сласъри правят всичко по силите си да ги обуздаят, но не е ясно колко дълго ще издържат на натиска. Не сме сигурни дори колко дълго ще удържим Марс, да не говорим за Земята.

Оже погледна Флойд с неудобство.

— Откъм моя край също настъпиха усложнения. Доведох някой при портала.

— Надявам се, който и да е той, вече да е наясно с играта.

— Мисля, че ще бъде справедливо, ако отбележа, че няма абсолютно никаква шибана представа в какво се е набъркал. Помниш ли онзи детектив, за който ти споменах?

Скедсгард изкриви лице и затвори очи, като някой, който очаква всеки момент да чуе как се пука балон.

— Не съм чула нищо, Оже.

— Нямаше как да се отърва от него. Не се отказва лесно.

— Изключено, Оже. Сензорът...

— Сензорът го пропусна — обясни Оже. — Вече видя кораба и робота. Проблемът е налице.

— Трябва да го отпратиш.

— Така и смятам да направя. Но в момента сме под обсада. Флойд не може да се върне обратно на повърхността и е твърде вероятно определени хора вече да се опитват да проникнат във

външната камера. Не съм сигурна дали ще преминат през сензора, но дадох задача на робота да го защитава, докато успеем да изпратим кораб с подкрепления.

Образът на Скедсгард се разпадна и отново се сглоби. Гласът ѝ звучеше изтъняло, сякаш говореше през гребен.

— Калискан няма да го одобри.

— Аз ще се оправям с него. Ако се наложи, ще се върна и сама. Ако сензорът го позволяваше, бих изпратила проклетия робот да съпроводи Флойд до повърхността.

— Може ли да кажа нещо? — обади се Флойд.

— Давай — отговори Скедсгард.

— Оже не ви съобщава всички подробности. Проблемът е, че тя е ранена доста лошо.

— Истината ли говори той? — попита Скедсгард. Очите ѝ се изместиха в перспектива и се насочиха към Оже.

— Нищо сериозно — отговори тя и веднага се намръщи, когато роботът започна да преглежда раната ѝ. Дори на Флойд се наложи да отвърне поглед: не се спогаждаше особено добре с откритите наранявания и кръвта. Беше му достатъчно, че по-рано се бе наложило сам да я почисти и превърже.

— Това не ми изглежда като „нищо сериозно“ — отбеляза Скедсгард.

— Ще издържа, докато се върна. Така поне ще успея да остана в съзнание за една част от пътуването. Роботът ще ме закърпи. Корабът може ли да се погрижи сам за себе си?

— Не — отговори Скедсгард. — При нормални обстоятелства би могъл, но не и при сегашното състояние на връзката. Съществуващите програми не са замислени така, че да се справят с променящата се геометрия. Качихме му последните софтуерни кръпки и обновления, преди да го изпратим обратно, но на робота му се е наложило да си поизцапа ръцете, за да ти го докара цял.

— Никакъв проблем. Просто ще накараме робота да направи същото по обратния път.

— Няма да има робот — отвърна Скедсгард, чудейки се дали болката и загубата на кръв не се отразяват на краткотрайната памет на Оже. — Дори и да не го беше пожертвала, за да защити твоя детектив, щеше да се наложи да остане на 32, за да стабилизира гърлото и да

занижи енергопотреблението след проникването. Нали си спомняш колко сложна работа се оказа да ме изпратиш насам, без порталът да се затвори с катастрофални последици?

— Да — отговори Оже.

— Е, сега ще бъде двайсет пъти по-сложно. Ето къде се вписва роботът.

— По дяволите — произнесе Оже.

— Ако имаше начин да сместим два робота, щяхме да го направим. Донякъде се надявах, че ще си в състояние да пилотираш кораба сама.

— Не мисля, че ще се справя — призна Оже. — Не е изключено да съм замаяна през целия път. Роботът спомена, че възнамерява да ме натъпче с УВ.

— Щом казва, че трябва, бих му се доверила.

— Абсолютно, само че може да не съм в съзнание точно когато трябва.

— В такъв случай — заяви Скедсгард, — имаме проблем.

— Не задължително — намеси се Флойд.

Оже го погледна. Лицата от екраните го погледнаха в свършен синхрон. Дори роботът му хвърли бърз поглед, а празната сфера на главата му по някакъв начин успя да внуши известен намек за скептицизъм.

— Смяташ, че си в състояние да допринесеш с нещо? — попита Скедсгард.

— Щом Оже не може да пилотира кораба, ще го направя аз.

— Нямах никаква представа какво изисква това. Дори и да го направиш... мамка му, приятел, не можеш да различиш проход на дървояд от дупката на задника си.

— Не, но мога да се науча. — Флойд беше насочил вниманието си към най-близкия образ.

— Хубаво — каза Скедсгард. — Можеш да започнеш, като ми кажеш какво ти е известно за свързващите равенства на материя/екзотична материя и ще продължим оттам. Да разбирам ли, че имаш някаква бегла представа от механиката на псевдопроходите на дървояди? Или малко избързвам?

— Мога да сменя свещ на двигател — каза Флойд.

Оже нададе кратък, изпълнен с болка вик.

— Ще приложа местна упойка — обяви роботът. — Възможна е временна загуба на способността ви да взимате логични решения.

— Давай смело — каза тя.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

След като отново я превърза, роботът пренесе Оже в пасажерското отделение на очукания кораб. Флойд вече беше вътре, привързан в най-дясното от трите кресла и продължаваше разговора си със Скедсгард. Поне отвътре корабът изглеждаше нов, въпреки очукания си външен вид. Креслата бяха изработени от тежък материал и дебело подплатени, с огромни, пресичащи се предпазни колани и ограничители за главите на пътниците. Пред всяко кресло, сгънат странично, когато пасажерът не бе на мястото си, имаше сложно устроен панел, натъпкан с контролни уреди и наблюдателни екрани, забележимо по-здрави и обемисти от всичко, което Флойд бе виждал дотогава. Разполагаха и с малки прозорчета, заобиколени от още измервателни прибори, премигващи светлини и монитори. Зад креслата имаше тясна стълбичка, водеща — поне доколкото можеше да прецени от мястото си — до поредица от багажни отделения, разположени до тоалетна и кухня/лазарет — и двете с размерите на кучешки колибки. Предполагаше, че е лазарет заради червения кръст на бял фон върху един от комплектите, окачени на стената недалеч от него. До останалата част от кораба нямаше достъп от пасажерското отделение, но вероятно тя беше заета от машинен отсек и горивни цистерни, или каквото там използваша за задвижване. В тясното пространство се чуваше мърморене и бръмчене на помпи и генератори. От време на време се разнасяше глухо дрънчене или вой на скрит механизъм.

— Колко ти е казала Оже? — попита Скедсгард.

— Заше метяващо малко.

— Къде ти каза, че ще я отведе този кораб?

— Не ми каза — отговори Флойд.

— Ха. — Последното очевидно развесели жената. — Е, и какво е най-правдоподобното ти предположение?

— Предполагам, че ще поемем през подземен тунел. Може би ще излезем някъде в Атлантическия океан и ще изминем останалия път с

подводница. Или ще ни посрещне ескадрон от летящи прасета.

— Нещо ми подсказва, че имаш своите съмнения.

— Наречи ме господин Подробност — каза Флойд, — но не можах да се въздържа да не си отбележа, че преди малко споменахте нещо за Земята и Марс.

— Това са кодови названия, глупаво момче.

— Няма как да не бъдат — съгласи се той.

— Добре. Слушай сега, и си записвай още по-внимателно. Това трябва да го знаеш и насън, в случай че Оже не е на линия. Ще прекарате в кораба приблизително тридесет часа. Няма да ви бъде леко. Колко зле ще бъде, зависи от късмета ви и от действията на робота при навлизането. Ако бях на твое място обаче, нямаше да изпускам управлението и за миг.

— Имам слаб пикочен мехур.

— Кажи на Флойд за ръчното управление — обади се Оже, докато роботът извиваше тялото си, за да се провери в кораба и я полагаше на койката вляво.

— Флойд — произнесе Скеелсгард, — искам от теб да разгънеш контролния панел пред седалката си така, че да се спусне в скута ти. След това го прикрепи с помощта на обезопасителните скоби.

— Готово — отговори Флойд.

— Хвани джойстика с ръка и го стисни. Дисплеят вдясно от теб трябва да изобрази координатната мрежа на енергийните стресови нива, зелено върху червено. Ясно?

Флойд се подчини.

— Виждам мрежа — каза той. — Виждам и доста други неща.

— Всичко е наред. Сега, виждаш ли синия маркер с формата на ромб между двете жълти скоби?

— Виждам няколко ромба.

— Размърдай джойстика странично. Иконата, която се движи, е онази, за която трябва да се тревожиш. Засега не обръщай внимание на неподвижните маркери. И в никакъв случай не се главоболи с всичките му там цифрички.

— Координатната мрежа се променя. Все едно е нарисувана върху горещ карамел, а аз я разбърквам с лъжица.

— Такава е идеята. Сега отвори червеното капаче на гърба на джойстика и постави пръст върху десния бутон. Десния, не левия.

Натисни го внимателно и ми кажи какво се случва с мрежата.

— Движи се. Всичко се движи, измества се наляво.

— Както се очакваше. Виждаш визуална репрезентация на геометрията на тунела пред кораба, приблизително на една светлинна микросекунда по дължината на гърлото. Системата ти показва предвиждане за отместването ти, базирано на тази геометрия. — Флойд отвори уста, ала Скелсгард го изпревари: — Не тревожи красивата си главица с подробностите. Ключовият момент е, че геометрията не е стабилна и ако позволим на кораба да лети сам, непрекъснато ще се забива в стените на тунела. Не искаш това да се случва, тъй като налягането ще нараства експоненциално, колкото по-близо се намиращ до тях. Направляващите шипове на кораба ще абсорбират отскачането от страните на тунела, но телеметричните данни, с които разполагам, ми подсказват, че шиповете вече са пострадали значително по пътя до вас. Бронята на корпуса също ми се вижда измачкана.

— Данните са точни — обади се Оже. — Не съм сигурна дали корабът ще издържи дълго, дори и без неизбежните сблъсъци.

— Ще ви стискаме палци. Може дори да кажем някоя молитва. — Вероятно примирена с неизбежното, Скелсгард внезапно стана сериозна и заговори тихо, но делово: — Важното е, че софтуерните крѳпки, които качихме, би трябвало да свършат относително добра работа дори и при постоянно променяща се геометрия, така че няма да ви се наложи да пилотирате ръчно през целия път до дома.

— Това ми звучи добре — каза Флойд. — Не мисля, че бих се справил без почивка в продължение на трийсет часа.

— Но все пак от време на време ще ви се наложи да изключвате автопилота. Симулациите, които тествахме откъм нашия край, показаха, че системата за насочване не се справя добре с внезапни промени в тунелната геометрия, особено когато вертикалният ъгъл надхвърля седемстотин и двацет градуса.

— Не се справя добре? — попита Флойд.

— Забива.

— Корабът се забива?

— Софтуерът.

— *Кое!*

Оже ги прекъсна:

— Иска да каже, че системата за насочване ще спре да работи без предупреждение.

— Мога ли да я пусна отново?

— Да — отговори Скедсгард. — Трябва да стартираш незабавно презареждане. Това е лесната част — Оже ще ти покаже как да го направиш. Трудното е, че от теб се иска да върнеш кораба по курса, преди да сте се отъркали в стените на тунела.

— Отъркването ми звучи като болезнена работа. И какъв вид ъгъл надхвърля седемстотин и двавет градуса, като заговорихме за това?

— От онзи вид, от който ще те заболи главата от мислене, така че недей.

Флойд пак размърда джойстика, за да привикне към усещането.

— Колко време имам да върна кораба обратно по курса, преди да се отъркаме?

— Зависи. Десет, може би петнайсет секунди. Предостатъчно, че да изключиш автопилота и да коригираш траекторията. Когато системата за насочване забие, ще чуете звуков сигнал, чиято цел е да ви предупреди, че сте на път да се превърнете в интересно петно от вътрешната страна на тунела.

— Нещо друго, което трябва да знам?

— Само колкото за един живот време, но това е положението. Нагледдай координатната мрежа и се опитвай да предвиждаш градиента на изместването, преди да те изненада неприятно. Обикновено първият признак е издуване на линиите. Времето за реакция на кораба не е достатъчно бързо, така че бъди по-пестелив, като въвеждаш корекции. Винаги му позволявай да откликне на румпела, преди да въведеш следващата промяна.

— Сега вече говориш на език, който разбирам.

— Някога пилотирал ли си трансатмосферен превозвач?

— Не, струва ми се — отговори Флойд.

— Работил е на траулер — обясни Оже. — Преди това мисля, че е управлявал някакъв вид шлепове. Като лодките са — допълни.

— Лесно ли завиваха тези шлепове? — попита Скедсгард.

— Не — отговори Флойд. — Всъщност им трябва около една морска миля, за да забавят. Налага се да предвиждаш всеки завой по реката още преди да си го видял.

— В противен случай, се отъркваш в брега — кимна одобрително Скедсгард. — Е, тогава мисли за кораба като за голям, стар шлеп с някои необичайни характеристики, а за стените на тунела като за брегове, които наистина, ама наистина не искаш да закачаш. Представи ли си го?

— Мога да опитам — каза Флойд.

— В такъв случай може би имаш шанс да докараш това бебче у дома.

Флойд сви рамене, като остави джойстика да се върне в първоначалната си позиция. Скедсгард полагаше огромни усилия да звучи оптимистично, ала през бодростта ѝ се забелязваше болезнена тревога.

— Искан да попитам — произнесе той. — Ако сега разговарям с нас, защо няма да можем да се чуваме и по време на пътуването? Нали се сещаш, както когато момчетата в контролната кула напътстват преди кацане самолетите по филмите? Когато пилотът е получил сърдечна криза и някой обикновен човечец е на управлението?

— Губим комуникации в момента, в който изстреляме кораб по дължината на тунела — обясни Скедсгард. — Все пак ще имам възможност да наблюдавам състоянието на връзката, дори и да не можем да се чуваме. Едва ли някой тук ще успее да дремне през следващите трийсет часа.

— Не се тревожете за нас — каза Оже. — Ще се приберем здрави и читави. Само гледайте да сте отпочинали, когато изскочим от другия край. Ще имам нужда от друг кораб, подготвен за излитане в обратната посока и робот, който да го пилотира.

— Мислех, че трябва да те прегледа лекар.

— Не говоря за себе си. Флойд не може да остане от другата страна. Трябва да го върнем в Париж.

Скедсгард кимна.

— Да, да се опитаме да ограничим щетите.

— Гласувам за ограничаване на щетите винаги и навсякъде — съгласи се Оже.

— Аз също — каза Флойд. — Но защо ли се чувствам като част от тези щети?

— Скедсгард — произнесе Оже, — изслушай ме. Струва ми се, че знам защо Сюзан е била убита. Онова, което са изработвали в

Германия? Мисля, че са били части за резонантна антена за гравитационни вълни.

— Хмм — отвърна замислено Скеелсгард. — Кажи ми повече.

— Три сфери, пръснати на ключови места из Европа, охладени почти до абсолютната нула и оборудвани така, че да резонират, ако през тях преминат гравитационни вълни.

— Твърдиш, че има цели три?

— Една в Берлин, една в Милано и една в Париж. Според мен са се спрели на три, за да изключат фоновите смущения: всеки сигнал, регистриран и от трите сфери, би бил значим.

— Освен това ще им помогне да определят посоката, ако разполагат с достатъчно точни часовници и на трите позиции.

— Възможно е да са се снабдили с такива.

— Все пак си остава сложна работа, Оже. Ще им се наложи да провесят тези неща във вакуум и да ги свържат с доста чувствителни акустични усилватели, преди изобщо да си помислят за някакви полезни данни.

— Но поне е изпълнимо с технологията на 32, може би с едно-две допълнения. Далеч по-просто, отколкото да строят лазерен интерферометър или орбитална изпитателна маса, при положение че никой все още не е изобретил лазера или изкуствения спътник.

— Имаш право... Чувала ли си за Вебер? Живял е горе-долу в същата епоха. Изобретил детектор за налягане, който работел при стайна температура, използвайки парче плътен алуминий. Същият основен принцип.

— Работел ли е?

— Не съвсем. Не бил достатъчно чувствителен. Идеята била на прав път и повела след себе си охладените резонантни детектори, които вече вършели работа, но чак след около петдесет години.

— Някой тук изпреварва историята — каза Оже. — Построили са такъв детектор и дори работят с него.

— Кой мислиш, че стои зад всичко това?

— Слэшъри. Същите, които са дошли по време на окупацията на Фобос. Най-малкото имат пръст в това.

— Обаче защо? Какъв е смисълът? Можем да изследваме колкото си искаме за гравитационни вълни и от околностите на истинската Земя.

— Не става въпрос за астрономия — произнесе Оже. — Мисля, че въпросът се свежда по-скоро до триангулация.

— Току-що ме изгуби, Оже.

— Помисли малко. През обвивката на АГС обекта не може да проникне каквато и да е електромагнитна радиация, което означава, че няма начин да определят разположението на 32 в галактиката. Гравитацията е друго нещо. Тя се просмуква. Вярно, също и неутринните частици, но да построиш детектор за неутрино, с който да се ориентираш за посока, е поне толкова трудно, колкото да построиш антена за гравитационни вълни. Проблемът е, че първото е далеч по-трудно за криене от очите на обществото.

— Но защо... а, чакай. Сега разбирам. Включваш това чудо и започваш да се ослушваш за добре познати източници на гравитационни вълни. Ярки, високопериодични двойни звезди: двойна дегенерация на замиращата спирала, нещо от този сорт.

— Да — каза Оже. — Просто подбиращ резонантните честоти — които са уникални като пръстови отпечатьци. Измерваш силата им и с помощта на трите сфери можеш да изчислиш от коя посока идват. Събираш всички парчета на едно място, изчисляваш данните и получаваш...

— Физическите координати на АГС обекта — произнесе зашеметено Скелсгард.

— Нищо чудно вече да ги имат — кимна Оже.

— Но защо? Защо някой би си дал целия този труд?

— Защото много им се иска да го намерят — каза Оже. — Отвън.

— Исусе — произнесе Скелсгард. — Какво изобщо смятат да правят с тази информация?

— Точно тази част ме тревожи най-много. Виж, може би не е кой знае какво, но поради някаква причина Сюзан е написала „Сребърен дъжд“ в едно от писмата, които е смятала да изпрати до Калискан.

В продължение на няколко секунди Скелсгард остана безмълвна.

— Исусе на квадрат. Сигурна ли си?

— Мисля, че може би ще се опитат да го инжектират в АГС обекта. Това е нанооръжие, така че не може да влезе през сензора. Кое то им оставя само една възможност: да намерят АГС-а и да пробият дупка в него.

Скелсгард издиша шумно. Беше изчерпала арсенала си от възклицания и ругатни.

— На кого искаш да кажа? Ти предполагаше, че Сюзан е подозирала някой от нас.

— Мисля, че е имала право. Поемам риск и като разговарям с теб, разбира се. А сега ще поема риск за втори път, като ти предлага да отнесеш тази информация на Калискан възможно най-бързо.

— Ще направя каквото мога. Както казах, от тази страна на ръкава положението не е съвсем цветущо.

— Разбирам. Просто дай най-доброто от себе си. Междувременно виж дали можеш да потвърдиш правдоподобността на малката ми теория. Може пък да ударим на камък; може пък изобщо да не е антена за гравитационни вълни.

— Смятай, че съм се заела — каза Скелсгард. — Поне ще има с какво да откъсна мислите си от лошите новини.

— Радвам се, че помогнах.

— Пази се, Оже. Все още ти дължа услуга.

Трийсет минути по-късно корабът беше стегнат — както се изрази Оже — и готов за потегляне. Люлката завъртя целия апарат на 180 градуса, така че изгледът през предните прозорци в кабината сега бе обърнат към стъклената шахта, която тръгваше от главния мехур и се връзваше в стената на камерата. Отвъд шахтата стените ставаха огледални, но не се срещаха в безкрайността, а завършваха пред нещо като ирис. Роботът беше слязъл, прокрадвайки се като личинка с вълнообразни движения на перленото си тяло. Флойд не го виждаше никъде, но Оже го увери, че той ще се погрижи за подробностите по заминаването им, докато наглежда няколко работни плота едновременно.

— Скелсгард? — каза Оже от креслото си в лявата част на кабината. — Още ли си на линия?

— Още... — В същия момент гласът ѝ се разби в стакато от натрошени парчета, сякаш чуваха неподредени части от съобщението ѝ. — ... но е най-добре да тръгнете по-рано, отколкото по-късно. Условията сериозно започнаха да се влошават.

— Не е ли по-добре да изчакаме да се поуспокои? — попита Оже.

— Щом преминете гърлото, ще бъдете в относителна безопасност.

— Защо ли това не ме изпълва с увереност? — попита Флойд.

— Няма значение — каза Оже. — Робот, подготви ли процедурата по навлизането?

Пискливият глас на машината я увери, че всичко е в норма:

— Стабилността е оптимална на локално равнище — каза, каквото и да означаваха думите му.

— Затегна ли коланите, Флойд?

— Готов съм.

— Ще ни притисне здравата. Очаквай най-лошото. — Сетне тя повиши глас: — Добре, робот, инжектирай ни, когато си готов.

— Инжектиране след пет секунди — каза машината.

Ирисът пред тях се откряна леко. Флойд присви очи срещу интензивния мътен блясък, който се изсипа през разтворените листове на механизма. Светлината се разпространяваше замайващо надолу по огледалната шахта. Някъде зад кораба механичните звуци се усилиха, след което се чу поредица от удари и издрънчавания, сякаш някакъв чудовищен часовник се подготвяше да отмери времето.

— Три секунди — обяви роботът. — Две. Една. Инжектиране.

Натъртеният гръбнак на Флойд изкрещя протеста си право в мозъка му. Имаше чувството, че семейство от гори се упражняваше в свирене на ксилофон върху прешлените му. Понечи да каже нещо, или просто да издаде безполезен стон на животинско недоволство, ала откри, че нямаше сила да отвори уста; дори дробовете му бяха притиснати като изпразнени мехове. Главата и вратът му се стовариха назад в предпазните каиши и в същия миг почувства как надолу по брадичката му потече цяла шепа слюнка. Зрението му се смрачи около едно централно ядро от светлина.

Движеха се.

Движеха се толкова бързо, че вече дори не бяха в камерата. Отдавна бяха прекосили стъклената шахта и огледалната част на тунела и сега ускоряваха през сърцето на разтварящия се ирис, към безподобната ярост на светлината отвъд.

Точно тогава стана наистина неравно.

Ускорението, което го притискаше към креслото, започна да отшумява и на мястото му се възцари усещане за сънлива лекота в

стомаха, сякаш пропадаха, ала в този момент корабът се олюляваше ту наляво, ту надясно и всяко следващо залитане бе придружено с разтърсващо зъбите скърцане на разкъсан метал. Сигурно такова, помисли си Флойд, беше усещането да се отъркаш в айсберг с презокеански параход. Представи си как парчетата от собствения им кораб се откъсват в яркия ад, или каквото и да беше онова, през което летяха.

Вече въобще не му се вярваше да се намират в тунел под Париж. Дори тунелът под Атлантическия океан му се струваше по-скоро забавна идея.

— Затварям щитовете... сега — обяви Оже. — Изгледът не помага много. Особено след десетия час от пътуването.

Тя докосна превключвателите над главата си, като използваше здравата си ръка и стоманените клепащи *щракнаха* над илюминаторите. Вътрешните светлини се открийа, обливайки всичко в дискретно сияние. Флойд се взираше внимателно в координатната мрежа, готов да раздвижи джойстика в ръката си.

— Известно време ще управлявам аз — каза Оже, като пое контрола посредством сходен панел, разположен срещу креслото ѝ. — Ти наблюдавай и се учи.

— Имам няколко въпроса, които много ми се иска да задам — каза Флойд.

— Добре — съгласи се тя. — Мисля, че си го заслужил.

— Къде ще ни отведе тунелът?

— До Марс — отговори Оже. — По-специално до Фобос, един от естествените спътници на Марс.

— Значи все пак не сте говорили с кодови названия?

— Не — отговори тя.

— Поне тази част ми беше ясна. Освен това реших, че не си марсианка.

— Не, не съм.

— Но не си и от Дакота?

— Не, Дакота беше лъжа. Но съм от Съединените щати. — Тя му се усмихна нервно. — Но не онези, за които си мислиш, макар че биха могли да се нарекат далечни роднини по политическа линия.

— А името ти?

— Тази част е истина. Името ми е Верити Оже и съм гражданин на Съединените околземни щати. Работя като изследовател към Института по старините. Родена съм в орбиталната общност Плетеница през две хиляди двеста трийсет и първа година. На тридесет и пет съм, разведена, с две деца, които не виждам толкова често, колкото ми се иска.

— Странното е — каза Флойд, — че не се усъмних в думите ти и за миг. Имам предвид — какво друго обяснение би могло да има?

— Изглеждаш доста спокоен — отбеляза тя.

— След онова, което видях, единственото възможно обяснение е, че си пътешественик през времето.

— Аха — произнесе Оже. — Там е проблемът, нали разбираш. Искam да кажа, пътуването през времето определено е намесено, но не точно по начина, по който си мислиш.

— Не е ли?

— Не. Но си наполовина прав. Виждаш ли, един от двама ни в този кораб е пътешественик във времето. И това не съм аз. Да продължавам ли?

— За момент си помислих, че най-после съм те разгадал — каза Флойд.

— Стъпка по стъпка — напомни му Оже. В същия момент откъм някакъв панел се разнесе писък и десетина червени светлини започнаха да премигват едновременно. Оже прехапа устни и наклони джойстика. Флойд усети как корабът се понесе на една страна: от чувството му приляваше, сякаш се намираха в кола, плъзгаща се по лед.

— Това ли беше... как го нарече тя? Избиване?

— Програмата току-що заби, да — отговори Оже. Превключи цяла група от прекъсвачи и отвори един прозрачен капак, за да натисне голям червен бутон. — А това е процедурата по презареждането, така че внимавай.

— Току-що потеглихме.

— Зная — отговори Оже. — Чакат ни още трийсет часа, преди всичко това да приключи. Опасявам се, че пътуването до дома ще се окаже далеч по-интересно, отколкото се надявах.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Пътуваха вече шести час. Отначало системата за насочване пропадеше по два или три пъти на час, ала след това пътят им постепенно бе станал приспивно равен, като само от време на време ги застигаше внезапен призляващ завой или ненадейно отклонение. Бяха хапнали леко от предварително сготвени порции (храната беше напълнена в необозначени кесии от металическо фолио, което, за неизразимо удоволствие и очарование на Флойд, подгръвяше храната, веднага щом човек я отвореше) и той бе проучил миниатюрния, интимен микрокосмос на тоалетната и страховитите ѝ методи за събиране на човешки отпадъци в условията на безтегловност. Когато Оже го попита дали не усеща гадене от пространствената дезориентация, ѝ отговори съвсем искрено, че не чувства нищо.

— Добре — каза тя, като хвърли едно тъмно хапче в устата си. — Навярно е заради цялото време, прекарано по море. Добро упражнение за преминаване през проход на дървояд, дори и тогава да не си гледал на нещата от този ъгъл.

— Зле ли си? — попита той.

— Като се изключи фактът, че в тялото ми е заседнал куршум, който според робота може да ме убие? Не. Не съм се чувствала по-добре.

— Имах предвид хапчето.

— Това е УВ — отговори тя, сякаш обяснението беше излишно. Когато Флойд остана загледан в нея, тя допълни: — Универсален възстановител. Лекарство с общо предназначение. Способно е да излекува всичко, каквато и да е болест. Дори може да те държи вечно млад.

— Значи си безсмъртна? — каза той.

— Не, разбира се, че не — отговори Оже, сякаш само идеята за това я притесняваше. — Ако взимам по едно от тези хапчета всеки ден — или всяка седмица, или колкото често там би трябвало да ги приемаш, — тогава може и да стана, предполагам. Поне докато не

привърша запасите си, или не прихвана някоя болест, толкова забележително екзотична, че дори УВ да не може да се справи с нея. Но в системата не съществува достатъчно от лекарството, че да го взимам през цялото време, а и във всеки случай народът ми смята безразборната им употреба за неприемлива.

— Смятате неприемлива употребата на лекарство, което те прави безсмъртен? — попита той леко изненадан от думите ѝ.

— Съществуват някои съществени различия в схващанията. Моята страна — СОЗЩ, трешърите, наричай ни както искаш — не разполага със способ за производството на УВ. Имаме от лекарството, но в изключително малки, контролирани количества, които ни доставят нашите съюзници, умерените, от Политите.

— Не сте ли опитвали да го произведете сами?

Тя извади друго хапче от цилиндричната кутийка и го вдигна така, че Флойд да го огледа. Не се различаваше особено от откъснато копче или бучка тъмна глина.

— Не бихме могли да го произведем, дори рецептата да ни беше известна. Защото сме избрали да отхвърлим технологията, вложена в това хапче. — Като полагаше особено старание, тя го прибра обратно в кутията. — Освен разбира се, когато наистина се нуждаем от нея, което обикновено се случва по време на високорискови операции като тази. Така че ни наречи лицемери и виж дали на някой му пука.

— Какво ѝ е толкова опасното на една технология за производство на хапчета?

— Технологията има далеч по-широко приложение — обясни Оже. — Това не е хапче в действителния смисъл на думата, а плътна маса, съставена от милиарди миниатюрни машини, толкова малки, че окото не може да ги забележи. Не би успял да ги разгледаш дори под микроскоп. Но са истински и са най-опасното нещо на този свят.

— Но въпреки всичко могат да те излекуват?

— След като глътнеш хапчето, те започват да плуват в тялото ти. Достатъчно умни са, за да разберат какво ти има и могат да извършат необходимите поправки. Телата на слашърите отдавна са пълни с безсмъртни машини. На практика нямат нужда от УВ, защото никога не се разболяват.

— Вие можете ли да бъдете като тях?

— Бихме могли, стига да поискаме. Но преди време се е случило нещо, което ни е убедило, че слашърите са сгрешили, или най-малкото са постъпили лекомислено, отдавайки се на тази технология, без да погледнат назад. Не е било просто... — след което тя произнесе нещо, което тревожно наподобяваше думите „бананова технология“, но което Флойд допусна — или поне се опита да убеди сам себе си, за да не изгуби ума си — че не е чул добре. — Не само това — продължи тя. — Но и виртуалната реалност, радикалното генетично инженерство, невралните промени, дигиталната манипулация на данни. Ние сме отхвърлили всичко това. Дори сме установили псевдоправителствен комитет на високо равнище — Комитетът на трешърите, — който да ни предпазва от фаталната грешка да разработим някоя от тези смъртоносни играчки по чиста случайност. Искामе да останем на гребена на вълната, на прага, но никога да не го прекрачим. Слашърите ни наричат трешъри — праговици. Замислено е като обида, но приемаме името с радост.

— Онова лошо нещо — обади се Флойд. — Какво се е случило?

— Унищожихме Земята — отговори Оже.

— Това трябва да е свършило работа.

— Работата е там, Флойд, че не е трябвало да се получава така.

Ако позволим на вашия свят да продължи напред във времето от настоящето, може би нещата няма да приключат по начина, по който са приключили през две хиляди седемдесет и седма година... и сега всичко щеше да бъде различно. Не задължително по-добре, но различно.

— Не те разбирам.

— Дватамата с теб не споделяме една и съща история, Флойд. След хиляда деветстотин и четиридесета година между нашите два свята няма нищо общо.

— Какво ѝ е значимото на хиляда деветстотин и четиридесета?

— Това е годината, през която Германия прави опит да нахлуе във Франция. В своята времева линия силите на нападателите спират устрема си при Ардените и се превръщат в лесна мишена за самолетите и бомбите на съюзниците. Войната е приключила до края на годината.

— А в своята времева линия?

— Инвазията се увенчава със зашеметяващ успех. До края на хиляда деветстотин и четиридесета в Европа и Северна Африка остават съвсем малко места, които Германия все още не е окупира. До края на четиридесет и първа Япония се присъединява към силите на нацистите. На свой ред и те атакуват изненадващо Америка, превръщайки цялата свада в глобален конфликт. Механизирана война с размери, каквито светът дотогава не е виждал. Онова, което ние наричаме Втората световна война.

— Не думай.

— Войната се проточила чак до четиридесет и пета година. Съюзниците спечелили, но това им коствало много. Към края й светът бил напълно различно място. Пуснали сме прекалено много духове от прекалено много бутилки.

— Например?

— Дори не знам откъде да започна — каза Оже. — Немците разработили ракети с далечен обseg, за да бомбардират Лондон. Само след няколко десетилетия същата технология изпратила хора на Луната. Американците разработили атомни бомби, които използвали, за да изравнят със земята градовете на японците само с един удар. След две десетилетия тези бомби станали достатъчно мощни, че да изтрият човечеството от лицето на земята много по много пъти, за по-малко време, отколкото би ти отнело да си приготвиш закуска. После се повили компютрите. Видя машините „Енигма“. Те играят решаваща роля във военновременната криптография. Но съюзниците построяват по-големи и по-бързи машини, с които да разбият шифъра на „Енигма“. Тези машини заемали цели стаи и били захранвани с електричество, достатъчно да освети цял квартал. Постепенно обаче започнали да стават все по-малки и по-бързи: *много* по-малки и *много* по-бързи. Смелили се дотам, че вече почти нямало как да ги забележиш с просто око. Радиолампите се превърнали в транзистори, транзисторите в интегрални схеми, интегралните схеми в микропроцесори, а микропроцесорите се превърнали в квантово-оптични процесори... нямало край, напредъкът бил неудържим. Само след няколко десетилетия не съществувала страна от живота на хората, която да не е докосната от компютрите. Били навсякъде, така вездесъщи, че вече почти не се забелязвали. Били в домовете ни, в домашните ни любимци, в парите и телата ни. Но дори това било само

предисловието. Защото в началото на новия век някои хора не се задоволявали просто да разполагат с малки машини, които можели да обработват огромни количества данни за много малко време. Те искали малки машини, които можели да обработват самата материя: да я преместват наоколо, да я организират и реорганизируют на микроскопично равнище.

— Защо имам усещането, че това не е било хубаво? — попита Флойд.

— Защото не е било. Е, идеята била разумна и малките машини вършели добра работа в много области от човешкия живот. УВ било част от хубавата страна на уравнението. Проблемът е, че когато си имаш вземане-даване с, на практика, нова форма на живот, просто не разполагаш с място за прекалено много грешки.

— И тъй като познаваме много добре човешката природа... — каза Флойд.

— Било в края на август през две хиляди седемдесет и седма година — продължи Оже. — През последните две години хората упорито освобождавали в околната среда рояци от малки машини в опит да регулират климата. Планетата се затопляла в продължение на повече от век, докато всички дружно изхвърляли боклук във въздуха. Океаните били съсипани. Морското равнище се покачвало, а крайбрежните градове един по един се наводнявали. Някои места просто станали... *странни*. Наистина странни. И точно тогава на някаква коалиция от тъпоглавци ѝ хрумнала блестящата идея, че се налага да вдъхнем малко интелигентност на климата. „Умно време“, така го наричали.

— Умно време — повтори Флойд, като поклати глава недоверчиво.

— „Голяма глупава идея“ би било по-близо до истината. Щяла да разреши проблемите ни. Време, което да можем да включваме и изключваме, с което да се разпореждаме. Хората осеяли океаните и горната част на атмосферата с малки плаващи машини: невидими за окото и безвредни за тях. В немислими количества, саморепликиращи се, самопроектиращи се, самокоординиращи се. Тук отразявали вредни лъчения; там ги поглъщали. На онова място охлаждали, на друго подгръвали. Карали облаците да цъфтят и да се разпръскват в геометрични форми, като нещо от картина на Дали. Карали дълбоките

океански течения да завиват под прав ъгъл и да се пресичат, като в час пик. Дори изкарвали пари на създателите си, рисувайки корпоративни символи с диаметър хиляда километра от фитопланктон в Тихия океан. Можели да ти уредят местен залез с подсилени багри, например над частния ти остров. Още малко зелено, сър? Никакъв проблем. И за известно време идеята наистина работела. Климатът се стабилизирал и започнал бавно да се възвръща към състоянието си отпреди две хилядната година. Полярните шапки отново нараствали. Пустинята отстъпвала. Горещите точки се охлаждали. Хората се връщали в градовете, които били напуснали двайсет години по-рано.

— Наречи ме фаталист — каза Флойд, — но усещам, че се приближаваме към думичката „но“.

— По начало идеята била обречена на неуспех. В края на две хиляди седемдесет и шеста започнали да се носят слухове — непотвърдени слухове, — че някои от климатичните схеми отказвали да изпълняват нареждания. Океански течения, които не се самоизключвали. Облаци, които не желали да се разпръснат, без значение какво правиш с тях. Настоятелен неприличен символ в Бискайския залив, който се наложило да изтрият от всяка сателитна снимка, правена по това време в района. Било ясно — въпреки че никой не искал да го признае — че някои от машините са еволюирали отвъд предвиденото. В този момент те били заинтересувани повече от собственото си оцеляване, отколкото да се подчиняват на поредица от команди, целящи да ги изключат и разградят. Така че, знаеш ли какво решила да направи коалицията от тъпоглавци, за да стане представлението още по-интересно?

— Сигурен съм, че ще ми кажеш.

— Измислили още по-умни, по-лукави машини и заявили, че те ще се справят с първата вълна. След което били упълномощени да ги въведат в климатичната система. Проблемът бил, че само влошили нещата. Грешките на младостта, както обичат да казват. Междувременно излезлите от контрол климатични събития ставали все по-откачени с всеки изминал час, далеч по-неприятни в сравнение с всичко, с което дотогава се били сблъсквали хората. Времето било в ръцете на машините. До средата на две хиляди седемдесет и седма година успели да запратят осем пласта технология в бъркотията, но положението не се подобрявало изобщо. Сетне обаче забелязали

обнадеждаващи признаци: в началото на юли неприличният символ се разпръснал. Всички били въодушевени, казвали, че късметът им най-после е проработил и машините отново са под контрола на човечеството. Отдъхнали си.

— За което, доколкото подразбирам, било прекалено рано.

— Фитопланктонът, образуващ неприличния символ, не бил изчезнал просто така: всъщност бил изяден от машините. Започнали да използват живи организми, за да добиват енергия. Действието противоречало на най-фундаменталната инструкция, заложена в програмния им код — от тях не се очаквало да нараняват живи същества, — но въпреки всичко го били сторили. След това нещата доста бързо се влошили. Планктонът бил последван от морския живот нагоре по хранителната верига. До средата на юли целият Атлантически океан на практика бил умъртвен. Във водата плували единствено машини. До двадесети същия месец, машините вече атакували живи организми на сушата. В продължение на няколко дни умниците все още вярвали, че ще успеят да удържат фронта. Постигнали известен успех, но недостатъчен, че да променят нещо. На двадесет и седми машините изконсумирали човечеството. Случило се много бързо. Толкова бързо, че чак е смешно. Нещо като филма „Черната чума“, режисиран от Бъстър Кийтън. До двадесет и осми, с изключение на някои организми, скрити дълбоко под земята, на Земята не било останало нищо живо.

— Но все някой е оцелял — каза Флойд, — иначе сега нямаше да ми разказваш всичко това.

— Някои хора се спасили — обясни Оже. — Онези, които вече били напуснали повърхността на Земята и живеели в космически обиталища и колонии. Примитивни, некоординирани общности, които едва успявали да посрещнат собствените си нужди, но достатъчно зрели, че да оцелеят и да теглят чертата в зората след загубата на Земята и тежката психологическа травма от случилото се. Точно тогава сме се разделили на две политически фракции. Моите хора, трешърите, твърдели, че не бива да позволим на нещо подобно да ни застигне отново. Точно поради тази причина сме отхвърлили нанотехнологията, довела до изобретяването на машините-убийци и още толкова други неща. Слашърите от друга страна, решили, че щом

сме изправени пред свършен факт, няма смисъл да се ограничаваме само по силата на някакво погрешно схващане за разкаяние.

В продължение на няколко секунди Флойд остана мълчалив, докато се опитваше да смели всичко, което Оже му бе разказала до този момент.

— Но нали твърдиш, че си от две хиляди двеста и някоя година? — произнесе най-накрая. — Ако събитията са се разиграли в средата на двадесет и първи век, явно не съм чул доста голяма част от собствената ти история.

— Цели двеста години от нея — кимна Оже, — но ще ти спестя подробностите. Наистина не е нищо особено. Старите политически групировки все още съществуват. Ние контролираме достъпа до Земята, сласърите контролират достъпа до останалата част от Галактиката. През по-голямата част от времето е царял относителен мир.

— През по-голямата част?

— Имали сме някои дребни... неразбирателства. Сласърите не спират да правят опити да поправят Земята, със или без нашето съгласие. Засега успяват само да влошат положението. В този момент на повърхността съществува цяла екологична система от машини. При последния им опит — преди двадесет и три години — нещата стигнаха дотам, че се разрази малка война по повод права за достъп. В крайна сметка стана каша — страшна каша, — но след това някак излекувахме раните, поне на първо време. Но стореното беше сторено. Наистина жалко за Марс.

— Радвам се да науча, че войните не са излезли от мода — подхвърли Флойд.

Оже кимна натъжено.

— Но през последните няколко месеца положението отново започна да излиза от контрол. Ето защо не бях много ентузиасирана, когато открих сласърско присъствие във вашия Париж. Това ми подсказва, че са замислили нещо и това силно ме тревожи. Почти съм убедена, че новините едва ли са добри.

— Чакай — каза Флойд. — Трябва да изясним нещо. Преди няколко часа ми заяви, че не си пътешественик във времето.

— Съвсем вярно — отговори Оже със сковано изражение.

— Но не спираш да ми повтаряш, че си от бъдещето — продължи той, — родена през две хиляди двеста и някоя година, която се е случила между моето време и твоето. Полудял климат... полудели машини... хора, живеещи в космоса...

— Да? — подкани го Оже с повдигната вежда.

— В такъв случай трябва да си се върнала в настоящето. Какво друго обяснение може да има? Този кораб трябва да е твоята машина на времето, или както там го наричат. Да не би да ме връщаш в бъдещето?

Тя го погледна сериозно.

— Коя година е сега, Флойд?

— Хиляда деветстотин петдесет и девета — отговори той.

— Не — каза тя, — не е. Сега сме две хиляди двеста шейсет и шеста година — повече от триста години напред в онова, което ти възприемаш като бъдеще.

— Имаш предвид, че *ще* бъде, когато изскочим през другия край на това нещо. Или по някакъв начин вече сме навлезли в бъдещето?

— Не — произнесе тя с безкрайно и тревожно търпение. — Сега не е хиляда деветстотин петдесет и девета. Нито вчера, нито когато се срещнахме миналата седмица.

— Вече напълно престанах да разбирам за какво говориш.

— Казвам, че цялото ти съществуване е... — Тя затърси думи, които биха имали смисъл за него. — Нещо различно от онова, което си мислиш, че е. В определен смисъл дори не може да се твърди, че ти си Уендел Флойд.

— Може би роботът все пак трябваше да те приспи. Започваш да бълнуваш.

— Искан ми се да бълнувах. Животът на всички заинтересовани щеше да стане далеч по-простичък.

— Не и моят. — Флойд се почеса по бинта, чудейки се дали той не започваше да си въобразява разни неща. Ръката му отплува свободно като балон. Сякаш падаха, сякаш сънуваше. Всеки момент щеше да се събуди в собственото си легло на улица „Драгон“ и двамата с Кюстин хубаво щяха да се посмеят на кошмарите му, докато закусваха с ужасно кафе и прегорели филийки. Напоследък прекалено често го удряха по главата, ето къде беше проблемът.

Но продължаваше да не се събужда.

— Да започнем от мен тогава — каза той. — Да започнем с бедния мухльо на име Уендел Флойд. Обясни ми как е възможно да не съм онзи, за който се мисля?

В този момент в кабината се включи някаква аларма. Ръката на Флойд се стрелна към джойстика, готова да върне кораба обратно по курса. Ала Оже поклати глава, като предупредително вдигна три пръста.

— Този път е различно — каза тя. — Системата за насочване все още е на линия.

— Някакви предположения? — попита Флойд.

— Не мисля, че има нещо нередно с кораба — обясни тя. — Всичко ми изглежда в нормата — или поне в допустимата норма, — ако се съди по датчиците. Освен това явно не се е случило нищо непоправимо с геометрията на тунела.

— Какво тогава?

Тя превключи още няколко прекъсвача, почука с нокътя на показалеца си по един от екраните и се намръщи срещу лавината от малки цифрички и букви.

— Не изглежда добре — каза накрая. — Изобщо не изглежда добре.

— Просто ми кажи — обади се Флойд с нарастващо напрежение в гласа.

— Нещо идва зад нас. Ето какво се опитва да ни каже алармата. Системата за наблюдение е засякла някакво ехо откъм кърмата. Не мога да разчета данните достатъчно достоверно, за да ти кажа със сигурност какво е, но би могъл да бъде друг кораб.

— Как е възможно да е друг кораб?

— Не зная — каза тя. — Повярвай ми, иска ми се да знаех. Тунелът е херметически затворен откъм края си при Париж. Дори да беше възможно да промушиш два кораба по едно и също време — и дори не съм сигурна дали в това има смисъл чисто математически, — тогава пак щеше да бъде невъзможно. Във възвратния мехур на 32 няма друг кораб. Ние сме единственият плъх в канализацията.

— Нещо друго тогава? Друга машина, не задължително кораб?

— Не зная. Може да са отломки. Проникването беше доста неравно и сигурно сме изгубили части от кораба. Вероятно ни следват, засмукани от дирята, която оставаме.

— В такъв случай, защо го виждаме чак сега?

— Дяволски добър въпрос — измърмори тя, сякаш той бе последният човек на света, който ѝ се искаше да го научи.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Най-накрая Оже успя да накара алармата да замлъкне. Флойд въздъхна облекчено, когато врявата престана и в кабината отново се възцариха обичайните звуци. Караха го да си представя машинно отделение: бяха като далечен, успокояващ ритъм на дизелов двигател.

— Искан ми се да ми бяха разяснили как да интерпретирам тази глупост — каза Оже, докато напрегнато се взираше в прелитащите цифри с чело, прорязано от леки бръчки. — Имам чувството, че проклетото ехо се приближава. Но е невъзможно, нали?

— Ще приема думите ти на доверие — вдигна безпомощно рамене Флойд.

— Ако ни следваха отломки, нямаше да ни приближават. Бихме изгубили повечето от тях при преминаването през обменната галерия. И като се вземат предвид сблъсъците на отломките със стените на тунела, е повече от разумно да предположим, че би следвало да изостават, а не да ни изпреварват. Да не говорим, че все повече щяха да намаляват.

— Тогава е време да зачеркнем теорията за отломките. Може би не разчиташ правилно данните — предположи Флойд. — Или нещо не е наред с кораба и просто му се привижда ехо.

— Наистина ми се иска да е така — каза тя.

— Може пък да се тревожиш излишно. Факт е, че поне според собствените ви думи, не можем да направим кой знае какво, освен да се отпуснем и да се наслаждаваме на пътуването. Случаят в общи линии е такъв, нали?

— По някакъв начин това изобщо не ме успокоява.

— Тогава ще се опитам да те успокоя, докато не успееш да проумееш цифрите. Говорехме за мен, струва ми се: по-специално за това, как в действителност не съм съществувал.

— Най-добре да не засягаме тази тема, Флойд. — Оже не успяваше да отдели вниманието си от загадъчния обстрел от нови и нови данни. Продължаваше да се взира в тях с неотслабваща

бдителност като човек, който всеки момент очаква да съзре проблясващо злато във водата на планински поток. — Грешка беше, че изобщо ти казах.

— Съжалявам, малката, но вече раздразни любопитството ми. Хората обикновено се стряскат, когато някой им заяви, че са умрели още преди години. Ще се доизясниш ли, или се налага да пусна чара си в действие?

— Не и чара ти, Флойд, не съм сигурна, че бих могла да го понеса.

— Тогава ми кажи какви са тези слухове за смъртта ми. Кога точно са ме хвърлили в ковчега?

— Не зная — отговори тя. — Дори не съм сигурна дали си се вредил за ковчег. Опасявам се, че Уендел Флойд просто не е оставил забележими следи в историята, за да ни е известна тази подробност. Припомни ми на колко си, Флойд — четиридесет, четиридесет и една?

— Тридесет и девет. Наистина умееш да ласкаеш хората.

— Значи си бил роден — кога? Някъде около хиляда деветстотин и двадесета?

— Право в десетката — отговори той.

— Което означава, че в края на века Флойд е бил на осемдесет години. Може да е загубил живота си по време на Втората световна война, или пък е живял щастливо и мирно и е починал, заобиколен от любящото си семейство. Или пък е приключил дните си като кисел, асоциален копелдак, когото всички са чакали да ритне камбаната.

— Винаги съм изпитвал тайно уважение към киселите, асоциални копелдаци — подхвърли Флойд.

— Каквото и да се е случило — продължи Оже, — е бил обикновен човешки живот. Родил се е, живял е и е умрял. Вероятно е ощастливил някои хора и е отнел радостта на други. Вероятно са си спомняли за него в продължение на няколко десетилетия, след като е починал. Превърнал се е просто в едно от лицата от старите фотографии — от онези, които изникват по време на пролетно почистване и все не успяваш да си спомниш откъде са, нито кой кой е. Толкова. Уендел Флойд. Той живя. Той умря. Било е живот. Край на историята.

— Защо имам чувството, че някой току-що мина през гроба ми?

— Защото вероятно някой е направил тъкмо това — отговори Оже. — Или би го направил, ако гробът ти не беше заровен под стотици метри лед.

— Откъде се взе пък ледът?

— Казах ти, че Земята беше съсипана. Но остави леда. По-важното е, че по някое време в края на трийсетте години на двадесети век нещо се случило с Уендел Флойд.

— Доста неща се случиха в края на трийсетте — отвърна той.

— Но основното събитие е онова, което не си спомняш. Никой не си го спомня. Смешното обаче е, че се е случило на всички едновременно и е било най-важното нещо, което някога е ставало в живота ви. Въпреки всичко обаче е останало напълно незабелязано.

— Случило се е на всички?

— На всеки, който е бил жив в съответния момент. На *всичко* живо. Всяко животно и растение на планетата. Също и на неодушевените предмети — всяка песъчинка на плажа, всяка тревичка, всяка капка вода в океана, дори на молекулите във въздуха, на атомите в скалите, чак до ядрото на Земята.

— Та какво било това невероятно събитие?

— Приличало е на фотография — каза тя. — Също като в мига, когато светкавицата проблясва и образът се отпечатва върху плаката. Само че не говорим за обикновена снимка. Била е триизмерна снимка, образ с изумителна, чудовищна сложност. Фотография на цялата планета, до информацията от самия квантов хоризонт. Може би дори отвъд Хайзенберговия... кой знае? Познанията ни по физика дори не могат да направят предположение как са успели. Наричаме го моментална квантова снимка, но това не означава, че имаме и най-малка представа какво е било нужно за осъществяването ѝ. Това е просто название, което сме измислили, за да прикрием невежеството си.

— Но как е възможно? — попита Флойд. — Щяхме да разберем. Щеше да е по всички вестници.

— Не е било дело на земна организация. Снимката е била направена от някой с неизмеримо могъщество. Съществува от друга планета или друго измерение, или друго време. Нямаме представа кои са били, нито какво ги е мотивирало. Знаем само, че се е случило.

— Отново марсианци?

— Не марсианци. Вероятно дори не е бил някой, в когото бихме припознали интелигентен живот. Навярно са много по-напреднали от нас, Флойд. Поне толкова, колкото ние превъзхождаме гъбичките, или бръмбарите. Богоподобни във всяко едно отношение.

— Така че просто са се появили и са направили тази фотография...

— Моменталната снимка. Както казах, не знаем по какъв начин. Може би са построили структура около цялата планета, само в рамките на няколко часа. Умна, незабележима структура, която някак е успяла да направи записа, без никой да забележи — и по-важното, без снимката да се отрази по какъвто и да било начин на самата планета. Или може би просто са сблъскали планетата с някакъв обект, който се оплел с квантовата ѝ идентификация, и е записал информацията в себе си, запазвайки я за бъдеща употреба. Можем да спекулираме за това „как“ до безкрай, без да се доберем до истината. Онова, което можем да предположим с по-голяма доза сигурност, е „защо“. Мислим, че в основата си мотивите им са били добронамерени. Проявявали са интерес към опазването на данните за Земята, които биха могли да бъдат използвани в случай на бъдеща катастрофа. Наричаме това предположение теория на „резервното копие“. Съгласно това схващане съществата са нещо като архивари на космическото пространство, нещо като системни администратори. Разхождат се из галактиката, посещават светове, достигнали чувствителен етап от еволюцията си и правят техни копия с помощта на процеса за моментална квантова снимка.

— И какво се случва с тези „копия“? — попита Флойд.

— Това е големият въпрос. Най-доброто ни предположение — и разполагаме с известна информация, която го подкрепя — е, че копията са пръснати из галактиката, запазени в нещо като складове. Мисли за тези складове като за личен сейф в банката. Във всяка една от тези кутии се съхранява по една фотография. В някоя от кутиите може да има образ на Земята от трийсетте на двадесети век. В друга — моментална снимка на Земята отпреди шейсет и пет милиона години, а защо не и от древната история на съвсем различна планета? Смятаме, че сме открили някои от тези кутии. Наричаме ги аномално големи структури, или АГС сфери. Обекти с големината на звезди от очевидно извънземен произход: огромни, бронирани сфери, достатъчно

обширни, че да поберат в себе си цели планети плюс относително голяма част от обкръжаващото ги пространство.

— Някога надниквали ли сте във вътрешността на тези кутии?

— Най-доброто, което сме могли да постигнем досега, е било да направим неясна снимка на една от сферите. Вътре, в самия геометричен център, се намира плътен обект, чийто коефициент на поглъщане на неутрино частици съвпада със сечението на предполагаемо скалист свят. Данните за плътността и размера на планетата обаче, не съответстват на тези на някой от познатите ни светове.

Фloyd рискува да допринесе с мнението си:

— Моментална снимка на друг свят?

— Да. Замръзнал във вътрешността на структурата като свършена триизмерна фотография. Разбира се, ако преровим Галактиката достатъчно обстойно, в крайна сметка може и да намерим оригинала — света, който е бил копиран. Ако допуснем, че го разпознаем, когато се натъкнем на него.

— Кажи ми до какво води всичко това. Защо някой би искал да прави снимки на планети и да ги съхранява в гигантски черупки? И какво общо, по дяволите, има това с мен?

— Не се ли досети вече? — попита леко раздражено тя. — Floyd е бил копиран: той и всеки жив човек на планетата. След като моменталната снимка била направена, Floyd продължил живота си, какъвто и да е бил той. Историята продължила да се търкаля и светът свършил през две хиляди седемдесет и седма година. Ала копието на Floyd по някакъв начин се пробудило към живот неколкостотин години по-късно и точно в този момент аз разговарям с него, опитвайки се да му обясня защо не е онова, което си мисли, че е. — Беше произнесла думата „онова“ с подчертана изразителност, сякаш съзнателно искаше да го нарани.

— Не е възможно да съм копие — заяви Floyd. — Помня всичко. Помня детството си и всичко след него чак досега.

— Това не доказва нищо. Бил си копиран заедно със спомените на Floyd, до последната подробност.

— Един момент. Ако копието е било направено преди неколкостотин години, защо не е умряло досега?

— Би трябвало да си мъртъв — каза Оже. — И щеше да си, ако на копието е било позволено да продължи да живее незабавно след като са направили моменталната снимка. Но не се е получило така. Копието — съвършеният триизмерен образ на Земята и нейните обитатели — изглежда е останало замръзнало допреди двадесет и три години, поддържано в някакъв вид летаргия на квантово равнище. — Флойд видя как тя затвори очи, сякаш се опитваше да се усмихне. — Като непроявена фотография — прибави.

— Но някой се е появил и я е проявил.

— Да. Квантовите равнища от този вид са изключително деликатни, да не говорим за копие на цял *свят*: къщичка от карти за игра, готова да рухне при първата кихавица. По някакъв начин обаче онзи, който я е създал, е успял да я изолира достатъчно, че да я запази за известно време. Слабите радиационни сигнали, които минават през черупката — гравитационни и неутрино емисии, — очевидно не са успели да нарушат стазата, или както там би предпочел да го наречеш. Обаче нещо е предизвикало отключването ѝ. По твоя календар, когато се срещнахме, беше хиляда деветстотин петдесет и девета, съгласен?

— Да.

— Също така знаем — след като се запознахме с историческите събития в твоята времева линия, — че светът ви повече или по-малко е следвал правилния път поне до средата на трийсетте. Към края на четиридесета година нещата се променят — немската инвазия през май същата година се проваля, — което ни навежда на мисълта, че през годините са се натрупали достатъчно дребни събития, които в крайна сметка са упражнили значително влияние. Много вероятно моменталната снимка да е била направена около хиляда деветстотин тридесет и шеста година, преди двадесет и три години, поне по твоя сметка.

— Щом казваш — сви рамене с неохота Флойд, без обаче да изглежда особено убеден.

— От друга страна, да вземем същия период от нашата хронология. Известно ни е, че времето за твоя свят протича със същата скорост, както и за моя. Сега сме две хиляди двеста шейсет и шеста година. Извади двадесет и три години и сме се върнали в две хиляди двеста двадесет и трета година, което повече или по-малко съвпада по

време с момента, когато слашърите бяха окупирали Марс и луните му, в това число Фобос.

— Накъдето летим — прибави Флойд, дори и само за да покаже, че внимава.

— Да. И някак не мога да се съглася, че това е съвпадение. Предполагам, че моменталната снимка е започнала да еволюира напред във времето от момента, когато слашърите са отворили портала на Фобос. Малка част от външната вселена е започнала да се просмуква в АГС обекта, карайки образа да се срина до нормалното състояние на материята. И снимката се пробудила към живот.

В съзнанието на Флойд внезапно се беше настанило ужасяващо видение. Беше си представил нещо като театрална сцена, населена с механични танцьори, застинали статуи, покрити от праха на годините. И ето че куклите се бяха пробудили, в началото бавно, повтаряйки движенията си с хореографска точност под съпровода на дразнещо бавен панаирджийски орган. Докато измъчената, хриптяща музика ускоряваше темпото, танцьорите също започваха да се движат по-бързо, да се въртят в собствената си орбита като полудели. Опитва се да отърси образа от ума си, ала малките фигурки не спираха да танцуват, набирайки скорост.

— Дори това да беше истина — каза Флойд, — дори аз и всичките ми познати да сме спели през всички тези години — всички тези столетия, — нямаше ли да си спомним поне нещо?

— Абсолютно нищо — отговори Оже. — Прескочили сте триста години между два удара на сърцето, Флойд — ти и всички останали на планетата. Може би си изпитал моментно дежа вю, или нещо от този сорт, за което французите си имат дума, но нищо повече.

— Значи всички на планетата биха изпитали същото?

— Може би. Но колко от вас биха му обърнали внимание?

— Нали не очакваш от мен просто да приема всичко това? — произнесе той.

— Флойд, не искам от теб да приемаш каквото и да е. — За момент в гласа ѝ се долови отчаяно съжаление към него. Последното го накара да изпита непреодолимото усещане, че му казваше самата истина и нищо повече.

— Аз не съм копие на Уендел Флойд — заяви той с нарастваща паника в гласа, въпреки отчаяните усилия, които полагаше да се

овладее. — Аз съм Уендел Флойд.

— Ти си съвършено копие. От теб се очаква да се чувстваш точно по този начин.

— Какво съм тогава? Някакъв вид призрак? Непотребна имитация?

— Възможно е някои хора да погледнат на теб именно по този начин.

— А *ти* така ли гледаш на мен?

— Не — отговори тя след кратко колебание. — В никакъв случай.

— Сега вече разбирам защо толкова се тревожеше дали ще успея да мина през онзи сензор — каза Флойд.

— Нямахте откъде да зная какво ще се случи. Дотогава никой не беше правил опит да доведе човек от 32.

— Сензорът се отнесе с мен като към всяко друго човешко същество. Това не ти ли е достатъчно?

— Да — каза тя. — Предполагам. Изслушай ме, Флойд: никога няма да откриеш мястото си в моя свят. Твоят свят е обратно в Париж, също толкова реален, или не, колкото би могъл да бъде.

— Не се тревожи — произнесе той. — Възнамерявам да се върна по един или друг начин.

Нещо отново привлече вниманието ѝ: някакъв проблясък сред лавината от цифри, надпреварващи се през екраните. Превключи няколко редици прекъсвачи и отново се загледа в данните. Лицето ѝ се бе превърнало в маска от напрегната, тревожна съсредоточеност.

— Все още ли приближава? — попита Флойд.

— Започвам да се притеснявам. Прилича ми на... — Ала Оже разтърси глава, сякаш се опитваше да отхвърли неприятна мисъл. — Невъзможно.

— Кое е невъзможно?

— Трябва да е станала някаква грешка — каза тя.

— Готов съм да поема риска. Какво те безпокои?

— Мисля, че онова, което виждаме зад себе си, е край на тунела. Държи се като отражателна повърхност, запращайки сигнала обратно към нас.

— Но нали напуснахме Париж още преди часове?

— Зная. Но е възможно там да се е случило нещо ужасно малко след като сме поели по пътя си. Ако се съди по цифрите, изглежда тунелът колабира, сгъва се точно зад гърба ни.

— Възможно ли е това?

— Предполагам. Склесгард твърдеше, че може да се получи проблем, ако гърлото се затвори прекалено бързо веднага след проникването. Изглежда роботът не е успял да се справи с процедурата по инжектирането. Или е бил програмиран да вземе най-подходящото решение, за да ни изведе от Париж, дори това да е значело, че трябва да пожертва себе си и връзката...

— Тоест?

— Тоест, се плъзгаме по тръба, която не спира да се скъсява, а глухият ѝ край ни настига.

— Това не ми звучи добре.

— На мен също. — Оже почука с пръст по друг екран. — Но тези цифри потвърждават думите ми. Показват скоростта ни през хипермрежата и приблизителното време на пристигане. Набираме скорост, а времето за достигане до спътника намалява все повече.

— Това хубаво ли е?

— Не. Защото не може да се дължи на нещо, което прави транспортният съд, нито на друг кораб или купчина отломки зад гърба ни. Вероятно причината е в нещо наистина фундаментално в поведението на хипермрежата. Мисля, че е геометрията на стените — избутват ни напред като семка. Колкото повече ни доближава отрязаният край, толкова по-бързо ни изблъскват приближаващите се стени. — Тя се обърна към Флойд. — Но корабът не е предвиден да устои на такива скорости. Не съм сигурна какво ще стане, когато кривината стане наистина критична и се окажем притиснати в самия край на тунела.

— Можем ли да направим нещо по въпроса?

— Не много — отговори Оже. — Мога да включа насочващите тръстери и да се опитам да ни изтласкам пред онова, което ни следва. Но тръстерите не са замислени за продължителна употреба. Ще успеем да спечелим няколко минути, може би половин час.

— Здравата сме загазили, а?

— Да — отговори тя. — А аз съм ранена и вече започвам да чувствам умора. Но ще успеем да се измъкнем някак, не се тревожи.

— Звучиш ми доста убедено.

— Не съм изминала целия този път за нищо — заяви тя с решително изражение. — Няма да позволя на никакви дребни пространствено-времеви неуредици да ми развалят деня.

— Защо не си починеш малко — предложи Флойд, — виж дали можеш да подремнеш, преди да стане напечено? Мисля, че за момента ще успея да се справя с кораба.

— Добър шофьор ли си, Флойд?

— Не — каза той. — Просто ужасен. Кюстин винаги ми повтаря, че карам като баба в неделен следобед.

— Е, това ме изпълни с увереност — отвърна тя, като с нежелание му отстъпи управлението и се опита да се настани по-удобно.

Флойд улови джойстика и усети леко поднасяне, щом корабът премина под негов контрол. Може би си въобразяваше, но вече започваше да се усеща слабо друсане. Сякаш гладката част на шосето беше свършила и сега се носеха през черен път. Дисплеите и измервателните прибори в кабината му се струваха леко замъглени. Той примижа, но не успя да проясни зрението си. Някъде зад металната обшивка на интериора нещо започна да издава тънък вибриращ звук, като че готово да се разкачи. Флойд стисна още по-здраво джойстика, чудейки се колко ли зле щяха да станат нещата, преди да се подобрят.

ТРИДЕСЕТ

Оже се събуди от интензивна турбулентност, докато корабът се разтърсваше и вибрираше едва ли не на една ръка разстояние от моменталната си аниhilация. Тя се взря през подутите си клепачи към главните измервателни прибори, като бързо си припомняше техническия брифинг, който ѝ бе провела Скедгард. Ситуацията беше критична: далеч по-лоша, отколкото по времето, когато бе заспала. Ако се вярваше на цифрите — като все пак се вземеше предвид ограничената ѝ способност да ги интерпретира, — колабиращият край на тунела почти ги беше настигнал. В същото време ги бе ускорил още повече. Сякаш бяха уловени на гребена на ударната вълна пред лавина: изблъсквани напред, но под неминуемата заплаха всеки момент да бъдат погълнати.

Корабът даваше всички признаци за скорошната си смърт. Много от дисплеите бяха отказали или просто излъчваха статични смущения. Някои датчици не работеха, забили стрелките си в горната част на скалата. Други се въртяха като дервиши или висотомери на пикиращ бомбардировач. По екрана на системата за насочване откъм нейната страна на кабината координатната мрежа прелиташе неуморно, разкъсвана от временни слепи петна. В съзнанието си вече виждаше как огромна част от приборите им — сензори и насочващи механизми — чисто и просто биват изтръгвани от корпуса, влачейки след себе си воали от искри и окабеляване. Навсякъде се виждаха премигващи предупредителни светлини, ала въпреки това клаксоните мистериозно оставаха мълчаливи.

— Флойд — каза тя с пресъхнала уста. — Колко време съм спала?

— Няколко часа — отговори той. Все още стискаше джойстика и сега Оже забеляза, че дори докато ѝ отвърщаше, ръката му въвеждаше леки корекции в курса.

— Няколко? Имам чувството, че...

— Са били повече от няколко? Вероятно около шест, или дванайсет, не зная. Май изгубих бройката. — Той я погледна. Лицето му бе възпламенение на изтощението. — Как се чувстваш, хлапе?

— По-добре — отговори тя, като внимателно потърка раната си. — Отпаднала... с натежала глава... но по-добре. УВ таблетките сигурно са успокоили възпалението и са спрели кървенето.

— Означава ли това, че ще успееш да издържиш, докато стигнем другия край на влакчето на ужасите?

— Би трябвало — кимна тя.

— Но все пак ще трябва да те прегледат?

— Да, но не се тревожи. Ако се доберем дотам, все някой ще ми обърне внимание.

Корабът поднесе яростно и се блъсна силно в нещо, след което продължи да се носи странично по траекторията си със зловец хрущящ звук, от който на човек му изстиваха костите. Флойд се намръщи и дръпна рязко джойстика. Оже чу как тръстерите започнаха да изстрелват поредица от контролирани взривове и се зачуди колко ли двигателно гориво бе изхабил, за да ги държи по правия курс, докато тя бе почивала.

— Спала съм цели дванайсет часа? — повтори тя, едва-що осъзнавайки думите му.

— Може би тринайсет. Но не бери грижа за мен. Времето просто отлетя.

— Добре си се справил, Флойд. Говоря сериозно, впечатлена съм.

Той я погледна с искрена и донякъде трогателна изненада, сякаш последното, което очакваше, бе похвала.

— Наистина?

— Да. Наистина. Не е зле за човек, който не би трябвало да съществува. Просто се надявам, че усилията ти в края на краищата ще си струват.

— Все още се тревожиш какво ще стане в другия край?

— Ще бъдем изстреляни от този тунел с много по-голяма скорост, отколкото би могла да поеме системата — като експресен влак, който се блъска с всички сили в буферите на перона.

— В края на тунела има цял екип, нали? Хора като Скедгард?

— Да — отговори тя. — Но не съм сигурна какво могат да сторят в случая. Дори да успеем да ги предупредим... Само че няма как да се

свържем с тях. Не можеш да изпращаш сигнали напред, докато в тунела има кораб. Не и ако се придържаш към законите на физиката.

— Никакво предупреждение ли няма да получат?

— Може би. Склсгард разполага с оборудване за наблюдение на състоянието на връзката, но не съм сигурна дали то ще успее да й каже, че целият тунел е започнал да колабира. Обаче я чух да говори за нещо, наречено ударна вълна. Наподобява обикновена вълна, която се разпространява пред нас, изменение в геометрията на тунела, разливащо се пред транспортния съд. Имат уреди, с които да го засекат и с негова помощ умеят да предсказват кога корабът ще излезе през портала. Мисля, че ще им даде поне неколкominутно предупреждение. — Оже махна някаква бучка, залепнала за ъгълчето на окото ѝ. Беше плътна и геологична, твърда и остра като гранитна жила. — Това обаче няма помогне на нас — продължи след малко. — А те ще разполагат дори с още по-малко време да се спасят, тъй като се движим с необичайно висока скорост.

— Трябва да има поне нещо, което можем да направим, нали? — попита Флойд.

— Има — отговори Оже. — Можем да се помолим и да се надяваме, че тунелът няма да ни засили още повече. В този момент все още имаме поне някакъв шанс да се измъкнем живи. Малко по-бързо от това, и според мен с нас е свършено.

— Ако се стигне дотам, имаш ли нещо против да не ми казваш? Страхливецът в мен предпочита да не знае.

— И в двама ни — каза тя. — Ако е някаква утеха, Флойд, всичко ще приключи бързо и ефектно.

Тя отново провери цифрите. Никакво отрицание не можеше да промени факта, че се движеха с трийсет процента по-бързо, отколкото в началото на пътуването. Времето на полета им в момента възлизаше на по-малко от двайсет и два часа. Около шестнайсет от тях вече бяха минали. И скоростта им не намаляваше.

— Флойд — каза тя, — искаш ли да си починеш? Мога да те сменя за известно време?

— В твоето състояние? Благодаря, но мисля да отложа почивката за след няколко часа.

— Повярвай ми: ще се нуждаем от уменията и на двамата, за да пристигнем здрави и читави.

Флойд я погледна за миг, след което кимна, пусна джойстика и почти незабавно се отпусна в креслото и потъна в дълбок сън. Сякаш най-после си бе позволил да изпадне в безсъзнание, след като в продължение на часове се бе държал само благодарение на волята си. Оже се зачуди колко ли дни по море бяха възпитали у него това умение и му пожела сладки сънища, стига да му бяха останали сили да сънува. Може пък безсъзнанието да бе за предпочитане и за двамата им, когато краят приближеше.

— Намери изход — произнесе на висок глас тя, сякаш това можеше да ѝ помогне.

Четири часа, които последваха, бяха най-дългите в живота ѝ. Беше взела последната от УВ таблетките с надеждата, че постъпва правилно. През първия час изпитваше остра, леко изнервяща яснота на ума, наподобяваща звъntenето на пръст, плъзгащ се по мокрия ръб на чаша за вино. Усещането беше крехко и не можеше да му се има особено голямо доверие. Караше я да се пита дали наистина взимаше най-правилните решения, даже когато ѝ се струваха напълно и безусловно оправдани. Когато чистата като камбанен звън яснота започна да отслабва и умът ѝ отново затъна в замаяност, неспособен да се фокусира върху която и да е отделна задача за повече от няколко секунди, Оже изпита нещо като облекчение. Поне сега разполагаше с обективно доказателство, че е възможно умствените ѝ процеси да са нарушени. Можеше да вземе предвид замайването и да го приспадне от действията си, получавайки представа за ситуацията. До известна степен чувстваше постижението като лична, макар и дребна победа над реалността.

Сега корабът се движеше дори още по-бързо отпреди: с петдесет процента над конвенционалната скорост за тунела и продължаваше да ускорява. Оже вече бе започнала да схваща показанията на приборите достатъчно добре, че да направи приблизителна оценка на скоростта, с която щяха да изскочат от другия край. Новините не бяха обнадеждаващи. Щяха да се забият във Фобос два пъти по-бързо от очакваното и дори тази цифра беше по-скоро твърде ниска оценка, тъй като темпът на ускорението им започваше да избързва едновременно с притискащата ги геометрия на стените, търпящи безкрайна поредица от конвулсивни изменения. Апаратът във възвратния мехур в никакъв случай нямаше да се справи с кинетичната енергия на кораба.

Транспортният съд щеше да се вреже във възпиращата люлка и стъкления мехур на сферата, а след това щеше да се размаже по стените на камерата на няколко километра под повърхността на Фобос. Денят би бил знаменателен, ако някой изобщо успееше да се измъкне от кървавата каша, какво оставаше за Оже и Флойд.

Ефектно? И още как.

Но скоростта им създаваше и други трудности. Предните сензори вече бяха увредени от сблъсъците със стените, ала дори онези от тях, които им даваха поне някаква представа за пътя пред тях, не успяваха да надникнат достатъчно надълбоко, за да ги предупредят за евентуалните микроизменения в тунелната структура. Препятствията и гънките, с които системата за насочване при нормални обстоятелства би се справила — изменяйки траекторията им по възможно най-елегантния, ефикасен и спестяващ гориво начин, — сега връхлитаха кораба прекалено бързо, за да имат време да реагират. Транспортният съд успяваше да избегне по-лошите участъци, ала старанията му изтощаваха застрашително направляващите тръстери.

Дори това обаче, не бе основната тревога на Оже в този момент. За миг даже бе забравила за нуждата да намалят скоростта, или за куршума в рамото си, или за присъствието на слашърите в Париж.

Мислеше за Флойд и как щеше да му обясни всичко това.

Защото колкото повече се скъсяваше тунелът зад тях, толкова по-надалеч оставаше домът му. Между Фобос и Париж вече нямаше да съществува хипермрежова връзка; нямаше начин за връщане по обратния път. Дори двамата по някакъв начин да успеяха да преживеят следващите няколко часа (предпочиташе да не пресмята шансовете това да се случи), Флойд щеше да открие, че е попаднал на безброй светлинни години разстояние от 32 и — още по-важното — с три века напред в бъдеще, в което никой нямаше да гледа на него като на реално човешко същество, а по-скоро като на изключително прецизен дубликат на един... на човек, живял и умрял във време, когато светът все още бе разполагал с достатъчно начини да поправи бъркотията, причинена от хората. Човек тъй щастливо обикновен, че не бе оставил и най-дребната следа в историята.

Два часа след като бе изпаднал в безсъзнание, Флойд отново се размърда. Не знаеше какво го е накарало да се събуди: неспирното клатушкане на кораба или сигналният клаксон, който току-що се бе

включил, придружен от предварително записания женски глас, който хладнокръвно им поднасяше информацията, че са на път да изгубят управлението.

— Толкова зле ли е, колкото ми звучи? — попита той.

— Не — отговори Оже. — По-зле. Много по-зле.

Системата за насочване беше изчерпала по-голямата част от реактивната маса. В момента разполагаха със запаси за не повече от десет минути. Още по-малко, ако скоростта им не спреше да се покачва, което пък изглеждаше неминуемо. Оже предполагаше, че прещипването в края на тунела почти ги беше настигнало и на свой ред проявяваше сигурни признаци за увеличаване на скоростта си. Може би, ако разполагаше с познанията на Скелсгард по теория на хипермрежата, дори и с всичките им празноти, щеше да успее да обясни защо се случва всичко това и по какъв начин е свързано с тензорната структура на колабирация квазипроход на дървояд. Не че подобно познание щеше да й бъде от особена полза в какъвто и да е практически смисъл, но...

— Ако не можем да завиваме — обади се Флойд, — няма ли да се забием в стените? Имам предвид — по-силно, отколкото вече го правим?

— Да — отговори тя. — Но според изчисленията сме само на един час от Фобос — може би по-малко, в зависимост от това колко още ще ускорим. Съществува слаба вероятност корабът да издържи достатъчно дълго дори и при пълна загуба на управлението. Наблягам на думата „слаба“.

— Явно ще трябва да отложи срещите си през следващата седмица.

— Ще ни разтърси здраво — по-лошо от всичко, което изпитавме досега. И пак се налага да вземем предвид малката въпросителна около пристигането ни през портала с два и половина пъти по-висока от обичайната за тунела скорост, ако изобщо стигнем толкова далеч.

— Да опитаме да разрешаваме проблемите един по един. Твоята позната... Скелсгард?

— Да? — каза Оже.

— Звучеше ми така, сякаш си знае работата. Тя ще намери начин да ни измъкне, стига да успеем да издържим до края.

Бедният Флойд, помисли си тя, само ако беше наясно със ситуацията. Бъдещето бе претърпкано с чудеса и фокуси, но освен това предлагаше и фантастични възможности да се прецакаш.

— Сигурна съм, че си прав — каза тя, като се стараеше гласът ѝ да прозвучи насърчително. — Сигурна съм, че ще измислят нещо.

— Така те искам.

— Последно предупреждение — произнесе успокоителният женски глас. — Контролерите за хоризонтална корекция на курса ще излязат от строя след десет... девет... осем...

— Дръж се здраво, Флойд. И ако си имаш някой талисман, нямам нищо против да ти се притече на помощ.

— Контролерите за хоризонтална корекция на курса са извън строя — каза гласът с нещо като радостно примирение.

В продължение на няколко измамно дълги секунди — десет или двайсет — траекторията им остана непроменена. Носеха се напред без особени сътресения. Сякаш бяха излетели с шейна през ръба на скала и летяха в неподвижния въздух.

— Ей — започна Флойд, — не е чак толкова...

После удариха нещо и едната страна на кораба заора здраво в стената на тунела. Разтърсването бе мощно и далеч по-лошо от всичко, което бяха преживели досега. Почувстваха и чуха ужасяващо дръпване, докато някаква голяма металическа част се отделяше разкъсващо от корпуса. Флойд сграбчи джойстика и направи опит да коригира траекторията им, ала действията му не дадоха видим резултат върху разтичащите се линии на координатната мрежа.

— Безполезно е — обяви Оже със стоическо спокойствие, което изненада дори нея. — Носим се по свободна траектория. — За да подчертае думите си, тя пусна собствения си джойстик и сгъна панела на конзолата пред себе си. — Отпусни се и се наслаждавай на пътуването.

— Толкова лесно ли ще се предадеш? Ами ако в цистерните все още е останало гориво?

— Това не е военен филм, Флойд. Когато системата каже нула, наистина го има предвид.

След първия сблъсък настъпи ново прекъсване, докато транспортният съд се носеше към срещуположната стена на тунела. Оже все още държеше под око колоните от прелитащи цифри. Носът

на кораба започваше да сочи встрани от посоката на движение. Щяха да се разтърсят още веднъж, когато...

Ударът дойде по-рано, отколкото очакваше. Премина през нея като електрически шок, карайки челюстите ѝ да изщракат. Прехапа езика си и вкуси кръв. Из целия кокпит премигваха предупредителни светлини. Един от оцелелите клаксони се пробуди към живот и излая в черепа ѝ на два гласа. Друг предварително записан глас — който подозрително приличаше на този на предишната жена — каза:

— Внимание. Целостта на външния корпус е застрашена. Структурната повреда е неминуема.

— Ей, госпожо! — извика Флойд. — Кажете ни нещо, което не знаем!

Ала Оже нямаше представа как да изключи автоматичните предупредителни съобщения. Веднага щом първото приключи, чула друго, което ги информира, че нивото на радиацията е надхвърлило безопасните за екипажа граници.

Сетне се блъснаха, отскочиха и отново се блъснаха, носът на транспортния съд се измести с шейсет градуса и следващият удар прибави поболяващ ъглов момент на траекторията им, който само се усили с поредицата от сблъсъци малко по-късно. С всяко завъртане Оже усещаше как нещо първо я притиска в креслото, а после се опитва да я извлече от него, карайки тялото ѝ да се олюлява в плетеницата от предпазни колани. Раната на рамото ѝ, изтръпнала от часове, отново се обади. Линиите на координатната мрежа протичаха толкова бързо, че не успяваше да разбере нищо. По всичко изглежда и системата за интерпретация на постъпващите данни бе също толкова обърквана, колкото нея. Не че имаше някакво скапано значение. Когато си изгубил управление, полетът на сляпо си беше чиста благословия.

Още нещо се изтръгна от корпуса с писък на измъчен метал. Долови как ушите ѝ изпукаха, щом налягането в кабината спадна съвсем леко.

— Току-що изгубихме... — Не ѝ остана време да довърши изречението. Въздухът изхвърчаше от кораба със свистене и с всяка изминала секунда ставаше по-разреден и по-труден за дишане. През премрежения си поглед Оже видя паникьосаното изражение на Флойд, докато тялото му подскачаше напред-назад от силата на същото въртеливо движение, което се опитваше да я изтръгне от креслото. Тя с

мъка повдигна здравата си ръка. Имаше чувството, че избутва цяла канара. Ръката ѝ стисна боядисания в жълто и черно лост за дихателните маски. Издърпа го, проклинайки системата, която трябваше да го е направила автоматично при първия знак за опасност. Притисна студената пластмаса на маската към лицето си и вдиша ледения ободряващ въздух.

Даде знак на Флойд да стори същото и изчака нетърпеливо, докато той успя да открие маската си и я надяна признателно.

— Чуваш ли ме? — попита тя.

— Да — каза накрая той, ала гласът му звучеше изтъняло и далечно.

— Пробивът е стабилизирал. Мисля, че налягането е спаднало до една трета от нормалното. Налага се да...

Думите се изгубиха в устата ѝ, когато въртящият се кораб се стовари върху една от стените. По обшивката затракаха още откъснати парчета метал. Повечето дисплеи или бяха мъртви, или не показваха нищо смислено. Оже опита да се фокусира върху времето за пристигане, но дори тези данни не спираха да се променят, варирайки с десетки минути след всяко преобръщане, когато корабът се опитваше да интерпретира скоростта си. Ново разтърсване запрати по дължината на гръбнака ѝ вълна, която накара черепът ѝ да шибне като върха на камшик гърба на седалката.

За секунда Оже изгуби съзнание и отново дойде на себе си сред кървавата мъгла на разфокусираното си зрение. Ръцете ѝ се струаха невъзможно отдалечени в пространството и безполезни, прикачени към тялото ѝ с помощта на най-тънките жици. Мислите ѝ бяха неясни, лишени от острота. Очевидно сънуваше всичко това, нали? Не, не сънуваше: участваше на живо. Ала дори перспективата за неминуема смърт вече бе изгубила смразяващия си ефект. Може би пък загубата на съзнание не беше чак толкова лоша идея...

Погледна към Флойд и видя, че главата му се люлее на едната и другата страна едновременно с въртенето на кораба. Устата му беше отворена, сякаш замръзнала наред възклицание от екстаз или ужас. Очите му се бяха превърнали в тесни, розови цепнатини, а изпод бинта му сълзеше яркочервена кръв.

Беше припаднал.

Корабът не спираше да се преобръща, да се търкаля и блъска с трясък, докато постепенно умираше. Оже опита да се притисне поплътно към креслото, като се вкопчи в облегалките за ръце и скова тяло. Някъде отдалече, сякаш от друга стая, нечий женски глас произнесе:

— Внимание. Финален заход към портала. Финален заход към портала. Моля, уверете се, че всички системи са обезопасени и екипажът е готов за процедурата по забавяне на скоростта.

— Моля, затвори си шибаната уста — каза Оже и отправи мълчалива молитва отново да изгуби съзнание.

Разтърсването и блъскането достигнаха абсолютния си пик. В този момент — който едва ли продължи повече от две до три секунди — изглеждаше напълно невъзможно корабът или крехкият му човешки товар да преживеят следващия удар на сърцата си. Честотата и силата на сблъсъците не вещаеха нищо повече.

Ала краят така и не настъпи.

Преобръщането продължи, само че — като се изключеа по някой слаб удар или блъсване — бруталните стълкновения бяха спрели. Дори въртенето започна да забавя и стана равномерно, почти поносимо. За пореден път Оже имаше чувството, че транспортният съд е излетял през ръба на пропаст и сега се намираше в измамно състояние на свободно падане: злокобно затишие преди унищожителната колизия, която щеше да сложи край на всичко...

... Но краят така и не настъпваше.

— Цифри — измърмори Оже с подутия си окървавен език.

Ала цифрите не й говореха нищо. Корабът най-после беше сляп и безчувствен, неспособен да сглоби каквато и да е смислена картина от заобикалящата го среда. Промяна в геометрията на тунела — помисли си Оже, — това беше единственото обяснение за състоянието, в което се намираха. Колапсът по някакъв начин беше накарал тунела в близост до гърлото, което бяха приближавали, да се разшири, така че сега на кораба се налагаше да изминава далеч по-големи разстояния между поредните сблъсъци със стените.

Не можеше да измисли друго обяснение. Със сигурност не бяха подложени на смазващото намаляване на скоростта, необходимо за спирането им във възвратния мехур. И продължаваха да се

преобръщат. Корабът не беше уловен, впримчен или задържан от каквото и да било.

Но тогава диаметърът на тунела трябваше да е нараснал до налудничави размери. Не бяха получавали сериозен удар вече две минути, чуваха се само отделни почуквания по корпуса. Възможно ли беше ситуацията да се бе променила толкова драматично, че всъщност почукванията да бяха в резултат на частични отърквания?

Поредният слаб удар, последван от нещо още по-странно: барабаниящо трополене, миниатюрни почуквания, като дъжд.

Сетне нищо.

Откъм Флойд се разнесе пъшкащо стенание.

— Искане ми се тези слонове да станат от главата ми — каза той.

— Добре ли си? Какво си спомняш?

— Помня, че си мислех как имам нужда от нова професия. — Той докосна слепоочието си, като едва успяваше да удържи главата си изправена срещу центрофужния ефект в резултат на непрестанното им въртене. — Умряхме ли вече, или просто аз се чувствам така?

— Не сме умрели — отговори тя. — Но не зная защо. Не сме се сблъскали със стената на тунела от няколко минути насам, но продължаваме да се въртим.

— Забелязах. Някаква теория защо е така?

— Не — отговори тя. — Нищо смислено.

Беше осъзнала, че е прекалено тихо. Корабът поскърцваше и издаваше тихи въздишки, но нямаше виещи клаксони, никакви предварително записани гласове, обявяващи неминуемата им смърт... Сякаш се преобръщаха през...

— Можеш ли да разбереш нещо от тези цифри? — прекъсна мисълта ѝ Флойд.

— Не — отговори Оже. — Корабът няма и най-малка представа къде се намира. Онова, което ни показва, би имало смисъл само ако бяхме подминали портала. Кое е очевидно...

— Може би, ако отворим жалюзите, ще добием по-ясна представа — предложи Флойд.

— Ако отвориш тези прозорци посред тунела, ще носиш тъмни очила до края на живота си.

— Винаги съм смятал, че ми отиват. Не можеш ли да отвориш щитовете съвсем малко? Все нещо ще научим.

Тя потърси някакво възражение, но не ѝ хрумваше нищо, което би го разубедило. Освен това беше прав: най-малкото щяха да получат нова информация, дори да не беше от съществено значение. Все пак ѝ се искаше да знае къде се намират. Основна човешка нужда.

— Нямам представа дали изобщо ще помръднат — каза тя — след цялото това блъскане преди малко.

— Просто опитай, Оже.

Тя разгъна контролния терминал и намери ключа, който управляваше жалюзите. Точно когато почти се бе убедила, че няма да последва нищо — че щитовете вероятно са се огънали до неузнаваемост, — кабината бе разделена на две от ярък сноп светлина. Някои от жалюзите бяха повредени, но други все още работеха. Позволи им да се откrehнат само на три пръста и ги задържа в тази позиция.

Присви очи и вдигна ръка, за да ги заслони. След повече от ден в сумрака на кабината, блясъкът ѝ се струваше непоносимо ярък. Но не можеше и да се сравнява с убийственото, електрическосиньо сияние на тунела.

Светлината премигна и изгасна.

После се завърна.

— Променя се едновременно с въртенето ни — каза тя след няколко секунди. — Сякаш има светлинен източник само от едната ни страна, вместо светлината да идва отвсякъде.

— Това говори ли ти нещо?

— Не. Но пък не ми говори нищо и фактът, че все още сме живи.

Креслото на Флойд беше разположено прекалено далеч от илюминатора.

— Виждаш ли нещо познато? — попита той.

— Не — отговори Оже. Тя позволи на жалюзите да се отворят докрай, но все така не успяваше да каже нещо повече за светлинния източник, освен че със сигурност съществуваше.

— Ще стана от креслото и ще видя дали не мога да доближа глава по-близо до...

— По-полека, войниче. Това не е работа за някой в твоето състояние. — Флойд вече се опитваше да се освободи от предпазните колани. Пръстите му се плъзгаха неумело над сложните пластмасови катарамии.

— Говори ми.

Коланите го освободиха. Преобръщането им продължаваше, ала тъй като сега ъгловият момент беше постоянен и само по едната ос, Флойд успя да се избути от креслото без особена трудност. Използва едната си ръка, за да се подпре на стената на кабината, а с другата се повдигна по-близо до прозореца, като държеше крака си закачен за основата на креслото.

— Внимателно, Флойд — предупреди го Оже, когато той притисна лице до стъклото. — Виждаш ли нещо?

— От едната страна има ярка светлина — съобщи той. — Не я виждам директно. Но отвън има нещо друго.

— Опиши го.

— Появява се в полезрението ми веднъж на всяко завъртане. Прилича на... — Той се намести по-удобно, като изкриви лице от усилието. — Ярко петно. Като облак със светлини в него. И около него, всъщност. Някои се движат, а други проблясват. Пред облака има и тъмни неща, които се движат навън.

Тя опита да си представи казаното от него, но не се получи.

— Това ли е? Само това ли виждаш?

— Горе-долу това е.

— Добре де, какъв цвят е облакът?

Флойд я погледна.

— Не знам. Точно мен не ме питай, когато се стигне до цветовете.

— Искаш да кажеш, че си далтонист? — Въпреки страховете си, тя не успя да се въздържи и се разсмя.

— Ей, това не е ли малко невъзпитано?

— Не се смей на теб, Флойд. Смея се на нас. Каква двойка сме само, а? Детективът-далтонист и глухият шпионин.

— Всъщност исках да те попитам за... — Гласът на Флойд заглъхна. — Оже, може да не ти се хареса, но проклет да съм, ако това чудо не става все по-малко.

Каквото и да виждаше Флойд, то не приличаше на нищо, което бяха описвали на Оже по време на брифинга. Кое то пък със сигурност означаваше, че се бе случило нещо много странно и неочаквано.

Тя усети как постепенно разбирането започна да я обзема.

— Флойд, мисля, че имам идея...

— Навън има и нещо друго. Много е голямо. Почти успявам да видя края му.

— Флойд, мисля, че сме се оказали в друга част на хипермрежата. Скелсгард твърдеше, че няма начин друг тунел да се пресече с този, който използваме... но ако е допуснала грешка? — Оже положи усилие да се овладее, след което заговори по-спокойно: — Например, ако е имало разклонение и сме го открили по случайност, докато не спирахме да се преобръщаме и блъскаме в стените? Или сме се ударили толкова силно в стената, че сме успели да я пробием и сме се промушили в съседна част на мрежата?

— Слушаш ли ме, Оже? — каза Флойд, като се взираше в нея, сякаш беше изгубила ума си. — Казвам ти, там навън има нещо наистина, ама наистина голямо.

— Светлинният източник?

— Не. Не той. От противоположната страна на небето е. Малко ми прилича на...

Оже отново посегна към панела пред себе си.

— Връщай се на мястото си. Ще опитам нещо безнадеждно оптимистично.

— Обичам такива жени. Какво ще направиш?

— Ще проверя дали не е останало нещо в горивните цистерни.

— Нали вече опитах — каза Флойд, като се спускаше в креслото си и затягаше коланите. — Двигателите отказаха.

— Известно ми е. Но системата може би е отчитала празно, въпреки че в резервоара е имало леко налягане.

Флойд я погледна учудено.

— Нали спомена, че не работело по този начин?

— Излъгах. Отхвърлих предложението ти, защото се чувствах предадена и озлобена. Не че тогава щеше да ни свърши някаква работа, така или иначе.

— Разбира се. — В гласа му се усещаше леко наранено честолюбие.

— Съжалявам — каза тя. — Не се справям много добре в такива ситуации, ясно? Вярваш, или не, не ми се случват всеки ден подобни неща.

— Смятай, че ти е простено — произнесе Флойд.

— Виж — обърна се Оже към него, — трябва ми само няколко капки реактивна маса, достатъчни, за да убием ъгловия момент, или просто да го променим, за да огледаме по-добре какво ни заобикаля.

— Може да влошиш нещата.

— Мисля, че трябва да рискуваме.

Тя стисна джойстика. Отвори предпазителя и се подготви да натисне спусъка, като се опитваше да си представи ориентацията на преобръщащия се кораб. Скелсгард не ѝ беше обяснила как да неутрализира подобно въртене — брифингът не се беше разпрострял върху случаи, в които нещата биха се объркали толкова невероятно, отчайващо зле, — но в крайна сметка всичко, което трябваше да направи, бе да внесе лека промяна, достатъчна, че да промени малко гледката навън. Внезапно я връхлетя смазващото чувство, че действията ѝ нямаха кой знае какъв смисъл, при положение че не беше успяла да разгадае и онова, което бе видял Флойд до този момент...

Натисна спусъка. Вместо обичайната поредица от последователни изстрели на тръстерите чу късо, замиращо съскане, което изтля веднага след като започна. Преди това, сред адската какофония на алармените системи и разтърсващия крясък на ударите по корпуса, никога нямаше да чуе слабия шепот от последното придихание на насочващите двигатели.

Дали щеше да се окаже достатъчно? Не бе почувствала нищо, което да навежда на мисълта за промяна в курса.

Ала ъгълът на светлинния източник — косите лъчи, разрязващи кабината след всяко завъртане — се бе изместил съвсем леко.

— Добре — каза тя. — Сега е мой ред да погледна.

Оже разкопча предпазните си колани и с голямо усилие и значителна болка в рамото успя да се изправи и да се залови така, че да надникне през илюминатора. Корабът не спираше да се преобръща. Светлинният източник изпълни ослепително гледката, карайки я да присвие очи и инстинктивно да отмести поглед. Наситенобял диск с едва доловим жълт оттенък. Всъщност доста приличаше на Слънцето.

Сетне се показва и петното на Флойд. Нямахте как да не му го признае: описанието му съвпаднаше до последния детайл. Приличаше на рубинена мъглявина, на увеличена астрономическа фотография, изпръскана със светли ивици, размазани червени точки и изключително тъмни кръпки, наподобяващи прашни странични

пътища. Докато гледаше облака, малко преди да се скрие от очите ѝ, в дълбините му припламна яркорозова светлинка, след което още по-бързо изтля и изчезна.

— Не знам какво е това — каза тя. — Никога не съм виждала нещо подобно.

Точно тогава въртенето разположи още нещо пред тях. Леко извита арка в ръждивооранжево, обрамчена от бледа атмосфера. За разлика от петното това вече определено беше виждала и преди. Забелязваха се дори белите драскулки на дирижабълните линии и ярките панделки на каналите на иригационните съоръжения.

Това беше другото, забелязано от Флойд.

— Марс — произнесе тя, без сама да вярва на думите си. — Голямото нещо...

— А светлината?

— Слънцето — отговори Оже. — Излезли сме в орбита около Марс. Намираме се в Слънчевата система.

— Но нали каза...

Тя отново погледна към разкъсването от проблясващи светлинки петно. Точно както беше казал Флойд, сега изглеждаше леко смалено в сравнение с последния път, когато го бе забелязала — независимо от факта, че самото петно явно се разширяваше, подобно на облак от експлозия...

В същия миг ярка светлина, каквато дори не си представяше, че може да съществува — по-ярка дори от сиянието на гърлото на тунела, — озари петното като слънчев лъч, пронизващ прозорец от цветно стъкло и достигна небивал интензитет, превръщайки се във второ слънце. След това избледня, подобно на преждевременен залез, а когато тъмнината се завърна, облакът бе почернял напълно, лишен от проблясъците, които дотогава го бяха разкъсвали.

— Къде е Фобос? — попита Оже.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Нямаше какво повече да направят, за да забавят въртенето на кораба. Оже остави жалюзите отворени и от време на време някой от двамата се покатерваше, за да надникне навън. По-лесно и безопасно обаче, беше да останат привързани към креслата. Колкото и увреден да беше, транспортният съд поне за момента оставаше цял: от излизането им над Марс не бяха отказвали повече системи и налягането в кабината беше стабилизирано до една трета атмосфера. Въздухът беше прекалено рядък за дишане, така че не сваляха маските, но поне не бяха изложени на пронизващия студ на космическия вакуум. Отоплителната система се захранваше от акумулатори, които все още функционираха. Температурата беше ниска, но не и непоносима.

— Засега сме в безопасност — обяви Оже. — Трябва само да изчакаме, докато някой разбере къде сме.

— Някой ще ни спаси?

— Можеш да се обзаложиш. Ще претърсят всеки сантиметър от космоса, за да ни открият. Дори транспондерът на старото корито да не работи, ще ни засекат с техните сензори. Въпрос на време е.

Увереността в гласа ѝ бе леко напрегната, като тънък лед, който всеки момент се канеше да поддаде.

— От думите ти мога да заключа, че имаш някаква теория за начина, по който сме се спасили? — попита Флойд.

— Хората на Авелинг трябва да са взели решение да унищожат Фобос — отговори тя. — Петното от прах и газ е онова, което е останало от спътника. Навярно сме се ударили в част от отломките, но за щастие нямаме сериозни повреди.

— Вдигнали са във въздуха цяла луна? Не мислиш ли, че е малко драстично?

— Можели са да ни спасят само по този начин — каза Оже. — Трябва да са засекли ударната вълна от носа ни и са осъзнали, че се приближаваме прекалено бързо, за да успеем да забавим във възвратния мехур. Единствената функция на мехура обаче, е да

поддържа вакуума при гърлото на прохода. Ако елиминираш изолационната камера — и заедно с нея Фобос, — мехурът става излишен. Вакуумът на космоса върши същата работа.

— Но нали каза, че едва ли ще имат достатъчно време да реагират, преди да ги връхлетим? — попита Флойд.

— Възможно е да са разполагали с процедура, предвидена за точно такива спешни случаи — отвърна тя. — Мерки за светкавична евакуация, които да изкарат всички от луната в рамките на не повече от две минути. Ядрени заряди, заложени по цялата повърхност, готови да я раздробят на парчета с едно натискане на копчето. Това ни е разчистило пътя на излизане.

— И всичко това само за две минути?

— Няма друго обяснение, Флойд.

— Е, аз мога да се сетя поне за едно: някой друг е взривил луната, а нашето пристигане няма нищо общо със случилото се.

— Не, Флойд — произнесе търпеливо Оже, сякаш изнасяше лекция на дете по някакъв сложен и тайнствен въпрос, касаещ света на възрастните. — Никой друг не е взривил луната. По тези места не вършим такива неща. Може да сме в криза, но никой разумен човек... — Внезапно тя замръзна и се намръщи.

— Оже?

— Мамка му. Мисля, че си прав.

— А се надявах да не съм.

— В облака от отломки имаше експлозии — каза тя, като си припомни стакатото от проблясъци, — сякаш във вътрешността му все още ставаше нещо. Сякаш продължаваха да се сражават.

— Кой би могъл да е унищожил луната?

— Ако не е било умишлено, ако причината не са били ядрените заряди, тогава на това са способни единствено слашърите. — Тя последва уморителната пътека на собствения си умствен процес. Беше прекалено изтощена, за да разсъждава ясно — в противен случай никога не би допуснала с толкова лека ръка възможността да са взривили Фобос специално заради нея. — Последният проблясък — каза. — Най-яркият от всичките?

— Да?

— Мисля, че това бе моментът, в който проhodът се затвори за последно. Движехме се с гребена на вълната по целия път дотук.

Изскочихме, след което колабирацият край на тунела се е блъснал в собственото си гърло. Нещо подобно на ластик, който се удря в ръката ти, когато пуснеш единия му край. Мисля, че експлозията е отнесла всички сражаващи се единици в облака от отломки.

— А пътят ми за дома?

— Няма го. С връзката е свършено.

— И аз така си помислих.

— Съжалявам, Флойд.

— Не съжалявай за нищо. Сам се набърках в тази каша.

— Не, не е вярно. И аз съм длъжна да поема част от вината. Не биваше да ти позволявам да пресичаш сензора. И при никакви обстоятелства не трябваше да те оставям да се качиш на борда на този кораб.

— Погледни истината в очите, хлапе: никога нямаше да стигнеш дотук без мен.

Оже нямаше възражение срещу последните му думи. Беше прав: без помощта на Флойд вече щеше да е умряла някъде по протежението на колабиралата хипермрежа, разрязана на парчета сред фойерверките на живота си.

— Това не ме оправдава — каза тя. — Изтръгнах те от всичко и всеки, когото познаваш.

— Нямаше избор.

Тя докосна раната си. Отново беше станала чувствителна и гореща, сякаш възпалението се беше завърнало. УВ таблетките не бяха от онзи вид, който оставаше в тялото вечно. Малките машини вероятно вече се бяха саморазглобили, привнасяйки градивните си елементи към химическия резервоар на тялото ѝ. Досега бе действала съгласно предположението, че ще получи лекарска помощ веднага щом корабът изскочи във възвратния мехур.

— Добре ли си? — попита Флойд.

— Просто съм малко изтощена. Ще се справя.

— Имаш нужда от медицинска помощ.

— И ще я получа в момента, в който ни измъкнат от тази консервна кутия.

— Ако изобщо някой ни търси — каза Флойд.

— Търсят ни. Скелсгард трябва да е предала на Калискан, че сме на път за насам и че носим важна информация.

— Готова ли си да ми кажеш защо всичко това е от толкова съществено значение? Имам предвид, след като вече сме тук...

— Погледни отново през илюминатора, Флойд. Погледни Марс.

Оже разказа на Флойд за Марс. Разказа му за Сребърен дъжд и онова, което беше причинил на този свят.

Сребърен дъжд беше оръжие, създадено по време на последния конфликт между слашърите и трешърите от проби, взети от оригиналните нанотехнологични спори, унищожили живота на Земята. С помощта на подлост и безподобна хитрост, военните учени на СОЗЩ — подпомогнати от изменници сред редовете на хората от Политите, допринесли със собствените си умения в нанотехнологичната манипулация — извлекли грубата същина на първоначалните спори и ги превърнали в нещо изострено и красиво, аналог на самурайски меч. Сетне ги посели в отчасти тераформираната атмосфера на Марс с помощта на безброй керамични сачми, имащи способността да износват черупката си. Сачмите потънали към повърхността, разпръсквайки се на огромно разстояние.

Политите и за миг не допускали, че враговете им биха използвали срещу тях нанотехнология — единственото, което трешърите ненавиждали повече от всичко друго.

Следователно трешърите разполагали с необходимия елемент на изненада.

Сребърен дъжд бил оръжие, което се засичало изключително трудно. Експертите от Политите на Марс очаквали нещо далеч по-грубо, така че филтрите им за нанотехнологични агенти не успели да пресрещнат нападателя — лукав и смъртоносен предвестник на собствения им край. Спорите прониквали в живите организми безшумно и по напълно безобиден начин. Не просто в хора и животни, а във всяко живо нещо, което колонистите били убедили да пусне корени на Марс. Оръжието се просмуквало през запечатани врати и шлюзове; през кожа и клетъчни мембрани, дори през защитните механизми на нервните тъкани. Даже рояците от нанотехнологични машини в организмите на слашърите не разпознали натрапника — изпипано, изключително прецизно оръжие.

В продължение на цели дни не се случило нищо. Спорите се процеждали в света на колонистите на всички равнища. В иригационните съоръжения, използвайки каналите, за да се придвижват на големи разстояния; посредством физически контакт между хора и животни; с помощта на климатичните процеси — едновременно с вятъра; репликирайки се по ефикасен и систематичен начин, но без да използват прекалено много ресурси, които биха издали присъствието им. Постепенно хората започнали да се оплакват от проблеми със здравето — нищо сериозно, обикновени признаци за настинка.

С тази разлика, че никой гражданин на Политите не си спомнял кога за последно някой е боледувал от настинка...

Тактиците от СОЗЩ били програмирали активирането на Сребърен дъжд за 28 юли 2243 година. По чиста случайност денят и месецът съвпадали със събитията от Нанокоста: разполагането на Сребърен дъжд било продиктувано от чисто стратегически съображения. Веднъж щом съвпадението станало очевидно обаче, генералите не сметнали за необходимо да променят плановете си. Вместо това щели да изпратят послание — косвено, или не — на Политите. Това е цената, която плащате, заради злото, сторено от бащите на идеологията ви.

Когато спорите най-после се активирали, всеки инфектиран организъм умрял в един-единствен, избухващ миг, благодарение на малките бомби с часовников механизъм, задръстили клетките му. Записите от системите за наблюдение показват как хората просто замръзнали наред крачка, наред изречение, наред последната мисъл в живота си. След това започнали да падат на земята. Всеки биологичен процес в телата им бил прекъснат като самоотлъчила се компютърна програма. Никаква кръв, никакви видими, медицински доказуеми фази на разложение. Просто се превърнали в нещо като прах с неясната форма на труповете. Когато системите на градовете и селищата започнали да се сричат, а защитните им механизми за регулиране на климата да отказват поради липса на грижи, купчините прах просто изчезнали, отнесени от вятъра.

Стратезите на СОЗЩ не искали да унищожат всяко живо същество на планетата: около Марс се въртели доста от собствените им интереси, за да стигнат толкова далеч. В случай че Сребърен дъжд

направел опит да се изплъзне от контрола им (дотогава нямали възможност да го изпробват при такива големи мащаби), просто щели да освободят други спори, създадени със задачата да неутрализират първото оръжие, преди да е причинило непоправими вреди. Само че не им се наложило да го направят. Сребърен дъжд свършил работата си съгласно предвижданията им.

В последвалите дни военните сили на slashърите останали в състояние на парализа в резултат на чудовищното престъпление. На Марс намерили смъртта си шейсет хиляди души — повече от всички жертви взети заедно от началото на конфликта. Ала точно когато slashърите възнамерявали да нанесат унищожителен контраудар срещу Плетеницата, използвайки оръжия, пазени в дълбок резерв, сред трешърите се разразили не по-малко шокиращи събития. Официалните представители на властта осъдили действията на стратегите, разработили и освободили Сребърен дъжд над планетата. След един относително кървав преврат отговорните за престъплението били изправени пред съда, а по-късно екзекутирани. Наказателните мерки заситили желанието за мъст на slashърите. Няколко седмици по-късно двете страни се споразумели по основните точки на мирен договор, според който Марс се връщал под контрола на трешърите, смятано от 2244 година, в замяна на значителни отстъпки в полза на slashърите. И макар да не можело да се каже, че Марс се е възстановил напълно, процесът на оздравяването на планетата поне бил започнал. Програмата за тераформиране продължила, като така и не била доведена до крайната си цел, но в крайна сметка колонистите се нуждаели от нещо, за което да се борят. В регионите на Солис Планум и Тера Кимерия изникнали нови, амбициозно замислени селища, а обновяването на космическия порт във висока орбита, изоставен по време на войната, привлякло свежи капитали.

Дори днес обаче, двадесет и три години по-късно, Оголената зона си оставаше безжизнена. По чиста случайност или по нечий предварителен план, генетично модифицираните култури не вирееха там. Никое от селищата в рамките на отпечатъка, оставен от Сребърен дъжд, не се бе пробудило за нов живот. Дори в този момент градовете се издигаха там, заровени в марсианския прах като белите кости на забравени призраци, изоставени точно по начина, по който ги е заварило зверското престъпление.

Оже отново си припомни съня за Париж и малкия барабанчик, крачещ по „Шанз-Елизе“.

— Случи се преди двадесет и три години — завърши тя. — Официално оръжието вече не съществува. Дори плановите за него са били унищожени, или поне се предполага, че е така. Само че Сюзан Уайт не е написала онези думи върху пощенската картичка без причина. Някой е успял да се сдобие с него. Възможно е дори да го е подобрил. И следващата му жертва няма да бъдат няколко хиляди марсиански колонисти, а три милиарда души — цялото население на твоята версия на Земята.

— Но защо?

— За да изтрият онова, което поначало не е трябвало да съществува. За да изтрият тези три милиарда живота, сякаш са самоотлъчили се програми в огромна компютърна симулация. За да върнат обратно часовника до мига на моменталната снимка и да се сдобият с девствено копие на Земята, необременена от досадните ѝ живи, дишащи обитатели.

— Това е чудовищно — произнесе ужасено Флойд.

— От една страна. От друга е просто въпрос на почистване — все едно да тушираш фотография. Помниш ли какво каза онова военно бебе в Берлин? Вие сте просто три милиарда точки.

— Трябва да им попречим.

— Опитваме се. Но може да сме закъснели. Ако вече разполагат с физическите координати на АГС обекта, сега им остава единствено да се доберат дотам и да освободят Сребърен дъжд над планетата.

— Тогава трябва да ги изпреварим.

— Хубава идея, Флойд. Но *ние* не знаем къде е АГС-ът. Галактиката не е малка.

— Тогава ние трябва да се доберем до тези координати. Все някак са ги изнесли от планетата, нали?

— Флойд, говорим за три числа. Дори не е необходимо да са големи. На никой не му е притрябвало да указва позицията на АГС-а до сантиметър. Все едно да търсиш остров в Тихия океан. Трябва ти само приблизителната точка, колкото да отхвърлиш останалите възможности.

— Тогава ще търсим приблизителна точка.

— Може да бъде навсякъде, скрита под каквато и да е форма. Може да е телефонен номер, или нещо не толкова очевидно.

— Но тези числа трябва да бъдат все някъде. Възможно ли е да са ги скрили в нещата, които е изпращала у дома Сюзан Уайт?

— Тя беше на наша страна, Флойд.

— Не казвам, че е подозирала какво пренася. Просто, че несъзнателно се е оказала куриер за лошите.

— Все пак си остава безнадеждно начинание. Дори да знаехме със сигурност, че цифрите са били някъде сред онези документи... откъде да започнем? Координатите може да са записани в най-малката микроточка, или сред телефонните номера в обявите на вестник.

— Казвам само, че трябва да направим нещо.

— Съгласна съм — отвърна тя, — но може би засега основният ни приоритет е някой да ни спаси.

Нещо привлече вниманието ѝ: незначителна промяна в характера на светлината, нахлуваща в кабината. Все още се въртяха, Слънцето продължаваше да наднича при всяко обръщане през илюминатора, ала сега към тази светлина се бе прибавило и розово сияние, което не отслабваше, сякаш транспортният съд бе обвит в свое собствено зарево.

— Още ли си на мнение, че някой ще дойде да ни прибере? — попита Флойд.

— Със сигурност ни търсят — отговори Оже.

— Дори и взривяването на тази луна да не е било част от първоначалния план?

— Някой пак ще иска да разбере какво се е случило с нас. — Ала дори докато произнасяше последното, усещаше как последните остатъци от увереността ѝ започват да се изпаряват. Съществуването на портала в хипермрежата се пазеше в дълбока тайна. Повечето от онези, които знаеха за него, вероятно се бяха оказали в капан на Фобос по време на атаката.

— Оже?

— Мисля, че май имаме далеч по-голям проблем, отколкото очаквах. Авелинг и Бартън са мъртви. Като се изключат Ниагара и Калискан, нямам представа кой още би могъл да знае за нас.

— Ниагара и Калискан?

— Ниагара е слашърската ни къртица, човекът, който ни захранваше с технологични познания, за да успеем да приведем в действие портала на Фобос. Калискан е човекът, който ме изпрати да прибера вещите на Сюзан. Ниагара може и да е бил на Фобос, когато луната е експлодирала, но Калискан вероятно още се намира в Плетеницата.

— Тогава можем само да се надяваме, че не те е забравил.

— Флойд, има нещо нередно в цялата работа. — Тя затвори очи, за да приглуши внезапно усилилата се остра болка в рамото си. — Колкото повече мисля за случилото се, толкова повече се убеждавам, че нищо не е било плод на случайността.

— Кое по-точно?

— Колапсът на прохода. Вярно, връзката беше изключително нестабилна, но роботът можеше спокойно да компенсира. Не е възможно да не е успял да затвори гърлото съгласно изискванията на процедурите за безопасност.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че роботът е бил изпратен там, за да унищожи връзката.

— Но той ти помогна.

— Да — каза тя. — И вероятно наистина възнамеряваше да спаси живота ми. Предполагам, че дори не е имал представа, че някой е променил инструкциите му. Заповедта за саботаж вероятно е била заровена дълбоко под повърхностния програмен слой.

Розовото зарево се усилваше: покрай бронираната рамка на илюминатора се протягаха ярки игриви пръсти. Оже не успяваше да се отърси от усещането, че нещо не е наред, но не успяваше да си обясни какво.

— Защо му е на някой да саботира връзката, ако това е единственият път обратно до Париж? — попита Флойд.

— Точно това ме тревожи най-много. Не просто защото навежда на мисълта, че някой в организацията е искал да прекъсне връзката, но също и понеже това значи, че връзката вече не е необходима на слашърите.

— Защо биха се отказали от нещо подобно?

— Не биха — отвърна Оже. — Не и ако вече не разполагаха с друг начин да се доберат до Париж.

— Искаш да кажеш, че вече разполагат с координатите на АГС-а?

— Или това, или скоро ще ги получат.

Неосъзнатата тревога на Оже най-после успя да си пробие път на челно място сред замъглените ѝ от болката мисли. Внезапно усети как изстива от ужас. Дори пронизващата болка от раната вече не беше способно да я притесни толкова силно.

— Флойд, ще ми направиш ли една услуга? Ще се покатериш ли да надникнеш още веднъж през илюминатора?

— Защо? Мислиш, че навън има някой?

— Просто го направи. — Тя напрегнато го проследи, докато изпълняваше молбата ѝ.

— Сега обаче ми кажи какво точно трябва да виждам?

— Виж дали Марс изглежда по-голям в сравнение с последния път, когато го видя.

Флойд надникна навън, след което се вторачи в нея, докато през лицето му като по часовник преминаваха светлини и сенки. Изражението му ѝ подсказа всичко, което искаше да научи.

— Това не е добре, нали? — попита той.

— Връщай се в креслото. Бързо.

— Какво има?

— Не обикаляме в орбита около планетата. Щом Марс изглежда по-голям отпреди, значи го приближаваме. Падаме към повърхността. Мисля, че вече сме навлезли в горните слоеве на атмосферата му.

Флойд се върна в креслото и без бавене пристегна предпазните колани около себе си.

— Откъде знаеш?

— За известно време няхах представа. Просто имах неприятното усещане, че е възможен и този сценарий. Фобос обикаляше в орбита около Марс, движейки се с точната скорост за височината, на която се намираше. Само че ние излетяхме през портала с различно ускорение спрямо това на спътника — най-малко стотици метри в секунда. Каквато и да е била траекторията ни, едва ли е съвпадала с неговата. Съществуваше вероятността да сме изкарали късмет и да се носим в правилната посока, тоест надалеч от Марс...

— Но днес явно нямаме късмет.

— Не — каза тя. — Явно нямаме. Излезли сме под грешен ъгъл, с погрешно ускорение. Навлизаме в атмосферата.

— И това е поне толкова лошо, колкото звучи, нали?

— Някога пожелавал ли си си нещо, когато видиш падаща звезда, Флойд? Е, сега ти се открива идеалната възможност. Дори ти е позволено да бъдеш на мястото на звездата.

— Какво ще стане?

— Ще изгорим и ще умрем. Ако имаме щастие, преди това ще изгубим съзнание от силата на ускорението.

— Интересна дефиниция за щастие.

— Корабът не е проектиран за приземяване в атмосфера — каза Оже. — Без значение под какъв ъгъл навлиза.

— Не може всичко да приключи така, Оже. Не и по този начин. Не и след като стигнахме толкова далеч.

— Няма какво да направим — отговори тя. — Нямаме възможност да направляваме спускането. Не можем да намалим или да увеличим скоростта. Не можем да преустановим въртенето на кораба. — Заревото, в началото слабо, вече се бе усилило и премигваше в отсенки на синьо и розово като одеяло от пастелна светлина, заметнато около кораба. Беше хипнотизиращо и красиво. При други обстоятелства можеше дори да му се възхити. — Може би, ако корпусът ни не беше станал на швейцарско сирене — каза тя, оставяйки на Флойд да си вади заключенията.

— Но той е.

— Съжалявам — каза тя. — Вината е моя.

Заревото се бе превърнало в ослепително бяла светлина и в следващия миг целият транспортен съд се разтърси ожесточено. Вече се преобръщаха неконтролируемо и навсякъде около себе си Оже чуваше писъците и стенанията на протестиращия метал, докато аеродинамичният и термалният шок започваха да си играят с тъканта на кораба. Ускорението ги притисна изненадващо бързо и по нищо не напомняше на гладките преходи, които си спомняше от пътуванията си до Земята. В един момент към креслото я притискаше лекото, но постоянно ускорение на ъгловия момент, а в следващия нещо се опитваше да я изхвърли едновременно във всички посоки и единствено предпазните колани успяваха да удържат тялото ѝ на място. Заби глава в облегалката, опитвайки се да предпази врата си от

счупване, ала въпреки това черепът ѝ сякаш се опитваше да се отдели от тялото при всяко разтърсване на корпуса. Полетът им стана още по-неконтролируем, а грохотът — оглушителен. Откри, че ѝ е все по-трудно да принуди дробовете си да вдишват. Почувства замайване. Съзнанието ѝ ту потъваше, ту изплуваше за кратки, накъсани епизоди.

— Флойд... — успя да произнесе тя. — Флойд, чуваш ли ме?

Когато той отговори, едва успя да го чуе през крясъка на умиращия кораб.

— Справи се добре, Оже.

Никога нямаше да разбере как бе успял, но по някакъв начин Флойд протегна ръка и стисна нейната. Усети как пръстите му се затягат, приковавайки я към това място от времето и пространството, докато всичко останало във вселената се разпадаше сред огън и светлина.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

Отвори очи сред бляскавата прохладна белота на Рая — такъв, какъвто винаги си го бе представяла. С радост би останала сред вечността на това безметежно, бяло преддверие, изпразнено от всякакви грижи и горест. Ала белотата съдържаше в себе си тревожен намек за структурираност: бледи сенки и по-светли петна, които изведнъж се откриха до вътрешността на стая и нейните облечени в бяло обитатели.

Един от тях бе възприел образа на много красиво момиче, заобиколено от мерзелеец се облак от светлини.

— Един брой лъжливо малко лайно ти се притече на помощ — каза Касандра.

Оже си проправи път през пластовете изтощение и зарови в паметта си, докато най-сетне не откри онова, което ѝ трябваше.

— Ти — успя да произнесе.

Касандра кимна сериозно.

— Да. Аз. Радвам се, че не си ме забравила. Щеше да бъде доста по-трудно, ако си имахме работа с дълбока амнезия.

Оже си даде сметка, че се намира в легло под лек наклон, а около нея кръжи рояк от искрящи машини. Някои бяха толкова малки, че на пръв поглед можеха да бъдат сбъркани с молци. Други бяха с размерите на морски кончета и колибрита, отразяващи светлината с металическите, микроскопични детайли на телата си. Изведнъж я връхлетя прозрението, че — въпреки отсъствието на видимо медицинско оборудване — се намира в нещо като лазарет или интензивно отделение.

— Пропадахме...

— А ние ви следвахме, опитвайки се да пресечем траекторията на транспортния съд, преди да се е врязал в атмосферата. Както може би се досещаш, пристигнахме точно навреме. Медицинската ни наука е способна на подвизи, но не и на чудеса.

Оже почувства неизмеримо сладко облекчение, че е оцеляла. После си спомни, че не беше сама.

— Флойд добре ли е?

— Другият пътник на совалката е в добро здраве. Понастоящем е под наблюдение в друго помещение. Не се нуждаеше от незабавна интервенция, както беше в твоя случай.

— А корабът?

— Корабът е загубен. Изхвърлихме останките му за заблуда. Но не се тревожи. Преди това прибрахме товара му.

— Товара?

— Архивните материали. Изключително интересна колекция, дължна съм да призная.

— Не съм товарила никакъв архив. Това беше последното, което би ми дошло наум, докато напускахме 32. — После си спомни за змиевидния робот. Въпреки че бе получил инструкции да саботира връзката, една част от него го бе заставила чинно да натовари транспортния съд с натрупаните вещи на Сюзан Уайт.

Само една машина можеше да бъде толкова глупава, помисли си тя.

— Добре. А сега ми кажи какво, по дяволите, правиш тук?

— Освен че ти спасявам живота? О, мислех, че поне *това* е очевидно. Аз съм шпионин, Оже. Още откакто до нас достигнаха слухове и намеци, че вие, трешърите, сте отворили наново портала на Фобос, се опитвам да се навия като змия около доверието на Калискан, за да открия какво става. И се получи, не мислиш ли? Онова малко пътешествие до Земята беше доста ободряващо.

— Винаги съм твърдяла, че не може да ти се има доверие.

— А! Но работата е там, че няма на кого *друг* да се довериш. Аз съм последната ти надежда.

— Мисля да си опитам късмета с Ниагара — отговори Оже.

— Да, милият, стабилен Ниагара. Сега ли искаш да чуеш лошите новини, или по-късно? Ниагара също беше шпионин. Разликата е в това, че работеше за едни наистина неприятни хора.

Белите стени бяха обли и се сливаха неусетно с пода и тавана. През повърхността им пробягваха тънки златни нишки, завъртаха се с калиграфска прецизност, разтичаха се и отново политаха.

Непрестанното им движение по някакъв начин успяваше да успокои Оже до дъното на душата ѝ.

— Не ти вярвам — каза тя, като отново насочи вниманието си към Касандра. — Ниагара ни показва как да отворим портала. Защо му е да го прави, ако е бил против нас?

— Защото е искал връзката за себе си, в работно състояние, глупаче. — Касандра въздъхна, поставяйки едната си ръка на хълбока. — Виж, ще ти го кажа буква по буква: подхлъзнали са ви. Ниагара работеше за друг, и по-точно за една от най-свирепите фракции на агресорите. Изобщо не симпатизираше на умерените и беше най-заклетият ви враг.

— Радвам се, че се сети да го споменеш.

— Радвам се, че твоето правителство спомена на нас, че сте намерили портала на Фобос — отвърна Касандра. — Ако твоите хора не бяха така потайни, може би щяхме да научим за дейността на Ниагара доста по-рано.

— Или просто щяхте да се уверите, че ви е в ръцете.

— Няма ли да спреш най-после, Оже? Ще ти стане ли нещо, ако ми се довериш?

— Не мога да ти се доверя, Касандра. Ти ме излъга на Земята, представи се за друг.

— По повеля на твоето правителство, не на моето. Нямахте да ме притесни ни най-малко, ако се наложеше да ти разкрия, че съм от Политите. Калискан настояваше още от самото начало за този маскарад.

— Това не променя факта, че беше готова да свидетелстваш срещу мен на трибунала.

— „Свидетелстваш“ като в „да кажеш истината“ ли имаш предвид? Е, не мога да споря с това.

— Щяха да ме окачат на въжето.

— Защото го беше заслужила. Не си струваше да рискуваш човешки живот по начина, по който го стори, Оже. Особено заради някаква безполезна хартиена реликва отпреди двеста години.

— Заради това ли ме спаси? За да ми натриеш носа?

— Разкажани ли долових в тона ти?

— Долавяй каквото си искаш. Все още не си ми обяснила какво търсиш в околностите на Марс, щом си толкова приятелски настроена.

— Правехме всичко по силите си да ограничим щетите — каза Касандра. — Едва ли е убягнало от вниманието ти, че във Федерацията на политите се води война. Малкото ни неразбирателство се разпростря и във вътрешните части на системата.

— А Фобос беше една от първите жертви. Надявам се, че сте горди от себе си.

— Особено горди. Най-вече понеже петдесет и четирима от моите приятели сред умерените умряха, опитвайки да защитят безценното ви спътниче. Нямах представа с каква гордост ме изпълва *всичко това*.

— Съжалявам — произнесе омекнало Оже.

— Няма значение. В крайна сметка бяха просто слашъри — отвърна с горчивина Касандра.

— Не си давах сметка...

— От известно време агресорите проявяваха специален интерес към Фобос — продължи Касандра, без да й обръща внимание. — Следяхме всяка тяхна стъпка и опитвахме да се инфилтрираме в средите им, но така и не можехме да разберем какво толкова интересно намират в луната.

— Но сега знаете.

— Намирахте се в хипермрежата, когато Фобос беше унищожен, нали?

— Има ли нещо за нас, което да не ти е известно?

— Доста работи — каза Касандра. — Не съм чела мислите ви. Нямаме ясна представа докъде е водел порталът или какво сте правили от другата страна. Не знаем и какво точно е интересувало Ниагара в цялата история, с изключение на това, че Сребърен дъжд играе съществена роля в плановете му. *Обаче* научихме нещо озадачаващо за онзи мъж.

— Флойд?

— Не биваше да го взимаш със себе си.

— Нямах друг избор. — Оже с мъка се изправи в леглото. При първия признак за раздвижването ѝ, то с лекота измени формата си, за да я обгърне по-добре. Под коприненобелия чаршаф беше облечена в нещо като болнична нощница. Тя вдигна ръка и докосна мястото на рамото си, където я бяха простреляли.

Никаква болка. Никакво възпаление. Плъзна ръка под яката на нощницата и опипа областта, в която се бе намирала раната. Кожата ѝ беше бебешки мека и фактът, че беше излекувана наскоро, се разкриваше само от съвсем слабото пощипване.

— Извадихме куршума — обясни Касандра. — Имаш късмет.

— Къде се намирам?

— На борда на кораба ни — същият, който измъкна совалката ви от атмосферата на Марс. Наричаме го... — Сиринксът ѝ издаде кратко чуруликане, макар Оже да не успя да го възприеме като музика. — Предполагам, че едва ли има смисъл да се опитвам да го превода на прост език.

— Къде е сега корабът? Близко ли сме до Марс?

— Не. На път сме за околоземното пространство. Обаче има усложнения.

— Трябва да говоря с Калискан.

— Той те очаква. Именно благодарение на едно негово съобщение решихме да те потърсим. Трансмисията беше в движение, така че сигурно е бил на движещ се кораб. Опитваме се да го проследим. Щом се приближим достатъчно, ще отворим фокусиран канал за връзка.

— Мога ли да видя Флойд?

Касандра извърши прецизно, пестеливо движение с ръката си, давайки знак на машините, които се рееха около леглото на Оже. Няколко от по-малките се прехвърлиха в облака на Касандра и станаха част от искрящото цяло. Тя вдиша и облакът се сви на половината от предишния си обем.

— Мисля, че вече можеш да се движиш — каза тя, след като преработи информацията, която ѝ бяха отнесли машините. — Но не се преуморявай.

Оже започна да се изправя с мъка от леглото. Още щом се размърда, от нищото изникнаха нови морски кончета и колибрита и започнаха да ѝ асистират, като внимателно упражняваха натиск там, където имаше нужда. Краката ѝ едва докосваха пода. Щом се изправи, чаршафът се надигна сам и се обви около нея, оформяйки свободно падаща мантия.

— Оттук — каза Касандра.

Протичащите през стените златни нишки потекоха надолу, образувайки очертанията на врата с лек персийски привкус, която се раздели и превърна в гърло на коридор без ясно определени граници между тавана и пода. Коридорът ги отведе нагоре и встрани, свършвайки пред празна стена, която услужливо оформи врата веднага щом се озоваха на една ръка разстояние от нея.

Двете прекрачиха през вратата. Отвъд нея имаше стая за почивка — по-малка от онази, в която се бе събудила Оже, — съдържаща в себе си едно легло и един човек. Флойд спеше по гръб. Около главата му се въртеше искрящ облак от машини. Слэшърите го бяха облекли в подобна на нейната нощница. Лицето му беше напълно безизразно — подобно на маска — и не се виждаше и следа от раната на главата му.

— Изглежда като умрял — каза Оже.

— Не е. Просто е в безсъзнание. Засега решихме да го държим в това състояние.

— Защо?

— Не искахме да го плашим. — Облакът на Касандра се смеси с машините около Флойд, докато обменяше информация с тях. — Преди да излекуваме раната на главата му, естествено, разгледахме ДНК-то му. Доста е чудато. Оказа се, че генетичният му код не разполага с никой от хромозомните маркери, които биха го идентифицирали като потомък на хората, живели по време на генетичните модификации от времето на двадесет и първи век.

— Напълно нормално — отговори Оже.

— За да бъдат премахнати тези маркери, се изискват значителни усилия и фини манипулации. Защо някой би си дал целия този труд?

— Не би.

— Точно това си помислихме и ние. — Касандра докосна с пръст долната си устна. — Все едно този човек е от миналото, отпреди двадесет и първи век.

— Добър опит. Какво друго разбрахте?

— Трябва да е дошъл през хипермрежата, от другата страна на връзката. Какво сте *открили* там, Оже?

— Ако не ти отговоря, просто ще си го вземеш от спомените ми, нали?

— Ако реша, че премълчаваш стратегически важна информация, тогава се опасявам, че не бих имала избор. За съжаление, сме във

война.

Събуди се от гласа на Оже. Лицето ѝ се появи на фокус, очертано на чистобял фон.

— Флойд, събуди се. Всичко е наред.

Умът му бе чист и ясен като небе по изгрев. Донякъде това го тревожеше и обиждаше. Имаше смътното чувство, че трябваше да му позволят поне някаква замаяност и дезориентация, преди да се опомни напълно. Даже спомените му бяха ярки и неопетнени, сякаш някой ги беше върнал след като ги беше излъскал набързо.

Той плъзна език от вътрешната страна на зъбите си. Не липсваше нито един. Бяха като църковни водоливници — демонтирани, почистени от натрупаната патина на годините и отново прикрепени по местата си.

— Какво стана? — попита той.

— Спасиха ни — отговори Оже. Стоеше до леглото му, облечена в нещо като сатенена тога, която се стелеше около нея по странно непокорен начин, подобно на една от онези плоски риби, които се плъзгаха над океанското дъно. — Засега всичко е наред.

Той се изправи в седнало положение и докосна скалпа си. Раната му беше изчезнала, макар че бяха обръснали черепа му почти до кожа на мястото ѝ.

— Къде съм?

— Намираме се на борда на кораб.

— *Космически кораб?*

— Да. Няма да започнеш да откачаш, нали? Искам да кажа, след всичко, което ни се случи, един космически кораб си е направо нищо работа?

— Няма — обеща той. — Кой кара таратайката и от добрите момчета ли е?

— Познавам жената, която очевидно е начело. Слашър от фракцията на умерените на име Касандра. Вече съм се сблъсквала с нея на Земята. На теория това я прави по-надеждна от агресорите.

— Не ми звучиш много убедена.

— Взеха ни под крилото си. Това не означава, че получават автоматичните ми благодарности. Не и преди да узная какво точно

става и къде ни водят.

— Не ти ли казаха?

— Предполага се, че са се насочили към източника на радиосъобщение, изпратено от Калискан. Не знам нищо повече.

Фloyd потърка лицето си с ръка. Дори го бяха обръснали. По една случайност беше най-доброто бръснене в живота му.

— Не ги харесваш много, а?

— Харесвам ги дори още по-малко, след като... — Ала тя замълча и поклати глава. — Ако иска да знае всичко, може да се потруди малко повече. Единственият човек, с когото смятам да разговарям, е Калискан.

Фloyd се изправи. Канеше се да попита Оже дали знае къде може да пийне нещо, когато сухотата в устата му внезапно изчезна, сякаш просто му се беше присънила.

— Какво каза на Касандра? — попита той.

— Всичко. Ако беше заподозряла дори за миг, че премълчавам нещо, щеше да прочете ума ми.

— Тя... как ме възприе?

— Не мисля, че според нея идването ти тук е добра идея.

— Значи ставаме двама — каза Фloyd. — Но освен това ми е известно, че няма много смисъл да се оплаквам.

— Съжалявам за всичко това.

— Оже... направи ми една услуга, престани да се извиняваш, става ли? Никакви съжаления. Никога.

Тя се усмихна.

— Не ти повярвах и за секунда. Но все пак се радвам, че си жив, Фloyd.

— А аз се радвам, че и двамата сме живи. А сега какво ще кажеш за една целувка, преди да са се върнали, за да ме натикат в клетката за маймуните?

Отначало Оже допусна, че Касандра по някакъв начин бе успяла да се изгуби и ги бе отвела в друга част на кораба: нещо като чакалня или стая за отмора, а не команден център. Беше поредната бяла камера, ярко осветена на местата, където погледът очакваше по-приглушени тонове и щадящи очите червени светлини. Вместо настояващи за

незабавно внимание екрани, обсипани с постоянно променяща се информация, по стените се виждаха все същите златисти шарки. В средата на помещението бе разположена еднокрака, издигната направо от пода маса, около която бяха подредени столове със същата форма. Самите столове изглеждаха гъбести и раздърпани като в къща от петмез. Понастоящем на тях седяха шестима слашъри, застанали един срещу друг около също толкова гъбестата на вид маса. Никой от тях не изглеждаше напрегнат или особено раздразнен. Единият се бе подпрял с лакът на масата, отпуснал брадичка в дланта си. Друга жена (макар че можеше да бъде и дете), беше притиснала островърхите си пръсти към челото, сякаш медитираше. Останалите четирима бяха отпуснали ръце в скутовете си, все едно си изчакваха реда в досадна игра на думи. Никой не говореше. Очите на повечето бяха или затворени, или с тежко спуснати клепачи. Над средата на масата обаче кръжеше гъст облак от машини и периферията му обхващаше и шестимата, като границите му постоянно се променяха.

— Тунгуска — обади се Касандра, — ще ни отделиш ли малко време?

Мъжът, чийто лакът почиваше върху масата, веднага обърна глава към тях. Беше едър човек с черна кожа и кръгло лице, с тъжни очи с паднали клепачи и дълга сребристочерна коса, завързана на опашка.

— Винаги имам време за теб, Каси — отвърна с много бавен и много дълбок глас.

— Тунгуска е тактическият ми офицер — обясни Касандра. — Освен това е мой приятел и съюзник. Двамата се познаваме отдавна.

— Не знаех, че демодираните концепции като приятелството все още се толерират в Политите — каза Оже.

— В такъв случай знаеш за нас дори по-малко, отколкото си мислиш. — Касандра кимна на Тунгуска. — Гостите ни са любопитни. Можеш ли да им покажеш състоянието на играта?

— Ще видя какво мога да направя.

Тунгуска се обърна към стената и с бързи жестове на ръцете някак успя да накара част от нея да стане черна. Появиха се окръжности и сфери: изображение на Слънчевата система, гледана над равнината на еклиптиката. Изгледът се приближи към вътрешните части на системата до орбитата на Марс, представен от червена сфера

с големина, напълно противоречаща на общия мащаб, придружена от едната непокътната луна на планетата и нажеженото петно, което съвсем доскоро всички бяха наричали Фобос.

— Колапсът на квазипрохода на дървояд извади от строя всички бойни кораби на няколко десетки километра от луната — обясни Тунгуска с бавен и отмерен глас, сякаш изнасяше проповед. — Но в непосредственото пространство около Марс все още има силна концентрация на военни съдове. В момента следим най-малко двеста отделни сигнатури на двигатели.

— Чии са тези кораби? — попита Оже.

— На всеки, който е заложил нещо за контрола на вътрешната система. Различните фракции от Политите възлизат на около седемдесет процента от активните бойни единици. Двайсет процента принадлежат на СОЗЩ, а остатъкът е съставен от самостоятелни играчи: лунни отцепници, например. — Докато Тунгуска говореше, над диаграмата се спускаха икони, запълващи пространството около Марс с флагове и емблеми. Вече почти нищо не се разбираше от цялата каша.

— Някой измъкнал ли се е жив от Фобос? — попита Оже.

— Следим няколко бавно движещи се космически апарати, които изглежда са напуснали Фобос малко преди да започне атаката.

— Защо? — попита Касандра. — Някой по-специален човек ли те интересува?

— Приятел — отвърна Оже, като се поколеба. — Не я познавах много добре, но ми се иска да вярвам, че се е измъкнала навреме.

— Опасявам се, че не мога да ти съобщя нищо конкретно — каза Касандра. И вероятно разчитайки нещо по изражението на лицето ѝ, прибави: — Все пак ми се струва правдоподобно някои хора...

— Съществува реален шанс да се е измъкнала — намеси се Тунгуска.

— Няма значение — каза Оже. Последното, което ѝ трябваше сега бяха празни уверения. Просто се надяваше Скедсгард да е успяла да се качи на някой от тези кораби. — Но искам пряк отговор на следващия си въпрос. Кой печели?

— Ако нямаш нищо против — обърна се Тунгуска към Касандра, — наистина е време да се съсредоточа върху непосредствените си задачи. В противен случай отговорът на въпроса ѝ няма да бъде онзи,

който ми се иска. — Той кимна на Флойд и Оже. — Радвам се, че се запознахме. Надявам се да се доберете до дома без проблеми.

Той отново обърна лице към масата и затвори очи.

— Аз ще отговоря на въпроса ти — каза Касандра. — Засега няма ясен победител. Ако състезанието беше само между Политите и трешърите, нямаше да има никакво съмнение кой ще надделее, поне в района на Марс. Но умерените са на страната на трешърите. До този момент това успява да изравни силите.

— Тогава да се надяваме, че ситуацията ще остане патова — каза Оже.

Касандра поклати глава.

— Това е само пожелателно, за съжаление. Умерените се разгърнали всичките си кораби във вътрешната система, но агресорите все още разполагат с резерви. Дори и в този момент съдовете им се приближават с максимална скорост.

— Това е лудост — каза Оже. — Може да разполагат с военната сила да ни отнемат Марс и дори да прегазят Плетеницата и останалата част от вътрешната система, но умерените няма да им го позволят, без да дадат отпор, а и остава малкият проблем с превърнатата във въглен Земя, който трябва да вземат предвид.

— Как така превърната във въглен? — попита Флойд.

— Моята страна е опасала Земята с бомби — каза Оже. — Застраховка срещу слашърите, опитващи се да я измъкнат от ръцете ни.

— Искаш да кажеш, че по-скоро бихте взривили планетата, отколкото да я дадете на друг?

— В общи линии, да.

— Неприятно ми е да ти го кажа, Оже, но всички сте луди за връзване.

— Обзалагам се, че вече съжаляваш, че дойде доброволно, а, Флойд? — Без да дочака отговора му, тя отново се обърна към Касандра: — Къде в тази жалка каша се намираме ние?

— Ами вече се отдалечихме от Марс — отговори момичето. — Движим се с максимална скорост още откакто ви измъкнахме от атмосферата.

Над изображението се спусна още една икона, на половината път между Марс и Земята. И двете планети бяха разположени от едната

страна на Слънцето.

— Това ние ли сме?

— Това сме ние — потвърди Касандра. — Следваме траекторията с максимална скорост, а по петите ни се е лепнал кораб.

— Максимална скорост? — Оже поклати глава. — Дори не се усеща, че се движим.

— Повярвай ми, движим се. Освен това изпълняваме доста ожесточени отбягващи маневри.

Нещо не беше наред. Оже беше чувала много неща за напредналата технология на слашърите, но не ѝ беше известно да са разработвали способности за неутрализиране на ускорението. Може пък да бяха дори още по-напреднали технологично, отколкото смяташе разузнаването на СОЗЩ.

— Какво знаете за втория кораб? — попита тя.

— Смятаме, че е един от съюзниците на Ниагара, или може би самият той. Моделът е от Политите и се отдели от първоначалната концентрация от единици на агресорите. Възможно е да е прихванал сигнала на Калискан от Плетеницата.

— Трябва да се доберем до него първи — заяви Оже.

— Повече или по-малко, това е идеята — отговори лаконично Касандра. — При оптимални условия ще бъдем там след осем часа. За съжаление корабът по петите ни прави всичко възможно да ни усложни живота. Ожесточените отбягващи маневри ни отнемат време и допълнително натоварват двигателя.

— Да не би да изпускам нещо? — попита Оже. — Не усещам никакви ожесточени отбягващи маневри.

— Хм — отвърна замислено Касандра. — Мисля, че трябва да видите нещо.

— Какво?

Касандра ги поведе през помещението и отвори друга врата към поредния коридор. Малко по-надолу по него тя спря пред леко изпъкнал участък в стената и създаде наблюдателен прозорец.

— Тъй като ни е на път, мога да ви покажа и нещо друго. Като изключим вас двамата, на кораба имаме още осемнайсет ранени.

Оже грейна, спомняйки си за Скелсгард. Може би в края на краищата бе успяла да се спаси, въпреки съмненията на Касандра.

— Бежанци от Фобос?

— Не пряко. Съжалявам. Зная, че очакваше добри новини за приятелката си и наистина ми се иска да можех да ти ги съобщя.

Наблюдателният прозорец гледаше към голяма вътрешна камера. Касандра накара светлините да се включат, разкривайки къс, аеродинамичен кораб с трешърски дизайн: от онзи вид, който можеше да се промушва през планетарни атмосфери и да се приземява на повърхността, например на Марс или Титан, или на някоя от височинните кули на Венера. Беше дълъг около дваисет метра и едва се побираше в хангара. Гондолите на тръстерите му бяха обемисти, а на корема му бяха окачени издути допълнителни капсули; на обгорелия бял корпус в близост до носа и термоустойчивия черен щит Оже различи символ, наподобяващ летящ кон.

— Кораб на Междупланетни линии „Пегас“ — каза тя.

— Да — отговори Касандра. — Всъщност е трансатмосферна совалка от пътническия кораб „Двадесети век ООД“.

Совалката бе закрепена към вътрешността на хангара с огромни пневматични бутала, подаващи се от всички страни. Докато Оже го разглеждаше, целият космически апарат се подмяташе ту на една, ту на друга страна, сякаш беше подложен на въздействието на чудовищно натоварване.

— Пътувах с „Двадесети век“ до Фобос — каза тя, усещайки как леко започва да ѝ прилошава. — Какво прави една от совалките му тук?

— Бил е отвлечен. Враждебно настроени съдове са го пресрещнали и взели на бордаж извън юрисдикцията на представителите на реда в системата.

— Слэшърски съдове?

— Не непременно. Според очевидците са се държали като обикновени престъпници. С други думи, пирати. За щастие не е бил пълен, така че повечето пътници и екипажът са успели да се спасят със совалките.

— И пиратите просто са им позволили да го направят? — попита със съмнение Оже.

— Едва ли са щели да спечелят нещо, избивайки хората на борда. В спасителните капсули не е имало достатъчно място за всички и част от екипажа е предпочел да остане. Позволили са им да се оттеглят в каюта с животоподдържаща система и провизии. Когато корабът бил

открит на дрейф от трешърската полиция, останалите на борда хора били спасени.

Оже си помисли, че не е чула добре:

— На дрейф?

— Изкормили са го — обясни Касандра. — Демонтирали са всичко, включително двигателната система.

— Но това е лудост.

— Е, очевидно са се постарали да маскират всичко като дело на пирати — каза Касандра, — но е ясно, че са се интересували единствено от ядрото на двигателя.

— Защо му е притрябвало на някой двигателното ядро на стара купчина ламарини като „Двадесети век“? Слашърите с радост биха продали на всеки далеч по-ефективни двигатели, стига да има достатъчно дълбоки джобове.

— Точно това не ми даваше мира и на мен — каза Касандра. — Цялата операция по кражбата на кораба сама по себе си също е била доста скъпа. Трябвало е да участват няколко кораба, включително някой достатъчно голям, че да побере в себе си двигателния отсек. Не говорим точно за машинария, която можеш да разглобяваш безнаказано.

— Нещо не се връзва — заяви Оже.

— Но се долавя лайтмотив. Защо му е на някой да краде двигател, работещ с антиматерия, след като можем да му предложим нещо безкрайно по-безопасно и също толкова мощно? Единственото практично приложение на такъв двигател би било...

— Бомба — произнесе Оже.

— Какво?

— Помисли, Касандра. Трябва да е бомба. Това е единственото нещо, което слашърите биха извлекли от такъв двигател. Блийд-двигателите ви изсмукват енергия от вакуума на малки дози. Запозната съм, виждала съм рекламните брошури.

— И са много безопасни — заяви отбранително Касандра. — Потенциалната реакция на вакуума е самоограничителна: ако енергийната плътност превиши критичните граници, той се изключва.

— С други думи, много удобно, когато се нуждаеш от безопасна система за придвижване, но не особено практично, ако искаш да направиш коктейл „Молотов“.

До нея Флойд се усмихна.

— Вече си мислех, че ще изслушам целия ви разговор, без да разбере и една дума. Току-що развалихте ефекта.

— Признавам, че нямам представа какво означава коктейл „Молотов“ — каза Касандра. — Някаква оръжейна система ли е?

— Би могло да се каже — обади се Флойд.

— Все още не разбирам — произнесе Касандра. — Намеквате, че някой е искал антиматерийния двигател, за да го използва като бомба. Но каква полза от нея? Кораб, който е достатъчно голям, че да носи на борда си откраднатия двигателен отсек, никога не би могъл да се приближи незабелязано до някоя планета или орбитално селище. Ще го прихванат и унищожат още в междупланетното пространство, на светлинни секунди от целта му. Щом излъчим предупреждение на всички честоти...

— Давай, направи го — каза Оже, — но не мисля, че ще помогне особено. Според мен след това ще ви бъде още по-трудно да проследите пиратите. Освен това не мисля, че възнамеряват да употребят двигателя в рамките на Слънчевата система.

— Все повече ме изкушаваш да надникна във вътрешността на черепа ти — произнесе злокобно Касандра. — Мислех, че имаме споразумение?

— А ти спомена, че имаш да ми показваш още нещо.

— Отнася се до евакуираните хора — отвърна момичето. — И до известна степен до вас.

Тя накара прозореца да изчезне, поведе ги малко по-нататък по коридора и отвори нова позлатена врата.

Помещението зад нея приличаше на обща спалня. Във вътрешността му, подредени покрай закривените стени, се виждаха двайсет контейнера с размерите на ковчези. И те изглеждаха като направени от пореста материя. Основите им излизаха директно от пода. Капсулите бяха свързани помежду си и към стените с органични, кореноподобни филизи.

— Тук държим осемнайсетте пътника и екипажа на совалката — обясни Касандра, подканяйки Оже да погледне от близо един от контейнерите.

Горната му част се състоеше от издут, прозрачен капак, по чиято повърхност се виждаше плетеница, наподобяваща кръвоносни съдове.

Във вътрешността на капсулата се различаваше лицето и горната част от тялото на един от пътниците. Беше висока, чернокожа жена, обгърната от тюркоазеносиня полупрозрачна течност. На Оже дори ѝ се стори, че разпознава в чертите ѝ един от спътниците си по време на полета с „Двадесети век“.

— Болна ли е? — попита тя.

— Не — отговори Касандра. — Виждаш ли синкавия гел, в който е потопена? Изкуствен разтвор от машини. Проникнали са в тялото ѝ на клетъчно равнище.

— Кой ви е дал разрешение да постъпвате така? — попита ядосано Оже. — Тези хора са трешъри. Повечето от тях никога не биха се съгласили някой да наpomпа тялото им с машини.

— Опасявам се, че нямаха голям избор по въпроса — отговори Касандра. — А той беше: или тази процедура, или сигурна смърт. Можем да се занимаем с желанията им по-късно.

— Смърт от какво? Току-що каза, че тази жена не е болна?

— Заради отбягващите маневри. В момента сме подложени на натоварване от поне десет же и само то би било достатъчно неприятно, но в същото време случайните ни маневри упражняват допълнително преходно натоварване от поне сто или двеста же. За немодифициран организъм това е непоносимо ускорение. Без помощта на машините биха умрели.

— Защо сме живи ние тогава? — попита Оже.

— Ще ви покажа. — Касандра им махна да я последват до дъното на спалното помещение. — Споменах ви, че евакуирахме осемнайсет души от „Двадесети“ — обясни тя. — Но сигурно сте забелязали, че пред себе си виждате дващест ковчега. Не бихме си дали труда да прибавим допълнителните без разумна причина. — Тя посочи последните два срещу стената. — Ти и спътникът ти сте в тези тук.

— Един момент... — започна Оже.

— Няма причина за тревога — каза Касандра. — Приближете се и огледайте вътрешността им. Ще забележите, че никой не ви е докосвал с пръст.

Оже надникна през прозрачния капак на първия ковчег. Вътре, потопен в същия син гел като предишната жена, се виждаше заспалият Флойд. Очите му бяха затворени, а лицето му представляваше неподвижна маска, изпълнена с безметежност. Тя отстъпи, за да му

позволи да надникне и се премести до собственото си тяло в съседния ковчег.

— Защо имам чувството, че всичко това изведнъж се превърна в лош сън? — обади се Флойд.

— Всичко е наред — каза Оже, като стисна ръката му в опит да му вдъхне увереност, която самата тя не изпитваше. Без значение колко я тревожеше всичко това, можеше само да си представи какво му е на него. — Нали така, Касандра?

— Не исках да ви безпокоя преждевременно — каза слашърката. — Известно ми е мнението на трешърите за машините...

— Тя казва истината — обърна се към Флойд Оже. — Намираме се на космически кораб, който ни е спасил край Марс. Поне в това съм сигурна. Но още не са ни събудили.

— Чувствам се доста бодър за някой, когото не са събуждали.

— В пълно съзнание си — каза тя. — Просто машините карат мозъка ти да вярва, че се разхождаш наоколо. Всичко, което чувстваш или виждаш, е измама. Намираш се в тази цистерна.

— Само по този начин можем да ви държим живи — намеси се Касандра с очевидна загриженост. — Иначе досега ускорението да беше убило всички ни.

— Значи ти също...? — започна Флойд, без да е сигурен как да формулира въпроса си.

— Аз също се намирам в ковчег, както и останалите ми колеги, но на друго място в кораба. Съжалявам, че досега не ви казах, но всичко останало е истина.

— Всичко? — попита Оже.

Касандра изчисти една част от стената и създаде триизмерна координатна мрежа, върху която спусна модела на кораба им. Моделът пикираше и правеше виражи, а жилавият му, гъвкав корпус се огъваше и извиваше всеки път, когато променяше посоката си на движение.

— Това е траекторията ни в реално време — обясни тя. — Видяхте намек за случващото се, когато ви показах спасителната совалка в хангара. Можех да коригирам репрезентацията — нямаше да ми коства никакви усилия, — но реших да не го правя. Рано или късно щяхте да се досетите сами.

— Наистина ли сме добре? — попита Оже.

— Абсолютно — отговори Касандра, — макар че все още сте под наблюдение и телата ви не са напълно оздравели. По времето, когато достигнем Плетеницата, ще сте като нови.

— Ако изобщо се доберем дотам.

Касандра се усмихна.

— Хайде засега да се фокусираме върху оптимистичната страна на бъдещето, какво ще кажеш? От собствен опит знам, че няма смисъл да се тревожиш за неща, над които не упражняваш контрол.

— Дори за смъртта?

— Особено за смъртта.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Оже се занимаваше с един портокал, когато Касандра отново се появи, прекрачвайки през появяваната от въображаем вятър завеса на вратата.

Слашърката с форма на момиче накара един стол да се появи от нищото, след което се отпусна в него.

— Как се чувстваш?

— Това е най-вкусният плод, който някога съм опитвала — отвърна Оже.

— Най-вкусният плод, който *никога* не си опитвала — поправи я развеселена усмивка Касандра. — Донякъде надпреварата е нечестна, разбира се: как е възможно истинската храна да се съревновава с директната стимулация на вкусовите центрове?

Напомнянето, че портокалът е плод на собственото ѝ въображение, беше достатъчно, за да убие и малкото апетит, който ѝ бе останал.

— На това ли прилича всекидневието ти? — попита Оже. До нея Флойд продължаваше да атакува една чепка грозде.

— Повече или по-малко.

— Предполагам, че в крайна сметка човек свиква. Да можеш да изпитваш всичко, което поискаш, когато и където пожелаеш...

— Има и своите добри страни — отговори Касандра. — Но прилича на неограничения достъп до сладкиши, когато си дете. Простата истина е, че се научаваме да живеем с онова, с което разполагаме и след известно време забавлението изчезва. Машините в моята среда могат да оформят стаята ми — всяко помещение — така, както на мен ми се иска в дадения момент. Ако не могат да реагират достатъчно бързо, или има конфликт с нечий други изисквания, мога да кажа на други машини в тавата си да променят възприятията ми. Ако някой спомен ме тревожи, мога да заповядам да бъде изтрит или заровен надълбоко, или да програмирам появата му едва когато стане

нужда от него. Ако някоя емоция ми е неприятна, бих могла да я изключа или приглуша.

— Като безпокойство за бъдещето?

— Безпокойството е полезен инструмент, позволява ни да планираме предварително. Ала когато прекаленото безпокойство ни прави нерешителни, време е да се занимаем с него. — Касандра се облегна назад в стола, карайки дървените му снадки да изскърцат. Взе си една ябълка от купата наблизко и отхапа от нея. — Въпрос на равновесие, нали разбираш. На теб тези неща може и да ти приличат на чудеса, но за мен са част от самия живот.

Фloyd отмести чинията си.

— На мен всичко това доста ми прилича на Рай. Можете да създадете всичко, или поне да убедите сами себе си, че го постигате. И живеете вечно.

— Народът на Касандра няма минало — каза Оже. — Ние също нямаме кой знае какво минало, но и малкото, с което разполагаме, е свещено.

— Не съм сигурен, че те разбирам — каза Флойд.

— Всички живи хора в днешно време са потомци на някой, живял в космоса по време на Нанокоста — обясни Оже. — Никой от повърхността на планетата не е оцелял, така че ние сме наследниците на колонистите, които вече били започнали да заселват Слънчевата система. — Тя погледна slashърката. — Нали така, Касандра?

— Горедолу.

— Но излизането в космоса по онова време било изключително трудно. Всеки грам се е мерел, оспорвали са смисъла от него, или са се опитвали да преценят дали да не дадат приоритет на нещо друго за негова сметка. Не сме взели със себе си книгите, след като сме могли да минем и с дигиталните копия на текстовете, запазени в паметта на компютрите. Не сме взели със себе си филмите или фотографиите, след като е било далеч по-лесно да транспортираме цифровите им версии. Не сме взели дори животните или растенията, като сме се задоволили единствено със записи на ДНК-то им.

— И моят, и народът на Оже са постъпили почти по един и същ начин — допълни Касандра. — С единствената разлика, че нейната групировка — предтечите на СОЗЩ — са подходили с далеч по-малко

жар към дигитализацията, отколкото ние. Били предпазливи — както се оказало по-късно, с право.

— Народът ми взел със себе си някои физически артефакти — каза Оже. — Известно количество книги, фотографии. Дори някои животни. Цената била ужасяваща, но по някакъв начин сме доловили, че запазването на такова огромно количество информация в цифров формат — в паметта на машините — ни е правело уязвими. След Нанокоста, виждайки как машините унищожават цялото ни минало в такива огромни мащаби, сме дали началото на светкавична програма за преобразуване на колкото може повече от съхранената по електронен път информация в чисто аналогов формат. Построили сме печатни машини, за да произвеждаме физически книги. Преснимали сме дигиталните образи върху химически плаки. Фабриците ни са бълвали хартия толкова бързо, колкото принтерите ни успявали да печатат върху нея. Имали сме дори армии от писари, копиращи текстове обратно на хартия, в случай че принтерите откажели, преди работата да е завършена успешно. Направили сме всичко по силите си — всичко, за което сме успели да се сетим — за да запазим копия, които могат да бъдат докоснати и помирисани като в отминалите дни. И за малко сме щели да успеем. Но просто не сме били достатъчно бързи.

— Наричаме го Забравянето — каза Касандра. — Случило се е около петдесет години след Нанокоста, когато общностите ни най-после започвали да постигат някаква относителна стабилност и способност да задоволяват нуждите си след смъртта на Земята. Дори и днес никой не е сигурен каква е била причината. Понякога споменаваме думата саботаж, но според мен е било просто неприятна случайност — просто едно от онези неща, които те очакват зад ъгъла.

— Дигиталните записи се превърнали в безсмислици — каза Оже. — Само за една нощ някакъв вид вирус или червей се разпространил из свързаните помежду си архиви на системата. Текстовете вече не могли да бъдат разчетени. Картините, филмите — дори музиката — били разбъркани и в тях нямало никакъв смисъл.

— Някои архиви оцелели — каза Касандра. — Но след случилото се по време на Забравянето не можем да бъдем сигурни в автентичността им.

— Изгубили сме почти всичко — произнесе Оже. — От миналото ни останали единствено фрагменти. Все едно да се опитваш

да реконструираш цялото човешко познание с помощта на няколко книги, спасени от пожар в библиотеката.

— Ами учебните заведения? — попита Флойд. — Те не са ли пазели оригиналите на всичко това?

— По това време самите те едва смогвали да унищожават или претопяват собствените си хартиени колекции — обясни Оже. — Щом веднъж ги убедили, че могат да редуцират целия този *товар* от хартия до едно парче микрофилм или един-единствен оптичен диск, дисков дял, флаш памет, или каквото там било рекламирано като най-добрия начин да съхраниш данните си в дадената седмица.

— Съвършен звук за вечни времена — произнесе Касандра като че ли четеше рекламен девиз. — Това поне била идеята; колко жалко, че в действителност *не* проработила. Сега разбираш защо народите ни са поели в различни посоки. Трешърите вярват, че Забравянето никога повече не бива да се повтаря. Така че се въздържат от употребата на всякакви технологии, които биха им предложили безсмъртие.

— Никой не е безсмъртен — прекъсна я остро Оже. — Безсмъртен си до следващия Нанокост, или следващото Забравяне, или докато Слънцето избухне. Освен това на никого не забраняваме да ни изостави и да заживее в Политите, ако нещо в железните закони на Комитета на трешърите не му се понрави.

— Справедлива забележка — каза Касандра. — Ние, от друга страна, сме решили да не се тревожим за миналото. Веднъж вече сме го изгубили, така че защо да се притесняваме, че ще го изгубим пак? Живеем в мига.

Тя протегна ръка и накара стаята да се промени, разширявайки я изведнъж, карайки стените да се втурнат във всички посоки. Внезапно се оказаха в средата на катедрално пространство с височината на небостъргач, което не спираше да нараства. Скоро стените се отдалечиха на километри или десетки километри, а таванът се издигна като ракета в небето, докато на мястото му не се появи синя атмосфера с малки облачета, увиснали точно отдолу. Отвореният прозорец на стаята сега гледаше към обсипана със звезди нощ.

Беше блестяща демонстрация по упражняване на контрол, ала Касандра не бе приключила. Тя присви очи и стените в далечината заиграха, превръщайки се в обширни скулптурни детайли: набраздени колони и кариатиди, високи като планини, контрафорси и арки,

надвисващи над абсурдно празното пространство. Накара в стените да се появят витражи, през които нахлу спектрална светлина, каквато Оже дори не би успяла да си представи. Касандра навярно бе променила мозъка си на фундаментално ниво, пресвързвайки самите си възприятия. Цветовете не само бяха непознати (и спиращо дъха красиви), но Оже можеше да ги чуе, почувства и помирише.

Никога не беше виждала нещо толкова възхитително, тъжно и приказно.

— Моля те, престани — каза тя, надмогната от гледката.

Касандра накара стаята да се върне до предишните си размери.

— Съжалявам — каза тя на Оже и Флойд, — но исках да ви демонстрирам какво според мен е да живееш в мига. Такъв миг имах предвид.

— Имам само един въпрос — каза Флойд. — Щом можеш да правиш такива неща, щом би могла да имаш каквото, когато и където си поискаш — защо тогава някои от вас толкова искат да сложат ръка на Земята?

— Проницателен въпрос — отбеляза Касандра.

— Отговори тогава — настоя Оже.

— Искаме Земята, защото е единственото нещо, което не можем да имаме — произнесе Касандра. — А това за някои от нас е непоносимо.

Когато прорязаният от вени капак се обели настрани, Касандра я очакваше.

— Е, Оже? Реинтеграцията стори ли ти се толкова болезнена, колкото предвидих?

— Ще ми мине. Ще ми помогнеш ли да изляза от това нещо?

— Разбира се.

Друг слашър вече помагаше на Флойд да излезе от собствения си ковчег. Оже се огледа със замъглени очи, докато последните останки от синята течност изчезваха, погълнати от отворената паст на ковчегата.

— Ела — каза Касандра. — Ще те осведомя за последните събития, докато вървим. Съвсем близо сме до Земята.

Върнаха се в тактическата зала, която беше съвсем същата, каквато си я спомняше Оже, освен че в този момент не присъстваше

никой друг от слашърите.

— Още са в ускорителните си ковчези — обясни Касандра. — Ако се наложи да се раздвижим спешно, ще могат да се справят по-добре със ситуацията.

— Ниагара още ли е по петите ни?

— Ниагара — или който и да беше в онзи кораб — вече не е проблем. Натъкна се на една от нашите ракети точно преди да достигнем външния кордон на отбранителни съоръжения на Плетеницата.

— Искаш да кажеш, че е мъртъв?

— Някой е мъртъв. Може би е Ниагара, може би не е. Ако не е, рано или късно ще го открием.

— Надявам се да го спипате.

— Може би, ако ми кажеш защо беше толкова важно да се доберем до Калискан, ще мога да ти помогна с още нещо.

— Казах ти достатъчно — отвърна твърдо Оже.

— Но само половината.

— Все още не съм готова да ти доверя останалата част. Може би след като разговарям с Калискан... Достатъчно близо ли сме, за да се свържем с фокусиран комуникационен лъч?

— Винаги съществува известен риск да ни прихванат... но да, вече сме достатъчно близо. — Като разпери пръсти — жест, в който според Оже имаше повече театралност, отколкото смисъл. — Касандра създаде плосък екран в част от стената. За момент екранът остана празен, очаквайки отговор. — Можеш да говориш — кимна ѝ тя.

— Къде се намираме? — попита Оже.

Касандра ѝ каза.

— Калискан — произнесе тя. — Говори Верити Оже. Доколкото разбирам, сте искали да говорите с мен. Жива съм, намирам се на половин светлинна секунда от Плетеницата, на борда на слашърски космически апарат, така че ще се наложи да дръпнете конците, преди върху нас да се е изсипал самият ад.

Секунда или две по-късно панелът на екрана се покри с ивици в основните цветове, които бързо премигнаха и се превърнаха в пикселизиран образ с ниска разделителна способност.

— Това ли е Калискан? — попита Флойд, когато лицето на белокосия мъж най-после започна да се различава достатъчно ясно.

— Човекът, който ме изпрати в Париж и единственият, който може да успее да разбере нещо от цялата каша — обясни Оже.

— Лицето му ми изглежда познато. Имам чувството, че го познавам — произнесе Флойд, взирайки се по-внимателно в образа.

— Няма начин да го познаваш — отвърна тя. — Никога не си го виждал.

Флойд докосна слепоочието си с два пръста, сякаш й отдаваше чест:

— Както кажеш, шефе.

Очилата на Калискан отразиха светлината обратно към камерата.

— Оже... жива си. Нямах представа колко се радвам от този факт. Моля те, предай благодарностите ми на Касандра. Не смеех да се надявам, че си успяла да се измъкнеш от катастрофата при Фобос.

— Успяхме, сър. И двамата.

Зачака отговора. Забавянето от една секунда беше достатъчно дълго, че да причини известно неудобство при размяната на реплики, сякаш разговарящите ползваха език, с който не бяха запознати много добре.

— И двамата, Оже? Скелсгард каза, че военните бебета са убили Авелинг и Бартън, преди да й помогнеш да избяга.

— Така е, сър. Намирам се в присъствието на мъж на име Флойд, който е роден и израснал на 32.

Зад гърба на Калискан се виждаха оребрявания, лонжерони и различна екипировка, свойствена за кабината на космически апарат: модерен трешърски кораб, но не толкова, колкото слашърският съд, на който се бе събудила.

— Това е сериозно развитие — произнесе той.

— Трябва да поговорим за още нещо — каза Оже. — Можете ли да уредите приближаването ни с властите?

— Гледай новините, Оже: *няма* никакви власти. Администрацията на Плетеницата хукна да се спасява през глава. Вече си имам един куп главоболия, докато се опитвам да избегна пиратите и мародерите, а совалката ми не е от бавните.

— Децата ми са в Плетеницата.

— Не са — каза той. — Питър ги отведе преди около два дни. Веднага след завръщането на Скедгард започнахме да се опасяваме, че е на път да ни връхлети нещо неприятно. Децата ти са в безопасност.

— Къде са?

— Питър реши, че ще бъде най-добре, ако не казва на никого. Спомена, че ще се свърже с теб веднага щом положението се успокои.

Оже затвори очи и произнесе мълчалива благодарствена молитва.

— Сър — произнесе след секунда. — Имам важни новини. Наистина трябва да поговорим. Сигурна съм, че Сюзан Уайт е попаднала на следа и става дума за нещо сериозно. Трябва да действате незабавно... използвайте всичките си връзки, ако се наложи, преди да е станало прекалено късно.

— Всичко е наред — каза Калискан. — Повечето от подробностите разгадахме и с помощта на Скедгард. Проявила си забележителна храброст, като си я изпратила по обратния път.

— Тя добре ли е?

— Да, в отлично здраве и в безопасност.

Поредният дълг, който не беше зле да прибави към купчината: децата й бяха спасени, както и дребничката й позната от Фобос.

— Все пак искам да поговорим — каза тя. — Сещате ли се за някое подходящо място за среща?

— Вече имам едно предвид. Там, където пиратите и мародерите няма да посмеят да ни последват. Подозирам, че дори слашърите биха се замислили, преди да се пробват.

Оже много добре знаеше какво е намислил и перспективата донякъде я плашеше.

— Калискан, нали не говорите сериозно?

— Повече от сериозен съм. Корабът, в който се намиращ, може ли да осъществи трансатмосферно кацане?

Тя се обърна към Касандра.

— Е?

— Можем да летим през атмосфера. Но кацането на Земята е свързано с още някои подробности. Един трешърски кораб би се оказал далеч по-добре пригоден за сблъсък с фуриите, без да се излага

на непосредствена опасност, но ние сме малко по... податливи на рисковете.

— Мислех, че слашърите вече са разработили защити срещу фуриите? Не спирате да повтаряте, че сте готови отново да сложите ръка на Земята.

— Експериментални предпазни механизми — обясни Касандра. — Каквито — със съжаление трябва да те информирам — този кораб не носи на борда си.

Оже отново се обърна към Калискан.

— Нямаме късмет. Тя твърди, че корабът им не е оборудван за справяне с фуриите. Ще се наложи да изберем друго място за срещата.

— Предай ѝ да не се тревожи — отговори Калискан. — Гъстотата на фуриите в района, който съм избрал, е ниска. Сигурен съм, понеже следя директно данните от наблюдателните станции на Института по старините в околността. Враговете ни не разполагат с тази информация и тъкмо поради това няма да бъдат особено ентусиазирани да ни последват, поне на първо време.

Оже хвърли поглед на Касандра.

— Това звучи ли ти разумно?

— Говореше за ниска гъстота, не за нулева — отговори Касандра. — Не мога да рискувам да спусна кораба прекалено надълбоко в атмосферата, особено с осемнайсет човека под моя опека.

— Важно е.

— В такъв случай — произнесе Касандра, — ще ни се наложи да обмислим алтернативен способ за транспортиране.

— Мислиш си за совалката на „Двадесети“, нали?

— На борда ѝ не е останало много гориво, но пак ще успее да ви върне по обратния път.

— А може ли да лети сама?

— Няма да ѝ се наложи — отговори Касандра. — Ще се погрижи за това.

Оже отново насочи вниманието си към екрана:

— Ще ви последваме до мястото, но ще ни трябват няколко минути, за да се организираме.

— Действайте бързо — отвърна Калискан. — И ако носите някакъв товар от Париж, сега може би е най-подходящото време да ми

го предадеш. Като се има предвид какво се случи около Марс, това може да се окаже последната пратка от 32.

— Не е кой знае какво — каза Оже. — Няколко кашона, които роботът беше натоварил в кораба, преди да саботира връзката.

— Все още работиш за Института. Вземи всичко. След това следвайте траекторията ми съвсем точно, без значение колко неефективна би ви се сторила.

— Къде ни водите, сър?

— На вечеря — отговори Калискан. — Ще хапнем в компанията на Ги дьо Мопасан.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Навлизаха в атмосферата. Пътуването се оказа по-неравно, отколкото бе очаквала Оже — аеродинамичните качества на слашърския кораб бяха силно компрометирани. По сметки на Касандра, корабът им беше изгубил поне трийсет процента от масата си по време на преследването, след като му се бе наложило да изхвърля части от себе си, за да заблуждава приборите на преследвачите им, докато основната му секция бе изпълнявала отчаяни виражи на сто и осемдесет градуса.

— Калискан премина ли? — попита Оже.

— Все още следим кораба му. На около двайсет километра пред нас е, в момента забавя до свръхзвукова скорост. Изглежда се е насочил към северната част на Европа, и по-точно...

— Париж — довърши Оже. — Трябва да е Париж.

— Изглеждаш доста сигурна.

— Така си е.

— Каква беше тази работа с вечерята с Ги дьо Мопасан? Да не е някой ваш колега?

— Не съвсем — отвърна Оже. — Но ще се тревожим за това, когато пристигнем.

— Нещо против да вметна нещо? — обади се Флойд.

— Давай.

— Наистина съм виждал Калискан. Казах ти, че лицето му ми е познато — мисля, че вече си спомних откъде.

— Знам, че ще ти прозвучи злобно — отвърна Оже, като се опита да заглади думите си с усмивка, — но наистина не си квалифициран да имаш каквото и да било мнение за Калискан.

— Може и да не съм. Но зная, че съм виждал това лице. Някой, когото съм срещал; почти съм сигурен, че е човек, с когото съм имал вземане-даване.

— Не е възможно да си се срещал с него. През цялото време е бил в пространството на 31. Няма начин да се е прокраднал през

портала, без всички да разберат.

Касандра се наведе напред в креслото си.

— Може би Флойд има право. Ако наистина е сигурен в предположението си.

— Не го окуражавай.

— Но ако Калискан е знаел за съществуването на връзката през Фобос, не можем ли да допуснем, че е използвал портала преди?

— Не — каза твърдо Оже. — Дори никой друг да не си беше дал труда, Скелсгард щеше да ми каже.

— Освен ако не е получила изрични заповеди да не го прави — контрира Касандра.

— Имам й доверие.

— Може тя също да не е знаела какво става.

— Само че ако случаят е такъв, не можем да имаме вяра и на самия Калискан. На кого, по дяволите, бихме могли да се доверим *тогава*?

— Все още не съм изгубила вярата си в Калискан — произнесе Касандра. — Контактите ми от разузнаването никога не са докладвали за някакви неясни мотиви зад действията му.

— Ами ако грешат?

— Или ако Флойд греши. — За секунда Касандра се консултира с машините си, след което каза: — Има още едно вероятно обяснение.

Двамата погледнаха тъмнокосото момиче едновременно.

— Е? — попита Оже.

— Съгласно биографичните данни, които пазим за Калискан, той е имал брат.

— Да — произнесе бавно Оже. — Чувала съм да го споменава.

— И?

— Калискан смяташе, че имам зъб на слашърите. Според него отношението ми било неоправдано. Каза, че ако някой трябвало да им има зъб, това е той заради случилото се с брат му.

— Биографичният файл твърди, че брат му е загинал в последната фаза от окупацията на Фобос, преди да успеят да изтласкат слашърите — каза Касандра.

— Да — потвърди Оже. — Точно същото каза и той.

— Ами ако само си мисли, че е така? Ами ако брат му не е мъртъв?

— Тя има право — обади се Флойд. — Известно ни е, че връзката е била отворена точно преди новата окупация. Това е единственият начин, по който онези деца са могли да проникнат през портала.

— Но братът на Калискан не се е сражавал на страната на слашърите — каза Оже.

— Може би са го вербували? — предположи Флойд. — Попаднал е в плен, а по-късно е преминал на тяхна страна. Вероятно някъде по това време е успял да се прехвърли.

— А ти просто си се сблъскал с този човек на 32?

— Само ви съобщавам какво съм видял.

— Не ми беше споменавала нищо за никакви деца — обади се Касандра.

— Не бяха деца — отговори Флойд. — Бяха като теб... — Той замълча. — Само че по-грозни.

Оже въздъхна. След като Флойд беше успял да изпусне котката от торбата, вече нищо нямаше да спре Касандра, докато не получише задоволително обяснение.

— Неотенни войски. Наричахме ги военни бебета. Навярно са отворили портала към АГС обекта по време на окупацията на Фобос преди двадесет и три години.

— И оттогава са на 32?

— Е, вече не изглеждат особено красиво.

— Повечето би трябвало да са умрели досега — произнесе замислено Касандра. — Първата производствена линия на неотениците не беше предвидена за продължителна употреба. Дори да са оцелели толкова дълго, вече трябва да са на преклонна възраст.

— На пръв поглед е така. И на първо помирисване — произнесе с отвращение Оже.

— Защо просто не ми кажеш какво са правели там? Както вече споменах, винаги мога да го изсмуча от мозъка ти. Бих предпочела да не се получава така, но...

— Разполагам само с работна теория — отговори Оже. — Правеха нещо... някаква машина, наподобяваща детектор на гравитационни вълни... за да се опитат да установят физическите координати на АГС а. Проблемът е бил, че е трябвало да я изработят с помощта на местна технология.

Касандра обмисли думите ѝ и кимна сериозно.

— А целта на тези данни, щом ги получат?

— Целта е да достигнат АГС обекта от външната страна.

Корабът се разтърси, попадайки в особено мощна турбуленция.

Подът потрепери, сякаш се канеше да подскочи нагоре и да ги обгърне в предпазния си пашкул.

— Защо им е притрябвало да достигат АГС-а? — намръщи се Касандра.

— Искат да премахнат популацията му. Искат да внесат в атмосферата на дубликата Сребърен дъжд.

— Но това е чудовищно!

— В общи линии, геноцид. С особено големи мащаби.

— Добре — каза Касандра, като продължаваше да се мръщи, асимилирайки новата информация. — Защо не са доставили Сребърен дъжд през самата връзка?

— Не е имало начин. Съществува бариера, която предпазва света на Флойд от проникването на чужди агенти. Единственият начин да влезеш с нещо подобно под мишницата, е да се промъкнеш през задната врата.

— Остава обаче дребната подробност как да счупиш черупката — произнесе Касандра. — Аха... един момент. Вече говорихме по този въпрос, нали?

— Кражбата на антиматерийния двигател от „Двадесети“ — кимна Оже.

— И това ще бъде тяхното... как го нарекохте? Устройство „Молотов“?

— По всичко изглежда така.

— Няма начин неотениците да са измислили това сами — каза Касандра. — Вярно е, че са изобретателни и умни, но не умеят да планират стратегически, особено за период от двадесет и три години. Имало е и други посветени.

— Вече знаем за Ниагара.

— Да, но той не е разполагал с лесен начин да комуникира с тях. Тези деца са се нуждаели от водач и координация, някой, който да им дава заповеди. Някой възрастен слашър, например.

— Не — възрази Оже, — не и ако не са се подготвили да живеят без машини. За военните бебета това не е било проблем, те са чисто

биологични, без импланти. Но никой като теб не би могъл да премине през сензора с цялата тази нанотехнология в тялото.

— Тогава обикновен човек: някой като брата на Калискан.

— Възможно е, стига да е решил да стане предател.

— А ако е имало един, нищо не пречи да са били повече — каза Касандра. — По време на окупацията много хора загубиха живота си или изчезнаха безследно.

— Възможно е все още да са живи — съгласи се Оже, — да живеят в АГС обекта и да променят курса на историята.

— Но защо им е да го правят? — попита Касандра.

— За да задържат развитието им. За да попречат на хората на Флойд да достигнат технологично равнище, което да застраши поголемия план.

— С достатъчно време и постепенно натрупващи се случайни промени двете времеви линии биха се разклонили — кимна Касандра. — Но откъде си сигурна, че е имало съзнателна намеса?

— Защото всичко е прекалено подозрително. Във времевата линия на Флойд Втора световна война така и не е имало. Който е минал през портала преди двадесет и три години, е знаел достатъчно за събитията през хиляда деветстотин и четиридесета година, за да ги промени. Всичко, което се е искало от него, е било да предаде правилната разузнавателна информация на правилните хора. Критичният момент е била инвазията на немските сили през Ардените. В нашата времева линия за малко не са претърпели провал, но съюзниците така и не са си дали сметка колко уязвими са били напредващите части. Никой не предприел нищо. Но във времевата линия на Флойд са го сторили. Вдигнали са бомбардировачите във въздуха и са набили танковете в калта. Немската инвазия срещу Франция била спряна.

— Тоест втората глобална война така и не се е състояла. Предполагам, че благодарение на това са били пощадени милиони човешки животи.

— Най-малко.

— Това не е ли хубаво?

— Не — каза Оже, — защото са били пощадени, за да могат покъсно да бъдат пожертвани милиарди. Чисто клинична интервенция. Спасяването на човешки животи няма нищо общо. Единствената им

мотивация е била да задържат колкото може по-дълго онези хора на тъмно.

— Значи вече е било извършено престъпление. Децата скоро ще умрат от старост. Но техният водач — или водачи — трябва да бъде открит и изправен пред съда.

— Тогава вие също трябва да разберете къде е АГС-а — каза Оже, — преди едно престъпление да доведе до друго.

— Съюзниците на Ниагара сигурно се канят да действат — произнесе замислено Касандра. — Нямаше да предприемат акцията срещу пътническия кораб, освен ако не бяха готови да атакуват АГС обекта. Опасността е сериозна.

— Ти го каза, хлапе — коментира Флойд.

— Колкото повече разсъждавам по въпроса — каза Касандра, — толкова повече започвам да се чудя дали нападението срещу Плетеницата и Земята не е тактика за отвлечение на вниманието. Въобще не им е притрябвала старата, съсипана Земя. През цялото време не са отделяли очи от голямата награда.

— Трябва да ги спрем — произнесе Оже.

— Съгласна съм — кимна Касандра. — Но мислиш ли, че Калискан ще може да помогне? И може ли изобщо да му се има доверие, ако брат му наистина е предател?

— Той смята брат си за мъртъв — отвърна Оже. — Склонна съм да му повярвам. Но пък и не можем да си позволим да не му вярваме. Разполага със сериозни връзки, включително и със съюзници в Политите.

— И аз съм на това мнение — каза Касандра.

— Калискан има силно политическо влияние. Най-малкото може да разгласи плановете на slashърите и поне да ги принуди да ги променят.

— Нищо чудно това да е капан — обади се Флойд.

— Усилено се опитвам да не мисля за тази възможност — отговори Оже.

Лицето на Касандра бе станало напълно безизразно, докато възприемаше бъркотията от данни за приближаването им към Париж.

— Капан или не, вече сме в облаците. Забавяме под скоростта на звука. Нямам намерение да намалявам повече. Гъстотата на частиците и без това е опасно висока.

— Можем ли да освободим совалката на „Двадесети“?

— Времето ми се струва подходящо — заяви Касандра. — Последвайте ме.

Корабът ревеше през черните като катран облаци, разкъсвани от гръмотевици. Вътрешността им кипеше и припламваше бавно от наситено розови светкавици.

— Още ли следваме Калискан? — попита Оже.

— С известни трудности — отговори Касандра, като за момент откъсна вниманието си от древните контроли за управление. — Някакъв късмет с разгадаването кой е онзи дьо Мопасан, за който спомена Калискан?

— Да — отвърна Оже. — Мисля, че знам съвсем точно какво имаше предвид. Няма значение дали ще го изгубим от поглед — пак ще успеем да намерим мястото за среща.

— Не можеше ли просто да ти каже къде ще се приземи? — попита Флойд.

— Калискан обича малките игрички — каза Оже със слаба усмивка.

Около тях корпусът скърцаше и стенеше като много стар стол.

— Плътността на облациите намалява — заяви Касандра. — Мисля, че минахме най-лошия участък.

Сивотата отвъд прозорците видимо се отдръпна и забърза, създавайки усещането за огромна скорост. Корабът се заби през още два или три по-разредени облака, след което навлезе в чистото небе над града. Беше истинска парижка нощ, тъмна, както винаги, освен когато настъпваше непоправима повреда в наземните генератори. Единствените източници на светлина бяха прожекторите, инсталирани от Института по сгради и кули или повесени от носещи се в небето дирижабли и платформи. От време на време над всичко проблясваше мълния, осветяваше подобните на интегрални схеми шарки, чрез които облациите комуникираха, и ги отпечатваше като призрачен негатив върху заледените улици и сгради долу.

Бяха на около пет километра височина, достатъчно високо, че да хвърлят поглед към панорамата на целия град чак до изкуствения ров по линията на отбранителните съоръжения.

— Не знам дали ще ти хареса — обърна се към Флойд Оже, — но добре дошъл в Париж. Никога не си бил тук.

Флойд надникна през малките прозорци, разположени в ниската част на кабината.

— Предполагам, това означава, че в крайна сметка говореше истината — каза той, като се опитваше да проумее напълно чудовищната гледка.

— Съмнения ли имаше?

— Не, но имах надежди.

Тя насочи вниманието му към покрайнините на града, където извисяващите се кули на маяците по отбранителния периметър просветваха в червено и зелено.

— Това е Периферик — каза тя. — Пръстен от пътища, обкръжаващи Париж. В твоята версия на града не съществува.

— А какво е стената?

— Ледената урва. Подсилена е с метал и бетон, измервателни прибори и оръжия, за да пази фуриите надалеч. През по-голямата част от времето номерът минава, но когато пробият периметъра, нахлуват бързо.

Това беше проблемът с Париж: паяжината от метро тунели и пътища предлагаше безкрайно разнообразие от трасета за навлизане. Нямаше значение, че половината от тези тунели бяха запушени от срутвания. Враждебно настроените машини винаги намираха път или си прокопаваха такъв през старите системи за водоснабдяване и канализация. Най-малките сред тях можеха да се процедят през тръбите на телеграфа, линиите на оптичните мрежи и газовите тръби. Когато се наложеше, дори успяваха да прокопаят нови тунели. Можеха да ги спрат — дори унищожат, — но не и без да нанесат неприемливи поражения върху града, който изследователите се опитваха да консервират и проучат.

— Не разпознавам много от него — обади се Флойд.

— Гледаш град, замразен повече от сто години след твоето време — обясни Оже. — Дори и така обаче, пак има някои забележителности, по които би трябвало веднага да се ориентираш. Въпрос на умение е да ги виждаш под натрупаните ледове.

— Като лицето на приятел под погребален саван.

— Ето там е извивката на Сена — посочи Оже. — Пон Ньоф. „Нотр Дам“ и Ил дьо ла Сите. Виждаш ли го сега?

— Да — отговори Флойд с такава тъга в гласа, че нещо в нея едва не се разкъса. — Да, сега го виждам.

— Не ни мрази прекалено много за онова, което сме направили — каза тя. — Дадохме най-доброто от себе си.

Над тях облаците се вълнуваха и кипяха със странна, несъзнателна интелигентност. Корабът се наведе и пикира стремително.

— Може ли да те обезпокоя? — попита Касандра. — Трябват ми координати за кацане.

— Завий южно от реката — каза Оже. — Виждаш ли онзи правоъгълник от плосък лед?

— Да.

— Това е Марсово поле. Изравни ни с него и поддържай височина от триста метра.

Усети как корабът се подчини още преди да е довършила думите си. Серводвигателите заработиха със зъбчатките си под краката ѝ, докато се разгръщаха допълнителните крила.

— Има ли нещо значимо в този район? — попита Касандра.

— Да.

Точно в този момент една мълния реши да пониже облаците, удряйки в близост до оплетените останки на Айфеловата кула в края на Марсово поле.

— Натам сме се насочили — обясни Оже.

— Металната структура?

— Приземи ни на последната площадка.

— Под наклон е. Не съм сигурна дали металът ще ни издържи?

— Ще издържи — каза Оже. — Пред себе си виждаш седем хиляди тона викториански чугун. Оцелял е под ледовете в продължение на цели двеста години, смятам, че ще понесе тежестта ни.

В продължение на два века ледът беше поглъщал долната една трета на тристаметровата кула. Някаква отдавна забравена катастрофа, останала без свидетели, беше откъснала и запратила горните седемдесет и пет метра в историята. Така и не ги бяха открили при досегашните си разкопки. Първите две наблюдателни площадки все

още бяха непокътнати заедно със значително по-тясната трета, кацнала в края на наклонената, усукана част от конструкцията, увиснала над замръзналата Сена.

— Виждам кацнал космически апарат — каза Касандра. — Тръстерите му все още са горещи. Размерът и моделът съответстват на типа совалка, пилотирана от Калискан.

— Това е мястото на срещата. Ако е в настроение, трябва да ни е оставил достатъчно пространство за кацане.

— Ще ни се наложи да се посместим — произнесе слашърката.

— Направи каквото можеш. Ако е необходимо, просто се задръж, колкото да слезем, или Калискан да се качи.

— А г-н дьо Мопасан?

— Той няма да се присъедини към нас. Мъртъв е от почти четиристотин години.

— Тогава, признавам...

— Малката шега на Калискан — обясни Оже. — Знаеше, че ще я схвана. Мопасан е презирал кулата. Всъщност толкова я е мразел, че е настоявал всеки ден да обядва на нея. Твърдял, че била единственото място в Париж, където не му разваляла изгледа.

Кулата се издигаше под тях. От мястото им над третата площадка още по-ясно се виждаше колко силно е усукана. Металната решетъчна колона се бе вгънала навътре като ерозираща скала, докато в същото време далечната ѝ страна се бе изкривила толкова надалеч от първоначалния си ъгъл, че цялата конструкция бе започнала да се накъдря в поредица от деформирани секции, приличащи на кучешка козина.

Удари още една мълния. Играта на светлосенките накара цялата структура да се раздвижи и разтrese като желе.

— Кацай, Касандра — каза Оже. — Колкото по-рано слезем долу, толкова по-щастлива ще бъда.

Третата наблюдателна площадка представляваше квадрат от метал, наклонен на пет или шест градуса по хоризонтала, пронизан от назъбените подпори на прерязани трегери и стълбове, които някога бяха носили тежестта на асансьорите, водещи до върха на кулата. Деформираните метални обезопасителни перила все още бяха на мястото си. Изострената совалка на Калискан бе паркирана в единия ъгъл, а опашката ѝ стърчеше в празното пространство.

— Това е корабът му — каза Оже. — Можеш ли да кацнеш?

— Мога да опитам. — Касандра вдигна поредица от лостове. — Стабилизаторите са свалени и подсигурени. Ще изхабим доста гориво, но не мога да направя нищо повече по въпроса.

Корабът увисна над площадката, олюлявайки се от едната до другата ѝ страна, докато Касандра се опитваше да насочи под най-правилния ъгъл дюзите на носещите тръстери. Щом приближиха платформата, ударната вълна от двигателите запрати изтръгнати парчета метал по площадката, блъскайки ги в парапета и отвъд него. Сетне корабът се отпусна, а стабилизаторите поеха тежестта му и подскочиха няколко пъти на пневматичните си бутала.

Касандра изгаси двигателите, за да пестят горивото.

— Всичко е наред — каза тя.

— Добра работа — обади се Оже. — А сега направи още един фокус. Можеш ли да отвориш канал за връзка с Калискан?

— Секунда.

Един от екраните премигна, след което се изпълни с лицето на Калискан. Той отметна несресаната бяла коса от потното си чело.

— Подсигурени ли сте? — попита.

— Да — отговори Оже. — Но не зная дали в совалката е останало достатъчно гориво, за да се издигнем в орбита. — Тя погледна Касандра, която на свой ред сви рамене и махна нерешително с ръка.

— Колко души сте на борда? — попита той.

— Трима — отговори тя — плюс товара. Но Касандра се надява да се върне със совалката. Само аз и Флойд трябва да дойдем с вас.

— При мен ще има място за трима ни и товара. Ще успеете ли да прекосите площадката?

— Зависи каква е гъстотата на фуриите — отговори Оже.

Той отмести очи, консултирайки се с някакъв скрит прибор:

— Достатъчно ниска. Няма да бъде проблем, ако носите скафандри. Не са необходими специални предпазни мерки. Само си гледайте в краката.

— Защо ни доведохте дотук? Искам да кажа, разбирам защо в орбита едва ли щеше да бъде особено безопасно...

— Именно заради гъстотата на фуриите, Оже. Големите машини никога не се вдигат толкова нависоко. Уродливото чудовище на мосю

Айфел е най-безопасното място в града.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

Флойд и Оже излязоха на скосената площадка. Непрестанното движение на облаците над тях създаваше замайващото усещане, че цялата платформа е избрала точно този момент да се преобърне. Флойд никога не се бе справял особено добре с височините, а настоящото им положение като че побираше в себе си всеки ужасяващ кошмар, който някога бе имал. Крачеха през хлъзгава, наклонена, неустойчива повърхност, осеяна с дупки и поддаващи участъци почти на триста метра във въздуха... в силен вятър... в тежки костюми, затрудняващи зрението, жестовете и придвижването и на всичко отгоре носеха четири големи, тежки кутии, натоварени с вестници, книги и грамофонни плочи.

— Добре ли си, Флойд? — попита Оже. Гласът ѝ звучеше неестествено и пронизително в подводничарския шлем, който слашърката бе нахлузила върху главата му.

— Погледни го от тази страна, Оже: когато за последно станах от леглото си, залитането из оплетените развалини на Айфеловата кула не беше едно от нещата, които смятах да направя преди залез-слънце.

— По-весело, Флойд. Помисли си само за страхотните истории, които ще има да разправяш.

— Опитвам се да си представя веселбата, която ще падне, докато открия някой достатъчно луд, че да ми повярва.

Със страховито и нарастващо скърцане на обтягащо се желязо площадката внезапно се олюля и ъгълът, под който се бе наклонила, видимо се увеличи. Към тях с пронизително дрънчане се затъркаляха отломки. Флойд се хвърли настрани, успявайки да изпусне една от кутиите. Преди да смогне да я улови, една подпорна греда се плъзна покрай него, закачи я странично и я повлече по пътя си. Докато отчаяно опитваше да се хване за нещо неподвижно — нещо, което да му попречи да поеме надолу заедно с кутията, — видя как тя достигна до ръба на площадката и се изсипа в открития въздух. Над небето на Париж полетяха книги, списания, вестници и грамофонни плочи.

— Флойд! Добре ли си? — извика Оже.

— Всичко е наред... но току-що изгубих една от кутиите.

Чу я как изруга, но като че ли успя да потисне гнева си.

— Няма какво да направим. Но ми се струва, че цялата структура е на път най-после да се предаде. Навярно се дължи на тежестта на корабите.

Хоризонтът се разцепи от една още по-ярка светкавица.

— Мисля, че приближава електрическа буря — отбеляза Оже. — Наистина ми се иска да се измъкнем оттук, преди да ни е връхлетяла.

— На мен също — отговори задъхано Флойд, докато се изправяше. — Изгледът и без това ми омръзна прекалено бързо.

Корабът на Калискан се бе приплъзнал по-близо до тях, преди разрушената асансьорна шахта да прекрати движението му. Отрязаната желязна клетка на асансьора се подаваше над пода. От мястото си Флойд виждаше рампа със стъпала, спусната от сребристия нос на кораба. Нечия облечена в скафандър фигура се бе навела през горния край на рампата и им махаше с облечената си в ръкавица ръка да се приближат. Сетне фигурата тръгна надолу по стълбите, пресрещайки Оже на половината път. Тя му подаде първата от двете кутии, след което го изчака да я качи в кораба и да дойде да вземе втората. Сетне пресече разстоянието обратно до Флойд и му помогна с последната кутия. Той тръгна след нея по стълбите на рампата и когато достигна до облечената в скафандър фигура, най-после успя да разпознае през стъклото на шлема му мъжа, когото бе виждал на екраните на сласърите. Калискан.

Той ги въведе на борда в малко помещение с размерите на килер с две врати. Външната врата се затвори, заглушавайки бурята, все едно някой бе вдигнал иглата на грамофона. Кутиите бяха струпани в единия ъгъл като непотребен боклук, очакващ някой да го прегледа и изхвърли.

След като преминаха през вътрешната врата, Калискан свали шлема си и им даде знак, че могат да направят същото.

— Успяхте — каза, като приглади бялата си коса назад, за да ѝ придаде някакъв приличен вид. — За малко, а?

— Може ли да разговарям с Касандра? — попита Оже. — Искам да ѝ кажа да изчезва оттук.

— Разбира се. — Калискан забързано ги въведе в тясната предна секция на малкия си кораб. Навсякъде се виждаше оголен метал, тръби и носещи греди, навяващи топлина и уют като в подводница за джуджета. — Връзката все още е отворена. Веднага щом се измъкнем от тази каша, ще се погрижа действията ѝ да бъдат отбелязани и похвалени.

— Касандра, чуваш ли ме? — каза Оже.

— Високо и ясно.

— Спасявай се. Вече можем да се погрижим за себе си.

— Ще се справи ли Калискан с излитането? — попита тя.

Той се наведе, за да го хване камерата:

— Всичко ще бъде наред, не се тревожи.

След като бе видял Калискан на живо, Флойд изпитваше още по-голяма увереност, че го е срещал — него или по-вероятно брат му. Все още в част от космическия си костюм, мъжът се наведе и погледна през единия илюминатор в стената на кораба.

— Защо не излита? Не разбира ли колко е нестабилна кулата?

Отново проблесна мълния, обливайки ярко лицето на Калискан и превръщайки го в ретуширана фотография.

— Онази буря ни приближава — отбеляза Флойд.

— Касандра — каза Оже, допускайки, че връзката все още е отворена, — проблем ли има?

В отговор не последва дори изпукване. Екранът беше тъмен. Калискан се настани в пилотското кресло с разтревожено изражение и започна да превключва уреди, в началото методично, а сетне с усиливаща се настоятелност.

— Нещо не е наред — произнесе след около минута.

— Инфилтрация на фурии? — попита със силно пребледняло лице Оже.

— Не... гъстотата изглеждаше наред.

— А сега?

— Нищо не работи, включително наблюдателните екрани. Корабът е преминал на резервно захранване; разполагаме само с основните системи. — Той кимна към илюминатора. — Ако се съди по възрастта на кораба, с който пристигнахте, Касандра със сигурност също има проблеми.

— Но ако не са фурните... — започна Оже.

Отново припламна мълния, по-ярка, по-близка и още по-ожесточена отпреди. Наблюдателната площадка се разтърси сред металически стенания, предавайки вибрациите на кацналия кораб. Флойд имаше чувството, че наблизко преминава товарен влак.

— Не зная какво става навън — обади се Оже, — но трябва да изчезваме оттук, преди бурята да ни връхлети или кулата да падне. Или и двете.

— Поне за момента не отиваме никъде — отговори Калискан. — Не мисля, че това са мълнии.

— Щом не са мълнии... — започна Оже, усещайки как устата ѝ изведнъж пресъхва от ужас.

Когато Флойд зърна лицето ѝ, изражението ѝ бе достатъчно, за да му настръхне косата.

— Какво има? — попита той, като посегна към нея.

— Обгоряла Земя — каза Оже. — Започнали са. Бомбардират планетата от орбита.

— Боя се, че тя е права — потвърди Калискан. — Тези проблясъци приличаха повече на ядрени удари. На стотици километри оттук... но изглежда приближават. Това може и да е, но може и да не е нарочно.

Оже зарови лице в шепите си.

— Сякаш не сме съсипали достатъчно тази планета!

— Хайде да се тревожим за планетата по-късно — каза Флойд. — В момента собствените ни кожи са с приоритет. Как можем да излезем от това нещо? Защо не работят корабите?

— Електромагнитен импулс — каза Калискан. — Корабите са правени по дизайн на трешърите, тоест зависят изцяло от електрически подсистеми. Не могат да издържат на подобно натоварване.

Флойд нямаше представа за какво говори Калискан, но допускаше, че положението им е сериозно.

— Ще полетят ли отново?

— Не зная — каза Калискан, като продължаваше да изпробва уредите, сякаш всеки момент можеха да се пробудят към живот. — Някои от системите опитват да се съживят, но не успяват, защото други все още са мъртви. Не мога да подкарам процедурата за презареждане... — Пръстите му танцуваха с маниакална скорост по

клавиатурата, докато в същото време по окачения над главата му екран пробягваха колони от цифри и символи.

— Не спирай да опитваш — каза Оже, като отново нахлузваше шлема си. — Ще отида да видя дали Касандра е постигнала някакъв напредък.

— Не е необходимо — обади се Флойд, загледан към другия кораб през илюминатора. — Тя тъкмо приближава.

— Сигурен ли си?

— Погледни сама. Вероятно е решила, че е прекалено рисковано да остане на борда.

Касандра беше облякла един от другите стандартни скафандри от инвентара на совалката. Или наклонът на площадката се бе увеличил, или бурята се бе усилила, защото почти не успяваше да се задържи на крака и се придвижваше приведена като старица, поставяйки единия си крак след другия с болезнена решителност. От време на време през площадката профучаваше изтръгнато парче метал и успяваше да я пропусне сякаш по чиста случайност.

— Внимателно... — произнесе със затаен дъх Флойд. Той огледа тясното пространство в кораба на Калискан, като се опитваше да си представи как ще се поберат и четиримата, в случай че машината: изобщо решише да се вдигне във въздуха.

— Изглежда ядрените удари намаляха — обади се Оже, която също наблюдаваше ставащото през съседния илюминатор. — Може пък там горе да е останал поне някой с малко ум в главата.

— Не се надявай много — отвърна Калискан.

Наблюдателната площадка отново се олюля и ъгълът на наклона ѝ стана дори още по-стръмен. Флойд почувства ужасяващото приплъзване, с което корабът на Калискан потегли надолу, изгубил сцепление с металната повърхност.

— Пързалиме се — успя да каже, усещайки как стомахът му се свива на топка.

Ала сетне изведнъж отново стояха неподвижно и наклонът на площадката като че ли се бе установил на първоначалния си ъгъл. Той погледна Оже, а сетне и Калискан, но не успя да разбере от израженията им дали имат представа какво се беше случило.

— Касандра почти ни достигна — каза Флойд. — Ще свалиш ли пак рампата?

В този миг обаче, Касандра забави крачка. Изправи се срещу бесния вятър на бурята с очевидно усилие на волята и погледна към нещо вляво от себе си. Флойд проследи погледа ѝ, доколкото му позволяваше ограниченият ъгъл на илюминатора и най-после видя какво я бе накарало да спре.

— Наистина трябва да видите това — каза той.

— Какво? — попита Оже откъм другия илюминатор.

— Ела и виж сама.

Той почака, докато лицето ѝ се приближи до неговото и тя надникна през илюминатора.

Отвъд ръба на наблюдателната площадка се надигаше нещо чудовищно и масивно. Имаше крушовидна форма и бе осветено от загадъчни светлини, подредени в спирали и кръгове, като древните шарки по пипалото на титанично морско чудовище, надигащо се от дълбините, за да сграбчи някой злощастен малък кораб. Силуетът на Касандра се открояваше на фона на планината от светлини, а ръцете ѝ бяха леко протегнати напред и встрани, сякаш го приветстваше — или отправяше молитва.

— Калискан — каза Оже. — Мисля, че току-що ни се притекоха на помощ.

Калискан погледна през рамо, докато ръцете му не спираха да превключват приборите:

— Какво каза?

— Само това, че до кулата е надвиснало забележително количество слашърски хардуер.

Калискан изостави контролния панел и зае мястото на Флойд до илюминатора.

— Проклетото нещо трябва да ни е проследило — каза Флойд.

— Касандра тръгва към него — обади се Оже.

Калискан се върна при приборите, позволявайки на Флойд отново да застане до нея.

— Какво е намислила? — попита учудено той.

— Не зная — отговори Оже. — Предполагам, че е възможно да опита да се свърже с...

От оръдейното гнездо в подутия корем на чудовищния кораб изникнаха няколко ярки светлинни лъча, които пронизаха Касандра като снопове слънчева светлина, разкъсваща натрупаните облаци. Тя се

закова на място, а тялото ѝ започна да трепти като знаме. Сетне лъчите изчезнаха, но Касандра все още стоеше там, покрита с неравни дупки. Тя рухна на площадката, след което бесните ветрове плъзнаха смачканото ѝ тяло към ръба на платформата. Търкаляше се, подмятайки отпуснати ръце и крака като парцалена кукла, докато не се просна през останките на перилата, подобно на съхнещо пране.

По хоризонта припламваха яркобели точки от непоносима светлина.

Чудовищният кораб започна да се върти, за да подаде някаква друга своя част над линията на наблюдателната площадка. Беше огромен като „Хинденбург“, поне доколкото можеше да прецени Флойд, или колкото самолетоносач, дори по-голям. Подобно нещо не можеше просто така да си виси в небето.

Калискан гледаше мрачно.

— Изглежда са дошли за един от вас. Или за двама ви.

— Ти ли ги повика? — попита Оже.

— Не. Опитвах се да ви отърва от тях. Вероятно разполагат със защита срещу фуриите. Или толкова отчаяно се нуждаят от нещо, че биха рискували всичко, за да го получат.

В този момент слашърският кораб вече бе обърнал дългата си страна към кулата. Напомняше на Флойд за един музеен експонат, който някога бе разглеждал: дълбоководна сепия, консервирана във формалдехид, чиито пипала бяха навити заедно като тирбушон. Нещо в кораба напомняше за същата смъртоносна функционалност. Светлините по страните му се появяваха и изчезваха под полупрозрачен желатинов пласт. Приближаваше съвсем бавно, подобно на спускаща се луминесцентна мъгла.

— Не разбирам — обади се Оже. — Не ми е известно нищо за плановете им, което вече да не знаят. И ако искаха единствено да ни убият, отдавна щяха да са го сторили.

— Може би греша — каза Калискан с внезапна настоятелност в гласа. — Може би не се интересуват от теб, нито дори от Флойд.

— Тогава има само една възможност — произнесе Флойд. — Щом не сме ние и не си ти, трябва да е нещо, което носим със себе си.

— Товарът — каза Оже.

Калискан превключи прекъсвачите на приборите пред себе си за последен път, след което ги заряза и се обърна към тях:

— Сложете си обратно шлемовете и се скрийте някъде на наблюдателната площадка отвън.

— Ще ни открият — възрази Оже.

— Със сигурност ще ви открият и на този кораб. Отвън, с всички тези електрически смущения и бурята, поне имате някакъв шанс да оцелеете достатъчно дълго, докато пристигнат подкрепления.

Оже претегли възможностите.

— Мисля, че е прав, Флойд — заключи с нежелание тя.

— Нямате време да чакате стандартната процедура за излизане през шлюза — каза Калискан. — Ще взривя болтовете на външната врата веднага щом влезете в камерата. — Той бръкна под креслото си и извади някакъв разлят предмет, приличащ на идеята за пистолет на Салвадор Дали. — Вземи това — подаде го на Оже. — Сигурен съм, че бързо ще разбереш как действа.

— Ами ти? — попита тя.

— Имам резервен. Ще се опитам да ви прикрия, доколкото мога, докато намерите укритие.

— Благодаря. — Оже пхна пистолета в колана си, след което помогна на Флойд да си сложи шлема. Гласът ѝ отново се разнесе в ушите му, изтънял и бръмчащ, през микрофона в скафандъра: — Трябва да има стълби, водещи до долната площадка — каза тя. — Ще се опитаме да ги открием.

— Тръгвайте — нареди Калискан. — Веднага.

Флойд премина пръв през взривената врата. Блъсна се силно в металния под, като едва не се приземи по лице. Погледна назад точно навреме, за да види как Оже се подава, а една светкавица запечатваше завинаги изражението на лицето ѝ иззад стъклото на шлема.

— Най-добре отсега нататък да пазим радиомълчание — каза тя. — Дръж се близо до мен. Ако се наложи, ще крещим, за да се чуваме.

Сияещата стена на сласърския кораб побутна наблюдателната площадка, карайки цялата платформа да се олюлее. На огромния мастодонт едва ли щеше да коства кой знае какво усилие да изоре цялата горна част на кулата като през дървен кей.

— Оже, имаш ли някаква представа...

— Флойд — изсъска тя. — Не сега. Със сигурност подслушват електромагнитния трафик.

Започнаха да се придвижват приклепнали като раци, използвайки за укрите околните отломки, преди да притичат от безопасността на една сянка до друга. Когато достигнаха нещо, което напомняше за горната част на стълбище, Оже докосна рамото му и посочи през оплетена купчина от носещи греди и метални листове към чудовищния спектакъл, който представляваше корабът. Тя притисна пръст към брадичката на шлема си, давайки му знак да запази мълчание.

От едната страна на кораба се бе отворила врата, оформяйки подвижен мост през разстоянието между него и края на платформата. В този момент от яркия проход на вратата изникваха фигури. Бяха шест. Преминаха внимателно по импровизирания мост. И те носеха скафандри — крушовидни защитни обвивки от отразителна броня, която непрестанно се движеше като живак. Отрядът им достигна наблюдателната площадка и съсредоточено започна да пристъпва по наклонената ѝ повърхност. Ходеха изправени и единственият признак за колебание бе внимателният начин, по който пристъпваха.

Оже накара Флойд да се наведе още по-ниско. Той премести крак, докато не напипа първото от щампованите стъпала. Не му се мислеше колко надолу водеха стълбите — или не водеха, даде си сметка изведнъж.

Тя залепи шлема си за неговия. Гласът ѝ се предаде през стъклото. Беше изключила радиото:

— Трябва да се спуснем до долу.

— Искам да видя какво искат от Калискан тези типове.

— Забрави за него, Флойд. Не разбра ли, че няма как да ни е скроил номер?

— Хлапе, някой ни е скроил номер, а изпитвах съмнения за Калискан от момента, в който го видях.

— Е, може би някой на свой ред е скроил номер на Калискан — каза тя. — Толкова ли е трудно за вярване?

Хората в сребристи скафандри се разпръснаха, подбирайки пътя си през лабиринта от капани и дупки по повърхността на платформата. Бяха свързани помежду си посредством мрежа от изключително тънки сребристи нишки, подаващи се от броните им. Рядката паяжина се носеше над площадката на височина колкото един човешки бой и достигаше всеки член на отряда през конектор в горната част на шлема му.

Калискан се появи на вратата на кораба си с пистолет в ръка. Като използваше рамката на шлюза за укритие, той се прицели в близките трима от приближаващите мъже и натисна спусъка. От дулото на оръжието изскочи линия от пронизително бяла светлина и се впи в мъжа по средата. Сребърната му броня се изпари, разкривайки приведеното му тяло. Калискан отскочи назад, нагласи нещо върху пистолета и отново произведе изстрел, целейки се в незащитения човек. Дясната ръка на мъжа изчезна до лакътя сред облак от пара. Приведеното му тяло се изгърби още повече от болката. Преди обаче Калискан да стреля за трети път, сребристата броня на двамата незасегнати нападатели се разпростря, оформяйки обща защитна мантия над ранения им другар.

Калискан отново зареди пистолета и запрати поредния пронизващ лъч към слятата маса на броните им. Този път повърхността им устоя на удара: поду се леко и започна да сияе ярко, но не изчезна. Флойд се зачуди кога ли ще отвърнат на атаката, вместо просто да поемат изстрелите. Едва беше успял да си го помисли, когато откъм кораба изникна светъл лъч и прониза главата на Калискан.

Той се изхлузи на земята до кораба, а оръжието се изтърколи от ръката му.

Флойд реши, че може да приеме това за отговор на всичките си съмнения в този човек.

От шестимата мъже само един беше ранен. Докато авангардът им прекращаваше тялото на Калискан и разглеждаше кораба, другите трима си проправиха път по ръба на платформата, докато достигнаха Касандра, чийто труп все още висеше отпуснато на перилата.

Оже потупа Флойд по рамото и му даде знак за „надолу“. Флойд от своя страна ѝ сигнализира да изчака, разкъсван между страха си и нуждата да узнае от какво толкова се интересуваха мъжете. Знаеха, че Касандра е мъртва. Защо трупът ѝ беше толкова важен за тях?

Хоризонтът се разкъса от нова, особено ярка експлозия. Флойд стисна панически очи, но известно време продължи да вижда всичко в негатив, сякаш блясъкът успяваше да проникне през самия метал около тях. Няколко секунди по-късно почувства как всичко започна да се тресе, като че отново ги подминаваше товарен влак. Цялата кула се олюляваше.

— Приближават — каза Оже. Ръката ѝ стискаше разлятото оръжие, което ѝ бе дал Калискан, но още не го беше извадила от колана.

Той рискува да погледне още веднъж към наблюдателната площадка. Трите фигури стояха над отпуснатото тяло на Касандра. Сребристите им брони се бяха слели в една обща, а от предната ѝ част сега се подаваше дебело пипало, горе-долу с ширината на човешки крак.

Пипалото безцеремонно и търсещо опипваше различни части от трупа на Касандра, щателно, методично, като че се опитваше да извлече от нея и последната искрица живот.

— Какво търсят? — попита той, усещайки как му призлява.

— Не зная — отговори Оже.

Трите фигури отстъпиха като една. Сребърното пипало внезапно се засили и се изви камшично назад, преди да се зарови в гърдите на Касандра. Тримата направиха още една крачка назад и заедно с това отлепиха тялото на момичето от перилата. Сетне пипалото се изви побързо, отколкото можеше да проследи окото и пронизаният труп се разлетя на пет или шест отделни парчета.

Кървавото пипало изпълзя обратно и се скри в слятата броня. Тримата мъже останаха свързани помежду си още секунда или две, след което бронята започна да се разделя, превръщайки ги в отделни единици. Те се огледаха, отдалечиха се един от друг и отново се заеха да претърсват площадката.

— Каквото и да са намислили, все още не са приключили — обади се Оже. Тя извади разлятото оръжие и го притисна към гърдите си, готова да го използва.

Фloyd погледна надолу. Оже вероятно вече бе осъзнала, че стълбището не можеше да им предложи път за бягство. Свършваше на десетина стъпала по-нататък и просто увисваше над празното пространство. От втората площадка ги деляха поне трийсет метра и до нея можеше да се достигне единствено посредством шахтата на асансьора (при положение че и тя не бе прекъсната) или по дължината на носещите греди, оформящи краката на самата кула.

Нямаха път за отстъпление.

Фloyd отново погледна към кораба на Калискан. Две от фигурите се бяха качили на борда, а третата чакаше отвън. Той докосна рамото

на Оже, за да насочи вниманието ѝ към случващото се, точно когато единият от мъжете се появи с кутия в ръцете. Другият го последва, понесъл останалите две.

Фloyd погледна към другите трима. Бяха зарязали останките на Касандра. Каквото и да бяха търсили в тях, явно не го бяха открили по или в трупа ѝ.

Пак се взря в първите трима, когато почувства как Оже премести центъра на тежестта си, издигайки по-високо оръжието. Двама от мъжете стояха навън с кутиите, а третият се бе върнал във вътрешността на кораба.

— Внимателно — изсъска той на Оже.

Внезапно обаче вниманието му бе привлечено от нещо ново: металическо петно, увиснало във въздуха като рояк от хиляди бляскащи пчели, които по някакъв начин успяваха да се придвижат напред към кулата, въпреки страховитите пориви на вятъра. Той се намръщи, решавайки, че петното има нещо общо с мъжете, убили Касандра и Калискан. Само че се приближаваше прекалено потайно — с внезапни стрелвания и лъжливи маневри, което навеждаше на мисълта, че също като Floyd и Оже, и то всячески се опитваше да избегне вниманието на претърсващата група. Когато доближи Floyd и Оже, петното се спусна над тях и потърси укритие. Искрящата маса се извиваше и протичаше, образувайки мимолетни шарки и форми.

Floyd докосна внимателно Оже по рамото и ѝ показва танцуващия облак. Тя се обърна стреснато — очевидно не го бе забелязала досега — и извъртя оръжието към него. Петното се отдръпна нервно, но не се отдели от укритието на стълбите. Пистолетът потрепери в ръцете на Оже, но тя явно реши да не стреля. Сетне съвсем бавно остави дулото да се наведе, докато вече не сочеше в неговата посока.

В продължение на четири или пет секунди не последва нищо.

После петното се стрелна към Оже и се обви около шлема ѝ. Тя се забори отчаяно с ръце, опитвайки да отдели от себе си ореола от искрящи звезди. Изкрещя от ужас или болка, ала викът ѝ секна изведнъж. Floyd настръхнал проследи как облакът от искрящи мушици започва да се смялява, докато си проправяха път към вътрешността на шлема ѝ.

След което Оже престана да се движи.

Стълбището се разтърси, откъсвайки се от ръждивите си болтове и политайки в безкрайното пространство отдолу. Тоновите метал се сгромолясаха, пробивайки силом пътя си през отслабените места в пода на наблюдателната площадка под тях и продължиха да се преобръщат към долните части на кулата. В нощта се разнесе чудовищен, отекващ трясък на агонизиращ метал.

Нещо се пречупи във Флойд. Той разтвори вкочанените пръсти на Оже и взе пистолета. Оръжието беше като живо — мигом промени формата си, прилягайки послушно в дланта му. Струваше му се крехко и олекнало, като фигурка от станиол.

Оже не помръдваше. Лежеше неподвижно, а зад стъклото на шлема ѝ блещукаше съзвездие от светлинки.

Значи все пак се бяха добрали до нея. Предполагаше, че скоро щяха да причинят същото и на него. От кулата нямаше път за отстъпление и след минута-две тримата мъже щяха да го открият. Ако се забавеше още, можеше дори да не получи възможност да размаха предизвикателно юмрук срещу тях, колкото и безполезен да беше жестът.

Но понякога предизвикателството бе единственото, което ти оставаше.

Той насочи пистолета към най-близката сребриста фигура и натисна пълката, която предполагаше, че е спусъкът.

Оръжието подскочи в ръката му, изви се като змиорка и изплю *нещо*. Странната броня на фигурата се разпадна като хвърлена на вятъра пепел. Флойд стреля втори път, издухвайки парче от разкритото тяло на слашъра. Мъжът падна на платформата, изгубен сред плетеницата от натрошен и деформиран метал.

Останалите петима не се побавиха и за миг, обединявайки силите си. Тримата в близост до кораба на Калискан се приближиха, комбинирайки броните си, докато втората двойка правеше същото и тръгваше, към тях. Флойд отново наведе пистолета, прицелвайки се в по-голямата група. Оръжието за пореден път се измести в ръцете му и за пореден път сребърната броня се изпари, пометена в искрящ облак от частици. Този път обаче поражението не беше толкова значително. Очевидно съединените брони създаваха някакъв вид подсилващо поле.

До него Оже най-последно се размърда.

— Дай ми оръжието — каза тя.

Взе го, преди да е дочакала отговора му. Направи някакви бързи настройки по корпуса му, след което изскочи от укритието си и започна да стреля с нечовешка бързина и точност, запращайки залп след залп, докато дулото на пистолета не започна да грее като нажежен ръжен. Само част от изстрелите ѝ бяха насочени към напредващия отряд. По-голямата част от тях се целеха към кораба, и по-специално в оръдейните му гнезда.

Тя отново приклепна зад укритието си.

— Това ще ни спечели известно време. Надявам се да не е прекалено късно.

— Безопасно ли е да разговаряме по радиото?

— Засега. Подкрепленията ми заглушават комуникациите и сензорите им.

— *Твоите* подкрепления?

— Дълго е за обяснение.

Фloyd погледна надолу тъкмо навреме, за да забележи как между разкрачените крака на кулата, в пространството между втората и третата наблюдателна площадка, се стрелва размазано петно светлина. Проследи движението му, доколкото можеше, през смрачената плетеница от мрежест метал и успя да различи друго петно от светлини, движещо се плътно до първото. Очите му последваха стремителните форми, докато все повече се издигаха в закривена траектория. Когато достигнаха връхната ѝ точка, петната се втурнаха обратно към основата на кулата. Движеха се толкова бързо, че оставяха видими вълнисти следи във въздуха — всмукващи вихрушки, придърпващи във вихъра си отломки и назъбени парчета метал.

— Готов съм да го чуя — настоя Floyd.

— Ще се опитам. Нали видя какво се случи преди малко?

— Искаш да кажеш, когато ти умря?

— Никой не е умирал. Най-малкото Оже. С която, между другото, не разговаряш сега.

— Добре ли си, хлапе?

— Разговаряш с Касандра — отговори тя. — Малките машини, които видя, принадлежаха на мен.

— Но ние видяхме как ти умря!

— Видели сте тялото ми да умира. Машините успяха да излязат навреме. Напуснаха тялото ми в момента на смъртта, преди агресорите

на Ниагара да са успели да ги задържат и разпитат. Сега използвам Оже по спешност като гостоприемник.

— И... просто си го направила?

— Не беше проста работа — отговори тя, сякаш се опитваше да се защити. — Тези машини могат да запишат и прехвърлят само отсянка на личността и спомените ми. Повярвай ми, не приемам смъртта си с лека ръка, особено тук.

Фloyd отново вдигна очи. Сребърните хора бяха спрели бавното си напредване, разколебани в избора между кораба си и плячката пред тях.

— Най-добре да оставим обясненията за по-късно — каза той.

— Искан да знаеш какво става, Floyd. Ще продължа да контролирам Оже, докато не се измъкнем от тази каша. След това ще й позволя сама да реши какво да прави с мен.

— Какви са опциите й?

— Може да ме задържи в себе си, докато не открием подходящо тяло, но може да ми заповяда да напусна и тогава ще умра. Каквото и да е решението й, те уверявам, че Оже няма да пострада.

— Тя даде ли ти разрешение да останеш?

— Нямах време да попитам. Ситуацията, както без съмнение си спомняш, беше на път да излезе от контрол.

Огромният сласърски кораб беше подложен на атака. Два по-малки кораба го обхождаха като оси и го обсипваха с мълниеносни проблясващи лъчи. Лъчите прогаряха болезнени линии в очите на Floyd. Имаше чувството, че някой ги режеше като с бръснач. Той се насили да отмести поглед.

— Това кавалерията ли е? — попита.

— Да. Поисках подкрепления веднага след като напуснахме Марс, но нямах представа колко кораба биха успели да откликнат.

— Ще спечелим ли?

— Възможно е да завършим наравно.

По-големият кораб се отбраняваше. Floyd рискува да хвърли един поглед с присвити очи и видя как от непокътнатите му странични оръдейни портове учестено се подават паралелни лъчи, завършващи в налитащите нападатели. И трите кораба се защитаваха посредством подвижни щитове: закривени листове прозрачен материал, плъзгащи се от единия до другия край на корпусите им, изменящи формата или

наклона си в съответствие с повърхността под тях. Всеки път, когато някой от лъчите се протегнеше, някой от щитовете се стрелваше към мястото на удара и абсорбираше енергията му, като искреше по краищата си подобно на хартия, която се кани всеки момент да избухне в пламъци. След около секунда-две щитът изригваше, нажежен до бяло и се посипваше на парчета, на милиони малки искри, пърхащи над Марсово поле.

Постепенно обаче ставаше ясно, че големият кораб понася все повече поражения. Щитовете му обезумяло се хвърляха напред или назад, но въпреки всичко се оказваха твърде бавни, за да парират лъчите на противниковите съдове. На една трета от дължината му през полупрозрачния корпус се надигна яростна експлозия, която разкъса издутините на обшивката като изходна рана от куршум. През зейналия пролом надничаха озъбени машинни части. По целия път до опашката му се подгониха верига от не толкова сериозни експлозии. Ярките светлинни символи под прозрачния слой на корпуса му започнаха да се разтичат и огъват, губейки остротата си.

— Умира — обади се Касандра от устата на Оже.

Петимата мъже се разделиха, прекъсвайки връзката между броните си. Трима от тях се втурнаха към кутиите с артефакти, събраха ги и се насочиха към рампата, водеща обратно в ранения кораб. Останалите двама подновиха без бързане напредването си към Флойд и Оже — очевидно без да ги е грижа какво ще се случи с техните другари или с пътя им за отстъпление.

Рампата се клатеше напред и назад, докато корабът се бореше със зъби и нокти да се задържи в близост до кулата. За момент изглеждаше така, сякаш тримата мъже бяха на път да изгубят почва под краката си и да полетят към бездната под тях заедно с товара си. По някакъв начин успяха да се доберат до вратата и да се хвърлят през нея, докато в същия момент рампата започваше да се прибира като захлопваща се челюст на заситен кит.

По дължината на кораба запремигнаха нови микроексплозии. В този момент опашката му се намираше по-ниско от носа, сякаш — колкото и абсурдно да бе — апаратът потъваше. Един от атакуващите кораби бе засегнат сериозно и бавно губеше височина. От едната му страна се извиваше ивица от мастиленочерен дим — или поне нещо, което приличаше на такъв. Флойд проследи полета му, докато се

носеше надолу в неудържима мъртвешка спирала и най-накрая не експлодира недалеч от Монпарнас.

Двамата мъже в сребърни брони почти бяха достигнали началото на стълбището. След няколко секунди щяха да изскочат право срещу Флойд и Оже.

— Слушай ме внимателно, Флойд.

— Слушам те.

— Трябва да изчезваме оттук. Изпратих част от машините си до двете совалки, за да се опитат да ги приведат в работно състояние.

— И?

— И двата кораба започват да се възстановяват от електромагнитния импулс. Най-добрата ни възможност за бягство е совалката на Калискан: по-малка и по-маневрена е и шансът да я прихванат не е толкова голям.

— Какво чакаме тогава?

Обсаденият кораб от другата страна на руините на наблюдателната площадка успя да привлече вниманието му. На гърба му се бе разкрил отвор. В същия момент през него като мълния излетя нещо и започна да набира скорост с всяка изминала секунда. В началото допусна, че е някакво ново оръжие, което слашърите бяха запазили до последния момент в резерва. Ала обектът с форма на семка продължи да се издига, изхвърляйки огнена опашка от заострената си кърма.

— Какво беше това?

— Спасителна капсула. Но който и да е в нея, едва ли ще стигне далеч.

Останалият атакуващ кораб рязко се отдалечи от по-големия, полагайки очевидно усилие да прихване отдалечаващия се спасителен съд. Двата летателни апарата размениха ожесточени изстрели, преди спасителната капсула да прониже нашарената структура на облаците. Надвисналият им покров се озари ярко във вътрешността си, след което в небето се търколи закъсняла гръмотевица. През една пролука Флойд успя да зърне как семката на спасителната фигура бясно си проправя път обратно в орбита, разсичайки нощта като падаща звезда.

— Искаш ли да перифразираш последното?

— Няма да стигнат далеч. Прихващащите в околоземна орбита ще се погрижат за тях.

Главният кораб вече не успяваше да поддържа височина. Беше се наклонил под ъгъл от четиридесет и пет градуса, изригвайки огън и дим, а корпусът му бе покрит с трескави, оплетени символи. Започна да се върти и в същия момент долният му край закачи една от четирите колони, поддържащи наблюдателната площадка. Цялата структура се плъзна странично на няколко метра разстояние под акомпанимента на ужасяващо стържение и звук от натрошен метал. През дупката на стълбището Флойд видя как над Париж се изсипаха тонове желязо. Ала умиращият кораб още не беше мъртъв. Продължаваше да се върти, избутвайки още по-нататък остатъците от горната част на кулата. Ново олюляване едва не ги запрати извън тясното убежище на стълбището.

— Виж — произнесе слисано Флойд.

Малката изострена совалка на Калискан се плъзна през ръба на платформата и падайки, се блъсна в кулата. Започна да се смалява, докато не стана голяма колкото яйце, като не спираше да се преобръща отново и отново и от време на време да се блъска в решетъчните колони на кулата. В близост до земята апаратът избухна на парчета в слаба, наподобяваща мозък експлозия. Флойд почувства как кулата се разтърси далеч по-мощно от преди. Другият кацнал кораб — онзи, с който бяха пристигнали — се бе плъзнал към средата на платформата, но от ръба го делеше само още едно по-рязко разклащане.

— Дотук с избрания път за отстъпление — обади се Флойд.

— Ще се наложи да вземем нашия кораб. Ще разберем дали е в състояние да окаже съпротива едва когато се доберем до него. Тогава обаче няма да можем да си позволим лукса да се върнем обратно.

— Готов съм да рискувам.

— Да вървим.

Оже напусна укритието на стълбището. Флойд я следваше плътно по петите. Придвижваха се приклекли срещу напорите на бурята и търсеха завета на различни препятствия всеки път, когато им се удаваше възможност. Оже отново използва пистолета, стреляйки със същата нечовешка прецизност, каквато бе демонстрирала по-рано. Понякога дори не поглеждаше накъде сочи дулото му, но все пак безпогрешно успяваше да улучи целта си. Оръжието нанасяше само повърхностни поражения на двамата останали членове на отряда — или пистолетът започваше да се изтощава, или мъжете бяха подсилили броните си, — но поне вече не можеха да разчитат на прикриващия

огън на кораба си. В този момент двамата напредваха към совалката на „Двадесети“ и протягаха пипало от сребриста светлина от обединените си брони, за да блокират шлюза ѝ. Пипалото се извиваше и олюляваше във въздуха, а върхът му се разширяваше, за да оформи по-ефективно препятствие. В същото време към Оже и Флойд се протягаше двойка по-тънки пипала — плющящи свободно във въздуха над главите им като изпуснати корабни въжета. Оже не спираше да стреля, целейки се едновременно в двете пипала и главното тяло, откъдето излизаха. Продължаваше да улучва с плашеща точност мишените си, но дори и Флойд вече забелязваше, че стреля все по-пестеливо. Нямаше какво друго да направи, за да ги предпази от двете пипала над главите им.

— Определено отслабват — произнесе задъхано тя. — Не могат да разгръщат бронята си до безкрай. За нещастие енергийният заряд на пистолета е почти изтощен.

Намираха се на десетина крачки от совалката, прикрити зад купчина рухнал метал. Шлюзът ѝ все още беше блокиран от главното пипало. Нямаше начин да си проправят път през него и да оцелеят, не и след онова, което бронята бе причинила на тялото на Касандра.

— Не можем да се откажем — обади се Флойд.

— И няма да се откажем, но изстрелите ми вече не успяват да им нанесат поражения. Разполагам с енергия, достатъчна за шест нормални изстрела. Ще опитам да я използвам цялата наведнъж. След това оръжието ще бъде безполезно, но това вече няма значение.

— Направи каквото трябва.

— Няма да ги убие — произнесе тя. — Просто ще ги поразтърси. — Оже направи необходимите корекции. — Без значение какво ще последва — продължи, — искам да се затичаш към шлюза и да не спиращ. Влез в кораба и не се бави, ако забележиш, че не съм по петите ти.

— Никъде не отивам без теб.

— Машините ще се погрижат за кораба. Но да се надяваме да не се стигне дотам.

Пипалата шибнаха въздуха над тях и се протегнаха надолу, изострайки се като рапири.

— Каквото и да правиш — каза Флойд, — мисля, че сега му е времето.

Тя вдигна оръжието и се прицели в слелите форми на двамата слашъри. Пистолетът стреля също като по-рано, но с далеч по-голям интензитет. Лъчът му прониза бронята, изпарявайки цели пластове от нея. В следващия миг оръжието започна да отделя непоносима светлина в ръката на Оже. Тя го задържа, докато цикълът на изстрела приключи, след което запрати стопеното, пръскащо искри парче метал надалеч от себе си с вик на болка и гняв.

— Бягай! — изкрещя.

Преди да престане да функционира, пистолетът очевидно бе успял да нанесе жестоки поражения на двамата слашъри. Бронята им се тресеше и вибрираше около тях като желе. Заострените пипала се бяха отдръпнали обратно в основното тяло, а онова, което дотогава бе запречвало пътя им към шлюза, бе прерязано и в този момент се гърчеше като обезглавена змия. Пътят към совалката беше открит. Флойд се стрелна към нея и дръпна раирания лост, който очевидно бе предназначен за отваряне на вратата към камерата. За негово облекчение тя се плъзна нагоре и се прибра в корпуса, пропускайки го в тясното отделение, където се обменяше въздуха. Той погледна през рамо, очаквайки Оже да се залепи за гърба му всеки момент.

Ала нея я нямаше. Едва бе помръднала от мястото, от което бе стреляла за последно с пистолета. Лежеше на една страна. Едната ѝ облечена в ръкавица длан бе почерняла. В този момент се придърпваше пълзешком сантиметър по сантиметър.

— Флойд — произнесе измъчено. — Тръгвай, веднага!

— Няма да те оставя.

— Ще се погрижа за Оже. Спасявай се.

Той погледна към двамата слашъри. Единият — мъжът, когото Калискан бе ранил по-рано — също лежеше на земята, лишен от бронята си. Останките ѝ се бяха прибрали около втория слашър, ала в начина, по който се движеше и оформяше около тялото му, имаше нещо нервно и лишено от координираност, сякаш самата броня бе ранена. Отрязаното пипало обаче, все още се гърчеше ожесточено и опитваше да се добере до основната част. Когато стигнеше до нея, бронята вероятно отново щеше да се подсили...

Флойд изостави совалката и се спусна през наблюдателната площадка към Оже.

— Спасявай се — каза тя.

Той коленичи и я вдигна, като едва не рухна от усилието — и двамата носеха тежки скафандри, а и самият Флойд определено не бе тренирал за подобно упражнение.

— Никой не изоставя никого — произнесе, опитвайки се да прехвърли тежестта ѝ така, че двамата да не се строполят на място. — Забелязах, че и ти не бързаш особено да изоставиш Оже по начина, по който изостави собственото си тяло.

— Можех да правя каквото си поискам със собственото си тяло — отговори тя. — Но нямам правото да постъпя по същия начин с друг човек.

Флойд откри в себе си достатъчно сили и със залитане закричи към очакващия ги кораб.

— Дори и да те убие? — произнесе през неимоверните усилия, които полагаше.

— Не говори, Флойд. И не спирай.

Той достигна вратата на шлюзовата камера и положи тялото на Оже във вътрешността ѝ. После сам се промъкна в тясното пространство и откри същата раирана ръчка като тази отвън. Дръпна я надолу и почака, докато вратата се затвори.

Някъде долу поразеният слашърски кораб най-сетне достигна земното равнище. Докато вратата се плъзгаше надолу, Флойд виждаше как носът му потъва сред огън и лед. Сетне трупът му се сгромоляса, поддавайки под собствената си тежест, разцъфвайки сред хиляди миниатюрни експлозии. До него кулата се разтърси в синхрон, а от нея се откъртиха още назъбени парчета.

— Мисля, че в края на краищата предсмъртното желание на Гидьо Мопасан ще се изпълни — каза Флойд.

Докато совалката се издигаше към облаците, успя да зърне само още веднъж Марсово поле. От разбития кораб на слашърите се издигаха чудовищни експлозии и го разкъсваха на парчета. От епицентъра им се разпространяваха идеално кръгли ударни вълни, които продължаваха по пътя си към защитния периметър. Париж трепереше. Съвсем бавно, като голям, ранен жираф, кулата пое по пътя надолу. Един от краката, поддържащи третата наблюдателна площадка се огъна и мигом се нацепи на безброй железни парченца. Останалите

три подпори вече не успяваха да удържат структурата, макар че в продължение на няколко секунди изглеждаше, че ще успеят. Ала изходът можеше да бъде само един. След векове в патова ситуация гравитацията най-после бе спечелила битката с изкривените железни подпорни греди и ръждивите болтове. Кулата започна да се накланя все по-бързо, а трите подпори с нежелание се поддадоха на нагнетеното напрежение. Стотонните трегери се отскубнаха на свобода и заиграха вибриращо във въздуха като захвърлени карти за игра. Докато в земята се вбиваха хиляди тонове метал, на стотици метри във въздуха се издигаше облак от фин леден прах. Скоро и последните метри на кулата щяха да изчезнат зад импровизирания параван. Флойд видя как третата наблюдателна площадка се гмурна в белотата на ледения воал сред канонада от назъбени мълнии, и отмести очи, неспособен да гледа докрай.

За себе си реши, че въпреки всичките му недостатъци, харесваше повече собствения си Париж.

Колко жалко, че никога повече нямаше да го види.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

— Зная, че обстоятелствата не са от най-подходящите — каза мъжът в бяла капитанска униформа, обсипана с еполети и нашивки, — но все пак искам да се чувстваш като у дома си на борда на този кораб.

Тунгуска предложи на Флойд пура от малка дървена кутия с овлажнител. Флойд отказа пурата, но прие чашата с уиски. Седяха в тапицираните кресла на луксозно обзаведена стая за почивка на нещо, което или беше презокеански пътнически кораб, или трансатлантически хидроплан. През квадратните прозорци се виждаше прорязван от дъждовни капки мрак, а далечният рев на двигателите бе съвсем слабо изразен, за да успее да прецени със сигурност. На тавана над тях бавно и целенасочено се въртяха вентилатори. Перките им едва-едва раздвижваха въздуха.

Флойд изпи половината си уиски. Не беше най-доброто, което някога бе опитвал, но пак успя да свали част от напреженията на деня.

— Някакви новини за Оже? — попита той.

— Стабилизирана е — отговори Тунгуска. — Физическото нараняване от аварийния пистолет не представляваше опасност и при нормални обстоятелства не би ни създадо неприятности.

— Обаче в този случай?

— Изпадна в шок. Като нищо можеше да умре, ако не се бяха намесили машините на Каси. Успяха да я задържат жива. В момента е в нещо като кома.

— Колко време ще остане в това състояние?

— Опасявам се, че няма начин да разберем. Дори когато някой от нас съзнателно приеме да стане гостоприемник на нечий чужди машини, процесът си остава изпълнен с опасности и непредвидени обстоятелства. А полевият трансфер, който е осъществила Касандра в Париж... — Капитанът размаха цигарата си странично, за да подчертае думите си. — Би бил труден, дори ако Оже беше една от нас, подготвяна с години и снабдена с необходимите структури в главата си, които да приемат новата личност. Само че Оже е обикновен човек. И за

да се усложни още повече ситуацията, е понесла жестоки наранявания веднага след трансфера.

— Ако Касандра не беше поела контрол над нея, и двамата щяхме да умрем там долу, нали?

— Много вероятно. — Тунгуска си взе друга пура, отрязвайки края ѝ с изкусно изработена малка сребърна гилотина. Не беше изпусил първата и очевидно не схващаше смисъла от нея, освен като социален аксесоар. — Но по същата логика и Касандра щеше да умре без помощта на Оже като гостоприемник.

— Не ми се вярва Оже да е предложила услугите си доброволно.

— Повярвай ми — каза Тунгуска, — със сигурност са се разиграли кратки, но решителни преговори. На идеята да се втурнеш в нечия глава без разрешение не се гледа с добро око, без значение дали положението е критично.

— Какви са шансовете на Касандра сега?

— По-добри, отколкото щяха да бъдат без гостоприемника. Машините ѝ щяха да оцелеят, но личността ѝ бързо щеше да започне да се разпада без притегателната сила на физическия ум.

— А сега?

— Има сериозен шанс. — Той заби цигарата си напред, за да подчертае думите си. — Благодарение на Оже.

— Мисля, че Оже не ви беше преценила правилно — каза Флойд.

— Някои от нас, да. Но по отношение на други беше — и го казвам с огромно съжаление — изцяло права в мнението си.

Флойд вече беше разказал на Тунгуска всичко, което знаеше за слашърската конспирация. Без съмнение беше объркал част от подробностите и в някои аспекти бе представил историята по-мъгляво от чисто неразбиране. Ала Тунгуска всеки път кимаше окуражително и винаги успяваше да зададе по някой повече или по-малко правилен въпрос.

— Какво ще стане сега? — попита Флойд.

— С Оже ли? Ще я държим под наблюдение, докато идентифицираме подходящ гостоприемник за машините на Касандра. Все още не сме напълно сигурни какво правят с нея, но мисля, че засега е далеч по-безопасно да ги оставим да го довършат.

— Но тя ще се оправи ли?

— Да. Обаче дали след това отново ще бъде същата... е, това вече е друг въпрос.

Фloyd обхвана чашата си с две ръце и кимна. Нямахме смисъл да стреля по вестоносеца, особено при положение че Тунгуска правеше всичко по силите си.

— Преди да напуснем Париж — вдигна отново глава той, — Касандра спомена, че е дала заповеди да прихванат спасителната капсула.

— Получихме ги — отговори Тунгуска.

— Просто се чудех какво е станало след това. Успяхте ли да свалите птичката?

Тунгуска се огледа, сякаш за да се увери, че никой друг не ги слуша:

— Не съвсем. Изглежда един от прихващачите ни е бил компрометиран. Този, който имаше най-голям шанс да залови беглеца, просто... го е оставил да се измъкне. — Той разтвори пръсти. — Лош късмет.

— Не можете да позволите на това нещо да се измъкне.

— Направихме всичко по силите си, но в окололунното пространство чакаше друг, по-бърз кораб. Намираше се във временна сензорна сянка. *Много* умно.

— И този по-бърз кораб... колко е голям?

— Достатъчно голям, за да превози антиматерийния двигател от „Двадесети век ООД“, ако това се чудиш — каза Тунгуска. — Не можем да бъдем сигурни дали е същият кораб, замесен в отвличането, но като се вземат предвид всички останали фактори... изглежда повече от вероятно. Всъщност успяхме да свържем този кораб с Ниагара.

— Трябва да го спрете.

— За нещастие не е лесна работа. Корабът му вече се отдалечава с максимална скорост. Насочил се е към портала на Седна.

— Затворете го тогава — каза Floyd.

— Опитавме. Оказва се, че съюзниците на Ниагара контролират портала. Можем да установим военно присъствие там до един ден — достатъчно, че да прогоним агресорите, — но не и преди този кораб да се добере до хипермрежата.

— След което ще го изгубим — произнесе тежко Floyd.

Тунгуска се помести на мястото си. Кожената тапицерия на креслото изскърца.

— Не е задължително. Знаем, че корабът се е насочил към портала на Седна. Освен това знаем къде излиза далечният му край. Там има друга тройка портали. Ниагара ще поеме по един от тях. Ако не успеем да се залепим за опашката му, ще разчетем остатъчните сигнатури за активация на порталите и така ще разберем в коя заешка дупка се е спуснал. В този момент ще рискуваме навлизане в хипермрежовата връзка заедно с друг кораб. Процедурата е в разрез с обичайното, дори и за корабите на Политите, така че ще се наложи да изключим някои от защитите на портала, преди дори да опитаме. Най-малкото обаче ще успеем да проследим Ниагара през част от пътя.

— Не е кой знае какво.

— По-добре е, отколкото да се откажем още сега. Корабът на Ниагара е голям, бърз по права траектория, но не толкова маневрен при транзит от портал в портал, колкото нас. Това е единственото ни преимущество.

— И все още нямате представа към кое ъгълче на космоса се е насочил?

— Абсолютно никаква — отговори Тунгуска. — Тази част все още не сме я разгадали, за съжаление. Да имаш някакви гениални идеи?

— Ако ти трябва гениални идеи — отвърна Флойд, — определено се обръщаш към грешния човек.

Когато довършиха питиетата си, Тунгуска отведе Флойд до каютата му през лабиринт от тесни сервизни коридори.

— Не е кой знае какво — каза слашърът, като отвори вратата към помещение, което Хауард Хюс можеше да използва, за да упражнява приземяване.

— Ще се сместя някак — отговори Флойд, плъзгайки пръст по тиковото дърво на рамката на вратата. — Всичко това истинско ли е?

— Напълно — увери го Тунгуска. — Корабът ни е голям и можем да си позволим да отделим ресурси за удобството ти. Ако се нуждаем от допълнителни енергийни запаси, ще се опитам да ти дам достатъчно предизвестие.

— Благодаря... струва ми се — произнесе Флойд. — А за Оже?

— Ще те уведомят, веднага щом настъпи някакво развитие.

— Бих искал да я видя.

— Сега?

— Може би след известно време.

— Все още не е в състояние да разговаря с теб — предупреди го Тунгуска.

— Знам — каза Флойд, — но искам да знае, че някой го е грижа за нея.

— Разбирам — кимна Тунгуска, като го въведе в стаята. — Направил си голяма жертва, идвайки тук, нали, господин Флойд?

— Правил съм и по-големи.

— Но със сигурност разбираш, че не съществува каквато и да е гаранция, че някога ще се завърнеш в дома си.

— Нямах никаква представа за това, когато помогнах на Оже да избяга.

— Може би. Но щеше ли тази информация да те накара да промениш решението си?

Флойд обмисли въпроса внимателно и се опита да отговори възможно най-искрено:

— Може би не.

— Аз също се съмнявам. Не съм познавач на човешката природа, но подозирам, че пак би постъпил по начина, по който си постъпил, дори последствията да ти бяха известни. — Тунгуска го потупа по рамото. — Откровено казано, намирам това достойно за възхищение. Бил си готов да захвърлиш всичко — света и хората, които си обичал, — за да спасиш човешки живот.

— Е, не бързайте да ме провъзгласявате за светец — отговори Флойд. — Смятах, че е добра идея да помогна на Оже да се върне. Това вече беше един вид егоизъм. И все още съществува шансът да успее да се върна обратно.

Тунгуска го изучи внимателно за момент, докато единият му пръст следваше тежката извивка на брадичката му.

— Ако успеем да определим координатите на АГС обекта?

— Да.

— Е, в това има известна доза истина. Но все пак остава дребната подробност как ще проникнеш вътре. Агресорите ще направят опит да доставят устройството за антима́терия, което може и да не успее да пропука черупката. Ние от своя страна ще положим

всички усилия да им попречим. Ако ни се удаде възможност да детонираме устройството преждевременно, ще го направим.

Фloyd не беше обмислил нещата чак в такива подробности. Тунгуска нямаше нужда да му разяснява допълнително, че мисията можеше съвсем лесно да се превърне и в самоубийство, стига това да беше единственият начин да попречат на Сребърен дъжд да достигне 32.

— Съжалявам — произнесе Тунгуска, забелязал реакцията му.

— И до вътрешността няма друг път, който да използвам, нали?

— Не, доколкото ни е известно. Разбира се, ако някога успеем да овладеем АГС-а, ще разполагаме с цялото време на света, за да открием път до вътрешността му... но времето е единственото нещо, с което *ти* не разполагаш.

— Направете всичко възможно да спрете Сребърен дъжд — каза Фloyd. — Двата с Оже рискувахме главите си именно заради това. Заради него умряха Сюзан Уайт, Бланшар и Касандра, както и всички останали невинни хора, които по някакъв начин успяха да се набъркат.

— Все още имаме надежда за задоволителен изход от ситуацията — отвърна Тунгуска с приповдигнат тон в гласа. — Просто се опитвах да те предупредя, че е желателно да сме готови за най-лошото.

Тунгуска остави Фloyd в каютата му, докато корабът летеше през системата по посока на попадналия във вражески ръце портал. Фloyd обиколи огромното помещение, изследвайки обстановката като лабораторен хамстер. Беше достатъчно комфортно и бе очевидно, че домакините му бяха положили големи усилия да го накарат да се почувства като у дома си, ала имаше усещането, че би бил далеч пощастлив и между реалните стени на кораба, такъв, какъвто бе в очите на обичайните му пътници. Отблизо подробностите на обзавеждането имаха в себе си нещо повърхностно, нещо, което силно му напомняше на стаята за отмора, в която бе разговарял с Тунгуска. Все едно се разхождаше в нечий чужд, смътен сън. Вместо да го отпусне, това го караше да се чувства нащрек.

До писалището имаше голямо, старо и високо радио. В дървото около решетката на говорителя бе изрязан стилизиран залез. Фloyd го включи и си поигра с копчето за настройка на честотата. Имаше само

един канал. По него мъжки глас съобщаваше последните новини около положението в системата, като поставяше акцент върху събитията около портала, към който се бяха насочили. Говорителят говореше забързано и професионално, като коментатор на конни надбягвания, и разнообразяваше скучния си монолог с помощта на малки звънчета, свирка и мелодии от ксилофон. Не беше истинска новинарска емисия — Флойд успя да си даде сметка за това доста бързо. Дори и през 1939-а щеше да звучи отживяло и фалшиво. Но беше извлечение от реалната ситуация, поднесена по начин, който трябваше да го успокои и информира.

Послуша радиото в продължение на около час, ала след известно време вече не успяваше да го издържа. Корабът на Ниагара бе достигнал портала и беше осъществил успешно проникване. Страхове, че агресорите може да направят опит да срутят тунела след преминаването си, се бяха оказали безпочвени, поне засега. Едното им предположение беше, че техническият персонал, оставен да извърши срутването, е отказал да се подчини. Другата теория бе, че щяха да отложат срутването на тунела до последната минута, преди умерените да са възвърнали контрола си над него, за да не може ударната вълна да настигне и повреди кораба на Ниагара. Съществуваше и трета възможност — агресорите бяха решили да запазят портала отворен, въпреки рисковете да ги последват. Затварянето му би застрашило бъдещия достъп до АГХ обекта, лишавайки от смисъл целия им план. Искаха да стерилизират 32, след което да обединят всички около идеята, че това е бил най-разумният избор. Чак тогава сигурно щяха да си дойдат на думата за разпределянето на територията.

Флойд изключи радиото и отново се замисли за Оже. Беше влязла в живота му преди по-малко от седмица, и все пак не можеше да си представи и една секунда от остатъка му без нея. Всяка друга тревога му се струваше отдалечена и маловажна, когато ставаше дума за оцеляването ѝ.

Точно тогава се появи Тунгуска.

— Добри новини, Флойд... Оже има подобрение.

— Намерили сте друг гостоприемник?

— Не, още не. Машините на Касандра поне засега изглеждат решени да се окопаят колкото могат по-добре. Възможно е да са

сметнали за необходимо да останат в Оже, докато кризата отмине.

Фloyd се изправи.

— Може ли да я видя?

— Казах, че има подобрение — отвърна с изпълнена с разбиране усмивка Тунгуска. — Не, че е в пълно съзнание.

— След колко време ще дойде на себе си? — попита Фloyd, отпусвайки се отново на леглото.

— Когато стане достатъчно силна за посетители, ще сме навлезли дълбоко в портала. — Тунгуска му показва кутията в ръцете си. Беше натъпкана с нещо, което Фloyd първоначално взе за документи. — Дотогава ще се наложи да проявиш разбиране.

Фloyd прие тази информация с толкова разбиране, колкото успя да намери в себе си.

— Добре. Предполагам, че така или иначе няма смисъл да спорим.

— Боя се, че си прав. Взели сме положението на Оже присърце, но сме също толкова загрижени и за благополучието на Касандра. — Той се приближи до леглото на Фloyd и остави кутията в краката му. — Междувременно си помислих, че мога да направя престоя ти тук малко по-поносим.

Фloyd погледна надолу. Кутията беше пълна с плочи: щампованите изображения и имената на звукозаписните компании на калъфите им му се сториха странно познати.

— Откъде ги намерихте? — попита недоверчиво.

— Товарът, който донесохте от 32 — обясни с доволно изражение Тунгуска.

— Мислех, че сме го изгубили.

— Така е. Това са копия, реконструирахме ги от телеметричния анализ на оригиналния товар. Можеш да благодариш на Касандра за това добро хрумване.

Фloyd извади една от плочите.

Седемдесет и осем оборота в минута: Луис Армстронг и Креолският джазбенд на Кинг Оливър, изпълняващи „Хармоничен блус“. Добре запазен, оригиналът на „Дженет“ струваше една камара пари. Фloyd притежаваше издраскано копие, което също не беше евтино. Без значение — пак го бе слушал хиляди пъти, опитвайки се да проумее басите на Бил Джонсън.

Плочата в ръцете му беше ново издание, но пак не му бе позната. Калъфът беше изработен от странен, хлъзгав материал, приличащ на мокро стъкло.

— Вие ли сте ги направили? — попита, като потърка между пръстите си необичайната хартия.

— Не беше кой знае колко сложно при информацията, с която разполагахме.

Фloyd наклони калъфа, позволявайки на плочата да се плъзне в ръката му. Беше много лека, като направена от черупка на охлюв. Имаше чувството, че всеки момент ще се строши на хиляди парченца в ръцете му.

— Дори не бях сигурен, че все още слушате музика. Оже не изглежда особено впечатлена от нея. Същото се е отнасяло и за Сюзан Уайт.

— Оже сподели ли защо?

— Все се канех да я попитам, но събитията се развиваха прекалено бързо. Каква е тази история, Тунгуска? Да не би в бъдещето на музиката да се гледа като на примитивно изкуство, като на пещерните рисунки, или дърворезбата?

— Не точно — отговори Тунгуска. — В Политите все още слушаме музика, макар че е доста различна от онова, което си чувал досега. Оже и сънародниците ѝ обаче, просто не могат да си позволят този лукс. Вината е изцяло наша, нали разбираш. Ние им я откраднахме.

— Как е възможно да откраднеш нечия музика, Тунгуска?

— Като разработиш вирусно оръжие. Няма как да не си забелязал колко централна роля играе музиката в повдигането надуха на една нация по време на война. А сега си представи, че би могъл да ѝ я отнемеш с едно махване на ръката. Вече разполагахме с вирусно оръжие, което можеше да ги убие до един, стига да успеехме да заразим достатъчен брой хора. Само че не искахме да ги убиваме: искахме да ги накараме да приемат идеологията ни, за да подсилим редовете си. Освен това един смъртоносен вирус се разпространява доста по-сложно в бойни условия. Веднага щом хората започнат да умират, някой въвежда карантинен режим и налага брутални мерки за ограничаване на болестта. Тъй че нашите мислители отново се заеха със задачата, преправяйки оръжието така, че да поразява говорните

центрове в мозъка на трешърите. Идеята беше, че по този начин вирусът ще има по-голям шанс за разпространение, преди ефектът от него да бъде забелязан.

— Подло — каза Флойд.

— Но незадоволително — продължи Тунгуска с обичайния си спокоен и премерен тон. — Предвижданията показаха, че крайният резултат пак ще възлиза на десетки милиони човешки животи, след като жилищните им конгломерати започнат да изпитват трудности в комуникациите между работници на ключови позиции. Така че мислителите ни отново преработиха оръжието. И резултатът беше *Амузика*: вирус, настроен да атакува ключови зони от дясното мозъчно полукълбо, аналогични на тези от лявото, асоциирани с възприемането и пораждането на говор. Работеше прекрасно. Жертвите на вируса губеха способността си да възприемат музиката. Не можеха да я създават, да я пеят, свирят, нито дори да я подсвиркват. Не можеха да я чуват. От един момент нататък тя вече не означаваше нищо за тях: просто какофония от звуци. За някои хора това е чисто мъчение.

— Значи Оже... и Сюзан Уайт?

— *Амузика* се разпространи в обществото на трешърите светкавично. По времето, когато откриха, че се случва нещо нередно, вече беше късно да направят каквото и да е. Дори и днес все още се срещат мутиралаи щамове на вируса. И заради начина, по който бе конструирано оръжието, веднъж щом прихванеш болестта, я предаваш на децата си... и на децата на децата ти. Това е бъдещето, Флойд: свят без музика, за повечето от тях.

— Повечето?

— Не засегна всички. Един на всеки хиляда се оказа късметлия, макар че все още не разбираме защо. Тези хора са смятани за щастливци. Мразят ги и им завиждат поравно.

— Но щом можете да им отнемете музиката... не бихте ли могли да им я върнете?

Тунгуска се усмихна с разбиране.

— Опитавме, най-малкото за да заздравим мостовете между народите ни. Но доброволците, напълно естествено, изпитват неохота да се подлагат на допълнителна неврална интервенция. Повечето трешъри не биха ни доверили дори счупен крак, какво остава някой да им пипа из мозъците. А неколцината, които все пак се съгласиха... е,

результатите не доведоха до потресаващ успех. Ако си спомнят как е звучала музиката преди, се оплакват, че сега им се струва бледа и лишена от емоция. Може би са прави.

— Или просто се чувстват като всички нас — каза Флойд. — Никой никога не ми е отнемал музиката, но проклет да съм, ако напоследък ми звучи толкова добре, колкото когато бях на двайсет години.

— Признавам, че това беше и моето подозрение. Но като се вземе предвид злото, което сме сторили, най-малкото бихме могли да признаем на тези хора правото на съмнение. Може би в края на краищата нещо липсва.

— Ами твоят народ? Ако вирусът е навсякъде, защо вие не сте го прихванали?

— Щяхме, ако машините в телата ни не го държаха на разстояние. — Тунгуска се поколеба. — И като заговорихме на тази тема, Флойд, се налага да те предупредя, че след като ти самият също не си защитен от такива машини...

— Вирусът може да се качи на борда, когато пожелае.

— Вероятно за момента си в безопасност — каза Тунгуска. — За да получи вирусът шанс да те атакува, трябва да бъдеш изложен на повече от един носител. Но ако останеш в системата — и се придвижваш свободно в обществото на трешърите, — вирусът все пак ще те порази.

Флойд погледна плочата и собственото си отражение в нея.

— И повече няма да чувам музиката, също като Оже?

— Освен ако нямаш щастието да си един от хилядата с резистентност към вируса... тогава, да, бих казал, че повече или по-малко ти го гарантирам.

— Благодаря — каза Флойд. — Радвам се, че ми каза.

Тунгуска изглеждаше леко изненадан.

— Не очаквах точно благодарности. Омраза и обвинения може би, но не и признателност.

— Малко е късно за обвинения, не мислиш ли? Стореното — сторено. Освен това не останах с впечатлението, че си особено горд от онова, което сте направили.

— Не съм — отговори Тунгуска и в гласа му се долови огромно облекчение. — Нито аз, нито който и да е от нас. И ако можехме да

сторим каквото и да е, за да поправим нещата...

— Може би след като отхвърлите проблема с малката война на прага ви — предложи Флойд, — ще ви остане време отново да построите мостовете. Но първо трябва да спрем Ниагара.

— Нещо в този товар му е трябвало — каза Тунгуска. — Само че той е знаел къде да търси, а ние — не. Щеше да бъде достатъчно трудно да го открием, дори да разполагахме с оригиналните предмети, или Касандра имаше достатъчно време, за да ги сканира с по-висока резолюция.

— Чакай — произнесе Флойд, като преобръщаше плочата в ръцете си. — Ако не е имала време да разгледа подробно товара, откъде се е взело това копие?

— Касандра е направила всичко по силите си, което означава, че книгите, списанията и останалите журналы не са били проучени толкова внимателно, колкото би искала при други обстоятелства. Но плочите? Всъщност процедурата по холографското преснимане на улеите върху тях е съвсем проста. Доста по-лесно от това, да сканираш хартиен документ с микроскопична разделителна способност.

Флойд наклони наляво и надясно калъфа.

— Но ако скритото съобщение беше тук, щяхте също да го пропуснете.

— Скрито съобщение като координатите на АГС обекта? Да. Но вече ти е известно, че данните за определяне на тази позиция едва ли биха заели много място. Няколко числа... могат да бъдат скрити навсякъде.

— В такъв случай е безполезно.

— Просто си помислих, че плочите ще ти помогнат да убиеш времето. Като се вземе предвид колко много харесваш музика...

— Да — отговори Флойд. — Наистина много. И оценявам жеста. Но без грамофон...

— Хайде, хайде — произнесе с игрив блясък в очите Тунгуска. — Не мислиш, че бих забравил за *това*, нали?

Гледаше към нещо зад Флойд, на масичката до леглото и радиото със залеза. Флойд се обърна. Сега там имаше грамофонен апарат, при това добър, а определено допреди минута не бе съществувал.

— Впечатляващ трик, Тунгуска — каза усмихнато.

— Наслаждавай се на музиката, Флойд. Ще се върна, когато имаме още новини.

След като Тунгуска си тръгна, Флойд сложи плочата на диска и постави иглата с диамантен връх в улея. Тя прескочи и за момент притихна с изключение на лекото пропукване от време на време. Сетне музиката започна — тромпетът на Армстронг изпълни помещението. Пианото на Лил Хардин звучеше ярко и чисто, като дъжд в горещ ден. Флойд пак се усмихна. Винаги беше хубаво да послушаш Сачмо, без значение от времето и мястото — ала нещо в тази музика не успяваше да повдигне духа му. Може би беше прекалено разтревожен за Оже и всичко останало, за да й позволи да го предразположи. Ала дори собственото му издраскано копие на „Дженет“ притежаваше живот, който отсъстваше в тази версия. Някъде между Париж и кораба на Касандра се бе изгубила една съществена искрица. Флойд свали плочата от грамофона и я върна обратно в калъфа. Прегледа съдържанието на кутията, след което пробва още няколко записа на джазови изпълнения, преди да се откаже окончателно. Може би причината не беше в самите записи, а в грамофона или акустиката на стаята. Все едно слушаше как някой почти успява да подсвири правилната мелодия.

Добър опит, Тунгуска, помисли си той.

Отпусна се на леглото с ръце зад тила. Включи радиото. Новините си оставаха все същите.

— Вече можеш да разговаряш с нея — каза Тунгуска. — Но те моля да не я преуморяваш. Преживяла е достатъчно през последните два дни.

— Разчитай на мен.

— Разбира се. Между другото, Флойд, как ти се сториха онези плочи?

— Бяха хубав жест — отговори Флойд.

— Като във „важен е жестът“?

— Съжалявам, Тунгуска, но нещо в тях не е както трябва. Може грамофонът да има нужда от нова игла. Или причината да е в мен.

— Просто исках да се почувстваш добре.

— И го оценявам. Но не се тревожи за мен. Ще се справя някак.

— Приемаш нещата храбро, Флойд. Възхищавам ти се.

Тунгуска го въведе в ярко осветения лазарет.

— Ще ви оставя насаме — каза той. — Машините ще ме предупредят, ако започне да изпитва трудности.

Той отстъпи обратно назад през стената, която се сключи пред него като желиран крем.

Оже беше будна и леко замаяна. Седеше изправена в леглото, а около главата и горната част на тялото ѝ блещукаше облак от сребристи машини. Видя го да се приближава към леглото ѝ — и въпреки очевидната си отслабналост, — успя да му се усмихне.

— Флойд! Мислех, че никога няма да ти позволят да ме видиш. Започвах да се питам дали наистина си добре.

— Добре съм — каза той, като се настани на еднокракото столче до леглото. — Взе едната ѝ ръка и погали пръстите ѝ. Очакваше да я отдръпне, ала вместо това тя го стисна по-силно, сякаш имаше нужда от контакт с друго човешко същество. — Тунгуска искаше да почиваш на спокойствие, докато си събереш мислите.

— Имам чувството, че изкарах тук сто години. Главата ми не е преставала да звънти.

— По-добре ли си вече?

— Малко. Все още имам чувството, че в мозъка ми провежда годишното си събиране цял клас по дебати.

— Предполагам, че това са машините на Касандра. Помниш всичко, нали?

— Не всичко. — Тя отмести един кичур влажна коса от челото си. — Помня, че Касандра умря... но нищо повече.

— Помниш ли машините да са искали разрешение да останат да лагеруват в главата ти?

— Помня, че се страхувах силно от нещо, но знаех, че трябва да кажа „да“, както и че не разполагах с много време да го направя.

— Постъпи храбро — каза Флойд. — Гордея се с теб.

— Надявам се да си е струвало.

— Струваше си. Поне за момента. Знаеш ли къде си?

— Да — отговори тя. — Най-малкото всеки път, когато осъзная, че има нещо, което не зная, информацията сякаш сама изниква в главата ми. Пак сме на кораба на Касандра с тази разлика, че сега Тунгуска дирижира шоуто.

— Мислиш ли, че можем да му имаме доверие?

— Да, безусловно — отговори твърдо тя, сякаш беше очевидно. После се намръщи, като че внезапно бе изпитала съмнение в себе си. — Не. Чакай. Откъде бих могла да го познавам толкова добре? Това трябва да е някой от спомените на Касандра... — Оже поклати глава, все едно току-що беше отхапала от лимон. — Странно. Не съм сигурна, че това ми харесва.

— Тунгуска твърди, че машините на Касандра изглежда са си те харесали — обади се Флойд.

— Не ми кавай, че ще остана такава завинаги. — Беше произнесла последното сякаш между другото, но гласът ѝ не успя да прозвучи убедително.

— Може би ще продължи само докато свърши кризата — каза Флойд, опитвайки се да я успокои. — Помниш ли онази спасителна капсула, която Касандра беше сигурна, че ще свалят?

— Да — отговори Оже след секунда.

— Е, измъкнала се е. Среещнала се е с по-голям и по-бърз кораб. Според Тунгуска дирята от доказателства води право до Ниагара.

Последното очевидно успя да събуди напълно Оже. Тя се размърда, отхвърляйки косите си назад.

— Трябва да спрем този кораб, преди да е достигнал някой портал. Нищо друго няма значение.

— Опитяхме — отвърна Флойд.

— И?

— Никой не успя да го настигне, а и Ниагара вече беше сложил ръка върху самия портал.

— Не каза ли, че още го преследваме?

— Така е. Тунгуска изпрати подкрепления, които отново завзеха портала. Неговите момчета го задържаха отворен, докато минавахме. Намираме се в хипермрежата.

Тя се огледа, сякаш се съмняваше в думите му. Флойд също едва успяваше да убеди себе си, че преминаването през портал би могло да протече толкова гладко, толкова безинтересно. Имаше чувството, че се возеха в добре смазана катафалка.

— Къде е Ниагара сега? — попита тя.

— Някъде пред нас, надолу по тръбата.

— Не знаех, че допускат два кораба да пътуват едновременно през връзките — намръщи се тя.

— Не ми се вярва да е обичайна практика.

— Тунгуска мисли ли, че ще успеем да настигнем кораба на Ниагара, или да се доближим, за да го свалим?

— Не зная. Според мен се тревожи повече какво ще стане, след като Ниагара изскочи от другия край. Има опасност следата да изстинее.

— Това не бива да се случва — заяви Оже. — Ако изгубим следите му, губим всичко. Целия ти свят, Флойд — всички, които познаваш, всеки, който някога си обичал, ще умре моментално.

— Ще кажа на Тунгуска да хвърли още няколко стола в пещта.

— Съжалявам — произнесе тя, като отново потъна изтощено в дълбините на възглавницата си. — Не зная защо само ти правя живота по-черен. Тунгуска със сигурност прави всичко по силите си. — Изведнъж тя погледна остро Флойд, сякаш някакъв случаен, начупен спомен, бе заел мястото си: — Координатите на АГС-а — каза, — открихте ли ги?

— Не. Тунгуска все още работи по въпроса. Твърди, че е възможно никога да не ги намерим.

— Пропускаме нещо, Флойд. Нещо толкова шибано очевидно, че направо ще ни извади очите.

Тунгуска дойде да я види малко по-късно. Беше огромен мъж, но се движеше и говореше с такова спокойствие, че Оже неусетно успя да се отпусне в присъствието му. Самото му съществуване изглежда се опитваше да я убеди, че няма да се случи нищо лошо.

— Дошъл си да ми позволиш да стана от леглото ли? — попита тя. — Имам чувството, че изпускам цялото вълнение.

— От опит знам — каза Тунгуска, като създаде едно кресло и се отпусна в него, — че вълнението е нещо, което винаги е по-добре да се случва другиму. Но не заради това съм тук. Имам съобщение за теб. Засякохме го малко преди да влезем в портала.

— Какво съобщение?

— От Питър Оже. Искаш ли да го видиш?

— Наистина трябваше да ми кажеш по-рано.

— Питър изрично поиска да не те тревожим, докато не се почувстваш по-добре. А и нямаше как да му отговориш. Предадохме

му, че ще останеш в безсъзнание, докато не навлезем в хипермрежата.

— Значи знае, че съм в безопасност?

— Вече да. Но защо просто не ти пусна съобщението? — Без да дочака отговор, Тунгуска замахна с ръка към една от стените и извика към живот голям екран, който се изпълни с плоския, статичен образ на Питър. Изглеждаше по-изтормозен от обикновено.

— Ще те оставя да го изгледаш на спокойствие — заяви Тунгуска, като се изправяше и даваше знак на стола си да се разтвори в пода.

Щом излезе от стаята, образът на стената оживя.

— Здравей, Верити — каза Питър. — Надявам се това съобщение да те намери в добро здраве. Преди да започнеш да се тревожиш, искам да знаеш, че децата са в безопасност. Намираме се под протекцията на умерените — приятели на Касандра. Грижат се добре за нас. Тунгуска ще има грижата отново да се съберем, когато тази лудост приключи.

— Добре — оформи устата на Оже.

— А сега да поговорим за теб — продължи Питър. — Все още не разполагам с всички факти — и не очаквам да ги получа, докато не се видим лично, — но чух достатъчно, за да разбера, че си непокътната и в сигурни ръце. Съжалявам за случилото се с Калискан и Касандра. Известно ми е, че си преживяла големи изпитания след завръщането си от 32, без да броим случилото се от другата страна на връзката. Мога единствено да кажа — и зная, че ще прозвучи странно от мен, — но съм горд, че те познавам. Щяхме да останем доволни дори ако просто довършеше мисията си според първоначалното споразумение. Но ти постигна много повече. Ти защити името на Сюзан Уайт. И не позволи смъртта ѝ да остане напразна. — Питър направи пауза и ѝ показва плосък дисплей, върху който се въртеше и преобръщаше някаква сложна триизмерна форма — подобна на металическа снежинка или морска звезда. — Вероятно няма да го разпознаеш. Виждаш един-единствен репликаторен елемент на Сребърен дъжд. От същия щам, с който според Касандра разполагат хората на Ниагара.

Беше прав: не би следвало да успее да го разпознае. Ала бе почувствала потрепващо усещане за нещо вече видяно. Машините на Касандра го бяха идентифицирали, въпреки че Оже не бе успяла.

— Официално би било невъзможно — продължаваше Питър. — Всички налични количества е трябвало да бъдат изпепелени още преди двайсет години. За нещастие това не се е случило. В директно нарушение на мирния договор, Политите са запазили оръжието в стратегически резерв. Дори отделили малък екип, който да внесе подобрения в него.

— Копелета — каза Оже.

— Но не прибързвай да ги съдиш — произнесе Питър с лек намек за усмивка в очите. Както винаги съвсем точно знаеше как би реагирала тя. — Ние сме направили същото. Единствената разлика е, че нашите изследователски екипи не са били толкова изобретателни. Или умни. — Той наведе дисплея така, че и сам да може да го погледне. — Онова, което направили учените от Политите, било просто. Оригиналният щам на Сребърен дъжд е бил широкоспектърен антибиологичен агент. Не е можел да различи хора от растения или какъвто и да е друг вид микроорганизми. Инфилтрирал се е във всички живи същества и ги е убивал в точно програмиран момент: ето защо все още си имаме Оголена зона на Марс. Доста го е бивало да унищожава цели екологични системи... но не е бил особено полезен, ако ти се е искало да премахнеш с хирургическа точност само един вид. Новият щам обаче може да направи тъкмо това — замислен е за хора. Когато си свърши работата, на 32 няма да е останала жива душа. След няколко седмици няма да има дори трупове. И все пак във всяко друго отношение екосистемата ще остане непокътната. На останалата част от природата ще ѝ се стори, че току-що се е събудила от много лош, продължителен кошмар. Кошмар, продължил един милион години и наречен *Homo sapiens*. Градовете ще се срутят и изгният. Язовирите ще се напукат и рухнат. Дивата природа ще си възвърне онова, което ѝ се полага по право. Животните вероятно дори няма да забележат разликата, с изключение на това, че въздухът ще има по-хубав вкус за птиците, а океаните ще се сторят на китовите малко по-тихи. Няма да има дори ядрени централи или кораби, които да излязат от контрол и да отровят света, когато господарите им си заминат.

Питър изчисти панела на екрана с едно раздвижване на китката и го остави настрана.

— Защо ти казвам всичко това, след като Ниагара вече разполага с оръжието? Просто защото вие сте единствената ни надежда да го

спрем. Разбери, че ако оръжието бъде освободено в атмосферата, то *ще* проработи. Не съществува реалистична вероятност за грешка. Никакъв антидот, който да разпръснем на по-късен етап с надеждата, че *ще* унищожи репликаторите, преди да са се задействали. Единственият начин да предотвратим катастрофата, е да пресечете пътя на кораба, докато още не е достигнал Земята. Ако не го направите, убийството на три милиарда човешки същества от 32 *ще* бъде достатъчно лошо събитие, но това не е всичко. Ако агресорите загубят, мисля, че *ще* имаме шанса да прекратим тази налудничава война. Може да сме изгубили старата Земя, но това не означава, че сме изгубили цялата система. Ако Сребърен дъжд проникне в атмосферата на 32 обаче, поддръжниците на твърдата политика никога няма да склонят да прекратят огъня, дори и срещу умерените. *Ще* се стигне до края. И това *ще* бъде края на всичко. — Той сви рамене. — Ние, разбира се, *ще* изгубим. Просто исках да го знаеш, за да разбереш какво е заложено на карта.

— Известно ми е — каза Оже. — Нямаше нужда да ми...

— Зная, зная — кимна Питър. — След всичко, което си преживяла и което направи за нас, да искам толкова много от теб... не е нито честно, нито разумно. Но просто не разполагаме с друга алтернатива, Верити. Нещо повече: зная, че имаш куража да го извършиш. Просто дай най-доброто от себе си. А после се върни у дома. Имаш повече приятели, отколкото си мислиш, и всички ние те очакваме.

По-късно при Оже дойде и друг посетител. Тъмнокосото момиче влезе в стаята без покана и застана смирено в основата на леглото с ръце зад гърба, сякаш очакваше да я смърят за закъсняло домашно.

— Мога да стана прозрачна, ако мислиш, че това *ще* помогне — каза Касандра.

— Не си прави труда. Зная, че не си истинска.

— Реших, че *ще* бъде най-добре, ако се появя лично. Нямах нищо против, нали? В сравнение с онова, което вече ти причиних, промяната на възприятията ти е по-скоро банално събитие.

— За какво е всичко това, Касандра?

— Става дума за теб и мен. За онова, което се случи с нас и как смятаме да продължим оттук насетне.

— Не си правя никакви илюзии — отвърна Оже. — В Париж ти отвлече тялото ми, за да ни спасиш.

— И в процеса успях да се спася. Не отричам, че в цялата работа беше намесена известна доза личен интерес.

— Защо? Сигурна съм, че машините ти можеха да се скрият някъде, докато отмине опасността.

— Биха могли, но аз не бих оцеляла много дълго без ума на приемно тяло. Личността е доста крехко нещо дори и в най-благоприятните за нея времена.

Оже почувства смразяващ хлад при мисълта какво беше преживяла Касандра.

— Колко от теб... — ала не успя да се застави да довърши въпроса.

— Колко от мен оцеля? Повече, отколкото бих могла да се надявам. По-малко, отколкото би ми се понаравило. На чисто съзнателно равнище имах време да напиша писмо в бутилка до себе си. Сега разговаряш с това съобщение.

— А спомените ти?

— На практика машините биха могли да декодират и прехвърлят само една малка част от тях. Спомените ми се струват завършени... но изтънели — като скица на живот, вместо самия живот. Няма обем, отсъства усещането за изживяното. Имам чувството, че животът ми е нещо, което се е случило на някой друг, нещо, за което научавам от втора ръка. — Тя се стегна, след което погледна към върховете на обувките си. — Но може би това е начинът, по който останалите усещат живота си. Проблемът е, че не си спомням дали е имало разлика преди да умра.

— Съжалявам, Касандра.

— О, не ме разбирай погрешно — по-добре е, отколкото да си мъртъв. А и когато всичко приключи, все пак ще имам шанса да реинтегрирам част от паметта си посредством запасните копия от мнемоничните архиви в Политите. Ако оцелеят.

— Надявам се да не се изгубят.

— Ще видим. Важното е, че успях да се добера дотук. Благодарение на теб, Оже. Можеше просто да ме отхвърлиш.

— Нямам спомен да сме го обсъждали.

Касандра се усмихна леко.

— Е, не ни отне дълго, признавам. И докато нахлувах в мозъка ти, вероятно си изгубила последните пет секунди от краткотрайната си памет. Но те уверявам, че разполагах с разрешението ти да направя онова, което направих.

— Ти ни спаси — каза Оже. — И когато бях ранена, когато Флойд се върна да ме вземе, ти не се отдели от мен.

— Какво друго ми оставаше?

— Можеше да напуснеш тялото ми... да ме изоставиш в Париж. Сигурна съм, че машините ти щяха да се справят някак, докато намериш друго приемно тяло. В крайна сметка и Флойд би ти свършил работа.

— Явно си си изградила погрешна представа за нас — поклати глава Касандра. — Никога не бих те изоставила. По-скоро бих умряла, отколкото да живея с подобна мисъл.

— Тогава съм ти благодарна.

— Ти също ме спаси. След всичко, случило се между нас, не беше нещо, на което разчитах. Ти също имаш благодарностите ми, Оже. Само се надявам, че по някакъв начин всичко това е научило и двете ни на важен урок.

— Аз бях онази, която имаше нужда от урок — каза Оже. — Мразех те, защото каза истината за мен.

— Тогава и аз ще направя малка изповед. Дори докато се подготвях да свидетелствам срещу теб, се възхищавах на твоята отдаденост. Носиш огъня в себе си.

— И едва не се самозапалих.

— Но поне те е грижа. Поне беше готова да направиш нещо.

— Тази малка каша — каза Оже — се случва заради хора, които са били готови да направят нещо. Хора като мен, които винаги знаят кога са прави и кога всички останали грешат. Може би ни трябва по-малко такива като нас.

— Или от правилния вид — отвърна Касандра и сви рамене. Тя с неудобство прехвърли тежестта си от единия крак на другия. — Виж, ще карам направо. Наистина мисля всичко, което току-що казах, но причината, заради която дойдох, е съвсем проста: сега зависи от теб.

— Какво зависи?

— Какво ще правиш с мен. Излекувана си. Вече не се нуждаеш от мен, за да останеш жива.

— Намерила си ново приемно тяло?

— Не съвсем. Тунгуска би ме взел, ако имаше капацитет в излишък... с какъвто не разполага заради допълнителните тактически изчисления, които му се налага да извършва. Но съществуват техники. С тяхна помощ машините ми могат да останат в стаза, докато се върнем в Политите и ми намерят подходящо тяло.

— Отговори ми откровено: колко стабилна ще бъде тази стаза в сравнение със състоянието ти, ако останеш там, където си сега.

— Процедурата е напълно способна да...

— Откровено — повтори Оже.

— Ще настъпят допълнителни загуби. Невъзможно е да се окачествят, но са неминуеми.

— Тогава оставаш където си. Никакви „ако“, никакви „но“.

Касандра отметна един кичур черна коса.

— Не зная какво да кажа. Не очаквах такова разбиране.

— От мен?

— От който и да трешър.

— Тогава, предполагам, и двете сме били на погрешен път. Да се надяваме, че не сме единствените, които ще успеят да открият общи допирни точки.

— Ще има и други — каза Касандра. — Но това не означава, че ние не можем да изиграем ролите си. Когато се справим с Ниагара и се върнем в Седна, ще има доста пресни рани за лекуване.

— Ако изобщо някой е останал жив.

— Остава ни единствено надеждата нещата да не са прехвърлили ръба. Ако не са... ако прогресивните трешъри и умерените сред слашърите могат да загърбят различията си... тогава може би има надежда за всички ни. Каквото и да се случи оттук нататък, един пример за сътрудничество би могъл да промени всичко.

— Искаш да кажеш, пример като нас?

Малкото момиче с тъмна коса кимна.

— Не казвам, че ще се наложи да остана в главата ти вечно. Но когато мирът бъде поставен на масата на преговорите, някой, комуто и двете страни биха могли да имат доверие, ще се превърне във важна фигура.

— Или просто ще откажат да ни се доверят.

— Това също е един от рисковете — призна Касандра. — Но съм готова да го поема. — Сетне нещо като че я развесели. — А и никога не се знае, Оже.

— Кое?

— Това може да се окаже началото на едно красиво приятелство.

След много настояване Тунгуска най-после се предаде и позволи на Оже да се разходи из кораба. Чувстваше се отпочинала и бодра, а гласовете в главата ѝ вече не ѝ се струваха чак толкова настоятелни. Където и да отидеше, я следваше интелигентна дреха, която едновременно я обгръщаше топло и прикриваше благоприлично, а така също и — всеки път щом зърнеше отражението си в някоя огледална повърхност или истинско огледало — без съмнение я ласкаеше. Само преди няколко седмици би била ужасена и погнусена дори от мисълта да позволи на slashърска машина да се доближи толкова до тялото ѝ. Сега обаче, винаги когато се опиташе да извика в себе си обичайното презрение и отвращение, просто не го откриваше на мястото му. И въпреки наскорошния си интимен разговор с Касандра, все още се питаше дали това не се случваше благодарение на машините, които потайно и недоловимо изменяха възприятията ѝ, или защото през изминалите дни най-после си бе дала сметка, че не всичко у slashърите автоматично трябваше да бъде противно. В същото време си задаваше и въпроса дали наистина искаше да научи отговора. Беше факт обаче, че вече не ги мразеше заради самата омраза. Изпитваше странна смесица от засрамено изумление от факта, че си бе позволявала да прехосва толкова време и усилия в безпочвени предубеждения, когато възприемчивостта и толерантността биха били по-лесният и дори по-мързелив начин.

Тунгуска и Флойд седяха от едната страна на изникналата от пода маса и наблюдаваха шарките, прелитащи през стената срещу тях. Когато Оже се приближи до масата, от пода се надигна допълнителен стол.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре? — попита Тунгуска.

— Всичко е наред. Касандра и аз се... приспособихме.

Тунгуска ѝ предложи новооформения стол. Тя кимна и се настани между двамата мъже. Тунгуска бе облечен в обикновена дреха

от две части. Бялата фланела бе разтворена на широките му неокосмени гърди. Флойд от своя страна беше с чисто бяла риза и черни панталони с раирани ластични тиранти. Това определено не бяха дрехите, които той носеше преди да напуснат Париж, така че трябва да ги бе получил от Тунгуска. Тя се зачуди дали капитанът ги беше изровил от някой забравен спомен, или бе следвал указанията на Флойд.

— Имаме ехо от кораба на Ниагара — каза Тунгуска, показвайки един от мониторите на стената. Златистите линии оформяха контурна карта, напомняща на навигационния дисплей в транспортния съд, но с доста повече подробности. По границите на диаграмата се рееха загадъчни символи, заградени в квадратни рамки и съединени с линии обратно до възлите в самата координатна система. Символите се променяха с главоzymaваща скорост от една конфигурация към друга заедно с изменящото се съдържание на картата.

— Изпращаме акустични сигнали по дължината на тунела пред нас — продължи Тунгуска. — Използваме същия високоскоростен слой, който вие сте използвали за комуникационния си канал.

— Мислех си, че вие поне ще измислите нещо по-засукано.

— Изпробвали сме различни методи, но акустичният засега си остава единствената надеждна техника, с която разполагаме. Както вероятно ти е известно, е изключително трудно да изпратиш сигнал, когато корабът е в транзитно състояние. Самият кораб поема ролята на огледало и отразява сигнала обратно към нас.

— А сега получавате сигнал от кораба на Ниагара?

— Да, слаб е — отговори Тунгуска, — но определено го засичаме. Ако използваше по-малък космически апарат, би могъл да опита различни методи за прикриването му. Но корабът му е голям и това не му оставя много възможности.

— Добре — каза Оже, — щом можете да отразите сигнал в него, възможно ли е да измерите на какво разстояние е пред нас?

— Да. Разбира се, пространствените мерки са донякъде хлъзгава материя в условията на хипермрежови транзит...

— Поне приблизително?

— Корабът му трябва да е на около двеста километра от нас. Като вземем предвид обичайната скорост на придвижване, ще излезе от тунела близо час преди нас.

— Двеста километра — каза Оже. — Не ми се вижда толкова далеч.

— И не е — съгласи се Тунгуска.

— Нямате ли нещо, което да изстреляте пред нас, нещо, което ще покрие разстоянието, преди корабът да излезе от тунела?

— Имаме лъчеви оръжия — каза Тунгуска. — Но не функционират добре по същата причина, поради която са неефективни и електромагнитните импулси — сигналът се разпръсква неконтролируемо по стените на тунела. Това ни оставя ракетите. Разполагаме с шест устройства с бойни глави, задвижвани от блийд-двигатели.

— Използвайте ги тогава.

— Не е толкова просто. Обектите, изпитващи ускорение, се държат непредсказуемо в хипермрежата: ето защо сърфираме по вълната от гърлото, вместо да летим с помощта на собствените си двигатели.

— Все пак си струва да опитаме.

Тонът на Тунгуска се беше променил, ала изражението му започваше да издава признаци за загриженост:

— Налага се да си дадеш сметка за рисковете. С лъчево оръжие ще разполагаме с известна степен на прецизен контрол, стига да успеем да се приближим достатъчно, за да избегнем ефекта на разпръскването. Дори бихме успели да увредим кораба му достатъчно, че да му попречим да достигне портала.

— Не искам да увреждаме кораба му. Нямам желание да го разпитвам, или каквото там бихте причинили на Ниагара, ако го заловите. Искам да го очистим.

— Не подценявай ползата от информацията, извлечена посредством разпит — произнесе тихо Тунгуска с внимателния, порицаващ тон на добронамерен учител. — Конспирацията със сигурност е далеч по-голяма. Ако изгубим Ниагара, губим всяка надежда да разкрием съучастниците му. А щом веднъж са опитали нещо, какво им пречи да го опитат пак?!

— Но нали току-що каза, че не можете да повредите кораба му?

— Не и в хипермрежата — отговори той, като вдигна пръст. — Но ако го настигнем в откритото пространство между порталите... тогава може би имаме шанс.

Оже поклати глава.

— Рискът да се измъкне е прекалено голям.

— В крайна сметка ще използваме ракетите — отвърна Тунгуска.

— С тях обаче трябва да забравим за хирургическата точност.

Тя си представи как пасажът от приличащи на делфини реактивни снаряди пробождат кораба на Ниагара и го взривяват в беззвучна оргия от светлина.

— Няма да ме видиш да проливам сълзи заради този факт.

— Или заради собствената ти смърт, която без съмнение ще последва? Говорим за самоубийство, Оже. Този кораб пренася устройството „Молотов“. Това е антимаateria, достатъчна да разцепи цяла луна, и се намира само на двеста километра от нас.

Тунгуска беше прав. Рано или късно щеше да го отчете, но бе толкова съсредоточена в необходимостта да ликвидира Ниагара, че не успяваше да вземе предвид какво ще доведе след себе си екзекуцията му.

— Дори и така да е — каза тя, като грижливо произнасяше думите една след друга, — пак се налага да го направим.

Изражението на Тунгуска беше мрачно, но одобрително.

— Знаех си, че ще го кажеш. Просто исках да бъда сигурен.

— Ами Флойд? — попита тя. Гласът ѝ потрепери, докато осъзнаваше собственото си решение.

— С него вече обсъждахме въпроса — каза Тунгуска. — В крайна сметка стигнахме до същото заключение.

Тя се обърна към Флойд:

— Вярно ли е?

Той сви рамене.

— Щом се налага.

Без да откъсва очи от него, тя каза:

— Тогава изстреляй ракетите, Тунгуска. Преди някой от нас да е успял да промени решението си.

През пода премина слаб трус.

— Направено е — отговори Тунгуска. — Ракетите са на път.

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Двеста километра надолу по тунела, помисли си тя. Ако човек мислеше в пространствени величини, разстоянието бе нищожно. Реактивните снаряди биха могли да го прекосят с един скок. Ала хипермрежата очевидно полагаше всячески усилия да затрудни придвижването със скорост, по-голяма от нормалната за обикновена ударна вълна. Ракетите — според телеметричните данни, с които разполагаше Тунгуска — се носеха пред кораба му, следвайки очакваната крива съгласно собствената си маса и ускорение точно по начина, по който биха го сторили и във външното пространство. За известно време дори успяваха да ги засекат с електромагнитните сензори или да разчетат акустичния сигнал от реактивната им тяга, който се разпространяваше в разширяващ се конус през стените на тунела. Ала сетне се случи нещо. Ракетите забавиха скоростта си, сякаш изведнъж се бяха гмурнали в еквивалента на захарен сироп. Слабата, гаснеща струйка от информация, протичаща обратно до кораба, не показваше аномалии... но зарядите вече не покриваха достатъчно бързо разстоянието напред, за да успеят да достигнат кораба на Ниагара.

Тунгуска се взираше във ветрилото от тактически дисплеи пред себе си — които бяха там повече заради Оже и Флойд, отколкото защото той се нуждаеше от тях — с очевидно недоволство.

— Точно от това се боях — каза той. — Няма начин да предскажем кога и дали някоя от ракетите ще поразии кораба на Ниагара.

— А ще разберем ли, ако се случи? — попита тя.

— Би ли искала да научиш?

— Бих искала да зная, че сме успели, преди... — Гласът ѝ заглъхна. Нямаше смисъл да изрича очевидното.

— Опасявам се, че вероятно няма да можеш да си позволиш този лукс. Безполезно е да се опитваме да отгатнем как би се разпространила една експлозия материя-антиматерия, но очаквам да се

случи бързо. Няма да ни остане време да се радваме на победата си. Смъртта ни ще бъде също толкова мигновена.

Оже нямаше нужда от напомняне, че на практика подписваше собствената си смъртна присъда, в случай че някоя от ракетите успееше да порази целта. Опитваше се да забрави за възможните последици, но знанието винаги успяваше да си проправи път обратно и да привлече вниманието ѝ.

— А ти ще доловиш ли нещо? — обади се Флойд, като гледаше Тунгуска.

— Ще предусетя достатъчно — отговори той. — Когато огнената топка удари стените на кораба ми, информацията от сензорите на корпуса би трябвало да достигне до черепа ми миг преди самата унищожителна вълна.

— Давайки ти достатъчно време, за да оформиш мисъл? — попита Оже, сплитайки пръсти с тези на Флойд. — Достатъчно, че да почувстваш поне намек за удовлетворение от саможертвата и крайния ѝ резултат?

— Може би. — Тунгуска им се усмихна. — Все пак няма нужда да бъде кой знае колко сложна мисъл.

— Не съм сигурна дали ти завиждам — произнесе Оже.

— И вероятно си права, но това е положението. Бих могъл да прекъсна връзката между невралните ми машини и корпуса на кораба, но не мисля, че имам достатъчно смелост за това. — Погледът му рязко се насочи към един от екраните и остана вторачен в него с очевидна тревога.

— Какво има? — попита Оже.

— Нищо неочаквано, предполагам. Телеметричните потоци от всички ракети престанаха да предават.

— Това означавали, че самите ракети са били унищожени? — обади се Флойд.

— Не, не задължително. Вероятно данните, които се опитват да ни изпратят, не могат да пресекат дялящото ни разстояние. На свой ред и ракетите не могат да уловят нашите сигнали и са превключили на автономен режим.

— По някакъв начин се чувствах далеч по-сигурен, докато знаехме, че са някъде там — произнесе Флойд.

— Аз също — кимна Тунгуска, след което също сложи ръка върху техните и тримата останаха така, потънали в мълчание, очаквайки нещо да се случи или просто да престане да се случва.

Мълчанието бе единственото, което Оже не искаше в този момент. Оставяше празнина в главата ѝ и в тази празнина успяваха да се наместват някои мисли. Жадуваше за нормалната интонация на човешкия разговор, клюките, бърбенето. Искаше да мисли за каквото и да е, само не и за онази убийствена стена от яростна светлина, експлозията, която дори и в този миг вероятно се носеше към тях, по-бърза от всяка предварителна информация, способна да ги извести за пристигането ѝ. По-бърза от новините за успеха. Колко ли време бе минало, откакто реактивните снаряди бяха престанали да предават? Беше изгубила представа: възможно бе да са минали минути или часове. Всеки път, когато се опитваше да каже нещо обаче, думите ѝ се струваха банални и неадекватни. Нищо не можеше да се сравни със ситуацията. Сега, когато всеки следващ миг можеше да се окаже последен, човек нямаше какво да каже, без то да прозвучи нелепо или да наруши значимостта му. Мълчанието имаше свое собствено достойнство.

Тя погледна останалите — Флойд и слашъра — и си даде сметка, че по свой собствен начин и техните мисли преминаваха през същия мъчителен процес. И сякаш в мълчаливо съгласие и тримата като по даден знак решиха да стиснат още по-силно ръцете си.

Внезапно дисплеите на стената изобразиха конвулсивна промяна. Оже разполагаше само с част от секундата, за да я регистрира и с още една част, за да позволи на последствията да се разиграят в главата ѝ. Една от ракетите навярно бе открила целта си и сега корабът засичаше приближаването на адския огън.

Ала гласовете в главата ѝ, напоследък доста притихнали, ѝ казаха: не, не се случваше нищо подобно.

Беше лошо, но не чак толкова пикантен вариант на лошото.

В следващия миг — поредното преместване на секундарната стрелка на съзнанието — корабът предприе драстична отбягваща маневра. Оже има време само колкото да осъзнае, че тежестта ѝ се увеличава, когато мантията ѝ се превърна в защитен пашкул, а мебелите, подът и стените се преобразиха в предпазваща утроба.

Чак тогава настъпи отвратителният миг, в който корабът насила вкара в гърлото ѝ дихателния апарат.

Изпита цяла секунда, изпълнена с блажено неведение, което погледнато от този ъгъл, всъщност бе доста приятно...

Два или три липсващи кадъра от съзнанието ѝ.

Информацията отново се процеди в черепната ѝ кутия посредством машините на Касандра. Те разговаряха с Тунгуска и останалата част от кораба.

Една от собствените им ракети току-що се бе опитала да ги унищожи. Особените пространствени свойства на хипермрежовия тунел бяха объркали навигационната ѝ система. Отекващата какофония от отразени електромагнитни импулси я бе накарала да пренебрегне идентификацията на кораба им. Не им беше останало време да се прицелят и да стрелят с лъчевите оръжия. Корабът се бе изкривил като гъвкав боец, избягващ смъртоносно острие, разтягайки корпуса си, за да позволи на ракетата да се промуши покрай тях в последния момент. Веднъж щом снарядът бе отлетял в тунела назад, в мъничкия му мозък на убиец си беше прегризала път команда, даваща му заповед да се самоунищожи.

Експлозията бе причинила локална промяна в геометрията на облицовката на тунела, разпращайки ударни вълни във всички посоки; междувременно, отразената енергия отскачаше около тях в истинска буря от късовълнови фотони, дъвчейки защитната броня на кораба, опитваща да си проправи път до нежната тъкан на пътниците във вътрешността му.

Доловил новата опасност, корабът бе обвил хората в себе си с предпазни противоускорителни пашкули и в същото време с всички сили се напругаше да долови всяка подробност, всяка частица информация за състоянието на тунела пред тях. Вибрациите от експлозията на ракетата поне за момента бяха ослепили акустичните им сензори. Корабът бясно превключваше на резервни системи, които никога не би използвал при нормални обстоятелства. В ярката, всепоглъщаща уста на тунела сега се взираха неутринни лазери и широкоспектърни електромагнитни емисии.

Към тях се носеха още две опипващи за плячката си ракети.

Към тях с максимална мощност бе излъчен сигнал за преждевременна детонация. Лъчевите оръжия, разгърнати и готови да

открит огън, търпеливо изчакваха и най-малкия знак, че ракетите ще откажат да се подчинят.

Първата се разпука в ярка, контролирана експлозия с ограничен радиус, благодарение на сработилите ѝ заглушители. Другата ракета не обърна внимание на нареждането и се устреми още по-бързо напред, готова да прихване целта си. Корабът се изви и нагърчи, надхвърляйки многократно безопасните граници за експлоатация. В мозъка на Оже се забиха пищящи доклади за непоправими повреди. Корабът можеше да понесе още удари, но не задълго.

Лъчевите оръдия се завъртяха рязко и прихванаха третата заблудена ракета. После откриха огън, поразявайки целта си само на два километра пред корпуса на кораба. Тъй като системата за заглушаване на взривната вълна на този снаряд бе изключена, третата експлозия се оказа най-мощна от всички.

Втурнаха се право в сърцето на огнената топка. Корабът изпищя, гърчейки се в кибернетична агония.

Сетне бяха преминали.

В главата на Оже си проправи път мисъл, по-бърза от всеки език:

— Изстреляхме шест ракети — каза Тунгуска. — Три се върнаха, значи някъде там остават още три.

Облакът от машини в главата ѝ изплете отговора светкавично. Оже ли беше отговорила, или Касандра бе задала въпрос? Нямаше как да знае:

— Колко близки удара можем да поемем още?

— Нито един — отвърна Тунгуска.

През следващите пет минути се върнаха още две ракети. Първата бе засегната от отгъркванията в стените на тунела. Лъчевите оръжия я проследиха и унищожиха бързо и ефективно на разстояние шейсет и пет километра, на самата граница, на която я бяха засекли.

Другата ракета се подчини на заповедта за самоунищожение, изчезвайки в облачето на контролирания взрив, който успя да им нанесе само повърхностни щети.

— Има още една — каза Тунгуска.

— Може би идеята в крайна сметка не беше чак толкова добра, а? — отбеляза сухо Оже.

— Беше единствената, с която разполагахме — отвърна бавно Тунгуска.

В рамките на следващите десет, изпълнени с агония секунди се появи и шестата ракета, която се носеше с максимална пресрещаща траектория. Дори и след като се приближи, не показва никакви признаци, че възнамерява да се подчини на нареждането да се самовзриви. Лъчевите оръжия на Тунгуска я разпориха на две, ала бойната ѝ глава отказа да избухне. Ракетата зави остро и се пръсна по дясната стена на тунела. Дори и ослепени наполовина, акустичните сензори доловиха как тя заора през напрегнатото покритие от изкуствено пространство-време. Някъде много надълбоко ракетата най-сетне експлодира и цялата стена се изду навън.

— Това беше номер шест — обади се Оже. — И шестте са извън строя. Оцеляхме.

— Не — отвърна Тунгуска. — Не можем да бъдем сигурни. Последната ракета... не беше от нашите.

— Но нали каза, че шест...

— Върнаха се пет. Последната беше подарък от Ниагара. Което означава, че знае за нас.

По времето, когато корабът на Тунгуска излезе от портала, автоматичните системи за поддръжка бяха отстранили най-лошите повреди, които бяха претърпели в тунела. За някои подробности нямаше как да се погрижат без помощта на съответния специалист, но те щяха да почакаат, докато се завърнат в космическото пространство на Политите. Засега корабът все още беше способен да продължи гонитбата, макар и с намалена ефективност, докато блийд-двигателят му полека-лека идваше на себе си.

— Само ако можехме да разберем по кой път е минал Ниагара — каза Тунгуска.

Оже се наведе напред, подпирайки лакти върху меката подплата на новоизникналата маса. Корабът беше освободил пасажерите от хватката си. Всички бяха получили УВ и в този момент из телата им вършееха орляци миниатюрни машини, опитващи да коригират генетичните увреждания, понесени след излагането на радиацията от небезопасените ракетни експлозии.

— Мислех, че ще го настигнем между порталите.

— Аз също се надявах на това — отговори слашърът. — И имаме сериозен шанс. За съжаление Ниагара се оказа малко по-бърз. А и след като вече му е известно, че го преследваме, сигурно е изключил някои системи за безопасност.

— Тази ракетна атака също не ни помогна особено — обади се Флойд.

— От друга страна може и да е — възрази Тунгуска. — Има вероятност Ниагара да смята, че ответният му удар ни е унищожил. При целия акустичен шум, няма начин да е проследил ставащото.

— Значи е или едното, или другото — каза Оже.

— Признавам, че има определен брой неизвестни.

— Щеше да ни бъде от полза, ако знаехме коя врата е използвал — отбеляза тя.

Преходът през хипермрежата ги бе захвърлил на хиляди светлинни години през галактиката. Оже не искаше да се задълбочава в подробностите. Очакваше ги още поне едно транзитно преминаване; може би повече. Като се вземеше предвид оплетената топология на хипермрежовите връзки, можеха да се окажат практически навсякъде, ако изобщо някога успееха да намерят следите на Ниагара до АГС обекта.

— Все пак се надявах на някаква недвусмислена следа за това кой портал е използвал Ниагара, дори и да бе успял да извърши проникването преди нас — каза Тунгуска.

— И? — попита нетърпеливо Оже, почуквайки с нокът по масата.

Тунгуска вече бе извикал изображение на непосредственото пространство около четирите съседни портала. Всички бяха прикрепени към анонимни парчета скала в орбита около тъмна двойна звезда, в чийто район така и не се бе образувала сериозна планетарна формация. Беше пусто, адско място, изпълнено с цвърчащи високоенергийни частици, поглъщани и изплювани от закривената сиамска магнитосфера на двойните звезди.

— При максимално ускорение и изключени системи за безопасност е успял да достигне един от трите входни портала само секунди преди нашето излизане — обясни Тунгуска. — Очевидно е смятал, че устройството „Молотов“ ще издържи на натоварването, без механизмът му за защита да откаже... а може би просто е рискувал.

— Някакъв шанс да проследим дирите от двигателя му?

— Не. Наоколо има прекалено много фонова радиация, няма как да надушим йонизираните следи.

— Ами порталите? — попита тя. — Персоналът не е ли видял кой от тях е използвал?

— Тук няма персонал — отговори Тунгуска. — Като се изключат рутинните проверки за възникнали аварии, порталите се грижат сами за себе си.

— Тогава машините...

— И трите твърдят едно и също — прекъсна я Тунгуска, предвиждайки въпросите ѝ. — Порталите са били активирани и подготвени за навлизане, след което е извършено контролирано затваряне. Ниагара е изпратил сигнали за задействане до всички — като човек, който отваря всички врати в коридора, за да прикрие пътя си за отстъпление.

— Умен тип — кимна Флойд. — Поне това трябва да му се признае.

Оже скри лице в шепи. Изпитваше невероятно, надмогващо раздразнение от Тунгуска. Въпреки всичките му технологии и цялата му спокойна слашърска мъдрост, той оставаше безпомощен срещу един-единствен ловък противник. Не беше честно, знаеше го, но не успяваше да се въздържи. В присъствието на магьосник искаше чудеса, а не извинения.

— Това не е добре — каза тя. — Не разполагаме ли поне с някакви следи? Корабът е бил само един. И само един от тези портали е бил използван наистина.

— Това е последната ни сламка — каза Тунгуска. — Както се оказва, един от порталите излъчва леко отклонение в параметрите на колапса в сравнение с останалите два. Ако трябваше да се обзаложа, бих решил, че корабът е преминал именно през него.

— Колко си готов да заложиш? — попита усмихнато Оже.

— По-добре да не знаеш.

— Добре — произнесе тя. — Щом това е единственият ни вариант... се налага да го приемем. Щом навлезем, ще можем ли да го засечем с ехолокатора?

— Може би — отвърна Тунгуска, — но и липсата на ехо няма да потвърди със сигурност, че сме влезли през грешната врата. Със същия

успех би могъл да е прекалено надалеч пред нас, за да отчетем позитивни следи.

— Имаме ли други възможности?

— Не. Ето защо вече ни насочих към портала с необичайния разчет. Веднага щом поправката на двигателя приключи, ще потеглим с максимална скорост.

— Добре — каза Оже. — Предпочитам да преследвам сенки, отколкото просто да си стоя тук и да бездействам.

— За съжаление в крайна сметка може да се окаже, че наистина преследваме сенки. Дори и разчетът на портала да е реално доказателство, се намираме на границата на сензорните си възможности. Ако Ниагара беше влязъл само с час по-рано през него, никога нямаше да го забележим.

— В такъв случай е най-добре да не губим и минута повече.

— Точно там е проблемът. — Тунгуска замести картината на четворката портали с изображението от натрошено стъкло на галактическата хипермрежа. Накара го да се приближи до един по-малък район и освети кръстовище, съставено от четири нишки. — Сега сме тук — каза той. — А тук, ако може да се разчита на предвижданията ни, ще се появи Ниагара след осем часа.

Той насочи вниманието им към друга част от картата малко по-нататък върху големия циферблат на галактиката.

— Друго струпване от портали — каза Оже.

— Цели шест, като се брои този, през който ще излезем ние. Там няма АГС, така че едва ли е крайната точка на пътуването му. Ще поеме през друг портал.

— Значи ни остава надеждата, че същият трик ще проработи два пъти.

— Опасявам се, че няма да проработи — отвърна Тунгуска. — Разликата между неговото заминаване и пристигането ни ще бъде прекалено голяма. В сигнатурите на порталите няма да има ясно отличима разлика, независимо от факта, че през един от тях е преминал кораб.

— Което означава?

— Че освен ако дотам не го настигне забележително лош късмет, ще го изгубим.

— Не може да го изгубим — каза Оже. — Този вариант е изцяло неприемлив.

— Но вероятно ще ни се наложи да се примирим с него. Той знае пътя за АГС-а. Ние — не. Просто е.

— Касандра трябваше да прегледа онези документи по-внимателно — произнесе Оже със странното чувство, че критикува сама себе си, сякаш се укоряваше за някаква недопустима грешка.

— Направила е най-доброто, което е могла — отвърна Тунгуска. — По онова време е имала само бегло предположение, че може да се окажат от стратегическа важност. Имаме късмет, че разполагаме и с това.

— Късмет? — попита остро Оже. — Товарът не ни разкри нищо.

— Съжалявам — произнесе Тунгуска. — Ако можех да направя нещо... Разбира се, ще продължим гонитбата и ще се надяваме на най-доброто.

— Това ли е всичко, което можеш да ми предложиш?

— Опасявам се, че да.

Никой не отрони и дума, докато Флойд не вдигна ръка и не каза:

— Ще възразите ли, ако и аз предложа нещо?

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Блийд-двигателят все още не беше готов за максимална тяга. Докато се носеха с едва забележимото едно же към заподозрения портал, Флойд отведе Оже и Тунгуска обратно в каютата си.

— Най-добре да си струва — предупреди го тя.

— Да разполагаш с някаква друга алтернатива?

— Просто исках да кажа... не ни вдъхвай напразни надежди, Флойд. Зная, че се опитваш да помогнеш, но наистина...

Той я погледна със засегнато достойнство.

— „Но наистина“ какво?

— Материята е изключително сложна — обясни тя.

— Онова, което се опитва да ти каже — намеси се Тунгуска с помирително изражение, — е, че съществуват някои области, в които от теб се очаква да имаш мнение... и други, в които се очаква да нямаш.

— Разбирам — отсече Флойд.

— И се страхувам, че въпросите, свързани с пътуването през хипермрежата, категорично се отнасят към втората категория — довърши Тунгуска.

— Поне ме изслушай, човече.

— Флойд, разбирам, че го правиш с добри намерения — каза Оже, — но вече трябва да се подготвяме за момента, в който ще се включи блийд-двигателят.

— Преди да драснете клечката, не ви ли се иска да знаете дали сте се отправили във вярната посока?

Той отвори вратата към обширното пространство, което изпълняваше ролята на временна каюта. Тримата приближиха леглото и малкото мебели около него.

— Флойд, дай ми поне намек, става ли?

— Беше нещо, което ти самата спомена, Оже: как, по дяволите, са успели да разчетат числата, идващи от онази антена, ако им се е

налагало да работят в условията на хиляда деветстотин петдесет и девета година?

— Просветли ме — предложи Оже.

— И мен, след като така и така си започнал — обади се Тунгуска.

— Търсехме микроточка или нещо подобно — обясни Флойд, — защото смятахме, че се нуждаем от десет или дванайсет цифри — координатите на АГС обекта.

— Продължавай — произнесе Оже, почувствала леко вълнение, въпреки опасенията си.

— Е, според мен допускахме грешка.

— Флойд, не протакай излишно.

Флойд се настани на леглото и предложи на Оже и Тунгуска двата стола.

— Да погледнем истината в очите: нямахме никакъв шанс да намерим търсеното. Ти сама го каза, Оже — съобщението би могло да е скрито навсякъде — от най-дребното петно, до най-лекото изместване в позицията на някоя буква във вестника. За да го откриеш, трябва да знаеш точно къде и какво да търсиш.

— Флойд — произнесе предупредително тя.

— Но това все пак оставя един важен въпрос без отговор: как са стигнали до тези числа? Било е едно да построят онази антена, но за да разберат какво им казва — е, дори и ти си на мнение, че би се оказало трудно, като се вземе предвид научното равнище от хиляда деветстотин петдесет и девета година.

— В света на Флойд не съществуват компютри — обясни на Тунгуска Оже. — И са доста по-изостанали от нашата петдесет и девета, тъй като Втората световна война така и не се е състояла, следователно техническият прогрес не е получил приоритет.

— Разбирам — отговори Тунгуска, като поглади брадичката си. — В такъв случай наистина е трудно да се разбере как биха могли да обработят данните от гравитационното устройство. Дори и в днешно време упражнението би ни поизпотило.

— Не много, надявам се — каза Флойд, — защото мисля, че и на вас ще ви се наложи да се поуспражните.

— Какво си открил? — попита Тунгуска.

Флойд се наведе за кутията под леглото си и измъкна от нея една от плочите. Оже прочете етикета: Луис Армстронг.

— Това — отговори простичко той.

— Имах подозрението, че плочите са ти дошли в повече — произнесе Тунгуска.

— И си напълно прав.

— А сега?

— Чудя се дали това не е следата, която търсехме през цялото време. — Флойд наведе калъфа, така че дискът изпадна в ръката му. — Мисля, че информацията, която търсите, е тук — обясни той.

— В микроточка на етикета? — попита Оже, все така объркана.

— Не. Нещо много по-комплексно от това е. Мисля, че е в самата музика. Не просто десет или дванайсет числа, а реалните данни от антената. Ти беше права, Оже. Не е имало начин да интерпретират данните с технология от хиляда деветстотин петдесет и девета година. Така че дори не са се опитали.

Лекото възмущение в нея вече се бе превърнало в неудържим трепет, който караше всяко косъмче по врата ѝ да настръхне.

— Какво са направили тогава? — попита нетърпеливо тя.

— Прехвърляли са информацията през портала. От другата страна момчетата на Ниагара са слагали ръка върху нея и са умували над нея.

— Значи в музиката има код? — попита Оже.

— В последно време някой наводняваше Париж с евтини контрабандни плочи — обясни Флойд. — Продължи с месеци. Сега знаем защо.

— Не можеш да бъдеш напълно сигурен, че има нещо общо с това — каза тя.

— Напротив. Старият ми познат Майол дори ме насочи към връзката между случая Бланшар и собственото му разследване срещу контрабандистите. Просто по онова време не успях да видя очевидното.

— А сега можеш? — попита тя.

— Кюстин беше разговарял с един от наемателите на Бланшар — човек на име Риво, — който твърдял, че е виждал едно от малките ви неприятни дечица да се размотава из сградата. Когато опитах и аз да поговоря с Риво, той вече си беше сложил шапката-невидимка. Няколко дни по-късно Майол ми съобщи, че са открили тялото му в наводнено мазе на склад в Монруж.

— Интересно — произнесе Оже, като сбърчи нос от погнуса.

— Става още по-интересно. Човекът имал охлузвания по врата, сякаш едно от онези деца му е помагало да не се подава над водата.

— А значимостта на този склад?

— Същият, в който Майол намерил пресата за отпечатване на плочи на контрабандистите.

— Мислиш, че Риво е участвал в схемата?

— Може и да е — отговори Флойд, — но тогава ще ни се наложи да обясним как така случайно се е оказал наемател в същата сграда, в която е живяла и Сюзан Уайт.

— Сериозно съвпадение.

— Прекалено сериозно. По-вероятно Риво отново е мярнал едно от онези деца и на своя глава е решил да проведе малко разследване. Проследил е детето чак до склада. Може дори да е бил подмамен вътре, ако децата са решили, че вече е видял прекалено много.

— Флойд може и да е попаднал на нещо — каза Тунгуска. — Дай ми плочата, ще видя какво мога да направя.

— Това оригинал ли е? — попита Оже.

— Не. Факсимиле, базирано на повърхностния анализ, направен от Касандра — отговори Тунгуска. — Но за нашите нужди би трябвало да е достатъчно, ако в него е скрита латентна информация.

— Имаш думата ми — настоя Флойд. — Или онзи музикоубиващ вирус вече е успял да си проправи път към главата ми, или в тази плоча има нещо нередно.

— Възможно е в записа да е кодиран високочестотен сигнал — предположи Тунгуска, — съдържащ в себе си значителна част от информацията, записана от антената. Мога да го потвърдя относително бързо...

— Колко бързо? — попита Оже, чието търпение вече бе на път да се изчерпа.

Той мигна.

— *Толкова* бързо. Трябваше просто да прегледам холографските данни на Касандра и да потърся някаква аномална структура. Винаги е по-лесно да идентифицираш един модел, ако имаш някаква представа какво търсиш.

— И? — настоя тя, като вече едва си намираше място.

— Флойд е прав. Върху тази плоча има отпечатан допълнителен канал с информация. Недостатъчна, че да направи музиката непоносима за слушане, но достатъчна, за да разстрои префинените вкусове на човек като него. — Той го възнагради с усмивка, изпълнена с възхищение. — Иначе никога не бихме я забелязали.

Тунгуска преобърна плочата от едната и другата страна, любувайки се на играещата светлина по огледания черен диск.

— Красив предмет наистина. Но и нещо като двуостър меч.

— Ние сме им помагали — каза Оже. — Изнасяли сме тази информация от Париж с мисълта, че спасяваме безценни артефакти.

— Знаели са всичко за усилията ви да изнесете колкото можете повече културни паметници от града — произнесе Тунгуска. — И при положение че по същото време агентите на Ниагара е трябвало да изнесат собствените си открития, малката им операция е съвпаднала с вашата идеално. Трябвало е само да заровят информацията в запис на тези плочи и да се погрижат да попаднат в ръцете на Сюзан. Най-добрият вариант е бил да наводнят пазара с фалшификати.

— Знаете ли какво? — каза Флойд. — Не бих бил изненадан, ако Парижката сфера се е намирала в някой съседен склад. Дори и Майол да се е натъкнал на нея, никога не би се досетил за какво служи.

— Измамиха ни — обади се Оже, едновременно разгневена и засрамена.

— Не се обвинявай — напомни ѝ сериозно Тунгуска. — Благодарение на усилията на Сюзан от Париж са били изнесени цели купища уникални материали. Не е нито твоя, нито нейна вината, че някои от тези артефакти са били подправени умишлено.

— Но как е възможно само един диск да съдържа цялата информация? — попита тя.

— Разполагаме с цяла кутия — напомни ѝ Тунгуска. Той отново мигна, докато някаква част от ума му прехвърляше данните на Касандра и преглеждаше анализа им. — Изглежда една трета от тях имат сходна микроскопична структура. Останалите вероятно са автентични.

— Но ние сме изнасяли плочи още откакто порталът на Фобос е бил отворен — обади се Оже. — Това са стотици хиляди записи.

— Може би няма значение — сви рамене Тунгуска. — Навярно си спомняш, че Ниагара положи специални усилия да се добере до

последната доставка. Възможно е предишните да са съдържали данни с временен или несигурен характер. Нищо чудно едва наскоро да са успели да настройат антената както трябва. Като се вземе предвид времето, необходимо да комбинират информацията от трите сфери... да отпечатаат сигналите на плочите... и да разпространят самите плочи, така че да попаднат по правдоподобен начин в ръцете ви... е, лично на мен не ми се струва прекалено невероятно последната доставка да е била най-значима от всички.

— Тогава все още имаме шанс — каза Оже. — Ако успееш да декодираш вградения сигнал, разбира се.

— Не предвиждам големи трудности — отвърна Тунгуска. — Не забравяйте, че би им отнело доста време да кодират информацията по по-комплексен начин, особено след като са имали проблем дори да я разчетат. Не вярвам декодирането да ни отнеме време и усилия.

— Надявам се да си прав.

— Вече сливам и обработвам данните — каза той. — Отделих значителна част от изчислителната мощ на кораба си за целта. Разбира се, нищо не пречи и в този случай да преследваме просто сенки, но...

— Не преследваме сенки — прекъсна го твърдо Флойд.

Тунгуска пхна плочата на Луис Армстронг обратно в калъфа с известно благоговение.

— Блийд-двигателят е почти готов за максимална тяга. Ще продължим по настоящия си курс и ще поемем през най-вероятния портал. Щом навлезем в тунела, ще разполагаме с осем часа да обработим информацията и да определим позицията на АГС-а. Няма да бъде лесно — може би дори ще е невъзможно, — но поне имаме надеждата за още една следа, водеща към Ниагара.

— Все пак има полза от теб, Флойд — каза Оже.

— Не благодари на мен — отговори той. — Благодари на музиката. Винаги съм твърдял, че ще спаси света.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Това разклонение от хипермрежата беше незначително и слабо посещавано от слашърите — основно когато бяха започнали да картографират по-далечните и зле проучени райони. Петте портала в района бяха разположени в свободен шахматен ред на не повече от една светлинна секунда разстояние един от друг. Тук нямаше слънца, никакви планети или откъснали се луни — нито дори скалистите им фрагменти или намек за незавършеното им образуване. Единствено назъбените обвивки на пет комети, изсъхнали и умъртвени от милиарди години, всяка една — подсигуряваща точка в пространството за някой от безименните портали.

Но съществуваше и нещо друго. Сензорите го потърсиха опипом в тъмнината. Беше немислимо мрачно, осветявано единствено от светлината на звездите. Освен това бе ужасяващо голямо: поне колкото слънце.

— Закъсняхме ли? — попита Оже, докато Тунгуска изобразяваше сборната картина на АГС-а на една от стените.

— Не зная. Ако изчисленията ми са точни, Ниагара току-що е излязъл от портала... преди деветдесет минути.

— Защо тогава не го виждаме?

— Забелязвам слаба следа от двигател — обясни той. — Това ме навежда на мисълта, че Ниагара вече се е скрил зад хоризонта на АГС-а. И още веднъж, ако игнорираме обичайните отклонения при изчисленията, последното би трябвало да се е случило само преди няколко минути.

— Последвай го тогава.

— Това и правим. За нещастие блийд-двигателят ни се нуждае от допълнителни поправки. Това е максималното ускорение, което можем да поддържаме за момента.

Съставният образ на АГС обекта ставаше все по-подробен с всяка изминала секунда, докато датчиците на Тунгуска извличаха още и още информация от тъмнината. Комплексните статистически методи

изстискваха колосални количества детайли от една шепа базови данни. Оже си припомни брифинга на борда на „Двадесети век ООД“. Схематичната презентация на Питър тогава имаше сиво-син оттенък, но тук нямаше достатъчно светлина, която да накара рецепторите за цвят в окото да се задействат. Схемата на Тунгуска игнорира слабата фонова светлина и изрисува цялата структура в сиво, без светлосенки, с изключение на местата, където се налагаше да даде намек за геометричните подробности по повърхността. В презентацията на Питър подобното на плочи покритие я бе накарало да си представи вирус с кристална структура, ала сега черупката на АГС-а ѝ напомняше за увеличена човешка или животинска кожа. В нея имаше някаква идея за неправилност и тук-там дори се забелязваха свидетелства за оздравителни процеси, които не бяха успели да прикрият напълно минали наранявания. Общото впечатление бе, че обектът по-скоро е бил отгледан, отколкото конструиран.

Може и да беше. Никой нямаше и най-малка представа откъде се бяха взели строителните материали. Може би в това кътче от космоса някога бе съществувала цяла слънчева система, на по-късен етап преработена и превърната в черупка за сферата. А може би необходимата релативистична маса бе създадена от нищото, но по далеч по-ефективен начин в сравнение с принципа, стоящ зад действието на блийд-двигателя.

Оже погледна Флойд, чудейки се как ли приема всичко това.

— На малко хора им се е удавало да видят нещо подобно — каза тя. — Ако това изобщо е някаква утеха.

— Можех да мина и без тази чест — отвърна той. — По някакъв начин харесвах идеята, че мога да имам вяра на нощното небе, или че слънцето е истинско.

— Светът ти е истински, Флойд. Ти също. Нищо друго няма значение.

— Засичам нещо — произнесе напрегнато Тунгуска. — Възможно е да е Ниагара.

— Ехо от кораба му? — попита Оже.

— Не е достатъчно близо за това — отговори той, — но върху повърхността на АГС-а регистрирам движещо се светло петно, което вероятно е отражение от работата на двигателите му. Прави всичко

възможно да го скрие, но не му остава голям избор, когато се налага да завива.

— Напомни ми: разполагаме ли с още ракети в това чудо? — попита Оже.

— Не. Дадох инструкция на фабриките да произведат нови, но не мога да отделя необходимия капацитет заради поправката на блийд-двигателя. Мисля, че поне на първо време ще ни се наложи да разчитаме на лъчевите оръжия.

— В обсега ли ни е?

— Още не. Ще трябва да се доближим доста.

— А ще успеем ли да се доближим достатъчно? — попита тя.

— Не и ако Ниагара поддържа досегашния си курс. Но отражението навява на мисълта, че в момента намалява скоростта си спрямо АГС-а.

— Защо му е да го прави? — попита Флойд.

— Може би защото е готов да изстреля устройството „Молотов“ — отвърна Тунгуска.

— Трябва да го удариш, преди да му се е удал шанс да го стори!

— Сигурен ли си, Флойд? Ако тази антимаатерийна бомба не пробие дупка в черупката, няма да можеш да се прибереш.

— Просто го направи — отговори Флойд. — По-късно ще се тревожим за билета ми за връщане. Преди няколко часа дори не вярвах, че ще живея толкова дълго.

— Никой от нас не го вярваше — отвърна Тунгуска. Челото му се набърчи, демонстрирайки слаб интерес към бурята от цифри, наводняваща главата му. — Аха! Това вече ми се струва значимо. — Той огледа изпълнените им с очакване лица. — Разполагам с анализа на данните за отражението. Изглежда имаме два светлинни източника, а не един.

Оже се зачуди дали го е разбрала правилно.

— Два тръстера?

— Да, но раздалечени дотолкова, че не биха могли да бъдат двигателите на един и същ кораб. Изглежда корабът на Ниагара е освободил по-малък космически апарат. Трябва да получим телеметричните данни всеки момент... — Той притисна дебел пръст към слепоочието си.

— Има известен смисъл — обади се Оже. — Основният му кораб е достатъчно голям, че да носи устройството „Молотов“, нали?

— По всичко изглежда.

— Вероятно се кани да го забие в АГС-а като таран. Няма какво да си губи времето в опити да изведе в космоса само двигателния отсек, след като така или иначе разполага със система за доставката на антиматерийното ядро. — Тя се приведе напред в стола, без да обръща внимание на напрежението в гърба си. — Другият кораб трябва да е совалка, нещо с необходимия обseg, за да достигне до 32.

— Това сигурно е корабът, носещ Сребърен дъжд — каза Тунгуска.

— И Ниагара — прибави Оже.

Тунгуска затвори очи, като за момент изключи външните дразнители на реалния свят.

— Виждам совалката и кораба-майка — каза след малко. — Совалката се движи с максимално ускорение и траекторията ѝ се раздалечава от тази на участъка с устройството „Молотов“.

— Явно се опитва да се отдалечи максимално от радиуса на взрива — предположи Оже.

Тунгуска кимна, без да отваря очи.

— Е, всеки с всички си би го направил, нали? — коментира Флойд.

— Някакъв шанс да го достигнем с лъчевите оръжия? — попита тя.

— Още не. Повярвай ми, мен също ме сърби пръстът да натисна спусъка.

Нямаше какво друго да направят, освен да изчакат разстоянието помежду им да се скъси. Сензорите за далечни разстояния на Тунгуска се изостряха все повече, потвърждавайки, че двата кораба наистина са се разделили и че по-тежкият — основният космически апарат, онзи, който бяха преследвали по пътя от Земята дотук — се насочва с пришпорен блийд-двигател към повърхността на АГС-а. Радиацията от измъчената машина се забелязваше лесно, дори и през толкова голямо разстояние. Час по-рано корабът се бе движел успоредно с повърхността на сферата, ала сега се бе устремил надолу към нея, така че да я порази под прав ъгъл.

— Не можем да го спрем, нали? — попита отчаяно Оже. — Проклетията ще удари АГС-а, каквото и да се опитаме да направим.

— Признай едно обаче — отвърна Тунгуска с малко повече игривост в гласа, отколкото ѝ се искаше да чуе. — Не си ли поне малко любопитна да видиш какво ще се случи?

— Мога да мина и без тази информация — каза тя.

Тунгуска отвори очи.

— Доклад от блийд-двигателя: готови сме да ускорим до пет же. Не можем да рискуваме нищо повече от това, поне засега. Няма да се нуждаем от противоускорителните ковчези, макар че корабът пак ще трябва да ограничи движенията ни.

— Направи каквото трябва — произнесе Оже.

Стаята потрепери и ги погълна.

В меките гънки на защитните корабни системи времето се проточваше и забързваше на непредсказуеми, кошмарни вълни. Тя се зачуди какво ли изпитваше Флойд, в чиято глава нямаше блещукащи машини. Какво ли си мислеше сега, след като се намираше толкова близо до дома и едновременно с това на една ръка от пълното унищожение на всичко, което познаваше?

— Според изчисленията — обади се Тунгуска — устройството „Молотов“ ще се сблъска с повърхността след петдесет секунди. Разгръщам заменяемите сензори, но затварям всички останали канали. Никой не е наблюдавал отблизо голяма експлозия на антиматерия и няма начин да предскажем как ще реагира АГС-а на нещо подобно.

— Колко близо е совалката до зоната на удара? — попита Оже.

— На около половината от разстоянието, на което сме ние в момента — отвърна Тунгуска. — Няма да е зле да разполага с относително добри щитове, ако иска да излезе цял в края на всичко това. Трийсет секунди...

— Мога да мина и без отброяването, Тунгуска — каза Оже, като мислено се подготвяше за разтърсването. — Просто ни кажи дали още сме живи, когато приключи.

Почувства го, далечен отзвук от взрива, въпреки твърденията на Тунгуска, че всички сигнали бяха препречени от барикадите, които бе издигнал. Продължителен и протяжен, като закъсняла гръмотевица.

— Устройството „Молотов“ детонира — обяви той. — И очевидно все още сме живи.

— Просто бях саркастична.

— Аз — не. Винаги е хубаво да потвърждаваш този род неща.

Когато заменяемите сензори решиха, че е безопасно, Тунгуска разтвори по-деликатните очи на кораба и ги насочи към сцената на престъплението. Отне им известно време да обработят данните, тъй като изгледът бе затулен от разширяващо се кълбо отломки, наподобяващо фонтан с черешовочервен цвят. Оже се забори с мащаба, ала умът ѝ не успяваше да осъзнае напълно чудовищните размери на АГС обекта. Гъбата беше огромна — широка стотици хиляди километри и продължаваше да нараства, — ала в същото време си оставаше просто дребен детайл на фона на цялата сфера.

— Отломките започват да се прочистват около епицентъра — обяви Тунгуска. — Виждам само възстановка на реалните събития, така че не е лесно да се види какви са щетите.

— Покажи ни каквото имаш — каза Оже.

Наложи им се да изчакат двайсетина минути докато гъбата се разсее достатъчно и ъгълът им на наблюдение се промени, за да могат да надникнат както трябва. Дотогава корабът на Тунгуска вече следваше същата извита траектория, по която се плъзгаше и този на Ниагара — водеща право към АГС-а. Все още се движеха с ускорение от пет же, изолирани в безопасността на пашкулите си.

— Осъществили са пробив — произнесе Тунгуска.

Той изблъска един образ в главата на Оже. Устройството „Молотов“ бе прорязало изненадващо равна малка рана в кожата на обекта. Дупката беше почти кръгла и широка около сто километра. Дебелата един километър обвивка сияеше болезнено ярко около ръбовете на отвора, като цветът ѝ ставаше син, жълт и въгленочервен, колкото повече се отдалечаваше погледът от дупката — докъм двеста, триста километра. Забелязваха се намеци за подивяло извиващи се структури в изложеното на космоса сечение на обекта, като отрязани нервни окончания.

— Мили Боже — произнесе Оже. — Направиха го. И проклетията дори не се опита да се възпротиви.

— Ти очакваше ли го? — попита Флойд.

— Очаквах *нещо*.

— Какво става с другия кораб?

— Все още го следим — каза Тунгуска. — Поддържа постоянна тяга и не е изменил предишния си курс. Ще премине през раната след по-малко от десет минути.

„Май в края на краищата не трябваше да се тревожим толкова дали корабът му ще устои в такава близост с експлозията“, помисли си тя.

— Да разбирам ли, че все още не е в обсега на лъчевите ни оръжия?

— Не. — В гласа на Тунгуска се долавяше откровен срам. — Ще се наложи да го последваме вътре.

— През раната?

— Да — каза той. — В АГС-а. Страхувам се, че това е единствената ни възможност.

ЧЕТИРИДЕСЕТ

По времето, когато вече се канеха да преминат през дупката, която Ниагара бе пробил в АГС обекта, облакът от отломки напълно се беше разпръснал. Раната си оставаше открита и ярка, а от нея обратно в космоса излизаше златистобяла светлина, отразяваща се в отделните парчета нагорещен материал, които все още висяха по ръбовете в зоната на удара.

— Спектърът на светлината съвпада с този на слънчевата радиация — каза Тунгуска, докато пропадаха надолу през колоната от светлина. — Пълно съответствие със Слънцето, инструментите го докладват със сто процента сигурност.

Преминаването между вън и вътре се случи в рамките на едно премигване. Дебелината на черупката от един километър бе нищо в сравнение със скоростта им. В един миг повърхността на сферата се разширяваше все повече, а раната наедряваше стремително от размерите на раздразнено, поръбено в бяло око до поглъщаща ги уста... след което бяха преминали и падаха към сърцето на АГС-а.

Сензорите на Тунгуска моментално прецениха вътрешността. Зад кораба отдалечаващата се рана обгръщаше идеален кръг от съвършената чернота на междוזвездния космос. И от тази страна бе поръбена с бяла, агонизираща материя. Ала вместо от подплатения сиво-син материал от външната страна, кожата, вътрешната повърхност на АГС-а бе направена от нещо далеч по-странно: нещо далеч не така податливо на инструментите на Тунгуска.

Винаги бяха подозирали, че вътрешната повърхност на черупката трябва да изпълнява функцията на почти съвършен планетариум, излъчващ образ на небето, който от своя страна да се наблюдава от Земята. Имаше фалшиви звезди с идеално възпроизведени цвят и яркост, разположени в правилните съзвездия, които обитателите на 32 познаваха и очакваха да видят по местата им. Част от тези звезди навярно бяха програмирани с променливо поведение — да отслабват или да греят по-силно, съгласно заплетените си, наситени с

възможности астрофизични алгоритми. От тях се очакваше да се движат съгласувано една с друга, следвайки бавните, величествени потоци на видимото движение на небесното царство или въртеливото преобръщане на двоичните си орбити.

Отвъд звездите имаше галактики — обширни воали от галактики, накъдето и да погледнеш. Налагаше се всяка една да издържа на също толкова внимателно наблюдение, колкото и звездите. Тук-там трябваше да избухва и умира по някоя нова и супернова... без значение дали я забелязваха, или не.

Беше едновременно страховито и изумително. Но и обречено на неуспех, защото дори толкова внимателно изработен гоблен не би успял да издържи на астрономическите способности за наблюдение, достъпни в ерата на Оже. Дори една просто устроена междупланетна сонда, в края на краищата, би надушила нещо необичайно в разположението на звездите... точно преди да се блъсне и изпари на съставните си атоми във вътрешната стена на черупката. Не, не беше идеалното решение, а и едва ли такова бе намерението на строителите му. Стигаше, за да устои на наблюдения с груби инструменти от епохата на Флойд, но очевидно не бе предвидено черупката да опази илюзията си неразкрита. Рано или късно се очакваше обитателите на 32 да научат истината. Функцията на АГС-а бе да ги предпази от външна намеса именно до този момент от развитието им. След това — когато вероятно щяха да хвърлят всичките си усилия да разчупят черупката — щеше да им се наложи да се справят без чужда помощ.

Само че в изгледа към небето вече липсваше нещо, около вътрешния ръб на отворената рана. На разстояние хиляди километри във всички посоки звездите изглеждаха разкривени, разтеглени, с формата на сперматозоиди, чиито удължени, заострени опашки сочеха като обвинителни пръсти право към дупката, която Ниагара беше направил.

— Зоната на разкривяването се разширява — каза Тунгуска. — Откровено казано, не ми се вярва никой на Земята да не го забележи, дори и да са пропуснали първоначалния проблясък.

— Как ли ще реагират? — зачуди се Оже.

— Не зная. Но ако до края на деня им се наложи да се тревожат само за някакво необяснимо астрономическо явление, ще бъдат късметлии.

— Можем ли вече да свалим совалката? — попита тя.

— Не — отговори той. — Но съм готов да изстискам още малко блийд-двигателя. Ако предвижданията ми са верни, все още имаме шанс да ѝ пресечем пътя, преди да навлезе в атмосферата.

— Не се колебай, Тунгуска.

— Няма. Длъжен съм да спомена нещо, обаче. Просто наблюдение и е напълно възможно да съм се объркал.

Думите му изобщо не се понравиха на Оже.

— Казвай все пак — подкани го тя.

— Раната изглежда е започнала да се затваря. Веднага след детонацията на устройството „Молотов“ разкритието беше повече от сто километра в диаметър.

— А сега?

— Малко под сто. Може би не означава нищо, но реших, че няма да е зле, ако ви обърна внимание.

— Дръж го под око — каза тя. — Не искам проклетото нещо да се затвори, докато все още се намираме от вътрешната страна.

— След малко ще имам по-добра представа за скоростта на затваряне — отговори Тунгуска.

— Изстискай колкото можеш скорост от това чудо. След това всички се прибираме по домовете.

През следващия час навлязоха още по-надълбоко в АГС-а, следвайки самотното ехо от совалката на Ниагара. Той игнорираше всичките им опити да се свържат с него, макар че това не успя да разубеди Тунгуска на няколко пъти да поднови опитите за преговори, твърдейки, че е готов да приеме всяко предложение, което да спре освобождаването на Сребърен дъжд. Нито едно от съобщенията му не бе удостоено с отговор.

Въпреки спешната нужда да пресекат совалката преди да е достигнала Земята, Оже не можеше да не се възхити на изживяването да се намира във вътрешността на АГС обекта и да наблюдава света си такъв, какъвто трябваше да бъде. Това бе Земя, която не познаваше ядрени войни или излязъл от контрол климат, или умно време, или Нанокост. От гледката в очите ѝ напиреха сълзи. Никой образ не можеше да се доближи толкова до разтърсващата красота на малкия

син свят, красота, която в този момент се подсилваше още повече от осъзнаването колко крехка беше всъщност — като крило на пеперуда.

32 висеше в геометричния център на АГС-а. Обикалящо в орбита около нея, или поне на достатъчно убедително разстояние съгласно Нютоновата механика, се виждаше и точното копие на земната Луна. Оже предполагаше, че спътникът също е бил уловен в моменталната квантова снимка, но можеха да го потвърдят единствено след повнимателен оглед отблизо. Със същия успех Луната можеше да е и приблизително подобие, изпълнено с достатъчно подробности, за да заблуди отдалечения наблюдател, и съответната гравитация, за да предизвика приливи и отливи на Земята. Последният останал фактор към тях — слънчевият компонент — трябваше да е постигнат посредством някакъв хитър трик за манипулация на гравитацията — може би невидими обекти в орбита, — тъй като слънцето всъщност не съществуваше. Вместо това се виждаше златистожълт диск със съответната температура и видима яркост, който блестеше от вътрешната страна на черупката. Слънцето обаче бе създадено така, че да изглежда убедително само от повърхността на Земята. От мястото си, благодарение на перспективата, виждаха лека деформация във формата му.

— Ето го източникът на слънчева спектрална радиация — каза Оже. — Виждали сме неговата светлина през пролуката. Колко време според теб би отнело на хората на Флойд да разгадаят измамата?

— Дори и без космически полети щяха да започнат да забелязват странности само след няколко десетилетия — отговори Тунгуска. — В нашата времева линия учените са измервали с голямо внимание окръжността на слънчевия диск, тъй като това бил един от начините да определят валидността на някои космологични модели. От тази гледна точка илюзията едва ли би издържала дълго.

— Или просто щяха да разработят нова теория — предположи Оже.

— Напълно е възможно.

— Както и да е, светът на Флойд не е достигнал научното равнище, което нашият е имал дори през хиляда деветстотин петдесет и девета година.

— Нищо не им пречи да наваксат — каза Тунгуска. — Тогава дори биха успели да се противопоставят с известен успех на

действията на някой като Ниагара.

— Което означава, че който и да е работел зад кулисите, е координирал сериозно усилията си — произнесе Оже. — Достатъчно, че да промени събитията около Втората световна война, преди наистина да е станала глобален конфликт. Тези хора все още са някъде там долу.

— Смяташ, че заслужават наказание, нали? — попита Тунгуска.

— Разбира се. Ти не мислиш ли така?

— Предотвратили са война, в която милиони хора са намерили смъртта си, Оже. Никакво Окончателно разрешение, никакъв руски фронт, никакви Хирошима и Нагасаки.

— Не са предотвратили тази война от човеколюбие, Тунгуска. Спрели са я, защото е пречела на плановете им да осъществят глобален геноцид. И според мен трябва да платят за действията си.

— Е, вече достигахме обсега на лъчевите оръжия, ако това е някаква утеха. Тази малка совалка ще забави скоростта си и ще се подготви за навлизане в атмосферата. Ако освободи Сребърен дъжд при тази скорост, дори аблативните обвивки на сачмите няма да предпазят наномашините в сърцето на оръжието. Съществува известна несигурност в изчисленията, но бих могъл да започна атаката до три минути.

— Ами ракетите, които обеща? — попита тя.

— Почти са готови. Търпение, моля. — Тя долови нотка на неувереност в гласа му. — Що се касае до другия въпрос...

— Какъв друг въпрос?

— Зарастването на раната. Наблюдавам я внимателно и вече с огромна доза сигурност мога да заявя, че...

— Ще имаме ли време да се измъкнем?

— Да, ако допуснем, че...

— Не ми трябва *повече* тревоги, Тунгуска.

— Чудесно. Тогава няма да споменавам блийд-двигателя.

Тунгуска удържа на думата си. Почти две минути по-късно Оже почувства лека промяна в бойната готовност на кораба, което подсказваше, че лъчевите оръжия се канеха да открият огън. Когато най-после стреляха, презареждайки след всеки залп, долови бясната работа на масивните акумулатори някъде в дълбините на кораба.

— Колко дълго можем да издържим на това темпо на стрелба? — попита тя.

— Колкото е необходимо. Енергията не е проблем.

Совалката бе предвидила нападението с лъчеви оръжия — Тунгуска твърдеше, че това е почти неизбежно, — но не разполагаше със съществена защита срещу тях. Апаратът можеше да изпуска след себе си облаци от метални парчета, отделяйки пластове от корпуса си на малки порции, ала и по този начин не би могъл да издържи още дълго. Оставаше му да променя курса си на случаен принцип, за да затрудни максимално опитите на лъчите да прихванат ярката аура на пламъците от двигателя му — които в този момент вече бяха насочени встрани от тях, но все така видими на фона на 32 и вътрешната повърхност на сферата, — ала всяка допълнителна корекция в курса му костваше загуба в трудно извоюваната преднина. За пилота на совалката последното беше най-тънката част от сделката.

— Каквото и да направи Ниагара — каза Тунгуска, — в дългосрочен план ще се обърне срещу него. Всичките ми симулации вече докладват стопроцентов успех при пресичането и унищожаването на кораба, преди да е успял да достигне атмосферата.

Нещо в това самоуверено изказване накара Оже да настръхне от неясни опасения. Имаше чувството, че предизвикват съдбата.

Точно тогава блийд-двигателят отново реши да откаже.

Тя долови как корабът изгуби тяга и внезапно започна да изостава от жертвата си. Двигателят заекна, направи опит да ги избути напред и замлъкна. Амортизаторите направиха всичко възможно да омекотят внезапната промяна в ускорението им, ала въпреки всичко Оже на няколко пъти изгуби съзнание, докато кръвта в мозъка ѝ клокочеше между стените на черепа като кал в кофа.

— Тунгуска... — произнесе с усилие, когато най-после дойде на себе си, — май не е зле да премислиш отново...

Корабът се намираше в състояние на свободно падане. Двигателят бе замрял напълно, изключен от системата за безопасност, преди нестабилността му да бе разпорила разлигавена рана в самата плът на пространството.

През следващите няколко минути се заредиха нови и нови приблизителни оценки на ремонтните работи. Двигателят все още можеше да бъде поправен, но кръпките след ракетната атака, вече бяха

надживели експлоатационния си цикъл. Щяха да изминат най-малко няколко часа, преди да успеят да потеглят отново дори с едно же.

Долавяйки, че товарът му вече не се нуждае от закрила срещу внезапните отклонения в курса, корабът освободи Флойд, Оже и Тунгуска от хватката си, а белите пашкули, в които се намираха, отново се превърнаха в познатите форми на маса, столове, под, стени и таван.

— Надявам се — произнесе Оже, — че разполагаш с резервен план, Тунгуска. Защото иначе сме прецакани.

За негова чест Тунгуска все още успяваше да запази част от авторитета в гласа си:

— Вече разгледах възможностите — каза той. — Ще се радвате да научите, че все още има шанс да пресечем траекторията на космическия апарат.

— Ракетите? — попита Флойд.

— Не. — Тунгуска се намръщи самокритично. — Е, да. Но не е толкова просто.

Оже погледна Флойд и завъртя очи.

— Никога не е. Какъв е планът?

— Ракетите не могат да достигнат Ниагара оттук. Ремонтните ми фабрики имат лиценз за производство на почти всичко с изключение на завършени блийд-двигатели. Наложил се да се задоволя с по-груби, задвижвани от термоядрен синтез. Пак ще бъдат достатъчно бързи и повратливи, но няма да е зле да им се помогне малко.

Тонът в гласа му казваше: *внимание*. Каквото и да им предлагаше, нямаше да им излезе евтино.

— Например как? — попита Оже.

— Трябва да им подсигурирам система за пренос. В момента не можем да се приближим достатъчно, а по времето, когато бъдем достатъчно близо, ще е прекалено късно. Но все още разполагаме със совалката на „Двадесети“. Наредих на кораба да я поправи и зареди с гориво, като един вид застраховка. Лесно ще прикрепим две ракети към корпуса ѝ, самите те ще се захванат като паразити.

— Совалката ще успее ли да се доближи навреме? — попита Флойд.

— Всъщност точно навреме, разбира се, като се вземе предвид вероятността за грешка в изчисленията. Но някой ще трябва да я

пилотира.

— Нямате ли свободен змиевиден робот, който да свърши работата? — попита Оже.

— Никой, който бих могъл да отделя от ремонтните работи.

Оже успя да се изправи.

— Какво чакаме тогава?

Тунгуска ѝ даде знак да остане на мястото си.

— Когато казах „някой“, имах предвид себе си.

— Нищо не пречи и аз да пилотирам — възрази тя. — Колкото и добре да си запознат с материята, Касандра със сигурност знае поне колкото теб.

— Лоша идея — отговори Тунгуска.

— Защо? Машините ще ми покажат какво да правя.

— Не е там работата. Не се и съмнявам, че могат да те снабдят с необходимата компетентност, но е далеч по-добър вариант аз да управлявам совалката заедно с Флойд като пасажер.

— Не разбирам — каза Оже.

Той въздъхна, сякаш през цялото време се бе надявал да не се стигне до обяснения.

— Проблемът е, че пилотът на совалката може би няма да успее да се върне обратно. — Той събра върховете на пръстите си и заговори тихо, като наблягаше на всяка дума, сякаш им съобщаваше злокобна присъда: — Прихващането на Ниагара все още е изпълнима задача. Но когато совалката освободи реактивните си снаряди, почти няма да разполага с време да се върне дотук, да не говорим за излизане от АГС обекта. Раната се затваря. Измъкването ще бъде на косъм, ако допуснем, че раната няма да ускори заздравяването си, което пък не мога да гарантирам. — Той си пое дълбоко дъх и погледна Оже: — Ето защо ти не можеш да бъдеш на тази совалка. Ще останеш тук, готова да поемеш по обратния път веднага щом блийд-двигателят е поправен.

— А ти?

— Ще се погрижа ракетите да намерят целта си. Когато приключим с Ниагара, ще отведе Флойд на 32.

— А после? — попита тя.

— Ще оценя ситуацията в движение. Ако обстоятелствата позволяват, ще направя опит да се върна на кораба. Ако не... е, не мога да оставя совалката да се размотава наоколо из АГС-а, където биха

могли да я открият хората на Флойд. Ще я унищожа. Едва ли ще бъде трудно.

Оже искаше да се увери, че разбира съвсем точно какво се опитваше да й каже Тунгуска.

— С други думи ще унищожиш себе си — каза тя.

— Ако предпочиташ да го формулираш по този начин.

Тя поклати глава.

— Не мога да го позволя. Вече призна, че мога да управлявам кораба не по-зле от теб.

— Казах, че... — започна той.

— Ще отведа Флойд у дома — прекъсна го Оже. — Аз го въвлякох във всичко това, така че нищо не ми пречи да го върна обратно.

Флойд се пресегна и взе ръката й.

— Не. Послушай Тунгуска. В думите му има смисъл.

— Готов си да го обречеш на смърт, за да спасиш мен?

— Никой не говори за това. Не е нужно да се самоубива. Винаги може да избере да продължи да търси изход за навън.

— Аз мога да постъпя по същия начин — възрази Оже. Тя отново се обърна към слашъра: — Качи ни на този кораб.

— Вас?

— Мен и Флойд?

— И Каси? — попита бавно той.

— Вече обсъдихме въпроса — отвърна тя. — Касандра иска да дойде с мен.

Лицето на Тунгуска изразяваше пълно поражение. Той поклати глава.

— Не ме карай да го правя.

— Карам те.

— Имам нужда от още двацет минути, за да довърша ракетите и да ги свържа с бордовата електроника. Включил съм това време в изчисленията си, така че го използвай мъдро. Все още имаш шанс да промениш решението си.

— Не ми трябва още време — нямам какво повече да обмислям — отговори Оже.

Тунгуска се усмихна уморено, приемайки, че няма какво повече да спечели от по-нататъшния дебат.

— Знаех си, че ще поискаш да стане така — каза той. — Просто трябваше да се уверя.

— Може ли да те помоля за една дребна услуга, преди да се сбогуваме? — попита Флойд.

— Стига да съм в състояние да помогна, защо не?

— Питам се дали не можеш да ми дадеш нещо. Всъщност две неща.

Тунгуска разпери ръце в знак на готовност да сътрудничи:

— Какво да бъде?

— На този кораб можете да направите почти всичко, нали?

— В определени граници.

— Не искам от теб света. Трябват ми ягоди.

Едното ъгълче от устата на Тунгуска потрепна в полуусмивка, сякаш се чудеше дали е чул добре, или просто е станал жертва на шега, която не схваща.

— Ягоди?

— Можете ли да ги направите?

— Да — Тунгуска обмисли идеята, — или поне нещо, което изглежда и има вкус на ягоди, въпреки че няма да бъде истинско.

— Не съм придирчив. Ще се справи ли корабът за двамадесет минути?

— Мога да го уредя и за пет, ако искаш да ги изядеш веднага?

— Не са за мен — каза Флойд. — Дори не *обичам* ягоди. За един приятел са. Така че ще бъде хубаво, ако са в торбичка.

— В торбичка.

— Именно.

Тунгуска кимна със сериозно изражение.

— А другото?

— Трябва ми малко от онова ваше магическо лекарство.

— УВ?

— Една моя позната умира. Същата дама, която иска ягодите.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЕДНО

Тунгуска ги преведе през поредица от бели коридори, в които цареше безтегловност, докато не достигнаха изчистено, изпълнено с вакуум ядро някъде в кърмата на кораба. След спасяването им от замръзналата Земя, пазеше совалката на „Двадесети век ООД“ тук. На външен вид космическият апарат изглеждаше по-нов в сравнение с последния път, когато Оже го бе виждала. Корпусът му беше излъскан и бляскав, очуканите места бяха изправени, драскотините — премахнати, следите от обгаряния — изчезнали. Ако не беше символът на летящия кон, който все още стоеше на мястото си, се съмняваше, че би го разпознала.

— Изумена съм, че не си го изхвърлил като непотребен боклук — каза тя.

— По-вероятно бих го рециклирал заради материята — отговори Тунгуска. — Но както казах, совалката беше просто застраховка.

— Винаги е от полза — съгласи се Флойд.

Двете ракети вече бяха на местата си: издължени, гладки, приличащи на акули, прегърнали корпуса и прикрепени към него с помощта на допълнителни манипулатори.

— Ще свършат ли работата? Сигурен ли си? — попита наистина Оже.

— Ще се въздържа от категорични твърдения след последното фиаско. Но да, изпитвам известна увереност в ползата от тях.

— А совалката?

— Ще издържи.

— Да тръгваме тогава.

Тунгуска ги придружи на борда. Корабът вече трептеше от съдържана енергия преди старта. Миришеше на чисто, като току-що разопакован подарък.

— Горивните цистерни са напълнени догоре — каза Тунгуска, посочвайки контролния терминал. — Наложил се да източим малко

водород от охладителните ни системи, но едва ли ще усетим липсата му.

— Благодаря, Тунгуска — каза Оже.

— Ако мога да направя още нещо...

— Направи повече от достатъчно. Ти и Касандра... всички вие.

Благодарна съм ви.

— Същото мога да кажа и аз — намеси се Флойд.

— Всички носим колективна отговорност за престъплението на Ниагара — отговори Тунгуска.

— Да се надяваме тогава, че няма да му се удаде шанс да го извърши.

— Можеш ли да ни простиш, Оже?

Тя обмисли думите му за момент.

— Мисля, че всички имаме нужда от малко снизхождение, нали?

— Някои повече от други.

Тя взе голямата му ръка.

— Зная какво правя. Флойд — също. Не ни чакай прекалено дълго. В секундата, в която подкарате блийд-двигателя, се измъквайте оттук.

— Ще те чакам от другата страна — каза Тунгуска. Той стисна ръцете ѝ. — Междувременно, успех. Предай поздравите ми на Ниагара. Искане ми се да можех да му изкажа почитанията си лично.

— Ще се погрижа да ги получи.

Заминаването им протече нормално. След почти час полет Оже се обърна към Флойд и каза:

— Трябва да обсъдим нещо.

— Не може ли да почака, докато се разправим с Ниагара?

— След това може и да нямаме достатъчно време. — Сценарият... думите, които бе подготвила в главата си... бяха заседнали в гърлото ѝ. Успя да произнесе единствено: — Какво ще правиш сега?

Той я погледна така, сякаш току-що му бяха задали най-нелепия въпрос на света:

— Сега?

— С остатъка от живота си. След като знаеш... всичко. След като вече няма да можеш да си поемеш дъх, без да знаеш, че нищо около теб не е такова, каквото изглежда.

— Предполагам, че ще правя като всички останали: ще продължа да живея и ще забравя за големите въпроси.

— Това не е кой знае какъв отговор.

— Но е истината. Все още имам нужда от риза на гърба си. Трябва да се храня и да се грижа сметката за електричество винаги да е платена. Над главата ми трябва да има покрив, без значение какво има отвъд небето. Но това не означава, че нямам и някои лични планове.

— Искаш ли да ги споделиш?

— Първото ми задължение е Кюстин — отговори Флойд. — Все още не съм разкарал полицията от гърба му. Което означава, че ще се наложи да се оправям с Майол и вероятно да открия начин да умилюстивя инспектор Белиар. В тунела на „Кардинал Льомоан“ има поне едно военно бебе. Майол обаче със сигурност ще поиска някое живо, преди да успее да направи каквото и да е за мен. Няма как да разбере, преди да съм се чул с него по телефона.

— Това едва ли ще ти отнеме чак толкова дълго време.

— Е, разбира се, плановете ми не се изчерпват дотам. След това тръгвам по петите на другите риби... които и да са те.

— Другите риби? Като брата на Калискан?

— Ако е тук, ще го открия. А като го открия, ще го накарам да проговори.

— Говорим за опасни хора, Флойд.

— Зная.

— Организирани и готови да убиват, за да защитят тайните си. Не изпитват угризения да убият три милиарда души и няма да си изгубят съня заради един изчезнал детектив.

— Тогава вероятно дори няма да ме забележат. Плюс това Кюстин ще ми помага. Може би и Майол, стига да успее да го вразумя. С малко късмет и сплотеност може и да успеем да променим нещо.

— Вече промени много — каза тя. — Ако не беше взел Бланшар на сериозно, всичко постигнато от Сюзан щеше да е загубено. Така и нямаше да разберем за плановете на Ниагара.

— Беше обикновен случай — отвърна Флойд с леко свиване на раменете. — И някой трябваше да го разреши.

Когато първата ракета се отлепи и забърза напред, кацнала на върха на ярката като слънчев лъч следа от двигателя си, Флойд усети кратко разтърсване. Откакто бяха напуснали кораба на Тунгуска, бяха изминали шест часа, които му се бяха сторили колкото двацет. Докато совалката достигаше удобна позиция за обстрел, не им бе оставало кой знае какво за правене, нищо, освен опасението, че в последния момент Ниагара ще извади още някой трик от ръкава си, за да хвърли в хаос внимателно обмислената стратегема на Тунгуска. В проведените симулации обаче, преследването бе протекло с педантична точност до последните мигове преди изстрелването на ракетите. Ниагара нямаше какво друго да предложи; не разполагаше с друга алтернатива, освен да продължава бягството си към атмосферата на 32 с надеждата, че ще пристигне пръв. Вероятно вече си даваше сметка, че мисията му е самоубийствена, че дори да успееше да достави Сребърен дъжд, така и нямаше да доживее да види резултата от убийствения му ефект.

Двата кораба вече бяха достатъчно близо, за да могат ракетите с ограничен обсег да поразят целта си. Совалката на Ниагара бе поела по принудителна парабола, която я беше доближила на около хиляда километра от повърхността на 32, а тази на „Двадесети“ изоставаше зад нея на по-малко от половината от това разстояние.

Проследиха как опашката на снаряда се заби надолу към покритото с облачета полукълбо над Тихия океан. Никой от инструментите на борда на совалката не можеше да им покаже разположението на ракетата, но машините на Касандра захранваха с постоянен поток от информация главата на Оже; безкрайно дърдорене на телеметрични данни, което от време на време я караше да притвори очи в знак на протест, след като успееша да надхвърлят способността ѝ да ги обработва.

Флойд я погледна в очакване на последните новини.

— Приближава — каза тя. — Всичко изглежда наред.

Под тях Флойд вече успяваше да различи искрата на кораба, който преследваха на фона на океана. Продължаваха да ги разделят петстотин километра, ала — като се изключеше ракетата — дори така, совалката на Ниагара си оставаше единственото движещо се нещо по лицето на 32, изригващо бляскав, треперлив пламък, сякаш не спираше

да извършва отбягващи маневри в опит да избегне онова, което биха захвърлили срещу него.

— Четиристотин километра — обяви Оже. — Ракетата все още се движи добре. Тунгуска може и да ги е произвел набързо, но се е постарал.

— Радвам се, че е на наша страна.

— Аз също. Флойд, може би сега не е най-подходящото време...

— Кога изобщо ще бъде?

— Каквото и да се случи оттук нататък, не съжалявам и за миг, че се срещнахме. Не съжалявам и че преживяхме това приключение заедно.

— Наистина ли?

— Нито сега, нито когато и да е. — Сетне отново се намръщи, докато машините доставяха нов бюлетин директно в мозъка ѝ. — Двеста клика и приближаваме. Ниагара вече със сигурност знае, че нещо му диша във врата.

Флойд забеляза, че малката искра от двигателя на Ниагара стана още по-раздражителна — подмяташе се вляво и вдясно, като перо по вятъра. Зачуди се какво ли натоварване означаваше това за останалите живи на борда на совалката. Може пък Ниагара и съучастниците му вече бяха мъртви, размазани по стените, пожертвали себе си, за да може товарът им да достигне благополучно до 32.

Или все още беше жив и болката беше неописуема.

Флойд знаеше кое от двете предпочита.

— Нещо се променя — каза Оже. — Албедото на кораба му...

Флойд също го виждаше: лекото проблясване в рамките на един миг се бе превърнало в петно от сребриста светлина.

Изглеждаше така, сякаш корабът на Ниагара е избухнал. Искаше му се да го повярва, да повярва, че ракетата по някакъв чудодееен начин беше преодолела дялящото ги разстояние. Ала острието на пламъка от двигателя не спираше да гори, остро и чисто като кама.

— Какво стана? Успяхме ли...

— Не. Току-що излющи огромна част от повърхността на корпуса си, като стара змийска кожа. Това означава само едно, Флойд: подготвя се да изхвърли спорите.

Корабът потрепери. Втората им и последна ракета беше на път.

— Първата ракета се приближава... шейсет клика... четиридесет... двайсет...

Фloyd се вторачи надолу, жадувайки за развързката с всички сили. Ала сребристото петно не спираше да се движи.

— Нула — каза Оже. — Нула. *Мамка му.*

Първата ракета процепи атмосферата, продължавайки пътя си през небето над група пръснати тихоокеански острови, които Фloyd не успяваше да разпознае.

— Не можах да я обърна навреме — каза Оже.

— Опитай пак.

Ала ракетата вече сама бе избрала съдбата си. След секунда на мястото ѝ се появи малка светлинка, като глава на карфица, която разцъфна достатъчно бързо, че да прободете очите и също толкова неочаквано изчезна.

— Бойната глава се самоунищожи. Това не е хубаво.

— А втората?

— Приближава. Триста километра.

Движещото се петно на кораба на Ниагара внезапно обърна посоката, от която изригваше пламъкът на двигателя му. Дори и без увеличение Фloyd успя да проследи как совалката видимо промени пълзенето си над фона на океана. Огромното море бе ярко и гладко като мрамор. По неопетненото му лице с виртуозност на художник — на разчупени линии и загладени извивки — се виждаха пръснати облачета и острови. Това беше неговият свят, такъв, какъвто никой дотогава не го беше виждал и това му бе достатъчно, за да остане без дъх, без да може да откъсне очи.

Съжаляваше. Гледката беше великолепна, ала просто нямаше време да ѝ се порадва.

Може би следващия път.

— Копелдакът намалява скоростта — обяви Оже.

— Готов е.

— Двеста и петдесет километра. Ракетата също забавя.

— Забавя?

— Учи се от грешките на предшественика си, опитва се да ги избегне.

— Наистина се надявам да знае какво прави.

— Двеста километра... и все още забавя. Може да се е повредила. По дяволите, дано не се е повредила.

— Ако е, се налага да обмислим възможността да таранираме совалката.

Оже го погледна. Флойд не успяваше да прецени дали беше впечатлена, или ужасена.

— Не се тревожи — каза тя. — Вече съм въвела траекторията за сблъсъка.

— Радвам се, че го сподели с мен.

— Беше следващата логична стъпка. — Тя премигна и понечи да каже нещо. Флойд почти успя да види как през главата ѝ преминаваше чудовищен поток информация.

— Ракетата, Оже?

— Забавя на стотния километър... Не, чакай. — Тя се поколеба. — Чакай. Отново ускорява.

— Не спирай да говориш.

— Прекалено късно е. Няма да...

Втората бойна глава детонира. Същата ярка точка, колкото глава на карфица... която обаче този път не преставаше да се издува. Флойд стисна силно очи, ала дори това не помогна, светлината се просмукваше през кожата му, през костите, прочистваше всяка негова мисъл от всичко и оставяше само признанието за собствената си непоносимост, като прокламация от самия Бог.

А сетне последва бавно, внимателно отслабване и нищо.

Празни небеса.

— Този път експлозията не беше изолирана от системите за сигурност — каза Оже с откъснат и далечен глас, като някой, говорещ в съня ти. — Не положи усилия да ограничи радиуса на взрива. Била е сигурна, че ще порази мишената.

— Там няма нищо.

— Зная.

— Значи успяхме — каза Флойд. — Спасихме Земята.

— Една от тях — поправи го тя.

— Една стига за днес. Да не ставаме алчни.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДВЕ

Над Тихия океан грееше слънце, което означаваше, че над Париж цари нощ. Градът бе обгърнат в облаци, а мъглата поглъщаше улиците му в студените си, задушливи прегръдки. Совалката падаше в небето като камък през дим, за да спести гориво, забавяйки спускането си с помощта на минимални направляващи изстрели от водещите тръстери. Близко до повърхността космическият апарат реконфигурира летателната си площ, придобивайки що-годе аеродинамична форма. Преминавайки от хиперзвукова през свръхзвукова и накрая подзвукова скорост совалката прониза основния пласт от облаци и се понесе в мрачния чист въздух под тях. През ниския покров на мъглата се очертаваха градските квартали с осветените им сгради, улици и движещи се автомобили. Тук — надигащите се силуети на Монмартър и „Сакре Кьор“, там — тъмната лента на Сена; на трето място — искрящият карнавал на „Шанз-Елизе“, като река от светлина...

— Гледай — обади се Оже с детинска радост. — Ето я Айфеловата кула. Още е тук, все още е на мястото си. Непокътната.

— Всичко си е на мястото — потвърди Флойд.

— Не е ли чудесно?

— Човек свиква.

— Не сме заслужили този втори шанс — произнесе тя.

Контролният терминал извънтя. Оже се протегна напред и отговори на обаждането.

— Тук Тунгуска — чука двамата. — Длъжен съм да ви поднеса поздравленията си. Видяхме финалния удар дори от разстояние три светлинни секунди.

Оже го остави да довърши, преди да попита:

— А спорите? Възможно ли е Сребърен дъжд да е преживял взрива?

Отговорът му допълзя обратно след шест секунди:

— Малко вероятно е.

— Надявам се да си прав.

— Аз също. — Звучеше по-скоро въодушевено, отколкото разтревожено, сякаш беше изчерпил и последните си резерви от безпокойство. — Предполагам, че на този етап можем единствено да се надяваме на най-доброто. Двамата добре ли сте?

Оже хвърли бърз поглед на Флойд.

— По-добре не можем да бъдем.

— Хубаво. Справихте се чудесно. Опасявам се обаче, че не разполагаме с много време да празнуваме успеха ви. Раната се затваря бързо. Блийд-двигателят ни е малко нестабилен, но можем да започнем мъчителното изкачване по обратния път.

— Тръгвайте — каза Оже.

— Работата е там — отвърна Тунгуска, — че донякъде се надявах да дойдеш с нас. Съществува и дребният проблем, че в момента си в ролята на попечител на Касандра, а аз не бих желал нищо повече от това, тя да се върне обратно в космоса на Политите.

Флойд се наведе напред, изпъвайки предпазните колани на креслото:

— Тя ще спази уговорката, Тунгуска.

— Флойд... — започна Оже.

— Тръгвайте към изхода — каза Флойд. — Но бъдете готови да приберете совалката в последната минута. Веднага щом Оже ме остави, ще потегли обратно към вас.

— Според телеметричните данни имате достатъчно гориво — произнесе предпазливо Тунгуска. — Ако тя поеме по обратния път на практика веднага след като те остави. Но ако се забавиш прекалено много, Оже, няма никакви гаранции. Надявам се, че съм се изразил ясно.

— Абсолютно — отговори Флойд.

Мястото беше усамотено — между две църкви, южно от хиподрума Лоншан. Дори някой да беше забелязал как совалката се спуска през мъглата, крещяща върху вертикалните пламъци на тръстерите си, със сигурност не беше останал още дълго за края на представлението. Може би неколцина скитници, пияници или цигани я бяха видели... преди да се почешат по главата и да решат, че това наистина не е едно от нещата, в които човек си струва да се забърква,

особено като се вземеше предвид отношението на градските власти към хората, които си пъхат носовете, където не им е работа. Каквото и да бе това, вероятно биха заключили, че със сигурност няма да е там и на следващата сутрин.

Сега корабът стоеше на долните си стабилизатори и блестеше в отразената светлина на уличните лампи като хромирано яйце, а мъглата се въртеше около горивните му портове на любопитни малки вихрушки, докато самата совалка пукаше и се охлаждаше като гореща фурна. Летящият кон на Междупланетни линии „Пегас“ изглеждаше така, сякаш се опитваше да достигне небето, нетърпелив да не протака и минута повече престоя си на земята.

Фloyd и Оже спряха под кораба в основата на спуснатата входна рампа.

— Не си забравил ягодите, нали? — попита Оже.

Фloyd й показва малката кесия.

— Сякаш мога да си позволя такава глупост.

— Така и не ми каза за кого са. Както и универсалния възстановител, който Тунгуска ти даде.

Фloyd докосна с пръст малката стъклена ампула в джоба си. Съдържаше безвредна на вид сребристосива течност, без вкус и без мирис. Ала прибавена незабелязано към диетата на правилния човек, щеше да инфектира тялото му с милиарди неуморни машини, които можеха да разпознаят и излекуват всяка болест, позната на сласърската медицина. Консервирано безсмъртие.

Е, не съвсем. Тунгуска бе изпитал внезапни съмнения при мисълта, че трябва да му даде от най-силното УВ, което би направило човек на практика безсмъртен. По времето, когато му бе връчвал подаръка, все пак се опитваха да попречат на намеренията на определени хора да внесат чума от малки машини на 32. Универсалният възстановител в джоба му щеше да излекува всяка болест, от която човекът страдаше в момента на поглъщането, след което щеше да се задържи в тялото му достатъчно, че да спомогне за укрепването на организма. После обаче машините тихомълком щяха да се разградят, превръщайки се в безвреден микроскопичен металически прах. Човекът можеше и да доживее до дълбока старост, но по същата логика нищо не му пречеше да се разболе от нещо друго още на

следващия месец. Ако това се случеше, машините нямаше да са наблизил, за да го спасят за втори път.

Така че в джоба му нямаше безсмъртие, но от негова гледна точка беше доста повече от нищо.

Той извади ръка, оставяйки ампулата на мястото ѝ.

— Трябва да вървиш, Оже.

— Ами ако ти кажех, че оставам?

Той се усмихна. Беше си наложила храбро изражение, но дълбоко в себе си вече бе взела решение. Просто трябваше да я накара да се почувства по-добре от този факт.

— У дома ти те очаква твоят живот.

— Тук също мога да намеря дом.

— Знаеш, че е невъзможно. Нито сега, нито когато и да било. Беше хубава мечта, Оже. Хубава ваканция. Но нищо повече.

Тя го придърпа по-близо и го целуна. Флойд отвърна на целувката ѝ, без да ѝ позволява да се откъсне от него, притискайки я в прегръдката си в мъглата, сякаш можеше да задържи времето насила, сякаш самото време можеше да направи състрадателно изключение.

Сетне, съвсем внимателно, я отдръпна от себе си. Тя плачеше. Той избърса сълзите ѝ с ръкава си.

— Не плачи.

— Обичам те, Флойд.

— И аз те обичам, Оже. Но това не променя нищо.

— Не мога да те оставя просто така.

— Нямах избор.

Тя погледна към очакващия кораб. Флойд знаеше какво си мисли — как всяка изминала секунда я отдалечаваше от изхода в черупката на АГС-а.

— Ти си добър човек, Флойд. Ще се срещнем отново. Обещавам ти го. Ще открием друг път до Париж.

— Може би няма друг път.

— Което не означава, че ще спра да го търся. Не само заради теб, но и заради другите агенти, хванати в капан тук — хора, които двамата с теб дори не сме срещали. Всички те са още тук, Флойд: някъде по света, в Америка или Африка, без да знаят, че няма път за връщане. Може би някои са получили предупреждението да се упътят към Париж... но сигурно още не са пристигнали. Няма да се доберат до

града още цели седмици или месеци. Когато се появят, ще отидат на „Кардинал Лъомоан“ или в квартирата на Сюзан... навсякъде, където сметнат, че биха могли да открият отговор. И когато не го намерят, ще започнат да се страхуват, Флойд. Ще имат нужда от приятел, някой, който да им каже какво се е случило. Някой, който го е грижа, който може да им вдъхне надежда. За да разберат, че ще се върнем за тях, без значение колко трудно ще бъде, без значение колко време ще ни отнеме. — Тя го придърпа по-близо, ала този път бе обикновена прегръдка. Времето за целувки беше отминало.

— Трябва да тръгваш — каза той.

— Зная. — Тя го пусна и направи една стъпка нагоре по рампата. — Наистина мислех онова, което казах: че не съжалявам и за една минута от преживяното.

— Дори за мръсотията, охлузванията и онази част, в която те простреляха?

— За нито една проклета минутка.

Флойд повдигна пръст към челото си, отдавайки чест.

— Добре. Точно така се чувствам и аз. А сега, ако обичаш, би ли се пръждосала от планетата ми?

Тя кимна, не каза нищо повече и изкачи рампата, без да извърща лице от него. Флойд отстъпи назад с насълзени очи, защото не искаше тя да ги вижда в очите му. Не заради някаква глупава мъжка гордост, която му пречеше да признае, че плаче, а понеже не желаше да прави нещата дори по-трудни, отколкото вече бяха и за двама им.

— Флойд?

— Да?

— Искам да не ме забравяш. Винаги когато крачиш по тези улици, да си спомняш... че аз също ще крача по тях. Може да не е в същия Париж, но...

— Пак ще бъде Париж.

— И винаги ще го имаме — каза Оже.

Тя влезе в кораба. Видя как изчезна първо лицето ѝ, сетне тялото, а накрая краката.

После рампата се издигна.

Флойд отстъпи още назад. Корабът форсира двигателите си, изхвърли пламък и бавно започна да си проправя път към небето.

Флойд остана на мястото си още няколко минути като човек, който се е изгубил в мъглата. Чак когато чу далечен отзвук като от гръмотевица, той се обърна и тръгна през града, който познаваше; градът, който по някакъв неуловим начин чувстваше свой.

Някъде високо над него Оже пътуваше за дома.

Тунгуска бе разчистил огромно пространство от стената и го бе отделил за визуалната част от новините — с подходящо подсилване на образа, за да изпъкнат цветовете и детайлите — около затварящата се рана на повърхността на АГС обекта. Вече бяха преминали през нея и се намираха в празното космическо пространство, ала последният час от бягството им бе изпълнен с тревоги, каквито Оже рядко бе изпитвала. Темпът на зарастването на раната се ускоряваше и забавяше по абсолютно непредсказуем начин, подигравайки се с всеки опит за смислено предположение за финалното ѝ затваряне.

— Можехме да загазим далеч повече, отколкото очаквах — каза Тунгуска със спокойния си безметежен глас. — Напълно е възможно въпросът просто да опираше до това, че ще попаднем в капан от вътрешната страна. Нямаме никаква представа какво ще се случи, когато тази черупка бъде запечатана.

— Не те разбирам — каза Оже. С помощта на Касандра беше успяла да си създаде стол непосредствено до Тунгуска. — Щяхме да попаднем в капан, да. Лоша работа, но не и най-неприятното нещо на света. Отвън щяха да останат хора, които знаят за бедата, в която сме попаднали и които биха направили всичко възможно да ни измъкнат...

Вече бяха свободни и ѝ бе лесно да говори с неангажиращ тон за подобен сценарий, без значение колко отчайваща ѝ се бе струвала ситуацията доскоро.

— Има още нещо — отвърна внимателно Тунгуска. — АГС обектът навлиза в състояние, което не сме виждали досега, или поне състояние, за чиято начална фаза нямаме достатъчно данни.

— Отново — каза тя, — не те раз...

— През последните двадесет и три години е съществувала връзка между материята във вътрешността на АГС-а и пространство-времето в нашата вселена. Говоря за хипермрежовата връзка, разбира се. Известно ни е, че е била активирана — или включена на пълна

мощност след известен латентен период — по време на окупацията на Фобос. Дотогава светът на Флойд е бил замръзнал в определен миг от времето, благодарение на моменталната квантова снимка. Предполага се, че отварянето на връзката е накарало времето в сферата отново да започне да тече напред. Двадесет и три години в нашия свят, двадесет и три години в този на Флойд.

— Да — произнесе бавно тя. — Поне дотук ми е ясно.

— Само че сега хипермрежовата връзка е прекъсната. Не просто приведена в латентно състояние, както в случая с повторната окупация на Фобос до откриването на портала преди две години, а напълно унищожена. Вече не засичаме портален механизъм в орбита около Марс.

— Но нали след това посетихме вътрешността на АГС-а? — попита Оже. — Видяхме 32. Видяхме, че не е замръзнала във времето.

Тунгуска я погледна с безкрайна доброжелателност и съпричастие в очите зад тежките си клепащи.

— Само че това беше преди раната да се затвори — обясни бавно той. — Сега нямаме представа какво ще последва за 32. Събитията може би ще продължат да се развиват с нормални темпове... или материята във вътрешността на сферата ще претърпи фазова промяна обратно до замръзналото състояние, в което е прекарала повече от триста години.

— Не — каза тя. — Невъзможно е, защото... — Ала още докато говореше, откри, че не успява да измисли нито едно приемливо възражение. Тунгуска можеше да е прав, но също така можеше и да греши. Просто не познаваха достатъчно добре механизма зад АГС обектите, за да преценят със сигурност.

— Съжалявам — каза той. — Реших, че трябва да спомена тази вероятност, без значение колко несигурна може да се окаже.

— Но ако е така — произнесе тя, — значи съм осъдила...

Той постави огромните си ръце върху нейните:

— Не си осъдила никого на нищо. Дори светът отново да замръзне, нищо в сферата няма да бъде изгубено. Три милиарда животи просто ще останат неподвижни между два удара на сърцето си, както се е случило в момента на моменталната снимка. Няма да почувстват каквото и да било. Ще бъде дори по-хубаво от сън. И може би някой ден ще се случи нещо, което ще позволи на сърцата им да

отброят следващия удар. Светът отново ще се пробуди. Можем единствено да се надяваме, че когато това стане, по-мъдри хора от нас ще вземат нещата в свои ръце и ще поведат 32 към правилната ѝ участ. — Той я потупа по ръката. — Но може би няма да се случи нищо подобно. Може би светът няма да замръзне и веднъж пробудени, обитателите му ще продължат напред, независимо от онова, което ще се случи.

— Е, един ден ще разберем, нали? На хората на Флойд няма да им трябва много, докато отворят очите си. Трябва да са видели какво е причинила раната на небето им. Ако обмислят добре този факт, рано или късно някой ще стигне до правилните заключения.

— И тогава те ще чукат на вратата, за да ги пуснат, вместо обратното.

— Или изобщо няма да почукат — отвърна Оже. — Птичетата почукват ли на майка си да ги пусне от яйцето?

— Признавам, че никога не съм виждал — каза Тунгуска.

— Яйце? Или птица?

— И двете. Но разбирам накъде биеш. Ще бъде особено неразумно да подценяваме способностите на хората от 32. В крайна сметка културите ни имат общ корен.

— Бедните, нищо неподозиращи глупци — произнесе Оже.

Малко по-късно достигнаха изходния портал. Автоматичната станция ги уведоми, че с пространството на Политите е осъществена връзка в реално време.

— Мория Скедсгард е — каза Тунгуска. — Да я включа ли?

— Да, моля — отговори Оже.

Качеството на трансмисията беше лошо: маршрутизирането на сигнала през множество портали поначало бе трудно, а в този случай беше на границите на възможното, като се вземеше предвид хаосът в района на Слънчевата система. Образът на Скедсгард не спираше да трепери, а понякога дори изчезваше напълно.

— Ще бъде кратка — каза тя. — Откъм нашия край държим нещата на косъм и молитви. Техниците на слашърите са добри, но не могат да правят чудеса. Ако връзката прекъсне, просто ще трябва да се видим лично, когато се върнете у дома. Междувременно всички са

много горди с теб. Научих и за Флойд. Съжалявам, че нещата трябваше да приключат така за вас.

— Всичко е наред — отговори Оже.

— По тона ти не си личи.

— Е, добре, съсипана съм. Никога не съм обичала сбогуванията, при каквито и да е обстоятелства. Защо, по дяволите, ми трябваше да го харесвам, Мория? Защо не се оказа просто поредният никаквец, от който да се отърва?

— Защото така е устроена вселената, сладурано. По-добре свиквай, докато е време, защото ще бъде наоколо още няколко пъти по Хъбъл.

Оже се разсмя, въпреки че не й беше до веселие.

— Точно от каквото се нуждаех. Рамо, на което да поплача.

Гласът на Скелсгард стана сериозен.

— Виж, главното е, че двамата сте в безопасност. Като се вземат предвид вероятностите от последните няколко дни, бих казала, че резултатът е впечатляващ.

— Предполагам, че си права. — Мислите й отново се завърнаха към размислите на Тунгуска за квантовото състояние на АГС-а, но в този момент предпочиташе да забрави за това. — Както и да е, радвам се да науча, че и ти си добре. Хубаво е, че си се добрала цяла до другия край. Как са нещата у дома?

— На кантар.

— Ще ми трябват по-точни спецификации. По-зле или по-добре?

— Мисля, че може би говорим за подобрене, горе-долу с ширината на изрезка от нокът от крака на Планк. Типовете, начело и от двете страни на барикадите, стигнаха до... е, засега ще се въздържа да го нарека примирие. По-скоро ограничаване размера на враждебните действия. Става, нали? И, разбира се, някои от нас вече успяха да загърбят различията, иначе двете нямаше да водим този разговор на далечно разстояние.

— Ами Земята?

— От Плетеницата обуздаха ядрената атака. Мястото ще грее с мека топлина в мрака през следващите няколко столетия, но трябва да са останали поне някакви руини, които да си струва да поразровиш.

— Май ще трябва да приемем онова, което ни предлагат и да сме доволни, че не се е стигнало до по-лошо. Когато всичко това

приключи, пак ще ми се наложи да подложа канче за подаянията на финансовите комисии.

— Всъщност Оже, това е една от причините, поради които те потърсих. — Неизменното намръщено изражение на Скедсгард се смекчи с една десета. — Имам новини за теб. Все още не сме сигурни как да ги тълкуваме, но лично аз имам известни подозрения. Няма смисъл да ти напомням, че по-предварителна информация от тази няма да намериш.

— Казвай — отвърна Оже.

— Нали знаеш приказката „всяко зло за добро“? — Тя почака за някаква реакция от страна на Оже, чието лице остана безизразно. — Е, няма значение. Работата е там, че всички сме крайно разстроени от загубата на портала на Фобос. Прегледах цифрите, въоръжена с известно количество сласърско познание, и определено изглежда, че сме успели да отрежем точно тази хипермрежова връзка.

— Не бива да се отказваме — отсече твърдо Оже. — Не бива да спираме да правим опити да я подновим. 32 е прекалено ценна за нас, за да я изоставим.

— И никой няма намерение да го прави. Поне докато в основната теория все още има толкова много вратички. Но засега това едва ли ще бъде основният ни приоритет.

Образът се размаза, след което постепенно се завърна до предишното си състояние.

— С какво разполагаме? — попита Оже.

— Когато порталът на Фобос избухна — продължи Скедсгард, — се случи нещо странно. По това време не го забелязахме — измервателните ни прибори просто не бяха достатъчно чувствителни. Сласърите обаче, са друга работа. Заложили са сензори из цялата система, за да слухтят за портали. От години не са засичали и миша дупка, нищо, което да навежда на мисълта, че има други портали освен онзи на Седна и този на Фобос.

— А сега?

— Когато връзката на Фобос умря, явно е издала някакъв вид предсмъртен писък, вибрация, която е предизвикала симпатичен резонанс в другите латентни връзки из околността. Сензорите са засекли слаби сигнали от петнайсет различни участъци в системата.

Оже се зачуди дали правилно е разбрала Скедсгард:

— *Петнайсет?*

— И може би това не е краят. Най-слабите сигнали са се намирали в периферията на обхвата: възможно е да съществуват и други източници, които изобщо да не са забелязани. Цялата проклетата система може да е надупчена от портали, за които дори не сме подозирали. Никога не бихме ги открили по случайност: всичките са заровени надълбоко из анонимни ледени скали. Все места, където вниманието ни не се е задържало за повече от пет секунди.

— Исусе — произнесе Оже.

— Исусе на квадрат. Надявах се да се впечатлиш.

— Впечатлена съм.

Скелсгард се усмихна.

— Реших, че имаш нужда от ободряване. Както казах, всичко това е предварителна информация. Но веднага щом нещата тук започнат да се слягат, ще сформираме обща експедиция и ще започнем разкопки, за да изровим едно от тези неща. После ще го включим, за да видим къде ще ни отведе.

— Това е големият въпрос.

— Зная. Някъде из Галактиката ли ще е? За тази цел вече си имаме и портала на Седна. Според мен ще ни отведат на напълно различно място.

В началото Оже полагаше усилие да скрие вълнението в гласа си, ала сетне реши, че не си струва. Какъв беше смисълът? Скелсгард съвсем точно разбираше как се чувства.

— Във вътрешността на друг АГС обект?

— Точно. Знаем, че наоколо ги има в изобилие. Известно ни е, че един от тях съдържа копие на Земята от двадесети век. Защо да няма и други сфери с други копия? Възможно е да съществуват десетки Земи, до една замръзнали в различни моменти от историята. Един портал би могъл да бъде билетът ни за Средновековието. Друг да ни изпрати в средата на Триас.

— Трябва да участвам в този екип — каза Оже.

— Не бих позволила да стане иначе. Само не забравяй да си донесеш миньорските дрехи. Вероятността да излезем толкова близо до повърхността, колкото първия път, не е особено голяма.

— Надявам се да си права за всичко това.

— Аз също — отвърна Скелсгард точно преди комуникационната връзка най-после да започне да предава богу дух. — Но дори и да греша, не вярвам финансовите комитети да ни отказват фондовете си още дълго време.

Флойд забави крачка и спря под една улична лампа. Вдигна ръка и улови крайчето на плаката, залепен за набраздената колона на електрическият стълб, след което го отлепи, този път внимателно, за да не го разкъса на две. Вдигна листа хартия към светлината и се взря в отпечатания образ през носещия се воал на мъглата.

Снимката беше на Шателие. Само че — като се замисли малко — му приличаше повече на снимката на някой, когото беше срещнал наскоро. Приликата не бе пълна, но достатъчна, за да му направи впечатление.

Може би беше просто плод на въображението му.

Може би не беше.

Той сгъна плаката и го натика в джоба си. В долния му край беше отпечатан телефонен номер за всеки, който би искал да подкрепи политическата кампания. Флойд си помисли, че вероятно нямаше да е зле, ако утре намине да се срещне с хората на Шателие. Един или два въпроса, нищо повече. Колкото да се запознае със ситуацията.

Продължи през градските улици, като броеше номерата, в търсене на някоя позната сграда. Някъде от далечината на нощта се разнесе крайбрежна сирена. От бездната на мрака, като морски фар, изникна телефонна будка. Той влезе вътре, затвори вратата, пхна пръст в жлеба за връщане на монети и извади една. Щастливият му ден. Флойд я пусна в апарата и набра номер в Монпарнас, който знаеше наизуст.

Отговори Софи.

— Обажда се Флойд — каза той. — Дано не е твърде късно. Грета там ли е?

— Само секунда.

— Чакай — произнесе той, преди да се е отдалечила от слушалката. — Маргьорит още ли е...?

— Още е жива, да.

— Благодаря.

— Ще извикам Грета. Горе е.

Той зачака, като барабанеше с пръсти по стъклото на кабината. Не се бяха разделили по най-добрия начин. Как ли щеше да приеме завръщането му сега, след толкова дълго отсъствие?

Някой вдигна слушалката.

— Флойд?

— Грета?

— Аз съм. Къде си?

— Някъде в Париж. Не съм много сигурен. Опитвам се да се ориентирам накъде се намира улица „Драгон“.

— Тревожихме се, Флойд. Къде се изгуби? Търсихме те цял ден. Звучеше му по-скоро объркана и загрижена, отколкото ядосана.

— Заминах за известно време — отговори той, като се зачуди какво ли има предвид тя с „цял ден“. Беше отсъствал повече време. — С Оже.

— Къде е тя сега?

— Замина си.

— Замина си, като в...?

— Като в заминаване. Не мисля, че повече ще се виждам с нея.

Тя сякаш се изгуби нанякъде, след което отново взе слушалката.

Този път в гласа ѝ имаше промяна. Някакъв намек за прошка, просто пролука.

— Съжалявам, Флойд.

— Всичко е наред. — Но не беше. Никак даже.

— Флойд, къде си? Мога да изпратя такси...

— Няма проблем. Разходката ще ми се отрази добре. Може ли да мина утре сутринта?

— Да, разбира се. Ще си бъда у дома цяла сутрин.

— Ще намина първи при вас. Искam да видя Маргьорит. Имам нещо за нея.

— Все още си мисли, че ще се появиш с ягоди.

— Ще се видим утре.

— Флойд... преди да затвориш. Все още съм сериозна за Америка. Имаше достатъчно време, нали? Време да помислиш. И след като вече нищо няма да ти отвлича вниманието...

— Права си — каза той. — Имах време да помисля. И според мен си права. Америка ще ти се отрази добре.

— Означава ли това, че си взел решение?

— Донякъде — отвърна той.

Окачи слушалката и излезе от будката. Внезапно мъглата се вдигна леко, но достатъчно, че да му предложи по-добър изглед към улицата, на която се намираше. Нещо успя да раздвижи паметта му. Все пак знаеше къде се намира, в известен смисъл. През цялото време беше крачил в правилната посока.

Фloyd бръкна в джоба си. Кесията с ягодите още беше там, като нещо отдалечен сън, който нямаше място в този свят. Малката ампула с УВ също беше там.

Помисли за Грета, за това как щеше да се качи на самолета и да започне нов живот. Нещо далеч по-светло и по-просторно в сравнение с онова, което той можеше да ѝ предложи в Париж. Далеч по-светло и по-просторно, дори ако решеше да замине за Америка с нея. А после си помисли как би останала тук, от любов, помагайки на Маргьорит да се възстанови от болестта, докато в същото време другият живот ѝ се изплъзваше все повече и повече.

Извади ампулата и я пусна на паважа.

Смачка я с крак и после се изгуби в мъглата.

БЛАГОДАРНОСТИ И ДОПЪЛНИТЕЛНИ ИЗТОЧНИЦИ

Известен брой книги се оказаха безценни за написването на този роман. В търсенето си на правдоподобен „възможен“ сценарий на събитията от месец май 1940 г. съм задължен на отличната *The Fall of France* от Джулиан Джаксън (Oxford University Press, 2003) за предположението, че офанзивата през Ардените е можела съвсем лесно да се превърне в провал, стига Съюзниците да са успели да оценят уязвимостта на напредващите части и да са вземели решителни мерки в точния момент.

За основна информация по парижките въпроси ми бяха особено полезни *Seven Ages of Paris* на Алистър Хорн (Macmillan, 2002) и *The Flaneur* на Едмънд Уайт (Bloomsbury, 2001). Версиите на града, представени в книгата обаче, са грубо базирани на действителността. Романите за Мегре на Жорж Сименон също ми предоставиха подтик да развихря въображението си. Приеми искрените ми уважения, Жул.

Търсенето на гравитационна радиация от космически източници продължава и до ден-дневен, като очакванията са всеки момент да бъде постигнат успех. За изключително и увлекателно четиво по този пленителен и спорен въпрос, от пионерските изследвания на Джоузеф Вебер (споменат от Мория Склесгард) през 60-те години на XX век до последните ултрачувствителни уреди — например базираната в Лайден програма GRAIL^[1], която понастоящем се развива само на няколко километра от мястото, където пиша тези думи, — препоръчвам *Einstein's Unfinished Symphony* от Марша Бартузак (National Academy's Press, 2000). Всъщност един от учениците на Вебер е покойният Робърт Форуърд, който успя да си създаде име на писател фантаст и чиито книги съдържат голямо количество размисли за гравитацията и екзотичната физика.

Изкуствено създаденият вирус *амузика* е плод на въображението ми, но заболяването „амузика“ за съжаление е съвсем истинско и е музикалният аналог на поразяващото езиковите центрове състояние

афазия. Пациентите с амузика по правило губят способността си да създават и разбират музика. Прочетох за тази болест в невероятно интересната книга *Toskanini's Fumble* от Харолд Л. Клоуанс (Headline, 1990). Подобно на учебните примери, представени от Оливър Сакс, медицинските истории на Клоуанс често пъти звучат по-научнофантастично от всяка истинска НФ и са поне толкова пристрастяващи, колкото сборник с разкази.

Забележително четивната *The Code Book* от Саймън Сингх (Fourth Estate, 2000) ми предостави полезен поглед върху историята и работата на машините „Енигма“.

За по-обща информация относно музиката от епохата на Флойд (която не е точно същата като музиката от 50-те години на *нашия* XX век) разчитах на *Jazz: The Ultimate Guide* от Роналд Аткинс (Carlton, 1996), както и на великолепните пет допълнителни компактдиска към *Jazz: The Story of America's Music* от Кен Бърнс (Sony, 2000). Поредицата от компактдискове на „Житан“, „Джаз в Париж“, също се оказва много полезна.

За неоценимите дискусии и отговорите на глупавите ми въпроси съм задължен на Тони Балантайн, Барбара Бела, Бърнд Хендел, Питър Холо и Кристофър Прийст. Излишно е да напомням, че за всички допуснати грешки съм отговорен единствено аз и никой друг.

[1] От Gravity Recovery and Interior Laboratory (англ.) — Лаборатория за гравитометрични възстановки и определяне на вътрешния строеж; част от програмата „Открытие“ на НАСА. Космическият проект стартира през 2011 г. и цели измерване с висока разделителна способност на лунното гравитационно поле — Бел.прев.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.